

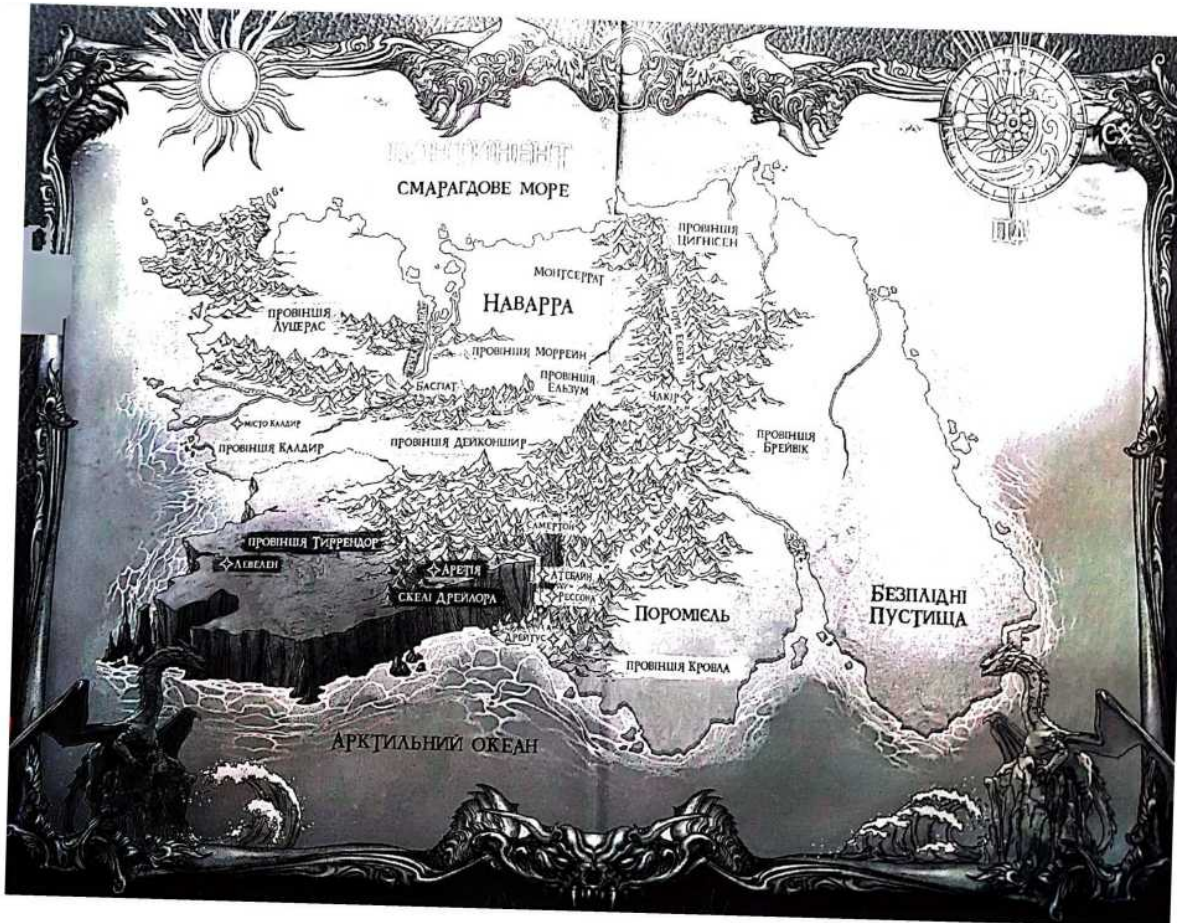
Ця книжка змусить ваше серце прискорено битися
від першої до останньої сторінки... Фентезі, якого ви ще не читали.

ДЖЕННІФЕР АРМЕНТРАУТ

РЕБЕККА ЯРРОС

КСД

REBECCA YARROS

FOURTH

WING

A NOVEL

РЕБЕККА ЯРРОС

ЧЕТВЕРТЕ

КРИЛО

РОМАН

КСД

УДК 821.111 (73)

Я71

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC All rights reserved

Перекладено за виданням:

Yarros R. Fourth Wing :

A Novel / Rebecca Yarros. — Red Tower Books, 2023. — 514 p.

Переклад з англійської *Олексія Манька і Богдана Горвата*

Cover art and design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes Interior map art by Amy Acosta and Elizabeth Turner Stokes Interior endpaper map art by Melanie Korte Interior design by Toni Kerr

Обережно! Ненормативна лексика!

ISBN 978-617-15-0497-4

ISBN 978-1-64937-404-2 (англ.)

© Rebecca Yarros» 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»» видання українською мовою» 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»» переклад та художнє оформлення, 2024

Ааронові.

Моєму особистому Капітану Америка. Крізь переміщення й маневри, найяскравіші злети й найтемніші падіння, це завжди були ти і я, малюче

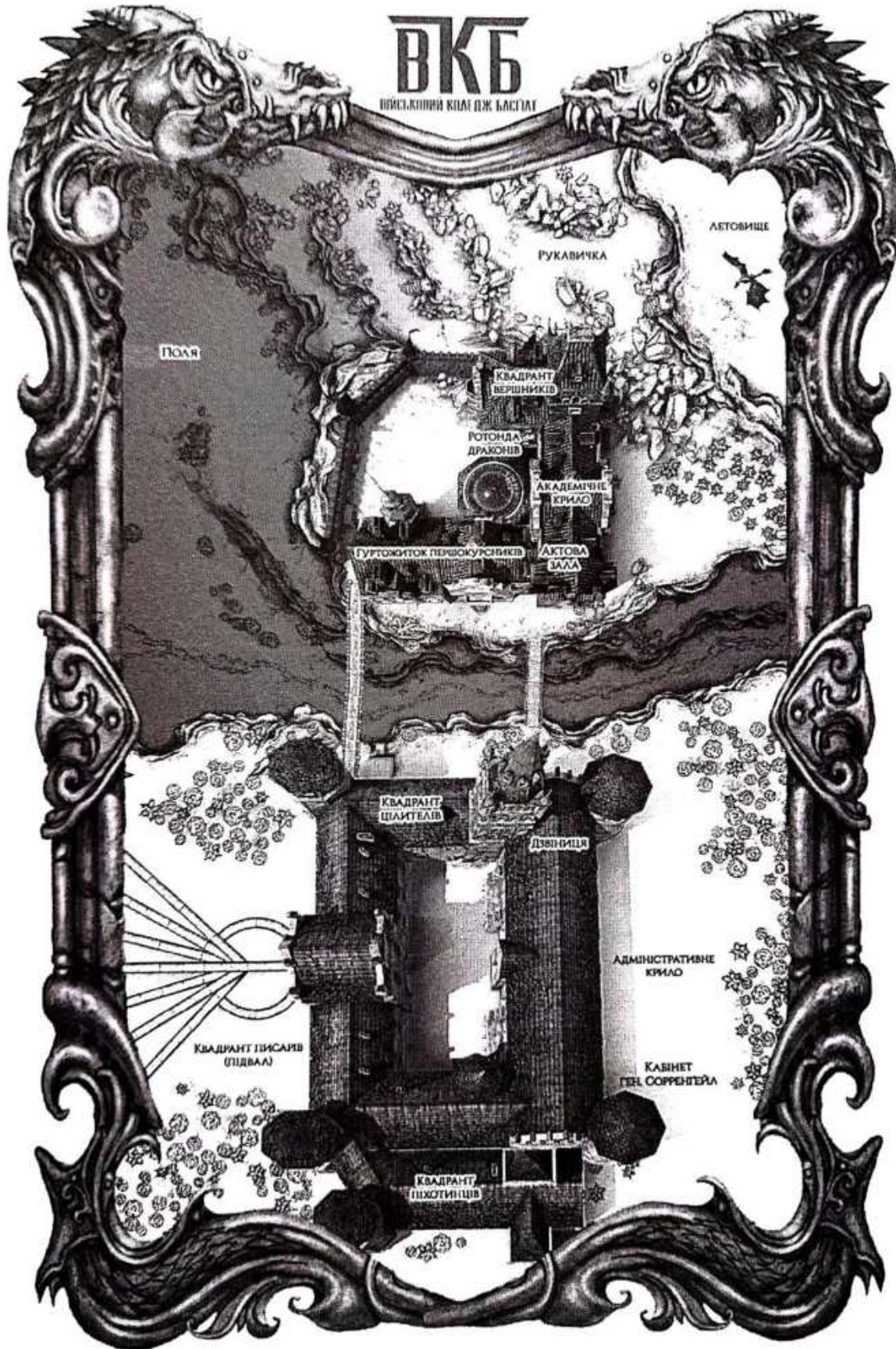
За митців.

Ви маєте силу формувати світ

Цей текст із наваррської сучасною мовою докладно переклала Джесінія Нейлварт, кураторка Квадранта писарів у Військовому коледжі Басгіат. Усі події правдиві, а імена збережені, щоб ушанувати мужність полеглих. Нехай їхні душі упокоїть Малек.

ВКБ

ПІДСЛІДНИЙ КОЛІД ДЖ. БАСІЛАТ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Дракон без свого вершника — це трагедія. Вершник без свого дракона — це смерть.

Стаття перша, розділ перший Кодексу вершника дракона

День Призову — це завжди день погибельний. Може, саме тому схід сонця особливо гарний цього ранку, бо я знаю: він може бути останнім.

Я затягну лючки важкого брезентового наплічника й повільно піднімаюся широкими сходами кам'яної фортеці, яку називаю домом. Мої груди ходять ходором від напруження, а легені горять, коли я дістаюся кам'яного коридору, що веде до кабінету пані генерала Сорренгейл. Оце і все, що дали мені шість місяців виснажливих фізичних вправ, — здатність заледве долати шість сходових прогонів із п'ятнадцятикілограмовим наплічником.

Я геть замахалась.

Тисячі двадцятирічних чекають за воротами, щоб увійти у вибраний ними квадрант для служби, — найрозумніші та найсильніші в Наваррі. Сотні з них від народження готувалися до Квадранта вершників, до шансу належати до еліти. У мене було лише пів року.

Безпристрасні охоронці, що вишикувалися вздовж широкого коридору вгорі сходового майданчика, уникають дивитися на мене, коли я проходжу повз них, але це не дивина. До того ж ігнорування — найкращий для мене можливий сценарій.

Військовий коледж Басгіат не славиться добротою до... ну, ні до кого, навіть до тих із нас, чії матері командують.

Кожен наваррський офіцер, незалежно від того, вирішив він вчитися на цілителя, писаря, піхотинця або вершника, протягом трьох років формується в цих суворих стінах, заточується у зброю, якою стане,

щоб захистити наші гірські кордони від жорстоких спроб вторгнення королівства Пороміель та їхніх вершників на грифонах. Слабкі тут не виживають, особливо у Квадранті вершників. Дракони про це подбають.

— Ти відправляєш її на смерть! — знайомий голос гримить крізь товсті дерев'яні двері, і я ціпеню.

На Континенті є лише одна жінка, досить дурна, щоб підвищити голос на пані генерала, але вона має бути на кордоні зі Східним крилом.
Міра.

З кабінету лунає приглушена відповідь, а я тягнуся до дверної ручки.

— У неї жодного шансу! — кричить Міра, коли я з силою прочиняю двері, і вага мого наплічника зміщується вперед, ледь не збиваючи мене з ніг. *Хай йому трясця!*

Пані генерал гаркає з-за свого столу, а я хапаюся за м'яку малинову оббивку дивана, щоб утримати рівновагу.

— От чорт, мамо, вона навіть не може впоратися зі своїм наплічником,
— кидається до мене Міра.

— Усе гаразд! — мої щоки палають від сорому, тож я змушую себе випростатися.

Вона повернулася лише на п'ять хвилин і вже намагається мене рятувати. *Бо тебе треба рятувати, дурненька.*

Я не хочу цього. Не хочу бути жодною частиною цього лайна Квадранта вершників. Не те щоб я хотіла померти.

Краще б я завалила вступний іспит до Басгіату й одразу пішла до війська разом із більшістю призовників. Однак я *можу* впоратися зі своїм наплічником, і я *впораюся* сама.

—О, Вайолет. — Стурбовані карі очі дивляться на мене зверху вниз, а сильні руки охоплюють мої плечі,

— Привіт, Міро, — усмішка торкає куточки моїх уст.

Може, вона прийшла сюди, щоб попрощатися, але я просто рада бачити сестру вперше за багато років.

Її погляд пом'якшується, а пальці загинаються на моїх плечах, ніби вона хоче обійняти мене, але сестра відступає і повертається, щоб стати поруч зі мною, обличчям до нашої матері.

— Ти не можеш цього зробити.

— Це вже зроблено, — мама знизує плечима, лінії її приталеного чорного однострою підіймаються й опускаються разом з рухом.

Мене пересмикнуло. Ось тобі й надія на відстрочку. Мабуть, мені взагалі не варто було очікувати чи навіть сподіватися на краплю милосердя від жінки, яка прославилась тим, що не має його як такого.

— Тоді скасуй це! — кипить Міра. — Вона все своє життя вправлялась на писарку. Вона не була вихована для того, щоб стати вершницею.

— Ну, вона точно не ви, чи не так, лейтенантко Сорренгейл? — підвівшись, мама впирається руками в бездоганну поверхню столу і злегка нахилиється, оглядаючи й оцінюючи нас примруженими очима, у яких відбиваються дракони, вирізьблені на масивних ніжках меблів. Мені не потрібна заборонена сила читання думок, щоб точно знати, що вона бачить.

У двадцять шість Міра — молодша версія нашої мами. Висока, із сильними, потужними м'язами, підтягнутими роками спарингів і сотнями годин, проведених на спині свого дракона. Її шкіра майже світиться здоров'ям, а золотисто-каштанове волосся коротко підстрижене для бою в тому самому стилі, що й у мами. Однак більше, ніж зовнішність, вона несе в собі ту саму зарозумілість, непохитне переконання, що її місце в небі. Вона — вершниця наскрізь.

Міра має все, чого нема в мене, і несхвальне похитування маминої голови означає, що вона погоджується. Я надто низька. Надто тендітна.

Ті мої вигини мають бути м'язами, а зрадницьке тіло робить мене ганебно вразливою.

Мама рушає до нас, її відполіровані чорні чоботи вилискують у магічному світлі, яким мерехтить бра. Вона береться за кінчик моєї довгої коси, глузливо міряє поглядом ділянку трохи вище від плечей, де каштанові пасма починають втрачати свій теплий колір і повільно вицвітають до сталевого, металевого срібла на кінчиках, а потім упускає її.

— Бліда шкіра, бліді очі, бліде волосся. — Її погляд висмоктує кожну краплю моєї впевненості аж до кісткового мозку. — Немовби та лихоманка вкрала всю твою барву разом із твоєю силою. — Скорбота спалахує в її очах, а між брів залягає глибока зморшка. — Я казала йому не тримати тебе в тій бібліотеці.

Я вже не вперше чую, як вона проклинає хворобу, що ледь не вбила її під час вагітності мною, або бібліотеку, яку тато зробив для мене другою домівкою, коли мама викладала тут, у Басгіаті, а він був писарем.

— Мені подобається та бібліотека, — заперечую я.

Минуло більше року відтоді, як його серце остаточно відмовило, а Архів досі лишається єдиним місцем, де я почуваюся як удома у цій гігантській фортеці, єдиним місцем, де я й досі відчуваю присутність батька.

— Говориш, як дочка писаря, — тихо каже мама, і я бачу її — жінку, якою вона була за татового життя. М'якшою. Добрішою... принаймні до своєї родини.

— Так, я дочка писаря. — Моя спина «кричить» на мене, тож я дозволяю наплічнику зісковзнути вниз, опускаю його на підлогу й роблю перший повний вдих, відколи вийшла зі своєї кімнати.

Мама кліпає очима, і та м'якша жінка зникає — лишається тільки генерал.

— Ти дочка вершниці, тобі двадцять років, і сьогодні день Призову. Я дозволила тобі завершити навчання, але, як уже казала торік навесні, я не допущу, щоб хтось із моїх дітей потрапив у Квадрант писарів, Вайолет.

— Тому що писарі набагато нижчі за вершників? — бурчу я, чудово знаючи, що вершники — нагорі соціальної й військової ієрархії. Ще б пак, коли їхні загнuzдані дракони підсмажують людей заради забави.

— Так! — її звичне самовладання тане. — І якщо ти наважишся увійти сьогодні в тунель до Квадранта писарів, я висмикну тебе за цю дурнувату косу і власноруч виведу на Парапет.

У моєму животі щось обірвалося.

— Тато цього не хотів би! — заперечує Міра, а її шия червоніє.

— Я любила вашого батька, але він помер, — каже мама тоном, наче повідомляє погоду. — Сумніваюся, що він чогось там хоче сьогодні.

Я втягую повітря, але тримаю рота на замку. Сварка ні до чого не приведе. Мати ніколи не слухала жодної триклятої речі, яку я мала сказати раніше, і сьогодні не виняток.

— Відправити Вайолет у Квадрант вершників означає смертний вирок, — здається, Міра не відступає. Міра *ніколи* не припиняла сперечатися з мамою, і що найприкріше, мама завжди поважала її за це. Подвійний стандарт для перемоги. — Вона недостатньо сильна, мамо! Цього року вона вже зламала руку, раз на два тижні розтягує якийсь суглоб, і вона недостатньо висока, щоб осідлати будь-якого доволі великого дракона, який уберіг би її в бою.

— Серйозно, Міро? Що... За... Чорт... — нігті впираються в долоні, коли я стискаю руки в кулаки. Знати, що мої шанси на виживання мінімальні, — це одне. Але коли сестра кидає мені в обличчя мої недоліки — це інше. — Ти називаєш мене *слабкою*?

— Ні. — Міра стискає мою руку. — Просто... тендітною.

— Усе одно не краще.

Драconi не пов'язуються з *тендітними* жінками. Драconi їх спалюють.

— Так, вона маленька. — Мама міряє мене з ніг до голови, дивлячись на вільного крою кремову туніку з поясом і штани, які я вибрала сьогодні вранці для своєї потенційної страти.

Я пирхнула:

— То що, ми зараз просто перераховуємо мої вади?

— Я ніколи не казала, що це вада. — Мама звертається до сестри: — Міро, до обіду Вайолет відчуває більше болю, ніж ти за весь тиждень. Якщо хтось із моїх дітей і здатний вижити у Квадранті вершників, то це вона.

Мої брови поповзли догори. Це дуже схоже на комплімент, але щодо мами я ніколи не певна.

— Скільки кандидатів у вершники гине в день Призову, мамо? Сорок? П'ятдесят? Ти так рвешся поховати ще одну дитину? — Міра кипить.

Я здригаюсь, коли температура в кімнаті різко падає завдяки силі маминої печаті, яка керує штормом і яку мама спрямовує через свого дракона Еймсіра.

Мені стиснуло в грудях на саму згадку про брата. Ніхто не наважувався згадувати Бреннана чи його дракона протягом п'яти років, відколи вони загинули, борючись із Тиррійським повстанням на півдні. Мама терпить мене і поважає Міру, але Бреннана вона любила.

Тато теж любив. Його болі в грудях почалися одразу після Бреннанової смерті.

Мама зціпила зуби, а її очі загрожують відплатою, коли вона дивиться на Міру.

Моя сестра сковтнула слину, але мамин погляд витримує.

— Мамо, — починаю, — вона не мала на увазі...

— Забирайтеся. Геть. Лейтенантко, — мамині слова наче м'які клуби пари в холодному кабінеті, — перш ніж я доповім про вашу самовільну відсутність у підрозділі.

Міра виструнчується, киває й розвертається з військовою точністю, а потім мовчки прямує до дверей, прихопивши по дорозі невеликий наплічник.

Уперше за кілька місяців ми з мамою залишаємося наодинці.

Її очі зустрічаються з моїми, і температура підвищується, коли мама робить глибокий вдих.

— Ти набрала найкращі бали за швидкість і спритність під час вступного іспиту. Тобі все вдається. Сорренгейлам усе вдається. — Ледь торкаючись шкіри, вона тильним боком пальців проводить по моїй щоці. — Ти така схожа на свого батька, — шепоче вона, перш ніж прокашляється і відступити на кілька кроків.

Гадаю, що за емоційну доступність не присуджують жодних нагород «За заслуги».

— Я не зможу признаватись до тебе протягом наступних трьох років, — каже вона, присівши на край столу. — Бо, як командувачка Басгіату, буду набагато вищим за рангом офіцером.

— Знаю.

Це мене найменше турбує, адже вона й зараз майже не визнає мене.

— До тебе не буде ніякого особливого ставлення тільки через те, що ти моя дочка. Навпаки, вони прискіпуватимуться до тебе ще більше, щоб ти проявила себе. — Вона вигинає брову.

— Яв курсі.

Добре, що останні кілька місяців, відтоді як мама видала наказ, я тренувалась у майора Гілстеда.

Вона зітхає і вимучує усмішку:

— Тоді, мабуть, я побачу тебе в долині на Обмолоті, кандидате. Хоча ти, мабуть, до заходу сонця вже будеш курсанткою.

Або помру.

Жодна з нас не вимовила цього.

— Успіхів, кандидатко Сорренгейл, — вона повертається за свій стіл, фактично проганяючи мене.

— Дякую, пані генерале, — я закидаю наплічник на спину й виходжу з її кабінету. Охоронець зачиняє за мною двері.

— Вона зовсім божевільна, — каже Міра, стоячи по центру коридору, якраз між двома охоронцями.

— Вони донесуть їй, що це ти сказала.

— Так ніби вони ще не знають, — цідить сестра крізь зціплені зуби. — Ходімо. У нас є лише година, перш ніж усі кандидати почнуть іспит. І я, коли пролітала, бачила тисячі людей, які чекали біля воріт.

Міра рушає, ведучи мене кам'яними сходами вниз і коридорами до моєї кімнати.

Так... це була моя кімната.

За тридцять хвилин моєї відсутності всі мої особисті речі запакували в ящики, що тепер стоять у кутку. Моя відвага опустилась аж до дерев'яної підлоги. У них запакували все моє життя.

— Вона збіса ефективна, це точно, — бурмоче Міра, перш ніж повернутися до мене. Її погляд ковзає по мені, відверто оцінюючи. —

Я сподівалася, що зможу відмовити її від цього. Ти ніколи не була призначена для Квадранта вершників.

— Так, ти про це вже згадувала, — я звела брову. — Не один раз.

— Вибач, — вона здригається, осідає на землю й спорожняє свій наплічник.

— Що ти робиш?

— Те, що Бреннан зробив для мене, — тихо каже вона, і горе стискає моє горло. — Ти вмієш користуватися мечем?

Я хитаю головою.

— Надто важкий. Але я досить швидка з кинджалами.

Справді збіса швидка. Блискавична. Те, чого мені бракує в силі, я компенсую швидкістю.

— Я так і думала. Чудово. Тепер скидай наплічник і знімай ці жахливі черевики, — вона перебирає принесені речі й дає мені нові черевики та чорну форму. — Одягни їх.

— А що з ними не так? — запитую я, але все одно скидаю наплічник. Сестра одразу ж відкриває його, вивалюючи все, що я ретельно спакувала. — Міро! Це забрало в мене всю ніч!

— Ти несеш надто багато, а твої черевики — смертельна пастка. З цими гладкими підшвами ти відразу зісковзнеш із Парапету. Про всяк випадок я підготувала для тебе черевики з гумовими підшвами, і це, моя люба Вайолет, той самий найгірший випадок.

Книги починають літати, падаючи біля ящика.

— Гей, я можу взяти тільки те, що ладна нести, і я хочу це!

Я кидаюся до наступної книжки, перш ніж Міра спробує її жбурнути, ледве встигаючи врятувати мою улюблену збірку похмурих казок.

— Ти готова померти за це? — запитує вона, і її погляд стає важким.

— Я можу нести її!

Це все неправильно. Я мала присвятити своє життя книжкам, а не кидати їх у куток, щоб полегшити свій наплічник.

— Ні. Не зможеш. Ти ледь утрічі важча за наплічник, Парапет приблизно пів метра завширшки, шістдесят метрів над землею, і коли я востаннє дивилася, там насувалися дощові хмари. Ніхто не збирається затримати тобі дощ лише тому, що міст може стати слизьким, сестро. Ти впадеш. Ти помреш. Ти нарешті послухаєш мене? Чи ти збираєшся бути серед інших мертвих кандидатів на завтрашній ранковій перекличці? — У вершниці переді мною не лишилося жодного сліду від моєї старшої сестри. Ця жінка прониклива, хитра й трохи жорстока. Це та жінка, яка прожила всі три роки лише з одним шрамом, тим, що її власний дракон залишив їй під час Обмолоту. — Бо ти станеш лише цим. Ще одним надгробком. Ще одним іменем, випаленим у камені. Викинь книжки.

— Цю подарував тато, — шепочу я, притискаючи книжку до грудей.

Може, то по-дитячому, бо це просто збірка історій, які застерігають нас від спокуси магії й навіть демонізують драконів, але це все, що мені залишилося.

Вона зітхає:

— Це ті старі оповідки про темношкірих паразитів та їхніх зміючок? Хіба ти не читала їх уже тисячу разів?

— Хтозна, може, і більше, — визнаю я. — І вони не паразити, вони *веніни*.

— Тато і його алегорії, — зітхає вона. — Просто не намагайся керувати силою, коли ти непов'язаний вершник, і червоноокі монстри не ховатимуться під твоїм ліжком, чекаючи, щоб забрати тебе на дволапих потворах і залучити до їхньої темної армії. — Міра дістає з

наплічника останню книжку, яку я спакувала, і простягає мені. —
Викинь книжки. Тато не зможе тебе врятувати. Він намагався. Я
намагалася. Вирішуй, Вайолет. Ти хочеш померти писаркою? Чи жити
вершницею?

Кидаю погляд на книжки в руках і роблю вибір:

— Ти скалка в дулі.

Я кладу оповідки в куток, але інший фоліант тримаю в руках,
дивлячись на сестру.

— Скалка в дулі, яка не дасть тобі померти. А це тобі нащо? — зухвало
запитує вона про фоліант.

— Убивати людей.

Я повертаю його їй. Повільна усмішка розпливається по її обличчю.

— Добре. Можеш лишити його собі. А тепер переодягайся, поки я
розберуся з рештою цього безладу.

Високо над нами лунає дзвін. У нас є сорок п'ять хвилин.

Я швиденько перевдягаюся, але весь час здається, що одяг належить
комусь іншому, хоч явно зшитий на мій розмір. Туніку замінює
обтисла чорна сорочка, що прикриває руки, а легкі штани замінюються
на шкіряні, які окреслюють кожен вигин. Потім сестра поверх сорочки
зашнуровує мені корсет, схожий на жилетку.

— Щоб не натирало, — пояснює вона.

— Схоже на спорядження, яке вершники одягають на битву.

Мушу визнати, одяг досить крутий, а для такої самозванки, як я, і
поготів. *Боги, це справді відбувається.*

— Саме так, бо це те, що ти робиш. Ідеш у бій.

Поєднання шкіри та не відомої мені тканини вкриває мене від ключиць до талії, огортає груди, перехресшуючись на плечах. Перебираю пальцями приховані піхви, пришиті по діагоналі вздовж грудей.

— Для твоїх кинджалів.

— У мене тільки чотири.

Беру їх з купи на підлозі.

— Ти заробиш більше.

Я вставляю зброю в піхви, і мої ребра ніби самі стають зброєю. Конструкція геніальна. Що на ребрах, що у піхвах на моїх стегнах — леза легко дістати.

Ледве впізнаю себе в дзеркалі. Я схожа на вершницю. А досі почуваюся писаркою.

За кілька хвилин половина того, що я спакувала, лежить на ящиках. Сестра перепакує мій наплічник, викидаючи все, що вважає за непотрібне, і майже все сентиментальне, роздаючи мені блювотні поради про те, як вижити в квадранті. Потім Міра дивує мене найсентиментальнішою річчю: просить сісти їй поміж колін, щоб вона могла заплести моє волосся в корону.

Я знову ніби дитина, а не доросла жінка, але роблю це.

— А це що? — намацую матеріал прямо над серцем, пошкрябуючи його нігтем.

— Це я придумала, — пояснює Міра, боляче притискаючи мою косу до голови. — Я зробила його навмисне для тебе з ушитою лускою Тейне, тож будь обережна з ним.

— Драконяча луска? — відкидаю голову назад, щоб подивитися на неї.

— Як? Тейне величезний.

— Я випадково знаю вершника, чії сили можуть робити великі речі дуже маленькими. — На її губах грає хитра усмішка. — А менші речі... значно, значно більшими.

Я закочую очі. Міра завжди розповідала про своїх чоловіків більше, ніж я... про них обох.

— Тобто наскільки більшими?

Вона сміється, потім смикає мене за косу:

— Голову вперед. Тобі варто було підстригтися. — Вона щільно притискає пасма до моєї голови і продовжує плести. Воно заважає в спарингу, не кажучи вже про те, що це велетенська мішень. Ні в кого іншого волосся не вицвітає до сріблястого кольору, тож вони вже будуть цілитися в тебе.

— Ти дуже добре знаєш, що природний пігмент, схоже, поступово пропадає по довжині.

Мої очі так само невизначені — світло-горіхові з різними блакитними та бурштиновими відтінками, які, здається, ніколи не віддають перевагу жодному з кольорів.

— До того ж, — веду далі я, — якщо не брати до уваги занепокоєння всіх інших щодо відтінку, моє волосся — це єдине, що в мені абсолютно здорове. Обрізаючи його, відчуваю, ніби караю своє тіло за те, що воно нарешті зробило щось добре, тож не маю потреби приховувати, ким я є.

— Звісно, — Міра смикає мене за косу, відтягуючи голову назад, і наші погляди зустрічаються. — Ти найрозумніша жінка, яку я знаю. Не забувай про це. Твій мозок — найкраща зброя. Перехитри їх, Вайолет. Ти чуєш мене?

Я киваю, і сестра послаблює хватку, потім закінчує косу і зводить мене на ноги, продовжуючи підсумовувати роки знань за п'ятнадцять напружених хвилин майже без зупинки, щоб перевести подих.

— Будь спостережлива. Тиша — це добре, але переконайся, що помічаєш усе і всіх навколо на власну користь. Ти читала Кодекс?

— Кілька разів. Кодекс правил для Квадранта вершників у декілька разів коротший, ніж для інших дивізіонів. Імовірно, тому, що вершникам складно дотримуватися правил.

— Гарзд. Тоді ти знаєш, що інші вершники можуть вбити тебе будь-якої миті, а горлорізи-курсанти *спробують*. Що менше курсантів, то більше шансів на Обмолоті. Драконів, які бажають пов'язатися, завжди бракує, а той, хто настільки нерозважливий, що може загинути, однаково не вартий дракона.

— За винятком сну. Напад на курсанта під час сну, коли він спить. Стаття три...

— Так, але це не означає, що вночі ти будеш у безпеці. Спи в цьому, якщо можеш. — Міра ляснула мене по корсету.

— Чорного вершника ще треба заслужити. Ти впевнена, що не варто сьогодні одягнути туніку? — Я проводжу руками по шкірі.

— Вітер на Парапеті підхопить будь-яку вільну тканину, як вітрило. — Сестра простягає мій тепер набагато легший наплічник. — Що щільніше ти одягнена, то легше тобі буде там, нагорі, і на килимку, коли почнеш спаринг. Завжди носи обладунки. *Завжди* тримай кинджали при собі. — Міра вказує на піхви на стегнах.

— Дехто скаже, що я їх не заробила.

— Ти Сорренгейл, — відповідає вона, ніби цієї відповіді достатньо. — Начхай на них.

— А ти не думаєш, що драконяча луска — це шахрайство?

— Немає такого поняття, як шахрайство, коли підіймаєшся на вежу. Є тільки виживання і смерть. Лунає дзвін... лишилося тридцять хвилин. — Вона сковтнула. — Час майже вийшов. Готова?

-Ні.

— Я теж не була. — Крива посмішка піднімає кутик її рота. — І я все життя тренувалася для цього.

— Сьогодні я не збираюсь помирати.

Закидаю наплічник на спину, і дихається мені трохи легше, ніж уранці. Отак дійсно набагато краще.

У залах адміністративного крила фортеці панує моторозна тиша, коли ми спускаємося численними сходами, але шум ззовні все гучніший, що нижче ми опиняємося. Крізь вікна я бачу тисячі кандидатів, які обіймають своїх близьких і прощаються на трав'янистих полях просто під головною брамою. Щороку спостерігаю, як більшість сімей чіпляються за своїх кандидатів аж до останнього дзвону. Чотири дороги, що ведуть до фортеці, забиті кіньми й возами, особливо там, де ті дороги сходяться перед коледжем, але мене нудить від порожніх возів, що стоять край полів.

Вони для тіл.

Перед тим як ми оминули останній ріг, що веде до внутрішнього двору, Міра зупиняється.

— Що за... у-у-ф. — Вона притискає мене до грудей, міцно обіймаючи в затишному закапелку коридору.

— Я люблю тебе, Вайолет. Пам'ятай усе, що я тобі казала. Не стань ще одним іменем у списку загиблих. — Її голос тремтить, тож я обіймаю її, міцно стискаючи.

— Зі мною все буде добре, — обіцяю я.

Вона киває, її підборіддя впирається в мою маківку.

— Я знаю. Ходімо.

Це все, що вона каже перед тим, як зупинитися й вийти у переповнений двір перед головною брамою фортеці. Викладачі, командири й навіть наша мама зібралися неофіційно, чекаючи, коли божевілля за стінами перетвориться на порядок усередині. З усіх дверей військового коледжу головна брама — єдина, через яку сьогодні не ввійде жоден курсант, адже кожен квадрант має власний вхід і приміщення. Чорт забирай, вершники мають власну цитадель. Пафосні, егоїстичні виродки.

Я йду за Мірою, наздоганяючи її кількома швидкими кроками.

— Знайди Дейна Аетоса, — каже мені Міра, коли ми перетинаємо подвір'я й прямуємо до відчиненої брами.

— Дейн? — Усміхаюся від однієї думки про те, що знову побачу його, і моє серце підстрибує.

Минув рік, і я скучила за його м'якими карими очима, за тим, як він сміється, за тим, як сміх охоплює кожную частинку його тіла. Мені бракує нашої дружби і моментів, коли я думала, що вона, за правильних обставин, може перерости у щось більше. Мені бракує того, як він дивиться на мене, ніби на когось, на кого варто звернути увагу. *Я просто сумувала... за ним.*

— Я була поза квадрантом лише три роки, але я чула, що в нього все добре. Він тебе захистить. Не всміхайся так, — докоряє Міра. — Він буде на другому курсі.

Вона тицяє в мене пальцем:

— Не зв'язуйся з другокурсниками. Якщо хочеш потрахатися, а ти повинна, — вона підводить брови, — і то часто, бо ніколи не знаєш, що принесе день, то гуляй на своєму курсі. Немає нічого гіршого, ніж курсанти, які пліткуватимуть, що ти проспала свій шлях до безпеки.

— Тож я можу затягнути в ліжко будь-якого першачка, якого захочу, — кажу з легкою усмішкою. — Тільки не з другого чи третього курсу.

— Саме так, — вона підморгує.

Ми проходимо через браму, покидаючи фортецю, і долучаємося до спланованого хаосу за її межами.

Кожна з шести провінцій Наварри надіслала цього року свою частку кандидатів на військову службу. Деякі з них — добровольці. Декого послали на кару через суд. Більшість призвані за мобілізацією. Тут, у Басгі-аті, усіх нас об'єднує те, що ми склали вступний іспит — і письмовий, і тест на спритність, у що я досі не можу повірити, — а отже, ми принаймні не станемо м'ясом для піхоти на передовій.

Міра веде мене стертою бруківкою до південної вежі, а атмосфера напружена від очікування. Головний коледж вбудований у схил гори Басгі-ат і наче відколотий від хребта самої вершини. Розлога грізна споруда височіє над натовпом стурбованих кандидатів і їхніх заплаканих родин, зі своїми кам'яними зубчастими мурами, зведеними для захисту височенної фортеці, та оборонними баштами на кожному куті, в одній з яких розміщені дзвони.

Більшість натовпу вишиковується біля основи північної вежі — входу до піхотинців. Частина натовпу прямує до воріт позаду нас — Квадранта цілителів, що поглинає південний кінець коледжу. Заздрість стискає мені груди, коли зауважую, що деякі з кандидатів ідуть центральним тунелем до Архіву під фортецею, щоб долучитися до Квадранта писарів.

Вхід у Квадрант вершників — це не що інше, як укріплені двері біля основи вежі, як і вхід для піхоти на півночі. Тоді як кандидати в піхотинці можуть пройти прямо у свій квадрант, що на рівні із землею, ми, кандидати у вершники, маємо *дертися* вгору.

Ми з Мірою пристаємо до черги вершників, чекаючи на реєстрацію, і я припускаюся помилки, підводячи погляд.

Високо над нами, перетинаючи долину річки, що відділяє головний коледж від ще вищої, навислої цитаделі Квадранта вершників на південному хребті, височіє Парапет — кам'яний міст, який ось-ось

відокремлюватиме кандидатів у вершники від курсантів протягом наступних кількох годин.

Мені не віриться, що я збираюся перетнути цю штуку.

— Ти тільки подумай: усі ці роки я готувалася до письмового іспиту на писарку, — у моєму голосі звучить сарказм, — а треба було вихилитися на гімнастичній колоді.

Міра пропускає мої слова повз вуха, тоді як черга посувається вперед і кандидати зникають у дверях.

— Не дозволяй вітру тебе розгойдувати.

Попереду нас двоє кандидатів. Жінка ридає, коли супутник відриває її від молодого парубка. Пара відходить від черги, у сльозах відступаючи вниз по схилу пагорба до натовпу близьких, які стоять на узбіччі дороги. Попереду нас немає інших батьків, лише кілька десятків кандидатів, які рухаються до реєстраторів.

— Дивись прямо перед собою, але не вниз, — каже Міра, і риси її обличчя кам'яніють. — Руки розведи для рівноваги. Якщо наплічник зісковзне, не тримай його. Нехай краще він упаде, ніж ти.

Озираюся назад, де, здається, за лічені хвилини з'явилися сотні людей.

— Може, мені варто пропустити їх першими, — шепочу я, коли паніка стискає моє серце. Що я в біса роблю?

— Ні, — відповідає Міра. — Що довше чекатимеш на тих сходах, — вона показує на вежу, — то більше зростатиме твій страх. Перейди через Парапет, поки жах не заволодів тобою.

Черга рухається, і дзвін знову б'є. Восьма година.

Звісно, багатотисячний натовп позаду нас повністю розділився на вибрані квадранти, усі вишикувалися в черги, щоб підписати реєстраційні списки й розпочати службу.

— Зосередься, — гаркає Міра, і я шарпаюсь головою вперед. — Це може прозвучати різко, але не шукай там дружби, Вайолет. Створюй союзи.

Попереду нас лише двоє. Перша — це дівчина з повним наплічником, її високі вилиці та овальне обличчя нагадують зображення Амарі, цариці богів. Темно-каштанове волосся заплетене в кілька рядів коротких кісок, які ледь торкаються такої самої темної шкіри її шиї. Другий — м'язистий блондин, над котрим ридала жінка. Він несе ще більший наплічник.

Я озираюся на пару, помічаю стіл для зберігання сувоїв, і мої очі розширюються.

— Він що?.. — шепочу я.

Міра кидає погляд і бурмоче прокляття.

— Дитина сепаратиста? Так. Бачиш той мерехтливий слід, що починається на верхній частині його зап'ястка? Це тавро з часів повстання.

Я здивовано підводжу брови. Єдині тавра, про які я коли-небудь чула, — ті, які дракон, використовуючи магію, залишає, щоб позначити шкіру свого пов'язаного вершника. Однак ті тавра символізують честь та владу і зазвичай мають форму дракона, який їх подарував. Натомість ці знаки були вихорами й косими рисками, більше схожими на попередження, ніж на ствердження.

— Це дракон зробив? — шепочу я.

Міра ствердно киває.

— Мама казала, що дракон генерала Мельгрена зробив це з усіма ними, коли страчував їхніх батьків, але вона не дуже охоче про це розводиться. Ніщо так не стримує батьків від зради, як покарання дітей.

Це здається... жорстоким, але перше правило життя в Басгіаті — ніколи не ставити під сумнів дракона. Вони схильні спалити на попіл будь-кого, кого вважають непоштивим.

— Більшість дітей, які мають тавро повстання, звісно, з Тиррендору, але є кілька з інших провінцій, чії батьки стали зрадниками... — Кров відринула з її лица, і Міра схопилася за ремені мого наплічника, розвертаючи мене до себе обличчям. — Я щойно згадала. — Її голос стишується, і я нахиляюся, а моє серце гупає від настирливості її тону:

— Тримайся, курча, подалі від Ксейдена Ріорсона.

Повітря виривається з моїх легенів. Це ім'я...

— Той самий Ксейден Ріорсон, — підтверджує вона зі страхом у погляді. — Він на третьому курсі й уб'є тебе, щойно дізнається, хто ти.

— Його батько — Великий Зрадник. Він очолював повстання, — тихо кажу я. — Що тут робить Ксейден?

— Усіх дітей вождів призвали в армію як покарання за злочини їхніх батьків, — шепоче Міра, поки ми переміщуємося вбік, рухаючись разом із шеренгою. — Мама казала мені, ніби вони не сподівалися, що Ріорсон перейде Паррапет. Тоді вони думали, що його вб'є якийсь курсант, але коли дракон вибрав його... — Вона хитає головою. — Ну, тоді вже нічого не вдієш. Він став командиром крила.

— От лайно, — кидаю я.

— Він присягнув на вірність Наваррі, але не думаю, що це зупинить його в тому, що стосується тебе. Як тільки переберешся через Паррапет — а ти *переберешся*, — знайди Дейна. Він візьме тебе у свій загін, і будемо сподіватися, що це якомога далі від Ріорсона. — Сестра міцніше стискає мої ремені. — Тримайся. Подалі. Від. Нього.

— Затямила, — киваю.

— Наступний, — лунає голос із-за дерев'яного столу, на якому лежать сувої Квадранта вершників.

Вершник, якого я не знаю, сидить поруч зі знайомим мені писарем, і сріблясті брови капітана Фіцгіббонса злітають над його обвітраним обличчям:

— Вайолет Сорренгейл?

Я киваю, беру перо й підписую своє ім'я на наступному порожньому рядку сувою.

— Але я гадав, що ви призначені для Квадранта писарів, — тихо каже капітан Фіцгіббонс.

Я заздрю його кремовій туніці, не знаходячи слів.

— Пані генерал Сорренгейл вирішила інакше, — додає Міра.

Смуток наповнює очі старого.

— Шкода. Ви подавали такі надії.

— О боги, — каже вершник поруч із капітаном Фіцгіббонсом. — Ви Міра Сорренгейл?

У нього відвисає щелепа, і я звідси відчуваю запах його поклоніння героїні.

— Так і є. — Вона киває. — Це моя сестра, Вайолет. Вона буде на першому курсі.

— Якщо виживе на Парапеті, — кпить хтось позаду мене. — Вітер може просто здути її.

— Ви воювали під Стритмором, — побожно говорить вершник за столом. — Вас нагородили орденом Кігтя за те, що завели ту батарею в тил ворога.

Кпини припинились.

— Як я вже казала, — Міра кладе руку на мою талію, — це моя сестра, Вайолет.

— Ви знаєте дорогу. — Капітан киває і вказує на відчинені двері до башти. Там зловісно темно, тож я борюся з бажанням утікати, як підірвана.

— Я знаю дорогу, — запевняє сестра його, проводячи мене повз стіл, щоб той йолоп позаду міг підписати сувій.

Ми зупиняємося на порозі й повертаємося одна до одної.

— Не вмирай, Вайолет. Я не хочу бути єдиною дитиною. — Міра всміхається та йде геть повз шеренгу кандидатів, які витріщаються на неї, поки ширяться чутки про те, хто вона така і що зробила.

— Складно з цим жити, — каже дівчина переді мною вже з вежі.

— Так, — погоджуюсь і хапаюсь за лямки наплічника, прямуючи в темряву.

Мої очі швидко звикають до тьмяного світла, що проникає крізь рівновіддалені вікна вздовж вигнутих сходів.

— Сорренгейл — це?.. — запитує дівчина, озираючись через плече, коли ми починаємо підійматися сотнями сходинок, що, можливо, приведуть нас до смерті.

— Так. — Тут немає билець, тож я притримуюся рукою за кам'яну стіну, поки ми сходимо щодалі вище.

— Пані генерал? — запитує білявий хлопець попереду нас.

— Та сама, — відповідаю я, кинувши йому швидку усмішку. Кожен, чия мати так міцно тримається, не може бути *таким* поганим, правда?

— Ого. І шкіра класна, — він усміхається у відповідь.

— Дякую. Її люб'язно дала мені сестра.

— Цікаво, скільки кандидатів зірвалось із краю сходинок і померло ще до того, як дійшли до Парапету, — каже дівчина, дивлячись униз по центру сходів, поки ми підіймаємося вище.

— Двоє торік. — Я нахиляю голову, коли вона озирається. — Ну, троє, якщо рахувати бідолаху, на яку приземлився один із хлопців.

Карі очі дівчини спалахують, але вона розвертається і продовжує підійматися.

— Скільки тут сходинок? — запитує вона.

— Двісті п'ятдесят, — відповідаю я, і ми прямуємо нагору мовчки ще п'ять хвилин.

— Непогано, — каже вона, щиро всміхаючись, коли ми наближаємося до верху й черга зупиняється. — Мене, до речі, звати Ріаннон Маттіас.

— Ділан, — з ентузіазмом відгукується білявий хлопець.

— Вайолет, — дарую їм напружену посмішку, відверто ігноруючи нещодавню засторогу Міри про те, що мені варто уникати дружби й створювати лише союзи.

— Здається, усе життя я чекав цього дня. — Ділан перекладає наплічник на спину. — Чи можете повірити, що нам справді вдасться це зробити? Це ж здійснення мрії.

Ясно. Звісно, усі інші кандидати, окрім мене, раді бути тут. Це єдиний квадрант у Басгіаті, який не приймає призовників — лише добровольців.

— Не можу, курча, дочекатися, — Ріаннон широко всміхається. — Маю на увазі: хто не хотів би покататися на драконі, га?

Я. Не те щоб це не звучало весело в теорії. Але звучить. Просто від жахливих шансів дожити до випускного в мене вивертає шлунок.

— А твої батьки схвалюють? — запитує Ділан. — Бо моя матінка місяцями благала мене передумати. Постійно кажу їй, що в мене буде більше шансів стати вершником, але вона хотіла, щоб я увійшов у Квадрант цілителів.

— Мої завжди знали, що я хочу цього, тож дуже підтримували. Крім того, ще є моя близнючка, яку вони обожають. Рейген уже здійснила свою мрію: вийшла заміж і чекає дитину. — Ріаннон озирається на мене. — А з тобою що? Дай вгадаю. З таким ім'ям, як Сорренгейл, б'юся об заклад, що ти перша записалася доброволицею цього року.

— Я радше добровільно-примусово, — моя відповідь далеко не така захоплива, як її.

— Розумію.

— А ще вершники отримують набагато кращі пільги, ніж інші офіцери, — кажу Ділану, коли черга знову посувається вгору. Кандидат, що кпив позаду мене, наздоганяє, спітнілий і червоний. *Подивіться, хто вже не кпить.* — Краща оплата, більше поблажливості з одностроєм, — веду далі я.

Нікому немає діла до того, що носять вершники, — аби було чорне. Це єдині правила, які я запам'ятала з Кодексу, що стосуються вершників.

— І право називати себе найвищим поганцем, — додає Ріаннон.

— І це теж, — погоджуюсь я. — Переконана, що льотна шкіра роздує твоє его.

— Крім того, я чув, що вершникам дозволено одружуватися раніше, ніж в інших квадрантах, — додає Ділан.

— Так і є. Одразу після випуску. Якщо виживемо: думаю, це якимось пов'язано з бажанням продовжити родовід. Більшість успішних вершників — це нащадки і спадкоємці.

— А може, тому, що ми, як правило, помираємо раніше, ніж курсанти інших квадрантів, — розмірковує Ріаннон.

— Я не помру, — каже Ділам з набагато більшою впевненістю, аніж я очікувала б, і висмикує з-під туніки ланцюжок, щоб показати каблучку, яка звисала з нього. — Вона сказала, що це погана прикмета — робити пропозицію до мого від'їзду, тож ми чекаємо на випускний. — Він цілує обручку й ховає ланцюжок назад під комір. — Наступні три роки будуть довгі, але вони того варті.

Я стрималася від того, щоб зітхнути, хоча це, може, було найромантичніше, що я будь-коли чула.

— Ти зможеш перелізти через Парапет, — насміхається хлопець позаду нас. — Тут он вітерець піддуває з яру.

Я закочую очі.

— Заткнись і дивись на себе, — огризається Ріаннон, її ноги цокають об камінь, поки ми підіймаємося.

Бачимо верхній вихід — дверну пройму, сповнену розмитого світла. Міра мала рацію. Ці хмари накриють нас, тож мусимо опинитися по той бік Парапету до того, як це станеться.

Ще один крок, ще один цокіт ніг Ріаннон.

— Покажи-но мені свої черевики, — кажу я тихо, щоб придурок за моєю спиною не почув.

Вона морщить брови, а в її карих очах проглядає збентеження, але показує підшви. Вони гладенькі, як і ті, що я носила раніше. У мій живіт немов хто камінь опустив.

Черга знову починає рухатися, зупиняючись, коли ми перебуваємо за кілька метрів від пройми.

— Який у тебе розмір ноги? — запитую я.

— Що? — Ріаннон кліпає до мене.

— Твої ноги. Якого вони розміру?

— Восьмого, — відповідає вона. Поміж її брів залягли дві зморшки.

— У мене сьомий, — швидко кажу я. — Буде дуже боляче, але я хочу, щоб ти взяла мій лівий черевик. Поміняйся зі мною.

У правому я тримаю кинджал.

— Що-що? — Вона дивиться на мене, ніби я з'їхала з глузду, і, можливо, так воно і є.

— Це взуття вершника. Воно краще чіпляється до каміння. Твої пальці на ногах скорчаться й заніміють, але принаймні в тебе буде шанс не зірватися, якщо полле дощ.

Ріаннон дивиться на відчинені двері й темне небо, а потім знову на мене.

— Ти хочеш обміняти черевик?

— Поки не перейдемо на той бік, — дивлюся крізь відчинені двері. По Парапету вже йдуть троє кандидатів, широко розкинувши руки. — Але нам варто поспішати. Надходить наша черга.

Ріаннон на секунду замислено витягує губи в трубочку, немовби хотіла щось сказати, потім погоджується, і ми міняємося лівими черевиками. Ледве встигаю зашнурувати, як черга знову рухається, і хлопець позаду штовхає мене в поперек, від чого я, хитаючись, вилітаю на майданчик просто неба.

— Уперед. Дехто з нас має справи на тому боці, — його голос діє на мої чортові нерви.

— Ти зараз не вартий моєї відповіді, — бурмочу я, відновлюючи рівновагу, коли вітер шмагає по моїй шкірі цього вогкого літнього ранку. *Гарна ідея щодо коси, Міро.*

Верхівка вежі гола, кам'яні зубці здіймаються й опускаються вздовж круглої конструкції на висоті моїх грудей і не закривають огляд. Яр і річка внизу раптом здаються дуже-дуже далекими. Скільки возів чекає на них там, унизу? П'ять? Шість? Я знаю статистику. Парашет забирає приблизно п'ятнадцять відсотків кандидатів у вершники. Кожне випробування у квадранті, включно з цим, призначене для того, щоб перевірити вміння курсанта їздити верхи. Якщо комусь не вдається пройти вузький кам'яний міст під поривами вітру, то він точно не зможе втримати рівновагу й битися на спині дракона.

А як щодо ціни смерті? Гадаю, кожен другий вершник вважає, ніби ризик вартий слави, або самовпевнено припускає, що не впаде.

Я не належу до жодного табору.

Нудота змушує мене триматися за живіт, я вдихаю носом і видихаю ротом, коли йду по краю за Ріаннон і Діланом, мої пальці ковзають по кам'яній кладці, поки ми пробираємося до Парашету.

Троє вершників чекають біля входу, який є просто дірою, що зяє в мурі вежі. Один з них, з обірваними рукавами, записує імена, коли кандидати виходять на підступний перехід. Другий, з майже повністю зголеним волоссям, крім смужки посередині голови, інструктує Ділана, коли той займає позицію, поплескуючи його по грудях, наче захований там перстень принесе йому удачу. Сподіваюся, так воно й буде.

Третій повертається в мій бік, і моє серце просто... завмирає.

Він високий, з розмаяним вітром чорним волоссям і темними бровами. Лінія його щелепи міцна, вкрита теплою смаглявою шкірою і темною щетиною, а коли він схрещує руки на тулубі, м'язи на його грудях і руках грають, змушуючи мене скотнути. А його очі... Очі відтінку онікса з золотистими краплями. Контраст приголомшливий — усе в ньому вражає. Риси його обличчя такі суворі, що здаються різьбленими, і все-таки вони дивовижно досконалі, наче художник працював над ними все життя й принаймні рік із цього часу витратив на уста.

Це найвишуканіший чоловік, якого я коли-небудь бачила.

А життя у військовому коледжі означає, що я бачила *багато* чоловіків.

Навіть косий шрам, який розтинає його ліву брову та врізається у верхній кут щоки, тільки робить його гарячішим. Полум'яно гарячим. Пекуче гарячим. Гарячим до рівня «потрапляєш-у-неприємності-і-тобі-це-подо-бається». Зненацька мені зовсім вилетіло з голови, чому Міра сказала не шукати пригод поза межами моєї вікової групи.

— До зустрічі на тому боці! — кидає Ділан через плече, схвильовано всміхаючись, перш ніж ступити на Парапет і широко розкинути руки.

— Готовий до наступного, Ріорсоне? — каже вершник з відірваними рукавами.

Ксейден Ріорсон?

— Ти готова до цього, Сорренгейл? — запитує Ріаннон, просуваючись уперед.

Чорнявий вершник перехоплює мій погляд, повністю розвертаючись до мене, і моє серце калатає зовсім не з приємної причини. Тавро повстання, вигинаючись і закручуючись, починається на його оголеному лівому зап'ясті, потім зникає під чорним одностроєм, щоб знову з'явитися над коміром, де тягнеться і закручується вгору по шії, зупиняючись на лінії підборіддя.

— От лайно, — шепочу я, і його очі звужуються, наче він чує мене крізь завивання вітру, що рве мою закріплену косу.

— Сорренгейл? — Він ступає крок до мене, а я дивлюся вгору... та все вгору.

О боги, я навіть не дістаю йому до ключиці. Він масивний. Має бути зростом під метр дев'яносто.

Я почуваю себе саме такою, якою назвала мене Міра, — *тендітною*, — але киваю один раз, і сяючий онікс його очей перетворюється на

холодну, непідробну ненависть. Майже відчуваю запах відрази, що віє від нього, як від гіркого одеколону.

— Вайолет? — озивається Ріаннон, просуваючись уперед.

— Ти наймолодша у пані генерала Сорренгейл. — Його голос глибокий, і цей голос звинувачує.

— Ти син Фена Ріорсона, — відповідаю я, і впевненість цього одкровення пробирає до кісток. Підводжу підборіддя і щосили напружую кожен м'яз свого тіла, щоб не тремтіти.

Він уб'є тебе, щойно дізнається, хто ти. Слова Міри стрибають у моєму черепі, а страх застрягає в горлі. Ксейден збирається кинути мене через край. Підхопить мене і скине з цієї вежі. Я ніколи не отримаю навіть шансу пройти Парапетом. Я помру саме такою, якою мене завжди називала моя мати, — слабкою.

Ксейден робить глибокий вдих, і над його щелепами випинаються жовна. Раз. Другий.

— Твоя мати полонила мого батька і спостерігала за його стратою.

Зажди. Ніби тільки він має тут право на ненависть? Лють біжить по моїх венах.

— Твій батько вбив мого старшого брата. Здається, ми квити.

— Не думаю. — Його пронизливий погляд ковзає по мені, немовби запам'ятовуючи кожен деталь або шукаючи якоїсь слабінки. — Твоя сестра — вершниця. Гадаю, це пояснює шкіряний одяг.

— А я думаю. — Витримую його погляд, наче перемога в цьому змаганні витрішок дасть мені змогу потрапити в квадрант, а не перетинати Парапет позаду нього.

У кожному разі я перейду. Міра не збирається втрачати обох — брата і сестру.

Його руки стискаються в кулаки, і Ксейден напружується.

Я готуюся до сутички. Він може скинути мене з цієї вежі, але я не збираюся полегшувати йому завдання.

— З тобою все гаразд? — питає Ріаннон, її погляд стрибає між мною і Ксейденом.

Він дивиться на неї:

— Ви подруги?

— Ми познайомилися на сходах, — каже вона, розправляючи плечі.

Ксейден опускає очі, помічає наше невідповідне взуття і вигинає брови. Його руки розслабляються.

— Цікаво.

— Ти збираєшся вбити мене? — Я підводжу підборіддя ще на сантиметр.

Його погляд упирається в мій, коли раптом небо розверзається і починає лити як із ринви, за лічені секунди промочивши моє волосся, шкіряний одяг і каміння навколо нас.

Крик розтинає повітря, і ми з Ріаннон рвучко обертаємося до Парапету, якраз щоб побачити, як Ділан послизнувся.

Мені перехоплює подих, а серце підстрибує аж до горла.

Він ухопився, зчепивши руки через кам'яний міст, а його ноги брикаються під ним, шукаючи точку опори, якої немає.

— Підтягуйся, Ділане! — кричить Ріаннон.

— О боги!

Моя рука злітає, щоб затулити рота, але Ділан втрачає хватку на слизькому від води камені і падає, зникаючи з поля зору. Вітер і дощ глушать будь-які звуки від падіння його тіла в долину. Вони також крадуть звук мого приглушеного крику.

Ксейден не зводить з мене очей, мовчки вивчаючи поглядом, який я не можу зрозуміти, коли звертаю до нього свої нажахані очі.

— Навіщо мені витратити свою енергію, щоб убити тебе, коли Парапет зробить це за мене? — Зла посмішка перекривлює його губи. — Твоя черга.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Панує помилкова думка, що у Квадранті вершників можна вбити або бути вбитим. Загалом вершники не мають наміру вбивати інших курсантів... хіба що цього року бракує драконів або курсант є тягарем для їхнього крила. Тоді все може стати... цікавим.

«Посібник для Квадранта вершників» майора АФЕНДРИ
(НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)

Сьогодні я не помру.

Ці слова стають моєю мантрою, вони відлунюють у голові, поки Ріаннон називає своє ім'я вершникові, який веде підрахунок біля виходу на Парапет. Ненависть у Ксейденовому погляді обпікає моє обличчя, наче палючий жар, і навіть дощ, який полоще шкіру з кожним поривом вітру, не полегшує його, — а може, то тремтіння від страху, що пронизує мій хребет.

Ділан мертвий. Тепер він — лише ім'я, ще один майбутній надгробок на нескінченних цвинтарях обабіч доріг до Басгіату, ще одне попередження амбітним кандидатам, які радше воліють ризикувати своїм життям із вершниками, ніж виберуть безпеку будь-якого іншого квадранта. Тепер я розумію, чому Міра застерігала мене не заводити друзів.

Ріаннон хапається за обидва боки отвору у вежі, а потім дивиться на мене через плече.

— Чекатиму тебе на тому боці! — перекрикує вона бурю. Страх у її очах віддзеркалює мій переляк.

— Побачимося на тому боці, — я киваю і навіть вичавлюю із себе усмішку.

Ріаннон виходить на Парапет і починає рухатися вперед. І хоча я впевнена, що у Зігнала, бога удачі, сьогодні багато роботи, підношу

мовчазну молитву до нього.

— Ім'я? — запитує вершник на краю, поки його напарник тримає плащ над сувоєм у безглузких спробах зберегти папір сухим.

— Вайолет Сорренгейл, — відповідаю я, тоді як наді мною гуркоче грім, і цей звук на диво заспокійливий.

Мені завжди подобалися ночі, коли бурі б'ються у вікна фортеці, освітлюючи все й відкидаючи тіні на книжки, з якими я згорталася калачиком, хоча ця злива може просто коштувати мені життя.

Швидким поглядом я вхопила, що імена Ділана та Ріаннон уже розпливаються в кінці сувою, де чорнило розмиває вода. Це востаннє, коли ім'я Ділана буде написано деінде, окрім його надгробка. На кінці Парапету буде ще один сувій, щоб писарі мали свою улюблену статистику втрат. В іншому житті я читала б це й записувала дані для історичного аналізу.

— Сорренгейл? — вершник підводить очі, його брови здивовано зводяться. — Тієї самої пані генерала Сорренгейл?

— Тієї самої.

Чорт, це вже починає набридати, і я знаю, що далі буде тільки гірше. Годі уникнути порівняння з моєю матір'ю, коли вона тут головна. Що гірше — вони, мабуть, думають, що, як Міра, я від природи обдарована вершниця чи блискучий стратег, як Бреннан. Або кинуть на мене один погляд і зрозуміють, що я геть не схожа на них трьох, і відкриють на мене полювання.

Я кладу руки по обидва боки отвору у вежі й проводжу кінчиками пальців по камінню. Воно досі тепле від вранішнього сонця, але швидко остигає від дощу, гладеньке, але не слизьке від моху чи ще чогось.

Попереду мене перебирається Ріаннон, звівши руки для рівноваги. Вона, мабуть, пройшла вже чверть шляху, а її фігура під дощем усе

більше розпливається.

— Я думав, у неї лише одна дочка, — дивується інший вершник, нахилиючи плащ, коли на нас налітає черговий порив вітру.

Якщо тут уже такий вітер, а нижня частина мого тулуба захищена башточкою, то на Парапеті мене чекає сила-силенна болю.

— Я часто це чую.

Вдихаючи через ніс, а видихаючи через рот, змушую своє дихання вирівнятися, а серцебиття сповільнитися від галопу. Якщо запанікую, то помру. Якщо посковзнуся, то помру. Якщо... А, до біса. Я більше нічого не можу зробити, щоб підготуватися до цього.

Ступаю єдиний крок на Парапет і хапаюся за кам'яну стіну, коли вдаряє ще один порив, підкидаючи мене боком до отвору у вежі.

— І ти думаєш, що зможеш їздити верхи? — знущається йолоп-кандидат позаду мене. — Сяка-така Сорренгейл і з сякою-такою рівновагою. Мені шкода крило, у якому ти опинишся.

Я відновлюю рівновагу й затягую лямки наплічника.

— їм я? — перепитує вершник, але я знаю, що він звертається не до мене.

— Джек Барлоу, — відповідає той, що стоїть за мною. — Запам'ятайте це ім'я. Одного дня я стану командиром крила.

Навіть від його голосу віє зарозумілістю.

— Тобі краще йти, Сорренгейл, — наказує глибокий голос Ксейдена.

Я озираюся через плече й бачу, як він пронизує мене поглядом.

— Тобі що, потрібен невеликий стимул? — Джек робить випад уперед, піднісши руки. Чорти б його ухопили, він збирається мене зіштовхнути.

Страх пронизує мої вени, я рухаюся і, полишаючи безпеку вежі, ступаю на Парапет. Тепер шляху назад немає.

Моє серце б'ється так сильно, що я чую його у вухах, немов барабан.

Дивися на каміння перед собою й не дивися вниз. Порада Міри відлунює в моїй голові, але складно дослухатися до неї, коли кожен крок може бути останнім. Розкидаю руки для рівноваги, а потім ступаю розміреними невеликими кроками, які відпрацьовувала з майором Гілстедом на подвір'ї. Але, враховуючи вітер, дощ і перепад висоти до шістдесяти метрів, це зовсім не схоже на тренування. Каміння під ногами місцями нерівне, скріплене розчином у швах, що небезпечно, бо можна легко спіткнутися, тож я зосереджуюся на стежці попереду, щоб не дивитися на свої черевики. Мої м'язи напружені, я фіксую центр ваги, зберігаючи поставу вертикально.

Голова паморочиться, а пульс зашкалює.

Спокійно. Я маю залишатися спокійною.

Я не знаю мелодій, не вмію навіть пристойно наспівувати, тому співати, аби відволіктися, не варто, але я вчена. Ніщо так не заспокоює, як Архів, тож ось про що я думатиму. Факти. Логіка. Історія.

Твій розум уже знає відповідь, тож просто заспокойся і дай йому згадати. Так мені завжди казав тато. Мені потрібне щось, що втримає логічну частину мого мозку від того, щоб розвернутися й податися назад до вежі.

— Континент є домом для двох королівств, і ми ворогуємо вже чотириста років, — декламую я, використовуючи основні дані, які мені втовкмачили для легкого пригадування, готуючи до іспиту на писарку. Крок за кроком я пробираюся через Парапет. — Наварра, мій дім, є більшим королівством із шістьма особливими провінціями. Тиррендор, наша найпівденніша та найбільша провінція, межує з провінцією Кровла в королівстві Пороміель. — Кожне слово заспокоює моє дихання та серцебиття, зменшуючи запаморочення.

— На схід від нас лежать дві інші провінції королівства Поромієль — Брейвік і Цигнісен, а природним кордоном є гори Есбен. — Я перетинаю намальовану лінію, що позначає половину шляху. Я вже над найвищою точкою, але не можу про це думати. *Не дивися вниз.* — За Кровлою, за нашим ворогом, лежать далекі Безплідні Пустощі, пустеля...

Гримить грім, вітер ударяє в мене, тож я розмахую руками.

— Чорт би його побрав!

Моє тіло хитнуло вліво, і я падаю на Парапет, тримаючись за краї і присідаючи, щоб не втратити опору. Намагаюся стати якомога меншою, поки вітер виє наді мною і довкола. Шлунок скаженіє, а я відчуваю, що легені ось-ось розірве, бо мене охоплює паніка.

— У межах Наварри Тиррендор був останньою з прикордонних провінцій, яка долучилася до союзу й присягнула на вірність королю Реджинальду, — кричу я в завивання вітру, змушуючи свій розум зберігати рух усупереч цілком правдивій загрозі паніки, яка може спаралізувати. — Це також єдина провінція, яка спробувала відокремитися шістьсот двадцять сім років по тому, і в разі успіху наше королівство виявилось б беззахисним.

Ріаннон досі випереджає мене, як здається, на три чверті. Це добре. Вона заслуговує на перемогу.

— Королівство Поромієль переважно розташоване на орних рівнинах та болотах і відоме чудовими тканинами, безкрайними полями пшениці та унікальними самоцвітами, здатними підсилювати слабку магію. — Я кидаю швидкий погляд на темні хмари наді мною, перш ніж ступити крок уперед, обережно ставлячи одну ногу перед другою. — На противагу цьому, гірські райони Наварри багаті на руду, міцну деревину з наших східних провінцій, а також безмежну кількість оленів і лосів.

Мій наступний крок вибиває кілька шматків розчину, тож я зупиняюся, балансуєючи руками, аж доки не відновлюю рівновагу. Сковтнувши,

перевіряю її, перш ніж знову рушити вперед.

— Рессонська торговельна угода підписана понад двісті років тому, забезпечує обмін м'яса та пиломатеріалів з Наварри на тканини й вироби сільського господарства Поромієля. Такий обмін відбувається чотири рази на рік на заставі Атебайн, на кордоні Кровли та Тиррендору.

Звідси мені видно Квадрант вершників. Величезні кам'яні підвалини цитаделі здіймаються до підніжжя споруди, де, як мені відомо, цей шлях закінчується, якщо зможу туди дістатися. Обтерши обличчя плечем, озираюся назад, щоб побачити, де Джек.

Той зупинився на позначці чверті, його кремезна постать завмерла нерухомо... наче чогось чекає. Став руки в боки. Вітер, здається, ніяк не впливає на його рівновагу, от вилупок везучий. Присягаюся, він регочеться через увесь прогін, але це може бути просто дощ у моїх очах.

Я не можу тут залишатися. Щоб дожити до сходу сонця, маю рухатися. Страх не може керувати моїм тілом. Зводячи докупи напружені ноги для рівноваги, я повільно відпускаю камінь піді мною і встаю.

Руки в сторони. Пішла.

Мені потрібно пройти якомога далі до наступного пориву вітру.

Я оглядаюся через плече, щоб побачити, де Джек, — і кров холоне в жилах.

Він повернувся до мене спиною й дивиться на наступного кандидата, який наближається, небезпечно заточуючись. Джек хапає незграбного хлопця за ремені переповненого наплічника, а я спостерігаю, і від шоку в мене тіпаються м'язи, бо Джек скидає сухорлявого кандидата з Парапету, наче мішок із зерном.

Крик на мить сягає до моїх вух, перш ніж згаснути, коли нещасний зникає з поля зору.

Чортове поріддя.

— Ти наступна, Сорренгейл! — волає Джек, тож я відриваю погляд від провалля, щоб побачити, як він зі зловісною усмішкою, що перекосила йому рота, вказує на мене. Потім Джек рушає вперед, і його кроки з'їдають відстань між нами із жахливою швидкістю.

Шуруй. Уже.

— Тиррендор охоплює південний захід Континенту, — повторюю я, мої кроки рівні, але непевні на слизькій і вузькій стежці, ліва нога трохи проковзує, коли ступаю, — складаючись із неприязної гористої місцевості, яку омивають Смарагдове море на заході та Арктильний океан на півдні, Тиррендор майже непрохідний. Хоча вони географічно розділені скелями Дрейлора, природним захисним бар'єром...

Ще один порив ударяє в мене, тож моя нога зіслизає з Парапету. Серце гупає. Парапет мчить мені назустріч, коли я спотикаюся й падаю. Коліно врізається в камінь, і я зойкаю від різкого болю. Намагаюся вхопитись руками, тоді як моя ліва нога звисає з краю цього пекельного мосту. А Джек уже неподалік. Тоді я припускаюся жахливої помилки, подивившись вниз.

Вода стікає з мого носа й підборіддя, розбризкується об камінь, перш ніж упасти в річку, що тече долиною понад шістдесят метрів нижче. Я ковтаю клубок, що вже заповнив усе моє горло, і кліпаю, намагаючись угамувати серцебиття.

Я не помру сьогодні. Схопившись за краї брили, переносу на неї вагу настільки, наскільки можу покластись на слизьке каміння, щоб утримати й підтягти ліву ногу. Ступня моєї ноги знаходить доріжку. Із цієї миті в історії замало фактів, щоб урівноважити мої думки. Потрібно підтягнути під себе праву ногу, ту, що має краще зчеплення з поверхнею, але один неправильний рух — і я дізнаюся, яка холодна річка піді мною.

Ти загинеш, ударившись.

— Я йду по тебе, Сорренгейл! — долинуло з-за спини.

Я відштовхуюся від каменя і молюся, щоб черевики намацали стежку, коли підхоплюся на ноги. Якщо впаду, добре, це буде моя помилка. Однак я не збираюся дозволити цьому йолопові вбити мене. *Найкраще перейти на інший бік, де чекає решта вбивць.* Річ не в тому, що в квадранті всі намагатимуться вбити мене, вбити намагатимуться лише курсанти, які вважатимуть, що я буду перешкодою для крила. Існує причина, чому вершники шанують силу. Рій, чота, крило ефективні настільки, наскільки ефективна їхня най-слабша ланка, і якщо ця ланка розривається, це наражає на небезпеку всіх.

Джек або вважає, що я і є тією самою ланкою, або він невірноважений debil, якому просто подобається вбивати. Найімовірніше і те, і те. У кожному разі потрібно рухатися швидше.

Розкинувши руки в сторони, я зосереджуюся на кінці стежки, на внутрішньому подвір'ї цитаделі, де Ріаннон уже простує в безпечне місце, і поспішаю, незважаючи на дощ. Я тримаю своє тіло напруженим, мій центр зафіксований, і цього разу я вдячна, що нижча за інших.

— Ти будеш верещати всю дорогу, коли летітимеш униз? — Джек глузує і продовжує волати, а його голос ближчає. Той придурок мене наздоганяє.

Для страху не може бути місця, тож я відгороджуюся від нього, уявляючи, як заштовхую емоцію за залізні ґрати у своїй свідомості. Тепер я бачу кінець Парапету і вершників, які чекають біля входу в цитадель.

— Якщо не можеш нести повний наплічник, то не складеш вступний іспит. Ти помиляєшся, Сорренгейл! — вигукує Джек чіткішим голосом, але я не втрачаю швидкості, щоб перевірити, чи близько він. — Як думаєш, може, справді буде краще, коли я викину тебе вже зараз? Це набагато милосердніше, ніж віддати тебе на поталу драконам. Вони почнуть пожирати твої рахітичні ноги, коли ти ще будеш при тямі. Ну ж бо, — вмовляє він. — Я *радо* тобі допоможу.

— А хрін тобі, — бурмочу я.

До величезних стін цитаделі лишилося тільки кілька метрів. Ліва нога зісковзує, і я заточуюсь, але збивається лише серцебиття, тож я знову ру-хаюся вперед. Фортеця вимальовується за тими товстими мурами, висічена в горі у вигляді L-подібних високих кам'яних будівель, збудованих, щоб зі зрозумілих причин протистояти вогню. Стіни, що оточують подвір'я цитаделі, мають три метри завтовшки й два метри заввишки та один отвір — і я вже... майже... там.

Стримую полегшене схлипування, коли з обох боків мене оточує камінь.

— Думаєш, ти вже в безпеці? — Джеків голос різкий... і близький.

Підстрахована з обох боків стінами, я біжу останні три метри, серце калатає, адреналін розганяє моє тіло до максимуму, а Джекові кроки гупають за спиною. Він кидається на мій наплічник і промахується, його рука черкає моє стегно саме тієї миті, коли ми досягаємо краю. Кидаюся вперед, перестрибуючи з Парапету на подвір'я, де на мене чекають двоє вершників.

Джек у відчаї реве, а його рик стискає мої задихані груди, немов лещата.

У повороті я висмикуюю кинджал з піхов біля ребер саме тоді, коли Джек уже нависає наді мною з Парапету, — його дихання переривчасте, а обличчя буряковіє. Убивство викарбуване в його примружених, крижаних блакитних очах, коли він дивиться на мене... а ще туди, де кінчик мого кинджала тепер врізається в тканину його бриджів — просто в пах.

— Думаю. Я буду в безпеці. І то вже. Зараз, — мені вдається видихнути з себе ці слова поміж уривчастим відсапуванням. М'язи тремтять, але рука тверда як ніколи.

— Будеш? — Джек труситься від люті, його густі світлі брови опустилися на арктичні блакитні очі, кожна лінія його жахливої

постаті подається в мій бік. Однак він не ступає жодного кроку.

— Заподіювати шкоду іншому вершнику незаконно. Під час формування квадранта або в присутності контролера, — цитую Кодекс, а моє серце досі калатає в горлі. — Тому що це зменшить ефективність крила. Зважаючи на натовп позаду нас, думаю, зрозуміло, що це формування. Стаття третя, розділ...

— А мені насрати! — він подається, але я не відступаю, тож мій кинджал прорізає перший шар його бриджив.

— Пропоную тобі передумати, — я покращую свою позицію на випадок, якщо він не зупиниться. — Я можу послизнутися.

_ Ім'я? — лінкувато цікавиться вершниця поруч зі мною так, ніби ми — найменш цікава річ, яку вона бачила сьогодні. На мілісекунду я скосила на неї очі. Однією рукою вона засовує за вухо вогненно-руде пасмо волосся, що сягає підборіддя, а другою тримає сувій, спостерігаючи за видовищем. Три срібні чотирикутні зірки, вишиті на плечі її плаща, підказують, що вона на третьому курсі. — Ти досить маленька для вершниці, але, схоже, ти впоралася.

— Вайолет Сорренгейл, — відповідаю я, але вся моя увага далі зосереджена на Джекові. Дощ капає з його густих опущених брів. — І перш ніж ви запитаете: так, я та *сама* Сорренгейл.

— Нічого дивного, з таким маневром, — каже вона, тримаючи ручку над сувоєм, точно як мама.

Можливо, це найкращий комплімент, який я будь-коли отримувала.

— А тебе як звати? — знову питає вона. Певно, що запитує Джека, але я надто зайнята спостереженням за супротивником, щоб дивитися в її бік.

— Джек Барлоу, — на його вустах немає ні зловісної посмішки, ні грайливих насмішок про те, як йому буде приємно вбити мене тепер. У його рисах немає нічого, крім чистої злості, яка обіцяє відплату.

Від крижаного остраху волосся на моїй шиї стає дибки.

— Що ж, Джеку, — повільно промовляє вершник праворуч від мене, пошкрябуючи свою темну цапину борідку. На ньому немає плаща, тож дощ промочує залатану потерту шкірянку. — Курсантка Сорренгейл тримає тут тебе за *помідори* куди не кинь. І має рацію. У статуті сказано, що під час формування між вершниками не має бути нічого, крім поваги. Якщо хочеш її вбити, доведеться зробити це на спаринг-килімі або у вільний час. Тобто, якщо вона вирішить відпустити тебе з Парапету. Бо технічно ти ще не на майданчику, тому *ти* не курсант. А *вона* курсантка.

— А якщо я вирішу скрутити їй шию, щойно зійду долу? — Джек гарчить, і вираз його очей говорить, що він це зробить.

— Тоді зустрінешся з драконами раніше, — м'яким тоном відповідає руда. — Ми не чекаємо тут на судові процеси. Ми просто страчуємо.

— То що, Сорренгейл? — запитує вершник. — Як воно, хочеш, щоб Джек починав тут як євнух?

От дідько. Що ж робити? Я не можу його вбити: під цим кутом ударити не вдасться, а коли відріжу йому горіхи, Джек ще більше зненавидить мене — проте це можливо.

— Ти будеш дотримуватися правил? — питаю Джека.

У голові гуде, рука здається збіса важкою, але я тримаю ніж біля цілі.

— Гадаю, у мене немає вибору, — кутик його рота кривиться в посмішці, і його постава розслаблюється, коли він підводить руки долонями назовні.

Я опускаю кинджал, але тримаю його в долоні наготові, рухаючись боком до рудоволосої.

Джек спускається на подвір'я, його плече штовхає мене, коли він проходить повз, зупиняючись, щоб нахилитися ближче.

—Ти мертва, Сорренгейл, і я буду тим, хто тебе вб'є.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Сині дракони походять від надзвичайної лінії Гормфайліс.

Відомі величезними розмірами, вони є найжорстокішими, особливо рідкісний Синій Кинджалохвіст, чиї схожі на ножі шипи на кінчику хвоста здатні одним рухом випатрати ворога.

«Польовий ДОВІДНИК З РІЗНОВИДІВ ДРАКОНІВ» полковника Каорі

Якщо Джек хоче мене вбити, йому потрібно стати в чергу. Крім того, відчуваю, що Ксейден Ріорсон збирається його випередити.

— Не сьогодні, — відповідаю я Джекові, міцно стискаючи руків'я свого кинджала.

Мені вдається стримати тремтіння, коли він нахилиється і втягує повітря. Джек винює мене, наче довбаний пес. Потім змірює глузливым поглядом і йде до натовпу радісних курсантів та вершників, що зібрався у великому подвір'ї цитаделі.

Ще рано, мабуть, немає й дев'ятої, але я вже бачу, що курсантів не так багато, як було кандидатів попереду мене в черзі. Зважаючи на переважно шкіряний одяг, тут також є другий і третій курси. Вони підбивають підсумки з новачками.

Доц переходить у мряку, наче він прийшов лише для того, щоб зробити найважче в моєму житті випробування ще важчим... але я впоралася.

Я жива.

Я зробила це.

Моє тіло починає тремтіти, а ліве коліно — те, яким я вдарилася об Парапет, — пронизує пульсуючий біль. Ступаю крок, і він загрожує

мене видати. Потрібно перев'язати це кляте коліно, поки хтось не помітив.

— Здається, ти нажила собі ворога, — каже руда, недбало поправляючи смертоносний арбалет, який носить через плече. Вона пильно дивиться на мене своїми карими очима понад сувоєм, оглядаючи з ніг до голови. — На твоєму місці я стежила б за своєю спиною.

Погоджуюсь, хитнувши головою. Доведеться пильнувати спину та інші частини тіла.

Наступний кандидат стрибає з Парапету, аж раптом хтось хапає мене ззаду за плечі й розвертає.

Я замахуюся кинджалом, але до мене доходить, що це Ріаннон.

— Ми це зробили! — вона всміхається, стискаючи мої плечі.

— Ми зробили це, — повторюю я, відповідаючи змученою усмішкою.

Мої стегна тремтять, але мені вдається вкласти кинджал у піхви на ребрах. Тепер, коли ми тут і обидві стали курсантками, чи можу я їй довіряти?

— Не знаю, як тобі дякувати. Було щонайменше три рази, коли я могла зірватись, якби ти мені не допомогла. Ти мала рацію — ті підошви були слизькі, як лайно. Ти бачила людей навколо? Присягаюся, я щойно бачила другокурсницю з рожевими пасмами у волоссі, а в одного хлопця луска дракона витатуйована на весь біцепс.

— Мавпування — це для піхоти, — кажу я, коли вона бере мене попід руку й тягне до юрби.

Моє коліно волає, біль пронизує стегно і спускається до ступні, тож я кульгаю, повисаючи на Ріаннон.

Прокляття.

Звідки ця нудота? Чому я не перестаю тремтіти? Я можу впасти будь-якої секунди — моє тіло ніяк не може втриматися вертикально через цей землетрус у ногах і дзижчання в голові.

— До речі, — каже вона, дивлячись додола. — Нам треба помінятися черевиками. Там є лавка...

Високий чоловік у бездоганному чорному однострої виринає з натовпу й кидається до нас. Ріаннон вдається ухилитися, я ж натомість врізаюсь у його груди.

— Вайолет? — сильні руки хапають мене за лікті, щоб підтримати, а я дивлюся в пару знайомих, неймовірних карих очей, широко розплющених від явного збентеження.

Мене охоплює полегшення, тож намагаюся всміхнутись, але виходить радше спотворена гримаса. Він здається вищим, ніж був минулого літа, борода, що вкриває його щелепу, нова, а сам він погладшав так, що я моргаючи, може, це просто мій зір пливе по краях. Красива й невимушена усмішка, яка з'являлася в багатьох моїх фантазіях, далека від похмурого виразу його обличчя, і все в ньому здається трохи... бруталнішим, але це працює на нього. Лінія його підборіддя і надбрів'я напружені, навіть м'язи біцепсів неослабні під моїми пальцями, коли я намагаюся зберегти рівновагу. За останній рік Дейн Аетос перетворився з привабливого та милого на *розкішного*.

І мене зараз знудить на його черевики.

— Що ти в біса тут робиш?! — кричить він, а збентеження в його очах перетворюється на щось чуже, щось смертельно небезпечне.

Це не той хлопчик, з яким я росла. Тепер він вершник другого року.

— Дейне. Рада тебе бачити, — я, звісно, стримую свою радість, але тремтіння перетворюється на дрижаки, жовч підступає до горла, запаморочення лише посилює нудоту. Мої коліна підкошуються.

— Чорт забирай, Вайолет, — бурмоче він, підводячи мене на ноги.

Однією рукою підтримуючи за спину, а другою під лікоть, він швидко відводить мене від натовпу в нішу, розташовану поряд із першою оборонною вежею цитаделі. Це тінистий і затишний закапелок із твердою дерев'яною лавою, на яку Дейн саджає мене, а потім допомагає зняти наплічник.

Слина заповнює мій рот.

— Мене зараз знудить.

— Голову поміж колін, — наказує Дейн різким тоном, якого я не очікувала від нього, але роблю це.

Він розтирає колами мій поперек, поки я вдихаю через ніс і видихаю через рот.

— Це адреналін. Зачекай хвилинку — усе мине.

Чую наближення кроків.

— Хто ти в біса така?

— Я Ріаннон. Я... подруга Вайолет.

Дивлюся на гравій під моїми розпарованими черевиками й намагаюся втримати мізерний вміст свого шлунка на місці.

— Послухай мене, Ріаннон. З Вайолет усе гаразд, — промовляє він з притиском. — Якщо хтось доколупається, то скажи їм те саме, що сказав я: це просто викид адреналіну в її організмі. Зрозуміла?

— Ну то хай нікого не гребе, що з Вайолет, — відрубала вона таким самим різким тоном. — Ніфіга нікому не казатиму. Бо завдяки їй я перелізла через Парапет.

— Сподіваюсь, ти не жартуєш, — попереджає Дейн, але шпильки в його голосі дисонують з безперервними заспокійливими колами, якими він масує мою спину.

— А можу я спитати, хто *ти* в біса такий? — відповідає Ріаннон.

— Це один з моїх найдавніших друзів. — Тремтіння поволі вщухає, нудота слабшає, але я не впевнена, чи це через час, чи через мою поставу, тому й надалі тримаю голову між колінами, поки мені не вдається розшнурувати лівий черевик.

— О, — відповідає Ріаннон.

— І вершник другого курсу, *курсантко*, — бурчить він.

Гравій захрустів: схоже, Ріаннон відступила на крок.

— Тебе тут ніхто не побачить, Ві, тож не поспішай, — тихо каже Дейн.

— Усі вважатимуть за слабкість, що я виблювала кишки після того, як пережила Парапет і дебіла, який хотів мене з нього скинути, — повільно підводжуся і випростовуюся.

— Саме так, — відповідає він. — Ти не поранена? — Його погляд пробігає по мені з нестямною доскіпливістю, наче йому потрібно побачити кожен сантиметр на власні очі.

— У мене болить коліно, — пошепки визнаю я, бо це Дейн. Дейн, якого я знаю з п'яти чи шести років. Дейн, чий батько серед найбільш довірених радників моєї матері. Дейн, який підтримував мене, коли Міра поїхала у Квадрант вершників і коли помер Бреннан.

Він бере моє підборіддя між великим і вказівним пальцями, повертаючи обличчя ліворуч і праворуч для огляду.

— Це все? Ти впевнена? — Його руки пробігають по моїх боках і зупиняються на ребрах. — Ти носиш кинджали?

Ріаннон знімає мій черевик і полегшено зітхає, перебираючи пальцями ніг. Я киваю.

— Три на ребрах і один у моєму черевіку. Дякувати богам, інакше я не впевнена, що сиділа б зараз тут.

— Гм, — він опускає руки й дивиться на мене так, ніби ніколи раніше не бачив, наче я зовсім не знайома, але потім кліпає і все зникає. — Перевзуйся. Ви двоє маєте безглуздий вигляд. Ві, ти їй довіряєш? — Дейн веде підборіддям у бік Ріаннон.

— Вона могла б дочекатися мене під захистом стін цитаделі і скинути, як це намагався зробити Джек, але не зробила того.

Я киваю. Довіряю їй настільки, наскільки будь-хто може довіряти іншому першокурснику тут.

— Гарзд.

Дейн встає і повертається до Ріаннон. На боках його шкіряного однострою теж є піхви, і в кожній з них кинджали, а мої досі порожні.

— Мене звати Дейн Аетос, я командир другого рою чоти «Полум'я» Другого крила.

Командир рою? У мене підстрибують брови. Найвищі звання серед курсантів у квадранті — командир крила й командир чоти. Обидві посади обіймають елітні третьокурсники. Другокурсники можуть стати командирами роїв, але тільки коли вони виняткові. Усі інші — просто курсанти до Обмолоту, коли дракони вибирають, з ким пов'яжуться, — і вершники після нього. Тут надто часто гинуть люди, щоб роздавати звання передчасно.

— Парапет закінчиться за кілька годин, залежно від того, як швидко кандидати перейдуть або впадуть. Знайди оту руду із сувоєм — вона зазвичай носить арбалет, — і скажи, що Дейн Аетос узяв тебе і Вайолет Сорренгейл у свій рій. Якщо розпитуватиме, скажи, що вона винна мені, бо я врятував її дулу під час торішнього Обмолоту. Я скоро приведу Вайолет на подвір'я.

Ріаннон глипає на мене, і я киваю.

— Вали, поки хтось не побачив нас! — гримає Дейн.

— Уже йду, — відповідає Ріаннон, запихаючи ногу в черевик і швидко зашнуровуючи його, поки я роблю те саме зі своїм.

— Ти перетнула Парапет у завеликому для тебе чоботі? — запитує Дейн, недовіжливо дивлячись на мене.

— Вона загинула б, якби не обмінялася зі мною. — Я стою і морщуся, бо моє коліно протестує й намагається підкоситися.

— Іти загинеш, якщо ми не знайдемо тобі вихід звідси, — він простягає руку. — Тримайся. Треба відвести тебе в мою кімнату. Тобі слід забинтувати коліно. — Його брови зводяться. — Хіба що ти цього року знайшла якісь чудодійні ліки, про які я не знаю.

Хитаю головою й беру його попід руку.

— До дідька, Вайолет. *До дідька*, — він обережно притискає мене до себе, хапає наплічник вільною рукою й веде мене до кінця ніші зовнішнього муру в тунель, якого я навіть не зауважила. Коли ми проходимо повз бра, вони мерехтять магічними вогнями й гаснуть, щойно ми їх минаємо. — Ти не маєш бути тут.

— Мені це відомо.

Я дозволяю собі трохи накульгувати, адже нас зараз ніхто не бачить.

— Ти ж мала бути у Квадранті писарів, — кипить він, ведучи мене тунелем у стіні. — Що, чорт забирай, сталося? Будь ласка, скажи, що ти не була *доброволицею* у Квадранті вершників.

— А як ти гадаєш, що сталося? — запитую я, коли ми підходимо до кованих воріт, які мають такий вигляд, ніби їх спорудили, щоб не пропустити троля... або дракона.

Дейн лається.

— Твоя мама.

— Моя мама, — я киваю. — Кожен Сорренгейл — вершник, хіба не знаєш?

Ми підіймаємося гвинтовими сходами, і Дейн веде мене нагору, повз перший і другий поверхи, зупиняється на третьому й штовхає ще одні ворота, які скриплять іржавим металом.

— Це поверх другого курсу, — тихо пояснює він. — Що означає...

— Очевидно, мене не має тут бути. — Притискаюся ближче. — Не хвилюйся, якщо нас хтось побачить, я просто скажу, що мені захотілося з першого погляду і я не могла чекати більше ані секунди, щоб витягти тебе зі штанів.

— Ти завжди була розумна, — крива посмішка розтягує його губи, коли ми йдемо по коридору.

— Я ще можу простогнати кілька разів *о, Дейні*, коли опинимося у твоїй кімнаті, просто для правдоподібності, — пропоную я і насправді маю це на увазі.

Він пирхає, опускаючи мій наплічник перед дерев'яними дверима, а потім повертає долонею перед ручкою. Чути клацання замка.

— А ти маєш силу, — кажу я.

Це не новина, звісно. Він вершник-другокурсник, а всі вершники можуть використовувати меншу магію, якщо вже їхні дракони вирішать спрямовувати свою силу... проте це... Дейн.

— Не дивись так здивовано, — він закочує очі й відчиняє двері, несучи мій наплічник і допомагаючи мені зайти всередину.

Його кімната проста, з ліжком, комодом, письмовим столом і шафою. Нічого особистого, крім кількох книжок на столі. Відчуваючи легке задоволення, відзначаю, що одна з них — томик кровланської мови, який я подарувала йому перед його від'їздом минулого літа. Дейн завжди мав хист до мов. Навіть ковдра на його ліжку проста, чорного

кольору, наче не дає йому забути, чому він тут, поки спить. Я підходжу до аркового вікна. Крізь прозоре скло бачу решту Басгіату по той бік яру.

Це той самий військовий коледж і водночас він ніби на відстані цілого світу. На Парапеті ще двоє кандидатів, але я відвертаюся, перш ніж мене охопить бажання просто поспостерігати, як вони будуть падати. Одна людина може витримати саме стільки смертей за день, а я вже на своєму довбаному максимумі.

— Маєш якісь бинти? — Дейн простягає мені наплічник.

— Мені їх дав майор Гілстед, — киваю я, падаю на край вправно застеленого ліжка й починаю порпатися в речах.

На моє щастя, Міра пакує необхідне набагато краще за мене, тож бинти легко помітити.

— Почувайся як удома, — він усміхається, притулившись спиною до зачинених дверей, і закладає ногу на ногу. — Хоча мені геть не сподобалося, що ти тут, мушу сказати, я більш ніж радий бачити твоє обличчя, Ві.

Я підводжу очі, — і наші погляди зустрічаються. Напруга, яка тиснула мої груди останній тиждень — до біса, останні шість місяців — спадає, і на секунду тут тільки ми.

— Я сумувала за тобою.

Можливо, це вияв слабкості, але мене це не хвилює. Дейн і так знає про мене майже все.

— Так, я теж за тобою скучив, — тихо каже він, і його погляд теплішає.

Мої груди стискаються, а між нами виникає усвідомлення, майже фізичне відчуття... очікування, коли він дивиться на мене. Може, після всіх цих років ми нарешті на одній хвилі, коли йдеться про бажання

одне одного. А може, він просто відчув полегшення, побачивши давнього друга.

—Тобі краще забинтувати ногу, — він повертається обличчям до дверей. — Я не дивитимуся.

— Тут немає нічого такого, чого ти не бачив раніше.

Вигинаю стегна й спускаю шкіряні штани з них на коліна. От лайно. Ліве стегно розпухло. Якби хтось інший спіткнувся, то відбувся б синцем, а то й подряпиною. Але я... Мені потрібно закріпити суглоб так, щоб колінна чашечка залишалася там, де має бути. У мене слабкі не лише м'язи. Зв'язки, що скріплюють мої суглоби, теж ніфіга не працюють.

— Ну, ми ж не тікаємо, щоб тайкома скупатися в річці, правда? — дражниться він.

Ми росли разом у кожному гарнізоні, де служили наші батьки. І хоч де б ми були, нам завжди вдавалося знаходити місце для купання й дерево, на яке можна було б видертися.

Закріплюю пов'язку на верхній частині коліна, потім намотую та закріплюю суглоб так само, як я робила, коли піросла і мене цього навчили цілителі. Це відпрацьований рух, який я можу робити уві сні, і він майже заспокоює, якби не означав, що я починаю життя у квадранті з поранення.

Щойно фіксую пов'язку маленькою металевною застібкою, встаю, натягую шкіряні штани на задок і застібаю їх на гудзики.

— Усе під контролем.

Дейн повертається і дивиться на мене:

—У тебе вигляд... інакший.

— Це все шкіра, — знизую плечима. — А що? Хіба інакшість — погана?

За секунду я закриваю наплічник і закидаю його на спину. Дякувати богам, після такого перев'язування біль у коліні вщухає.

— Просто... — він повільно хитає головою, прикушуючи нижню губу,
— інакша.

— Чому, Дейне Аетосе? — я всміхаюся і йду до нього, потім беруся за ручку дверей збоку. — Ти бачив мене в купальниках, туніках і навіть у бальних сукнях. Хочеш сказати, що це шкіра змінює щось для тебе?

Він хмикає, але щоки ледь червоніють, тоді коли його рука накриває мою, щоб відчинити двері.

— Радий, що рік розлуки не притупив твого язичка, Ві.

— О, — кидаю через плече, коли ми виходимо в коридор, — я багато чого можу робити своїм язиком. Ти будеш вражений.

Моя усмішка така широка, аж стає майже боляче, тож на мить я забуваю, що ми у Квадранті вершників і я щойно вижила на Парапеті.

Його очі горять. Здається, він теж забув. Знову ж таки Міра завжди давала чітко зрозуміти, що за цими стінами вершники не становлять замкнуту групу. Немає сенсу відмовляти собі, коли можеш не дожити до завтра.

— Нам треба звідси вибиратися, — каже він, струшуючи головою, наче хоче прояснити її. Потім знову робить рух рукою, і я чую, як клацає замок. У коридорі нікого немає, тож ми швидко виходимо на сходову клітку.

— Дякую, — кажу я, коли ми починаємо спускатися, — з моїм коліном зараз значно краще.

— Я й досі не можу повірити, що твоя мати вважала гарною ідеєю помістити тебе у Квадрант вершників.

Я шкірою відчуваю, як від Дейна віє гнівом, коли ми спускаємося сходами. З його боку немає поруччя, але він, здається, не заперечує,

хоча один хибний крок — і йому кінець.

— Я теж. Вона оголосила свій наказ про те, який квадрант я виберу, минулої весни, після того як я склала вступний іспит, тож я одразу почала працювати з майором Гілстедом. Він так пишатиметься, коли завтра прочитає списки й побачить, що мене в них немає.

— Унизу цих сходів, під основним рівнем, є двері, які ведуть до проходу у Квадрант цілителів, розташований далі в ущелині, — каже він, коли ми підходимо до першого поверху. — Проведу тебе через нього у Квадрант писарів.

— Що? — я зупиняюся, вийшовши на полірований кам'яний майданчик на першому поверсі, але Дейн продовжує спускатися вниз.

Він уже на три сходинки нижче за мене, коли усвідомлює, що я далі не йду.

— Квадрант писарів, — повільно вимовляє він, повертаючись до мене обличчям.

Місце, де я зупинилась, робить мене вищою за нього, тому я дивлюся на Дейна зверху вниз.

— Я не можу піти у Квадрант писарів, Дейне.

— Прошу? — Його брови злітають догори.

— Вона не потерпить цього, — хитаю головою.

Дейн розтуляє рот, стискаючи кулаки по боках.

— Це місце вб'є тебе, Вайолет. Ти не можеш тут залишатися. Усі зрозуміють. Ти не була доброволицею... насправді.

Злість пронизує мене всю, і мій погляд звужується. Не звертаючи уваги на те, хто був чи не був добровольцем, я огризаюся:

— По-перше, я добре знаю мої шанси тут, Дейне, а по-друге, зазвичай п'ятнадцять відсотків кандидатів не проходять Парпет, а я досі стою на ногах, тож, гадаю, уже перевершую ці шанси.

Дейн спускається ще на крок.

— Я не кажу, що ти не надерла нам зад, приїхавши сюди, Ві. Однак ти мусиш піти. Ти зламаєшся, коли вперше потрапиш на спаринг-килим, і це ще до того, як дракони відчують, що ти...

Він хитає головою і відводить погляд, зціпивши щелепи.

— Я що? — Волосся в мене стає дибки. — Давай, говори. Коли вони відчують, що я менша за інших? Ти це мав на увазі?

— Дідько його бери, — він проводить рукою по своїх коротко підстрижених світло-каштанових кучерях. — Припини говорити за мене. Ти знаєш, що я маю на увазі. Навіть якщо ти доживеш до Обмолоту, немає жодної гарантії, що дракон пов'яжеться з тобою. Торік у нас було тридцять чотири не-пов'язані курсанти, які просто сиділи й чекали, щоб почати новий рік із цим класом та знову отримати шанс пов'язатися, і всі вони абсолютно здорові...

— Не будь йолопом, — усе в мені обривається.

Те, що він може мати рацію, не означає, що я хочу це чути... або хочу, щоб мене називали нездоровою.

— Я намагаюся врятувати тобі життя! — кричить він, і його голос відлунює від каменю на сходах. — Якщо ми доберемося до Квадранта писарів просто зараз, ти зможеш пройти їхній тест і матимеш феноменальну історію, яку розповідатимеш десь на вечірці, коли вип'єш. Я відведу тебе назад, — Дейн показує на двері, що ведуть на подвір'я, — бо це не в моїх силах. Я не можу захистити тебе тут. Не цілком.

— Я не просила тебе!

Чекай... хіба не я хотіла, щоб він це зробив? Хіба не саме це запропонувала Міра?

— Навіщо тоді ти сказав Ріаннон захищати мене до свого рою, якщо просто хотів вивести через чорний хід?

Лещата навколо моїх грудей стискаються сильніше. Крім Міри, Дейн — єдина людина, яка знає мене найкраще на всьому клятому Континенті, але навіть він думає, що я не зможу тут упоратися.

— Хотів, щоб вона пішла і я міг тебе витягти!

Він піднімається на дві сходинки, скорочуючи відстань між нами, але його плечі не здаються. Якби рішучість мала фізичну форму, вона зараз набула б вигляду Дейна Аетоса.

— Ти думаєш, я хочу дивитися, як помирає мій найкращий друг? Думаєш, мені буде весело дивитися, що з тобою зроблять, знаючи, що ти донька пані генерала Сорренгейл? Шкіряний одяг не робить тебе вершницею, Ві. Вони розірвуть тебе на шматки, а якщо не вони, то це зроблять дракони. У Квадранті вершників ти або закінчуєш навчання, або помираєш — і ти це знаєш. Дозволь мені врятувати тебе. — Його постать подається, і благання в його очах трохи послаблює моє обурення. — Будь ласка, дозволь мені врятувати тебе.

— Ти не можеш, — шепочу я. — Вона сказала, що верне мене назад. Я поїду звідси або вершницею, або іменем на надгробку.

— Вона не це мала на увазі. — Дейн хитає головою. — Вона не може мати на увазі цього.

— Вона не жартує. Навіть Міра не змогла її відмовити.

Він шукає поглядом мої очі й напружується, ніби бачить там правду.

—Лайно.

— Так, Лайно, — знизую плечима, наче йдеться не про моє життя.

— Ну, добре, — Я бачу, як він подумки перемикає передачі, пристосовуючись до інформації. — Ми знайдемо інший шлях. А поки що ходімо.

Дейн бере мене за руку й веде до тієї ніші, з якої ми пішли в його кімнату.

— Вийди звідти й познайомся з іншими першокурсниками. Я повернуся і зайду з боку вежі. Вони швидко здогадаються, що ми знайомі, але не давай нікому спорядження.

Він стискає мою руку і відпускає, далі йде геть, не сказавши більше ні слова, і зникає в тунелі.

Я хапаю лямки свого наплічника й виходжу на залите сонячним світлом подвір'я. Хмари розсіюються, дощ уже не мрячить, а гравій хрумтить під моїми ногами, коли я простую до вершників і курсантів.

Величезне подвір'я, на якому завиграшки могла б поміститися тисяча вершників, точнісінько таке, як на карті в Архіві. За формою воно подібне на кутасту краплю, закруглений кінець якої утворений гігантською зовнішньою стіною щонайменше три метри завтовшки. По боках — кам'яні зали. Я знаю, що чотириповерхова будівля, висічена в горі із заокругленим кінцем, призначена для вчених, а та, що праворуч височіє над скелею, — це гуртожитки, куди мене водив Дейн. Велична ротонда, що з'єднує дві будівлі, також слугує входом в актову залу, приміщення загального користування та бібліотеку, розташовані позаду неї. Я перестаю витріщатися й повертаюся обличчям до зовнішньої стіни подвір'я. Праворуч від Парапету — кам'яний поміст, де стоять двоє чоловіків в одностроях, — я впізнаю коменданта й заступника коменданта, обидва в парадній військовій формі. Їхні нагороди виблискують на сонці.

Мені вистачає кількох хвилин, щоб знайти Ріаннон у натовпі, що знай зростає, — вона розмовляє з іншою дівчиною, чиє чорне як смола волосся підстрижене так само коротко, як у Дейна.

— Ось ти де! — усмішка Ріаннон щира й сповнена полегшення. — Я так хвилювалася. Чи все... — Вона зводить брови.

— Можу ходити, — я киваю й повертаюся до іншої молодій жінки, з якою Ріаннон знайомить мене.

Це Тара, вона з провінції Моррейн, що на півночі на узбережжі Смарагдового моря. Від неї віє тією самою впевненістю, що й від Міри, а її очі танцюють від хвилювання, коли вони з Ріаннон розповідають про те, як обидві були одержимі драконами змалку. Я слухаю, але лише настільки, щоб пригадати згодом подробиці, якщо нам потрібно буде укласти союз.

Минає година, друга, судячи з басгіатських дзвонів, звук яких долинає до нас. Потім на подвір'я входить останній курсант, а за ним троє вершників — з того боку Парапету.

Ксейден посеред них. Він виділяється серед натовпу не тільки завдяки зросту, а й тому, як інші вершники рухаються навколо нього, так наче то акула, а всі вони риби, що звільняють йому широкий простір. На секунду замислююся, яка його печать — унікальна сила від зв'язку з драконом, і чи не тому навіть третьокурсники, здається, розбігаються перед ним, коли Ксейден зі смертоносною грацією сходить на поміст. Загалом їх там десять, і судячи з того, як комендант Панчек виступає наперед, обличчям до нас...

— Здається, ми починаємо, — кажу я Ріаннон і Тарі, і вони обидві повертаються до помосту. Як і всі.

— Триста один із вас здолав Парапет, щоб сьогодні стати курсантами, — починає з усмішкою політика комендант Панчек, простягаючи до нас руки.

Цей чоловік завжди спілкується за допомогою рук. — Молодці. Шістдесят сім не пройшли.

Мої груди стискаються, коли мозок швидко прокручує підрахунки. Майже двадцять відсотків. Це тому, що був дощ? Вітер? Це більше,

ніж середній показник. *Шістдесят сім* людей загинули, намагаючись потрапити сюди.

— Я чула, що ця посада для нього лише щабель, — шепоче Тара. — Він хоче посаду Сорренгейл, а потім генерала Мельгрена.

Командувача усіма військами Наварри. Очі-намистинки Мельгрена завжди змушували мене зіщулюватися щоразу, коли ми перетинались у справах моєї матері.

— Генерала Мельгрена? — шепоче Ріаннон з іншого боку від мене.

— Він ніколи її не отримає, — тихо шепочу я, коли комендант вітає нас у Квадранті вершників. — Дракон Мельгрена через печать дає йому здатність бачити результат битви ще до того, як вона відбудеться. З цим не поборешся, і тебе не вб'ють, якщо знаєш, що воно наближається.

— Як сказано в Кодексі, тепер для вас починається справжнє горнило! — кричить Панчек, і його голос лунає над п'ятьма сотнями нас, які, за мою оцінку, перебувають у цьому дворі. — Вас перевірять керівництво, за вами полюватимуть однолітки, а ви керуватимете власними інстинктами. Якщо доживете до Обмолоту і якщо вас виберуть, то станете вершниками. Тоді побачимо, скільки з вас дійде до випускного.

За статистикою, приблизно чверть із нас доживає до закінчення школи, плюс-мінус декілька відпадатиме щороку, але у Квадранті вершників ніколи не бракує добровольців. Кожен курсант у цьому дворі вважає, що він має все потрібне, аби стати одним з еліти, здобути найкраще, що може запропонувати Наварра... стати вершником дракона. На мить мене охоплює переконання, що я, можливо, теж така. Може, я зумію зробити більше, ніж просто вижити.

— Викладачі навчать вас, — обіцяє Панчек, указуючи рукою на шеренгу професорів, які стоять біля дверей академічного крила. — Від вас залежить, як добре ви будете вчитися. Він тицяє в нас вказівним пальцем. — Дисципліна покладається на ваші підрозділи, і останнє

слово за вашим командиром крила. Якщо ж мені доведеться втрутитися... — Повільна, зловісна усмішка розповзається по його обличчю. — Ви не захочете, щоб я втручався. На цьому залишаю вас із командирами ваших крил. Яка моя найкраща порада? Не вмирайте.

Панчек сходить з помосту разом зі своїм заступником, залишаючи на кам'яному помості тільки вершників.

Брюнетка з широкими плечима та глузливою посмішкою на пошрамованому обличчі крокує вперед, сріблясті шипи на плечах її однострою виблискують у сонячних променях.

— Я Ніра, старша командирка квадранта й командирка Першого крила. Командири роїв і командири чот, займайте свої позиції.

Мене штовхають у плече, коли хтось пропихається між нами з Ріаннон. Інші наслідують їхній приклад, аж поки попереду не з'являється приблизно п'ятдесят осіб, які вишиковуються у стрій.

— Рої та чоти, — шепочу я Ріаннон на випадок, якщо вона не виросла в сім'ї військового. — По три рої в кожній чоті й по три чоти в кожному із чотирьох крил.

— Дякую, — відповідає Ріаннон.

Дейн стоїть у рою Другого крила, обличчям до мене, але відводить очі.

— Перший рій! Чота «Кіготь»! Перше крило! — вигукує Ніра.

Чоловік ближче до помосту здіймає руку.

— Курсанти, коли вас називають, ставайте в стрій за спиною командира рою, — інструктує Ніра.

Руда вершниця з арбалетом та сувоєм виходить наперед і починає називати імена. Курсанти один за одним виходять із натовпу до строю, а я продовжую рахувати, роблячи побіжні висновки з одягу та зарозумілості. Схоже, у кожному рої буде п'ятнадцятеро-шістнадцятеро осіб.

Джека викликають у чоту «Полум'я» Першого крила.

Тару кличуть у чоту «Хвіст», і незабаром вони розпочнуть працювати у Другому крилі.

Я полегшено зітхаю, коли вперед виходить командир крила, і це не Ксейден.

Нас із Ріаннон покликали у другий рій чоти «Полум'я», належної до Другого крила. Ми швидко стаємо в стрій, вишиковуємось у квадрат. Побіжний погляд підказує мені, що в нас командир рою — Дейн, який не дивиться на мене, у рою ще є жінка — заступниця командира, четверо вершників, на вигляд такі, ніби вони на другому чи третьому курсах, і дев'ятеро першокурсників. Одна вершниця, з двома зірками на однострої та напівголеним напів-рожевим волоссям, має тавро повстання, що обвиває її передпліччя від зап'ястя до ліктя, де зникає під рукавом, але я швидко відводжу погляд, щоб вершниця не впіймала його.

Ми мовчимо, поки формують решту крил. Сонце вже стало в zenit, луплячи по моїй шкіряній одежі й обсмалюючи мою шкіру. *Я казала йому не тримати тебе в тій бібліотеці.* Мамині слова, промовлені сьогодні вранці, не дають мені спокою, але я не могла бути готова до цього.

У мене тільки два відтинки, щойно справа доходить до сонця, — блідий та обгорілий.

Коли лунає наказ, ми всі повертаємося обличчям до помосту. Я намагаюся не зводити погляду з доглядача сувоїв, але мої очі сіпаються, як у зрадників, а пульс прискорюється.

Ксейден спостерігає за мною холодним, розважливим поглядом, ніби планує мою смерть із висоти свого становища командира Четвертого крила.

Я задираю підборіддя.

Він підводить свою пошрамовану брову. Потім щось говорить до командира Другого крила, а тоді всі командири долучаються до дискусії, яка, вочевидь, є гарячою.

— Як гадаєш, про що вони сперечаються? — шепоче Ріаннон.

— Тихо, — шипить Дейн.

Мій хребет дерев'яніє. Розумію, що він не буде тут моїм Дейном, не за цих обставин, але його тон мене дратує.

Нарешті командири розвертаються до нас обличчями, і від легкого поруху губ Ксейдена мене починає відразу нудити.

— Дейне Аетосе, ти і твій рій поміняєтеся місцями з Аурую Бейнгавен, — наказує Ніра.

Чекайте. Що? Хто така Аура Бейнгавен?

Дейн киває, потім повертається до нас:

— За мною.

Він вимовляє це один раз, а потім крокує крізь стрій, змушуючи нас наздоганяти його. Дорогою ми проходимо повз інший рій З... З...

Мені перехоплює подих.

Ми переходимо в Четверте крило. Крило Ксейдена.

Минає хвилина, може, дві, і ми займаємо місце в новому підрозділі. Змушую себе дихати. На чистому й гарному обличчі Ксейдена блукає довбана посмішка.

Тепер я цілком у його владі, підлегла під його командуванням. Він може карати мене як завгодно за найменшу провину, навіть уявну.

Ніра дивиться на Ксейдена, завершивши призначення, і той киває, ступаючи вперед і нарешті порушуючи наше змагання поглядів. Я

майже впевнена, що він переміг, бо серце моє скаче, наче кінь на перегонах.

— Ви всі тепер курсанти, — голос Ксейдена відлунює над подвір'ям гучніше за інші голоси. — Погляньте на свій рій. Це єдині люди, яких Кодекс зобов'язує не вбивати вас. Однак те, що вони не можуть покінчити з вами, не означає, що інші не намагатимуться. Хочеш дракона? Заслужи його.

Більшість радіє, але я прикусила язика.

Шістдесят сім хлопців і дівчат сьогодні впали або загинули в інший спосіб. Шістдесят сім, таких як і Ділан, чиї батьки або заберуть їхні тіла, або дивитимуться, як їх ховають біля підніжжя гори під звичайним каменем. Не можу змусити себе радіти їхній втраті.

Ксейден дивиться мені в очі, і мій шлунок стискається, перш ніж він відводить погляд.

— Б'юся об заклад, ви зараз почуваетесь дуже крутими, чи не так, першокурсники?

Ура-а-а! Оплески.

— Ви почуваетесь непереможними після Парапету, чи не так?! — кричить Ксейден. — Ви думаєте, що недоторканні! Ви на шляху до того, щоб стати елітою! Жменя вас! Обрані!

З кожною заявою лунають щораз гучніші вигуки та оплески.

Але ні. Це не просто оплески, це плескіт крил, що б'ють повітря, покірні наказу.

— О боги, вони прекрасні, — шепоче Ріаннон біля мене, коли вони з'являються в полі зору — несамовиті й розкішні дракони.

Я провела життя серед драконів, але завжди на відстані. Вони не терплять людей, яких не вибрали. Але ці восьмеро? Вони летять просто на нас — на великій швидкості.

Коли здається, що вони ось-ось пролетять над головою, дракони здіймаються вертикально, хльостаючи повітря величезними напівпрозорими крилами, і зависають, а пориви вітру від їхніх крил такі потужні, що я ледь не подаюся назад. Вони приземляються на зовнішню напівкруглу стіну. Луска на їхніх грудях брижиться від руху, а гострі, як лезо, пазури впиваються в край стіни з обох боків. Тепер я розумію, чому стіни три метри завтовшки. Це не бар'єр. Край фортеці — це клятві *сідала*.

У мене відкриваються уста. За п'ять років, що тут живу, я ніколи такого не бачила, але, з другого боку, мені ніколи не дозволяли дивитися, що відбувається в день Призову.

Деякі курсанти зойкнули.

Гадаю, кожен хоче бути вершником на драконі, поки не опиниться за кілька метрів від нього.

Пара б'є мені в обличчя, коли темно-синій дракон прямо переді мною видихає її через широкі ніздрі. Його блискучі сині роги здіймаються над головою в елегантному смертоносному вигині, крила спалахують на мить, перед тим як скластися, а кінчик верхнього суглоба увінчаний одним лютим кігтем. Їхні хвости такі само смертоносні, але я не можу розгледіти зі свого місця й навіть сказати, до якої породи належить кожен з них, без цієї підказки.

Вони всі смертоносні.

— Доведеться знову викликати каменярів, — бурмоче Дейн, коли шматки скелі кришаться під пазурами драконів, падаючи на подвір'я валунами завбільшки з мій торс.

Тут є три дракони різних відтінків червоного, два — відтінків зеленого, як у Тейне — дракона Міри, один коричневий, як у мами, один помаранчевий і величезний дракон темно-синього кольору переді мною. Усі вони велетенські й затьмарюють собою будівлю цитаделі, звужуючи свої золотисті очі, коли, оцінюючи, дивляться на нас.

Якби вони не потребували нас, нікчемних людей, щоб розвивати здібності печатей від пов'язування й створювати захисні сфери навколо Наварри, я майже певна, що вони з'їли б нас усіх і покінчили із цим. Проте вони хочуть захищати Паділ — долину за Басгіатом, яку дракони називають своїм домом, — від безжальних грифонів, а ми хочемо жити, тож маємо тут найнеймовірніше партнерство.

Моє серце погрожує вискочити з грудей, і я абсолютно з ним згодна, бо теж хочу бігти. Сама думка про те, що я маю їздити на одному з них, просто смішна.

Із Третього крила з криком вибігає курсант і прямує до кам'яного замку позаду нас. Ми всі обертаємося, щоб подивитися, як він мчить до гігантських аркових дверей у центрі. Звідси мені майже видно слова, висічені на арці, але я знаю їх напам'ять. *Дракон без свого вершника — це трагедія. Вершник без свого дракона — це смерть.*

Одного разу пов'язавшись, вершники не можуть жити без своїх драконів, але більшість драконів можуть чудово жити й після нас. Ось чому вони вибирають ретельно, щоб не бути приниженими, пов'язавшись із боягузом, хоча дракон ніколи не визнає своєї помилки.

Червоний дракон зліва розтуляє свою величезну пащу, показуючи зуби завбільшки з мене. Ця пащека могла б розчавити мене, якби захотіла, немов виноградину. Вогонь спалахує вздовж його язика, а потім моторошним полум'ям вистрілює назовні в бік курсанта-втікача.

Той перетворюється на купку попелу на гравії ще до того, як встигає дістатися тіні замку.

Шістдесят вісім загиблих.

Жар від полум'я обпікає моє обличчя, коли я спрямовую свій погляд уперед. Якщо хтось іще побіжить і його так само стратять, я не хочу цього бачити. Навколо лунає ще більше криків. Я щосили стискаю зуби, щоб мовчати.

Ще два омахи жару, один зліва від мене, а ще один згодом праворуч.

Це вже сімдесят.

Дракон темно-синьої барви, здається, нахилиє до мене голову, так ніби його примружені золотисті очі бачать страх, що викручує мій живіт, і сумніви, які підступно звиваються навколо мого серця. Б'юся об заклад, він навіть бачить бинт, що обмотує моє коліно. Дракон знає, що я в невідному становищі, що я надто мала, щоб залізти на його передню лапу й осідлати, надто квола, щоб їздити верхи. Дракони завжди знають.

Але я не втечу. Я не стояла б тут, якби кидала все щоразу, коли здавалося, що це годі подолати. *Я не помру сьогодні.* Слова повторюються в моїй голові так само, як перед Парапетом і на ньому.

Випростовую плечі й задираю підборіддя.

Дракон кліпає, що може свідчити про схвалення або нудьгу, і відвертається.

— Ще хтось, може, бажає передумати? — кричить Ксейден, оглядаючи ряди курсантів під тим самим проникливим поглядом темно-синього дракона за його спиною. — Ні? Чудово. Приблизно половина з вас помре до цього часу наступного літа.

У строю тиша, за винятком кількох передчасних схлипувань зліва від мене.

— Ще третина помре за рік після цього, і так само — в останній рік. Нікого не хвилює, хто тут чий мама чи тато. Навіть другий син короля Таурі помер під час Обмолоту. Тож скажіть мені ще раз: чи чуваєтеся ви непереможними тепер, коли потрапили у Квадрант вершників? Недоторканими? Елітою?

Ніхто не аплодує.

Ще один спалах жару — цього разу просто мені в обличчя, — і кожен м'яз мого тіла зіщулюється, готуючись бути спаленим. Але це не полум'я... лише пара, і вона роздуває коси Ріаннон, коли дракони

одночасно видихають. Бريدжі на першокурснику, що стоїть переді мною, темніють, і пляма розповзається по його ногах.

Вони хочуть нас налякати. Місію виконано.

— Тому що ви для них не недоторканні й не особливі. — Ксейден показує на темно-синього дракона й злегка нахиляється вперед, ніби відкриваючи нам таємницю, коли ми зустрічаємося поглядами. — Для них ви просто здобич.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Спаринг-килим — це місце, де формуються або ламаються вершники. Адже жоден поважний дракон не вибере собі вершника, який не може захистити себе, і жоден поважний курсант не дозволить такій загрозі для крила продовжувати тренування.

«Посібник для Квадранта Вершників» майора АФЕНДРИ
(НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)

Елена Соза, Брейден Блекберн. — Капітан Фіцгіббонс, стоячи поміж двома іншими писарями на помості, зачитує список загиблих, а ми мовчазно купчимось на подвір'ї, мружачись на ранішнє сонце. Цього ранку ми всі вдягнені в чорне, а на моїй ключиці — срібна чотирикутна зірка, знак першого року навчання, і нашивка Четвертого крила на плечі. Учора після випробування на Парапеті нам видали стандартний однострій: літні обтислі туніки, штани та аксесуари, але не льотну шкіру. Немає сенсу роздавати товстішу, вищого ступеня захисту бойову форму, коли половина з нас не доживе до Обмолоту в жовтні. Броньований корсет, який зробила мені Міра, не є нормативним, але я вписуюся в сотні модифікованих одностроїв навколо мене.

Після останньої доби та однієї ночі в казармі на першому поверсі починаю розуміти, що цей квадрант становить дивну суміш гедонізму «ми-мо-жемо-померти-завтра» і жорстокої ефективності заради тієї самої причини.

— Джейс Сазерленд. — Капітан Фіцгіббонс продовжує читати, а писарі поруч переминаються на ногах. — Дугал Луперко.

Мені здається, що перевалило вже за п'ятдесят, але я збилася з рахунку, коли кілька хвилин тому він прочитав ім'я Ділана. Це єдиний літопис, куди ввійдуть імена, єдиний раз, коли про них згадають у цитаделі, тому я намагаюся зосередитись, запам'ятати кожне ім'я, але їх надто багато.

Моя шкіра подразнена від того, що я носила броню цілу ніч, як запропонувала була Міра, і коліно болить, але я опираюся бажанню нахилитися й поправити пов'язку, яку встигла надіти під час уявного усамітнення на своєму ліжку в казармі першого курсу до того, як ще хтось прокинувся.

Нас сто п'ятдесят шість на першому поверсі гуртожитку, і наші ліжка розташовані чотирма акуратними рядами на відкритому просторі. Хоч Джека Барлоу поселили в гуртожиток на третьому поверсі, я не збираюся дозволити нікому бачити мої слабкості. Поки не знатиму, кому можу довіряти. Приватна кімната — як льотна шкіра: не отримаєш її, поки не виживеш на Обмолоті.

— Сімона Кастенеда. — Капітан Фіцгіббонс згортає сувій. — Ми доручаємо їхні душі Малеку.

Богу смерті.

Я кліпаю. Здається, ми були ближче до кінця, ніж я думала.

Немає офіційного завершення шиккування, немає останньої хвилини мовчання. Імена на сувої залишають поміст разом із писарями, і тиша порушується, коли командири обертаються й починають звертатися до своїх загонів.

— Сподіваюся, ви всі поснідали, бо більше не матимете нагоди до обіду, — каже Дейн, його очі зустрічаються з моїми на мить, перш ніж він відводить погляд, удаючи байдужого.

— Він добре вдає, буцім не знає тебе, — шепоче біля мене Ріаннон.

— Угу, — так само тихо відповідаю я.

Усмішка розтягує куточки мого рота, але я намагаюся зберігати якомога спокійніший вираз обличчя, коли дивлюся на нього. Сонце грає в його піщано-каштановому волоссі, і коли він повертає голову,

бачу шрам, що проглядається під бородою на підборідді — я вчора чомусь цього не помітила.

— Другий і третій курси, гадаю, ви знаєте, куди йти, — веде далі Дейн, поки писарі проходять краєм двору праворуч від мене, повертаючись до свого квадранта.

Ігнорую тихий внутрішній голос, який протестує, що той мав бути моїм. Одержимість тим, що могло бути, не допоможе мені дожити до завтрашнього світанку.

У передніх рядах лунає схвальне бурмотіння серед старших курсантів. Як першокурсники, ми стоїмо у двох задніх рядах маленького квадрата, що його утворює другий рій.

— Першокурсники, принаймні один із вас мав би запам'ятати академічний розклад, коли його роздавали вчора, — голос Дейна лунає над нами, і складно примирити цього суворого, серйозного командира з веселим, усміхненим хлопцем, якого я завжди знала. — Тримайтеся разом. Сподіваюся, що ви всі будете живі, коли ми зустрінемося сьогодні вдень у спаринг-залі.

Бляха, я ледь не забула, що в нас сьогодні спаринг. Ми ходимо в спортзал лише двічі на тиждень, тож якщо я зможу пройти через сьогоднішнє тренування неушкодженою, буду в безпеці ще кілька днів. Принаймні маю трохи часу, щоб отямитися, перш ніж нам доведеться долати Рукавичку — жакливу вертикальну смугу перешкод, яку, за їхніми словами, доведеться опанувати ще до того, як через два місяці листя змінить барву.

Якщо вдасться пройти завершальну Рукавичку, ми перейдемо через природний стрімкий каньйон над нею, що веде до летовища Презентації, де дракони, які цьогоріч бажають пов'язатися, уперше побачать решту курсантів. За два дні після цього в долині під цитаделлю відбудеться Обмолот.

Оглядаюся на нових товаришів по команді й не можу не задуматися, хто з нас, бодай хтось, доживе до того летовища, не кажучи вже про ту

долину.

Не переймайся завтрашніми проблемами.

— А якщо ні? — запитує проноза-першокурсник позаду мене.

Я не дивлюся, але Ріаннон дивиться, закочуючи очі й обертаючись.

— Тоді мені не доведеться турбуватись про те, щоб дізнатися ваше ім'я, оскільки його зачитають завтра вранці, — відповідає Дейн, знизуючи плечима.

Другокурсниця переді мною пирхає зі сміху, від цього дзвенять дві маленькі сережки в її лівій мочці, але дівчина з рожевим волоссям мовчить.

— Соєр? — Дейн дивиться на першокурсника зліва від мене.

— Я заведу їх туди, — високий, жилавий курсант зі світлим, всипаним ластовинням обличчям, відповідає сухим кивком. Його веснянкувата щелепа шарпається, а мої груди стискаються від співчуття. Це один із тих, хто залишився на другий рік, — курсант, який не пов'язався під час Обмолоту й тепер мусить починати весь рік знову.

— Розійдись, — наказує Дейн, і наш загін розсипається приблизно тоді, коли й інші» перетворюючи подвір'я з упорядкованого строю на натовп курсантів, які відразу починають правити теревені. Другий і третій курси йдуть в іншому напрямку, включно з Дейном.

— У нас приблизно двадцять хвилин, щоб дістатися класу, — кричить Соєр до восьми з нас, першокурсників. — Четвертий поверх, друга кімната зліва в академічному крилі. Беріть своє лайно й не запізнуйтеся.

Він не чекає на підтвердження, що ми його почули, перш ніж прямувати до гуртожитку.

— Це, мабуть, складно, — каже Ріаннон, коли ми йдемо за натовпом до гуртожитків, — бути відкинутим назад і починати все знову.

— Краще, ніж бути мертвим, — каже проноза, оминаючи нас справа, а його темно-каштанове волосся ляпає по смаглявому чолі в такт із кожним кроком цього недоростка.

Його звати Рідок, якщо я правильно пам'ятаю з коротких знайомств, які ми мали вчора перед вечерею.

— Це правда, — відповідаю я, коли ми прямуємо до затору, що утворився біля дверей.

— Я випадково почула, як один третьокурсник сказав, що, коли першокурсники виживають під час Обмолоту без пов'язування, квадрант дозволяє їм повторити рік і спробувати ще раз, якщо вони хочуть, — додає Ріаннон, і я мимоволі замислююся, скільки рішучості потрібно мати, щоб пережити перший рік, а потім бути готовим повторити його лише заради шансу одного дня стати вершником. Так само легко можна померти вдруге.

Зліва насвистує пташина, і я оглядаю натовп, моє серце підстрибує, бо я відразу впізнаю тон. *Дейн*.

Посвист лунає знову, і я вловлюю його десь біля дверей ротонди. Дейн стоїть на вершині широких сходів, і щойно наші погляди схрещуються, ледь помітно киває на двері.

— Я тут... — починаю говорити до Ріаннон, але вона вже простежила за моїм поглядом.

— Я візьму твої речі й зустріну в залі. Вони під твоїм ліжком, так? — запитала вона.

— Ти не заперечуєш?

— Твоє ліжко поруч із моїм, Вайолет. Це не проблема. Іди! — Вона дарує мені змовницьку усмішку й штурхає плечем.

— Дякую!

Я кидаю усмішку, потім пробираюся крізь натовп, поки не вириваюся на вільний край. На моє щастя, там не так багато курсантів, які прямують до аудиторій, а отже, на мене ніхто не дивиться, коли я прослизаю в одні з чотирьох гігантських дверей ротонди.

Мої легені різко втягують повітря. Це схоже на малюнки, які я бачила в Архіві, але немає жодного малюнка, жодного художнього засобу, який міг би передати, наскільки приголомшливим є простір, наскільки вишуканою є кожна деталь. Мабуть, ротонда — найкрасивіший архітектурний витвір не лише в цитаделі, а й у всьому Басгіаті. Приміщення висотою три поверхи — від полірованої мармурової підлоги до скляного купола, крізь який сіється м'яке ранкове світло. Ліворуч — двоє масивних аркових дверей до академічного крила, праворуч — такі самі двері, що ведуть до гуртожитків, а за півтора десятка сходинок переді мною — четверо дверей до актової зали.

Рівномірно розставлені навколо ротонди, переливаючись різними кольорами червоного, зеленого, коричневого, помаранчевого, синього та чорного, стоять шість страхітливих мармурових колон, вирізьблених у вигляді драконів, які ніби звалилися зі стелі. Поміж оскаленими пащами в основі кожного з них достатньо місця, щоб розмістити щонайменше чотири загони, але тут зараз порожньо.

Щойно минаю першого дракона, витесаного з темно-червоного мармуру, коли чиясь рука хапає мене за лікоть, тягнучи за колону, де є щілина між кігтем і стіною.

— Це я, — голос Дейна низький і тихий, коли він розвертає мене до себе обличчям.

Напруга помітна в кожній лінії його постаті.

— Я так і подумала, це ж ти мене пташкою кликав, — усміхаюся, похитуючи головою.

Він використовував цей сигнал ще відтоді, як ми були дітьми й жили на кордоні з Кровлою, коли наші батьки служили там у Південному крилі.

Його брови супляться, а погляд обмацує мене, шукаючи нові травми.

— У нас лише кілька хвилин до того, як сюди набіжить народу. Як твоє коліно?

— Боляче, але житиму.

У мене були набагато гірші травми, і ми обоє це знаємо, але немає сенсу говорити йому, щоб заспокоївся, бо він, певна річ, і не збирається.

— До тебе хтось чіплявся минулої ночі? — занепокоєння морщить його чоло, і я схрещую руки, щоб не розгладжувати ті зморшки пальцями. Його стурбованість каменем лежить на моїх грудях.

— А що, було б зле, якби так трапилось? — дражнюся я, змушуючи себе всміхнутися ширше.

Він опускає руки й так важко зітхає, що звук відлунює в ротонді.

— Ти ж знаєш, що я не це маю на увазі, Вайолет.

— Ніхто не намагався вбити мене минулої ночі, Дейне, і навіть не завдав мені болю, — прихиляюся до стіни, опираючись на здорове коліно. — Я майже впевнена, що ми всі були такі змучені й так раділи тому, що залишилися живі, що нам було не до вбивств одне одного.

У казармі досить швидко затихло після відбою. Можна було йому дещо розповісти про емоційне виснаження за день.

— І ти поїла, правда? Я знаю, що вони швидко виводять вас із гуртожитку, коли дзвони б'ють шосту.

— Я їла з рештою першокурсників, і перш ніж тобі спало на думку читати мені нотації, я забинтувала своє коліно під ковдрою і заплела волосся ще до того, як пролунали дзвони. Я роками працювала писаркою, Дейне. Вони прокидаються на годину раніше. Через це я насправді подумую зголоситися доброволицею на кухню.

Він дивиться на тугу сріблясту косу, яку я згорнула й заколола жмутком на темному волоссі маківки.

— Тобі варто відрізати її.

— Дай мені спокій,— хитаю головою.

— Жінки тут не дарма так коротко стрижуться, Ві. Щойно хтось ухопиться за твоє волосся на спаринг...

— Моє волосся — *найменше*, що мене турбує на спаринг-килімі, — відповідаю я.

Його очі розширюються.

— Я просто намагаюся вберегти тебе. Тобі пощастило, що сьогодні вранці я не штовхнув тебе в руки капітана Фіцгіббонса й не вблагав його забрати тебе звідси.

Пропускаю його погрози повз вуха. Ми марнуємо час, а мені від Дейна потрібна певна інформація.

— Чому наш рій учора перевели з Другого крила в Четверте?

Він знічується й відводить погляд.

— Скажи мені.

Я маю знати, чи відчитую ситуацію, яка починає виникати.

— Хай йому трясця, — бурмоче Дейн, шарпаючи себе рукою за волосся. — Ксейден Ріорсон хоче твоєї смерті. Після вчорашнього дня це стало зрозумілим для керівництва.

Ні. Не перебільшує.

— Він перемістив рій так, щоб мати прямий зв'язок зі мною. Тож може робити що заманеться й ніхто нічого не запитає. Я його помста моїй матері. —

Моє серце навіть не тенькнуло від підтвердження того, про що я вже знала. — Так і думала. Мені просто потрібно було переконатися, що уява мене не підводить.

— Я не дозволю, щоб з тобою щось сталося.

Дейн ступає крок уперед і бере моє обличчя в руки, а його великий палець заспокійливо гладить мою вилицю.

— Ти мало що можеш зробити, — я відштовхуюся від стіни, відсуваючись від нього. — Мені треба йти на заняття.

У ротонді вже чути кілька голосів, коли нею проходять курсанти.

Дейн секунду-другу поганяв жовна, а поміж його брів знову залягла складка.

— Просто роби все можливе, щоб не висовуватися, особливо коли ми на Бойовому сповіщенні. Не те щоб колір волосся не видавав тебе, але це єдине заняття, куди приходить увесь квадрант. Подивлюся, чи зможе хтось із другокурсників стати на варту...

— Ніхто не збирається вбивати мене під час уроку історії. — Я закочую очі. — Академічне крило — єдине місце, де мені не варто хвилюватися. Що Ксейден тут зробить? Витягне мене з класу і проткне мечем посеред коридору? А може, ти думаєш, що він заріже мене під час Бойового сповіщення?

— Я не відкидав би цього. Він украй *безжалісний*, Вайолет. Як гадаєш, чому дракон вибрав його?

— Це той темно-синій, що вчора приземлився за помостом?

Мій шлунок звело. Те, як прицінювалися до мене ці золотисті очі...

Дейн киває.

— Стейл — Синя Кинджалохвістка, і вона... жорстока. — Він сковтує.

— Зрозумій мене правильно. Кет, наприклад, як і всі Червоні

Мечохвости: з нею складно, коли вона розлючена, але більшість драконів тримаються якнайдалі саме від Стейл.

Я дивлюся на Дейна, на шрам на його підборідді й на суворий погляд — такий знайомий і водночас ні.

— Що? — запитує він.

Голоси навколо нас стають гучнішими, а кроки дедалі частіше лунають звідусіль.

— Ти пов'язав дракона. Ти володієш силою, про яку я навіть не здогадуюсь. Ти відчиняєш двері за допомогою магії. Ти командир рою, — я промовляю речення повільно, сподіваючись, що до нього дійде: я справді розумію, як він змінився. — Просто я не можу звикнути до того, що ти все ще... Дейн.

— Це все ще я, — його постава пом'якшується, і він задирає короткий рукав своєї туніки, відкриваючи тавро червоного дракона на плечі. — У мене просто тепер є це. А щодо здібностей, то Кет спрямовує доволі багато магії, як порівняти з деякими іншими драконами, але я ще не дуже вправний у цьому. Я не надто змінився. Що ж до дрібної магії, яка живиться через зв'язок мого тавра, то я можу робити типові речі, як-от відчиняти двері, збільшувати свою швидкість і заправляти чорнильні ручки замість користуватись тими незручними перами.

— Яка твоя сила печаті?

Кожен вершник може творити дрібну магію, щойно дракон починає передавати йому силу, але печать — це виняткова, окрема здатність, найсиль-ніша навичка, що виникає з кожного унікального зв'язку між драконом і вершником.

Деякі вершники мають однакові печаті. Володіння вогнем, льодом чи водою — це лише кілька найпоширеніших здібностей, і всі вони корисні в бою.

А ще є печаті, які роблять вершника надзвичайним.

Моя мати може володіти силою шторму.

Мельгрєн бачить вислід битв.

Мене не покидає думка, яка печать у Ксейдена і чи не використає він її, щоб убити мене, коли я найменше цього очікую.

— Я можу читати останні спогади людини, — тихо зізнається Дейн. — Не так, як інтуїтивно читати думки чи щось таке: я маю покласти руки на людину, тож не становлю загрози для безпеки. Однак про мою печать мало хто знає. Думаю, вони використовуватимуть мене в розвідці.

Він вказує на нашивку з компасом під емблемою Четвертого крила на плечі. Цей символ вказує на те, що печать виразно засекречена. Я просто не помітила цього вчора.

— Не може бути, — я усміхаюся, заспокійливо видихаючи, бо пригадую, що на формі Ксейдена не було жодних нашивок.

Він киває, і на його вустах з'являється схвильована усмішка.

— Я досі вчуся, і звісно, що ближче я до Кет, то краще мені вдається, таки-так. Я просто кладу руки на чийсь скроні, і можу бачити те, що бачила ця людина. Це... неймовірно.

Ця печать не просто вирізнятиме Дейна з-поміж інших. Вона зробить його одним з найцінніших інструментів допиту, який ми маємо.

— Іти ще кажеш, що не змінився, — кидаю я напівжартома.

— Це місце може спотворити в людині майже все, Ві. Воно відтинає різну маячню та дрібниці, розкриваючи те, ким ти є насправді. Вони так хочуть.

Вони хочуть, щоб це розірвало твої попередні зв'язки, щоб ти була віддана своєму крилу. Це одна з багатьох причин, чому першокурсникам не дозволяють листуватися із сім'єю та друзями, інакше я тобі написав би. Але рік не змінив того, що я продовжую

вважати тебе своїм найкращим другом. Я все ще Дейн, і в цей час наступного року ти все ще будеш Вайолет. Ми все ще будемо нами.

— Якщо я тоді житиму, — жартую я, коли лунає дзвін. — Мені треба йти на заняття.

— Так, я теж запізнююся на летовище, — він подається до краю колони.

— Послухай, Ріорсон — командир крила. Він буде переслідувати тебе, але шукатиме спосіб зробити це в межах Кодексу, принаймні на людях. Я був... — Його щоки залилися рум'янцем. — Торік ми дуже зблизилися з Ембер Мей-віс, нинішньою командиркою Третього крила, і кажу тобі: Кодекс для них священний. А тепер ти йди першою. Побачимося в спаринг-залі.

Він підбадьорливо всміхається.

— Побачимося, — усміхаюся у відповідь і обертаюся на підборах, огинаючи основу масивної колони і прямуючи в ротонду, де вже з кілька десятків курсантів перебігають від однієї будівлі до іншої, і мені потрібна секунда, щоб зорієнтуватися.

Я помічаю академічні двері між помаранчево-чорними колонами й рушаю туди, змішуючись із натовпом.

Волосся на потилиці стає дибки, а по хребту пробігає холодок, коли я перетинаю центр ротонди, а потім мої кроки завмирають. Курсанти снують навколо мене, але мій погляд спрямований угору, до верхівки сходів, що ведуть до актової зали.

От лайно.

Ксейден Ріорсон спостерігає за мною примруженими очима, рукави його однострою заковані, масивні руки схрещені на грудях, попередження на його поміченій тавром руці відкрите до повного огляду, а коли третьокурсник поруч щось йому говорить, Ксейден це відверто ігнорує.

Моє серце підскакує й застрягає в горлі. Між нами метрів сім. Мої пальці смикаються, готові вихопити одне з лез, що в піхвах на ребрах. Він тут збирається це зробити? Посеред ротонди? Мармурова підлога сіра, тож персоналу нескладно буде прибрати кров.

Його голова нахиляється, і він вивчає мене своїми темними, як безодня, очима, ніби вирішує, де я найбільш вразлива.

Я повинна тікати, еге ж? Але якщо залишуся на місці, то принаймні бачитиму, як він буде підходити.

Його увага перемикається праворуч від мене, і він зводить одну брову.

Мій шлунок стискається, коли з-за колони виходить Дейн.

— Що ти... — починає він, підійшовши до мене і збентежено насупивши брови.

— Верхівка сходів. Четверті двері, — шиплю я, перебиваючи його.

Коли натовп навколо нас рідшає, Дейн підхоплює мій погляд і бурмоче прокляття, підходячи збоку доволі відкрито. Менше людей означає менше свідків, але я не така дурна, щоб сподіватися, ніби Ксейден не вб'є мене на очах у всього квадранта, якщо захоче.

— Я знав, що ваші батьки були дуже близькі! — вигукує Ксейден, кривлячи рот у жорстокій посмішці. — Але невже ви двоє маєте це аж так триклято виявляти?

Курсанти навколо починають звертати свої погляди на нас.

— Спробую вгадати, — додає Ксейден, переводячи погляд з Дейна на мене. — Друзі дитинства? Може, навіть перше кохання?

— Він не може завдати тобі шкоди без причини, правда? — шепочу я.
— Без причини та скликання кворуму командирів крила, тому що ти командир рою. Стаття четверта, розділ третій.

— Правильно, — відповідає Дейн, не стишуючи голосу. — Але не тобі.

— Я очікував, що ти краще приховуватимеш свої почуття, Аетосе. — Ксейден рушив сходами додолу.

От лайно. Лайно. Собаче лайно.

— Біжи, Вайолет, — наказує мені Дейн. — Уже.

Я звалюю.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Усвідомлюючи, що я прямо не згодна з наказами генерала Мельгрена, я офіційно заперечую проти плану, викладеного на сьогоднішньому брифінгу. Генерал не вважає, що дітей вождів заколотників слід змушувати бути свідками страти їхніх батьків. Жодна дитина не повинна бачити, як страчують її батьків.

ТИРРІЙСЬКЕ ПОВСТАННЯ, ОФІЦІЙНА ДОВІДКА ДЛЯ КОРОЛЯ ТАУРІ ВІД ПАНІ
ГЕНЕРАЛА ЛІЛІТ СОРРЕНГЕЙЛ

Ласкаво просимо на ваше перше Бойове сповіщення, — промовляє професорка Девера того ранку з підніжжя величезного лекційного амфітеатру.

Яскраво-фіолетова нашивка чоти «Полум'я» на її плечі ідеально пасує до короткого волосся. Це єдиний курс, який читають у круглому багатоярусному залі, що огинає весь кінець академічного крила, і це одне з двох приміщень у цитаделі, яке може вмістити всіх курсантів. Кожне скрипуче дерев'яне сидіння заповнене, старші третьокурсники стоять під стінами позаду нас, але ми всі поміщаємося.

Минуло доволі часу від години історії для лише трьох роїв першокурсників, але принаймні в нашому рої всі першокурсники сидять разом. Якби я тільки могла згадати всі їхні імена.

Рідко легко запам'ятати: він відпускав дотепні коментарі протягом усієї лекції з історії. Сподіваюся, він знає, що робити те саме тут не варто. Професорка Девера не з тих, хто жартує.

— У минулому вершників рідко призивали на службу до кінця навчання, — зауважує професорка Девера і, міцно стиснувши губи, повільно крокує перед прикріпленою до задньої стіни семиметровою картою Континенту, на якій вигадливо позначені наші оборонні застави вздовж кордонів.

Десятки магічних вогнів освітлюють простір, з лишком компенсуючи брак вікон і відбиваючись від довгого меча, який викладачка тримає закріпленим на спині.

— А якщо призивали, то завжди третьокурсників, які спостерігали за підрозділами на передньому краї. Однак ми очікуємо, що ви закінчите навчання, знаючи геть усе про те, із чим ми маємо справу. Важливо не лише знати, де розташоване кожне крило. — Вона не поспішає, встановлюючи зоровий контакт із кожним першокурсником, якого бачить. Звання на її плечі — капітан, але я знаю, що вона стане майором ще до того, як закінчить викладати тут по ротації, зважаючи на медалі, пришпилені на її грудях. — Ви повинні розуміти політику наших ворогів, стратегії захисту наших застав від постійних нападів і мати досконалі знання як про нещодавні, так і про поточні битви. Якщо не можете досягнути ці основні теми, то вам немає чого робити на спині дракона.

Вона вигинає чорні брови, на кілька тонів темніші за її темно-смагляву шкіру.

— Без жодного примусу, — саркастично бурмоче Ріаннон поруч зі мною, несамовито шкрябаючи нотатки.

— З нами все буде добре, — пошепки обіцяю я їй. — Третьокурсників відправляли лише на пости в середній смузі як підкріплення, але не на фронт. — Я тримала вуха відкритими біля матері достатньо, щоб знати про це.

— Це єдине заняття, яке у вас буде щодня, бо це єдине заняття, яке матиме значення, якщо вас покличуть на службу раніше, — погляд професорки Девери ковзає зліва направо й зупиняється на мені. На якусь мить вона широко розплющує очі, але схвально всміхається й киває, перш ніж рухатися далі. — Оскільки цей курс викладають щодня і ґрунтується він на найсвіжійшій інформації, ви також даватимете відповіді професору Марк-гему, який не заслуговує нічого, крім вашої глибокої поваги.

Вона жестом кличе чоловіка у формі писаря, і він підходить. Кремовий колір його туніки контрастує з її строгим чорним одностроєм. Чоловік нахиляється, і професорка Девера щось шепоче йому. Його густі брови високо злітають, коли він повертає голову в мій бік.

Коли втомлені очі полковника зустрілися з моїми, на його обличчі не з'явилося жодної схвальної усмішки, лише зітхання, що наповнює мої груди важким сумом, коли я чую його. Я мала бути його найкращою ученицею у Квадранті писарів, його головним досягненням перед тим, як він вийде на пенсію. Яка іронія, що тепер у мене найменше шансів досягти успіху в цьому.

— Обов'язок писарів — не лише вивчати й опановувати минуле, а й передавати та записувати сьогодення, — каже він, потираючи свого цибуле-подібного носа. Полковник нарешті із жалем відриває свій розчарований погляд від мого. — Не маючи точного зображення лінії фронту, достеменної інформації для ухвалення стратегічних рішень і — що найважливіше — не маючи докладних подробиць, щоб документувати нашу історію для майбутніх поколінь, ми приречені не тільки як королівство, а й як суспільство.

Саме тому я завжди хотіла бути писаркою. Проте зараз це вже не має значення.

— Перша тема дня, — професорка Девера підходить до карти й змахує рукою, спрямовуючи магичне світло прямо на східний кордон із Пороміелем, на провінцію Брейвік. — Минулої ночі Східне крило зазнало атаки біля села Чакір від рейду грифонів Брейві та вершників.

От чорт. Залом котиться гомін, а я занурюю перо в чорнильницю, щоб робити нотатки. Не можу дочекатися, коли опаную канали, щоб скористатися жаданими ручками, які мама тримає на своєму столі. Посмішка кривить мої губи. Бути вершником, безумовно, має свої переваги. *Має.*

— Звісно, частину інформації редагують з міркувань безпеки, але можемо вам сказати, що похитнулися наші сфери на вершинах Есбенських гір, — професорка Девера розводить руки, і світло розширюється, висвітлюючи гори, що утворюють наш кордон із Брейвіком, — і це дало можливість ворогам не лише пробратися на територію Наварри, а й десь опівночі проникнути й орудувати їхнім вершникам.

У мене шлунок опускається, коли від курсантів, особливо першокурсників, починає долинати бурчання. Дракони — не єдині тварини, здатні передавати сили вершникам. Грифони з Поромієля також мають таку здатність, але *лише* дракони здатні підсилити сфери прикордонних загонів, які унеможлиблюють будь-яку іншу магію, крім їхньої в межах наших кордонів. Вони є причиною того, що кордони Наварри дещо заокруглені: їхня сила випромінюється від Падолу і може поширюватися лише до певних меж, навіть якщо загани розміщені на кожній заставі. Без цих сфер нам хана. На наваррські села буде відкрито сезон, коли з Поромієля неминуче спустяться розбишацькі ватаги. Ці жадібні тварюки ніколи не задовольняються власними ресурсами. Вони завжди хочуть і наших. І поки вони не навчаться задовольнитись нашими торговельними угодами, у нас немає жодного шансу припинити призов у Наваррі. Жодного шансу на мир.

Але якщо ми не були в стані підвищеної готовності, то їм, мабуть, вдалося перекодувати сфери або принаймні стабілізувати їх.

— Тридцять сім цивільних було вбито за годину до того, як прибув рій зі Східного крила, але вершникам і драконам вдалося відбити напад, — закінчує професорка Девера і складає руки на грудях. — Грунтуючись на цій інформації, які запитання ви поставили б?

Вона піднімає палець.

— Спочатку я хочу почути лише першокурсників.

Моє найперше запитання звучало б так: якого біса похитнулися сфери? Проте не схоже, що відповідь на нього дадуть в аудиторії, повній курсантів з нульовим рівнем допуску.

Я вивчаю карту. Гірський хребет Есбен є найвищим уздовж нашого східного кордону з Брейвіком, що робить його найменш імовірним місцем для нападу. Особливо тому, що грифони не витримують висоти майже так само, як дракони. Мабуть, усе через те, що це наполовину леви, наполовину орли і вони не можуть упоратися з розрідженим повітрям на великих висотах. То чому ж вони напали на цей гірський хребет? Що змусило сфери там похитнутися?

Є причина, чому ми змогли відбити всі великі напади на нашу територію за останні шістсот років і успішно захистили нашу землю в цій нескінченній війні, яка триває чотириста років. Наші здібності — як дрібні, так і ті, що течуть через печатку, — кращі, бо дракони можуть передавати більше сили, ніж грифони. То навіщо атакувати в цьому гірському масиві? Через що сфери там похитнулись?

— Ну ж бо, першокурсники, покажіть, що у вас є щось більше, ніж просто хороша рівновага. Покажіть, що ви маєте навички критичного мислення для того, щоб тут перебувати, — вимагає професорка Девера. — Зараз, як ніколи, важливо, щоб ви були готові до того, що знаходиться за межами наших кордонів.

— Це вперше, коли сфери похитнулися? — запитує першокурсниця, яка сидить на кілька рядів попереду.

Професори Девера та Маркгем переглядаються, перш ніж вона повертається до курсантки.

— Ні.

Моє серце підскакує до горла, а в кімнаті западає мертва тиша.

Цс нс вперше.

Дівчина прокашлюється:

— І як... часто вони захитуються?

Проникливі очі професора Маркгема примружуються на ній:

— Це вас не стосується, курсантко.

Він звертає увагу на нашу чоту:

— Наступне запитання, що стосується атаки, яку ми обговорюємо?

— Скільки втрат зазнало крило? — питає першокурсник праворуч від мене.

— Один поранений дракон. Один мертвий вершник.

Знову здіймається гомін у залі. Пережити випуск не означає пережити службу. За статистикою більшість вершників помирає ще до досягнення пенсійного віку, особливо зважаючи на те, що їхня кількість зменшилася за останні два роки.

— Чому ви ставите саме це питання? — цікавиться професорка Девера в курсанта.

— Щоб знати, скільки підкріплень їм знадобиться, — відповідає він.

Професорка Девера киває, обертаючись до Пріора, найтихішого першокурсника в нашій групі, який підняв був руку, але швидко опустив її, суплячи темні брови.

— Ви хотіли щось запитати?

— Так, — він киває, від чого кілька пасом чорного волосся спадають йому на очі, а потім хитає головою. — Ні. Неважливо.

— Яка рішучість, — кепкує Лука, уїдлива першокурсниця нашого рою, якої я уникатиму за будь-яку ціну.

Вона глузує з нього, нахилиючи голову а курсанти довкола сміються. Кутик її рота кривиться в усмішці, і Лука перекидає своє довге каштанове волосся на плече підкреслено недбалим рухом. Як і я, вона одна з небагатьох молодих жінок у квадранті, яка не постригла волосся. Заздрю її впевненості у власній вищості, але не її поведінці, хоч знаю її лише один день.

— Він у нашому рої, — докоряє Аурелія (принаймні я думаю, що її так звуть), і її серйозні чорні очі дивляться на Луку. — Вияви трохи прихильності.

Будь ласка. Жоден дракон не пов'яжеться із хлопцем, який навіть не може вирішити, чи хоче поставити запитання. А ви бачили його сьогодні вранці за сніданком? Він тримав усю чергу, бо не міг вибрати між беконом і ковбасою, — Лука заковчує підведені очі. : •

Коли вже Четверте крило припинить з ясовувати стосунки? — запитує професорка Девера, підвівши брову.

— Спитай, на якій висоті розташоване село, — шепочу я Ріаннон.

— Що? — вона супить брови.

— Просто запитай, — відповідаю я, тримаючи в голові пораду Дейна.

Присягаюся, я відчуваю, як він свердлить мою потилицю через сім рядів позаду, але я не збираюся обернутися і дивитися, адже Ксейден теж десь там.

— На якій висоті лежить село? — запитує Ріаннон.

Професорка Девера зводить брови, повертаючись до Ріаннон.

— Маркгем?

— Трохи менше ніж три кілометри, — відповідає він. — А що?

Ріаннон кидає на мене косий погляд і прочищає горло:

— Просто здається, дещо зависоко для запланованої атаки грифонів.

— Молодець, — шепочу я.

— Це *таки дещо* зависоко для спланованої атаки, — каже Девера. — Чого б вам не сказати, чому це вас турбує, курсантко Сорренгейл? І, можливо, ви нарешті захочете самі ставити свої запитання.

Вона так на мене подивилася, що я аж смикнулася на своєму кріслі.

Усі голови в кімнаті повернулися в мій бік. Якщо в когось і були сумніви щодо того, хто я така, то тепер їх давно немає. *Чудово.*

— Грифони не надто сильні на такій висоті, як і їхня здатність спрямовувати силу, — кажу я. — Це нелогічне місце для нападу, якщо тільки вони наперед *не знали*, що сфери похитнуться, ба більше, село, здається, приблизно за... годину лету від найближчої застави?

Я дивлюся на карту, щоб переконатися, що не виставляю себе дурепою.

— Це ж Чакір, чи не так?

Ось вам — тренування писарки для перемоги.

— Так і є, — кутик рота професорки Девери піднімається в усмішці.
— Продовжуйте.

— Добре. Хіба ви не казали, що *рій* вершників прибув за годину? — Я примружую очі.

— Так, — вона дивиться на мене з очікуванням.

— Тоді вони вже були в дорозі, — випалюю я, одразу розуміючи, як це безглуздо звучить.

Мої щоки горять, коли навколо розлягається тихий сміх.

— Ой, яке розумне спостереження, — Джек розвертається на своєму місці з першого ряду і відверто кпить з мене. — Генерал Мельґрен знає результат битви ще до того, як вона станеться, але навіть він не знає, коли це станеться, дурепо.

Я відчуваю, як сміх однокурсників вібрує в моїх кістках. Хочеться заповзти під цей смішний стіл і провалитись крізь землю.

— Відвали, Барлоу, — огризається Ріаннон.

— Я не з тих, хто вважає, що передбачення — це щось таке, — глузливо відповідає він. — «Боги допоможуть нам, якщо ота колись сяде на спину дракона».

Черговий напад сміху вже змушує палати мою шию.

— Чому ти так думаєш, Вайолет?.. — професор Маркгем морщить ся.
— Курсантко Сорренґейл?

— Бо немає жодного логічного способу дістатися туди протягом години після нападу, якщо тільки вони вже не були в дорозі, — стверджую я, кидаючи на Джека лютий погляд. До біса його разом з його сміхом. Може, я слабша за нього, але набагато розумніша. — Потрібно було б принаймні половину цього часу, щоб запалити маяки на хребті й викликати допомогу, а укомплектований загін не сидить і не чекає, коли він знадобиться. Половина цих вершників спала б, а отже, вони вже були в дорозі.

— І чому вони вже були в дорозі? — професорка Девера підштовхує мене, а вогники в її очах говорять мені, що я маю рацію, додаючи впевненості просунути свій хід думок ще на крок.

— Бо вони звідкись знали, що сфери саме зламувалися, — підводжу підборіддя, одночасно сподіваючись, що я маю слушність, і молячись Данні, богині війни, що я помиляюся.

— Це найбільша... — вклинюється Джек.

— Вона має рацію, — перебиває його професорка Девера, і в аудиторії западає тиша. — Один із драконів у крилі відчув, що сфера захиталася, і крило вилетіло. Якби цього не сталося, жертв було б набагато більше, а руйнування села — набагато гіршим.

У моїх грудях зростає маленька бульбашка впевненості, яка швидко лускає під лютим поглядом Джека, котрий промовляє, що він не забув своєї обіцянки вбити мене.

— Другий і третій курси, вступайте, — наказує професорка Девера. — Подивимося, чи зможете ви бути трохи ввічливішими до своїх колег-кур-сантів. — Вона вигинає брову, дивлячись на Джека, коли вершники позаду нас починають сипати запитаннями.

— Скільки вершників розгорнули на місці події?

— Що вбило єдиного загиблого?

— Скільки часу знадобилося, щоб очистити село від грифонів?

— Чи залишився хтось живий для допиту?

Я записую кожне запитання і відповідь, мій розум упорядковує факти в такий звіт, який би я склала, якби була у Квадранті писарів: яка інформація була досить важливою для включення, а яка — зайва.

— У якому стані було село? — запитує глибокий голос із задніх рядів.

Волосся на моїй шиї стає дибки, а тіло усвідомлює навислу загрозу позаду.

— Ріорсон? — запитує Маркгем, прикриваючи очі від магічного світла й дивлячись у верхню частину зали.

— Село, — повторює Ксейден. — Професорка Девера сказала, що пошкодження могли бути гірші, але який реальний стан? Село було спалене? Зруйноване? Вони не стали б його нищити, якби намагалися закласти плацдарм, тому стан села має значення, щоб спробувати визначити мотив нападу.

Професорка Девера схвально всміхається.

— Будівлі, через які вони вже пройшли, були спалені, а решта розграбовані на час, коли прибуло крило.

— Вони щось шукали, — з цілковитою впевненістю каже Ксейден. — І це було не багатство. Там немає копалень дорогоцінних каменів. Тоді виникає питання, що ж ми таке маємо, чого вони так хочуть?

— Властиво. Ось у чому питання, — професорка Девера обводить поглядом кімнату. — І саме тому Ріорсон — командир крила. Щоб бути хорошим вершником, вам потрібно більше ніж сила та мужність.

— То яка ж відповідь? — запитує першокурсник зліва.

— Ми не знаємо, — знизує плечима професорка Девера. — Це лише ще одна частина головоломки, чому наші постійні заклики до миру відкидаються королівством Пороміель. Що вони шукали? Чому саме *це* село? Чи були вони відповідальні за крах сфер, чи ті вже починали хитатися? Завтра, наступного тижня, наступного місяця буде чергова атака, і, можливо, ми отримаємо ще одну зачіпку. Зверніться до історії, якщо шукаєте відповіді. Ті війни вже були препаровані й вивчені. Курс Бойового сповіщення призначений для мінливих ситуацій. На цьому занятті ми хочемо, щоб ви навчилися ставити такі запитання, аби у вас всіх був шанс повернутися додому живими.

Щось у її тоні підказує мені, що цього року можуть призвати не лише третьокурсників, і мене по шкірі продирає мороз.

Ти справді знала кожну відповідь з історії і, мабуть, кожне правильне запитання, яке можна поставити на Бойовому сповіщенні, — каже Ріаннон, похитуючи головою, коли ми стоїмо на краю спарингового килима після обіду, спостерігаючи, як Рідок та Аурелія кружляють одне навколо одного у бойових шкіряних обладунках. Вони в них одного розміру. Рідок менший, а Аурелія за конституцією така сама, як і Міра, що мене не дивує, адже вона вдалася в батька. — Тобі навіть не доведеться готуватися до контрольних, хіба ні?

Першокурсники стоять з нашого боку, а от другокурсники та третьокурсники — з протилежного. Вони, безумовно, мають перевагу, адже вже пройшли щонайменше рік бойової підготовки.

— Мене навчали на писарку, — я знизую плечима.

Корсет Міри змушує мене злегка здригатися з кожним рухом. За винятком тих випадків, коли лусочки відбивають світло під маскувальною сіткою, вони точно зливаються з верхнім одягом, який нам видали вчора з центрального складу. Усі жінки зараз вбрані однаково, хоча крій своєї шкіряної одежі вибрали за власним бажанням.

Хлопці переважно без сорочок, бо вважають, що ті дають супернику можливість ухопитися. Я не сперечаюся з їхньою логікою, просто насолоджуюся виглядом... Звісно, з повагою, що означає не підводити очей з килимка мого рою на інші двадцять мат у величезному спортзалі, який займає перший поверх академічного крила. Одна стіна повністю з вікон і дверей, усі вони відчинені, щоб пропускати вітерець, але все одно спека несусвітенна. По спині під корсетом стікає піт.

Сьогодні тут три рої від кожного крила, і мені пощастило, що Перше крило прислало третій рій, у який входить і Джек Барлоу, що витріщається на мене через два килими, відтоді як я увійшла.

— Гадаю, це означає, що професорів ти не боїшся, — каже Ріаннон, підводячи на мене брови.

Вона також вибрала шкіряну жилетку, але та сягає ключиць і фіксується на шиї, лишаючи плечі оголеними для рухів. .

— Припиніть кружляти одне навколо одного, наче танцюристи, і атакуйте! — наказує професор Еметтеріо з іншого боку килима, де Дейн спостерігає за поединком Аурелії та Рідока із заступницею командира нашого рою, Ціанною.

Дякувати богу, Дейн вдягнув сорочку, тож мені не доведеться відволікатися, коли настане моя черга.

— Мене це трохи хвилює, — кажу я Ріаннон, киваючи підборіддям на килим.

— Справді? — вона кидає на мене скептичний погляд. Її коси скручені в маленький жмутик на потилиці. — Я думала, що, як Сорренгейл, ти будеш грозою в рукопашному бою. •, .

— Не зовсім. — У моєму віці Міра тренувалася в рукопаші дванадцять років. У мене ж за плечима лише шалених пів року, що мало б якесь значення, якби я не була так само делікатною, як порцелянова філіжанка, але ось я тут.

Рідок кидається на Аурелію, але вона ухиляється, виставляє ногу і ставить йому підніжку. Він заточується, проте не падає. Хлопець швидко розвертається, тримаючи в руці кинджал.

— Ніяких лез сьогодні! — професор Еметтеріо волає з того краю килима. Він лише четвертий професор, якого я зустріла, але точно лякає мене найбільше. А може, через предмет, який він викладає, мені бачиться його компактний корпус велетенським. — Ми просто знайомимось!

Рідок бурчить і вкладає ніж у піхви саме вчасно, щоб ухилитись від правого хука Аурелії.

— Брюнетка вміє дати пілюль, — каже Ріаннон з оцінюючою посмішкою, перш ніж поглянути в мій бік.

— А ти? — запитую я, коли Рідок завдає Аурелії удару по ребрах.

— Чорт! — він хитає головою й відступає на крок. — Я не хочу завдавати тобі болю.

Аурелія тримається за ребра, але підводить підборіддя:

— Хто сказав, що ти завдав мені болю?

— Такі твої удари роблять їй ведмежу послугу, — каже Дейн, складаючи руки. — Цигнісенці на північно-східному кордоні не помилують її, тільки тому що вона жінка. Якщо вона впаде зі свого дракона в тилу ворога, Рідоку, вони все одно її вб'ють.

— Підходь! — кричить Аурелія, манячи Рідока зігнутими пальцями.

Очевидно, що більшість курсантів тренувалися все життя, щоб увійти в квадрант, особливо Аурелія, яка вислизає з-під удару Рідока і вивертається, щоб завдати швидкого удару по нирках.

Ой! •

— Я маю на увазі... чорт, — бурмоче Ріаннон, кидаючи ще один погляд на Аурелію, перш ніж повернутися до мене. — Я досить добре тримаюся на килимі. Моє село на кордоні Цигнісену, тож ми всі навчилися захищатися досить рано. З фізикою та математикою теж немає проблем. А от історія, — вона хитає головою, — цей предмет може стати для мене могилою.

— Вони не вб'ють тебе за те, що ти провалила історію, — кажу я, коли Рідок кидається на Аурелію, шпурляючи її на килим з такою силою, що я аж здригнулася. — Я, мабуть, помру на цих килимах.

Вона обхоплює його ногами і якимось чином перевертає, доки не опиняється зверху, гамселячи по його обличчю. Кров забризкує килим.

— Я, напевно, міг би дати кілька порад, як вижити під час бойових тренувань, — підключається Соєр з іншого боку від Ріаннон, проводячи рукою по денній коричневій щетині, яка не зовсім вкриває його ластовиння. — Проте історія — не найсильніший мій предмет.

Вилітає зуб, і від роздратування мені стискає горло.

— Досить! — кричить професор Еметтеріо.

Аурелія скочується з Рідока і стоїть, торкаючись пальцями розбитої губи та розглядаючи власну кров, а потім простягає руку, щоб

допомогти йому підвестися.

Рідок приймає її.

— Ціанно, відведи Аурелію до цілителів. Немає причин втрачати зуба на ознайомчому етапі, — наказує Еметтерію.

— Пропоную тобі угоду, — каже Ріаннон, зустрічаючись зі мною поглядом своїх карих очей. — Можемо виручити одне одного. Ми допоможемо тобі з рукопашем, якщо допоможеш нам з історією. Звучить як угода, не, Соєре?

— Цілком.

— Домовились. — Я сковтую, коли один із третьокурсників витирає килимок рушником. — Але думаю, мені поталанить у цьому більше.

— Ти ще не бачила, як я намагаюся запам'ятати дати, — жартує Ріаннон.

За декілька килимів далі хтось скрикнув, і ми всі обертаємося, щоб подивитися. Джек Барлоу тримає іншого першокурсника за шию в захваті. Той хлопець менший, худіший за Джека, але все одно важчий за мене на добрих двадцять кілограмів.

Джек зчепив руки в замок і продовжує утримувати супротивника за шию.

— Цей чувак такий засранець... — починає було Ріаннон.

Огидний хрускіт кісток, що ламаються, лунає в спортивному залі, і першокурсник обм'якає в Джекових руках.

— Малеку коханий, — шепочу я, коли Джек випускає хлопця на землю.

Починаю замислюватися, чи живе тут бог смерті, адже його ім'я доводиться прикликати часто. Мій обід загрожує знову попроситися

назовні, але я вдихаю носом і видихаю ротом, бо тут не можу засунути голову між коліна.

— Що я казав? — кричить їхній інструктор, кидаючись на килим. — Ти зламав йому кляту шию!

— Звідки мені було знати, що в нього така слабка шия? — знизую плечима Джек.

Ти мертва, Сорренгейл, і я буду тим, хто тебе вб'є. Його вчорашня обіцянка прослизає в моїй пам'яті.

— Дивитися вперед, — наказує Еметтеріо, але його тон подобришав, коли ми відводимо погляд від мертвого першокурсника.

— Вам не треба звикати до такого, — каже він нам, — але ви мусите змиритися з цим. Ти і ти. — Він вказує на Ріаннон та ще одного першокурсника з нашого рою — юнака кремезної статури, із синьо-чорним волоссям та вугластими рисами обличчя.

Бляха, я не пам'ятаю його імені. Тревор? Томас, чи що? Надто багато нових людей, щоб запам'ятати, хто є хто.

Я дивлюся на Дейна, але він спостерігає за парою, яка виходить на килим.

Ріаннон швидко впоралася з першачком, щоразу приголомшуючи мене, коли ухиляється від удару і завдає свого. Вона швидка, її удари потужні, — і ця смертельна комбінація виділить її, як і Міру.

— Ти здаєшся? — запитує вона першокурсника, коли перевертає його на спину.

Її рука завмерла над горлом, затримавши удар напівдорозі.

Таннер? Я майже впевнена, що це щось, що починається на «Т».

— Ні! — кричить він, обхоплюючи ногами Ріаннон і штовхаючи її на спину.

Однак подруга перекочується й швидко стає на ноги, знову заганняючи його в ту саму позицію, але цього разу з черевиком на шиї супротивника.

— Не знаю, Тайнане, може, тобі варто поступитися, — усміхаючись каже Дейн. — Вона надере тобі дулу.

А, точно. Тайнан.

— Відвали, Аетосе! — Тайнан огризається, але Ріаннон тисне черевиком йому на горло, спотворюючи останнє слово. Він вкривається червоними плямами.

Так, у Тайнана більше его, ніж здорового глузду.

— Він здається! — вигукує Еметтеріо, і Ріаннон відступає, пропонуючи потиснути руку.

Тайнан приймає її.

— Ти... — Еметтеріо вказує на рожевоволосу другокурсницю з тавром повстання. — І ти. — Його палець тицяє на мене.

Вона щонайменше на голову вища за мене, і якщо решта її тіла така сама підтягнута, як її руки, то мені повна хана.

Я не можу дозволити їй дістати мене руками.

Моє серце загрожує ось-ось вискочити з грудей, але я киваю й ступаю на килим.

— Ти впораєшся, — каже Ріаннон, плескаючи мене по плечах, коли проходить поряд.

— Сорренгейл, — рожевоволоса дівчина дивиться на мене, як на щось, що зішкребла з підшви черевика, примружуючи свої блідо-зелені очі. — Тобі варто пофарбувати волосся, якщо не хочеш, щоб усі знали, хто твоя мати. Ти єдина срібноволоса тварючка в цьому квадранті.

— Я ніколи не казала, що мене хвилює, чи всі знають, хто моя мати, — кружляю навколо другокурсниці на килимі. — Я пишаюся її службою для захисту нашого королівства — від зовнішніх і внутрішніх ворогів. .

Коли її щелепа стискається, пропускаючи мій удар ногою, у моїх грудях з'являється примара надії. Тавровані, — як я чула сьогодні вранці від деяких людей, — ті, що мають на руках тавро повстання, звинувачують мою матір у страті їхніх батьків. Добре. Ненавидьте мене. Мама часто казала: щойно дозволиш емоціям вступити в бій — ти вже програла. Ще ніколи я так гаряче не молилася, щоб моя крижана мати мала рацію.

— Ти, суко, — шипить вона. — Твоя мати *вимордувала* мою сім'ю.

Вона робить випад вперед і шалено розгойдується, але я швидко ухиляюся, розвертаючись із піднятими руками. Ми робимо так ще два-три кола, і я завдаю кілька штурханів, починаючи думати, що мій план може спрацювати.

Вона тихо гарчить, коли знову промахується, і її нога летить мені в голову. Легко ухиляюся, але тоді вона падає на землю й б'є іншою ногою, яка влучає мені прямо в груди, відкидаючи назад.

Я з *глухим стуком* падаю на килимок, а вона вже наді мною, збіса *швидко*. — Ти не можеш використовувати тут свої сили, Імоджен! — кричить Дейн. *Імоджен* з усіх сил намагається мене вбити.

Її очі над моїми, і я відчуваю швидке ковзання чогось твердого по моїх ребрах, коли вона посміхається до мене. Але її посмішка зникає, коли ми обидві дивимося вниз і я бачу кинджал, який вона знову вкладає в піхви.

Броня щойно врятувала мені життя. *Дякую, Міро*.

Розгубленість спотворює обличчя Імоджен лише на секунду, досить довгу для мене, щоб зацідити їй кулаком у щоку й вислизнути.

Моя рука волає від болю, хоча я впевнена, що правильно стиснула кулак, але я блокую це, коли ми обидві зриваємося на ноги.

— Що це за обладунки? — запитує вона, дивлячись на мої ребра, коли ми кружляємо одна навколо одної.

— Мої, — я нахиляюся і вивертаюся, коли вона знову йде на мене, але її рухи нечіткі.

— Імоджен! — кричить Еметтеріо. — Ще раз таке зробиш, і я...

Цього разу я вивертаю не в той бік, вона ловить мене і валить на підлогу. Килим б'є мене по обличчю, а її коліно впирається в мою спину, коли вона заламує мою праву руку назад.

— Здавайся! — кричить вона.

Я не можу. Якщо я поступлюся першого дня, що принесе другий?

— Ні!

Тепер мені бракує здорового глузду, як Тайнану, і я набагато тендітніша.

Вона тягне мою руку далі, і біль поглинає будь-яку думку, затуманюючи краї мого зору. Я кричу, коли зв'язки розтягуються, а потім рвуться.

— Здавайся, Вайолет! — кричить Дейн.

— Здавайся! — вимагає Імоджен.

Задихаючись від її ваги на спині, я повертаю обличчя вбік, і коли вона шарпає мені плече, біль поглинає мене.

— Вона здається, — втручається Еметтеріо. — Досить уже.

Я знову чую його — моторошний звук хрускоту кісток, — але цього разу моїх.

РОЗДІЛ шостий

Я вважаю, що з усіх сил, якими наділені вершники через печать, відновлення є найціннішою, але ми не можемо дозволити собі розслаблятися, володіючи такою печаттю.

Бо вершники, які відновлюють, — рідкість, а поранені — ні.

«Сучасний посібник для цілителів» майора ФРЕДЕРІКА

Полум'я мук охоплює мої плече та груди, коли Дейн несе мене через нижній критий прохід із Квадранта вершників через яр у Квадрант цілителів. Фактично це кам'яний міст, вкритий та обкладений такою кількістю каменю, що робить його схожим на підвісний тунель із кількома вікнами, але я недостатньо ясно мислю, щоб уловити це, поки ми біжимо і Дейнові кроки з'їдають відстань.

— Майже прийшли, — заспокоює він мене, міцно, але обережно підтримуючи під грудьми і колінами, тоді як моя безживна рука лежить на грудях.

— Усі бачили, що ти програв, — шепочу я, докладаючи всіх зусиль, щоб остаточно заблокувати біль, як робила це незліченну кількість разів раніше.

Зазвичай це так само легко, як побудувати ментальний мур навколо пульсуючого болю в моєму тілі, а потім сказати собі, що біль існує лише в тій коробці, тому я не можу його відчувати, але цього разу це не спрацьовує так добре.

— Я не програв, — він тричі б'є ногою у двері, коли ми добираємося до них.

— Ти закричав і виніс мене звідти так, ніби я щось значу для тебе, — зосереджуюся на шрамі на його щелепі, щетині на засмаглій шкірі, на чому завгодно, аби не відчувати цілковитого каліцтва у своєму плечі.

— Ти справді для мене щось значиш, — він знову гупає ногами.

А тепер про це знають усі.

Двері відчиняються, і Вініфред, цілителька, яка була поруч зі мною так багато разів, що про це не варто й згадувати, відступає, щоб Дейн міг занести мене всередину.

— Ще одна травма? Ви, вершники, безумовно, намагаєтеся заповнити наші ліжка, щоб... О ні, Вайолет?

Її очі широко розплющуються.

— Привіт, Вініфред, — я пересилюю біль.

— Сюди.

Вона веде нас у лазарет — довгу залу з ліжками, половина якої заповнена людьми в чорному. Цілителі не володіють магією, покладаючись на традиційні настоянки та медичну підготовку, щоб лікувати якнайкраще, натомість вершники, що вміють відновлювати, — її мають. Сподіваюсь, Нолон сьогодні буде вдома, адже він відновлював мене останні п'ять років.

Печать відновлення є винятковою рідкістю серед вершників. Вони мають силу відновлювати, повертати будь-що до первісного стану — від порваної тканини до розтертих у порошок мостів, зокрема й зламані людські кістки. Мій брат Бреннан був відновником, і став би одним з найвидатні-ших, якби жив.

Дейн обережно кладе мене на ліжку, до якого нас підводить Вініфред, а потім вона нахилиється на край матраца, біля мого стегна. Кожна зморшка на її обличчі заспокоює мене, коли цілителька гладить обвітреною рукою моє чоло.

— Гелен, приведи Нолона, — наказує Вініфред цілительці років сорока, яка проходить повз нас.

— Ні! — гаркає Дейн, у його тоні відчувається паніка.

Перепрошую?

Цілителька середнього віку дивиться то на Дейна, то на Вініфред, перебуваючи в явному збентеженні.

— Гелен, це Вайолет Сорренгейл, і якщо Нолон дізнається, що вона була тут, а ти його *не* покликала, ну, що ж... це твоя відповідальність, — каже Вініфред оманливо спокійним тоном.

— Сорренгейл? — перепитує цілителька, і тон її повзе догори.

Я намагаюся зосередитись на Дейні крізь пульсацію в плечі, але кімната починає обертатися. Збираюся запитати його, чому він не хоче, щоб мені вилікували плече, але чергова хвиля болю загрожує занурити мене в непритомність, тож можу тільки застогнати.

— Поклич Нолона, а то він дозволить своєму дракону зжерти тебе живцем, разом із твоїм квасним обличчям і всім іншим, Гелен, — Вініфред вигинає сріблясту брову, ігноруючи заповзяті наполягання Дейна не кликати цілителя.

Жінка блідне і зникає.

Дейн підтягує дерев'яний стілець ближче до мого ліжка, і той жахливо шкребе по підлозі.

— Вайолет, я знаю, що тобі боляче, але може...

— Може що, Дейне Аетосе? Ти хочеш побачити, як вона страждає? — Вініфред читає нотації. — Казала їй, що вони її зламують, — бурмоче вона, схилившись наді мною, а її сірі очі, сповнені тривоги, оцінюють мене.

Вініфред — найкраща цілителька в Басгіаті, вона сама готує кожен тонік, який випикує, і за ці роки бачила стільки моїх подряпин, що й не злічити.

— Чи послухала б вона мене? Абсолютно ні. Твоя мати збіса вперта.

Вініфред тягнеться до моєї пораненої руки, і я здригаюся, коли вона піднімає її на кілька сантиметрів, тицяючи пальцями в моє плече.

— Ну звісно, плече зламане, — Вініфред хмикає, підводячи брови. — І, схоже, нам потрібен хірург. Що сталося? — запитує вона Дейна.

— Спаринг, — пояснюю я одним словом.

— Помовч. Бережи сили. — Вініфред озирається на Дейна. — Зроби хоч щось корисне, хлопче, і засмикни завісу навколо нас. Що менше людей побачить її поранення, то краще.

Він схоплюється на ноги і швидко виконує наказ, обтягуючи нас синьою тканиною, щоб створити невелику, але ефектну палату, що відділяє нас від інших вершників, яких привезли.

— Випий це, — Вініфред дістає з-за пояса пляшечку з бурштиною рідиною. — Воно вгамує біль, поки ми з тобою розберемося.

— Ти не можеш просити його відновити її, — протестує Дейн, коли вона відкорковує скло.

— Ми вдвох відновлювали її останні п'ять років, — розповідає Вініфред, підносячи пляшечку ближче. — Не починай мені тут розповідати, що я можу, а чого не можу робити.

Дейн просуває одну руку мені під спину, другу — під голову, допомагаючи трохи звестися, щоб я могла ковтнути рідину. Вона гірка, як завжди, але я знаю, що це допоможе. Він кладе мене назад на ліжко і повертається до Вініфред.

— Не хочу, щоб їй було боляче, — саме тому ми тут. Але якщо вона так серйозно поранена, то, звісно, ми можемо подивитися, чи приймуть її писарі як запізнілу. Минув лише день.

Коли я чую ці міркування про те, чому він не хоче мого відновлення, мене розбирає така злість, що я вигукую:

— Я не піду до писарів!

Потім зітхаю, заплющуючи очі, і в моїх венах розливається приємне дзижчання. Незабаром відстань між мною і болем стає достатньою, щоб думати більш-менш ясно, тож я змушую себе знову розплющити очі.

Принаймні я думала, що це було недовго, але там відбувається розмова, на яку я вочевидь не звертала уваги, тож, мабуть, минуло вже кілька хвилин.

Завіса відхиляється, і входить Нолон, важко налягаючи на ціпок. Він усміхається до дружини, його яскраві білі зуби контрастують зі смаглявою шкірою.

— Ти послала за мною, моя... — Його усмішка зникає, коли Нолон бачить мене. — Вайолет?

— Привіт, Нолоне, — змушую свій рот вигнутися догори. — Я помахала б, але'дна сука неп'ацює, а інша дуже важжжжка.

Боже милостивий, я що... я нерозбірливо вимовляю слова?

— Сироватка Лейгеаса, — Вініфред криво посміхається чоловікові.

— Це ти її привів? — Нолон кидає на Дейна нищівний погляд, і я знову почуваюся п'ятнадцятиліткою, коли мене притягнули сюди, бо я зламала ногу в кісточці, видряпуючись туди, куди не слід.

— Я командир її рою, — відповідає Дейн, відходячи набік, щоб відновник міг підійти ближче. — Узяти Вайолет під своє командування — єдине, що я зміг придумати, аби убезпечити її.

— Не дуже добре ти даєш собі раду, як гадаєш? — очі Нолона звузилися.

— Сьогодні був ознайомчий день із рукопашного бою, — пояснює Дейн. — Імоджен, другокурсниця, вивихнула плече Вайолет і зламала їй руку.

— В ознайомчий день? — гарчить Нолон, розрізаючи кинджалом тканину моєї сорочки з короткими рукавами.

Чоловікові щось із вісімдесят чотири роки, а він досі носить чорний одяг вершника з усією своєю зброєю в піхвах.

— Їїматиини була'днією з сепара... сепара... ссссепаратисссток Фена Ріорсона, — повільно пояснюю я, намагаючись сформулювати думку, але марно. — А я ммммм Сорренґейл, тому розумію.

— А я ні, — бурчить Нолон. — Ніколи не погоджувався з тим, що вони послали цих дітей у Квадрант вершників замість покарання за гріхи їхніх батьків. Ми ніколи не примушували призовників до цього квадранта. Ніколи. І то з дуже вагомої причини. Більшість курсантів не виживають — і, підозрюю, що в цьому, ймовірно, і була суть. Хай там як, а ти точно не повинна страждати за честь своєї матері. Пані генерал Соррен-ґейл урятувала Наварру, схопивши Великого Зрадника.

— Отже, ви не будете відновлювати її, так? — тихо, щоб його не почули за завісою, запитує Дейн. — Просто прошу, щоб цілителі виконували свою роботу і надали природі час, який їй потрібен. Жодної магії. У Вайолет немає шансів, якщо вона повернеться туди в гіпсі або їй доведеться захищатися, поки плече загоїться після операції. Останнього разу це забрало чотири місяці. Це наш шанс витягти Вайолет із Квадранта вершників, поки вона ще дихає.

— Янепідудоп'сарів, — отак от, аби не мимрити. — П'сарів, — намагаюся ще раз: П'САРІВ. — О, до біса. — Відновлюйте вже мене.

— Я завжди буду тебе відновлювати, — обіцяє Нолон.

— Тільки. Цей. Один раз, — концентруюся на кожному слові. — Якщо. Інші. Бачать. Я потребую. Відновлення. Завжди будуть. Думати. Я слабка.

— Саме тому ми повинні скористатися цією можливістю, щоб витягнути тебе звідси! — У голосі Дейна наростає паніка, і моє серце обривається. Він не може захистити мене від усього, бачити, як я

ламаюся, дивитись, як я зрештою помираю, — це його знищить. — Вийти звідси і вирушити прямо в Квадрант писарів — це твій найкращий шанс на виживання.

Я пильно дивлюся на Дейна й ретельно добираю слова:

— Я не. Покидаю вершників. Тільки мама. Може викинути мене. Я. Залишаюся. — Повертаю голову, і кімната обертається, поки я шукаю Но-лона. — Відновлюйте мене... ателишераз.

— Ти ж знаєш, що це буде нестерпно, як у пеклі, і болітиме ще кілька тижнів, правда? — запитує Нолон, сідаючи в крісло біля мого ліжка й оглядаючи моє плече.

Я киваю. Це не перше моє відновлення. Коли ти від народження така тендітна, біль від відновлення поступається тільки болю початкової травми. Фактично наша пісня гарна й нова, починаймо усе знову.

— Будь ласка, Ві, — тихо благає Дейн. — Будь ласка, поміняй квадрант. Якщо не заради себе, то заради мене... шкода, але я не втрутився вчасно. Я повинен був зупинити її. Я не можу тебе захистити.

На жаль, я не розгадала його план іще до того, як випила зілля Вініфред. Я могла б пояснити краще. У цьому немає його провини, але Дейн візьме її на себе, як завжди. Натомість я глибоко вдихаю й кажу:

— Я зробила вибір.

— Повертайся в квадрант, Дейне, — наказує Нолон, не підводячи голови. — Якби це була якась інша першокурсниця, ти вже пішов би.

Болісний погляд Дейна чіпляється за мій, але я наполягаю:

— Іди. Знайду тебе вранці на шиківанні.

Однаково не хочу, щоб він це бачив.

Дейн проковтує поразку, киває, потім розвертається й без жодного слова проходить крізь завіси. Щиро сподіваюся, що мій сьогоднішній вибір не згубить мого найкращого друга пізніше.

— Готова? — запитує Нолон, тримаючи руки над моїм плечем.

— Прикуси, — Вініфред підносить шкіряний ремінь до моїх губів, і я затискаю його зубами.

— Поїхали, — бурмоче Нолон, зводячи руки наді мною. Його брови зосереджено супляться, перш ніж він робить перший рух колом.

У моєму плечі біло-гарячою кулею вибухає пекельний біль. Зуби впиваються в шкіру, і я кричу, затримавши подих на один удар серця, потім на два, перш ніж знепритомніти.

Коли пізно вночі я повертаюся, казарми вже майже заповнені. Моя пульсуюча права рука тримається у світло-блакитному бандажі, що робить мене ще більшою мішенню, хоча де вже там більше.

Бандажі промовляють: *слабка*. Вони промовляють: *тендітна*. Вони промовляють: ти гальмо для крила. Якщо я легко ламаюся на килимі, що станеться, коли сяду на спину дракона?

Сонце вже давно зайшло, але зал освітлений м'яким сяйвом магічних вогнів, поки інші першокурсниці готуються до сну. Усміхаюсь дівчині, яка притуляє скривавлену тканину до розпухлої губи, а вона здригається у відповідь.

Я нарахувала три порожні ліжка в нашому ряду, але це не означає, що ті курсантки мертві, чи не так? Вони могли бути в Квадранті цілителів, як я, або, може, купались у лазничках.

— А ось і ти! — Ріаннон зіскакує з ліжка, уже одягнена в піжамні шорти й топик, з полегшенням в очах та усмішкою, коли бачить мене.

— Я тут, — запевняю її. — Уже втратила одну сорочку, але я тут.

— Ти можеш отримати іншу завтра на центральному складі, — видно, що їй дуже хочеться обійняти мене, але, глянувши на мій бандаж, подруга відступає на крок і сідає на край свого ліжка, а я роблю те саме, сідаючи на своє. — Дуже все зле?

— Кілька днів ще болітиме, але зі мною все буде гаразд, якщо руку не турбувати. Я повністю одужаю, перш ніж ми почнемо поєдинки на килимі.

У мене є два тижні, щоб придумати, як зробити, щоб таке не повторилося знову,

— Я допоможу тобі підготуватися, — обіцяє вона. — Ти мій єдиний друг, тому я воліла б, щоб ти не померла, коли дійде до справи.

Ріаннон кривить рота в іронічній посмішці.

— Я дуже постараюся, аби цього не сталося, — усміхаюся крізь пульсуючий біль у плечі та руці. Дія тоніку давно скінчилась, тож починає пекельно боліти. — А я допоможу тобі з історією.

Я переносу свою вагу на ліву руку, і вона ковзає просто під подушку. Там щось є.

— Нас не зупинити, — проголошує Ріаннон, стежачи за Тарою, темноволосою дівчиною пишних форм із Моррейну, коли та проходить повз наші ліжка.

Дістаю маленьку книжечку — ні, це щоденник — зі складеною запискою зверху, на якій почерком Міри написано: «*Вайолет*». Здоровою рукою розгортаю записку.

Вайолет,

Я засиділася вранці, щоб прочитати сувої, але, дякувати богам, тебе в них немає. Не можу залишитися на довше. Мушу повертатися зі своїм крилом, і навіть якби могла, мені все одно не дозволять побачитися з тобою. Я підкупила писаря, щоб він поклав тобі це під подушку. Сподіваюся, ти знаєш, як я пишуся, що ти моя сестра. Бреннан написав це для мене влітку, перед тим як я потрапила в квадрант. Це врятувало мене й може врятувати тебе. Я додала тут і там свої крихти важкої заробленої мудрості, але здебільшого то його мудрість, і я знаю, що наш брат хотів би, щоб вона була в тебе. Він хотів би, щоб ти жила.

Люблю,
Міра

Ковтаю клубок, що підступив до горла; і відкладаю записку вбік.

— Що це? — запитує Ріаннон.

— Це мого брата, — слова ледве злітають з моїх губ, коли я відгортаю палітурку.

Після братової смерті мати спалила все його майно, як вимагає традиція. Минули віки відтоді, як я бачила сміливі штрихи його почерку, і ось

Міро,

Ти Сорренгейл, тому виживеш. Можливо, не так ефектно, як я, але ми всі не можемо жити за моїми стандартами, правда ж? Жарти жартами, але це все, чого я навчився, — виживати. Бережися. Приховуй це. Ти маєш жити, бо Вайолет спостерігає за тобою. Ти не можеш дозволити їй побачити, як ти впадеш.

Бреннан

Ти пережила Паранет. Це добре. Будь спостережливого наступні кілька днів і не роби нічого, щоб привертати до себе увагу. Я намалював карту, на якій показано, не лише де розміщені аудиторії, а й де зустрічаються викладачі. Знаю, що ти нервуєш через випробування, але не варто, не з тим твоїм правим хуком. Супротивники можуть здатися випадковими, але це не так. Інструктори не розкажуть тобі, що вони вирішують, хто буде брати участь у змаганнях за тиждень до них, Міро. Будь-який курсант може попроситись на поєдинок, це так, але інструктори призначають

вони знову перед очима. У мене стискається в грудях, і нова хвиля горя накриває мене.

«Книга Бреннана», — читаю я зразу на першій сторінці, а потім перегортаю другу.

Сльози навертаються на очі, але я замружую їх.

«Це просто його щоденник», — пробую я себе перехитрити, гортаючи сторінки. Я чую його веселий, саркастичний тон, коли пробігаю очима написане, наче Бреннан стоїть поряд, коментуючи кожну небезпеку підморгуванням і усмішкою. Чорт, я сумую за ним. Він помер п'ять років тому.

— А, це... — Ріаннон нахилиється, її очі сповнені співчуття. — Ми теж не завжди все спалюємо. Іноді приємно щось залишити, правда?

— Так, — шепочу я.

Це все, що потрібно, і все ж я знаю, що мама кине це у вогонь, якщо колись знайде.

Ріаннон відкидається на спинку ліжка, розгортає підручник з історії, а я знову занурююся в історію Бреннана, починаючи з третьої сторінки.

тобі супротивника, зважаючи на принцип відсіювання найслабших. Це означає, що коли почнеться справжній рукопаш, інструктори вже знають, з ким ти битимешся того дня. Ось у чому секрет: якщо ти знатимеш, де шукати, і зможеш вшиватися непомітно, ти будеш знати, з ким битимешся, щоб як слід під-

Втягую в себе повітря й дочитую до кінця, а в моїх грудях розквітає надія. Якщо я знатиму, з ким битимусь, то можу почати бій ще до того, як ми вийдемо на килим. У голові паморочиться, і план набирає обрисів.

Два тижні — саме стільки в мене є часу, щоб зібрати все необхідне до початку поєдинків, і ніхто не знає території Басгіату краще за мене. Це все тут — у моїй голові.

Повільна усмішка розпливається на моєму обличчі. Я знаю, як вижити.

готуватися.

РОЗДІЛ сьомий

Щоб зберегти мир у Наваррі, до будь-якого загону будь-якого квадранта можна зарахувати не більше ніж трьох курсантів з тавром повстання.

Додаток 5.2 до Кодексу поведінки Військового коледжу Басгіат

Додатково до минулорічних змін, зауважимо, що збори таврованих осіб по троє й більше відтепер будуть розглядатися як акт змови, що карається смертю.

Додаток 5.3 до Кодексу поведінки Військового коледжу БАСГІАТ

Прокляття, — бурмочу я, коли палець на нозі зачіпає камінь, і я спотикаюся в траві по пояс, що росте вздовж річки під цитаделлю.

Гарний повний місяць освітлює шлях, але це означає, що я пітнію, як перед стратою, в цьому плащі, яким прикрилася на випадок, якщо хтось іще блукає тут після відбою.

Річка Якова мчить літніми потоками з вершин, а течія в цю пору року швидка та смертоносна, особливо з крутого спуску яру. Не дивно, що першокурсник загинув, коли впав туди вчора під час нашої перерви. Після Парапету наді рій — єдиний у квадранті, який нікого не втратив, але я знаю, що в цій безжальній школі навряд чи так триватиме довго.

Натягнувши важку торбу через бандажі, я підходжу ближче до річки, до старовинної алеї дубів, де, як я знаю, скоро дозріє одна лоза ягід фонілеї. Стигли фіолетові ягоди терпкі й ледь їстівні, але, зібрані вчасно й висушені, вони стануть чудовою зброєю в усе більшому арсеналі, який дали мені дев'ять ночей таємних мандрівок. Саме тому я взяла із собою книжку про отрути.

Поєдинки починаються наступного тижня, тож мені потрібні всі можливі козирі.

Помітивши валун, який використовувала як орієнтир протягом останніх п'яти років, я рахую дерева на березі річки.

«Один, два, три», — шепочу я, виявляючи потрібний дуб. Його гілки розкинулися розлого й високо, деякі навіть наважилися нависнути над річкою. На моє щастя, на найнижчу гілку легко видертися, та й трава під нею невідь-чому витоптана.

Відчуття болю пронизує плече, коли я витягую праву руку з пов'язки й починаю вилазити на дерево, дякуючи місячному світлу та спогадам. Різкий біль переходить у ниючий, як і щовечора, коли Ріаннон дає мені по дулі на килимі. Сподіваюся, завтра Нолон назавжди звільнить мене з надокучливих бандажів.

Лоза фонілеї оманливо схожа на плющ, коли в'ється вгору по стовбуру, але я вже достатньо разів вилазила саме на це дерево, щоб знати, що то воно і є. Просто раніше мені ніколи не доводилося робити це в чортовому плащі. Він мені як скалка в дулі. Тканина чіпляється майже

за кожну гіллячку, поки я повільно та впевнено лізу догори, минаючи широку гілку, на якій колись годинами читала.

Чорт! Моя нога ковзає по корі, а серце на мить завмирає, поки шукаю опори. Удень це було б набагато легше, але я не можу ризикувати, щоб мене не спіймали.

Кора обдирає мої долоні, коли я підіймаюся вище. Кінчики листя лози біліють на цій висоті, ледь помітні в рябому місячному світлі крізь крону, але я всміхаюся, коли знаходжу саме те, що шукала.

Ось воно. Фіолетові ягоди кольору чудової незрілої лаванди. Ідеально. Упиваючись нігтями в гілку наді мною, намагаюся не хитатися якусь хвилю, щоб дістати порожню плящинку з наплічника й відкоркувати її зубами. Тоді зриваю з лози рівно стільки ягід, щоб наповнити її, і засовую корок назад. З упольованими сьогодні ввечері грибами та іншими зібраними предметами зможу пройти через наступний місяць поєдинків.

Я вже майже спустилася з дерева — лишилося тільки кілька гілок, — коли раптом помічаю рух піді мною і завмираю. Сподіваюся, це просто олень. ;

Але ні.

Дві постаті в чорних плащах — очевидно, таке сьогоднішнє маскування — йдуть у тіні дерев. Менша з них спирається на найнижчий сучок і, скидаючи каптур, відкриває напівголену голову з рожевим волоссям, яке я дуже добре знаю.

Імоджен, другокурсниця з мого рою, яка ледь не відірвала мені руку десять днів тому.

Мій живіт стискається, а потім зав'язується вузлом, коли другий вершник вислизає зі свого каптура.

Ксейден Ріорсон.

От лайно.

Між нами, може, метрів п'ять, і ніщо... і ніхто... не завадить йому вбити мене. Страх здавлює мені горло, тому я міцно — аж пальці побіліли, — хапаюся за гілки, розмірковуючи, чи не затримати дихання, аби не дати себе почути, і про те, як гепнуся з дерева, якщо знепритомнію від нестачі кисню.

Вони починають говорити, однак я не чую про що, але не через шум річки. Полегшення наповнює мої легені. Якщо я не чую їх, то й вони не чують мене, доки я сиджу тихо. Однак варто лише Ксейденові підвести очі, як я підсмажуся на вуглинка, якщо він вирішить згодувати мене своїй Синій Кинджалохвістці. Місячне світло, за яке я була вдячна кілька хвилин тому, тепер стало моїм найбільшим клопотом.

Повільно, обережно, тихо я переміщуюсь із рябого місячного світла на наступну гілляку, ховаючись у тінь. Що він робить тут із Імоджен? Вони коханці? Друзі? Мені до цього немає жодного діла, але все ж я загадуюсь над питанням, чи вона з тих жінок, яких любить Ксейден, — красу яких перевершує лише їхня брутальність. Вони збіса заслуговують одне одного.

Ксейден відвертається від річки, наче когось шукає, і, звісно ж, під деревом збираються інші вершники. Усі вони, зодягнуті в чорні плащі, потискають одне одному руки. І всі мають тавро повстання.

Мої очі розширюються, коли я рахую присутніх. Їх зо три десятки: декілька третьокурсників, пара другокурсників, а решта все — першокурсники. Я знаю правила. Тавровані не можуть збиратися в групи більше ніж три особи. Вони скоюють злочин, який карається смертю, коли просто перебувають разом. Очевидно, це якась зустріч, тож я почуваюся кішкою, яка чіпляється за вкрите листям гілляччя цього дерева, тоді як неситі вовки нипають внизу.

їхні збори можуть бути абсолютно нешкідливі, хіба ні? Може, вони сумують за домівкою, як курсанти з провінції Моррейн, коли

проводять суботу на сусідньому озері лише тому, що воно нагадує їм про океан, за яким вони так тужать.

А може, тавровані готують змову, щоб спалити Басгіат дотла й закінчити те, що почали їхні батьки.

Можна сидіти тут і не зважати на них, але моє самовдоволення... мій страх... імовірно, призведе до вбивства людей, якщо вони там унизу плетуть підступ. Сказати Дейнові — це правильно, але я навіть не чую, що вони говорять.

Лайно. Лайно. Собаче лайно. Під грудьми замлоїло. Треба спуститися ближче.

Тримаючись протилежного боку стовбура й ховаючись у тіні, в якій потопаю, я зі швидкістю лінивця спускаюся вниз на іншу гілку, затамувавши подих і перевіряючи кожную наступну своєю вагою, перш ніж спертися. Їхні голоси все ще приглушені річкою, але я чую найгучнішого з них, високого темноволосого юнака з блідою шкірою, чії плечі займають удвічі більше місця, ніж у будь-якого першокурсника, і який стоїть навпроти Ксейдена. Це третьокурсник.

— Ми вже втратили Сазерленда та Луперко, — промовив він, але я не можу розібрати відповіді.

Потрібно перелізти ще два ряди гілок, перш ніж їхні слова стануть зрозумілими. Моє серце калатає так, ніби намагається вирватися з-під ребер. Я досить близько, щоб кожен з них міг мене побачити, якби раптом пильно приглянувся, — ну, всі, крім Ксейдена, бо той повернутий до мене спиною.

— Подобається вам це чи ні, але доведеться триматися разом, якщо ми хочемо дожити до випуску, — каже Імоджен.

Один маленький стрибок праворуч — і я могла б відплатити їй за той бездушний фінт з моїм плечем — зафіґачити їй ногою в голову.

Просто зараз я ціную власне життя більше, ніж спрагу помсти, тож тримаю ноги при собі.

— А якщо вони дізнаються, що ми зустрічаємося? — запитує першокурсниця з оливковою шкірою, її очі зацьковано бігають.

— Ми робимо це вже два роки, але вони так і не дізналися, — відповідає Ксейден, склавши руки на грудях і спершись на сучок праворуч від мене. — І не дізнаються, якщо хтось із вас не скаже. А якщо ти скажеш, то я дізнаюся. — Тон у нього погрозливий. — Як сказав Гаррік, ми вже втратили двох першокурсників через їхню власну недбалість. Нас лише сорок один у Квадранті вершників, тож не хочемо втратити жодного з вас, але втратимо, якщо ви не допоможете собі. Шанси завжди проти нас, і повірте мені: кожен другий наваррець у квадранті шукатиме причини, щоб назвати вас зрадниками або змусити зазнати поразки.

Лунає невиразна згода, і в мене перехоплює подих від сили його голосу. Чорт забирай, не хочу знаходити в Ксейдені Ріорсонові нічого вартого захоплення, але ось він тут, і все оте — дратівливе, але таке привабливе. Засранець.

Мушу визнати, було б непогано, якби високопоставленому вершнику з моєї провінції було не байдуже, чи хтось із нас живе, а чи вмер.

— Скільки з вас отримали по дупі в рукопашному бою? — запитує Ксейден.

Чотири руки здіймаються в повітря, але жодна з них не належить вихрастому білявому першокурснику, який стоїть, схрестивши руки, на голову вищий за більшість присутніх. Ліам Мейрі. Він із другого рою чоти «Хвіст» нашого крила, і вже найкращий курсант на нашому курсі. Він майже перебіг Парапет і обійшов кожного супротивника в день Призову.

— Чорт, — лається Ксейден, і я віддала б усе, щоб побачити його вираз, коли він підносить руку до обличчя.

Найвищий з усіх — Гаррік — зітхає:

— Я навчу їх.

Тепер я його впізнаю. Він командир чоти «Полум'я» в Четвертому крилі. Мій безпосередній керівник, вищий за Дейна.

Ксейден похитує головою:

— Ти наш найкращий боєць...

— *Ти* наш найкращий боєць, — відповідає другокурсник поруч із Ксейденом, блиснувши усмішкою.

Він гарний, з темно-смаглявою матовою шкірою, увінчаною гривною чорних кучерів, і безліччю латок на однострої, що виглядає з-під плаща. Риси його обличчя такі близькі до рис Ксейдена, що вони, мабуть, можуть бути родичами. Двоюрідні брати, чи що? Фен Ріорсон мав сестру, якщо я правильно пам'ятаю. Чорт, як же його звати? Я вже багато років не читала записів, але, здається, його ім'я починається на «Б».

— Мабуть, найбрудніший боєць, — іронізує Імоджен.

Майже всі сміються, навіть першокурсники розпливаються усмішками.

— Диявольськи безжалісний — це більше схоже на правду, — додає Гаррік.

Усі схвально кивають, включно з Ліамом Мейрі.

— Гаррік — наш найкращий боєць, але Імоджен не поступається йому, та вона й набагато терплячіша, — зауважує Ксейден, що просто смішно, якщо зважити, що вона аж ніяк не здавалася терплячою, коли ламала мені руку. — Тож ви четверо розділяєтеся між ними для тренувань. А група з трьох не привертатиме зайвої уваги. Ще якісь проблеми?

— Я не можу цього робити, — каже незграбний невисокий першокурсник, втягуючи плечі й підносячи тонкі пальці до обличчя.

— Що ти маєш на увазі? — запитує Ксейден, а його голос стає різким.

— Я не можу цього витерпіти! — малий хитає головою. — Смерті. Битви. Будь-що з цього! — Тон його голосу підвищується з кожним твердженням. — Хлопцеві зламали шию прямо переді мною в день проби! Я хочу додому! Ви можете в цьому допомогти?

Усі голови повертаються до Ксейдена.

— Ні. — Той знизує плечима. — Тобі не вдасться. Краще прийми це зараз і не забирай більше мого часу.

Усе, що я можу зробити, — це придушити своє зітхання, а дехто в групі навіть не намагається. Що. За. Фігня!

Малий хлопець здається *приголомшеним*, і в мене закрадається співчуття до нього.

— Це було трохи різкувато, брате, — каже другокурсник, трохи схожий на Ксейдена, підводячи брови.

— А що ти хочеш від мене почути, Бодхі? — Ксейден схиляє голову набік, його голос спокійний і рівний. — Я не можу врятувати всіх, особливо тих, хто не бажає працювати, щоб урятуватися.

— Чорт, Ксейдене, — Гаррік потирає перенісся. — Ну й спосіб у тебе підбадьорювати.

— Якщо їм потрібна довбана підбадьорлива промова, то ми обидва знаємо, що вони не вилетять із квадранта в день випуску. Подивімося правді в очі. Я можу тримати їх за руки й давати купу порожніх обіцянок про те, що всі виживуть, якщо це допоможе їм заснути, але, як показує мій досвід, правда набагато цінніша. — Він повертає голову, тож можу лише припустити, що він дивиться на переляканого першокурсника. — На війні гинуть люди. І це не так красиво, як

співають барди. Це зламані шиї та падіння із сімдесяти метрів. Немає нічого романтичного у випаленій землі чи запаху сірки. Це, — він показує на цитадель, — не якась казка, де всі залишаються живими. Це сувора, холодна, байдужа дійсність. Не кожен з нас повернеться додому... до того, що лишилося від наших домівок. І не помиляйтеся, ми воюємо щоразу, коли ступаємо у квадрант. — Він злегка нахилиється вперед. — Тож якщо ти не збираєшся зібрати своє лайно до купи й боротися за життя, тоді ні. Ти не виживеш.

Лише цвіркуни наважуються порушувати тишу.

— А тепер дайте мені проблему, яку я зможу вирішити, — наказує Ксейден.

— Бойове сповіщення, — тихо каже першокурсниця, яку я впізнаю. Її ліжко лише через ряд від наших із Ріаннон. Чорт... як її звати? У казармі надто багато жінок, щоб знати всіх, але я впевнена, що вона з Третього крила. — Не те щоб я не встигаю, але інформація... — Вона знизує плечима.

— Це складна штука, — відповідає Імоджен, повертаючись, щоб глянути на Ксейдена.

Її профіль у місячному світлі майже не впізнати — і це та сама людина, яка розтрощила моє плече. Ця Імоджен жорстока, навіть зла. Але те, як вона дивиться на Ксейдена, пом'якшує її очі, уста, усю її поставу, коли вона заправляє коротке пасмо рожевого волосся за вухо.

— Ти навчайся того, чого тебе вчать, — каже Ксейден першокурсниці, і його голос стає різким. — Зберігайте те, що знаєте, але повторюйте все, що вам скажуть.

Я насуплююсь. *Що* в біса він має на увазі? Бойове сповіщення — це один із предметів, які викладають писарі, щоб тримати квадрант у курсі щодо всіх незасекречених переміщень військ і ліній зіткнення. Від нас вимагають переказувати лише останні події й загальну інформацію про те, що відбувається поблизу лінії фронту...

— Ще хтось? — запитує Ксейден. — Питайте краще зараз. Ми не можемо чекати всю ніч.

І тут я допетрала: окрім того, що вони зібралися великою групою, немає нічого *поганого* в тому, що вони тут роблять. Немає ніякої змови, ніякого перевороту, ніякої небезпеки. Це просто група старших вершників, які консультують новачків з їхньої провінції. Але якби Дейн знав, його честь зобов'язувала б його до...

— Коли ми зможемо вбити Вайолет Сорренгейл? — запитує хлопець ззаду.

Моя кров перетворюється на кригу.

Гомін схвалення серед групи викликав у мене приступ жаху.

— Так, Ксейдене, — солодко каже Імоджен, підводячи на нього свої блідо-зелені очі. — Коли *ми* нарешті *помстимося*⁷

Він повертається саме настільки, щоб я могла побачити його профіль і шрам, що перетинає його обличчя, коли він примружує очі на Імоджен.

— Я вже казав тобі, що молодша Сорренгейл *моя* і я розберуся з нею, коли настане час.

Він... розбереться зі мною? Мої м'язи тануть від жару обурення. Я не якась там незручність, з якою слід *розібратися*. Моє короткочасне захоплення Ксейденом минуло.

— Хіба ти ще не здобула цю науку, Імоджен? — докоряє двійник Ксейде-на з середини кола. — Я чув, що Аетос змусив тебе весь наступний місяць мити посуд після обіду за те, що ти застосувала свої сили на килимі.

Імоджен повертає голову в його бік:

— Її мати відповідальна за страту моєї мами та сестри. Я мала зробити більше, ніж просто смикнути її за плече.

— Її *мати* відповідальна за захоплення майже *всіх* наших батьків, — заперечує Гаррік, склавши руки на широких грудях. — А не її дочка. Карати дітей за гріхи батьків — наваррський спосіб, а не тиррійський.

— Нас призвали через те, що наші батьки зробили багато *років* тому, і винесли нам смертний вирок, засунувши у цей коледж, — починає Імоджен.

— Хіба ви не помітили: вона тут осуджена до такої самої смертної карі? — відповідає Гаррік. — Схоже, її вже спіткала та сама доля.

Невже я серйозно спостерігаю, як вони сперечаються, чи варто мене карати за те, що я дочка Ліліт Сорренгейл?

— Не забувайте, що її братом був Бреннан Сорренгейл, — додає Ксейден. — Вона має стільки ж причин ненавидіти нас, як і ми її.

Він багатозначно дивиться на Імоджен і першокурсника, який порушив це питання.

— І я не збираюся повторювати. Вона *моя*. Хтось іще хоче посперечатися?

Запала тиша.

— Добре. Тоді повертайтеся в ліжка і йдіть по трое, — він робить рух головою, і присутні повільно розходяться, йдучи групами по трое, як він і наказав.

Ксейден рушає останнім.

Я роблю глибокий вдих. Гівна небесні, я, можливо, переживу це.

Однак маю переконатися, що вони пішли. Я не ворушу жодним м'язом, навіть коли мої стегна зводять судомою, а пальці закликають, поки рахую в голові до п'ятисот, дихаючи якомога рівніше, щоб сповільнити удари мого нестримного серця.

Тільки впевнившись, що я тут сама, а білки пробігають повз мене по землі, остаточно злажу з дерева, перестрибуючи останній метр на трав'янистий ґрунт. Зігнал, мабуть, відчуває до мене слабкість, бо я найщасливіша жінка на Континенті...

Ззаду до мене метнулася тінь, тож я розтуляю уста, щоб закричати, проте міцний лікоть на шиї перетискає мені потік повітря, і мене притягують до міцних грудей.

— Якщо закричиш — помреш, — шепоче хтось, і мені холоде в животі, коли лікоть змінюється на різкий укол кинджала в моє горло.

Я завмираю. Низький голос Ксейдена я впізнаю де завгодно.

— Чортова Сорренгейл, — його рука смикає за каптур мого плаща.

— Як ти дізнався? — мій тон відверто обурений, але байдуже. Якщо він націлився мене вбити, то я не збираюся бути схожою на маленьку простачку-жебракку. — Дай вгадаю: ти відчув запах моїх парфумів. Хіба не це завжди видає героїню в книжках?

Він глузує:

— Я керую тінями, але впевнений, що це твої *парфуми* тебе видали.

Ксейден опускає ніж і відходить.

Мені перехопило подих.

— Твоя печать — володар тіні?

Не дивно, що він так високо піднявся за рангом. Володарі тіней неймовірно рідкісні й дуже бажані в бою, здатні дезорієнтувати цілі зграї грифонів, якщо не знищити їх, — це залежить від сили печаті.

— Що, Аетос іще не попереджав тебе, щоб не лишалася зі мною наодинці в темряві?

Його голос, як шорсткий оксамит, шурхотить по моїй шкірі, тож я здригаюся, потім витягаю кинджал із піхов на стегні й піднімаю його, обертаючись до Ксейдена, готова захищатися до смерті.

— Це так ти плануєш зі мною *розібратися*?

— Ми підслуховували, чи не так? — Він вигинає чорну брову й ховає кинджал у піхви, ніби я не становлю для нього загрози, що ще більше мене розлючує. — Тепер мені справді, мабуть, *доведеться* тебе вбити.

У цих насмішкуватих очах є частка правди.

Це просто... дурня.

—Тоді вперед, закінчуй з цим, — витягаю ще один кинджал з-під плаща, де той був пристебнутий до ребер, і відступаю на кілька метрів, щоб мати простір для метання — якщо Ксейден кинеться на мене.

Він пильно дивиться на один кинджал, потім на другий і зітхає, складаючи руки на грудях.

— Ця позиція — справді найкращий захист, який ти можеш вигадати? Не дивно, що Імоджен ледь не відірвала тобі руку.

—Я небезпечніша, ніж ти думаєш, — намагаюся напустити туману.

— Так, я бачу. У мене аж черевики тремтять, — кутик його рота кривиться в глузливій посмішці.

Курва. Засранець.

Перевертаю кинджали в руці, стискаючи їх за вістря, потім махаю зап'ястками й метаю повз його голову, по одному з кожного боку. Вони міцно впиваються в стовбур дерева позаду нього.

— Ти схибила, — Ксейден навіть не здригнувся.

— Невже? — тягнуся за останніми двома лезами. — Чому б тобі не відійти на кілька кроків і не перевірити цю теорію?

У його очах спалахує цікавість, але вже наступної секунди вона зникає, замаскована холодною, глузливою байдужістю.

Кожне з моїх чуттів у стані підвищеної готовності, але тіні навколо не ковзають, коли він здає назад, не відриваючи погляду від моїх очей. Його спина натикається на дерево, а вістря моїх кинджалів торкаються його вух.

— Скажи ще раз, що я схибила, — погрожую я, беручи кинджал у праву руку за вістря.

— Несамовито. Ти здаєшся такою тендітною й крихкою, але насправді — дуже жорстока маленька штучка, чи не так? — Вражена посмішка викривляє його ідеальні губи.

Тіні танцюють по стовбуру дуба, набуваючи форми пальців. Вони виривають кинджали з дерева і вкладають їх у Ксейденові руки, що вже очікують на них.

Я різко видихаю. Він володіє такою силою, що може покінчити зі мною, навіть не поворухнувши пальцем, — він володіє тінню. Спроба захиститись від нього не просто марна — вона смішна.

Я ненавиджу те, який він гарний, яким смертоносним ці здібності роблять його, коли він крокує до мене, а навколо клубочаться тіні. Він схожий на одну з тих отруйних квіток, що ростуть у лісах Цигнісену на сході, про які я читала. Його привабливість — це попередження не підходити надто близько, а я, безумовно, підійшла надто близько.

Переклавши кинджали, готуюся до атаки.

— Тобі варто показати цей трюк Джеку Барлоу, — каже Ксейден, піднімаючи долоні догори і простягаючи мені мої кинджали.

— Перепрошую?

Це якісь хитрощі? Це мають бути хитрощі. ...

Він підходить ближче, і я піднімаю лезо. Моє серце смикається, б'ється нерівномірно, бо страх розливається по моєму тілу.

— Першокурсникові, який скручує шиї і привселюдно присягнувся вбити тебе, — уточнює Ксейден, коли мій клинок притискається до його плаща на рівні живота. Він лізе під мій плащ і вкладає одне лезо в піхви на моєму стегні, потім відтягує край мого плаща і робить паузу. Його погляд зупиняється на довжині моєї коси там, де вона спадає на плече, тож я можу заприсягтися, що він на мить зупиняє дихання, перш ніж вкласти інший кинджал в одну з піхов біля моїх ребер. — Він, напевно, двічі подумає, перш ніж планувати твоє вбивство, якщо ти метнеш йому в голову кілька ножів.

Це... це... дивно. Це, мабуть, якась гра, щоб збити мене з пантелику, так? І якщо так, то він грає в неї збіса добре.

— Тому що честь мого вбивства належить тобі? — кидаю я виклик. — Ти хотів моєї смерті задовго до того, як твій маленький клуб вибрав це дерево для зустрічі, тож, гадаю, ти вже майже поховав мене у своїх думках.

Він дивиться на кинджал, приставлений до його живота.

— Ти плануєш комусь розповісти про мій маленький клуб? — Його очі зустрічаються з моїми, і в них немає нічого, крім холодної, прорахованої смерті, що чекає на мене тут.

— Ні, — чесно відповідаю я, стримуючи дрижаки.

— А чому? — він схиляє голову набік, вивчаючи моє обличчя, ніби я якась проява. — Дітям офіцерів-сепаратистів заборонено збиратися в...

— Групи більше трьох. Я добре знаю. Я прожила у Бастіаті довше, ніж ти, — задираю підборіддя.

— І ти не побіжиш до матусі або до свого дорогоцінного маленького Дейника та не розкажеш, що ми збиралися? — його погляд примружується на мені.

Мій шлунок крутить так само, як і перед тим, коли я вийшла на Парапет, ніби моє тіло знає: від того, що я зроблю далі, залежатиме тривалість мого життя.

— Ти допомагав їм. Не бачу, чому це має бути покарано.

Це було б нечесно ні щодо нього, ні щодо інших. Чи була їхня маленька зустріч незаконна? Абсолютно. Чи мають вони померти за це? Абсолютно ні. Але саме це станеться, якщо я розповім. Першокурсників стратять лише за те, що вони попросили про допомогу, а старші курсанти приєднуються до них лише тому, що допомагали.

— Я не розкажу.

Ксейден дивиться на мене так, ніби намагається бачити *наскрізь*, і крижані голочки поколюють шкіру моєї голови.

Моя рука тверда, але нерви тремтять від того, що може статися в наступні тридцять секунд. Він може вбити мене просто тут, кинути моє тіло в річку, і ніхто не дізнається, куди я зникла, доки не знайдуть труп за течією.

Але я не дозволю йому покінчити зі мною, не скуштувавши попередньо його крові, — це точно.

— Цікаво, — тихо промовляє він. — Побачимо, чи дотримаєш ти свого слова, і якщо так, то, на жаль, схоже, що я тобі винен.

Потім він відступає, розвертається і йде геть, прямуючи назад до сходів у скелі, що ведуть до цитаделі.

Стривай. Як?

— Ти не збираєшся *розібратися* зі мною? — гукаю йому вслід, шоковано підводячи брови.

— Не сьогодні! — кидає він через плече.

Я кепкую:

— Чого ж ти чекаєш?

— Не цікаво, коли ти цього очікуєш, — відповідає він, крокуючи в темряву. — А тепер повертайся в ліжку, поки твій командир не зрозумів, що ти виходила після відбою.

— Що? — я витріщаюся на нього. — Ти мій командир!

Але Ксейден уже розчинився в тіні, лишивши мене розмовляти саму із собою, як дурепа.

Він навіть не запитав, що в моїй торбі.

Повільна усмішка розпливається на моєму обличчі, коли я заправляю руку назад у пов'язку, полегшено зітхаючи, бо тягар падає з моїх плечей. *Дурепа з ягідками.*

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Є мистецтво труїти, яке не часто обговорюють, і це вибір часу. Тільки майстер може вибрати правильну дозу й застосувати її для ефективного впливу. Потрібно зважати на масу людини, а також спосіб застосування.

«ЕФЕКТИВНЕ ВИКОРИСТАННЯ ДИКОРΟΣЛИХ І КУЛЬТИВОВАНИХ ТРАВ» ВІД КАПІТАНА ЛОУРЕНСА МЕДІНИ

У жіночій частині казарми тихо, поки я вдягаюся над ранок, а сонце ще ледь зазирає з-за обрїю в дальні вікна. Беру жилет із дра-конячої луски там, де лишила його сушитися на вішалці в кінці ліжка, і надягаю зверху на чорну сорочку з короткими рукавами. Добре, що я навчилася досить вправно затягувати шнурки за спиною, адже Рїаннон немає в її ліжку.

Принаймні одна з нас отримує кілька вкрай потрібних розрядок. Майже впевнена, що й тут серед заповнених ліжок також мостяться одна чи дві людини зі своїми партнерами. Командири загонів багато говорять про дотримання правил відбою, але це нікого не хвилює. Ну, крім Дейна. Йому важливе кожне правило.

Дейн. Мені замлоїло під грудьми, тож я всміхаюся, закінчуючи вкладати волосся в корону. Бачити його — найкраща частина мого дня, навіть у ті миті, коли він зовсім не такий, як на людях. Навіть у ті миті, коли він поглинутий спробами врятувати мене із цього місця.

Хапаю сумку на виході, минаючи ряди порожніх ліжок, що належали десятку жінок, які не дожили до серпня, і штовхаю двері.

А ось і він.

Очі Дейна сяють, коли він відштовхується від стїни коридору, де, очевидно, чекав на мене.

— Доброго ранку.

Не можу стримати усмішку, яка торкає мої губи.

— Знаєш, тобі не обов'язково щоранку проводити мене на службу.

— Це єдиний раз, коли я бачу тебе не як командир твого рою, — каже Дейн, коли ми простуємо порожнім коридором повз вестибюлі, які приведуть нас до наших кімнат, якщо виживемо на Обмолоті. — Повір, це варте того, щоб встати на годину раніше, хоча я й досі не можу зрозуміти, чому ти вибрала чергування на сніданку, а не будь-яку іншу роботу.

Я знизую плечима.

— У мене свої причини.

Дуже, дуже, дуже вагомі причини. Хоч я й сумую за додатковою годиною сну, яку мала, перед тим як ми вибрали завдання минулого тижня.

Двері праворуч відчиняються, і Дейн кидається вперед, відштовхуючи мене рукою, так що я врізаюся обличчям йому в спину. Він пахне шкірою, милом і...

— Ріаннон? — смикається він.

— Ой! — Ріаннон широко розплющила очі.

Я вислизаю з-за Дейнової спини й стаю поруч, щоб побачити її.

— Мені цікаво, де це ти була сьогодні вранці. — Усмішка розпливається по моєму обличчю, коли поруч з'являється Тара.

— Привіт, Таро.

— Привіт, Вайолет, — вона махає мені рукою, а потім прямує вниз коридором, заправляючи сорочку в штани.

— У нас недаремно відбій, курсантко, — Дейн читає нотацію, а я борюся з бажанням закотити очі. — І ти знаєш, що нікому не належить

бути в приватних спальнях, поки не завершиться Обмолот.

— А може, ми просто рано встали, — заперечує Ріаннон. — Як от ви зараз.

Вона переводить очі між нами з пустотливою посмішкою. Дейн потирає перенісся.

— Просто... повертайся в гуртожиток і вдай, що ти там спала, добре?

— Ну звісно! — проходячи повз, вона стискає мою руку.

— Так тримати, — швидко шепочу я.

Вона запала на Тару відтоді, як ми приїхали сюди.

— Еге ж! — Ріаннон відступає, усміхаючись, потім розвертається, щоб проштовхнутися через двері холу.

— Спостереження за сексуальним життям першокурсників — це не те, що я мав на увазі, коли подавав заявку на посаду командира рою, — бурмоче Дейн, і ми далі йдемо на кухню.

— Ой, та годі тобі. Ніби ти сам не був першокурсником торік.

Він замислено підводить брови і зрештою знизує плечима.

— Справедливе зауваження. І ти вже на першому курсі...

Його очі ковзають по мені, коли ми наближаємося до арочних дверей, що ведуть у ротонду, а його уста розтуляються, ніби він збирається ще щось сказати. Однак Дейн відводить погляд, повертаючись, щоб відчинити мені двері.

— Ну, Дейне Аетосе, може, ти запитаєш мене про моє сексуальне життя? — проводжу пальцями по оголених іклах колони зеленого дракона і стримую усмішку, коли ми проходимо повз нього.

— Ні! — Він хитає головою, потім робить паузу в роздумах. — Я маю на увазі... чи варто питати про сексуальне життя?

Ми підіймаємося сходами, що ведуть до аудиторій, і я обертаюся перед самими дверима, щоб зустрітися з ним поглядом. Дейн на дві сходинки нижче від мене, тож наші очі на одному рівні.

— Відколи я тут? — Я торкаюся пальцем підборіддя й усміхаюся. — Це не твоя справа. А до того як я приїхала? Все одно не твоя справа.

— Ще одне справедливе зауваження, — його уста всміхаються, і та усмішка змушує мене хотіти, щоб це було його справою.

Я розвертаюся, перш ніж зробити щось абсолютно дурне, наприклад, *зробити* це його справою. Ми далі йдемо аудиторією, минаючи порожні навчальні столи та вхід у бібліотеку. Вона не викликає такого трепету, як Архів писарів, але в ній є всі томи, які мені знадобляться тут для навчання.

— Ти готова до нинішнього дня? — запитує Дейн, коли ми підходимо до актової зали. — До поєдинків, які почнуться по обіді?

Мій шлунок стискається.

— Зі мною все буде гаразд, — запевняю його, але Дейн випереджає мене, гальмуючи мою ходу.

— Знаю, що ти тренувалася з Ріаннон, але... — занепокоєння брижить його чоло.

— Я впораюсь, — обіцяю, дивлячись йому в очі, щоб він знав, що я не жартую. — Тобі не треба за мене хвилюватися.

Минулої ночі ім'я Орена Зайферта було вписане поряд з моїм, саме так, як попереджав Бреннан. Орен — високий блондин з Першого крила, з такими собі навичками володіння ножем, але з одним пекельним ударом.

— Я завжди хвилююся за тебе, — Дейнові руки стискаються в кулаки.

— Не треба, — я хитаю головою. — Я постою за себе.

— Просто не хочу бачити, як тобі знову завдаватимуть болю.

Мої ребра стискають серце, немов лещата.

— Тоді не дивись, — беру його мозолясту руку у свою. — Ти не зможеш урятувати мене від усього цього, Дейне. Раз на тиждень я братиму участь у поєдинках, як і всі інші курсанти. І на цьому не закінчиться. Ти не зможеш захистити мене від Обмолоту, чи Рукавички, чи Джека Барлоу...

— Із Джеком заспокойся, — Дейн кривиться. — Уникай цієї пихатої душі, коли можеш, Ві. Не давай йому приводу причепитися до тебе. Він і так відповідальний за надто багато імен у списку загиблих.

— Тоді дракони його люблять. Вони завжди вибирають злих.

Дейн ніжно стискає мою руку.

— Просто тримайся від нього якнайдалі.

Я кліпаю. Ця порада дуже відрізняється від поради Ксейдена «кинь-кіль-ка-кинджалів-йому-в-голову».

Ксейден. Вузол провини, що застряг у моєму шлунку з минулого тижня, стає ще більшим. За Кодексом, я маю розповісти Дейну про те, що бачила таврованих під дубом, але не скажу, і не тому, що пообіцяла Ксейденові, а тому, що зберігати таємницю здається правильним рішенням.

У мене ніколи не було секретів від Дейна.

— Вайолет? Ти мене чуєш? — запитує Дейн, піднімаючи руку, щоб торкнутися мого обличчя.

Переводячи погляд на нього, я киваю й повторюю:

— Тримайся якнайдалі від Барлоу.

Дейн опускає руку й ховає її в кишеню штанів.

— Сподіваюся, він забуде про свою маленьку вендету проти тебе.

— Багато чоловіків забувають, коли жінка тримає кинджал біля їхнього паху? — вигинаю брову.

— Ні, — зітхає він. — Знаєш, іще не пізно викрасти тебе до писарів. Фіц-гіббонс візьме тебе...

Дзвони калатають, позначаючи чверть на п'яту й рятуючи мене від чергових нотацій Дейна, коли він благатиме мене втекти у Квадрант писарів.

— Зі мною все буде гаразд. Побачимося на шикуванні, — я стискаю його руку, а потім відходжу, залишаючи перед кухнею.

Я завжди приходжу першою, і сьогодні не виняток. Дістаю з торбинки пляшечку із сушеними порошкоподібними ягодами фонілеї й починаю працювати, коли інші працівники заходять, іще сонні та недобрі. Порошок майже білий, майже невидимий, коли я займаю місце в черзі на роздачі, і зовсім непомітний, коли посипаю ним яєчню Орена Зайферта, який наближається до мене.

Не забувайте про темперамент кожної конкретної породи, коли вирішуєте, до якого дракона підійти, а від якого втекти на Обмолоті, — каже професор Каорі, а його серйозні темні очі скошуються до носа, коли він вивчає новобранців, а відтак змінює створену проекцію із Зеленого Кинджалохвоста на Червоного Скорпіонохвоста. Він ілюзіоніст і єдиний: професор у квадранті, який має унікальну здатність проектувати те, що бачить у своїй уяві, і тому цей курс серед моїх улюблених. Завдяки йому я точно знаю, який на вигляд Орен Зайферт.

Чи відчуваю я провину за те, що відверто ввела професора в оману, чому мені потрібно було знайти іншого курсанта? Ні. Чи вважаю я це обманом? Теж нь Я робила саме те, що пропонувала Міра, — використовувала свій мозок.

Червоний Скорпінохвіст — у центрі наших столів, поставлених колом, — проекція дракона становить невелику частину його справжнього розміру, щонайбільше два метри заввишки, але це точна копія справжнього вогнедиха, який чекає в Падолі на Обмолот.

— Червоні Скорпінохвости, як Ґріан, спалахують найшвидше, — веде далі професор Каорі, його ідеально підстрижені вуса випинаються, коли він усміхається ілюзії, наче сам є тим драконом. Ми всі робимо нотатки. — Тож, якщо його образите, ви...

— Станете обідом, — встряє Рідок зліва від мене, і клас регочеться. Навіть Джек Барлоу, який не перестає витріщатися на мене відтоді, як його рій зайняв свою чверть класу пів години тому, пирхає.

— Авжеж, — відповідає професор Каорі. — Тож як найкраще підійти до Червоного Скорпінохвоста? Він оглядає кімнату.

Я знаю відповідь, але не підвожу руки, не забуваючи поради Дейна не висовуватись.

— Ти не хочеш, — бурмоче Ріаннон поряд, і я сміюся собі під ніс.

— Вони воліють, щоб ви підходили зліва й спереду, якщо це можливо, — відповідає дівчина з іншого рою.

— Чудово, — професор Каорі киває. — Для цього Обмолоту є три Червоні Скорпінохвости, які бажать пов'язатися. Зображення перед нами змінюється на іншого дракона.

— Скільки всього драконів? — запитує Ріаннон.

— Цього року сто, — відповідає професор Каорі, знову змінюючи зображення. — Однак дехто з них може передумати під час Презентації приблизно за два місяці, залежно від того, що вони побачать.

Мій шлунок провалюється аж до підлоги.

— Це на тридцять сім менше, ніж торік.

Може, їх стане ще менше, якщо їм не сподобається наш вигляд після того, як ми пройдемося перед ними для огляду за два дні до Обмолоту. Знову ж таки, зазвичай після цієї конкретної події курсантів стає менше.

Професор Каорі підводить темні брови.

— Так, курсантко Сорренгейл, саме так, і це на двадцять шість менше, ніж роком раніше.

Дедалі менше драконів вибирають зв'язок, але кількість вершників, які заходять у квадрант, лишається незмінною. У голові паморочиться. Атаки на східних кордонах, згідно з кожним Бойовим сповіщенням, зростають, а драконів, які бажають пов'язатися, щоб захищати Наварру, стає щораз *менше*.

— А вони пояснюють, чому не хочуть пов'язуватися? — запитує інший першокурсник.

— Ні, йолопе, — глузує Джек, а його блакитно-крижаний погляд свердлить курсанта. — Дракони розмовляють лише зі своїми пов'язаними вершниками, як і повідомляють своє повне ім'я лише їм. Ти мав би це знати.

Професор Каорі так дивиться на Джека, що той затикається, однак це, зрештою, не заважає йому кпити з іншого курсанта.

— Вони не діляться своїми причинами, — веде далі Каорі. — А кожен, хто поважає своє життя, не ставитиме запитання, на яке дракони не готові відповісти.

— Чи впливає кількість драконів на сфери? — запитує Аурелія, яка сидить позаду мене, постукуючи пером по краю столу. їй ніколи не сидить-ся на місці.

Професор Каорі двічі цокнув язиком.

— Ми не впевнені. Кількість пов'язаних драконів ніколи раніше не впливала на цілісність сфер Наварри, але я не збираюся брехати вам і твердити, що ми не бачимо більшої кількості проломів, коли ви знаєте про все це з Бойового сповіщення.

Сфери проламуються так швидко, що мій живіт напружується щоразу, коли професорка Девера починає наше щоденне Бойове сповіщення. Або ми слабшаємо, або наші вороги стають сильніші. Але в кожному разі це означає, що курсанти в цій кімнаті потрібні як ніколи.

Навіть я.

Зображення змінюється на Стейл — темно-синю драконицю, пов'язану із Ксейденом.

Мене вивертає, коли згадую, як вона дивилася крізь мене того першого дня.

— Вам не доведеться турбуватися про те, як підійти до блакитних драконів, адже ніхто з них не бажає пов'язуватися цього Обмолоту, але ви зможете впізнати Стейл, якщо побачите її, — каже професор Каорі.

— Аби можна було, бляха, здриснути, — бурмоче Рідок.

Я киваю, а інші сміються.

— Це Синя Кинджалохвістка, найрідкісніша із блакитних, і так, якщо ви побачите її без вершника, то варто... обов'язково знайти для себе інше місце. *Безжальна* — не те слово, яке її описує, і вона не дотримується того, що ми вважаємо законом для драконів. Вона навіть пов'язала родича одного зі своїх попередніх вершників, що, як ви всі знаєте, зазвичай заборонено, але Стейл робить що хоче й коли хоче. Насправді, якщо побачите когось із синіх, не підходьте до них. Просто...

— Здрисніть, — повторює Рідок, загрибаючи рукою своє розкуйовджене каштанове волосся.

— Здрисніть, — усміхаючись, погоджується професор Каорі, а його вуса над верхньою губою легенько посіпуються. — Є ще декілька синіх на службі, але ви надібаєте їх уздовж гір Есбен на сході, де бої найнапруженіші. Вони всі страхітливі, але Стейл — наймогутніша з них.

У мене перехоплює подих. Не дивно, що Ксейден уміє володіти тінями — тінями, які можуть висмикувати кинджали з дерев, тінями, які, ймовірно, можуть кидати ті самі кинджали. І все ж... він лишив мене живою. Засовую зернятко тепла, яке дарує мені ця думка, якнайдалі, далеко-далеко.

Чудовисько, напевно, грається зі своєю здобиччю, перш ніж накинутися.

— А як щодо чорного дракона? — запитує першокурсник поруч із Джеком. — Він тут є, правда?

Обличчя Джека засяяло:

— Я хочу такого.

— Не те щоб це мало якесь значення, — професор Каорі клацає пальцями, і Стейл зникає, а на її місці з'являється масивний чорний дракон.

Навіть ілюзія більша, що змушує мене трохи витягнути шию, щоб побачити його голову. — Але щоб угамувати вашу цікавість, адже то єдиний раз, коли ви його побачите: це ще один чорний дракон, окрім того, що є в генерала Мельгрена.

— Він величезний, — каже Ріаннон. — А він що — булавохвостий?

— Ні. Там хвіст, схожий на шипастий дрюк. Він має таку ж силу удару, як і булавохвіст, але його шипи випотрошать людину так само добре, як це зробить кинджалохвіст.

— Найкращий на всі світи! — вигукує Джек. — Він схожий на машину для вбивства.

— Так і є, — відповідає професор Каорі. — Чесно кажучи, я не бачив його останні п'ять років, тож це зображення більш ніж трохи застаріле. Однак він у нас тут, тож що ви можете розповісти мені про чорних драконів?

— Вони найрозумніші та найпроникливіші! — вигукує Аурелія.

— Вони найрідкісніші, — додаю я. — За останнє... сторіччя не народилося жодного.

— Правильно, — професор Каорі знову запускає ілюзію, і мене зустрічає пара блискучих жовтих очей. — А ще вони найхитріші. Немає такого поняття, як перехитрити чорного дракона. Цьому трохи більше як сотня років, тобто він приблизно середнього віку. Його шанують як бойового дракона серед свого виду, і якби не він, ми, мабуть, програли б під час Тиррійського повстання. Додайте до цього, що він шипастохвіст та один з найсмертоносніших драконів у Наваррі.

— Б'юся об заклад, що він має круту печать. Як до нього підступитися? — запитує Джек, нахилившись уперед на своєму сидінні. У його очах — чиста захланність, яку поділяє його друг, що сидить поруч.

Це останнє, що потрібно королівству, щоб хтось такий жорстокий, як Джек, пов'язався із чорним драконом. Ні, красно дякую.

— Ніяк, — відповідає професор Каорі. — Він не погоджується пов'язуватись відтоді, як його попереднього та єдиного вершника вбили під час повстання, тож єдиний спосіб опинитися поруч з ним — це бути в Падолі, чого ви не зробите, бо вас сплять іще до того, як пройдете через ущелину.

Рудоволоса бліда дівчина навпроти мене в колі совається в кріслі й натягує рукав, щоб прикрити тавро повстання.

— Хтось же повинен запитати його ще раз, — наполягає Джек.

— Це так не працює, Барлоу. Зараз на службі є лише один чорний дракон...

— У генерала Мельгрена, — вклинюється Соєр. Його зошит лежить перед ним закритий, і я не засуджую його. На його місці я теж навряд чи робила б нотатки. — Кодаг, так?

— Так, — професор Каорі киває. — Старший з їхнього лігва і мечохвіст.

— Але просто заради цікавості, — блакитно-крижаний погляд Джека не відривається від ілюзії чорного дракона, який досі на проекції. — Яку здатність печаті цей хлопець подарував би своєму вершнику?

Професор Каорі стискає кулак, і ілюзія зникає.

— Неможливо сказати. Печаті — це результат унікальної хімії між вершником та драконом, і зазвичай вони говорять більше про вершника, ніж про дракона. Що сильніший зв'язок і могутніший дракон, то сильніша печать.

— Добре. Яким був його попередній вершник? — запитує Джек.

— Печать Наоліна насичувалася, — професор Каорі знизує плечима. — Він міг поглинати силу з різних джерел, інших драконів, інших вершників, а потім використовувати її або перерозподіляти.

— Забіяка, — у тоні Рідока відчутно щось більше, ніж просто поклоніння герою.

— Так і було, — погоджується професор Каорі.

— Що може вбити людину з такою печаттю? — не вгаває Джек, схрещуючи руки на огрядних грудях.

Професор Каорі дивиться на мене якусь мить, а потім відводить погляд.

— Він намагався використати цю силу, щоб оживити загиблого вершника, — що не спрацювало, бо не існує печаті, здатної воскресити, — і виснажив цим себе. Використовуючи фразу, до якої ви звикнете після Обмолоту, він вигорів і помер поруч із тим вершником.

Щось у моїх грудях ворухнулось — відчуття, яке я не можу пояснити, але не можу його й позбутися.

Лунає дзвін, сповіщаючи, що година закінчилася, і ми всі починаємо збирати свої речі. Загони виходять у коридор, звільняючи аудиторію, і я підводжуся з-за столу, закинувши на плечі рюкзак. Ріаннон, дещо спантеличена, чекає на мене біля дверей.

— Це був Бреннан, так? — запитую я професора Каорі.

Погляд чоловіка наповнюється сумом, коли його очі зустрічаються з моїми.

— Так. Він загинув, намагаючись врятувати твого брата, але Бреннан зайшов уже надто далеко.

— Навіщо він це зробив? — я перекладаю вагу свого наплічника. — Воскресіння неможливе. Навіщо йому фактично вбивати себе, коли Бреннан уже пішов?

110

Тягар скорботи тисне на моє серце, мені запирає подих. Бреннан нізащо б не захотів, щоб хтось помер за нього. Це було не в його характері.

Професор Каорі сидить спиною до свого столу, посмикуючи короткі темні вуса, і дивиться на мене.

— Те, що ти Сорренґейл, не дає тут тобі ніяких привілеїв, чи не так?

Я хитаю головою, погоджуючись:

— Є більше ніж декілька курсантів, які хотіли б узяти мене — і моє прізвище — на зуб.

Він киває.

— Коли ти підеш звідси, все буде інакше. Після випуску ти зрозумієш: бути донькою пані генерала Сорренгейл означає, що інші зроблять майже все, щоб зберегти тобі життя й навіть радітимуть, але не тому, що люблять твою матір, а тому, що або бояться її, або прагнуть її прихильності.

— То як це було з Наоліном?

— Там було всього потрохи. І часом вершникові з такою потужною печаттю складно визнати свої межі. Зрештою, зв'язок робить тебе вершником, але воскрешати когось із мертвих? Це вже бути богом. Не думаю, що Малеку подобається смертний, який ступає на його територію.

— Дякую за відповідь, — я повертаюся й прямую до дверей.

— Вайолет, — гукає навздогін професор Каорі, тож я озираюся. — Я навчав твоїх брата і сестру — обох. Така печать, як у мене, дуже корисна тут, у класі, щоб я міг добряче розгорнутись із нею в крилі. Бреннан був чудовим вершником і хорошою людиною. Міра спритна й талановита в сідлі, коли справа доходить до верхової їзди.

Я киваю.

— Однак ти розумніша за них обох.

Я моргаю. Не часто мене порівнюють із братом і сестрою, але я чомусь виходжу на перше місце.

— З того, що я бачив, як ти щовечора допомагаєш подрузі вчитися в аудиторії, здається, наче ти можеш бути більш співчутливою. Не забувай про це.

— Дякую, але розум і співчуття не допоможуть мені, коли справа дійде до Обмолоту, — з мене вихоплюється гіркий сміх. — Ви знаєте про драконів більше, ніж будь-хто інший у квадранті, а може, і на всьому Континенті. Вони вибирають силу і проникливість.

— Вони вибирають із причин, якими не вважають за потрібне ділитися з нами, — він відштовхується від столу. — І не вся сила фізична, Вайолет.

Я киваю, бо не знаходжу відповідних слів на його лестоці, сказані, вочевидь, з добрих намірів, і прямую до Ріаннон, яка очікує на мене біля дверей. Єдине, що я зараз знаю напевно, — це те, що співчуття не допоможе мені на килимі після обіду.

Я так нервуюся, що мене може знудити, коли стою біля широкого чорного килима й дивлюся, як Ріаннон вибиває лайно зі свого супротивника, якому завжди симпатизувала. Це хлопець із Другого крила, і їй не знадобилося багато часу, щоб узяти його горло в захват, перекриваючи доступ повітря. Цей прийом вона щосили намагалася втовкмачити мені протягом останніх кількох тижнів.

— У неї це так легко виходить, — кажу я Дейну, коли він стоїть поруч зі мною, торкаючись своїм ліктем мого.

— Він спробує вбити тебе.

— Що? — підводжу погляд, а потім слідую за його поглядом за два килими далі.

Дейн кинджальним поглядом пронизує Ксейдена, на чиєму обличчі панує суцільна нудьга, тоді як Ріаннон сильніше стискає шию першокурсника з Другого крила.

— Твій супротивник, — тихо зазначає Дейн. — Я підслухав його розмову з кількома друзями. Вони думають, завдяки тому пацану Барлоу, що ти є тягарем для крила.

Його погляд переходить на Орена, що оцінює мене, як кляту іграшку, яку збирається зламати. Однак його обличчя набуває зеленого відтінку, що змушує мене всміхнутися.

— Зі мною все буде добре, — повторюю я, бо це моя довбана мантра.

Я роздягаюся до жилета з драконячої луски, який починає здаватися другою шкірою, і до бойових шкіряних обладунків. Усі чотири кинджали в піхвах, і якщо мій план спрацює, то незабаром матиму ще один до моєї колекції.

Першокурсник Другого крила непритомніє, і Ріаннон переможно підводиться під наші оплески. Потім вона нахиляється над супротивником і виймає кинджал з його боку.

— Схоже, тепер він мій. Приємних снів.

Вона гладить його по голові, що змушує мене засміятись.

— Не знаю, з чого ти смієшся, Сорренгейл, — лунає глузливий голос позаду мене.

Я обертаюся й бачу Джека, який стоїть, розставивши ноги під обшитою деревом стіною приблизно за три метри від мене з посмішкою, яку можна описати лише як злу.

— Пішов ти, Барлоу, — показую йому середній палець.

— Я щиро сподіваюся, що ти сьогодні виграєш, — у його очах танцює садистська радість, від якої мене нудить. — Було б прикро, якби хтось інший убив тебе до того, як я отримаю шанс. Але я не здивувався б. Вайолети-фіалки, вони такі, знаєш, ніжні... тендітні.

Делікатні, бляха-муха.

Він, напевно, двічі подумає, перш ніж запланувати твоє вбивство, якщо метнеш йому в голову кілька ножів.

Я витягую з піхов обидва кинджали і метаю їх у його бік одним плавним рухом. Вони влучають саме туди, куди я планувала: один майже надрізавши його вухо, а другий — на сантиметр нижче від його помідорів.

Його очі розширюються від страху.

Безсоромно посміхаюся й ворущу пальцями, немовби вітаючись.

— Вайолет, — шипить Дейн, коли Джек маневрує навколо моїх лез, відступаючи від стіни.

— Ти за це заплатиш, — Джек тицяє на мене пальцем і йде геть, щоправда, його плечі підіймаються й опускаються дещо поривчасто.

Дивлюся, як віддаляється його спина, а потім висмикую свої кинджали, вкладаю назад у піхви біля ребер і повертаюся до Дейна.

— Що це в біса було? — кипить він. — Я ж сказав залягти на дно, коли справа доходить до нього, а ти... — Він хитає головою. — Ти просто розлютиш його ще більше!

— Залягання на дно нікуди не привело, — кажу я, знизуючи плечима, коли супротивника Ріаннон виносять із килима. — Він має усвідомити, що я не тягар. *І вбити мене буде важче, ніж він думає.*

Поколювання шкіри на голові не дає мені заспокоїтися, тож дозволяю своєму погляду переміститись на Ксейдена.

Моє серце знову, дідько його бери, затинається, наче він послав тіні просто крізь мої ребра, щоб його стиснути. Ксейден підводить свою розсічену брову, і я присягаюся, що на його устах з'являється натяк на посмішку, коли він іде, щоб поспостерігати за курсантами Четвертого крила на сусідньому килимі.

— Круто, — каже Ріаннон, підходячи до мене з іншого боку. — Я думала, що Джек зараз обісреться.

Стримую посмішку.

— Припини її накручувати, — докоряє Дейн.

— Сорренгейл, — професор Еметтеріо дивиться в нотатник і зводить густу чорну брову, перш ніж продовжити. — Зайферт.

Ковтаючи паніку, що загрожує підступити до горла, я ступаю на килим навпроти Орена, який зараз точно позеленів.

Саме вчасно.

Я підготувалася якнайкраще, обмотавши кісточки і п'яти на випадок, якщо він візьметься за ноги.

— Не сприймай за особисте, — каже він, коли ми починаємо кружляти з піднятими руками. — Але ти будеш лише ризиком для свого крила.

Він нападає на мене, але його кроки мляві, тож я ухиляюся, завдаючи удару по нирці, а потім відскакую назад на п'ятах і вихоплюю кинджал.

— Я не більший ризик, ніж ти, — закидаю я.

Його груди поривчасто здіймаються, на лобі проступає піт, але він струшує його, швидко кліпаючи, і тягнеться до власного ножа.

— Моя сестра — цілителька. Чув, що твої кістки ламаються, наче гілочки.

— Чому б тобі не прийти і не дізнатися? — я вичавлюю із себе посмішку й чекаю, поки він знову кинеється, бо це єдине, що він робить.

Я була на трьох заняттях, спостерігаючи за ним через декілька килимів. Він — бик, тільки сила і ніякої грації.

Усе його тіло судомить, наче його зараз знудить, і він прикриває рот вільною рукою, глибоко дихаючи, перш ніж знову випростатися. Я могла б напасти, але замість цього чекаю. А потім він атакує, високо піднявши лезо в ударному положенні.

Моє серце калатає, я чекаю декілька болісних секунд, потрібних йому, щоб добратися до мене, а мій мозок якимось чином переконує тіло не рушати з місця до останньої можливої миті. Він замахується ножем униз, і я ухиляюся ліворуч, зачепивши йому бік своїм лезом, потім розвертаюся й завдаю удару ногою в спину, від чого він розпластується.

Зараз.

Він падає на килим, а я відразу користуюся перевагою, впираючись коліном у його хребет, так само як Імоджен впиралася у мій, і приставляю лезо до його горла.

—Здавайся.

Кому потрібна сила, коли є швидкість і сталь?

— Ні! — кричить він, а його тіло дугою вигинається піді мною, і його вивертає — з нього фонтанує весь сніданок і заляпує килим збоку від нас.

Гидко аж за край.

— О боги! — з відразою в голосі вигукує Ріаннон.

— Здавайся, — вимагаю я знову, а він уже не на жарт задихається, і мені доводиться відвести ніж, щоб випадково не перерізати йому горло.

— Він здається, — оголошує професор Еметтеріо, його обличчя бридливо кривиться.

Я вкладаю клинок у піхви і злажу з Орена, оминаючи калюжі з блювотинням. Потім підбираю кинджал, який він впустив за метр від мене, бо його далі нудить. Ніж важчий і довший за мої, але тепер він мій, і я його заслужила. Вкладаю його в піхви у вільне місце на лівому стегні.

— Ти перемогла! — каже Ріаннон, обіймаючи мене, коли я сходжу з килима.

— Він хворий, — знизую плечима я.

— Я завжди вважала, що краще бути удачливою, ніж хорошою в чомусь, — відповідає Ріаннон.

— Треба знайти когось, хто все це прибере, — каже Дейн, у нього змарнілий вигляд.

Я перемогла.

Найскладніше в моєму плані — визначити час.

Я перемогла наступного тижня, коли кремезна дівчина з Першого крила не змогла зосередитися, щоб завдати пристойного удару через декілька грибів *лейгорель* з галюциногенними властивостями, які якимось чином опинилися в її обіді. Вона добряче копнула мене в коліно, але нічого особливого, — заживе за декілька днів як на собаці.

Я перемагаю ще тиждень по тому, коли високий хлопець із Третього крила спіткнувся, бо його великі ноги тимчасово втратили чутливість завдяки кореню *зігни*, що росте на одному з виступів біля яру. Однак я трохи затрималась, і він встиг завдати мені декілька добрячих ударів по обличчю, залишивши мене з розсіченою губою та синцем, який забарвлював мою щоку наступні одинадцять днів, але принаймні той хлопчина не зламав мені щелепи.

Наступного тижня я знову перемагаю, коли у пишнотілої курсантки посеред матчу затуманюється в очах через листя *тарсіли*, що потрапило в її чай. Вона швидка, кидає мене на килим і завдає неймовірно болісних ударів ногами в живіт, які лишають різнокольорові синці та один чіткий відбиток черевика на моїх ребрах. Після цього удару я ледь не зламалася й не пішла до Нолона, але зціпила зуби та забинтувала ребра, вирішивши не давати іншим приводу відсіяти мене, як того хотів Джек або дехто з таврованих.

Я заробляю п'ятий кинджал — цей із гарненьким рубіном на руків'ї — на останньому поєдинку в серпні, коли виходжу на килим із особливо спітнілим хлопцем, що має щілину між передніми зубами. Кора кармінового дерева, що потрапила в його бурдюк, робить супротивника млявим і хворим. Ефекти надто схожі на ягідки фонілеї, і це просто ганьба, що весь третій рій, чота «Кіготь» Третього крила, потерпає від одного й того самого розладу шлунка. Мабуть, щось вірусне, принаймні так я кажу, коли він нарешті піддається моєму захвату після того, як вивихнув мені великого пальця і ледь не зламав носа.

На початку вересня, коли я виходжу на килим, то відчуваю в своїх кроках пружину. Я здолала п'ятьох супротивників, не вбивши жодного з них, чого не може сказати чверть нашого року, коли за останній місяць до списку загиблих додали ще майже двадцять імен лише першокурсників.

Я розминаю свої потовчені плечі й чекаю на супротивника.

Однак Райма Коррі з Третього крила цього тижня не виходить уперед, як припускалось.

— Вибач, Вайолет, — каже професор Еметтеріо, чухаючи свою коротку чорну бороду. — Ти мала кинути виклик Раймі, але її забрали до цілителів, бо вона, здається, не може й кількох кроків ступити по прямій.

Шкуринки фруктів *волвін* зроблять це, якщо вживати їх сирими... або скажімо, коли їх домішати до глазурі ранкової випічки.

— Це... *от дідько...* дуже зле. — Я здригаюся. *Ти подала їй це надто рано.* — Чи мені просто... — починаю я, уже відступаючи, щоб зійти з килима.

— Радий допомогти.

Цей голос. Цей тон. Це крижане поколювання шкіри на голові...

О ні. Чорт забирай, ні. Ні. Ні. *Ні*.

—Ти певен? — запитує професор Еметтеріо, глипнувши через плече.

— Цілком.

Мій шлунок гепається об підлогу.

І Ксейден виходить на килим.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Я не помру сьогодні

Особистий додаток ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ до «Книги БРЕННАНА»

вляпалась по саме нікуди.

З І Ксейден ступає крок уперед... усім своїм двометровим громадищем... зодягнений у нічні бойові шкіряні обладунки і обтислу сорочку з коротким рукавом, що лише робить мерехтливе темне тавро повстання на його шкірі ще більшим попередженням, яке, я знаю, сміш

не, але в чомусь правдиве.

Моє серцебиття пришвидшується до повного галопу, ніби тіло знає правду, яку мій розум ще не зовсім прийняв. Мені ось-ось надеруть дупу... або ще гірше.

— На вас усіх чекає десерт, — смакує професор Еметтеріо, плескаючи в долоні. — Ксейден — один з найкращих бійців, які в нас є. Дивіться і вчіться.

— Звісно, що чекає, — бурмочу під ніс, а мій шлунок скручує так, наче це я посмакувала шкуринками фруктів *волвіна*.

Кутик рота Ксейдена задирається в посмішці, і золоті цятки в його очах, здається, танцюють. Садистська дула насолоджується цим.

Мої коліна, кісточки й зап'ястя перебинтовані, біла полотнина захищає зцілений великий палець, що різуче контрастує з чорною шкірою.

— Це трохи не її категорія, тобі не здається? — озивається Дейн збоку, і напруга струменить з кожного його слова.

— Розслабся, Аетосе, — Ксейден дивиться через моє плече, його жорсткий погляд прикований туди, де, як я знаю, стоїть Дейн. Він завжди стоїть там, коли я на килимі. Погляд, який кидає на нього Ксейден, змушує мене усвідомити, що він не надто прискіпуватиметься до мене. — Вона буде цілою, коли я закінчу її *вчити*.

— Думаю, це несправедливо, — підвищує голос Дейн.

— Ніхто не просив тебе думати, *командире рою*, — стріляє у відповідь Ксейден.

Він відходить убік та скидає всю зброю з тіла — а її там чимало, — віддаючи Імоджен.

Гіркий і нелогічний присмак ревнощів наповнює мій рот, але немає часу роздумувати над цією дивиною, коли лишилися секунди, перш ніж він знову опиниться переді мною.

— Думаєш, вони тобі не знадобляться? — запитую я, намацуючи власні леза.

У нього масивні груди, широкі плечі та м'язисті руки. У таку велику мішень легко влучати.

— Ні. Навіщо, коли ти принесла достатньо для нас обох? — лукава посмішка кривить його рот, коли Ксейден простягає руку, згинаючи пальці в русі «ходи-но сюди». — Погнали.

Моє серце б'ється швидше, ніж крила колібрі, коли я стаю в бойову позицію й чекаю на його удар. Цей килим завдовжки лише шість

метрів в обидва боки, а проте весь мій світ звужується до його меж і небезпеки на ньому.

Він не з мого рою. Він може вбити мене безкарно.

Я кидаю кинджал прямисінько в його різьблені груди.

Він, бляха, *ловить* його і цокає язиком:

— Я вже бачив такий фінт.

Гівна небесні, який же він швидкий.

Я маю бути швидшою. Це єдина моя перевага — така думка мигтить у моїй голові, поки пересуваюся вперед у комбінації розворотів та ударів, яку Ріаннон утовкмачувала мені останні шість тижнів. Ксейден майстерно ухиляється від клинка, а потім захоплює мою ногу. Земля закручується, і я гепаюся на спину — раптовий удар вибиває повітря з моїх легенів.

Однак Ксейден не йде на вбивство. Натомість він випускає спійманий кинджал і ногою відкидає його від килима, а за секунду, коли повітря зі свистом проникає в мої легені, я кидаюся з наступним лезом до його стегна.

Він блокує мій удар передпліччям, потім хапає мене за зап'ястя другою рукою і вириває ніж із моєї руки, нахилиючись так, що його обличчя опиняється за кілька сантиметрів від мого.

— Сьогодні нам захотілося крові, чи не так, Вайо-лють? — шепоче він.

Метал знову б'ється об килим, і Ксейден виштовхує його ногою повз мою голову якомога далі.

Він не бере моїх кинджалів, щоб використати їх проти мене. Роззброює мене тільки тому, що може. Моя кров закипає.

— Мене звать *Вайолет*, — огризаюся я.

— Думаю, мій варіант тобі більше пасує, — Ксейден відпускає мій зап'ясток і підводиться, простягаючи мені руку. — Ми ще не закінчили.

Мої груди здіймаються, досі оговтуючись від того, як він вибив з мене дух, тож приймаю пропозицію. Ксейден зводить мене на ноги, потім вивертає руку за спину і притягує мене до своїх твердих грудей, фіксуючи наші руки, перш ніж я встигаю відновити рівновагу.

— Чорт забирай! — зриваюся я.

Мене шарпають за стегно, і ще один з моїх кинджалів притиснутий до мого горла, а груди Ксейдена впираються в мою потилицю. Його передпліччя притиснулось до моїх ребер, а сам він застиг, як прекрасна статуя. Закидати голову немає сенсу: він такий високий, що я тільки дратуватиму його.

— Не довіряй жодній людині, яка стоїть перед тобою на цьому килимі, — шипить Ксейден мені на вухо, обдаючи його теплим подихом.

І хоча нас оточують люди, я розумію, що він шепче дарма. Цей урок тільки для мене.

— Навіть тому, хто мені винен? — відповідаю так само тихо.

Моє плече починає протестувати проти неприродного положення, але я не рухаюся. Я не подарую йому задоволення.

Він впускає третій кинджал, який відібрав у мене, і штовхає його вперед — туди, де стоїть Дейн, — два інші вже в його руках. Коли він пильно дивиться на Ксейдена, у його очах помітне бажання вбити.

— Лише я вирішую, коли віддавати. Не ти, — Ксейден відпускає мою руку і відступає.

Я крутнулася, намагаючись ударити його по горлу, але він відкидає мою руку вбік.

— Добре, — каже він, посміхаючись та відбиваючи мій наступний удар, навіть не затамувавши подих. — Бити в горло — найкращий варіант, якщо воно відкрите.

Лють змушує мене вдарити ногою за тією самою схемою. М'язова пам'ять перемагає, і він знову хапає мене за ногу, цього разу витягаючи кинджал із піхов, і кидає його на килим, перш ніж відпустити мене, а тоді розчаровано зводить на мене брову:

— Я очікував, що ти вчитимешся на своїх помилках.

Ксейден відкидає кинджал ногою.

У мене лишилося тільки п'ять ножів, і всі вони в піхвах на ребрах.

Вихопивши одного й зайнявши захисну позу, я починаю кружляти навколо Ксейдена і, на моє велике роздратування, він навіть не дивиться на мене. Він просто стоїть у центрі килима, його черевики оперті й руки розведені в сторони, коли я переміщуюся навколо нього.

— Ти будеш танцювати чи нападати?

Та пішов він.

Роблю ножем випад уперед, але Ксейден падає, і мій ніж розтинає повітря за кілька сантиметрів над його плечем. Мій шлунок опускається, коли Ксейден перехоплює мою руку, тягне на себе й кидає мене через стегно. Якусь мить я ширяю в повітрі, перед тим як врізатись у килим. Мої ребра тріщать від удару.

Він заламує мені руку хватом, і пекучий біль пронизує її. Я кричу, випускаючи кинджал, але він іще не закінчив. Ні, його коліно на моїх ребрах, і, утримуючи мою руку однією рукою, другою Ксейден вириває кинджал із піхов і кидає Дейнові в ноги, а потім бере іншого й підносить до мого чутливого підгорля.

Тоді він нахиляється ближче.

— Знищити ворога перед битвою — дуже розумно. Оцим тобі й віддам, — шепоче він, а його тепле дихання обдає моє вухо.

О боги. Він знає, що я робила. Біль у руці — ніщо проти нудоти, яка підступила до горла від думки про те, що він може зробити, знаючи це.

— Проблема в тому, що ти не тренуєш себе на килимі, — Ксейден жолобить мені лезом по шиї, але теплої цівки крові немає, тож я знаю, що він мене не порізав, — тому не стаєш сильнішою.

— Ти, звісно, волів би, щоб я померла, — відповідаю я, втиснувшись обличчям у килимок.

Це не просто боляче, це принизливо.

— І бути позбавленим задоволення від твоєї компанії? — глузує він.

— Пекельно ненавиджу тебе, — слова злетіли з моїх губ, перш ніж я встигла стулити рот.

— Це не робить тебе аж такою особливою.

Мої груди та рука звільняються, коли він стає на ноги, шпурляючи обидва кинджали до Дейна.

Ще два. У мене лишилося тільки два, тож обурення і гнів значно переважають мій страх.

Не зважаючи на простягнуту руку Ксейдена, я підводжуся, а його губи кривляться у схвальній посмішці:

— Її можна навчити.

— Вона швидко вчиться, — відповідаю я.

— Це ми ще побачимо, — Ксейден відступає на два кроки, залишаючи між нами трохи простору, а потім знову манить мене до себе пальцями.

— Ти все сказав? — промовляю так голосно, що чую, як Імоджен почала хапати ротом повітря.

— Повір, я тільки-но почав, — він складає руки й відхиляється на п'яти, явно чекаючи, коли я рипнусь.

Я не думаю. Я просто дію, нахилившись і б'ючи його під коліна.

Він валиться, як дерево, — звук падіння більш ніж приємний, — тож я накидаюся, намагаючись здійснити захват голови. Не має значення, наскільки хтось великий: йому все одно потрібне повітря. Охопивши його горло згином свого ліктя, затискаю його.

Замість того, щоб схопити мене за руки, він вивертається, хапає ззаду за стегна, і я втрачаю опору, а наші тіла починають качатись. Ксейден опиняється зверху.

Хто б сумнівався.

Його передпліччя впирається в моє горло, але дихати дає, хоча точно може перекрити повітря. Ксейденові стегна притиснули мої, бо він навалився на них, тому я не можу рухати ногами. Він натомість непохитний.

Усе навколо зникає, коли мій світ звужується до зверхнього блиску в його погляді. Він — усе, що я можу бачити, усе, що я можу відчувати.

І я не можу дозволити йому перемогти.

Вивільняю один з останніх кинджалів і замахуюсь на його плече.

Ксейден перехоплює мій зап'ясток і притискає мені до голови.

Лайно. Лайно. СОБАЧЕ ЛАЙНО.

Тепло розливається по моїй шиї, а полум'я лиже мої щоки, коли він опускає обличчя так, що його губи опиняються лише в сантиметрі від моїх. Я можу розгледіти кожну золотисту цятку в його оніксових очах, кожну випуклість і вигин його шраму.

Гарний. Бляха-муха. Засранець.

У мене перехоплює подих, і тіло теплішає, о, зрадлива суко. Нагадую собі, *що мене не тягне до токсичних чоловіків*, і все-таки: ось вона я, і мене тягне. І то з першої секунди, як його побачила, якщо бути чесною.

Він просовує пальці в мій кулак, змушуючи його розтиснутися, потім шпурляє лезо по килимі, перш ніж відпустити зап'ястя.

— Візьми свій кинджал, — наказує він.

— Що? — мої очі широко розплющені.

Він уже зробив мене беззахисною, а сам займає позицію для вбивства.

— Візьми. Свій. Кинджал, — повторює він, беручи мою руку в свою й витягуючи останнє лезо, яке в мене є. Його пальці переплітаються з моїми, стискаючи руків'я.

Вогонь пробігає по моїй шкірі, коли відчуваю дотик його пальців.

Токсичний. Небезпечний. Хоче тебе вбити. Ні, байдуже. Мій пульс скаче, як у підлітка.

— Ти крихітна, — каже це як образу.

— І що? — Мої очі звужуються.

— Тому перестань робити великі кроки, які тебе викривають, — він відводить вістря кинджала вбік. — Удар у ребро був би просто чудовий. — Потім Ксейден проводить моїми руками по своїй спині, роблячи себе вразливим. — Під цим кутом нирки теж добре підходять.

Я ковтаю слину, відмовляючись думати про інші речі, які добре підходять під цим кутом.

Він веде руки до своєї талії, не відриваючи погляду від моїх очей.

— Найімовірніше, якщо твій супротивник в обладунках, то тут він слабкий. Це три легкі місця, куди ти могла б ударити до того, як він зупинить тебе. Ці поранення також смертельні, тож я уникав би їх за будь-яку ціну. Ти чуєш мене?

Я киваю.

— Добре. Бо не можна отруїти кожного ворога, якого зустрінеш, — шепоче він, і я блідну. — Ти не встигнеш запропонувати чаю якомусь вершникові на грифоні з Брейві, коли він нападе на тебе.

— Як ти дізнався? — питаю нарешті.

Мої м'язи напружуються разом з моїми стегнами, які випадково все ще охоплюють його. Його погляд темніє.

— О, Вайо-лють, ти хороша, але я знав кращих майстрів отрути. Хитрість полягає в тому, щоб не робити це таким очевидним.

Мої губи розкриваються, але стримую відповідь, щоб *не* виявитися дуже очевидною.

— Гадаю, на сьогодні з неї досить! — гаркає Дейн, нагадуючи мені, що ми тут не самі.

Ні, ми — ще те видовище.

— Він завжди так надміру опікується? — бурчить Ксейден, витискаючись від килима на кілька сантиметрів.

— Він піклується про мене, — я дивлюся на нього.

— Він стримує тебе. Не хвилюйся. Твій маленький секрет з отруєнням у безпеці, — Ксейден вигинає брову, ніби нагадуючи, що я теж зберігаю одну з його таємниць.

Потім він вертає руки назад до моїх ребер і вкладає лезо з рубіновим руків'ям у піхви.

Рух вражаюче... гарячий.

— Ти не збираєшся мене роззброювати? — кажу з викликом, коли Ксейден послаблює хватку й відштовхується сильніше, знімаючи свою вагу з мого тіла. Мої ребра розширюються, коли я роблю перший повний вдих.

— Ні. Беззахисні жінки ніколи не були моїм типом. На сьогодні досить. — Він встає й без жодного слова йде геть, забираючи зброю в Імоджен, а я перекочуюсь на коліна. У мене болить кожна частина тіла, але я підводжуся.

В очах Дейна помітне справжнє полегшення, коли я підходжу до нього, щоб забрати свої кинджали.

— Ти в порядку?

Киваю, але мої пальці тремтять, поки я ховаю зброю. У Ксейдена були всі шанси і всі причини вбити мене, проте він уже *двічі* дав мені піти. Що за гру він веде?

— Аетосе, — гукає Ксейден з того боку килима.

Дейн підводить голову, його щелепи стискаються.

— їй не завадило б трохи менше опіки й трохи більше інструкцій. — Ксейден дивиться на Дейна, поки той нарешті киває.

Професор Еметтеріо оголошує наступний поєдинок.

Я просто здивований, що він залишив тебе живою, — каже згодом Дейн тієї ночі у своїй кімнаті, коли його великі пальці впиваються в м'яз між моєю шиєю та плечем.

Цей біль такий приємний, що варто було прокрадатися сюди.

— Не думаю, що він заслужив би повагу, якби зламав мені шию на килимі. — Дейнові ковдри м'яко огортають мої живіт і груди, коли я

лежу на його ліжку, гола до пояса, якщо не враховувати стягуючу стрічку навколо грудей і ребер. — Крім того, це не його метод.

Руки Дейна завмирають на моїй шкірі.

— А ти що, знаєш його метод?

Почуття провини за те, що зберігаю. Ксейденову таємницю, судомить мені живіт.

— Він сказав, що не бачить причини вбивати мене сам, коли це може зробити Паррапет, — доволі невимушено відповідаю я. — Погляньмо правді в очі: у нього було багато шансів прибрати мене, якби він справді того хотів.

— Гм, — Дейн щось задумливо мугикає, продовжуючи розминати мої затерплі та болючі м'язи, нахилившись над ліжком.

Ріаннон ще дві години після вечері муштрувала мене, тож під кінець заняття я ледве рухалась.

Гадаю, сьогодні Ксейден налякав не тільки мене.

— Як думаєш, чи міг він планувати змову проти Наварри й водночас пов'язатися зі Стейл? — запитую я, притискаючись щогою до його ковдри.

— На початку я так думав, — його пальці ковзають вниз по моєму хребту, натискаючи на вузли, які майже паралізували мої руки в останні пів години сьогоднішнього тренування. — Проте коли я пов'язав Кет, то зрозумів, що дракони зроблять усе, щоб захистити Паділ і священні місця висиджування. Жоден дракон не пов'язав би Ріорсона чи когось із сепаратистів, якби вони щось задумували проти Наварри.

— Але чи зміг би дракон дізнатися, що ти брешеш? — повертаю голову, щоб бачити його обличчя.

— Так, — він посміхається. — Кет би дізналася, бо вона в моїй голові. Неможливо приховати щось таке від свого дракона.

—А вона завжди в твоїй голові?

Знаю, що запитувати не за правилами: майже все, що стосується зв'язків, не підлягає обговоренню, зважаючи, якими потайливими є дракони, але це Дейн.

—Так, — відповідає він з м'якою усмішкою. — Можу заблокувати її, якщо потрібно. І тебе теж навчать цього після Обмолоту...

Його вираз обличчя раптом змінюється.

— Що таке? — я сідаю, насунувши одну з його подушок собі на груди й відкидаюся на спинку ліжка.

— Сьогодні ввечері я розмовляв із полковником Маркгемом, — він підходить, висуває стілець з-за столу й сідає за спинкою, а потім кладе голову на руки.

— Щось сталося? — страх пробігає по моєму хребту. — Щось із крилом Міри?

— Ні! — Дейн різко підводить голову, і в його очах стільки страждання, що я спускаю ноги з ліжка. — Нічого такого. Я сказав йому, що, на мою думку, Ріорсон хоче тебе вбити.

Я кліпаю очима й знову повертаюся з ногами в ліжку.

— Ой. Теж мені новина. Кожен, хто читав історію заколоту, може скласти до купи два і два, Дейне.

— Так, я розповів йому про Барлоу та й про Зайферта, — він проводить рукою по волоссю. — Не думай, що я не помітив, як Зайферт відштовхнув тебе сьогодні вранці до стіни перед шиккуванням.

Дейн підводить брови.

— Він просто розлючений, що я забрала його кинджал під час першого поєдинку, — охоплюю подушку міцніше.

— А Ріаннон розповіла мені, що минулого тижня ти знайшла пожмакані квіти на своєму ліжку, — він дивиться на мене зверху вниз.

Знижую плечима.

— Це були просто мертві квіти.

— Це були понівечені *фіалки*, — його уста стискаються, тож я підходжу до нього й кладу руки йому на голову.

— Не схоже, що вони прийшли з передсмертною запискою чи ще чимось, — дражнюся я, погладжуючи його м'яке каштанове волосся.

Дейн дивиться на мене, і магічне світло робить його очі трохи яскравішими над підстриженою борідкою.

— Вони погрожують.

Я знижую плечима:

— Кожен курсант отримує погрози.

— Кожен курсант не зобов'язаний щодня бинтувати коліна, — відповідає він.

— Поранені так роблять, — мої брови супляться, у грудях нарастає роздратування. — Навіщо ти розповів про це Маркгему? Він писар і нічого не зробив би, навіть якби міг.

— Він сказав, що однаково забере тебе, — випалює Дейн і швидко хапає мене за стегна, щоб утримати біля себе, коли я намагаюся відсторонитись. — Я запитав, чи дозволив би він тобі перейти у Квадрант писарів заради твоєї ж безпеки, і він відповів «так». Тебе помістять до першокурсників. Не доведеться чекати наступного дня Призову чи ще чогось.

— Ти що...? — вивертаюся з обіймів мого найкращого друга.

— Я побачив спосіб урятувати тебе від небезпеки і скористався ним,
— він встає.

— Ти діяв за моєю спиною, бо вважаєш, що я не даю собі ради, — правда цих слів стискає груди, наче лещатами, перехоплюючи мені подих, і замість того щоб кріпити, залишає слабкою й задиханою. Дейн знає мене краще *за всіх*, і якщо досі думає, що я не зможу впоратися після того, як зайшла так далеко, то...

Сльози стають у моїх очах, але я не даю їм впасти. Замість цього стискаю уста, хапаю жилет із драконячої луски, натягую його на голову, потім стягую шнурки на попереку і зав'язую їх.

Дейн зітхає:

— Я ніколи не казав, ніби ти не зможеш впоратися, Вайолет.

— Ти кажеш це щодня! — огризаюся я. — Ти кажеш це, коли ведеш мене від шикування до класу, через що, знаю, запізнюєшся на лінію вильоту. Ти кажеш це, кричачи на свого командира крила, коли він веде мене на килим...

— Він не мав права...

— Він мій *командир крила!* — знизую плечима, одягаючи туніку через голову. — Він має право робити *все* що заманеться, включно зі стратою.

— І саме тому тобі треба забиратися звідси до біса! — Дейн сплітає пальці за шиєю й починає міряти кімнату кроками. — Я спостерігав, Ві. Він просто бавиться з тобою, як кіт з мишею, перед тим як її придушити.

— Я досі тримаюся, — мій рюкзак важкий від книжок, коли я закидаю його на плече. — Я виграла всі поєдинки...

— Окрім сьогоднішнього, коли він раз по раз витирав тобою підлогу,
—• Дейн хапає мене за плечі. — Чи ти пропустила ту частину, де він відібрав усю твою зброю, щоб до тебе дійшло, як легко тебе перемогти?

Підводжу підборіддя й пильно дивлюся на нього.

— Я була там і не пропустила. Я пережила тут майже два місяці — це більше, ніж я можу сказати про чверть мого року до того!

— Ти знаєш, що відбувається під час Обмолоту? — запитує він, знижуючи тон.

— Ти вважаєш мене невігласкою? — У моїх жилах закипає лютя.

— Річ не лише в пов'язуванні, — продовжує Дейн. — Вони кидають кожного першокурсника на тренувальний полігон, на якому той ніколи не бував, а потім другий і третій курси мають спостерігати, як він вирішує, до якого дракона підійти, а від якого втекти.

— Я знаю, як це працює, — зціплюю зуби.

— Так, поки вершники спостерігають, новачки зводять свої рахунки й усувають будь-які... тягарі для крила.

— Я не триклятий тягар, — у мене знову стискається в грудях, бо в глибині душі я знаю, що на фізичному рівні це так.

— Не для мене, — шепоче він, підводячи руку, щоб погладити мене по щоці. — Але вони не знають тебе так, як я, Ві. І поки такі першокурсники, як Барлоу й Зайферт, полюватимуть на тебе, нам доведеться лише спостерігати. Мені доведеться спостерігати, Вайолет.

Надрив у його голосі втишує мій гнів.

— Нам не дозволено вам допомогти. Щоб урятувати вас.

— Дейне...

— І коли вони зберуть тіла для запису в сувій жертв, ніхто не документуватиме *причину* смерті курсанта. Ти з однаковою ймовірністю потрапиш як під ніж Барлоу, так і в кігті дракона.

Дихаю, здригаючись від страху.

— Маркгем каже, що перший рік ти можеш вчитися, не розповідаючи про це матері. Поки вона дізнається, ти вже будеш зарахована писаркою. Після цього вона нічого не зможе зробити, — він підводить другу руку, взявши моє обличчя обома долонями, і нахилиє його до себе. — Будь ласка. Якщо не можеш зробити це для себе, то зроби для мене.

Моє серце стрепенулось, і я вагаюся. Його міркування підштовхують мене до того, що він пропонує.

«Але ж ти вже зайшла так далеко», — шепоче інша частина мене.

— Я не можу тебе втратити, Вайолет, — шепоче він, притулившись чолом до мого. — Я просто... не можу.

Я заплющую очі. Це вихід для мене, і все-таки я не хочу до нього вдаватися.

— Просто пообіцяй мені подумати про це, — благає він. — У нас ще чотири тижні до Обмолоту. Просто... подумай про це.

Надія в його тоні й ніжність, з якою він мене обіймає, пробивають мій захист.

— Я подумаю...

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Не варто недооцінювати виклики Рукавички, Міро.

Вона створена, щоб перевірити твою рівновагу, силу та спритність. Час не має жодного значення, головне, щоб ти дісталася до вершини. Хапайся за линви, коли потрібно. Краще прийти останнім, ніж померти.

«КНИГА БРЕННАНА», СТОРІНКА 46

дивлюся вгору, і вгору, і знову *вгору*, а страх кільчиться в животі, /І як змія напоготові.

— Йопересете... — Ріаннон ковтає, її голова відкинута далеко назад, як і моя, коли ми дивимося на загрозливу смугу перешкод, висічену на передній частині хребта, такого крутого, що його можна цілком вважати за скелю. Зигзагоподібна смертельна пастка стежки височить над нами, піднімаючись п'ятьма різними поворотами на 180 градусів, кожен з яких ускладнюється на шляху до вершини урвища, що відділяє цитадель від летовища та Падолу.

— Дивовижно, — Аурелія захоплено зітхає.

Ми з Ріаннон обертаємося й обидві дивимося на неї так, ніби вона вдарилася головою.

— Ти вважаєш, що цей пекельний пейзаж *дивовижний*? — запитує Ріаннон.

— Я чекала на це *роками!* — Аурелія всміхається, її зазвичай серйозні чорні очі витанцьовують у променях ранкового сонця, коли вона потирає руки, переминаючись у захваті з однієї стрункої ноги на другу. — Мій тато — він був вершником, поки не вийшов на пенсію торік, — постійно влаштовував схожі смуги перешкод, щоб ми могли тренуватися, а мій брат Чсйз казав, що це найкраща частина перебування тут перед Обмолотом. Це справжній викид адреналіну.

— Він з Південного крила, правда? — запитую я, зосередившись на смузі перешкод, що тягнеться вгору *по схилу довбаної скелі*. Це більше схоже на смертельну пастку, ніж на викид адреналіну, але, звісно, ми можемо піти на це. Позитивне мислення для перемоги, чи не так?

— Ага. Сидять там зазвичай у кабінеті й спостерігають за всім, що відбувається біля кордону з Кровлюю, — вона знизує плечима і вказує на місцину, розташовану приблизно після двох третин маршруту. — Він казав стежити за тими гігантськими стовпами, що стирчать зі скелі. Вони обертаються й можуть розчавити між собою, якщо не бути достатньо спритним.

— О, добре, а то я думала, коли вже почнуться складнощі, — бурмоче Ріаннон.

— Дякую, Ауреліє.

Помічаю кілька колод діаметром із метр з невеликими щілинами між ними. Колоди виступають зі скелястого рельєфу, наче набір круглих щаблів, що підіймаються над землею до переходу. Я киваю. Іти швидко. Ними. *Ти міг би згадати про цю смакоту, Бреннане.*

Смуга перешкод — це втілення мого найгіршого кошмару. Уперше після того, як минулого тижня Дейн благав мене піти, я обмірковую пропозицію Маркгема. У Квадранті писарів немає смертельних дистанцій, це точно.

Але ж ти вже зайшла так далеко. А ось і він, маленький голосок, який нещодавно сидів на моєму плечі, обнадіюючи мене, що я зможу пережити Презентацію.

— Досі не розумію, чому вони називають її Рукавичкою, — каже Рідок, який сидить справа від мене, хукаючи на свої долоні, щоб відігнати ранкову прохолоду. Сонце не торкнулося цієї маленької ущелини, але воно освітлює останню чверть дистанції.

— Щоб дракони й далі приходили на Обмолот відсіювати слабаків, — Тайнан глузує з іншого боку від Рідока, склавши руки на грудях і

кидаючи на мене багатозначний погляд.

Я пильно подивилась на нього й відвернулась. Тайнан злий відтоді, як Ріаннон надерла йому дупу на килимі під час проби.

— Йди до біса, бляха-муха! — огризається Рідок, привертаючи до себе увагу всього рою.

Я здивована. Ніколи не бачила, щоб Рідок втрачав самовладання або використовував щось, крім гумору, щоб розрядити ситуацію.

— А ти чого смикаєшся? — Тайнан відкидає пасмо густого темного волосся з очей і повертається, щоб з демонстративною погрозою витріщитися на Рідока, але цс не спрацьовує, бо Рідок удвічі ширший і сантиметрів на п'ятнадцять вищий.

— Я чого смикаюсь? Ти думаєш, якщо подружився з Барлоу і Зайфертом, то маєш право бути козлом у ставленні до свого товариша в команді? — різко відповідає Рідок.

— Саме так. *Товариш у команді*, — Тайнан жестом вказує на смугу перешкод. — Наш час оцінюють не лише індивідуально, Рідоку. Нас також оцінюють як рій, і саме так визначають черговість на Презентацію. Ти справді думаєш, що якийсь дракон захоче пов'язатися з курсантом, який плентатиметься у кінці процесії після всіх інших загонів?

Добре, він має рацію. Це фігово, але так воно є.

— Вони не очікують нас сьогодні на Презентації, бовдуре, — Рідок ступає крок уперед.

— Стояти, — Соєр прослизає між ними, штовхаючи Тайнана в груди так сильно, що той, похитуючись, повертається до дівчини позаду нього. — Повірте тому, хто пройшов через Презентацію торік: ваш час нічого не означає. Курсант, який останній прийшов минулого року, чудово пов'язався, а деякі з першого рою, що вийшли на поле, — пролетіли.

—Тобі трохи гірко від цього, правда ж? — Тайнан шкіриться.

Соєр ігнорує шпильку:

—До того ж смуга перешкод називається Рукавичкою не тому, що відсіює курсантів.

— Її називають Рукавичкою, бо це скеля, яка охороняє Паділ, — каже професор Еметтеріо, підходячи ззаду до нашого загону; його голена голова виблискує на сонячному світлі. — До того ж справжні рукавички — кольчужні рукавички з металу — збіса слизькі, і ця назва прижилася років двадцять тому.

Він підвів брову на Тайнана і Соєра:

— Ви двоє, закінчили сперечатися? Бо в усіх дев'ятьох вас є рівно година, щоб дістатися до вершини, перш ніж інший рій зможе потренуватися. З того, що я бачив, споглядаючи за вашою спритністю на килимі, вам знадобиться кожна секунда.

У нашій маленькій групі прокотився гомін згоди.

— Як вам відомо, рукопашні бої призупинені на наступні два з половиною тижні до Презентації, тож можете зосередитися на цьому, — професор Еметтеріо гортає сторінки в маленькому нотатнику, який носить із собою. — Соєре, покажеш їм, як це робиться, оскільки ти вже знаєш дистанцію. Потім Пріор, Тріна, Тайнан, Ріаннон, Рідок, Вайолет, Аурелія і Лука.

Усмішка ламає різку лінію його рота, коли він закінчує називати кожне ім'я в нашому рої, а ми шикуюємося в шеренгу.

— Ви єдиний рій, який лишився неушкодженим із часів Парапету. Це неймовірно. Ваш командир, мабуть, дуже пишається цим. Зачекайте тут секунду.

Він проходить повз нас і махає комусь високо на скелі.

Поза всяким сумнівом, у декого є спостерігачі.

— Аетос особливо пишається Сорренґейл, — Тайнан обдаровує мене глузливою посмішкою, щойно наш викладач відходить подалі.

В очах у мене червоніє.

— Слухай, якщо хочеш лити лайно на мене, це одна справа, але не вплутуй у це Дейна.

— Тайнане, — застерігає Соєр, хитаючи головою.

— А що, нікого не турбує, що наш командир спить з однією з нас? — Тайнан розводить руками.

— Я не... — починаю я, і обурення закипає всередині, перш ніж встигаю зробити глибокий вдих. — Чесно кажучи, це не твоя клята справа, з ким я сплю, Тайнане. — Хоча, якщо мене збираються звинуватити, чи не можу я тоді отримати деякі пільги? Як я знаю, Дейн, як і цей йолоп, загличений на тому, що «близькі-стосунки-не-заохочуються-в-межах-субординації». Але ж Дейн міг би зробити крок назустріч, якби справді захотів, чи не так?

— Турбує, якщо цей хтось отримує пільги! — додає Лука.

— Курва, — бурмоче Ріаннон, потираючи перенісся. — Луко, Тайнане, заткніться. Вони не сплять разом. Вони дружать змалку. Тобі що, недостатньо відомо про наше командування, щоб не знати, що його батько — ад'ютант її матері?

Очі Тайнана розширюються, ніби для нього це новина.

— Та невже?

— Вже, — я сухо киваю головою і вивчаю дистанцію.

— От дідько. Мені... шкода. Барлоу.сказав...

— І це твоя перша помилка, — втручається Рідок. — А слухатимеш цю садистську дулу — тебе вб'ють. Це ще пощастило, що Аетоса тут немає.

Чиста правда. Дейн би очевидно не погодився з припущеннями Тайнана і, ймовірно, призначив би його на місяць прибирати клозети. Добре, що Дейн у цей час на летовищі.

Ксейден просто вибив би з нього все лайно.

Я кліпаю, щоб прогнати це порівняння й будь-яку іншу думку про Ксейдена Ріорсона геть із голови.

— Поїхали! — професор Еметтеріо підходить до початку шеренги. — Ви отримаєте свої показники часу вже на горі, якщо встигнете. Однак не забувайте, що матимете ще дев'ять практичних занять, перш ніж через два з половиною тижні ми виставимо вам рейтинги для Презентації, яка й визначить, чи вважатимуть дракони вас гідними для Обмолоту.

— Чи не доцільніше дозволити першокурсникам практикуватися на цій штуці одразу після Парапету? — запитує Ріаннон. — Знаєте, нам би пригодилося трохи більше часу для тренувань, щоб не вмирати...

— Ні, — відповідає професор Еметтеріо. — Час — то лише частина проби. Маєш якісь мудрі слова, Соєре?

Соєр повільно видихає, його погляд слідкує за підступною стежкою.

— Через кожні два метри від вершини прямовисної скелі до підніжжя тягнуться линви, — розповідає він. — Якщо почнете падати, простягніть руку й ухопіться за мотузку. Це коштуватиме вам тридцять секунд, але смерть коштує дорожче.

Знаменито.

— Гадаю, там є дуже гарні сходи, — Рідок вказує на круті сходи, висічені в скелі поруч із широким зворотним спуском з Рукавички.

— Сходи для того, щоб дістатися до летовища на вершині хребта після Презентації, — розповідає професор Еметтеріо, потім піднімає руки в бік дистанції й клацає пальцями, вказуючи на різні перешкоди.

П'ятиметрова колода на початку підйому буде крутитися. Металеві рейки на третьому підйомі підвішені. Величезне колесо на першому повороті починає обертатися проти годинникової стрілки, а ті мацюпунькі стовпи, про які згадувала Аурелія? Вони крутяться в протилежних напрямках.

— Кожен із п'яти підйомів на цій дистанції створений для імітації викликів, перед якими ви постанете в бою, — професор Еметтеріо повертається до нас, і його обличчя так само суворе, як і під час наших звичайних бойових тренувань. — Від рівноваги, яку ви маєте тримати на спині свого дракона, від сили, щоб утримувати своє місце під час маневрів, до... — він киває головою вгору, на останню перешкоду, яка із цього кута схожа на пандус під кутом дев'яносто градусів по вертикалі, — ...витривалості, яка знадобиться вам, щоб битися на землі, а потім видертися на свого дракона за якусь секунду.

Стовпи вибивають шматок граніту, і камінь гуркоче вниз, б'ючись об усі перешкоди на своєму шляху, аж поки не розлітається на друзки за кілька метрів перед нами. Якщо колись і була метафора мого життя, то це саме вона.

— Ого, — шепоче Тріна.

Її карі очі широко розплющені, коли вона дивиться на розколений камінь. Я найменша в нашому загоні, але Тріна — найтихіша, найзамкнуті-ша. Можу порухувати на двох руках, скільки разів вона говорила зі мною після Парапету. Якби в неї не було друзів у Першому крилі, я хвилювалася б, але Тріна не мусить відкриватися нам, щоб вижити у квадранті.

— Усе гаразд? — питаю її пошепки.

Тріна ковтає слину й киває, каштановий кучерик кумедно підстрибує на її чолі.

— А якщо нам не вдасться видертись? — озивається Лука праворуч від мене, заплітаючи своє довге волосся у вільну косу. Її звичайна

гордовитість сьогодні не так помітна на обличчі. — Є тут якийсь інший маршрут?

— Іншого маршруту немає. Якщо вам не вдасться, ви не зможете потрапити на Презентацію, зрозуміло? Займай свою позицію, Соєре, — наказує професор Еметтеріо, і Соєр рушає на початок дистанції. — Після того як він подолає останню перешкоду, щоб кожен міг повчитися в цього курсанта, як завершувати дистанцію, решта стартуватиме що шістдесят секунд. І... погналі!

Соєр мчить, як куля. Він легко долає п'ять метрів по колоді, що обертається впритул до скелі, потім видирається на стовпи, але пропускає аж три оберти всередині колеса, перш ніж проскакує через єдиний отвір. Окрім цього, я не бачу жодної помилки на першому підйомі. Ані. Одної.

Він розвертається і мчить до низки гігантських підвісних куль, що утворюють другий підйом, перестрибуючи з одної на іншу і чіпляючись до кожної з них по черзі. Коли його ноги нарешті торкаються ґрунту, він знову розвертається й прямує до третього підйому, який розділений на дві частини. На першій ділянці гігантські металеві рейки підвішені паралельно до стіни скелі, як щаблі, тож Соєр легко перебирає руками, використовуючи вагу та інерцію свого тіла, щоб гойднути рейку вперед і дістатися до наступної, яка висить сантиметрів на п'ятнадцять вище за попередню. Так він піднімається по схилу скелі. З останньої рейки стрибає на ряд хитливих стовпів, які утворюють другу половину цього підйому, перш ніж нарешті зістрибнути назад на гравійну доріжку.

Коли досягає четвертого підйому, обертових стовпів, про які попереджав брат Аурслії, Соєр робить усе це схожим на дитячу гру, тож у мені починає наростати надія, що, можливо, траса не така складна, як здається із землі.

Але потім він стикається з велетенською, схожою на димар розщелиною, що здіймається високо над ним під кутом двадцять градусів, і зупиняється.

— Тобі вдасться! — гукає Ріаннон поруч зі мною.

Ніби почувши, він кидається до похилого димаря і пнеться серединою вгору, розкинувши руки, ніби утворюючи тілом букву «Х», а потім починає видобуватися щораз вище, аж поки не добирається до верху й через отвір не валиться на ґрунт перед останньою перешкодою — масивним пандусом, який сягає верхівки краю скелі при майже вертикальному підйомі.

Мені перехоплює подих, коли Соєр мчить до пандуса, використовуючи свою швидкість та інерцію, щоб видертися на дві третини шляху вгору по майже вертикальній поверхні. За мить до того, як почати завалюватись назад, він викидає вгору руку, хапається нею за край пандуса й перетягує себе через нього.

Ми з Ріаннон кричимо і радіємо. Він зробив це. Майже бездоганно.

— Ідеальна техніка! — вигукує професор Еметтеріо. — Це саме те, що ви всі маєте робити.

— Ідеальна то ідеальна, але його все одно пропустили під час Обмолоту, — шпигає Лука. — Здається, у драконів є певний смак.

— Відпочинь, Луко, — каже Рі.

Як міг такий розумний і спортивний курсант, як Соєр, не пов'язатися? І якщо він цього не зробив, то яка, бляха, надія в решти з нас?

— Я замала для пандуса, — шепочу до Рі.

Вона дивиться на мене, а потім знову на перешкоду.

— Ти страшенно швидка. Якщо прискоришся, то я впевнена, що інерція викине тебе на вершину.

Пріор — сором'язливий курсант із прикордонного до Кровли регіону — через доволі очікувані вагання мучиться з підвішеними сталевими рейками на третьому підйомі, але дає з ними раду саме тоді, коли Тріна ледь не падає на хитливі колоди, тягнучись до линви. Я розрізняю

лише пляму червоного в її волоссі, коли вона ступає на обертові стовпи, але чую зойк, який пронизує мене аж до кінчиків пальців ніг, у той час як сама ця линва розгойдується біля землі.

— Ти впораєшся! — кричить Соєр зверху.

— Вони рухаються в протилежні боки! — вигукує Аурелія.

— Тайнане, пішов, — наказує професор Еметтеріо, дивлячись на кишеньковий годинник.

Моє серце бухає у вухах, коли Тріна долає щаблі, і барабанний бій не вщухає, коли Ріаннон викликають на старт. Вона долає перший підйом зі спритністю, яку я від неї очікувала, перш ніж призупинитися.

Тайнан зависає на другій із п'яти куль під час другого етапу просто над урвищем. Якщо він зірветься, у нього буде мізерний шанс вдаритися об єдину колоду, що обертається на першому підйомі, і величезні шанси злетіти з дев'яти метрів на землю.

— Ти мусиш рухатися далі, Тайнане! — кричу я, хоча сумніваюся, що він почує мене звідси.

Може, він і довірливий віслюк, але все ще мій товариш по службі.

Тайнан зойкає, обхопивши руками вертку кулю. Він не може дотягнутися до наступної — ось у чому проблема — і починає зісковзувати.

— Він змарнує свій час, — каже Аурелія, нудно позіхаючи.

— Добре, що це лише тренування, — додає Рідок, а потім гукає до Тайнана: — У чому річ, Тайнане? Боїшся висоти? Хто тепер тягар?

— Перестань, — я штовхаю Рідока ліктем у бік. Зараз він уже не такий худий. Останні сім тижнів додали йому трохи м'язів. — Тільки те, що він паскуда, не означає, що ти маєш бути таким самим.

— Але він дає мені стільки матеріалу для роботи, — відповідає Рідок.

Кутик його рота задирається в усмішці, і він відступає, готуючись рвонути.

— Вихитуйся до наступної! — гукає Тріна все ще з початку дистанції.

— Я не можу! — крик Тайнана міг би рознести скло, відлунюючи горами, і мої груди від цього стискаються.

— Рідок, починай! — командує професор Еметтеріо.

Рідок кидається на колоду.

— Рі! — я кричу. — Мотузка між першим і другим!

Вона киває мені, потім стрибає на першу кулю, захоплюючи її вгорі, біля того місця, де ланцюги прикріплюють її до залізної рейки, і розгойдується, перекидаючи свою вагу з боку на бік.

Це надзвичайно класний підхід, який може мені згодитися.

Гравій хрумтить під черевиками, коли я виходжу на стартову позицію. О, погляньте, моє серце *може* битися швидше. Клята штука майже тріпоче, коли я витираю спітнілі долоні об шкіряні штани.

Ріаннон подає мотузку в руки Тайнану, але замість того, щоб розгойдатись на ній до наступної кулі, він сповзає... *додолу*.

Мені відвисає щелепа, коли він спускається. Я точно такого не очікувала.

— Вайолет, починай! — наказує Еметтеріо.

Будь зі мною, Зігнале. Я проводила в храмі не так багато часу, щоб бог удачі особливо переймався тим, що відбувається зі мною зараз, але варто спробувати.

Пролітаю першу частину підйому й за лічені секунди добігаю до колоди, що крутиться. Мій шлунок наче збовтує ця пекельна балансирна балка.

«Це лише рівновага. Ти можеш тримати рівновагу, — бурмочу я і починаю бігти по ній. — Перебирай ногами швидше. Швидше. Швидше», — повторюю я всю дорогу, зістрибуючи з кінця, щоб приземлитися на першу із чотирьох гранітних колон, кожна з яких вища за попередню.

Між ними приблизно метр, але мені вдається перестрибувати з одного стовпа на другий, не зіслизнувши з кінців. *І це найлегша частина.* До горла підкочується клубок страху.

Я стрибаю в колесо, але пропускаю отвір, коли воно здійснює оберт, тож очікую на наступний. Час. Усе впирається в час.

Коли з'являється нова нагода, не марную її й прослизаю крізь отвір, повертаючи назад на гравійну доріжку другого підйому. Кулі-буйки просто попереду, але я гепнуся з них на дупу, якщо зараз не заспокоюся й не змушу долоні не пітніти.

«*Перохвості дракони — порода, про яку ми знаємо найменше*», — повторюю я подумки, використовуючи кожен мілілітр свого легеневого об'єму, коли стрибаю з краю доріжки на першу кулю, ухопившись зверху за ланцюги, як це робила Ріаннон. Миттєве навантаження на плечі змушує напружувати кожен м'яз, щоб уберегти суглоби від вивихів.

Спокійно. Спокійно.

Кидаючи власним тілом, я змушую кулю хитатися, розгойдуючи її до сусідньої.

«*Це тому, що перохвости, як вважається, не сприймають насильство й не придатні для пов'язування*», — повторюю факти, перебираючись від кулі до кулі, не переводячи очей з ланцюгів ні на що інше.

«*Хоча цей вчений не може бути впевненим, адже за мого життя жоден перохвіст ніколи не покидав Паділ*», — я продовжую цитувати з пам'яті, коли доходжу до п'ятої й останньої кулі. Зробивши фінальний

змах, я кидаюся вбік, відпускаю кулю й приземляюся на гравійну доріжку завширшки з плечі, не підвернувши при цьому кісточку.

Це все імпульс для наступного сходження.

— Зелені дракони, — бурмочу собі під ніс, — відомі своїм гострим інтелектом, походять із почесного роду Вайнелоїдсіг і залишаються найрозумнішими видом драконів, що робить їх ідеальною облоговою зброєю, особливо як порівняти з булавохвостами. — Я закінчую, вирівнюючи тіло з першою металевою рейкою, і готуюся до стрибка вперед.

— Ти що... зубариш? — Аурелія гукає звідти, де вона стрибає на першу кулю знизу.

— Мене це заспокоює, — швидко пояснюю у відповідь. Тут немає часу соромитися — це зачекає на пізніше.

Переді мною три залізні рейки, вивірені в лінію, — як тарани — у стик одна до одної.

«Квадрант писарів зараз здається дуже непоганим», — бурмочу собі під ніс і чіпляюся за першу. Принаймні прокатний профіль поверхні дає мені щось, за що можна вхопитися, поки я прокладаю собі шлях, перебираючи руками. Біль у плечах переростає у пульсуючий, коли я досягаю кінця першої рейки, розмахуючи ногами, щоб набрати швидкість для наступної.

Брязкіт заліза від удару рейок одна об одну змушує пальці проковзувати, і мені перехоплює подих, а жах впирається кігтями в мій живіт.

«Помаранчеві дракони різних відтінків, від абрикосового до морквяного, є найбільш... — чіпляюся за наступну рейку, — найбільш непередбачу-ваними серед драконів, а отже, завжди ризикованими. — Пересуваюся рейкою, так само перебираючи руками й ігноруючи відверті протести своїх плечей. — По спадній з родової лінії Фейкорейн...»

Права рука зривається, тож мене починає розгойдувати на стрімкому гірському схилі й кидати щокую на скелю. Пронизливий гул розриває мені вуха, а очі застилає темна пелена.

— Вайолет! — кричить Ріаннон зверху.

— Порядок з тобою! Мотузка поряд! — гукає Аурелія.

Залізо дряпає пучки моїх пальців, коли ліва рука вислизає, але я помічаю мотузку й хапаюся, спираюся ногами на вузол під собою і міцно тримаюся, поки в моїй голові не перестає дзвеніти. Мені доведеться або розвертатися, або спускатися.

Я пережила сім тижнів у цьому клятому квадранті, й ця дистанція не здолає мене сьогодні.

Відштовхнувшись від скелі, я розвертаюся до рейки й хапаюся за неї, одра¹-зу ж починаючи перебирати руками, щоб дістатися до наступної, а потім ще до наступної, поки нарешті не відпускаю їх, приземляючись на перший хитливий залізний стовп. Мій мозок стрясається, коли ця штука сильно здригнулася, тож я перестрибую на наступну, заледве встигаючи втриматися на ній, перш ніж зістрибнути на гравійну доріжку в кінці підйому.

Одразу за мною з посмішкою приземляється Аурелія:

— Цс було класно!

— Тобі явно треба звернутися до цілителів. Ти, мабуть, ударилася головою, якщо думаєш, що це весело.

Я дихаю уривчасто, але не можу не усміхатися від її очевидної радості.

— Біжи просто по них, — каже вона, коли ми досягаємо обертових колод місточка, що стирчать прямо зі скелі.

Кожна метрова в діаметрі колода обертається на опорах на одній з найкрутіших ділянок траси. Швидко підраховую: якщо впасти з одного з

тих стовпів, то, ймовірно, пролетіти доведеться щонайменше десять метрів на кам'янистий осип унизу. Я ковтаю страх, який намагається підступити до горла, і зосереджуюся на тому, що мої спритність і легкість дадуть мені перевагу на цій конкретній перешкоді.

Аурелія продовжує:

— Довірся мені. Якщо зупинишся, тебе знесе.

Я киваю й підстрибую на ногах, збираючи до купи всю мужність, яка в мене ще лишилася. Потім мчу. Мої ноги швидкі й торкаються кожної колоди лише стільки, щоб відштовхнутися до наступної, і через кілька ударів серця я вже на протилежному боці.

— Є! — кричу, підкидаючи вгору кулак на знак перемоги, і швидко забираюся з дороги, щоб звільнити її для Аурелії.

— Набик, Вайолет! — кричить вона. — Тепер я!

Її ноги спритніші за мої, коли вона стрибає з колоди на колоду.

Згори лунає рев, тож я підводжу погляд саме вчасно, щоб побачити підчеревину Зеленого Кинджалохвоста, який пролітає просто над нами, прямуючи назад у Паділ.

Я ніколи не зможу до цього звикнути.

Аурелія зойкає, я повертаю голову в її бік і бачу, як вона, похитнувшись, зіслизає на п'ятій колоді. Повітря застигає в моїх легенях, коли подруга, наче в сповільненій зйомці, летить уперед, ударяючись животом об передостанню рухому колоду.

— Ауреліє! — кричу я й кидаюся до неї, але пучки моїх пальців лише ковзають по сьомій колоді.

Наші погляди зустрічаються, шок і жах наповнюють її широкі чорні очі, коли колода відкочує її від мене, і Аурелія зривається. Вниз із половини дистанції скелі.

Сонце сліпить очі, коли ми стоїмо на ранковому шикуванні.

— Келвін Етвотер, — читає, як завжди, урочистим голосом капітан Фіцгіббонс.

Перший рій, нота «Кіготь», Четверте крило. Він сидить на два ряди позаду мене на Бойовому сповіщенні. *Він сидів.*

Нічого особливого сьогодні вранці. Наше перше випробування в Рукавичці подовжило список, але це просто ще один список ще одного дня... хоча це не так. Виняткова жорстокість цього ритуалу ніколи раніше не вражала мене так сильно. Це вже не так, як першого дня. Я ж бо знаю більше за половину імен тих, кого називають. Мій зір розпливається.

— Ньюленд Джавон, — каже Фіцгіббонс.

Другий рій, чота «Полум'я», Четверте крило. Він снідав зі мною.

Нам уже всім має бути за двадцять. Невже це все? Ми вимовляємо їхні імена один раз, а потім продовжуємо так, ніби їх ніколи не було?

Ріаннон переступає ногами на мій бік і різко шморгає носом, від цього руху її плечі здригаються.

— Аурелія Донанс.

Зривається самотня сльоза, я змахую її, роздираючи один зі струпів на своїй щоці. Коли називають наступне ім'я, з'являється крапля крові, але я дозволяю їй заплямувати мене.

Ти впевнена в цьому? — питає Дейн наступної ночі.

Він обіймає мене за плечі, а на його переніссі залягають дві стурбовані зморшки.

— Якщо батьки не приїдуть, щоб поховати її тіло, то я маю впорядкувати її речі. Я остання, кого вона бачила, — пояснюю, обертаючи плечима, щоб урівноважити тягар Аурелійного наплічника.

Кожен родич Басгіату має однаковий вибір, коли його дитину вбивають. Батьки можуть забрати тіло та особисті речі для поховання чи спалення або школа поховає загиблого під каменем і спалить речі самотійно. Батьки Аурелії вибрали другий варіант.

— І ти не хочеш, щоб я пішов з тобою? — запитує він, а його пальці легенько погладжують мою шию.

Я стріпнула головою:

— Я знаю, де яма для спалення.

Він бурмоче прокляття.

— Я мав бути там.

— Ти нічого не зміг би зробити, Дейне, — тихо кажу я, накриваючи його руку своєю так, що наші пальці злегка переплітаються. — Ніхто з нас не зміг би. Вона не встигла навіть дотягнутися до линви, — шепочу я.

Знову й знову прокручую цей момент у голові і щоразу доходжу одного й того самого висновку.

— У мене так і не було можливості запитати тебе, чи ти дійшла до кінця, — каже він.

Я хитаю головою:

— Я не подолала тієї розщелини, схожої на димар, тож довелося спуститися назад за допомогою мотузки. Я надто мала, щоб дотягнутися до її стінок у позиції «Х», але сьогодні ввечері про це не думаю. Імовірно, ще спаде щось на думку до офіційного забігу по Рукавичці в день Презентації.

Мені доведеться. Останнього дня курсантам не дозволяють вертатись назад — ти або завершуєш Рукавичку, або розбиваєшся на смерть.

— Гарзд. Дай знати, якщо знадоблюся, — він відпускає мене.

Я киваю й шукаю будь-якого приводу, щоб вийти з гуртожитку. Вага Аурелієного наплічника приголомшує. Вона була така сильна, щоб перенести стільки через Парапет, і все ж таки зірвалась.

А я якось і досі тримаюсь.

Не можу позбутися відчуття, що несучи її з собою, коли деруся сходами академічної вежі повз кімнату Бойових сповіщень і підіймаюся на кам'яний дах, минаючи кількох інших курсантів, які спускалися вниз. Яма для спалювання — це не що інше, як дуже широка залізна бочка, єдине призначення якої — спалювати, і її полум'я яскраво палає на тлі нічного неба, коли я, спотикаючись, виходжу нарешті на дах, а мої легені напружено хапають кисень.

Кілька місяців тому я не змогла б нести такого важкого наплічника.

Коли скидаю його з плеча, тут більше нікого немає.

— Вибач, — шепочу я, мої пальці хапаються за широкий ремінь наплічника, і я перекидаю його через високий металевий край смітника.

Полум'я спалахує та шугає догори, коли йому підкидають палива, — це ще одна данина Малеку, богу смерті.

Замість того щоб спуститися назад сходами, я пробираюся до краю вежі. Зараз похмура ніч, але я можу розрізнити тіні трьох драконів, які наближаються із заходу, і навіть бачу хребет, де лежить Рукавичка, чекаючи на наступну жертву.

Це буду не я.

Але чому? Тому що я підкорю її? Або тому що я піддамся на прохання Дейна і сховаюся в Квадранті писарів? Усе моє ество опирається другому варіанту, що змушує мене ставити під сумнів усе, що тут відбувається, а хвилини міряють час, перш ніж дзвони сповістять про відбій. Спускаюся сходами, не маючи чіткої відповіді на оте «чому».

Я проходжу внутрішнім двориком, порожнім, якщо не рахувати парочки, яка не може вирішити, чи їм краще цілуватися, чи пройтися біля помосту, і я відводжу погляд, прямуючи до ніші, де ми з Дейном уперше сиділи після Парапету.

Минуло майже два місяці, а я досі тут. Досі прокидаюся щоранку до сходу сонця. Хіба це нічого не означає? Чи є шанс, хай навіть незначний, що мене вистачить, щоб пройти через Обмолот? Що моє місце може бути тут?

Двері, що ведуть до тунелю, яким ми цього ранку перетнули хребет до Рукавички, розташовані в стіні внутрішнього двору відразу ліворуч від навчального корпусу, відчиняються, і я насуплюю брови. Хто б це повертався так пізно?

Припавши спиною до стіни, дозволяю півночі поглинути мене, тоді як Ксейден, Гаррік і Бодхі — двоюрідний брат Ксейдена — під магічним світлом прямують у мій бік.

Три дракони. Вони верталися... Але що робили? Сьогодні ввечері не було жодних тренувань, про які я знаю, та й не відомо мені все, що роблять третьокурсники.

— Мусить же бути щось іще, що ми можемо зробити, — наполягає Бодхі, дивлячись на Ксейдена.

Коли вони проходять повз мене, його голос звучить притишено, а їхні черевики риплять по гравію.

— Ми робимо все, що можемо, — шипить Гаррік.

Холодок поколює мене під волоссям, а Ксейден раптом зупиняється на середині кроку за три метри від мене, його плечі напружились.

Лайно.

Він знає, що я тут.

Замість звичайного страху, який зринає в його присутності, у моїх грудях зростає лише гнів. Якщо він хоче мене вбити, то й добре. Набридло чекати, коли це станеться. Набридло перелякано блукати коридорами коледжу.

— Що сталося? — запитує Гаррік, одразу ж дивлячись через плече в протилежний бік, на пару, яка точно вирішила, що цілуватися важливіше, ніж потрапити в гуртожиток до відбою.

— Ідіть. Зустрінемося всередині, — каже Ксейден.

— Ти серйозно? — Бодхі морщить чоло, і його погляд підозріло блукає подвір'ям.

— Ідіть, — наказує Ксейден, стоячи абсолютно нерухомо, поки ті двоє не заходять у казарму, повертаючи ліворуч до сходів, що виведуть їх на другий і третій поверхи. Лише коли вони зникають, він повертається обличчям туди, де сиджу я.

— Я знаю, що ти знаєш, що я тут, — змушую себе встати й підійти, щоб він не подумав, ніби я ховаюся або, що ще гірше, боюся його. — І, будь ласка, не базікай про те, що ти можеш керувати темрявою. Я сьогодні не в настрої.

— І що, жодних запитань про те, де я був?

Він складає руки на грудях і вивчає мене в місячному світлі. У цьому світлі його шрам здається ще більш загрозливим, але в мене, мабуть, немає сил, щоб злякатися.

— Мені, якщо чесно, байдуже. — Я знизую плечима, від цього руху м'язи в плечах починає ломити. *Чудово, якраз вчасно, щоб завтра потренуватися на Рукавичці.*

Він схиляє голову набік:

— Справді?

— Не-а. Я ж сама тут не гуляю після відбою, — важке зітхання виривається з моїх губ.

— Так, а що ж ти *робиш* тут після відбою, першокурснице?

— Обговорюю втечу, — відповідаю я. — А ти? Не хочеш поділитися?
— насмішкувато запитую, знаючи, що він не збирається відповідати.

— Те саме.

Саркастична дула.

— Слухай, ти збираєшся мене вбити чи ні? Очікування починає мене збіса дратувати, — я підношу руку до свого плеча й масажую його, натискаючи на хворі м'язи, але це не полегшує болю.

— Ще не вирішив, — відповідає він, ніби я щойно запитала про його уподобання на вечерю, але погляд падає на мою щоку.

— Ну а міг би? — бурчу я. — Це б точно допомогло мені скласти плани на тиждень.

Маркгем чи Еметтеріо? Писар чи вершник?

— Я що, впливаю на твій розклад, Вайо-лють? — на його губах блукає невиразна посмішка.

— Просто хочу знати, які в мене тут шанси, — мої руки стискаються в кулаки.

Дупа має нахабство посміхатися.

— Ця найдивніший спосіб, у який до мене будь-коли підбивали клинці...

— Не з *тобою* шанси, пихатий придурку!

Пішло воно. Пішло воно *все*. Я проходжу повз нього, але він ловить моє зап'ястя, і та хватка легка, але міцна.

Пучки Ксейденових пальців на моєму пульсі змушують його прискоритися.

— Шанси на що? — запитує він, притягуючи мене так близько, що моє плече торкається його біцепса.

— Ні на що.

Він не зрозуміє. Він клятий *командир крила*, а це означає, він досяг успіху в усьому, що стосується квадранта, обійшов усіх, навіть якось примудрився обійти власне прізвище.

— Шанси на що? — повторює він. — Не змушуй мене запитувати тричі.

Його зловісний тон суперечить м'якій хватці, і, *чорт забирай*, йому обов'язково так добре пахнути? М'ятою, шкірою й ще чимось, чого я не можу визначити, чогось, що межує між цитрусовими та квітковими.

— На те, щоб це все пережити. Не можу дати собі раду з клятою Рукавичкою.

Я нерішуче пробую висмикнути своє зап'ястя, але він не відпускає.

— Я бачу, — він такий несамовито спокійний, а я навіть не можу впоратися з *однією* з власних емоцій.

— Ні, не бачиш. Ти, напевно, радієш, бо я зірвусь на смерть і тобі не доведеться вбивати мене. .

— Убити тебе не становить жодної проблеми, Вайо-лють. Більшість моїх проблем виникають через те, що я залишаю тебе живою.

Підводжу погляд, щоб упіймати його, але його обличчя нерозбірливе, воно потопає в тіні, спробуй роздивися.

— Вибач, що потурбувала, — з мого голосу скрапує сарказм. — Знаєш, у чому проблема цього місця? — Я знову смикаю руку, але він тримає міцно. — Окрім тієї, щоб торкатися речей, які тобі не належать?

Мої очі вглядаються в нього;

— Я впевнений, що ти мені розповіси, — мій живіт здригається, коли його великий палець промацує мій пульс і він відпускає зап'ясток.

Я відповідаю, перш ніж встигаю подумати:

— Сподіватись.

— Сподіватись? — Він нахилиє голову ближче до моєї, ніби не впевнений, що правильно мене зрозумів.

— Сподіватись, — я киваю. — Хтось на кшталт тебе ніколи цього не зрозуміє, але я знала, що прийти сюди — це смертний вирок. Неважливо, що мене все життя готували до вступу в Квадрант писарів; коли пані генерал Сорренгейл віддає наказ, ти не можеш його проігнорувати.

О боги, чому я стелюсь перед цією людиною? *Що найгіршого він може зробити? Вбити мене?*

— Звісно, можеш, — він знизує плечима. — Просто тобі можуть не сподобатися наслідки.

Я закриваю очі і, на моє повне збентеження, замість відсторонитися тепер, коли я вільна, я ледь нахилиюся, ніби хочу висмоктати трохи його сили. У нього, безумовно, її достатньо.

— Я знала, які були шанси, але все одно прийшла, зосередившись на тому крихітному відсотку шансів, що виживу. А потім я протрималася майже два місяці, і я отримую... — я хитаю головою, стискаючи щелепу, — сподівання. Це слово має кислий присмак.

— Ах-ах. А потім ти втрачаєш товариша по службі, не можеш видертися по тому димарі й здаєшся. Починаю розуміти. Картинка не надто втішна, але якщо хочеш втекти у Квадрант писарів...

Мені забило дух, я думала, що оброблюся.

— Ти як про це дізнався?

Якщо він дізнався... якщо він розповість, Дейн потрапить у небезпеку.

Зла посмішка викривлює ідеальні губи Ксейдена:

— Я знаю все, що тут відбувається. — Темрява клубочиться навколо нас. — Тіні, пам'ятаєш? Вони все чують, все бачать, все *приховують*.

Решта світу зникає. Він міг би зробити зі мною тут усе що завгодно, і ніхто не здогадається.

— Моя мама обов'язково винагородить тебе, якщо розповіси їй про план Дейна, — м'яко кажу я.

— Якраз *тебе* вона точно винагородить за те, що розповіси їй про мій маленький... як ти там його назвала? *Клуб*.

— Я не збираюся їй розповідати, — мої слова звучать як захист.

— Я знаю. Ось чому ти досі жива, — він не зводить з мене очей. — Річ ось у чому, Сорренгейл. Надія — річ мінлива і небезпечна. Вона краде твою увагу й спрямовує її на можливості замість того, щоб утримувати там, де вона має бути, — на ймовірностях.

— То що ж мені тоді робити? Не сподіватися що я житиму? Просто планувати смерть?

— Ти повинна зосередитися на речах, які можуть тебе вбити, щоб знайти спосіб *не померти*, — він хитає головою. — Я ледь можу підрахувати кількість людей у цьому квадранті, які б не хотіли твоєї смерті, чи то в помсту твоєї матері, чи тому, що ти справді добре вмієш дратувати людей, але ти досі тут, попри все.

Тіні огортають мене, і присягаюся, я відчуваю дотик до своєї пораненої щоки.

— Взагалі-то, спостерігати за цим досить дивно.

— Рада була тебе розважити. Іду спати, — крутнувшись на п'ятах, прямує до входу в казарму, але він просто за мною, так близько, що двері грюкнули б йому в обличчя, якби він не був таким неприродно швидким, щоб перехопити їх.

— Може, якби ти перестала скиглити у своєму самопожиранні від жалю до себе, то побачила б, що маєш усе. необхідне, щоб пройти Рукавичку, — гукає він мені вслід, і його голос луною розноситься по коридору.

— У моєму само-що?

Я обертаюся, а моя щелепа відвисає.

— Люди вмирають, — повільно каже він, цокнувши язиком, перш ніж глибоко вдихнути. — Це відбуватиметься знову й знову. Це природа того, що тут відбувається. Вершником тебе робить те, що ти робиш після смерті людей. Хочеш знати, чому ти досі жива? Бо ти мірило, за яким я оцінюю себе щовечора. Кожного дня, коли дозволяю тобі жити, я переконуюсь, що в мені ще лишилася частина порядної людини. Тож якщо хочеш піти, то, будь ласка, позбав мене від спокуси й *вали* нахрін. Але якщо ти хочеш щось зробити, то роби.

— Я надто мала, щоб подолати трасу! — шиплю, не піклуючись, що хтось може нас почути.

— Правильний шлях — не єдиний. Збагни це. — Потім він розвертається і йде геть.

Пішов. Ти,

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Зберігати речі померлої коханої людини — тяжкий злочин проти Малека. Вони належать потойбічному світу з богом смерті та померлими. Якщо немає належного храму, згодиться будь-яке вогнище. Хто не горить для Малека, того *спалить* Малек.

Посібник майора Рорлі «Як задобрити богів», друге видання

Наступні тренування на Рукавичці не кращі, ніж мої перші, але принаймні ми не втратили більше нікого з рою. Тайнан перестав базікати, бо, схоже, теж до кінця не може розібратися із цим.

Підвісні кулі — це його крах.

Димар — мій.

До дев'ятого — передостаннього заняття — я була вже готова спалити всю смуту перешкод. Ділянка траси, на якій зазнаю невдачі, призначена для імітації сили та спритності, щоб осідлати дракона, і стає зрозуміло, що мій зріст мене підставить.

— Може, зумієш залізти мені на плечі, а потім... — Ріаннон хитає головою, поки ми вивчаємо розколинину, яка стала моїм заклятим ворогом.

— Тоді я однаково застрягну на півдорозі, — відповідаю я, витираючи літ із чола.

— Не пройде. На маршруті не можна торкатися інших курсантів. — Соєр схрещує руки біля мене, кінчик його носа тепер яскраво-червоний від високого сонця.

— Ти тут для того, щоб розтрити надії та мрії, чи маєш якусь пропозицію? — обрубє Ріаннон. — Презентація вже завтра, тому, якщо є якісь яскраві ідеї, зараз саме час.

Якщо я збираюся втекти у Квадрант писарів, то сьогодні саме та ніч. Моє серце стискається від цієї думки. Це логічний вибір. Безпечний вибір.

Мене зупиняють лише дві думки.

По-перше, немає гарантії, що моя мати не дізнається. Те, що Маркгем мовчатиме, не означає, що мовчатимуть викладачі.

Однак найголовніше: якщо піду, якщо сховаюся... то я ніколи не дізнаюся, чи достатньо хороша, щоб вижити тут. І хоч можу не вижити, якщо залишуся, я не впевнена, що житиму, якщо втечу.

Дорія Меррілл, — оголошує з помосту капітан Фіцгіббонс.

Кожна його риса кришталеву чітка не лише тому, що сонце за хмарами, а й тому, що я стою ближче. Наш стрій робиться коротшим з кожним курсантом, який зривається.

За словами Бреннана й за статистикою, сьогоднішній день серед найсмер-тоносніших для першокурсників.

Сьогодні день Презентації, і, щоб потрапити на леговище, нам доведеться спочатку зійти на Рукавичку.

Усе у Квадранті вершників покликане відсіювати слабких, і цей день не виняток.

— Камрін Дайр, — капітан Фіцгіббонс і далі читає із сувою.

Я здригаюся. Його місце було навпроти мого на заняттях про різновиди драконів.

— Арвел Пеліпа.

Імоджен і Квінн — обидві другокурсниці — втягують повітря швидше за мене. У зоні ризику не тільки першокурсники. Ми просто помираємо з найбільшою ймовірністю.

— Мішель Іверем, — капітан Фіцгіббонс скручує сувій. — Ми віддаємо їхні душі Малеку.

Із цим останнім словом стрій розпадається.

— Другий і третій курси, якщо ви не чергуєте на Рукавичці, ідіть у клас. Першокурсники, настав час показати нам, чого ви досягли. — Дейн вичавлює усмішку й перескакує поглядом через мене, дивлячись на наш рій.

— Щастя тобі сьогодні. — Імоджен заправляє пасмо рожевого волосся за вухо й усміхається просто до мене нудотно-солодкавою посмішкою. — Сподіваюся, ти не впадеш... малятку.

— До зустрічі, — відповідаю я, підводячи підборіддя.

Вона секунду дивиться на мене з повного ненавистю, а потім іде з Квінн та Ціанною, нашою заступницею командира, чії світлі кучері до плечей підстрибують під час ходьби.

— Щасливо. — Гітоп — най товстіший третьокурсник у нашому рої, з вистриженим та пофарбованим у червоне волоссям — гримає себе в серце, просто над двома нашивками, і дарує нам усім щире, але тупувату усмішку перед тим, як вирушити на заняття.

Дивлячись на спини дівчат, я задумалась, що означає кругла нашивка на правому плечі з водою та кулями. Я знаю, що трикутна нашивка зліва поруч із довгим мечем означає, що з ними не можна жартувати на килимі. Відтоді як Дейн розповів мені про свою нашивку, що позначає його надсекретну печать, я пильно придивляюся до нашивок інших курсантів. Більшість із них носять шеврони як знаки пошани, але я вбачаю в цьому те, чим вони є насправді, — розвіддані, які одного дня можуть знадобитися мені, щоб перемогти їхніх власників.

— Я не уявляв собі, що Гітон насправді вміє говорити, — між бровами Рідока залягають дві зморшки.

— Може, вони вважають, що варто принаймні привітатись, перш ніж нас потенційно підсмажать сьогодні, — каже Ріаннон.

— Шикуйсь, — наказує Дейн.

— Ти підеш з нами? — запитую я.

Він киває, далі відводячи погляд від мене.

Ми, восьмеро, ділимося на дві шеренги по чотири, як і інші рої навколо нас.

— Незручно якось, — шепоче Ріаннон збоку. — Здається, він на тебе злиться.

Кидаю погляд на тонкі плечі Тріни, коли вітерець шарпає косу, яку я вклала короною. Він також розтріпує кілька Тріниних кучериків.

— Він хоче те, чого я не можу йому дати.

Її брови повзуть догори.

Я закочую очі:

— Ні... не це.

— Мені однаково, якби це було *це*, — відповідає вона собі під ніс. — Він гарячий. Від нього віє хлопчиком-сусідом, який досі може надерти тобі зад.

Я стримую усмішку, бо вона має рацію. Він такий.

— Ми найбільший рій, — зауважує Рідок позаду нас, коли найвіддаленіші рої з лівого боку — з Першого крила — виходять через західну браму подвір'я.

— Скільки нас лишилося? — запитує Тайнан. — Сто вісімдесят?

— Сто сімдесят один, — відповідає Дейн. Рої з Другого крила починають ру. хатися на чолі зі своїм командиром, а це означає, що Ксейден десь попереду.

Мої нерви прибережені для подолання смуги перешкод, але складно не думати, на який бік схиляться шальки терезів сьогодні.

— На сотню драконів? Але що ми будемо... — запитує Тріна, однак через тривогу її слова уриваються.

— Не дозволяй страху проникати у твій голос, — огризається Лука з-за спини Ріаннон. — Якщо дракони вважатимуть тебе полохливою, завтра від тебе лишиться тільки ім'я.

— Каже вона, — приколюється Рідок, — і наганяє ще більше страху.

— Заткнися, — відстрілюється Лука. — Ти знаєш, що це правда.

— Просто зображуй упевненість, і я вірю, що все буде добре. — Нахиляюся вперед, щоб наші товариші позаду не могли мене почути, а в цей час Трете крило починає маршувати до воріт.

— Дякую, — шепоче Тріна у відповідь.

Примружений погляд Дейна нарешті зустрічається з моїм, але він принаймні не називає мене брехухою. Хоча в його очах достатньо звинувачення, щоб мене можна було цілком засудити за це.

— Нервуєш, Рі? — запитую, знаючи, що нас незабаром покличуть.

— За тебе? — питає вона. — Зовсім ні. У нас усе під контролем.

— О, маю на увазі завтрашній іспит з історії, — дражнюся я. — Сьогодні не відбувається нічого особливого, щоб панікувати.

— О, тепер, коли ти згадала про це, мене просто в могилу зажене той Аріфський договір, — вона всміхається.

— А, угода між Наваррою і Кровлою про спільний повітряний простір для драконів та грифонів над вузькою смугою Есбенських гір між Самер-тоном і Дрейтусом, — пригадую я, киваючи.

—Твоя пам'ять убивча, — вона стріляє мені усмішкою.

Однак моя пам'ять не допоможе мені підкорити Рукавичку.

— Четверте крило! — гукає Ксейден звідкись іздалеку. І навіть не потрібно бачити, щоб зрозуміти, що це він віддав наказ, а не його заступник. — Висуваємося!

Ми рушаємо одне за одним, чота «Полум'я», потім «Кіготь» і нарешті «Хвіст».

Біля воріт виникає невеликий затор, але ми пропихаємось і входимо в освітлений магами тунель, яким щоранку ходимо до Рукавички. Тіні приховують краї кам'янистої підлоги вздовж нашого шляху.

Яка взагалі межа сили Ксейдена? Чи може він використати тіні, щоб передушити всі рої тут? Чи потрібен йому відпочинок або перезавантаження після цього? Чи передбачає така величезна сила якусь систему стримувань і противаг?

Дейн сповільнює крок і стає між Ріаннон та мною.

— Передумай, — ледь чутно шепоче він.

— Ні, — відповідаю набагато впевненіше, ніж почувуюся.

— Пе... ре... думай, — його рука знаходить мою, коли ми спускаємося крізь прохід у тісному строю. — Будь ласка.

— Я не можу, — хитаю головою. — Зрештою, як і ти — не покинеш Кет і не побіжиш до писарів.

— Це інше, — його рука стискає мою, і я відчуваю напругу в його пальцях, у його руці. — Я вершник.

— Хтозна, може, я теж, — шепочу, коли попереду з'являється світло.

Раніше я не вірила в це, коли не могла піти, бо мама не дозволяла, але тепер у мене є вибір. І я вибираю лишитися.

— Не будь... — він обриває себе й відпускає мою руку. — Не хочу ховати тебе, Ві.

— Одному з нас доведеться ховати другого — це не моторошно, а просто факт.

— Ти знаєш, що я маю на увазі.

У триметровій арці стає світліше, і ми виходимо на дорогу, що веде до підніжжя Рукавички.

— Прошу, не роби цього, — благає Дейн, не стишуючи голосу, коли ми виходимо на мерехтливе сонячне світло.

Краєвид, як завжди, неймовірний. Ми досі високо в горах, тисячі метрів над долиною, і зелень, здається, тягнеться нескінченно на південь із випадковими купками приземкуватих дерев серед барвистих схилів із польовими квітами. Мій погляд звертається до Рукавички, вирізьбленої на скелі, і я не можу нічого вдіяти, лише поглядом підіймаюся від перешкоди до перешкоди дедалі вище, доки не дивляюся на вершину хребта, який, як я бачила на картах, веде до прямовисного каньйону — до лето-вища. Прикушую губу, дивлячись на обрив між деревами.

Зазвичай на летовище допускають тільки вершників — за винятком дня Презентації.

— Не знаю, чи зможу дивитися, — каже Дейн, знову привертаючи мою увагу до свого сильного обличчя. Його ідеально підстрижена борода обрамляє стиснуті повні губи.

— Тоді заплющ очі.

У мене є план — він паскудний, але варто спробувати.

— Що змінилося між Парапетом і Рукавичкою? — знову запитує Дейн, а його очі вихлюпують на мене бурю емоцій, які я не можу зрозуміти. Ну, крім страху. Це не потрібно тлумачити.

— Я.

За годину мої ноги пролітають над обертовими колодами місточка, тож я стрибаю на безпечну гравійну доріжку. Третій підйом завершено. Ще два. І я не торкнулася жодної мотузки.

Присягаюся, я відчуваю на собі погляд Дейна знизу, де починається траса і де Тайнан із Лукою ще не почали підйом, але я не дивлюся вниз. Немає часу на те, що, на його думку, буде останнім поглядом, тож не можу дозволити собі зволікати, щоб утішити його, коли попереду ще дві перешкоди.

Це означає, що є ще одна, яку я навіть не мала нагоди спробувати, — майже вертикальний пандус у кінці.

— Ти зможеш! — кричить Ріаннон згори, коли я підходжу до порожнистої розколини.

— Або можеш зробити нам усім послугу й гепнутися! — кричить інший голос. То, поза всяким сумнівом, Джек. Принаймні раніше на тренуваннях була лише наша команда, але тепер кожен першокурсник може спостерігати за цим або з підніжжя траси, або з-за краю скелі.

Дивлюся на порожнисту колону, якою маю вилізти, а потім відбігаю на кілька метрів назад стежкою.

— Що ти робиш? — кричить Ріаннон, коли я хапаю одну з линв і волочу її, а вона сунеться верхом по горизонтальній поверхні скелі, зриваючи камінці у вільне падіння.

Линва пекельно важка й не хоче натягуватися, але мені вдається затягнути її на верхівку розщелини. Натягнувши линву так туго, наскільки це можливо, я ставлю одну ногу на край шахти й смикаю за мотуз, потім молюся Зігналу, щоб це спрацювало.

— А вона може це *зробити*? — запитує хтось.

Я роблю це зараз.

Тоді підводжу другу ногу й починаю підійматися димарем, використовуючи лише правий бік розщелини як опору для ніг. Видряпаюся по ній, спираючись на линву й підтягуючись на ній руками. Линва починає зіслизати приблизно на півдорозі, коли мотузка натикається на великий валун, але я швидко вибираю слабіну й продовжую. Серце гримить у вухах, але мене вбивають мої долоні. Таке відчуття, ніби полум'я роз'їдає їх, тож зціплюю зуби, щоб не закричати.

Ось вона. Вершина.

Зараз линва ледве тримається за ріг розщелини. Використовую рештки сили рук і тулуба, щоб підтягнутися, загібаючи руками й колінами по стежці.

— Так, чорт забирай, так! — кричить Рідок, галайкаючи зверху. — Це наша дівчинка!

— Вставай! — гукає Ріаннон. — Ще один!

Мої груди важко здимаються, легені печуть, але мені вдається звестись на ноги. Я на останньому підйомі, останньому шляху до летовища, й переді мною встановлено зроблений із дерева вигнутий пандус. Він починається за три метри від стіни скелі і, вигинаючись, як внутрішня частина чаші вгору, доходить до її вершини на висоті знову-таки трьох метрів.

Перешкода допомагає перевірити, чи може курсант видертися на передню ногу дракона й дістатися його сідалища. Однак я надто низька.

А втім, Ксейденові слова, що правильний шлях — не єдиний, знову й знову лунали в моїй голові всю ніч. Коли зійшло сонце й прогнало темряву, у мене виник план.

Лише сподіваюся, що справді зможу зробити це.

Витягну з піхов свій принесений ще з дому найбільший кинджал і витираю піт на чолі зворотним боком брудної долоні. Тоді я забуваю про біль у руках, ломоту в плечах і хрускіт у коліні від неправильного приземлення після стовпів. Блокую весь біль, замикаю його за стіною, як робила це протягом усього життя, і зосереджуюся на пандусі, наче від того, чи впораюся я з ним, залежить моє життя.

Тут немає мотузки. Є лише один спосіб подолати це.

Чиста, курва, воля.

Тож я біжу, використовуючи свою швидкість як перевагу.

Під моїми ногами пандус гримить, як барабан, а нахил стрімко задирається догори. Те, що я особисто не долала цієї перешкоди, не означає, що я не бачила, як мої товариші долали її знову й знову. Кидаю тіло вперед, інерція підхоплює мене — і я несуся пандусом угору.

Чекаю, доки не надійде той дорогоцінний зсув, мить, коли сила тяжіння починає завертати моє тіло десь за метр від вершини. Тоді замахуюсь рукою й заганяю кинджал у слизьку м'яку деревину пандуса, використовуючи його, щоб перекинути себе через останній метр догори.

Первісний зойк виривається з мого горла, а моє плече волає на знак протесту, щойно пальці торкнулися краю. Перекидаю лікоть через верх, щоб набути більшого важеля, і підтягуюся, використовуючи руків'я кинджала як останній крок перед тим, як перекинутися на вершину скелі.

Але це ще не все.

Лежачи на животі, повертаюся обличчям до пандуса, потім простягаю руку за борт і висмикую кинджал, вкладаючи його в піхви на ребрах,

перш ніж хитаючись підвестися. Я зробила це. Полегшення висмоктує адреналін просто з мого тіла.

Ріаннон підхоплює моє обм'якле тіло, поки я хапаю ротом повітря. Рідок обіймає мене з-за спини, стискаючи так, ніби я начинка для сендвіча, і кричить від щастя. Я протестувала б, але зараз тільки вони підтримують мене у вертикальному положенні.

— Вона не впоралась! — кричить хтось.

— Ага, вже, вона щойно це зробила! — гукає Рідок через плече, послаблюючи хватку.

Мої коліна тремтять, але я тримаюся, поки раз за разом хапаю повітря.

— Ти зробила це! — Ріаннон обіймає моє обличчя руками, а сльози наповнюють її карі очі. — Ти зробила це!

— Удача, — вдихаю ще раз і благаю своє шалене серце сповільнитися.

— І... адреналін...

— Обман!

Обертаюся на голос. Це Ембер Мейвіс, блондинка-полуничка Ембер Мей-віс із Третього крила, яка була *близькою подругою* Дейна торік. На її обличчі не відбивається нічого, крім люті, коли вона кидається до Ксейдена, який стоїть за кілька метрів від неї із сувоєм, фіксуючи час секундоміром з доволі знудженим виглядом.

— Іди до біса, Мейвіс, — рикає Гаррік, пропихаючись поміж Ембер і Ксей-деном; сонце виблискує на двох мечях, які кучерявий керівник чоти закріпив на спині.

— Шахрайка явно використовувала невідповідні засоби, і то не раз, а двічі, — кричить Ембер. — Із цим не можна миритися! Ми живемо за правилами або вмираємо за ними!

Не дивно, що вони з Дейном такі близькі: обоє закохані в Кодекс.

— Не люблю, коли когось із моєї чоти називають шахраєм, — попереджає Гаррік; його масивні плечі заслоняють Ембер, коли він розвертається. —

А мій командир крила розбереться з будь-яким порушенням правил у своєму підрозділі.

Він відходить убік, і я наражаюсь на блискучі блакитні очі Ембер.

— Сорренгейл? — запитує Ксейден, вигинаючи брову з явним викликом, тримаючи ручку над сувоєм.

Я вже не вперше зауважую, що, крім емблем Четвертого крила та командира крила, він не має нашивок, які так люблять демонструвати інші.

— Очікую тридцятисекундного штрафу за використання мотузки, — відповідаю я, дихаючи спокійніше.

— А ніж? — погляд Ембер стає колючим. — Вона дискваліфікована.

Коли Ксейден не відповідає, вона переводить очі на нього:

— Звісно, вона вилітає! Ти не можеш терпіти беззаконня у своєму крилі, Ріорсоне!

Проте Ксейден пильно дивиться на мене, мовчки очікуючи на мою відповідь.

— Вершник може приносити у квадрант лише ті предмети, які здатен нести... — починаю я.

— Ти цитуєш мені Кодекс? — кричить Ембер.

— ...і вони не повинні бути відчужені від вершника під жодним приводом, — веду далі я. — Якщо їх перенесли через Парапет, предмети вважають за частину його особистості. Стаття третя, розділ шостий, додаток В.

Її блакитні очі широко розплющені, коли я дивлюся на неї.

— Цей додаток був написаний, щоб зробити крадіжку кримінальним злочином.

— Правильно, — я киваю, дивлячись кудись у простір поміж нею та оніковими очима, які бачать мене наскрізь. — Але, роблячи це, Кодекс надав будь-якому предмету, пронесеному через Парапет, статус частини вершника. — З різким бодем у долонях я витягую зазубрене й притуплене лезо. — Це не лезо виклику. Це те, що я перенесла через Парапет, тому вважаю його за частину себе.

Його очі спалахують, а я не пропускаю натяку на посмішку на його неймовірно аморальних устах. Бути *таким* красивим і таким безжалісним мало б суперечити Кодексу.

— Правильний шлях — не єдиний шлях, — я використовую його ж слова проти нього.

Ксейден витримує мій погляд.

— Вона тебе вставила, Ембер. ■

— Технічно!

— Вона тебе далі вставляє. — Він злегка повертається й дивиться на мене таким поглядом, якого я ніколи не хотіла б бачити.

— Ти мислиш, як писарка, — гарчить Ембер на мене.

Це здається образою, але я просто киваю:

— Так, звісно.

Ембер забирається геть, а я знову вкладаю кинджал у піхви, опускаю руки й заплющую очі, — тягар спадає з моїх плечей. Я зробила це. Я пройшла ще одне випробування.

— Сорренгейл, — озивається Ксейден, і я розплющую очі. — У тебе тече.

Він поглядом вказує на мої руки. Туди, де кров скрапує з пучок пальців.

Біль виривається, продершись крізь мою ментальну дамбу, як бурхлива ріка, на вигляд місива, яке я зробила зі своїх долонь. Я їх пошматувала.

— Зроби із цим щось, — наказує він.

Я киваю й відходжу набік до свого рою. Ріаннон допомагає відрізати рукави моєї сорочки, щоб перев'язати руки, а я підбадьорюю двох наших останніх із загону, які видираються на скелю.

Ми всі встигаємо.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

День Презентації не схожий на жоден інший. Повітря насичене можливостями або навіть і смородом сірки від ображеного дракона. Ніколи не дивіться червоному в очі. Ніколи не відступайте від зеленого. Якщо ви відчуваєте трепет перед коричневим...

просто не ДИВІТЬСЯ.

«Польовий ДОВІДНИК З РІЗНОВИДІВ ДРАКОНІВ» ПОЛКОВНИКА
Каорі

На пізній ранок нас залишилося 169, і навіть з моїм штрафом за линву ми посіли одинадцяте місце з тридцяти шести роїв перед Презентацією — до всирачки моторошним парадом курсантів перед цьогорічними драконами, які виявили бажання пов'язатися.

Тривога підкошує мої ноги від думки, що я підійду так близько до драконів, які мають намір відсіяти слабких перед Обмолотом. Раптом хочеться, щоб ми посіли останнє місце.

Звісно, найшвидшим на Рукавичці був Ліам Мейрі, який отримав нашивку «Рукавичка». Переконана, що той хлопець не знає, як посідати друге місце, але я не була найповільніша, і цього достатньо.

Широкий каньйон із прямовисними стінами, який утворює поле для тренувань, вражає під полуденним сонцем, з його кілометрами осінніх лугів і вершинами, що здіймаються з трьох боків від нас, поки ми чекаємо біля найвужчої частини — входу в долину. Зрештою, я можу розрізнити лінію водоспаду, який зараз, мабуть, становить лише цівку струмка, але в сезон паводків рватиме все довкола.

Листя дерев стає золотим, наче хтось узяв пензлик з одним кольором і посмугував ним увесь краєвид.

А ще тут є дракони.

Пересічно вісім метрів заввишки, вони вишикувалися в стрій за кілька метрів від стежки — доволі близько, щоб судити про нас, коли проходимемо повз них.

— Ходімо, другий рою, ви наступні, — промовляє Гаррік, маючи нас помахом руки, від якого на його оголеному передпліччі виблискує тавро повстання.

Дейн та інші командири роїв залишилися позаду. Я не впевнена, чи був він у захваті від того, що я пройшла Рукавичку, а чи розчарований тим, що порушила правила. Однак я *ніколи ще* не почувалася такою схвильованою.

— Шикуйсь, — наказує Гаррік діловим тоном, що мене зовсім не дивує, адже це цілком у стилі його керівництва — «спершу справа, потім забава». Здавалося б, він такий близький до Ксейдена. Однак, на відміну від Ксейдена, на правому боці його однострою акуратна лінія нашивок, які проголошують його командиром чоти «Полум'я», а також понад п'ять нашивок, що рекламують його вміння поводитися з різноманітною зброєю.

Рій виконує наказ, і цього разу ми з Ріаннон опиняємося позаду.

Удалині чути звук, схожий на поривчастий вітер, який вщухає так само швидко, як і починається, тож я знаю, що когось уже бракує.

Карі очі Гарріка швидко пробігають по нас.

— Сподіваюся, Аетос виконав свою роботу, тож ви знаєте, що це пряма дорога вниз по галявині. Раджу триматися на відстані не менш ніж два метри одне від одного...

— На випадок, якщо когось із нас сплять, — бурмоче Рідок попереду.

— Правильно, Рідоку. Маєш бажання — кучкуйся, але знай: якщо дракон відчує нехоть до когось із вас, він, імовірно, спалить усе, щоб вичистити одного, — попереджає Гаррік, затримуючи на нас погляд. — Крім того, пам'ятайте, що ви тут не для того, щоб наблизитися до них; якщо ви це зробите, то до гуртожитку сьогодні ввечері не повернетесь.

— Можна запитання? — озивається Лука з першого ряду.

Гаррік киває, але цокання його язика свідчить, що він роздратований. Не можу його звинувачувати. Лука мене теж збіса дратує. Саме її постійна потреба нищити всіх змушує більшість із нас триматися на відстані від неї.

— Третій рій чоти «Хвіст» Четвертого крила вже пройшов, і я поговорила з деякими курсантами...

— Це не запитання, — він зводить брови.

Гей, а він роздратований.

— Правильно. Просто вони сказали, що тут є перохвіст. — Її тон підвищується.

— П-перохвіст? — Тайнан спльовує просто переді мною. — Хто в біса захоче пов'язатися з перохвостом?

Я закочую очі, а Ріаннон похитує головою.

— Професор Каорі ніколи не казав нам, що буде перохвіст, — промовляє Соєр. — Я знаю, бо запам'ятав кожного дракона, якого він нам показав. Усю сотню.

— Ну, значить, тепер буде сто один, — відповідає Гаррік, дивлячись на нас, як на дітей, яких він хотів би позбутися, а потім озирається через плече на вхід у долину. — Розслабтеся. Перохвости не пов'язуються. Навіть не пам'ятаю, коли востаннє їх бачили за межами Падолу. Мабуть, їм просто цікаво. Ваш вихід. Ідете чітко по стежці. Підіймаєтеся догори, чекаєте на весь рій, повертаєтеся назад. Віднині, малята, немає нічого простішого, ніж виконувати ці нескладні інструкції, тож, якщо ви їх не виконаєте, то заслуговуєте на все, що там станеться.

Він розвертається й прямує до стежки перед стіною каньйону, де сидять дракони.

Ми йдемо слідом, відірвавшись від натовпу першокурсників. Вітерець пощипує мої оголені плечі там, де ми розірвали рукави для перев'язок, але кровотеча на моїх руках зупинена.

— Вони всі ваші, — каже Гаррік старшій офіцерці квадранта, жінці, яку я кілька разів бачила на Бойовому сповіщенні, коли та перемовлялася про щось із Ксейденом. На плечах однострою її фірмові шипи, але цього разу вони золоті й здаються збіса гострими, ніби вона хотіла додати сьогодні трохи більше крутизни.

Вона киває й відпускає його.

— Шикуйсь.

Ми всі вишиковуємося в лінію. Ріаннон стоїть за моєю спиною, а Тайнан просто переді мною, а це означає, що я, хай йому чорт, весь час слухатиму його коментарі. *Круто.*

— Розмовляйте, — каже старша офіцерка, склавши руки на грудях.

— Гарний день для Презентації, — жартує Рідок.

— Не зі мною. — Старша офіцерка примружує погляд на Рідоку, а потім звертається до шеренги курсантів перед собою: — Говоріть між собою, коли будете на стежці, це допоможе драконам зрозуміти, хто ви й наскільки добре взаємодієте з іншими. Є кореляція між пов'язаністю курсантів і рівнем балаканини.

А тепер мені захотілось помінятися місцями.

— Не соромтесь дивитися на драконів, особливо якщо вони демонструють свої хвости, але якщо ви цінуєте своє життя, то радила б утриматися від зорового контакту. Якщо натрапите на обпалений слід, просто переконайтеся, що зараз нічого не горить, і йдіть далі, — вона робить довгу паузу, щоб ця порада дійшла до нас, а потім додає: — Побачимося після прогулянки.

Змахнувши рукою, старша офіцерка відступає набік, відкриваючи ґрунтову стежку, що веде через центр долини, а попереду, немов горгульї, нерухомо завмерли сто та один дракон, які цього року вирішили пов'язатися.

Стрій рушає, і ми розтягуємося між собою у визначені два метри.

Я вкрай уважно пильную кожен крок, коли йду стежкою. Стежка під моїми черевиками тверда, і виразно відчутний стійкий запах сірки.

Спочатку ми проходимо повз трійцю червоних драконів. їхні пазури майже вдвічі менші за мене.

— Я навіть не бачу їхніх хвостів! — кричить Тайнан переді мною. — Як ми можемо знати, якої вони породи?

Не зводжу очей з їхніх масивних, м'язистих плечей, коли ми проходимо поруч.

— Ми не повинні знати, якої вони породи, — відповідаю я.

— До дули все, — кидає він через плече. — Мені потрібно зрозуміти, до якого з них я підійду під час Обмолоту.

— Упевнена, що ця маленька прогулянка для того, щоб вони могли вирішити, — відповідаю я.

— Сподіваюся, хтось із них вирішить, що ти не потрапиш на Обмолот, — каже Ріаннон тихим голосом, майже пошепки.

Усміхаюся, а ми підходимо до групи коричневих драконів, трохи менших за маминого Еймсіра, але не набагато.

— Вони трохи більші, ніж я очікувала, — каже Ріаннон, її голос підвищується. — Не такі великі, яких я бачила на Парапеті, але...

Озираюся через плече й бачу, як її розширені очі блукають поміж стежкою та драконами. Ріаннон нервує.

— То ти вже знаєш, хто в тебе буде — племінник чи племінниця? — запитую, минаючи групку помаранчевих драконів.

—•Що? — перепитує вона.

— Я чула, що деякі цілителі можуть робити досить непогані прогнози, коли жінка перебуває на пізніх місяцях вагітності.

— О, ні, — каже вона. — Не знаю. Хоча сподіваюся, що буде дівчинка. Думаю, я дізнаюся, коли ми закінчимо рік і зможемо написати нашим родинам.

— Це дурнувате правило, — кидаю я через плече, опускаючи погляд одразу ж, коли випадково зустрічаюся очима з одним із помаранчевих. *Дихай нормально. Проковтни страх.* Страх і слабкість уб'ють мене, а оскільки я вже спливаю кров'ю, шанси тут не зовсім на мою користь.

— А ти не думаєш, що воно заохочує відданість крилу? — запитує Ріаннон.

— Гадаю, що я однаково віддана своїй сестрі незалежно від того, отримала я від неї листа чи ні, — заперечую я. — Є узи, які не розірвати.

— Я теж був би вірним твоїй сестрі, — вклинюється Тайнан, розвертається і всміхається, задкуючи назад. — Вона збіса гарна вершниця, та ще й має таку *дуцю*. Бачив її перед Парапетом, і, чорт забирай, Вайолет. Вона *заводить*.

Минаємо ще одну групу червоних, потім одного коричневого й двох зелених.

— Обернись. — Я роблю обертальний рух пальцем. — Міра згамцяє тебе на сніданок, Тайнане.

— Мені просто цікаво, як так, що одна з вас отримала всі хороші риси, а друга має вигляд, ніби їй дісталися рештки. — Його погляд ковзає по моєму тілу.

Мене всю трясє від його слів.

— Ти debil. — Показую йому середній палець.

— Просто кажу, може, я сам напишу листа, коли ми отримаємо привілеї, — він повертається і йде далі.

— Племінник — це було б гарно, — каже Ріаннон, ніби розмова ніколи не переривалася. — Хлопчики не такі вже й погані.

— Мій брат був чудовий, але вони з Дейном — мій єдиний дитячий досвід серед маленьких хлопчиків. — Ми проминаємо інших драконів,

і моє дихання починає вирівнюватися. Запах сірки зникає, а може, я просто звикла до нього. Вони досить близько, щоб спалити нас, про що свідчать пів десятка чорних плям, але я не чую, ані відчуваю їхнього дихання. — Хоча вважаю, що Дейн, мабуть, був трохи слухняніший, ніж більшість дітей. Він любить порядок і ненавидить усе, що не вписується в його план. Він, певне, докорятиме мені за те, як я пройшла Рукавичку, так само, як докоряла Ембер Мейвіс.

Минаємо половину шляху і йдемо далі.

Чи страшні погляди, якими дракони дивляться на нас? Пекельні, але вони хочуть бути тут так само, як і ми, тому принаймні сподіваюся, що дракони будуть розсудливі зі своїми вогнеметами.

— Чому не розповіла мені про план із ливною? Або про кинджал? — запитала Ріаннон ображеним тоном. — Ти ж знаєш, що можеш мені довіряти.

— Якщо чесно, не думала про це до вчорашнього дня, — відповідаю я, озирнувшись за якусь мить через плече, щоб побачити її. — І якби це не спрацювало, я не хотіла, щоб ти була співучасницею. У тебе тут справжнє майбутнє, тож не хочу тягнути тебе за собою, якщо мені не вдасться.

— Мені не потрібен твій захист.

— Та знаю я, знаю. Однак це те, що роблять друзі, Рі, — я знизую плечима, коли ми проходимо повз тріо коричневих драконів і протягом кількох хвилин виразно лунає тільки тихий хрускіт наших черевиків по темній гравійній доріжці.

— Ти зберігаєш іще якісь там секрети? — зрештою запитує Ріаннон.

Від провини млоїть під грудьми, коли я згадую про Ксейдена та його зустріч з іншими таврованими.

— Думаю, що неможливо знати все, що можна знати про когось.

Я почуваюся лайном, але принаймні не брешу.

Вона пирхнула зі сміху.

— Оце так відповідь, — ти зіскочила. А як щодо...? Пообіцяй принаймні, що, коли знадобиться допомога, ти не відмовиш мені.

Усмішка розтікається по моєму обличчю, хоч ми саме проходимо повз жахливу зелену потвору.

— А от щодо, то... — кидаю я через плече. — Обіцяю, що, коли мені знадобиться допомога, яку ти зможеш надати, я попрошу її, але тільки, — підводжу вказівний палець, — якщо ти пообіцяєш те саме.

— Домовилися, — вона широко всміхається.

— Гей, пацани, ви вже закінчили пов'язуватися? — Тайнан глузує. — Бо ми майже в кінці черги, якщо ви ще цього не помітили. — Він зупиняється посеред доріжки і кидає погляд праворуч. — А я досі не можу зрозуміти, якого із цих звіряток виберу.

— З такою зарозумілістю, упевнена, будь-який дракон вважав би за щастя розділити твій розум до кінця твого життя.

— Мені шкода того дракона, якщо такий знайдеться, який вибере Тайнана.

Решта рою зібралася попереду в кінці стежки обличчям до нас, але вся їхня увага спрямована праворуч.

Минаємо останнього коричневого дракона, і я різко втягую повітря.

— Що за чортівня? — Тайнан придивляється.

— Йди, йди, — наказую я, але мій погляд завмирає.

У кінці ряду стоїть маленький золотий дракончик. Сонячне світло відбивається від його луски та рогів, коли він зводиться на повен зріст, хльостаючи свої боки перистим хвостом. *Перохвіст.*

У мене відвисає щелепа, коли я бачу гострі зуби й стрімкі рухи його голови, яка вивчає нас. На повний зріст він, мабуть, лише на метр вищий за мене, наче досконала мініатюра коричневого дракона поруч.

Врізаюся просто в спину Тайнану й здригаюся. Ми дійшли до кінця стежки, де вже чекає решта рою.

— Відвали, Сорренгейл, — шипить Тайнан і штовхає мене назад. — Хто в біса пов'яже цю штуку?

Мені перехоплює в грудях.

— Вони можуть тебе почути, — нагадую я йому.

— Він, бляха, *жовтий*, — Лука тицяє просто в дракона, огидно скрививши губи. — Та він не тільки замалий, щоб нести вершника в битві, а просто такий хирлявий, що навіть на колір не здатний.

— Може, це помилка, — тихо каже Соєр. — Може, це дитинча помаранчевого.

— Він цілком дорослий, — стверджує Ріаннон. — Інші дракони нізащо не дозволять дитині пов'язуватися. Ніхто із живих людей ніколи не *бачив* драконят.

— Це помилка, точно, — Тайнан дивиться на золотого й глузує. — Тобі варто було б пов'язати його, Сорренгейл. Ви обоє такі страшенно слабкі Ось пара, створена на небесах.

— Він здається досить сильним, щоб лишити від тебе купку попелу, — заперечую я, а мої щоки пашать. Він назвав мене *слабкою*, і то не тільки перед нашою командою, але й перед *драконами*.

Соєр кидається між нами, згрібаючи Тайнана за комір.

— Ніколи не кажи так про товариша по команді, особливо перед непов'язаними драконами, чуєш?

— Облиш його, він просто говорить те, про що ми всі думаємо, — бурмоче Лука.

Я повільно повертаюся й дивлюся на неї, злегка розтуливши уста. Невже це те, що відбувається з нами, щойно ми опиняємося поза зоною чутності будь-якого старшого курсанта? Ми повертаємось одна до одної.

— Що? — Вона жестом вказує на моє волосся. — Половина твого волосся срібляста, а ти... маленька, — закінчує вона з фальшивою посмішкою. — А тут теж, золоте і... маленьке. Ви пасуєте одне одному.

Тріна кладе руку на плече Соера.

— Вважай і будь обережний перед драконами. Ми не знаємо, як вони зреагують, — шепоче вона. Весь рій саме з'юрмився.

Я трохи відступаю, коли Соєр відпускає комір Тайнана.

— Хтось має вбити його, поки він не пов'язався, — бризкає слиною Тайнан, і вперше в житті мені хочеться вдарити когось ногою, та так, щоб той хтось перекинувся... і далі бити, щоб не встав. — Він просто вб'є свого вершника, і навряд у нас був вибір, якщо він хоче нас пов'язати.

— І що, ти це саме зараз збираєшся зробити? — Рідок хитає головою.

— Нам було б добре відійти, — каже Пріор, і його погляд перебігає по групі. — Я маю на увазі... якщо ти маєш на увазі, що треба. Але як ні, то ні...

— Хоч раз у житті, — каже Тайнан, проштовхуючись повз Пріора, щоб рушити стежкою, — прийми кляте рішення, Пріоре.

Ми випурхуємо одне за одним, зберігаючи потрібний інтервал. Цього разу переді мною йде Ріаннон, позаду — Рідок, а Лука замикає групу.

— Вони просто неймовірні, не? — каже Рідок, і подив у його голосі змушує мене всміхнутися.

— Факт, — погоджуюсь я.

— Усі зараз, чесно кажучи, трохи розчаровані після того, як побачили ту синю дракониху на Парапеті, — голос Луки доноситься до Ріаннон, яка, зупинившись, недовіжливо повертається.

— Тобі замало нервів, то ти ще їх ображаєш? — запитує Рі.

Конче потрібно розрядити ситуацію.

— Маю на увазі, що могло бути гірше. Ми могли б пройти повз лінію вівери, правда?

— Ой, будь така ласкава, Вайолет, розкажи нам одну зі своїх нервових байок, — саркастично каже Лука. — Дай вгадаю. Віверни — це якийсь елітний загін вершників на грифонах, створений через те, що ми щось накосячили в битві, яку тільки ти можеш запам'ятати своєю писарською головою.

— Ти не знаєш, що таке віверна? — запитує Рі, а потім знову рушає. — Батьки не розповідали тобі казок на ніч, Луко?

— Просвіти мене, — бурчить Лука.

Я закочую очі, але йду далі стежкою.

— Це фольклор, — озиваюсь через плече. — Згадані істоти щось на кшталт драконів, але більші, з двома ногами замість чотирьох, гривною з гострого, як лезо, пір'я, що звисає з шиї, і смаком до людятини. На відміну від драконів, які вважають нас дещо грайливими.

— Матуся любила розповідати моїй сестрі Рейген і мені, що нас вкрадуть просто з ганку одну за одною, якщо будемо нечемні, і що їхні вені-ни, оті вершники-телепати з моторошними очима, полонять нас, якщо ми поцупимо заборонені ласощі, — каже Рі, сяйнувши мені усмішкою; і я бачу, що її крок легшає.

Мій теж.

Помічаю кожного дракона, коли ми проходимо повз нього, але моє серце б'ється спокійно.

— Тато читав мені ці казки щовечора, — кажу я їй. — І одного разу я серйозно запитала його, чи збирається мама перетворитися на вені-на, бо вона теж телепатка.

Ріаннон пирхає, коли ми проходимо повз купку сліпучо-червоних драконів.

— Він не казав тобі, що люди перетворюються на венінів тільки тоді, коли зазнають впливу через прямий канал із джерела?

— Казав, але це було після того, як моя мама провела дуже довгу ніч, поки ми стояли біля східного кордону, і її очі налилися кров'ю від безсоння, тому я злякалася й почала верещати, — я всміхнулася, згадавши про це. — Вона відібрала мою книжку казок на місяць, бо на той крик збіглася вся застава, а я сховалася за спиною в брата, який не міг стримати реготу... і ну... це був повний бардак.

Дивлюся тільки вперед, тоді як великий помаранчевий дракон нюшить повітря, коли проходжу повз нього.

Плечі Ріаннон здригаються від сміху.

— Шкода, що в нас не було такої книжки. Я думаю — серйозно, — що мама просто змінила ці історії, щоб лякати нас щоразу, коли ми наривалися.

— Це ніби якась дурня з прикордонного села, — глузує Лука. — Бенін? Віверна? Кожен, хто бодай трохи освічений, знає, що наші сфери зупиняють будь-яку магію, яка не надходить безпосередньо від драконів.

— Це лише історії, Луко, — кидає Рі через плече; я зауважую, що ми вже пройшли доволі багато. — Пріоре, ти міг би шурувати трохи швидше, якби захотів.

— Може, варто пригальмувати й не поспішати? — пропонує Пріор, який іде попереду Ріаннон, витираючи долоні об однострій. — Або, думаю, ми можемо йти швидше, якщо хочемо вибратися звідси.

Червоний дракон виступає зі строю, висовуючи пазур перед нами, і мій живіт опускається до землі від страху, що заповнює все тіло.

— Ні, ні, ні, — шепочу я, завмираючи на місці, але вже пізно.

Червоний відкриває пащеку, оголюючи гострі, блискучі ікла, і вогонь спалахує по боках його язика, пронизуючи повітря на шляху перед Ріаннон.

Вона, шокована, кричить.

Жар обдає мені обличчя.

І все.

Запах сірки та горілої трави... спаленої... *щось* наповнює легені, і я бачу обвуглений клаптик землі перед Ріаннон, якого раніше там не було.

— З тобою все гаразд, Рі? — гукаю я.

Вона киває, поспішно й рвучко.

— Пріор... Він...

Пріор мертвий. Мій рот наповнюється слиною, немов от-от виблюю, але я вдихаю через ніс і видихаю через рот, і це відчуття минає.

— Не зупинятися! — кричить Соєр далі по стежці.

— Усе гаразд, Рі. Ти просто повинна... — Вона просто повинна *що?* Переступити його труп? А труп є?

— Вогонь згас, — озивається Ріаннон через плече.

Я киваю, бо нічого сказати, щоб заспокоїти її.

Гівна небесні, які ж ми нікчемні.

Ріаннон іде вперед, а я за нею, обходячи купу попелу, яка щойно була Пріором.

— О боги, який *запах*, — морщиться Лука.

— Чи не могла б ти виявити хоч трохи пристойності? — я огризаюся й розвертаюся, щоб поглянути на неї, але обличчя Рідока мене зупиняє.

Його очі широкі, як тарілки, а рот роззявлений.

— Вайолет.

Це шепіт, але я на мить замислююся, чи чую його так само, як бачу слово, що округлюється на його губах.

-Ві...

Теплий струмінь пари обдає мою потилицю. Серце тенькає, удари прискорюються, а я роблю, мабуть, останній вдих і повертаюся до строю драконів.

Золотаві очі не одного, а двох зелених драконів зустрічаються з моїми, поглинаючи всю мене.

От лайно.

«Щоб наблизитися до зеленого дракона, треба опустити очі в проханні й чекати на його схвалення». Це те, що я читала, так?

Опускаю погляд, коли один із них знову дихає на мене. Жарко й жахливо мокро, але я ще не померла, і це плюс.

У того, що праворуч, глибоко в горлі булькоче сміх. Зачекай, це звук схвалення, який мені потрібен? Чорт, треба було запитати Міру.

Міра. Вона буде спустошена, коли прочитає сувої.

Підводжу голову й різко вдихаю. Вони наблизилися. Той, що ліворуч, тицяє мене в руки гігантським носом, але я якось утримуюсь на місці, похитуючись на п'ятах, щоб не впасти.

«Зелені — найрозумніші дракони».

— Я порізала руки, підіймаючись на смузі перешкод, — підводжу долоні, наче вони можуть бачити крізь чорну тканину, що перев'язує мої рани.

Той, що праворуч, притулився до моїх грудей і чухається.

Що. За. Чорт.

Він вдихає з клетотом у горлі, а другий тицяє носом мені в ребра, змушуючи мене підвести руки на випадок, якщо їм захочеться трохи погризти.

— Вайолет! — пошепки волає Ріаннон.

— Зі мною все гаразд! — я озиваюся і здригаюся, сподіваючись, що не прирекла себе на загибель, вигукнувши драконам у вуха.

Знову чухання. Ще один горловий сміх, ніби вони розмовляють між собою, обнюхуючи мене.

Той, що в мене під руками, пересуває ніздрі на мою спину й знову нюхає.

До мене доходить, тож давлю в собі сюрреалістичний сміх.

— Ти відчуваєш запах Тейне, чи не так? — питаю тихенько.

Вони обидва відступають, але настільки, щоб я могла зазирнути в їхні золотаві очі, і щелепи свої тримають стуленими, додаючи мені сміливості говорити далі.

— Я сестра Міри, Вайолет, — повільно опускаючи руки, проводжу долоньями по зашморганому слизом жилету й старанно вшитій у ньому броні. — Вона зібрала луску Тейне після того, як він скинув її торік, і зменшила, щоб захити її в жилет задля мого захисту.

Той, що праворуч, кліпає.

Той, що ліворуч, знову пхає носа, голосно сопучи.

— Лусочки рятували мене вже кілька разів, — шепочу я. — Однак більше ніхто не знає, що вони там. Тільки Міра й Тейне.

Вони обоє моргають, а я опускаю погляд, схиляючи голову, бо здається, що так робити правильно. Професор Каорі навчив нас усіх способів, як наблизитися до дракона, і рівно нулю способів, як від нього відчепитися.

Крок за кроком вони відступають, поки я не бачу бічним зором, що вони займають свої місця в строю, і тільки тоді нарешті підводжу голову.

Вдихнувши глибоко кілька разів, я напружую м'язи, щоб вони не тремтіли. — Вайолет.

Ріаннон лише за метр від них, але в її очах застиг вираз жаху. Вона, мабуть, стояла просто за їхніми головами.

— Зі мною все гаразд, — змушую себе всміхнутися й киваю. — Під жилетом у мене обладунки з драконячої луски, — шепочу. — Вони відчули запах дракона моєї сестри.

Якщо вона хоче довіри, то ось тобі.

— Будь ласка, нікому не кажи.

— Не скажу, — шепоче Ріаннон. — З тобою точно все гаразд?

— Крім того, що я втратила кілька років життя, — я сміюся. Сміх деренчливий на межі з істерикою.

— Забираймося звідси, — вона ковтає слину, а її погляд стрибає по шерензі драконів.

— Добра думка.

Вона повертається і йде на місце; щойно між нами стає п'ять метрів, рушаю за нею.

— Здається, я щойно обісрався, — каже Рідок, і мій сміх гучнішає, що далі ми рухаємося полем.

— Чесно кажучи, думала, що вони тебе з'їдять, — зауважує Лука.

— Я теж, — зізнаюся я.

— Я їх не звинувачувала б, — додає вона.

— Ти нестерпна, — кричить у відповідь Рідок.

Зосереджуюся на стежці і йду далі.

— А що? Вона, вочевидь, наша найслабша ланка після Пріора, і я не звинувачую їх за те, що вони його прибрали, — стверджує Лука. — Він ніколи не міг прийняти рішення, і ніхто не хоче мати такого вершника...

Вибух жару обпікає спину, тож я зупиняюся.

Тільки не Рідок. Тільки не...

— Мабуть, дракони теж вважають її за нестерпну, — бурмоче Рідок.

У нашому рою лишилося шестеро першокурсників.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Немає нічого принизливішого й побожнішого, як стати свідком Обмолоту... у кожному разі для тих, хто його пережив.

«Польовий довідник з різновидів драконів» полковника Каорі

И ерше жовтня — це завжди Обмолот.

Понеділок, середа чи неділя — це не має значення, коли вони випадають кожного конкретного року. Першого жовтня курсанти першого курсу Квадранта вершників входять у чашоподібну лісисту долину на південний захід від цитаделі й моляться, щоб вийти звідти живими.

Я не помру сьогодні.

Я зранку не їла, і мені шкода Рідока, який зараз вибльовує вміст свого шлунка під дерево праворуч від мене.

До спини Ріаннон припасований меч, руків'я якого впирається в її хребет, коли вона підстрибує, розминаючи плечі замашистими рухами.

— Не забудьте прислухатись сюди, — промовляє професор Каорі перед всіма присутніми ста сорока сімома курсантами, постукуючи себе по грудях. — Якщо дракон уже вибрав вас, він покличе. — Каорі знову б'є себе по грудях. — Тож звертайте увагу не лише на те, що вас оточує, а й на свої відчуття — і йдіть із ними. — Він кривиться. — І якщо відчуття підказують вам іти в інший бік... прислухайтеся й до цього.

— На яке з них ти зреагуєш? — тихцем запитує Ріаннон.

— Не знаю, — я хитаю головою, але не можу позбутися відчуття абсолютної пустоти у грудях. Цієї миті Міра вже розуміла, що хоче знайти Тейне.

— Ти ж запам'ятала мапи, правда? — запитує вона, підводячи брови.
— То ти знаєш, що там?

— Так. Я просто не відчуваю зв'язку із жодним із них. — Це краще, ніж відчувати зв'язок із драконом, на якого поклав око інший вершник. Не маю бажання битися сьогодні на смерть. — Дейн намагався вмовити мене на брунатного дракона.

— Дейн втратив право голосу, коли намагався переконати тебе *полишити*, — заперечує вона.

У цьому є своя правда. Я спілкувалася з ним лише раз за останні два дні після Презентації, і протягом перших п'яти хвилин Дейн намагався змусити мене втекти. Сьогодні вранці ми бачили тільки викладачів, але я знаю, що вершники другого та третього курсу розкидані по цій долині, щоб спостерігати.

— А ти що?

Вона усміхається.

— Думаю про того зеленого. Ну, того, що стояв найближче до мене, коли вони знайомилися з тобою.

— Ну, він же тебе не з'їв, тож це вже хороший початок, — усміхаюся, хоч у моїх жилах струмує страх.

— Я теж так думаю. — Вона вкладає свою руку в мою, а я знову зосереджуюся на тому, що розповідає нам професор Каорі.

— Якщо підете групами, то вас, найімовірніше, сплять, перш ніж ви встигнете пов'язатися, — доказує професор Каорі комусь у центрі долини. — Писарі підбили статистику. Краще йти поодинці.

— А що як нас не виберуть до вечері? — запитує юнак із короткою бородою ліворуч від мене.

Повернувшись до нього, помічаю звіддалік, як Джек Барлоу, дивлячись на мене, проводить пальцем по своїй шиї. Ох, як оригінально. З боків

його оточили Орен і Тайнан.

От вам і вірність рою. Сьогодні кожен сам за себе.

— Якщо вас не виберуть до ночі, то це проблема, — відповідає професор Каорі, ворущачи своїми закрученими донизу густими вусами. — Вас виведе або викладач, або вище керівництво, тож не здавайтеся й не думайте, що ми про вас забули. — Він перевіряє кишеньковий годинник. — І пам'ятайте, що потрібно розосередитися та використовувати кожен метр долини на свою користь. Зараз дев'ята, а отже, вони мають прилетіти з хвилини на хвилину. Єдине, що можу побажати вам, — це «щастя».

Він киває, обводячи поглядом нас із такою увагою, що я впевнена: професор зможе відтворити цю мить у проекції.

Потім Каорі йде, підіймається на пагорб праворуч від нас і зникає серед дерев.

У моїй голові наморочиться. Час настав. Я або покину цей ліс вершницею... або, може, ніколи не вийду звідси.

— Дивись мені. — Ріаннон тягне мене в обійми, її коси перекидаються на моє плече, і вона ще міцніше обіймає мене.

— Ти теж, — притискаю її до себе ззаду й одразу попадаю в пару інших рук.

— Не вмирай, — наказує Рідок.

Це наша єдина мета, адже те, що лишилося від нашого рою, розпадається, кожен прямує у своєму напрямку, ніби нас розкинуло відцентровим рухом на милість обертового колеса.

Судячи з положення сонця, минуло щонайменше кілька годин відтоді, як дракони пролетіли над головою. Вони приземлялися в долині один за одним, супроводжуючи це громом і двигтінням землі.

Я натрапила на двох зелених, брунатного, чотирьох помаранчевих і...

Моє серце вистрибує з грудей, а ноги приростають до лісової підстилки, коли помічаю червоного дракона, — його голова похитується просто під кронами величезних дерев.

Це не мій дракон. Не знаю, звідки мені це відомо, але я впевнена.

Затримую дихання, намагаючись не видати себе жодним звуком, коли його голова вигинається то праворуч, то ліворуч, а мій погляд впирається в землю, коли я схиляю голову.

За останню годину я бачила драконів, які злітали в повітря з курсантом — тепер уже вершником — на спині, але також бачила кілька клубів диму й не маю жодного бажання бути однією з тих нещасних.

Дракон тяжко відсапує, потім рушає далі, а його булавоподібний хвіст задирається вгору й зачіпає одну з нижніх гілок. Гілка із жахливим тріскотом гепається на землю, і лише після того як його кроки стихають, я нарешті підводжу голову.

Я зустрічала драконів усіх кольорів, але жоден з них не заговорив зі мною й не послав сигналу зв'язку, який, як нам казали, ми повинні відчувати.

Мені замлоїло під грудьми. Що як я одна з тих курсантів, яким судилося ніколи не стати вершником? Одна з тих, кого відкидають знову й знову, щоб починати спочатку, поки врешті-решт щось не приведе мене до списку загиблих? Невже це все було даремно?

Ця думка надто важка, щоб її витримувати.

Може, якби я зуміла просто окинути зором усю долину, то виникло б відчуття, про яке говорив професор Каорі.

Знаходжу найближче дерево, на яке можна залізти, і беруся до роботи, долаючи гілку за гілкою. Біль пронизує мої руки, але я не дозволяю йому від-волікти себе. Кора чіпляється за мої перев'язані долоні... Це дратує, змушуючи мене зупинятися через кожен метр і звільняти забинтовані руки від неї.

Я цілком переконана, що верхні гілки не витримають моєї ваги, тому влаштуваюся приблизно за чверть висоти до верхівки й оглядаю довколишню місцевість.

Ліворуч видно кількох зелених драконів, які виділяються на фоні осіннього листя. Як не дивно, але саме цієї пори року помаранчеві, коричневі та червоні дракони мають найвищий шанс злитися з довкіллям. Спостерігаю, чи не зрушиться якесь дерево, і бачу ще кількох драконів на південь від мене, але не відчуваю жодного потягу, жодної гострої потреби йти в тому напрямку, що, ймовірно, означає, що вони теж не мої.

Ніяковію від полегшення, коли налічую щонайменше з пів десятка першокурсників, які теж марно блукають. Не маю радити тому, що вони не знайшли драконів, але принаймні я не одна, і це дає надію.

На півночі видніється галявина, тож мої очі мружаться на спалах, що відбиває сонце, наче дзеркало.

Або як золотий дракон.

Здається, маленький перохвіст десь тут, щоб задовольнити свою цікавість. Але я, так... я, мабуть, не знайду свого дракона на дереві, тож спускаюся вниз обережно і якомога тихіше. Мої ноги торкаються землі саме тієї миті, коли до мене долинають голоси, тож я притискаюся до стовбура, щоб сховатися й не бути поміченою.

Нам не можна ходити групами.

— Кажу вам, здається, я бачив, як він прямував сюди. — Одразу впізнаю Тайнана за цим зухвалим голосом.

—Тобі краще мати рацію, бо, якщо ми пройдемо весь цей довбаний шлях і нічого не знайдемо, я тебе проштрикну. — Мені замлоїло всередині. Це Джек. Жоден інший голос не має на мене такого фізичного впливу, навіть голос Ксейдена.

— А ти впевнений, що нам варто витратити час, призначений на пошуки власних драконів, на те, щоб уполювати цього виродка? — Мені кортить переконатися, тож я висуваюся зі схованки, щоб подивитися. Так, це Орен.

Ховаюся назад під покрив дерева, коли трійця проходить повз мене, — кожен із них озброєний смертоносним мечем. Дев'ять кинджалів припасовані до мого тіла в різних місцях, тож не те щоб я була беззбройна, але все-таки почуваюся трагічно обділеною, бо не можу ефективно володіти мечем. Вони просто збіса важкі.

Стривай... про що вони там говорили? Про полювання?

— Не вірю, що наші дракони пов'яжуться з іншими вершниками, — огризається Джек. — Вони чекатимуть на нас. А це потрібно зробити. Бо ота худобина збирається когось убити. Треба його прибрати.

До горла підкочується нудота, а нігті вгризаються в долоні. Вони збираються вбити маленького золотого дракона.

— Якщо дракони нас спіймають, нам капець, — коментує Орен.

Це ще м'яко сказано. Мені складно уявити, що драконам сподобається, коли вб'ють одного з них, але, схоже, вони зосереджені на тому, щоб вибракувати слабших зі стада нашого виду, чому тоді не припустити, що вони роблять те саме з представниками свого виду.

— Тоді ліпше стули писок, щоб нас ніхто не почув, — заперечує Тайнан таким глузливим тоном, що хочеться зацідити йому в обличчя.

— Це на краще, — розмірковує Джек, знижуючи тон. — На ньому неможливо їздити, це сертифікована потвора, і ти знаєш, що перохвости в бою без пуття. Вони відмовляються воювати.

Його голос слабшає, коли вони віддаляються, прямуючи на північ. До галявини.

— Чорт, — бурмочу я собі під ніс, хоч ті йолопи ще не відійшли далеко.

Ніхто нічого не знає про перохвостих, тож незрозуміло, звідки у Джека така інформація, але зараз немає часу зосереджуватися на його припущеннях.

У мене немає можливості зв'язатися з професором Каорі й немає навіть натяку на те, що старші вершники спостерігають за нами, тому марно розраховувати, що вони зупинять це божевілля. Золотий дракон повинен уміти дихати вогнем, але що як не зможе?

Є ймовірність, що вони його не знайдуть, але... Чорт, я навіть себе не можу переконати в цьому. Вони прямують у правильному напрямку, а той дракон як блискучий маяк. Вони знайдуть його.

Мої плечі опускаються, і я дивлюся на небо, розчаровано зітхаючи.

Але я не можу просто стояти й нічого не робити.

Ти можеш дістатися туди першою й попередити його.

Цей план набагато кращий, аніж той, де я була б змушена битися з трьома озброєними чоловіками, кожен з яких важить щонайменше дев'яносто кілограмів.

Дещо іншим шляхом, ніж маленька ватага Джека, я безгучно мчу підліском, адже виросла, граючи в хованки з Дейном у лісі. Це та сфера знань, у якій я можу впевнено переважати.

Вони випередили мене, і галявина ближче, ніж я думала, тож пришвидшую ходи, а мій погляд перескакує з укритої листям стежки, яку вибрала, на те місце, де, як мені здається, вони рухаються ліворуч. Можу розрізнити їхні незграбні постаті вдалині.

Раптом чую хрясь, і земля виривається з-під ніг, а потім летить мені в обличчя. Змахую руками, щоб підготуватися до того, як гепнуса на

лісову підстилку. Я закушую нижню губу, щоб не закричати, коли моя нога біля стопи волає. Тріск — це не добре. Це завжди погано.

Озираючись назад, я проклинаю гілку, приховану осіннім листям, через яку щойно розтрощила собі кісточку. Хай йому трясця.

Заблокуй біль. Блокуй його. Проте немає жодних ментальних трюків, щоб стримати різучий біль від зсудомленого шлунка, коли я підтягую під себе коліна й обережно підводжуся, переносячи вагу на ліву стопу.

Мушу проскутильгати останні десятки метрів до галявини, скрегочучи зубами. Нотки задоволення від того, що тут переграла Джека, майже достатньо, щоб змусити мене всміхнутися.

Галявина досить простора і для десяти драконів, оточена великими деревами, але золотий дракон самотньо завмер у центрі, ніби засмагає під сонцем.

Він такий само гарний, як тоді, коли я його бачила, але якщо не може дихати вогнем, тоді це легка здобич.

— Забирайся звідси! — прошипіла я з-під дерев, знаючи, що він має почути. — Вони вб'ють тебе, якщо ти не підеш!

Його голова повертається до мене, а потім нахиляється під таким кутом, що мені болить шия.

— Так! — голосно шепочу. — Ти! Золотце!

Він кліпає золотистими очима й метляє хвостом.

Ти, мабуть, знущаєшся з мене.

— Уперед! Біжи! Лети! — я шикаю на нього, потім згадую, що це клятий дракон, здатний розірвати мене самими лише кігтями, і опускаю руки. Щось не дуже добре вдається. Навіть *навпаки*.

З півдня зашурхотіли дерева, і Джек виходить на галявину, у його правій руці погойдується меч. На крок позаду його з боків обступують

Орен і Тайнан — обидва зі зброєю наготові.

— Чорт, — бурмочу я, мене затикає.

Тепер це насправді стає *жахливим*.

Голова золотого дракона різко повертається в їхній бік, а в його грудях тихо клекоче.

— Це буде безболісно, — обіцяє Джек, ніби це робить вбивство стерпним.

— Спали їх, — пошепки кричу я, а моє серце калатає, коли вони наближаються.

Однак дракон того не робить, і я чомусь до глибини душі впевнена, що він не зможе. Крім зубів, він беззахисний проти трьох навчених воїнів. Він загине лише тому, що менший і слабший за інших драконів... як і я. Мені перехоплює горло.

Дракон відступає, його гарчання стає дедалі гучнішим, коли він вишкірює зуби.

У животі крутить, у мене знову відчуття Парапету — хай що робитиму далі, воно з великою ймовірністю покладе край моєму життю.

І все-таки збираюся це робити, бо інакше це буде *неправильно*.

— Ти не зробиш того! — Ступаю перший крок у високу, до гомілок, траву, і увага Джека перемикається на мене.

Зламана кісточка має власне серцебиття, тож біль пронизує мій хребет, а зуби цокотять, коли переносу свою вагу на пошкоджений суглоб, щоб вони не бачили, як я кульгаю. Вони не мають знати, що я поранена, інакше нападуть швидше.

Я маю шанс затримати їх досить довго, щоб дракон зміг утекти, коли битимуся по черзі з кожним, але коли вони нападуть одночасно...

Не думай про це.

— О, гля’! — Джек усміхається, вказуючи мечем у мій бік. — Можемо знищити обидві найслабші ланки одночасно!

Він дивиться на друзів і регоче, жестом зупиняючи їх.

Кожен крок болючіший за попередній, але я доходжу до центру галявини й стаю між групою Джека та золотим драконом.

— Я довго чекав на це, Сорренгейл. — Він повільно виходить наперед.

— Якщо ти вмієш літати, зараз саме час! — кричу я через плече маленькому дракону, виймаючи два кинджали з піхов, що висять на ребрах.

Дракон пирхає. Мабуть, це мені допоможе.

— Дракона не можна вбивати, — намагаюся урезонити трійцю, хитаючи головою, а від страху по жилах розливається адреналін.

— Звісно, можна. — Джек знизує плечима, але Орен дещо невпевнений, тож я прикипаю поглядом до нього, коли вони трохи розходяться приблизно на кілька метрів, створюючи ідеальну позицію для атаки.

— Ти не можеш, — кажу я просто до Орена. — Це суперечить усьому, у що ми віримо!

Він здригається. Джек — ні.

— Дозволяти жити чомусь такому слабкому, такому нездатному до боротьби, суперечить нашим переконанням! — кричить Джек, і я знаю, що він говорить не лише про дракона.

— Тоді вам доведеться пройти мене.

Моє серце гримотить об ребра, коли я підводжу кинджали, перекидаю один, щоб затиснути вістря й приготуватися до кидка, і відміряю сім

метрів, що відділяють мене від нападників

— Я не вважаю це за проблему, — гарчить Джек.

Вони всі підносять мечі, тож я глибоко вдихаю, готуючись до бою. Це не килим. Тут немає інструкторів. Ніяких поступок. Ніщо не зупинить їх убити мене... вбити нас.

— Я настійно рекомендую вам переглянути свої дії, — вимагає голос — його голос — з іншого краю галявини праворуч від мене.

Мою шкіру на голові поколюють крижані голочки, тоді як кожен із нас повертає голову в його бік.

Ксейден прихилився до дерева, схрестивши руки на грудях, а позаду нього, дивлячись примруженими золотистими очима й вишкіривши ікла, стоїть Стейл, його жахлива Темно-синя Кинджалохвістка.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

За шість століть зареєстрованої історії дракона та вершника відомі сотні випадків, коли дракон просто не міг емоційно оговтатися після втрати вершника. Це буває, коли зв'язок особливо міцний, а у трьох задокументованих випадках це навіть спричинило передчасну смерть дракона.

«НАВАРРА», НЕРЕДАГОВАНА ІСТОРІЯ ПОЛКОВНИКА ЛЬЮІСА МАРКГЕМА

Ксейден. Уперше його вигляд сповнює мої груди надією. Він не дозволить цьому статися. Він може ненавидіти мене, але він — командир. Він не може просто дивитися, як вони вбиватимуть дракона.

Однак я знаю правила, мабуть, краще, ніж будь-хто інший у цьому квадранті.

Він мав би. Жовч підступає до горла, тож я нахиляю підборіддя, щоб угамувати печію. Чого йому хочеться, а це завжди суперечливе

питання, тут не має значення. Він може лише спостерігати, але не втручатися.

Матиму глядачів на мою смерть. Фантастика.

Ось вам і сподівання.

— А якщо ми не захочемо *переосмислити свої дії*? — кричить Джек.

Ксейден дивиться на мене, і присягаюся, що навіть з такої відстані бачу, як заграли його жовна.

«Надія — річ мінлива й небезпечна. Вона краде твою увагу й спрямовує її на можливості, замість того щоб утримувати її там, де вона має бути, — на ймовірностях». Слова Ксейдена повертаються до мене з тривожною ясністю, і я відриваю погляд від його очей, зосереджуючись на трьох ймовірностях попереду.

— Нічого не можеш вдіяти, га? *Командире*? — репетує Джек.

Здається, він теж знає правила.

— Сьогодні тобі варто турбуватися не про мене, — відповідає Ксейден, і Стейл нахилиє голову, а я, кидаючи погляд на неї, не бачу в її очах нічого, крім погрози.

— Ти справді збираєшся це зробити, — запитую в Тайнана, — напасти на товариша по службі?

— У дупі маю я твою службу, — закипає він, погрозово скрививши губи в зловісній посмішці.

— Так, гадаю, сьогодні не до польотів, не? — знову кидаю я через плече, і золотий дракон у відповідь легенько клекоче. — Чудово. Ну, якщо можеш підтримати мене своїми пазурами, буду дуже вдячна.

Він двічі пирхає, а я кидаю погляд на його пазури.

Чи то пак... лапи.

— Ох, до біса\ У тебе немає пазурів?

Повертаюся до трьох чоловіків саме тоді, коли Джек видає бойовий клич і мчить до мене. Я не вагаюся й кидаю своє лезо крізь простір, що швидко скорочується між нами, — кинджал знаходить ціль у плечі його руки, тієї — з мечем. Зброя випадає з його руки, а Джек падає на коліна й кричить від болю.

Добре.

Однак Орен і Тайнан атакують одночасно, і вже майже біля мене. Кидаю другий кинджал у Тайнана і влучаю в стегно, сповільнюючи нападника, але не зупиняючи.

Орен замахнувся на мою шию, але я пригнулася, висмикнула ще одне лезо й полоснула його по ребрах, як то було під час нашого двобою. Нога не дає мені бити нею чи навіть завдати пристойного удару, тож уся надія на мої леза.

Орен швидко оговтується й розвертається з мечем, завдаючи мені удару в живіт, який міг би вительбушити мене, якби не обладунки Міри. Натомість лезо ковзає по лусці, зіслизаючи з мене.

— Що за чорт? — Ореніві очі широко розплющені.

— Вона зламала мені плече! — плаче Джек, зводячись на ноги й відволікаючи інших. — Не можу ним поворухнути!

Він стискає суглоб, а я посміхаюся.

— Твоя проблема в тому, що в тебе слабкі суглоби, — кажу я, затискаючи в руці інше лезо, — і тепер *точно* відомо, куди слід завдати удар.

— Убийте її! — наказує Джек, досі затискуючи рану.

Він відступає на кілька кроків, потім розвертається й біжить у протилежному напрямку, миттєво зникаючи поміж деревами.

Довбаний боягуз.

Тайнан завдає удару мечем, і мене розвертає спиною до нього. Розпечений до білого біль на мить засліплює мене, перш ніж я б'ю назад^ встромляючи кинджал йому в бік, потім обертаюся і б'ю ліктем у підборіддя Оре-на, коли той атакує, — від цього його голова клацає.

— Ах ти ж довбана сука! — скрикує Тайнан, притискаючи долоню до свого боку, з якого полилася кров.

— Як оригінально, — користуючись приголомшенням Орена, розтинаю Тайнанове стегно, — це за образу!

Той рух дорого вартує мені, і крик виривається з мого горла, коли меч Тайнана розтинає моє праве передпліччя вздовж кістки.

Броня не дає йому пробити мої ребра, але я знаю, що завтра матиму пекельного синця, якщо вирвуся, тим часом кров починає вільно спливати, коли я висмикую передпліччя з його меча.

— Позаду! — волає Ксейден.

Обертаюся й бачу високо занесений меч Орена, готовий відтяти мені голову, але золотий дракон клацає щелепою, й Орен відскакує вбік зі сповненими жаху очима, наче щойно зрозумів, що в того є зуби.

Я ступаю крок набік і луплю руків'ям йому в потилицю.

Орен, наче лантух, падає непритомний, але я не чекаю, поки він упаде, і негайно повертаюсь до Тайнана, який тримає наготові закривавлений меч.

— Ти не маєш права втручатися! — Тайнан кричить на Ксейдена, але я не наважуюся відвести погляд від супротивника надовго, щоб подивитись, як зреагує командир крила.

— Ні, але я можу говорити, — відповідає Ксейден.

Очевидно, що зараз Ксейден на моєму боці, і це збіса бентежить, бо я впевнена, що він хоче моєї смерті. Однак, може, він захищає не моє життя, а життя золотого дракона.

Я швидко озираюся. Так, Стейл здається розлюченою. Її голова змієподібно вигинається — явна ознака хвилювання, — а примружені золотисті очі зосереджені на Тайнані, який зараз намагається обійти мене, наче ми на килимі, проте я не дозволю йому стати між мною та маленьким золотим драконом.

—Твоя рука поранена, Сорренгейл, — шипить Тайнан, його обличчя бліде та спітніле.

— Я звикла працювати через біль, йолопе. А ти? — Підношу кинджал правою рукою, щоб довести, що можу це робити, хоч кров стікає по моїй руці й крапає з кінчика леза, просочуючи бандаж на долоні. Мій погляд багатозначно опускається на його бік. — Я точно знаю, де порізала тебе. Якщо не дістанешся до цілителя найближчим часом, то сплинеш кров'ю від внутрішньої кровотечі.

Лють спотворює його обличчя, і Тайнан готується вдарити.

Я пробую метнути в нього ножем, але той вислизає з моєї закривавленої руки і з глухим стукотом гупає в траву за метр від мене.

І я знаю, що моєї бравади зараз буде замало, щоб урятуватися.

Моя рука пробита. Моя нога зламана. Однак принаймні я перед смертю змусила Джека Барлоу втекти.

Зрештою, не так уже й зле.

Саме тоді, коли Тайнан підіймає обома руками меч, готуючись до смертельного удару, я помічаю рух праворуч від себе. Це Ксейден. І до біса правила, він виступає вперед, наче має намір зупинити Тайнана.

Ледве встигаю відчути здивування, що Ксейден ладен рятувати мене *невідомо* з якої причини, як порив вітру вдарає в спину, тож ступаю на

розтрощену кісточку, викидаючи руки набік, щоб утримати рівновагу, і кривлячись від пронизливого болю.

У Тайнана відвисає щелепа, він сахається назад, а його голова закинута так далеко, що майже перпендикулярна до тулуба. Нас обох накриває тінню, а він і далі відступає.

Мої груди ходять ходором, легені відчайдушно потребують повітря, тож я випадково озираюся через плече, щоб побачити, чому Тайнан відступає.

І моє серце застрягає в горлі.

Переді мною, прикривши пошрамованим чорним крилом золотого дракона, стоїть найбільший дракон, якого я будь-коли бачила в житті, — не-пов'язаний чорний дракон, якого професор Каорі показував нам у класі. Я навіть не сягаю його *кісточки*.

Гарчання клекоче в його грудях, земля навколо мене двигтить, коли він опускає гігантську голову, оголюючи зуби, що скапують слиною.

Страх пронизує кожну клітину мого тіла, коли його гарячий подих обдає мене.

— *Відійди набік, Срібляста*, — наказує глибокий, грубий, виразно чоловічий голос.

Я моргнула. Зачекай. *Що?* Він щойно промовив до мене?

— *Так. Ти. Рухайся.* — У його тоні немає місця для суперечок, і я шкутильгаю вбік, ледь не спотикаючись об непритомне тіло Орена, а Тайнан з вереском кидається бігти, тікаючи до дерев.

Очі чорного дракона звужуються, дивлячись на Тайнана, і він широко роззявляє пащу за мить до того, як вогонь шугає в поле, обдаючи жаром моє обличчя й спопеляючи все на своєму шляху... включно з Тайнаном.

Полум'я потріскує по краях почорнілої стежки, і я повільно повертаюся обличчям до дракона, гадаючи, чи не буду наступною.

Його гігантські золоті очі вивчають мене, але я стою на місці, звівши підборіддя.

— *Ти маєш покінчити з ворогом біля своїх ніг.*

Мої брови смикнулися вгору. Його рот не розкривався. Він говорив зі мною, але... його рот не розкривався. От лайно. Тому що він у моїй голові.

— Я не можу вбити непритомну людину, — заперечливо хитаю головою, хоча ще питання, чи роблю це на знак протесту проти його пропозиції, чи через моє збентеження.

— *Він убив би тебе, якби мав такий самий шанс.*

Дивлюся вниз на Орена, який досі непритомний лежить у траві біля моїх ніг. Я не можу сперечатися із цією проникливою оцінкою.

— Що ж, це твердження про його характер. Але не про мій.

Дракон лише моргає у відповідь, і я не можу зрозуміти, добре це чи погано.

Краєчком ока зауважую спалах синього кольору, потім свист повітря, коли Ксейден і Стейл злітають, лишаючи мене тут із гігантським чорним драконом і маленьким золотим. Гадаю, що хвилинна турбота Ксейдена про моє життя скінчилася.

Гігантські ніздрі дракона розширюються.

— *Ти кровоточиш. Зупини це.*

Моя рука.

— Це не так просто, коли проходиш через...

Знову хитаю головою. Я серйозно сперечаюся з драконом? Це такий довбаний сюр.

— А знаєш що? Це чудова ідея. — Мені вдається відрізати те, що лишилося від правого рукава сорочки, і обмотати навколо рани; тримаючи зубами один кінець тканини, міцно зав'язую її, щоб притиснути та сповільнити кровотечу. — Ось так. Краще?

— *Годиться*, — він схиляє голову. — *Твої долоні теж перев'язані. У тебе часто йде кров?*

— Намагаюся цього не допускати.

Чорний кпить.

—*Ходімо, Вайолет Соррен/ейл.*

Він задирає голову, а з-під його крила визирає золотий дракон.

— Звідки ти знаєш моє ім'я? — Я дивлюся на нього.

— *Тільки подумай, я майже забув, які люди балакучі*, — він зітхає, і від пориву його дихання шумлять дерева, — *сідай мені на спину.*

Ох. От лайно. Він вибирає... мене.

— Сідати тобі на спину? — повторюю, як довбаний папуга. — Ти бачив себе? Ти хоч уявляєш, який ти величезний?

Мені потрібна бісова драбина, щоб залізти туди.

Погляд, який він кидає на ієне, можна описати лише як роздратування.

— *Ніхто не живе століття, щоб добре собі не усвідомити простір, який займає. А тепер вилазь.*

Золотий вилітає з-під крила великого чорного. Він крихітний, як порівняти з потворою переді мною і, мабуть, абсолютно беззахисний,

за винятком зубів, як у грайливого цуценяти.

— Не можна його просто так залишити, — кажу я. — Що як Орен очуняє або Джек повернеться?

Чорний дракон пирхає.

Золотий дракон присідає, згинаючи лапки, а потім злітає в небо. Його золоті крила ловлять сонце, коли він віддаляється, ковзаючи над верхівками дерев.

Отже, він *може* літати. Приємно було б знати про це двадцять хвилин тому.

— *Ну, вилазь*, — гарчить чорний дракон, стрясаючи землю й дерева на краю поля.

— Ти мене не хочеш, — заперечую я. — Я...

— *Я не збираюся повторювати.*

Крапку поставлено.

Страх стискає моє горло, немов кулаком, тож шкандибаю до його ноги. Це не те, що вилізти на дерево. Немає за що зачепитися, немає вигідного шляху, лише низка твердих, як камінь, лусочок, які не дають мені точки опори. Моя нога й рука теж не роблять мені ніяких послуг. Як я в біса збираюся туди залізити? Підводжу ліву руку і втягую повітря, перш ніж покласти руку на його передню ногу.

Луска більша й товща за мою долоню і напрочуд тепла на дотик. Лусочки нашаровуються одна на одну у вигадливому візерунку, що не залишає місця, за яке можна вхопитися.

— *Ти ж вершниця, чи не так?*

— Наразі це питання лишається відкритим.

Моє серце калатає. Чи не підсмажить він мене живцем за те, що надто повільна?

Низьке й розчароване бурчання лунає в його грудях, а потім він шокує мене до глибини душі, коли нагинається вперед, а його передня нога перетворюється на пандус. Дракони ніколи нікого не благають, але ось він схиляється, щоб мені було легше залізти нагору. Це все ще стрімко, але можна видиратися.

Не роздумуючи, рачкую вгору по його передній нозі, щоб урівноважити свою вагу й поберегти ногу, але від перенапруженої руки я зади-хуюся, коли перелажу через його плече й дотягуюся до спини, оминаючи гострі шипи, які хвилями, наче гривною, вистилають більшу частину його шиї.

Гівна небесні. Я на спині дракона.

— *Сідай.*

Я бачу сідалище — гладеньку лускату заглибину — прямо перед його крилами й сідаю, зігнувши коліна, як нас учив професор Каорі. Потім хапаюся за товсті гребені луски, які називаємо лукою, там, де його шия з'єднана з плечима. У ньому все більше, ніж у будь-якій моделі, на якій ми тренувалися.

Моє тіло не створене для того, щоб триматися на драконі, не кажучи вже про його розмір. Ніяк не зможу на ньому всидіти. Це буде перша й остання поїздка в моєму житті.

— *Мене звать Тернінах, син Мертквідем та Фіакланфуїла, походжу зі штудерного роду Дубхмадіннів. — Він підводиться на повний зріст, а мої очі опиняються на рівні верховіття дерев навколо галявини, тому я трохи міцніше стискаю стегна. — Але я навіть не уявляю, що ти зможеш згадати це, щойно ми злетимо, тож Терн теж підійде, допоки я буду змушений неминуче нагадувати тобі.*

Швидко вдихаю, але не встигаю згадати його ім'я... його історію... він злегка нахилиється й запускає нас у небо.

У мене було відчуття, ніби я камінь, який метнули з праці, з тою лише різницею, що мені потрібен кожен грам сили, аби втриматися на цьому конкретному камені.

— Гівна небесні!

Земля провалюється, коли ми злітаємо, і величезні крила Терна, б'ючи повітря, підкоряють його — і ми здіймаємося вгору.

Мое тіло відривається від його спини, і я чіпляюся за нього руками, намагаючись утриматися за луку, але вітер, кут нахилу — усе це надто сильне, і моя хватка слабшає.

Мої руки зіслизають.

— А щоб тебе! — руки загібають по спині Терна, щоб ухопитися за луку, але я прослизаю повз його крила, швидко наближаючись до гострої луски шипастого хвоста. — Ні, ні, НІ!

Він накреньється ліворуч, і будь-яка надія, що я зможу втриматися, ухопившись за луку, падає разом зі мною.

Я у вільному падінні.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Те, що ти виживеш на Обмолоті, не означає, що ти виживеш у польоті на летовищі. Бути обраним — це не єдине випробування, і якщо ти не втримаєшся в сідалищі, то полетиш просто на землю.

«КНИГА БРЕННАНА», сторінка 50

Жах стискає горло й зупиняє серце. Повітря зі свистом проноситься повз мене, коли я падаю до гір унизу, а сонце відбивається від луски золотого дракона далеко піді мною.

Доведеться померти. Це єдиний можливий вислід.

Лещата затискають мої ребра та плечі, зупиняючи падіння, і моє тіло смикається, як від удару батоном, коли мене знову тягне вгору.

— *Ти виставляєш нас у негарному світлі. Припини це.*

Я в кігтях Терна.

Він насправді... спіймав мене замість того, щоб визнати негідною й дати мені розбитися на смерть.

— Зовсім не просто утримуватися на спині, коли ти виконуєш акробатичні трюки! — вигукую я.

Він зиркає зверху, і я клянуся: гребінь на його голові здивився від здивування.

— *Простий політ навряд чи можна назвати акробатикою.*

— У тебе немає абсолютно нічого простого!

Я хапаюся руками за його гачкуваті кігті, помічаючи, що вони хоч і гострі, проте охоплюють моє тіло дуже делікатно. Він величезний, а проте обережний, коли летить зі мною попри гору.

«*Це один із найсмертоносніших драконів у Наваррі*». Урок професора Каорі. Що ще він сказав? Єдиний непов'язаний чорний дракон, який не погодився на зв'язок цього року. Його навіть не бачили останні п'ять років. Його вершник загинув під час повстання тиррійців.

Терн підкидає мене високо вгору над собою й відпускає, примушуючи летіти й розмахувати руками. Мій шлунок опускається в апогеї його кидка, а потім я вільно падаю на два удари серця, перш ніж Терн кидається вгору, ловлячи мене спиною поміж крилами.

— *А тепер сідай на місце й цього разу тримайся, інакше ніхто не повірить, що я справді тебе вибрав,* — гарчить він.

— Я досі не можу повірити, що ти вибрав мене!

Я вже хотіла сказати йому, що повернутися на місце не так просто, як він каже, але Терн вирівнюється, і його крила м'яко ковзають у повітрі, долаючи опір вітру.

Сантиметр за сантиметром повзу по його спині, поки не досягаю сидилиця і знову не вмоцнююся в нього. Так міцно тримаюся за його хребці, що руки зводять судомою.

— *Тобі потрібно зміцнювати ноги. Хіба ти не тренувалася?*

Обурення пробігає по моїй спині.

— Звісно, я тренувалася!

— *Не треба кричати. Я тебе чудово чую. Тебе, мабуть, чує вся гора.*

Чи всі дракони грубіяни? Чи тільки мій?

Мої очі розширюються. У мене є... дракон. І не будь-який дракон. У мене є Тернінах.

— *Сильніше стискай коліна. Я майже не відчуваю тебе там ззаду.*

— Я намагаюся. — Втискаю коліна, і м'язи моїх стегон тремтять, коли він бере лівіше, цього разу м'якше, ніж минулого, і його кут не такий крутий, коли він закладає віраж по плавній дузі, повертаючи нас назад у Басгіат. — Я просто... не така сильна, як інші вершники.

— *Я чудово знаю, хто ти і що ти, Вайолет Сорренгейл.*

Ноги тремтять, аж поки їх щось не затискає, м'язи застрягають на місці, наче їх обмотали стрічками, але болю немає. Озираюся через плече й бачу його шипастий хвіст, який, здається, за кілометри позаду нас.

Терн робить це. Він утримує мене на місці.

Почуття провини муляє в животі. Я мала більше зосередитися на силових тренуваннях для ніг. Треба було більше часу готуватися до

цього. Дракон не має витратити енергію на те, щоб утримувати вершника на місці.

— Мені шкода. Просто не думала, що зайду так далеко.

Гучне зітхання відлунює в моїй голові.

— *Я теж не думав, що зможу, тож у нас є щось спільне.*

Умоцнююся вище на сідалищі й милуюся краєвидом, а вітер витискає сльози з моїх очей. Не дивно, що більшість вершників надягає захисні окуляри. У повітрі щонайменше десяток драконів, кожен з яких випробовує свого вершника на міцність у падіннях і на віражах. Червоні, помаранчеві, зелені, коричневі — усе небо поцятковане кольорами.

Моє серце мліє, коли бачу, як один вершник падає зі спини Червоного Мечохвоста, і, на відміну від Терна, дракон не шугає вниз, щоб підхопити першокурсника. Відвертаюся, перш ніж тіло падає на землю.

«*Це не хтось із твоїх знайомих*», — кажу я собі.

Ріаннон, Рідок, Тріна, Соєр... Вони всі, певне, в безпеці й уже чекають на летовищі.

— *Нам доведеться влаштувати шоу.*

— *Круто. Ідея ще та.*

— *Ти не впадеш. Я цього не дозволю.* — Паси навколо моїх ніг поширюються на руки, і я відчуваю пульс невидимої енергії. — *Довірся мені.*

Це не пропозиція. Це наказ.

— *Покінчімо з цим.*

Не можу поворухнути ні ногами, ні пальцями, ні руками, і мені не лишається нічого, крім як сидіти і сподіватися, що мені сподобається те пекло, через яке він збирається мене протягнути.

Його крила потужно б'ють, і ми шугаємо вгору, майже під кутом дев'яносто градусів, залишаючи мій шлунок десь там унизу. Терн злітає понад вершинами запорошених снігом гір, і ми зависаємо там на мить, перш ніж він перевертається й шугає додолу під тим самим божевільним кутом.

Це найжахливіша й водночас найбентежніша мить у моєму житті.

Поки він знову не закружляв, закрутивши нас у спіраль.

Моє тіло викручується то в один бік, то в другий, поки він закладає віраж за віражем, витягаючи нас із піке, тільки для того, щоб накренитися так сильно, що, присягаюся, земля стає небом, а потім знову повторює все це, поки моє обличчя не розпливається в усмішці.

Я нічого *подібного* не бачила.

— *Гадаю, ми зрозуміли одне одного.*

Терн вирівнюється, потім бере праворуч, влітаючи в долину, яка веде до тренувального летовища в прямовисному каньйоні. Сонце майже сідає за хребет, але світла достатньо, щоб розгледіти золотого дракона попереду, який ширяє, ніби на щось вичікуючи. Може, він не вибрав вершника, але доживе до наступного року, щоб вирішити, і це єдине, що має для нього значення.

Або, може, він побачить, що ми, люди, не такі вже й величні.

— Чому ти вибрав мене? — Я маю знати, бо, щойно приземлимося, виникнуть питання.

— *Тому що ти врятувала її,* — голова Терна нахиляється до золотого... золоті дракониці, коли ми порівнялися, і вона летить за нами. Наша швидкість зменшується.

— Але ж... — я хитаю головою, — дракони цінують силу, хитрість і... жорстокість у своїх вершниках. Ніщо з цього мені не притаманне.

— *Будь ласка, розкажи-но мені побільше про те, що я повинен цінувати,* — його тон сочиться сарказмом, коли ми пролітаємо над Рукавичкою і влітаємо у вузький прохід до тренувального поля.

Я різко втягую повітря, побачивши стільки драконів. Сотні людей зібралися на скелястих урвищах гірських схилів за трибунами, зведеними за ніч. Глядачі. А внизу долини, на тому самому полі, яким я ходила лише кілька днів тому, стоять дві шеренги драконів, повернутих одне до одного.

— *Вони поділені між тими, хто досі перебуває у квадранті, але вже вибрав у минулі роки, і тими, хто зробив вибір сьогодні,* — каже мені Терн. — *Ми сімдесят перша пов'язана пара, яка вийшла на поле.*

Мама сидітиме тут на помості перед трибунами, і, може, я отримаю більше, ніж побіжний погляд, але її увага буде здебільшого прикута до сімдесяти чи більше нових пар.

Коли ми підлітаємо, серед драконів здіймається лютий урочистий рев, кожна голова повертається в наш бік, і я знаю, що це на знак пошани до Терна. Достоту як і те, що дракони розступаються в самому центрі поля, звільняючи місце для його приземлення. Терн відпускає паси, що утримують мене на сідалищі, потім зависає над травною на кілька помахів крил, а я бачу, як золота дракониця несамовито летить, щоб наздогнати його.

Яка іронія. Терн — найвідоміший дракон у Падолі, а я найбільш малоймовірний вершник у квадранті.

— *Ти найрозумніша на своєму курсі. Найхитріша.*

Ковтаю комплімент, відмахуючись від нього. Мене навчали на писарку, а не на вершницю.

— *Ти люто захищала найменшого. А сила мужності важливіша за фізичну силу. Тобі, мабуть, це варто знати, перш ніж ми приземлимося.*

У мене стискається горло від його слів, а емоції сплітаються в клубок, який мені доведеться проковтнути.

Ох. Чорт забирай. Я не говорила цих слів. Я думала їх.

Він може прочитати мої думки.

— *Розумієш? Найрозумніша на своєму курсі.*

Ось тобі і приватність.

— *Ти більше ніколи не будеш самотньою.*

«Це радше схоже на погрозу, ніж на втішання», — думаю я.

Звісно, я знала, що дракони підтримують ментальний зв'язок зі своїми вершниками, але ступінь цього зв'язку більш ніж жахає.

Терн глузливо пирхає у відповідь.

Золота дракониця наздоганяє нас, її крила б'ють удвічі швидше, ніж у Терна, і ми приземляємося в самому центрі поля. Від удару під час приземлення мене трохи трясе, але я сиджу високо на сідалищі й навіть відпускаю хребці луки.

— Бачиш, я можу чудово триматися, коли ти не рухаєшся.

Терн підібгав крила й подивився на мене через плече з виразом дракона, який заковує очі, і якого я ще в житті не бачила.

— *Тобі треба злізти з мене, поки я не передумав, а потім сказати доглядачці сувоїв...*

— Я знаю, що робити, — тремтливо втягну повітря. — Я просто не думала, що виживу, щоб це зробити.

Розглянувши обидва варіанти, як злізти, я сповзаю справа, щоб якнайдовше не турбувати мою кісточку. На поле не пускають цілителів, тільки вершників, але, сподіваюся, хтось додумався взяти аптечку, бо мені знадобляться шви та шина.

Ковзаю лускою з плеча Терна, але, перш ніж встигаю пожалкувати про відстань, з якої мені доведеться зістрибнути на уламки моєї кісточки, Терн трохи змінює поставу, висуваючи передню ногу.

Зі схилів лунає звук, подібний до бурмотіння... немовби драконів.

— *Вони такі й вони є. Не звертай уваги.* — Знову-таки у його тоні немає місця для суперечок.

— Дякую, — шепочу я, а потім сповзаю на сідницях, наче він — вибоїста ділянка смертельно небезпечного атракціону, і коли зістрибую на землю, беру основний удар на ліву ногу.

— *Це один зі способів, як злазити.*

Не можу стримати ані усмішки, ані радості, яка щипає мої очі, коли бачу інших першокурсників перед їхніми драконами. Я жива, і я вже не курсантка. *Я вершниця.*

Перший крок пекельно болючий, але я обертаюся до золотої дракониці, яка припала до Терна й дивиться на мене блискучими очима, помахуючи перистим хвостом.

— Я рада, що ти зробила це. — «Рада» — не те слово, не можу дібрати правильного. Схвильована, звільнена, вдячна. — Однак, може, тобі все-таки варто полетіти наступного разу, коли хтось запропонує тебе врятувати, га?

Вона моргнула.

— *А може, це я рятувала тебе.* — Її голос бринить у моїй свідомості — пронизливий і солодкий.

Мої уста розтуляються, а м'язи на обличчі слабнуть від шоку.

—Хіба ніхто не казав тобі, що ти не повинна розмовляти з іншими людьми, крім свого вершника? Не влізай у проблеми, Золотце, — шепочу я. — З того, що чула, дракони дуже суворо карають за порушення цього правила.

Вона просто сидить, підібгавши крила, і нахиляє до мене голову під таким неможливим кутом, що ледь не доводить мене до реготу.

— Кров по стінах! — вигукує вершник червоного дракона праворуч від мене, і я повертаюся до нього. Це першокурсник чоти «Кіготь» Четвертого крила, але я не пам'ятаю його імені. — Це... — Він відверто витріщається на Терна широко розплющеними від страху очима.

—Так, — кажу я, а усмішка розповзається ще ширше. — Це він.

Моя кісточка пульсує, болить, і взагалі здається, що вона може розпастися на частини будь-якої секунди, поки я шкутильгаю через широке поле до невеликого строю прямо переді мною. Позаду мене зрідка зривається вітер, коли інші дракони приземляються, а їхні вершники злізають, щоб занотувати свої імена, але він стає дедалі слабшим у міру того, як стрій поширюється далі.

Спадають сутінки, і низка магічних вогнів освітлює натовп на трибунах та помості. У самому центрі, прямо над тим місцем, де руда дівиця з Парапету заповнює сувій, сидить моя мама, одягнена в усе своє військове обмундирування, з медалями та іншим причандаллям, щоб ніхто не забув, хто вона така. Хоча на помості є цілий ряд генералів, кожен із яких презентує своє крило, лише один із них має більше нагород, ніж Ліліт Сорренгейл.

І Мель'рси, командувач усіх наваррських сил, відверто оцінює Терна своїми очима-намистинками. Його погляд переходить на мене, тож я придушую дрижаки. У цих очах немає нічого, крім холодного розрахунку.

Мама встає, коли я підходжу до доглядачки сувоїв біля підніжжя помосту, яка записує пов'язані пари, перед тим як спрямовує

наступного вершника вперед, щоб зберегти таємницю повного імені дракона.

Професор Каорі зістрибує з помосту ліворуч від мене й витріщається на Терна з роззявленим ротом, його погляд охоплює величезного чорного дракона, запам'ятовуючи кожну деталь.

— Це справді... — починає комендант Панчек, нависаючи над краєм помосту з більш ніж десятком інших високопоставлених офіцерів, що закам'яніли з роззявленими ротами.

— Не кажи цього, — шипить мама, дивлячись на Терна, а не на мене.
— Поки вона не скаже.

Бо тільки вершник і доглядачка сувою знають повне ім'я дракона, а вона не впевнена, що я справді його обраниця. Це саме те, що вона має на увазі. *Так, ніби я змогла б викрасти Терна.* Гнів кипить у моїх жилах і, перемагаючи біль, що пронизує моє тіло, я рухаюся вперед у черзі, так що попереду мене лишається тільки один вершник.

Мама змусила мене вступити у Квадрант вершників. їй було байдуже, житиму я чи помру, коли перетну Парапет. Зараз її хвилює тільки те, як мої недоліки можуть зіпсувати її бездоганну репутацію або як моє пов'язання сприятиме її планам.

А тепер вона витріщилася на мого дракона, навіть не завдавши собі клопоту глянути, чи все гаразд зі мною.

Пішла. Вона.

Іншого я й не очікувала, але однаково це неймовірно розчарує.

Вершник попереду закінчує доповідати й відходить убік, а доглядачка сувоїв підводить голову, дивлячись широко розплющеними очима на Терна, перш ніж опустити шокований погляд на мене та поманити до себе.

— Вайолет Сорренгейл, — промовляє вона, роблячи запис у Книзі вершників. — Приємно бачити, що ти це зробила. — Вона дарує мені швидку тремтячу посмішку — Для протоколу, будь ласка, скажи мені ім'я дракона, який вибрав тебе.

Я підводжу підборіддя.

— Тернінах.

— *Над вимовою варто трохи попрацювати*, — у моїй голові лунає голос Терна.

— Гей, принаймні я пам'ятаю, — думаю я в його бік, гадаючи, чи почує він мене через поле.

— *Принаймні я не дав тобі розбитися на смерть*, — звучить так, ніби йому вкрай нудно, але він точно мене почув.

Жінка всміхається, хитаючи головою й записуючи його ім'я.

— Мені не віриться, що він пов'язався. Вайолет, він легенда.

Я розтуляю рота, щоб погодитися...

— *Андарнауррам*, — солодкий високий голос золотої дракониці наповнює мій розум. — *Скорочено Андарна*.

Відчуваю, як кров відливає з мого обличчя і краї мого зору розмиваються, коли я обертаюся на здоровій нозі, дивлячись назад через поле, де золота дракониця — Андарна — тепер стоїть між передніми ногами Терна.

— Даруйте?

— Вайолет, з тобою все гаразд? — запитує руда, а всі навколо мене й наді мною нахиляються.

— *Скажи їй*, — наполягає золота дракониця.

— Терн. Що я маю... — думаю я до нього.

— Скажи доглядачці її ім'я, — повторює Терн.

— Вайолет? — повторює доглядачка сувоїв. — Ти потребуєш відновлення?

Повертаюся до жінки й прочищаю горло.

— І Андарнауррам, — шепочу я.

Її очі широко розплющені.

— Обидва дракони? — пищить вона.

Я киваю.

І вирвалося пекло.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Хоч цей офіцер вважає себе за фахівця з усіх питань драконячого роду, ми багато чого не знаємо про те, як дракони керують собою. Серед наймогутніших є чітка ієрархія, і старшим виявляють повагу, але незрозуміло, як вони встановлюють для себе закони або якої миті дракон вирішує пов'язати лише одного вершника, а не шукати кращих шансів із двома.

«Польовий ДОВІДНИК З РІЗНОВИДІВ ДРАКОНІВ» полковника Каорі

У жодному разі! — одна жінка-генерал кричить так голосно, що я чую її аж із маленького медичного пункту, який облаштували в кінці трибун для вершників. Це не що інше, як ряд із десятка столів і деяких привезених припасів, які допоможуть нам протриматися, поки ми не зможемо дістатися до Квадранта цілителів, — але принаймні знеболювальне діє.

Два дракони. Я маю... двох драконів.

Останні пів години генерали кричали одне на одного доволі довго, так що в нічному повітрі запанував холод, а інструктор, якого я ніколи не зустрічала, зашив мені обидві сторони руки.

На моє щастя, Тайнан здебільшого розітнув м'язи, але не розірвав їх.

На моє нещастя, Джек оглядає плече приблизно за кілька метрів від мене. Він вигулькнув з-за спини Помаранчевого Скорпіонохвоста, щоб повідомити про своє пов'язання доглядачці, яка й далі виконує свою роботу, не зважаючи на генералів, що сперечаються на трибуні позаду неї.

Джек не перестає чудуватися Терном через поле.

— Ну як? — тихо запитує професор Каорі, затягуючи ремені навколо моєї зламані кісточки. У його косих темних очах — мільйон інших запитань, але він тримає їх при собі.

— Болить, як у пеклі.

Через набряк взути черевик без того, щоб не розв'язати всіх шнурків, було майже неможливо, але принаймні мені не довелося повзти по полю, як дівчині з Другого крила, яка зламала ногу під час зіскакування. Вона сидить за сім столів позаду й тихо скімлить, поки польові медики намагаються вправити їй ногу.

— Наступні кілька місяців тобі варто зосередитися на зміцненні зв'язок та їзді верхи, тож, якщо не матимеш проблем, щоб вилізати або злізати, — він нахиляє голову, зав'язуючи ремені моєї шини, — а після того, що я побачив, у тебе, гадаю, їх не буде — цей перелом заживе до наступного раунду поєдинків. — Дві зморшки поглиблюються між його бровами. — Або я покличу Нолона...

— Ні, — я хитаю головою. — Я одужаю.

— Ти впевнена? — Він, очевидно, не дуже.

— Кожне око в цій долині звернене на мене та мого дракона... драконів, — виправляю себе. — Я не можу дозволити собі здаватися слабкою.

Він хмуриться, але киває.

— Ви знаєте, хто впорався з мого рою? — питаю я, а страх перехоплює мені горло. *Будь ласка, нехай Ріаннон буде жива. І Тріна. І Рідок. І Соєр. Усі.*

— Я не бачив ні Тріни, ні Тайнана, — повільно відповідає професор Каорі, немовби намагається пом'якшити удар. Однак це не допомагає.

— Тайнан не прийде, — шепочу я, і почуття провини гризе мене.

— *Це не твоє вбивство, щоб приписувати собі заслуги,* — подумки бурчить Терн.

— Розумію, — прошепотів професор Каорі.

— Якого біса, ти що, думаєш, що це треба оперувати? — Джек репетує зліва від мене.

— Думаю, що, схоже, зброя розірвала кілька зв'язок, тож доведеться доправити тебе до цілителів, щоб переконатися, — каже інший інструктор безмежно терплячим голосом, закріплюючи пов'язку Джека.

Дивлюся Джекові просто в ці злі очі й усміхаюся. Я більше не боюся його. Він *утік* із тієї галявини.

При магічному світлі його щоки вкриваються плямами люті, він перекидає ноги через край столу і кидається до мене:

— Ти!

— Що я? — зіслизаю з краю столу й лишаю руки вільними біля піхов на стегнах.

Брови професора Каорі підстрибують, коли він кидає погляд між нами.

— Ти...? — бурмоче він.

— Я, — відповідаю, не зводячи очей із Джека.

Однак професор Каорі стає між нами, протягуючи долоню до Джека.

— Я б не наближався до неї.

— Ховаєшся тепер за спинами наших викладачів, Сорренгейл? — не-ушкоджений кулак Джека стискається.

— Я не ховалася там і не ховаюся тут, — підводжу підборіддя. — Я не та, хто втік.

— їй не потрібно ховатися за мною, коли вона пов'язана з наймогутнішим драконом вашого року, — попереджає професор Каорі Джека, чії очі мружаться на мене. — Твій помаранчевий — хороший вибір, Барлоу. Бейд, так? До тебе в нього було ще четверо вершників.

Джек киває головою.

Професор Каорі озирається через плече на шеренгу драконів.

— Хай який агресивний Бейд, судячи з того, як дивиться на тебе Терн, він без проблем затовче твої кісточки в сиру землю, якщо ти ступиш іще один крок до його вершниць.

Джек дивиться на мене недовіжливо.

— Ти?

— Я. — Пульсація в моїй нозі притуплюється до болю, який можна терпіти, навіть коли ступаю на неї.

Він похитує головою, а вираз його очей з шокованого змінюється на задрісний і переляканий, коли він повертається до професора.

— Не знаю, що вона вам розповіла...

— Нічого. — Професор складає руки на грудях. — А що, є щось, що мені потрібно знати?

Джек блідне, у магичному світлі він стає білим як полотно, коли ще один поранений першокурсник шкутильгає, спливаючи кров'ю зі стегна й тулуба.

— Усі, кому треба, уже знають, — я зустрічаюся поглядом із Джеком.

— Гадаю, на сьогодні все, — каже Каорі, коли прилітає згряя драконів, яких видно лише за їхніми силуетами в темряві. — Старші вершники повернулися. Ви двоє повинні повернутися до своїх драконів.

Джек насупився й пішов через поле.

Кидаю погляд на генералів, які досі гучно сперечаються на помості.

— Професоре Каорі, чи пов'язував хтось коли-небудь двох драконів?

Якщо хтось і знає, то це професор з родоводу драконів.

Він також повертається обличчям до командирів, які сперечаються.

— Ти будеш першою. Хоча не знаю, чому вони сперечаються. Рішення не від них залежить.

— Не залежить?

Десятки драконів приземляються з протилежного від першокурсників боку, по той бік ряду магічних вогнів, що їх розділяють, тож виникають пориви вітру.

— Ніщо в тому, кого вибирають дракони, не залежить від людей, — запевняє мене Каорі. — Нам лише подобається підтримувати ілюзію, що ми все контролюємо. Щось мені підказує, що вони просто чекали, поки інші повернуться, щоб зустрітися з ними.

— З керівництвом? — Я насуплюю брови.

Каорі хитає головою.

— З драконами.

Дракони збираються зустрітися?

— Дякую, що подбали про мою ногу. Краще повернуса туди.

Непевнено всміхаюся й прямую через тьмяно освітлене поле до Терна та Андарни, відчуваючи на собі тягар кожного погляду в долині, коли зупиняюся й стаю між двома драконами.

— Знаєте, ви двоє наробили галасу. — Дивлюся на Андарну, потім підводжу погляд на Терна, перш ніж повернутися обличчям до поля, як інші першокурсники. — Вони не дозволять нам цього зробити.

О чорт, а що як вони змусять мене вибирати?

Мій шлунок опускається.

— *Це вирішувати Емпіреям,* — каже Терн, але в його тоні бринить нотка напруги. — *Не покидай поле. Це може зайняти деякий час.*

— *Що може...* — Моє запитання завмирає на язичку, коли найбільший дракон, якого я коли-небудь бачила, навіть більший за Терна, прямує до нас від входу в долину. Кожен дракон, повз якого він проходить, слідує за ним, збираючи десятки драконів на своєму шляху. — *Це...*

— *Кодаг,* — відповідає Терн.

Дракон генерала Мельгрена.

Коли той підходить ближче, я розрізняю залатані діри на його понівечених у битвах крилах, його золотистий погляд так свердлить Терна, що мене нудить. З його горла вихоплюється низький клекіт, і Кодаг переводить на мене свої зловісні очі.

Терн гарчить у відповідь, ступаючи крок уперед, так що я опиняюся між його масивними пазурами.

Немає жодних сумнівів, що вони обоє гарчать саме через мене.

— *Так! Ми обговорюємо тебе!* — каже Андарна, коли стрій проходить повз і вона приєднується до нього.

— *Залишайся поблизу командира крила, поки ми не повернемося,* — наказує Терн.

Напевно, він мав на увазі *командира рою*.

— *Ти чула, що я сказав.*

А може, ні.

Озираюся й помічаю Ксейдена, який стоїть на іншому кінці поля, схрестивши руки й розставивши ноги, і дивиться на Терна.

Вершники моторошно мовчать, поки дракони полишають галявину. Вони безперервним потоком перелітають до її кінця й приземляються

на півдорозі до найпівденнішої вершини, творячи темну групу, яка ледве розпізнається в місячному світлі.

Щойно відлітає останній дракон, вибухає безлад. Першокурсники юрмляться в центрі поля, де я випадково опинилась, несамовито кричать і шукають своїх друзів. Мої очі озирають натовп, сподіваючись побачити хоч якусь шпарку...

— Рі! — кричу я, помітивши у натовпі Ріаннон, яка, накульгуючи, простує до мене.

— Вайолет! — Вона стискає мене в обіймах, але відсторонюється, коли я здригаюся від різкого болю в руці. — Що сталося?

— Меч Тайнана, — ледве встигаю відповісти, як мене підхоплює Рідок і крутить навколо себе так, що мої ноги відриваються від землі.

— Подивіться, хто приїхав на найгіршому виродку в окрузі!

— Відпусти її! — докоряє Ріаннон. — Вона стікає кров'ю!

— О чорт, вибач, — каже Рідок, і мої ноги опускаються на землю.

— Усе гаразд. — На пов'язці проступила свіжа кров, але не думаю, що шви розійшлися. І знеболювальне просто чудове. — З вами все гаразд? З ким ви, друзі, пов'язалися?

— Зелена Кинджалохвістка! — Ріаннон усміхається. — Фердж. І це було дуже... легко. — Вона зітхає. — Я побачила її і просто впізнала.

— Аотром, — гордо каже Рідок. — Коричневий Мечохвіст.

— Слайзіг! — Соєр обіймає Ріаннон і Рідока за плечі. — Червоний Мечохвіст!

Ми всі радісно аплодуємо, а потім я потрапляю в його обійми. З усіх нас я найбільше радію за Соєра, за все, що йому довелося пережити, щоб потрапити сюди.

— Тріна? — запитую, коли він відпускає мене.

Вони хитають головами, шукаючи відповіді одне в одного. На серці стає неймовірно важко, тож я шукаю якусь іншу причину.

— Маю на увазі... може, вона просто не пов'язана, правда?

Соєр хитає головою, скорбота розслаблює його плечі:

— Я бачив, як вона падала зі спини Помаранчевого Булавохвоста.

Моє серце стискається.

— Тайнан? — запитує Рідок, а його погляд стрибає між нами.

— Терн убив його, — тихо кажу я. — Захищаючись, Тайнан поранив мене. — Вказую на рану на руці. — І він намагався...

— Він намагався *що*?

Мене розвертають і притискають до грудей. Дейн. Обіймаю його й міцно притискаюсь до нього, глибоко вдихаючи.

— Чорт забирай. Вайолет. Просто... от прокляття. — Він міцно стискає мене, потім відштовхує на відстань витягнутої руки. — Ти поранена.

— Зі мною все гаразд, — запевняю його, але це не зменшує тривоги в його очах. Не впевнена, що взагалі коли-небудь зменшить. — Але ми — це все, що лишилося від першого курсу нашого рою.

Дейн підводить очі, щоб подивитися на інших. Він киває.

— Четверо з дев'яти. Цього, — він цокає язиком, — варто було очікувати. Дракони зараз проводять збори Емпіреїв — свого керівництва. Лишайтеся тут, доки вони не повернуться, — каже він іншим, а потім дивиться на мене. — Ти підеш зі мною.

Це, мабуть, моя мама кличе мене через нього. Звісно, вона хоче мене про все розпитати.

Кидаю погляд через поле, але бачу, що на мене дивиться не мама, а Ксейден, проте виразу його обличчя не можна зрозуміти.

Коли Дейн бере мене за руку й тягне, я відвертаюся від Ксейдена і йду за Дейном до протилежного краю поля, де ми ховаємося в тіні. *Гадаю, справа не в мамі.*

— Що, дідько його бери, там насправді сталося? Кет каже, ніби тебе вибрав не тільки Терн, а й маленький — Адарн? — Його пальці переплітаються з моїми, а в карих очах мигтить паніка.

— Андарна, — поправляю його, а на моїх губах блукає усмішка, коли згадую про маленьку золоту драконицю.

— Вони змусять тебе вибрати. — Вираз його обличчя кам'яніє, і впевненість у цьому змушує мене відсахнутися.

— Я не вибираю. — Хитаю головою, вивільняючи руку. — Жодна людина ніколи не *вбирала*, і я не збираюся бути першою.

І хто в біса такий Дейн, щоб мені це казати?

— Ти вибираєш. — Він проводить рукою по волоссю, але його самовладання слабне. — Ти маєш мені довіряти. Ти ж мені довіряєш, не?

— Звісно, я...

— Тоді ти маєш вибрати Андарну. — Він киває так, наче його наказ дорівнює прийнятому рішенню. — Золотий дракон — найбезпечніший вибір із двох.

Чому? Тому що Терн — це... Терн? Дейн думає, що я надто слабка для такого сильного дракона, як Терн?

Я хапаю ротом повітря, наче риба, витягнута з води, поки шукаю будь-яку відповідь, аби тільки не *«нішов ти»*. Нізащо у світі не відкину Терна. Однак моє серце не дозволить мені відкинути й Андарну.

«Вони змусять мене вибирати?» — думаю так, як вони.

Відповіді немає й там, де я відчувала... розширення мого розуму, мене самої, розширення моїх ментальних кордонів, відтоді як Терн уперше поговорив зі мною так особливо, там зараз — порожнеча.

Я відрізана. *Без паніки.*

— Я не вибираю, — повторюю, цього разу м'якше.

Що робити, якщо я не зможу мати жодного з них? А що як вони порушили якесь священне правило й тепер ми всі будемо покарані?

— Вибираєш. І це має бути Андарна. — Він хапає мене за плечі й нахиляється, а в його тоні відчутна наполегливість. — Знаю, що вона надто мала, щоб нести вершника...

— Цього ніхто не перевіряв, — кажу я, захищаючись, хоча знаю, що це правда. Тут просто фізика не збігається.

— Та яке це має значення... Це означатиме, що ти не зможеш їздити з крилом, тоді, може, тебе зроблять постійним інструктором, як Каорі.

— Це тому, що сила печаті робить його незамінним викладачем, а не тому, що його дракон не може літати, — стверджую я. — Але навіть він провів необхідні чотири роки в бойовому крилі, перш ніж його посадили за стіл.

Дейн відводить погляд, і я майже бачу, як обертаються шестерні в його голові, коли він обчислює... що? Мій ризик? Мій вибір? Мою свободу?

— Навіть якщо ти візьмеш Андарну в бій, єдиний *шанс*, який тобі випадає, — тебе вб'ють. Візьмеш Терна — і тебе вб'є Ксейден. Думаєш, Мельгрена страшний? Я тут на рік довше, ніж ти, Ві. Принаймні ти знаєш, на що йдеш, коли йдеться про Мельгрена. Ксейден не тільки вдвічі безжальніший, а й небезпечно непередбачуваний.

Я кліпнула.

— Зачекай. Про що ти говориш?

— Вони пара — Терн і Стейл. Найміцніша пара за століття.

У голові наморочиться. Шлюбні пари не можна розлучати надовго, інакше їхнє здоров'я погіршиться, тому вони завжди перебувають разом. *Завжди*. Що означає... о боги.

— Просто... розкажи мені, як це сталося. — Він, мабуть, бачить, як я ніяковію, бо його тон м'якшає.

Що я й роблю. Розповідаю йому про Джека та його групу друзів-убивць, які полювали на Андарну. Розповідаю про своє падіння, про галявину та Ксейдена, який спостерігає, Ксейдена... який дивовижно захищає мене своїм попередженням, коли Орен стояв за моєю спиною. У нього була ідеальна можливість покінчити зі мною, не перехиляючи шальки терезів, а проте він вирішив допомогти. І що в біса я маю з цим робити?

— Ксейден був там, — тихо промовляє Дейн, але в його голосі бринить ніжність.

— Так, — я киваю. — Проте він відлетів після того, як з'явився Терн.

— Ксейден був там, коли ти захищала Андарну, а потім просто... з'явився Терн? — повільно запитує він.

— Так. Це те, що я щойно сказала. — Чи перебіг подій збив його з панте-лику? — До чого ти ведеш?

— Хіба ти не бачиш, що сталося? Що зробив Ксейден? — Його обійми міцнішають. Дякувати богам за обладунки з драконячої луски, інакше завтра на мені були б синці.

— Ну то, заради всіх святих, скажи, що я такого, на твою думку, накоїв? — З тіні виринає якась фігура, і мій пульс прискорюється, коли Ксейден виходить під місячне сяйво, — темрява спадає з нього, як скинута вуаль.

Тепло розливається по кожній жилці, будить кожен нерв. Ненавиджу реакцію свого тіла на нього, але не можу її уникнути. Його привабливість таки збіса незручна.

— Ти маніпулював Обмолотом. — Дейн забирає руки з моїх плечей і повертається обличчям до нашого командира, його плечі напружуються, коли він стає між нами.

О чорт, це серйозне звинувачення. •

— Дейне, це...

— *Параноя.*

Виходжу з-за спини Дейна. Якби Ксейден збирався мене вбити, він не чекав би так довго. У нього були всі можливості, а я досі стою тут. Пов'язана. З партнером його драконихи.

Ксейден не збирається мене вбивати. Від усвідомлення цього в мене стискається в грудях, і це змушує мене переосмислити все, що сталося на тій галявині, змушує силу тяжіння зміщуватися під моїми ногами.

— Це пряме звинувачення? — Ксейден дивиться на Дейна, як на прикру перешкоду.

— Ти втручався? — домагається відповіді Дейн.

— Що-що я робив? — Ксейден вигинає темну брову й дивиться на Дейна так, що слабша людина зав'яла б. — Чи бачив я її в меншості й уже пораненою? Чи вважав я, що її хоробрість так само гідна подиву, як і її бісова безрозсудність?

Він дивиться на мене, а я відчуваю удар аж до кінчиків пальців ніг.

— І я вчинила б так знову. — Я підводжу підборіддя.

— Дурочка ти з провулочка! — реве Ксейден, втрачаючи самовладання вперше відтоді, як я зустріла його на Парапеті.

Рвучко хапаю повітря, і Ксейден робить те саме, наче так само вражений своїм спалахом, як і я.

— Чи бачив я, як вона відбивається від *трьох* більших курсантів? — Його погляд переходить на Дейна. — Так от, відповідь на всі ці запитання — так. Однак ти ставиш неправильне запитання, Аетосе. Тобі варто запитати, чи *Стейл* теж це бачила.

Дейн ковтає слину й відводить погляд, очевидно переосмислюючи свою позицію.

— Подруга сказала йому, — шепочу я. — Стейл покликала Терна.

— Вона ніколи не любила хуліганів, — каже мені Ксейден. — Але не вважай це за вияв доброти до тебе. Вона любить оте маленьке золотце. На жаль, Терн вибрав тебе сам.

— *Прокляття*, — бурмоче Дейн.

— Саме так я й думав, — Ксейден похитав головою до Дейна. — Соррен-гейл — остання людина на Континенті, яку я захотів би прикувати до себе. Я не робив цього.

Ох. Мені потрібна вся моя сила волі, щоб не потягнутися до грудей і не переконатися, що він не вирвав моє серце, у чому врешті немає сенсу, адже я відчуваю до нього те саме. Він син Великого Заколотника. Його батько безпосередньо відповідає за смерть Бреннана.

— А навіть якби й робив. — Ксейден підходить до Дейна й нависає над ним. — Невже ти справді висунув би таке звинувачення, знаючи, що саме це врятувало жінку, яку ти називаєш своєю найкращою подругою?

Мій погляд падає на Дейна, і зависає тиха, убивча мить. Це просте запитання, але я ловлю себе на тому, що, затамувавши подих, чекаю на його відповідь. Що я насправді для нього значу?

— Існують... правила. — Дейн смикає підборіддям, щоб подивитися Ксей-дену в очі.

— Аз цікавості, ти, скажімо, *порушив* би ці правила, щоб урятувати дорогоцінну маленьку Вайолет на тій галявині? — Його голос крижаніє, коли він із дивним захопленням вивчає вираз Дейнового обличчя.

Ксейден ступив крок. Саме перед тим, як Терн приземлився, він рушив... *до мене*.

Дейн зціплює зуби, і я бачу в його очах ворожість.

— Несправедливо запитувати його про це, — я переходжу на бік Дейна, тоді як плескіт крил розпанахує ніч. Дракони летять назад. Вони вирішили.

— Наказую вам відповідати, *командире рою*. — Ксейден навіть не дивиться на мене.

Дейн ковтає, заплющивши очі.

— Ні. Я не повинен.

Моє серце розбивається об землю. Я завжди знала, що в глибині душі Дейн цінує владу й порядок більше, ніж стосунки, більше, ніж мене, але те, що це продемонстровано так жорстоко, ранить глибше, ніж меч Тайнана.

Ксейден глузливо гмикає.

Дейн шарпнувся головою в мій бік.

— Мене б убило, якби я побачив, що з тобою щось сталося, Ві, але правила...

— Усе гаразд, — кажу я, торкаючись його плеча, проте це не так.

— Дракони повертаються, — мовить Ксейден, коли перший із них приземляється на освітлене поле. — Повертайтеся до строю, командире.

Дейн відриває погляд від мого і йде геть, розчиняючись у натовпі нетерплячих вершників та їхніх драконів.

— Навіщо ти так з ним учинив? — кидаюся на Ксейдена, але потім хитаю головою. Мені байдуже чому. — Забудь про це, — глухо кажу я і йду назад до того місця, де Терн сказав чекати.

— Бо ти надто йому довіряєш, — відповідає Ксейден і наздоганяє мене, навіть не збільшивши кроку. — А знати того, кому можна довіряти, — це єдине, що збереже тобі життя — збереже *нам* життя — не лише у квадранті, а й після випуску.

— *Нас* не існує, — кажу я, ухиляючись від вершниці, що проноситься повз нас.

Дракони приземляються ліворуч і праворуч, земля здригається від потуги їхніх приземлень. Ніколи не бачила стільки драконів у польоті одночасно.

— О, я думаю, ти ще побачиш, що це вже далеко не так, — пробурмотів Ксейден поруч зі мною, хапаючи мене за лікоть і звільняючи шлях іншому вершнику, що гнав з другого боку.

Ще вчора він дав би мені розтовкти об нього лоба.

От чорт, він міг би навіть штовхнути мене.

— Зв'язки Терна дуже потужні, як для пари, так і для вершника, через те що *він* такий могутній. Втрата останнього вершника ледь не вбила його, що водночас мало не вбило Сгейл. Життя подружніх пар — це...

— Залежність одне від одного, я знаю.

Ми просуваємося вперед, поки не опиняємося в самому центрі строю вершників. Якби мене не дратувало бездушне ставлення Ксейдена до

Дейна, я знайшла б час, щоб помилуватися дивовижним видовищем сотень драконів, які приземляються навколо нас. Або, може, запитала б, як чоловікові поруч зі мною вдається поглинати все повітря на величезному полі.

— Щоразу, коли дракон вибирає собі вершника, цей зв'язок міцнішає, а отже, якщо ти помреш, Вайо-лють, це запустить послідовність подій, яка потенційно закінчиться *моєю* смертю. — Вираз його обличчя незворушний, як мармур, але від гніву в його очах у мене перехоплює подих. Це чиста... лють. — Отже, на жаль для всіх причетних, тепер існує «ми», якщо Емпіреї залишать вибір Терна без змін.

О боги.

Я прив'язана до Ксейдена Ріорсона.

— І тепер, коли Терн бере участь у грі, інші курсанти знають, що він готовий пов'язуватися... — Ксейден зітхає, роздратування проступає на його обличчі, а жовна грають під шкірою, коли він відводить погляд.

— Ось чому Терн сказав мені лишитися з тобою, — шепочу я, поки наслідки сьогоднішніх дій умиротворяють мій збунтований шлунок. — Через непов'язаних. — їх щонайменше три десятки стоять на протилежному боці поля, дивлячись на нас захланними очима — включно з Ореном Зайфертом.

— Непов'язані намагатимуться вбити тебе, сподіваючись змусити Терна пов'язати їх. — Ксейден киває головою Гарріку, коли той наближається, і командир чоти коротко озирає нас; його рот міцно стиснутий, перш ніж він відступає в поле. — Терн — один із найсильніших драконів на Континенті, і величезна сила, яку він спрямовує, ось-ось стане твоєю. Наступні кілька місяців непов'язані намагатимуться вбити новоспеченого вершника, поки зв'язок ще слабкий, поки ще є шанс, що дракон передумає й вибере їх, щоб вони не відставали на цілий рік. А тут Терн, уявляєш? Та вони зроблять що завгодно. — Ксейден знову зітхає, наче це його новий головний біль. — Є сорок один непов'язаний вершник, для якого ти тепер ціль номер один.

Він підводить догори вказівний палець.

— А Терн думає, що ти зіграєш охоронця, — я пирхнула. — Він не знає, як сильно ти мене не любиш.

— Зате він точно знає, як я ціную *власне* життя, — відповідає Ксейден, ковзаючи поглядом по моему тілу. — Ти страшенно спокійна як на людину, яка щойно почула, що на неї збираються полювати.

— Для мене це звичайний день. — Я знизую плечима, не звертаючи уваги на те, як пашить моя шкіра від його погляду. — І, чесно кажучи, полювання сорока однієї особи лякає мене набагато менше, ніж постійне спостереження за *тобою* з темних кутків.

Вітерець б'є в спину, коли Андарна приземляється позаду мене, а потім — порив вітру і дрижання землі. Це опускається Терн.

Не кажучи більше ані слова, Ксейден відриває погляд від мого і йде геть, зрізаючи шлях навскоси через поле до місця, де Стейл затьмарює драконів інших командирів крил.

— Скажіть мені, що все буде добре, — бурмочу я до Андарни й Терна.

— Так і мало бути, — відповідає Терн, у його голосі грубість і нудьга водночас.

— *Ти не озивався раніше*, — гаразд, я трохи перегнула зі звинуваченням.

— *Людам не варто знати, про що говорять на Емпіреях*, — відповідає Андарна. — *Це правило.*

Тож усі вершники були заблоковані, а не лише я. Ця думка на диво втішна. Крім того, самі *Емпіреї* стали нині для мене новим терміном. Каорі, мабуть, сьогодні на небесах, коли вся політика драконів виходить на світло. То що ж вони вирішили?

Я дивлюся на матір, але вона дивиться куди завгодно, *тільки* не в мій бік.

Генерал Мельґрен рухається до передньої частини помосту, його мундир вкритий нагородами. Дейн має рацію в одному: головний генерал нашого королівства *жахливий*. Він ніколи не мав проблем із використанням піхоти на м'ясо, а його жорстокість, коли справа доходить до нагляду за допитом і стратою полонених, добре відома, принаймні за обіднім столом моєї родини. Його величезний кошмар у вигляді дракона займає весь простір біля помосту, і тиша спадає на юрбу, коли Мельґрен підносить долоні до обличчя.

— Кодаг передав, що дракони говорили про дівчину Сорренґейл. — Слабка магія дає змогу його голосу чарівно посилюватися над полем, щоб усі могли його почути.

Жінку, подумки виправляю я його. Мій живіт зав'язується вузлом.

— Хоча традиція засвідчує, що для кожного дракона є свій вершник, ніколи не було випадку, щоб два дракони вибирали одного вершника, а отже, у драконів немає жодного закону, який це забороняв би, — заявляє він. — Хоча ми, вершники, не вважаємо, що це... справедливо, — його тон натякає на те, що він один із них, — дракони встановлюють власні закони. І Терн, і...

Він озирається через плече, і його помічник кидається вперед, щоб прошепотіти йому на вухо.

— Андарна вибрали Вайолет Сорренґейл, і цей вибір лишається незмінним.

Натовп ремствує, але мої плечі розпружуються від значного полегшення. Мені не потрібно робити неможливий вибір.

— *Як і мало бути,* — бурчить Терн. — *Люди не мають права голосу в законах драконів.*

Тепер крок уперед ступає мама й виконує той самий жест руками, щоб спроектувати свій голос, але я не можу зосередитися на тому, що вона говорить, оскільки мама завершує офіційну частину церемонії Обмолоту, обіцяючи непов'язаним вершникам ще один шанс

наступного року. Якщо їм протягом наступних кількох місяців не вдасться вбити когось із нас, поки наші зв'язки слабкі, і вони самі не спробують пов'язати наших драконів.

Я належу Терну і Андарні... і якимось справді довбаним чином... Ксейдену.

По моїй шкірі на голові забігали мурашки, тож я дивлюся на нього через поле.

Немов відчувши мій погляд, він озирається й підносить догори вказівний палець. *Ціль номер один.*

— Ласкаво просимо в сім'ю, яка не знає ні кордонів, ні меж, ні кінця, — завершує моя мама, і поле вибухає радісними вигуками. — Вершники, крок уперед.

Я розгублено озираюся наліво й направо, але так роблять усі інші вершники.

— *Приблизно п'ять кроків,* — підказує Терн.

Ступаю.

— Нашим драконам слава, як завжди! — вигукує мама. — А тепер святкуємо!

Спину мені обпікає жар, і я шиплю від болю, а вершники по обидва боки від мене кричать. Моя спина немов горить, але всі по той край поля голосно аплодують, дехто мчить у наш бік.

Деякі вершники обіймаються.

— *Тобі це сподобається,* — обіцяє Терн. — *Це унікально.*

Біль слабшає до тупої ломоти, тож я озираюся через плече. Там щось чорніє... щось визирає із жилета.

— *Що мені сподобається?*

— Вайолет! — Дейн підбігає до мене, його широка усмішка охоплює мене всю. — Ти зберегла їх обох!

— Мабуть, що так, — мої губи кривляться.

Це все... повний сюр, надто багато як для одного дня.

— Де твоє... — Він відпускає мене й обходить ззаду. — Можна я розшнурую? Лише верх? — запитує він, смикаючи за піднятий комір на спині мого жилета.

Я киваю. Він кілька разів шарпнув, і свіже жовтневе повітря заціпало мою шию.

— Чортове лайно. Ти повинна це побачити.

— Скажи, нехай хлопчисько відійде вбік, — наказує Терн.

— Терн каже, що маєш відійти.

Дейн відступає.

Зненацька мій зір стає не моїм. Я бачу власну спину... очима Андарни. Спину, на якій від плеча до плеча тягнеться блискуче чорне тавро дракона в польоті, у центрі якого — мерехтливий золотий силует.

— Це прекрасно, — шепочу я.

Тепер я позначена їхньою магією як вершниця, як їхня вершниця.

— Ми знаємо, — відповідає Андарна.

Я кліпаю, і мій зір знову стає моїм, руки Дейна швидко зашнуровують корсет, а потім охоплюють моє обличчя, нахилиючи його до себе.

— Ти повинна знати, що я зроблю все, щоб урятувати тебе, Вайолет, щоб ти була в безпеці, — випалює він з панікою в очах. — Те, що сказав Ріорсон...

Він хитає головою.

— Знаю, — заспокійливо кажу я, киваючи, але в моєму серці щось рветься. — Ти завжди хочеш, щоб я була в безпеці.

Він готовий на все. *Крім порушити правила.*

— Ти повинна знати, що я відчуваю до тебе. — Його великий палець гладить мою щоку, очі шукають щось, а потім його уста припадають до моїх.

Його губи м'які, але поцілунок міцний, і від захвату в мене по спині біжать мурашки. Після багатьох років Дейн *нарешті* цілує мене.

Збудження зникає вмить. Немає тепла. Ні енергії. Ні гострої пристрасті. Розчарування псує момент, але не для Дейна. Він усміхається, коли відхиляється.

Усе скінчилося за одну мить.

Це було все, чого я будь-коли хотіла... крім...

Чорт. Я більше не хочу цього.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Тому цілком природно: що могутніший дракон, то потужніша печать його вершника. Варто остерігатися сильного вершника, який пов'язує меншого дракона, але ще більше належить остерігатися непов'язаного курсанта, який не зупиниться ні перед чим, щоб ухопитися за шанс пов'язатися.

«Посібник для Квадранта вершників» майора АФЕНДРИ
(НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)

Після того як два останні місяці я спала в переповненій казармі, мати власну кімнату — це дивна й нездорова чудасія. Більше ніколи не сприйматиму розкіш приватності як щось належне.

Я зачиняю за собою двері і, накульгуючи, виходжу в коридор.

Двері Ріаннон, що в маленькому коридорі навпроти моїх, відчиняються, тож я бачу, як з них виходить високий і худорлявий Соєр. Він проводить пальцями по волоссю, а коли бачить мене, підводить брови й завмирає — його щоки майже такі червоні, як і веснянки.

—Доброго ранку, — всміхаюся я.

— Вайолет. — Він силкується незграбно всміхнутися і йде, прямуючи до головного коридору гуртожитку для першокурсників.

З кімнати, що поруч із кімнатою Ріаннон, виходить, тримаючись за руки, пара з Другого крила, і я всміхаюся їм, притулившись спиною до своїх дверей. Перечікую й перевіряю свою ногу, обертаючи нею. Нога болить, особливо тоді, коли я її потягну, але бандаж і черевик фіксують досить добре, щоб вона витримувала мою вагу. Якби я була деінде, то попросила б милиці, але тут це лише додало б мені ще одну мішень на спину, а за словами Ксейдена, у мене й так уже є одна, і досить велика.

Ріаннон виходить зі своєї кімнати й усміхається, щойно бачить мене.

— Більше не йдеш зранку чергувати на кухню?

— Учора ввечері мені сказали, що всі *не дуже приємні обов'язки* передають непов'язаним курсантам, щоб нашу енергію можна було спрямувати на уроки польотів.

Це означає, що мені доведеться вибрати інший спосіб послаблювати супротивників перед двобоями. Ксейден має рацію. Я не завжди можу розраховувати на те, що знищу кожного наступного ворога отрутою, але й ігнорувати єдину свою перевагу теж не збираюся.

— Це ще одна причина, чому ті, хто не пов'язаний, нас ненавидять, — бурчить Ріаннон.

— Отже, Соєр, так, Рі?

Ми спускаємося коридором, проминаючи кілька інших кімнат, і виходимо до головного коридору, що веде до ротонди. Варто сказати, що кімнати першого курсу не такі просторі, як у другокурсників, але принаймні в нас обох були кімнати з вікнами.

Ріаннон криво усміхається.

— Мені захотілося відсвяткувати.

Вона кидає на мене швидкий погляд.

— І чому я ніколи не чую, щоб *ти* святкувала?

Ми розчиняємося в натовпі, що рухається до актової зали.

— Я не знайшла нікого, з ким хотіла б відсвяткувати.

— Справді? Але я чула, що вчора ввечері у вас із одним з командирів було рандеву.

Я хльостаю її поглядом, а сама ледь не зашпортуюсь об власні ноги.

— Облиш, Ві. Весь квадрант гуляв на вулиці, ти що, думаєш, тебе ніхто не бачив? — Вона закочує очі. — Я не буду тобі читати лекції. Кого хвилює, що стосунки зі старшим командиром не схвалюють? Це не відрегульовано, але не схоже, що хтось із нас гарантовано переживе день.

— Тверді аргументи, — визнаю я. — Але ж це... — Хитаю головою, підшукуючи правильні слова. — У нас якось не так. Я завжди сподівалася, що буде гарно, але коли він поцілував мене — між нами нічого не було. Якось зовсім. *Нічого*.

Розчарування в моєму голосі годі приховати.

—М-да, це паскудно чути. — Вона бере мене за руку. — Мені шкода.

—Мені теж, — зітхаю я.

Далі по коридору відчиняються двері, і виходить Діям Мейрі, обійняв пій за талію першокурсницю, яка пов'язалася з Коричневим Булавохвостом. Схоже, минулої ночі святкували всі, крім мене.

—Доброго ранку, леді. — Рідок пробивається крізь на гони й обіймає кожну з нас за плечі, коли ми заходимо в ротонду. — Чи, краще сказати *вершниці**

— Мені подобається, як воно звучить — *вершниці*, — відповідає Ріаннон, усміхаючись у відповідь.

— У цьому є певний шарм, — погоджується Рідок.

— Це точно краще звучить, ніж *мертвий*. Де твоє тавро? — запитую в Рідока, коли ми проходимо крізь колони різьблених драконів і підіймаємося сходами в загальну залу.

— Ось тут. — Він прибирає руку з моїх плечей й оголює її, щоб показати коричневий силует дракона на своєму плечі. — А в тебе?

— Не можу бачити. Воно на спині.

— Це збереже тебе в безпеці, якщо ти колись відлучишся далеко від того величезного дракона, — його очі танцюють. — Присягаюся, я думав, що навалю в штани, коли побачив його на полі. А в тебе де тавро, Рі?

—Там, де ти ніколи не побачиш, — відповідає вона.

— Ти поранила мене. — Він ляскає себе рукою по серцю.

— Дуже в цьому сумніваюся, — відповідає вона, але на її обличчі з'являється усмішка.

Ми минаємо аудиторії, потім актовий зал для зборів, а тоді стаємо в чергу на сніданок. Дивно перебувати по цей бік, тож я здригаюся, побачивши хлопця на роздачі.

Це Орен.

Він дивиться на мене з ненавистю, від якої в мене по спиці пробігає крижаний холодок. Я проминаю його, вибираючи свіжі фрукти, які, як я знаю, не підмінити, якби він вирішив скористатися моїм підходом до конфлікту й отруїти мене.

— Йолоп, — бурмоче за моєю спиною Рідок. — Я й досі не можу повірити, що вони намагалися тебе вбити.

— А я можу, — знизую плечима, ризикуючи взяти склянку яблучного соку. — Я ж найелабша ланка, правда? На мій превеликий жаль, це означає, що люди неодмінно намагатимуться прибрати мене заради крила.

Ми прямуємо до Четвертого крила й знаходимо столик із трьома додатковими місцями.

— Ви не проти, якщо ми... — починає Рідок.

— Безумовно! Він ваш! — Кілька хлопців із чоти «Хвіст» підхоплюються з лави.

— Вибач, Сорренгейл! — кидає один через плече, коли вони знаходять інший стіл, звільняючи цей.

Якого біса?

— Щось воно, бляха, дуже дивно. — Ріаннон обходить стіл з іншого боку, а я йду за нею вздовж стіни. Ми переступаємо через лавку й сідаємо, ставлячи перед собою таці.

У мене майже виникла спокуса нюхнути під пахвою, щоб перевірити, чи не тхне часом від мене.

— Здається, там ще цікавіше, — зауважує Рідок, показуючи через коридор на Перше крило.

Стежачи за його поглядом, підводжу брови. Джека Барлоу витісняють з-за столу. Він змушений стояти, поки інші займають його місце.

— Що в біса відбувається? — Ріаннон відкушує грушу й жує.

Джек переходить до іншого столика... Йому й там не дають місця... А далі він знаходить місце десь аж за двома.

— Отак падають сильні світу цього, — зауважує Рідок, спостерігаючи те саме шоу, що і я, але мені не подобається дивитися, як Джек борсається. Дикі пси кусаються сильніше, коли їх загнали в кут.

— Привіт, Сорренгейл, — з вимушеною посмішкою вітає мене, проходячи повз наш столик, кремезна дівчина з Першого крила, яку я перемогла в другому поєдинку.

— Привіт, — ніяково махаю рукою, коли вона відходить, потім повертаюся, щоб прошепотіти Рідоку та Ріаннон: — Вона не розмовляла зі мною відтоді, як я забрала один з її кинджалів у тому поєдинку.

— Це тому, що ти пов'язала Терна. — Імоджен здмухує рожеве волосся з обличчя й перекидає ногу на лавку навпроти нас, щоб сісти, засукавши рукава туніки й оголивши тавро повстання. — Ранок після Обмолоту — це завжди безлад. Баланс сил змінюється, і ти, маленька Сорренгейл, тепер будеш наймогутнішою вершницею у квадранті. Будь-хто зі здоровим глуздом побоюватиметься тебе.

Я кліпаю, а мій пульс пришвидшується. Оце, власне, зараз і відбувається? Озираю зал і приглядаюся. Групи розділилися: деякі курсанти, яких я вважала за загрозу, більше не сидять там, де зазвичай.

— І тому *ти* зараз підсіла до нас? — Ріаннон повела бровою на другокурсницю. — Бо я можу полічити на одній руці кількість добрих слів, які ти сказала комусь із нас.

І вона піднімає стиснутий кулак.

Квінн — висока другокурсниця з нашого рою, яка навіть не зводила дивитися в наш бік іще з часів Парапету, сідає поруч із Імоджен, а згодом підходить Соєр, який займає місце з другого боку від Ріаннон. Квінн заправляє біляві кучері за вуха й відкидає чубчик з очей, її круглі щоки піднімаються, коли вона всміхається на те, що говорить Імоджен. Мушу визнати, що пір-синг у вигляді каблучок, який прикрашає мушлі обох її вух, приголомшує, а серед пів десятка її нашивок найбільше інтригує темно-зелена — того самого кольору, що і її очі, — з двома силуетами. Мені варто було б вивчити, що означають усі ці нашивки, але, як я чула, вони змінюються щороку.

Особисто я фанатка тих перших, що нам їх дали. Мені довелося дуже обережно пришивати нашивку у формі полум'я з емблемою Четвертого крила й червонуватою цифрою «два» в центрі, переконавшись, що я підшиваю лише тканину мого корсетного обладунку, адже жодна голка не проткне луску.

Моя улюблена нашивка, однак, та, що поруч із нашивкою чоти «Полум'я». Ми — рій, який має найбільше вцілілих членів із часів Парапету, — ми Залізний рій цього року.

— Раніше з тобою було не так цікаво сидіти, — відповідає Імоджен і відкушує булочку.

— Зазвичай я сиджу зі своєю дівчиною з чоти «Кіготь». До того ж немає сенсу знайомитися з вами, коли більшість із вас помре, — додає Квінн, знову заправляючи свої кучері, щоб вони знову вибилися. — Без образ.

— Не заперечуєш? — я надкушую своє яблуко.

Я мало не виплюнула його, коли Гітон та Емері, єдині третьокурсники в нашому рою, присіли на лаву обабіч Імоджен і Квінн.

Єдині, кого нам ще бракує, — це Дейн і Ціанна, які, як завжди, їдять із керівниками.

— Я гадав, що Зайферт пов'яжеться, — каже Гітон Емері через стіл, так, ніби ми застали їх посеред дискусії. Зазвичай червоне полум'я в їхньому волоссі сьогодні зелене. — За винятком поразки від Сорренгейл, він упорався з усіма завданнями.

— Він намагався вбити Андарну. — *От лайно. Може, мені варто було тримати це при собі.*

Усі за столом як один повертаються до мене.

— Припускаю, що Терн розповів про це іншим, — я знизую плечима.

Але ж Барлоу пов'язався? — запитує Рідок. — Хоча, як я чув, його Помаранчевий Скорпіонохвіст менший.

— Так і є, — підтверджує Кізінн. — Саме тому він сьогодні шукає місце під сонцем чи то пак за столом.

— Не хвилюйся: я впевнена, що він урівноважить свій соціальний статус в інший спосіб, — бурчить Ріаннон, а її погляд зупиняється на моїй таці. — Тобі потрібно споживати білок, Ві. Ти не можеш жити лише на фруктах.

— Це єдина їжа, що її, я впевнена, не отруять, особливо коли Орен стоїть на роздачі. — Я взяла апельсин і почала чистити.

— А бодай тобі. — Імоджен зішкрібає три шматочки ковбаси на мою тарілку. — Вона має рацію. Тобі знадобиться вся твоя сила, щоб їздити верхи, особливо на такому великому драконі, як Терн.

Я втупилася в ковбасу. Імоджен ненавидить мене так само, як і Орен. Чорт, це вона зламала мені руку й вирвала плече в день ознайомлення.

— *їй можна довіряти*, — каже Терн, і я здригаюся, впускаючи апельсин. — *Вона ненавидить мене.*

— *Не сперечайся зі мною і з'їж щось*, — він не жартує.

Мій погляд схищується з поглядом Імоджен, і вона нахилиє чоло, зухвало дивлячись на мене.

Відділяю шматок виделкою й кладу його до рота, а пережовуючи, знову зосереджуюсь на розмові за столом.

— Яка в тебе печать? — запитує Ріаннон в Емері.

Над столом здіймається вихор, та так, що склянки бряжчать. Фокуси з повітрям. Зрозуміло.

— Епічно-о, — очі в Рідока розширюються. — Скільки повітря ти можеш штовхнути?

— Не твоя справа. — Емері скося дивиться на нього.

— Сорренгейл, сьогодні після занять ти моя, — каже Імоджен.

Я ковтаю черговий шматок.

— Перепрошую?

Її блідо-зелені очі втупились в мої.

— Зустрінемося в тренажерному залі.

— Я вже працюю з нею в спарингу, — починає Ріаннон.

—Добре. Ми не можемо дозволити їй програти жодного поєдинку, — відповідає Імоджен. — Але я допоможу тобі з гантелями. Нам потрібно зміцнити м'язи навколо твоїх суглобів до того, як двобої відновляться. Тільки так ти виживеш.

Волосся стає дибки на моїй потилиці.

—І відколи тебе хвилює моє виживання?

Це не справа рою. Не може нею бути. Відколи це в неї, якщо їй було наплювати раніше?

— Відтепер, — каже Імоджен, стискаючи виделку в кулаці, але її видає блискавичний погляд на поміст наприкінці зали, де снідають керівники. Її турбота не походить від доброго серця. Щось мені підказує, що це наказ. — На ранковому шикуванні рої будуть ущільнені. Нас зостанеться по двоє в кожній чоті, — веде далі Імоджен. — Аетос зберіг найбільшу кількість своїх першокурсників живими — звідси й нашивка, — тож йому дозволять зберегти свій рій, але ми, ймовірно, отримаємо деяке поповнення, коли вони заберуть рої в тих, хто не був такий успішний.

Якогома непомітніше дивлюся праворуч, на поміст, де сидить Ксейден зі своїм заступником і командирами чот, включно з Гарріком, чії плечі, здається, повинні займати принаймні два місця. Саме Гаррік першим дивиться в мій бік, на його чолі з'являється... Що? Занепокоєння? Потім він відводить погляд.

Єдина причина, чому він трохи хвилюється, — *він знає*. Він знає, що моя доля пов'язана з долею Ксейдена.

Мій погляд зупиняється на Ксейденові, а в грудях стискається. Ну що ж. Збіса. Гарний. Мабуть, моему тілу байдуже, що він такий само небезпечний, як і всі в цьому квадранті, бо жар розливається по моїх венах, змушуючи мою шкіру розпашіти.

Він чистить яблуко кинджалом, знімаючи шкірку однією довгою спіраллю, і лезо продовжує свій шлях, коли його погляд підіймається, перехреснюючись з моїм.

У мене мурашки по шкірі.

О боги, чи є якась частина мого тіла, що фізично не реагує на його вигляд?

Він переводить погляд на Імоджен і знову на мене, і цього достатньо, щоб я все зрозуміла. Він наказав їй допомагати мені в тренуваннях. Ксейден Ріорсон тепер робить те, що зберігає життя своєму смертельному ворогу.

Кілька годин по тому, як рої перегруповані та зачитаний список померлих, усі вершники-першокурсники Четвертого крила стоять у нещодавно виданих нам льотних шкірянках, застигши в очікуванні перед нашими драконами на летовищі. Однострій дещо просторіший за нашу звичайну форму, тож я наглухо застібнула куртку на гудзики над обла-дунками з луски дракона.

І на відміну від нашого звичайного однострою, хай якого він фасону, на льотній шкіряній формі немає жодних знаків розрізнення, крім звання на плечі й позначки про керівників. Ні імен. Ні нашивок. Нічого, що могло б нас видати, якби ми роз'єдналися з нашими драконами в тилу ворога. Лише багато піхов для зброї.

Я намагаюся не думати про те, що одного дня доведеться брати участь у бойових діях, і зосереджуюся на безладі, який розгортається на летовищі цього ранку. Однак помічаю, як інші курсанти дивляться на Терна або як інші дракони поступаються йому місцем. Чесно кажучи, якби на мене вишкірили зуби, я теж відступила б.

— Ні, ти не стала б, бо ти цього не зробила. Ти залишилася й захистила Андарну. — Його голос наповнює мою голову, тож можу сказати з його тону, що йому хочеться бути зараз деінде.

— Тільки тому, що тієї миті багато чого відбувалося, — відповідаю я. — Андарна не прийде сьогодні?

— Навіщо їй уроки польотів, коли вона не може тебе носити.

— Слушна думка, — хоча було б непогано її побачити. Вона і в моїй голові тихіша, і не така настирлива, як Терн.

— Я все чую. А тепер будь уважна.

Демонстративно заковую очі, але зосереджуюся на тому, що говорить Каорі з центру поля. Він підносить руку, використовуючи звичайну слабку магію, щоб надати своєму голосу доброї чутності.

Боги, допоможіть нам, коли Рідок з'ясує, як це робиться. Я стримую усмішку, знаючи, що він знайде спосіб допекти кожного вершника у квадранті, а не лише свій рій.

— ...і вас лише дев'яносто два вершники, ви — наш найменший клас на сьогодні.

Мої плечі опускаються.

— Я думала: сто один дракон бажає пов'язатися, включно із тобою.

— Бажання не означає, що їм вдалося знайти гідних вершників, — відповідає Терн.

— І все-таки двоє з вас вибрали мене одну? — Хоч зостався сорок один непов'язаний? Це справжня образа.

— Ти гідна. Принаймні я так думаю, але ти, мабуть, неуважна на заняттях. — Він пихкає, і тепла пара обдає мою шию.

— Є сорок один непов'язаний вершник, який убив би, аби стояти там, де ви, — додає Каорі. — І ваші дракони знають, що ваш зв'язок зараз найслабший, тож, якщо ви впадете, якщо зазнаєте невдачі, є велика ймовірність,

що ваш дракон відпустить вас, якщо вважатиме, що хтось непов'язаний стане кращим вибором.

— Втішно, — бурмочу я.

Терн фуркає, і це схоже на глузування.

— А зараз ми сядемо верхи і виконаємо серію конкретних маневрів, які ваші дракони вже знають. Сьогодні ваші накази прості. Маєте втриматися на своїх сідалищах, — закінчує Каорі.

Потім він розвертається й кидається до свого дракона, який стоїть за кілька метрів від нього. Каорі видирається на нього по вертикалі й вмощується на сідалищі.

Це нагадало мені останню перешкоду на Рукавичці.

Ковтаю слину, шкодуючи, що не наїлася добряче на сніданок, і повертаюся до Терна. Ліворуч і праворуч від мене інші вершники роблять те саме, що й Каорі. Ніяк не зможу зробити це нормально, не кажучи вже про те, що моя кісточка досі не загоїлася.

Терн опускає плече й робить для мене ногою пандус.

Поразка вже майже поглинула мене. Я пов'язала найбільшого і, безумовно, найсварливішого дракона у квадранті, але він змушений пристосовуватися до мене.

— *Це пристосування вигідне для мене. Я бачив твої спогади. Не дам тобі встромляти в мою ногу кинджали, щоб залізти нагору. А тепер уперед.*

Я пирхаю, але видираюся, водячи головою, коли стараюся зорієнтуватись по шипах, щоб знайти сідалище. Мої стегна болять відучора, тож здригаюся, коли вмоцнююся, хапаючись за луку.

Дракон Каорі здіймається в небо.

— *Тримайся міцніше.*

Відчуваю ті самі паси енергії, що стискають мої ноги, а Терн присідає за мілісекунду до того, як шпурляє нас у небо.

Очі сльозяться від вітру, шлунок кудись опускається, тож я, ризикуючи, тримаюсь однією рукою, щоб опустити окуляри. Полегшення — ось воно, уже.

— *Ми мали йти другими?* — запитую я Терна, коли ми вилітаємо з каньйону і щораз вище здіймаємося над гірським масивом.

Тепер я розумію, чому рідко бачила, як дракони тренуються, хоч фактично виросла в Басгіаті. Навколо тільки інші вершники.

— *Кожен зможе побачити, коли я зірвуся.*

—Я погодився слідувати за Смактом лише тому, що його вершник — ваш інструктор.

— То ти з тих хлопців, що йдуть попереду? Приємно знати. Нагадай мені, щоб я провела трохи часу в храмі й кілька разів помолилася до Данни. — Я зосереджуюсь на Каорі, спостерігаючи, коли почнуться маневри.

—До богині сили та війни? — цього разу Терн явно глузує.

— Що, дракони думають, ніби нам не потрібні боги на нашому боці?
— Чорт, як тут холодно. Мої руки в рукавичках міцніше стискають луку.

—Дракони не звертають уваги на ваших нікчемних богів.

Каорі бере праворуч, і Терн слідує його прикладу, ведучи нас у круте піке вниз по схилу однієї з вершин. Стискаю ноги, але знаю, що це Терн утримує мене на сідалищі.

Він утримує мене на ще одному підйомі й навіть на майже спіральному віражі, тож я не можу не помітити, як він копіює все, що робить Каорі, проте ускладнюючи виконання.

—Знаєш, ти не можеш тримати мене тут весь час.

—Пильнуй мене. Хіба що ти хочеш, щоб тебе зішкрібали з льодовика внизу, як того Глоннового вершника...

Кручу головою, щоб подивитися, але все, що я бачу, — це хвіст Терна, який розгойдується, бо його масивні шипи затуляють огляд.

—Не дивись.

— Ми вже втратили вершника? — Моє горло стискається.

—Глонн зробив поганий вибір. Він однаково ніколи не пов'язується міцно. О. Мій. Боже.

—Якщо ти й надалі фіксуватимеш мене отак, твоя енергія піде на те, щоб утримувати мене, а не спрямовувати її, коли нам знадобиться сила для бою, — сперечаюся я.

—Це мізерна частка моєї сили.

Як я в біса буду вершницею, якщо не можу сама втриматися на своєму клятому драконі?

— Нехай буде по-твоєму.

Паси спадають.

—Дякую-у-у, бляха-а-а!

Він нахиляється ліворуч, і мої стегна ковзають. Руки ковзають. Я зісли-заю просто з його боку, мої пальці шукають опору, але не знаходять.

Свист повітря наповнює мої вуха, коли я стрімко несуся до льодовика, а сильний страх лещатами стискає моє серце. Обриси тіла внизу стають чимраз виразнішими.

Мене смикає вгору, коли кігті Терна підхоплюють мене, лапаючи так само, як під час Обмолоту. Він підіймається високо, потім знову підкидає мене, але принаймні цього разу я готова до удару, коли його спина підлітає знизу, щоб зустріти мою дупцю.

У голові лунає огидний рев чогось, чого я не розумію.

— Що то за буйда? — Я видираюся на сідалище й уможуюсь, коли він летить рівно.

— Найближчий переклад для людей, імовірно, — «до біса». Цього разу ти лишишся на своєму місці? — Він знову займає стрій, тож мені вдається втриматися.

—Я маю вміти зробити це сама. Це потрібно нам обом, — впираюся я.

— Уперта срібна людина, — бурмоче Терн, кидаючись слідом за Каорі. Я знову падаю.

І знову.

І знову.

Пізніше того вечора я йду в спаринг-залу. Усе тіло ниє через те, скільки разів я зіслизнула зі спини Терна, і я майже впевнена, що на моїх ребрах синці від його захватів.

Минаю ротонду й переходжу в академічне крило, коли чую, як Дейн кличе мене на ім'я й біжить, щоб наздогнати.

Я чекаю знайомого припливу щастя від того, що ми можемо побути хвильку наодинці, але його немає. Натомість з'являється море незручності, у якому я не знаю, як поводитися.

Що в біса зі мною не так? Дейн — чудовий, добрий і справді, *справді* хороший чоловік. Він чесний і мій найкращий друг. То чому ж між нами не проскакує іскра?

— Ріаннон сказала, що ти йдеш сюди, — промовляє він, підійшовши до мене й занепокоєно суплячи брови.

— Хочу потренуватися, — змушую себе всміхнутися, коли ми повертаємо за ріг, де прямо перед нами відчинені великі аркові двері спортзалу.

—Тобі ще мало було сьогодні під час польоту?

Він торкається мого плеча й зупиняється. Я теж зупиняюся, повертаючись до нього обличчям у порожньому коридорі.

— Сьогодні я точно достатньо падала, — перевіряю пов'язку на руці. Принаймні шви не розійшлися.

У нього запрацювали жовна.

—Я справді думав, що з тобою все буде гаразд, коли Терн вибрав тебе.

— Так і буде, — запевняю його, підвищуючи тон. — Мені просто потрібно зміцнити м'язи, щоб утримуватися на сідалищі під час маневрів, а Терн наполягає на тому, щоб робити все складніше, ніж Каорі.

—Для твого ж добра.

— Ти завжди крутишся поруч? — огризаюся я подумки.

— Так. Звикай.

Борюся з бажанням загарчати на настирливого, владного...

— Усе ще тут.

— Вайолет? — запитує Дейн.

— Вибач, я ще не звикла, що Терн утручається в мої думки.

— Це добрий знак. Це означає, що ваш зв'язок міцнішає. Чесно кажучи, не знаю, чому він так гнобить тебе під час маневрів. Немає жодної повітряної загрози, крім грифонів, а ми всі знаємо, що один подих вогню — і всі ці птахи гинуть. Скажи йому, щоб він був із тобою поблажливіший.

— Скажи йому, щоб не ліз не у свої справи.

—Я... е-е... так і зроблю, — ледве стримую сміх. — Дай собі з ним спокій. Він мій найкращий друг.

Терн фиркає.

Зітхання зривається з губ Дейна, і він м'яко торкається долонями мого обличчя, а його погляд на мить зупиняється на моїх губах, перш ніж він відступає.

— Послухай. Минулої ночі...

— Коли? Тоді, коли ти сказав мені, що Ксейден мене вб'є, якщо я пов'яжуся з Терном? Чи тоді, коли поцілував мене? — Схрещую руки на грудях, стараючись бути обережною із правою.

— Поцілунок, — зізнається він, знижуючи голос. — Це... цього не мало статися.

Мене охоплює полегшення.

— Правда?

Я всміхаюся. Дякувати богам, він відчуває те саме.

— І це не означає, що ми тепер не друзі?

— Найкращі друзі, — погоджується він, але в його очах завис важкий смуток, якого я не розумію. — І річ не в тім, що я тебе не хочу. ..

— Що? — підводжу брови. — Ти про що?

Про що він торочить, у нього що, перемкнуло клеми?

— Про те саме, що й ти. — Між його бровами з'являються дві зморшки. — Цілком неприйнятно заводити фізичний зв'язок з ким-небудь із наших безпосередніх підлеглих.

— Ох. — Так, це точно *не те*, що я мала на увазі.

— А ти знаєш, як тяжко я працював, щоб бути командиром рою. А наступного року маю твердий намір стати командиром крила, і хай що ти значиш для мене... — Він струшує головою.

Ох. Це все для нього, виявляється, тільки політика.

— Так. — Я повільно киваю. — Розумію.

Виявляється, бляха, що єдина причина, чому він мене не чіпає, — звання, а воно, чесно кажучи, того не варте. Однак це точно змушує хмене в ньому⁷ трохи розчаруватись, чого я ніколи не очікувала.

— Однак, може, наступного року, якщо ти будеш в іншому крилі, або навіть після випуску... — починає він, і в його очах спалахує надія.

— Сорренгейл, ходімо. Я не збираюся сидіти тут усю ніч, — гукає І.мо-джен з порога, склавши руки на грудях. — Якщо, звісно, наш командир рою закінчив з тобою.

Дейн відступає, переводячи погляд з мене на Імоджен.

— Вона тебе тренує?

— Вона запропонувала, — я знизую плечима.

— Вірність рою і все таке. Бла-бла-бла. — Імоджен усміхається, але її очі лишаються холодними. — Не хвилюйся. Я подбаю про неї. Бувай, Аетосе.

Коротко всміхаюся Дейнові й відходжу, стримуючи себе, щоб не озирнутися, чи він досі там. Імоджен швидко йде за мною, а потім веде мене просто в лівий кут, де скло сусідить з каменем, і штовхає двері, на які я ніколи раніше не звертала уваги.

Кімната за дверима освітлена магічними світильниками й повна різноманітних дерев'яних тренажерів зі стійками, мотузками та блоками, лавками з важелями та брусками, прикріпленими до стіни.

А з другого боку, відтискаючись на килимку, у стойці одна першокурсниця-тиррійка, з тих, кого я бачила в лісі вночі. Біля неї присів Гар-рік — він її підбадьорює.

— Не хвилюйся, Сорренгейл, — туркотить Імоджен солодким, як сироп, тоном. — Нас тут лише троє. Ти в цілковитій безпеці.

Гаррік повертається, його погляд зустрічається з моїм, але він не припиняє вимагати від першокурсниці повторень. Він киває й повертається до своєї роботи.

— Ти єдина, хто мене турбує, — кажу я, коли Імоджен підводить мене до тренажера з полірованим дерев'яним сидінням і двома оббитими

м'якою повстю квадратами, що сходяться перед ним на рівні колін.

Вона прискає, і я думаю, що це перший щирий звук, який я чую від неї.

—Справедливе зауваження. Ми не можемо розробляти твою ногу чи руки, поки вони не загояться, тож почнемо з найважливіших м'язів, потрібних, щоб утриматися на драконі.

Вона ковзає поглядом по моєму тілу й зітхає з явною відразою:

— Ці кволі стегна.

— Ти робиш це лише тому, що Ксейден змушує тебе, правда? — запитую, вмоцнюючись на сидінні тренажера з дерев'яними елементами, обшитими м'якою повстю, поміж колінами. Імоджен налагоджує механізм.

Її очі зустрічаються з моїми й примружуються.

— Правило номер один. Для тебе він Ріорсон, *першокурснице*, і ти ніколи не розпитуватимеш мене про нього. Ніколи.

— Це вже два правила, — починаю думати, що мій перший здогад про них правильний. З такою шаленою відданістю вони мусять бути коханцями...

Я не ревную. Не ревную. Та яма огиди, що розростається в моїх грудях, — це не ревності. Не може бути.

Імоджен щириться й тягне за важіль, який миттєво запускає конструкцію — і квадрати зрушуються, роз'єднуючи мої стегна.

— А тепер до роботи. З'єднай їх назад. Тридцять повторень.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Немає нічого святішого за Архів. Навіть храми можна перебудувати, але книжки не можна переписати.

Посібник полковника Дакстона «Як досягти успіху в Квадранті писарів»

Дерев'яний бібліотечний візок скрипить, коли я штовхаю його через місток, що з'єднує Квадранти вершників і цілителів, а потім повз двері лазарету, що провадять у серце Басгіату.

Магічні вогні освітлюють мій шлях у тунелях, коли спускаюся стежкою, такою знайомою, що могла б пройти нею із заплющеними очима. Що глибше я спускаюся, то глибше запах землі та каменю наповнює легені, і відчуття туги, що вражало мене майже щодня протягом останнього місяця, відколи мене призначили на службу в Архіві, уже не таке гостре, як учора чи позавчора.

Киваю писареві-першокурснику на вході в Архів, а він схоплюється з місця, поспішаючи відчинити схожі на сховище двері.

—Доброго ранку, курсантко Сорренгейл, — каже він, тримаючи вхід відкритим, щоб я могла пройти. — Скучав за тобою вчора.

—Доброго ранку, курсанте Пірсоне, — усміхаюся йому, проштовхуючи візок крізь двері. З усіх обов'язків у квадранті я вибрала найулюбленіший. — Я погано почуваюся.

У мене весь день паморочилося в голові, поза всяким сумнівом через те, що не п'ю достатньо води, але принаймні я змогла відпочити.

Архів пахне пергаментом, палітурним клеєм і чорнилом. Він пахне домом.

Ряди стелажів заввишки сім метрів тягнуться вглиб цього велетенського льоху, а я вбираю в себе це видовище, очікуючи за столиком при вході — це місце, де я проводила більшість годин

протягом останніх п'яти років. Далі можуть проходити лише писарі, а я — вершниця.

Ця думка породжує усмішку. Тут до мене наближається жінка в кремовій туніці й каптурі, на плечі якої виткано єдиний прямокутник золота. Першокурсниця. Коли вона стягує каптур з голови, відкриваючи довге каштанове волосся, і зустрічається поглядом зі мною, усміхаюся на повну. Я показую жестами:

— Джесініе!

— Курсантко Сорренгейл, — показує вона у відповідь. Її блискучі очі сяють, але вона гамує усмішку.

Цієї миті я ненавиджу ритуали та звичаї писарів. Ну що поганого в тому, що обіймуся з подругою? Однак її покарають за втрату самовладання. Зрештою, звідки нам знати, як серйозно писарі ставляться до своєї роботи, наскільки вони зостаються відданими їй, якщо вони... от... розпливуться в усміщці?

— Дуже рада тебе бачити, — знову жестикулюю я й не перестаю усміхатися. — Я знала, що ти пройдеш вступне випробування.

— Це завдяки тому, що я навчалася з тобою протягом останнього року, — показує знаками вона, стискаючи губи, щоб вони не розпливлися в усміщці. Потім схиляє голову. — Я із жахом дізналася, що тебе забрали до Квадранта вершників. З тобою все гаразд?

— Зі мною все гаразд, — запевняю її, а потім зупиняюся, вишукуючи в пам'яті правильний символ, який позначає зв'язок з драконом. — Я пов'язана і...

Мої почуття складні, але я думаю про те, як це ширяти на спині Терна, про ніжні підштовхування Андарни, щоб я не спинялась, бо вже гадала, що мої м'язи не витримають на тренуваннях з Імоджен, про стосунки з друзями — і я не можу заперечувати правду.

— Я щаслива.

Її очі широко розплющені.

—Хіба ти не боїшся, що... — Вона озирається, але поряд немає нікого, хто нас побачив би. — Ну, знаєш... померти?

—Звісно, — я киваю. — Як не дивно, до цього звикаєш.

— Ну, як скажеш. — Вона дивиться скептично. — Що ж, займімося тобою. Це всі повернення?

Киваю, дістаю з кишені штанів невеличкий сувій пергаменту й простягаю їй, перш ніж підписати:

— І кілька запитів від професорки Девери.

Вершник, відповідальний за нашу маленьку бібліотеку, щовечора надсилає список запитів і повернень, а я приношу їх перед сніданком, мабуть, саме тому в мене зараз бурчить у животі.

Спалювання всіх зайвих калорій під час польотів, спарингів із Ріаннон і тортур Імоджен означає, що в мене абсолютно змінилося ставлення до їжі.

— Ще щось? — запитує вона, поклавши сувій у потаємну кишеню туніки.

Може, воно зберігається в Архіві, бо напад туги за домом ледь не звалює мене з ніг.

—Чи є, друзі, тут шанс знайти примірник «Книги легенд Безплідних Пустощів»?

Міра мала рацію: не варто було брати із собою книжку оповідок, але було б непогано провести вечір, згорнувшись калачиком зі знайомою історією.

Джесінія, роздумуючи, насуплює брови:

—Не знаю цього тексту.

Я кліпаю.

—Це не для навчання чи ще чогось, просто збірка народних оповідок, якою поділився зі мною батько. Чесно кажучи, трохи понуре, але мені подобається.

На мить замислююсь. Не знаю, як пояснити знаками про віверну або ве-нінів, тож я показую їх по буквах.

— Віверна, венін, магія, битви добра та зла — ну, знаєш, хороші речі.

Усміхаюся. Якщо хтось і розуміє мою любов до книжок, то саме Джесінія.

— Ніколи не чула про такий сувій, але пошукаю його, поки буду розкладати ці по місцях.

—Дякую. Була б дуже вдячна.

Тепер, коли я збираюся стати тою, хто володітиме магією, не завадило б кілька хороших народних казок про те, що трапляється, коли люди оскверняють послану їм силу. Поза всяким сумнівом, ці оповідки написані як притчі, щоб попередити нас про небезпеку пов'язування з драконами, але за шестисотлітню історію об'єднання Наварри я ніколи не читала про жодного вершника, який втратив би душу через їхню силу. Дракони оберігають нас від цього.

Джесінія киває на прощання й штовхає візок, зникаючи між стелажів.

Зазвичай, щоб зібрати запити, які надходять як від професорів, так і від курсантів у моєму квадранті, потрібно приблизно п'ятнадцять хвилин, але я більш ніж задоволена чеканням. Писарі приходять і йдуть, деякі групами, адже вони навчаються, щоб стати істориками нашого королівства, тож ловлю себе на тому, що приглядаюся до кожної фігури в каптурі, шукаючи обличчя, якого, знаю, не зможу знайти, — шукаю свого батька.

— Вайолет?

Я повертаюся ліворуч і бачу професора Маркгема, який іде попереду рою писарів-першокурсників.

— Вітаю, професоре. — Зберегти спокій на обличчі біля нього легше, бо знаю, що він цього очікує.

— Я не знав, що в тебе є обов'язки в бібліотеці. — Він кидає погляд на стелажі, між якими зникла Джесінія. — Тобі допомагають?

— Джесінія... — я зіщулилась. — Маю на увазі, курсантка Нейлварт... вона дуже допомагає.

— Знаєте, — каже він п'ятірці студентів, що обступили мене колом, — курсантка Сорренгейл була моєю найкращою ученицею, поки Квадрант вершників не викрав її. — Його погляд під каптуром зустрічається з моїм. — Я сподівався, що вона повернеться, але, на жаль, вона пов'язала себе не з одним, а з двома драконами.

Дівчина праворуч від нього хапає повітря, а потім затуляє рота й бурмоче вибачення.

— Не переймайся, я відчувала те саме, — кажу їй.

— Може, ти зможеш щось пояснити ось оцьому курсанту Насьї, який тільки-но скаржився, що тут дуже бракує свіжого повітря, — професор Маркгем повертається до юнака зліва. — Ця група лише починає ротацію в Архіві.

Насья буряковіє під кремовим каптуром.

— Це частина системи протипожежної безпеки, — кажу я йому. — Менше повітря, менше ризику, що наша історія згорить дотла.

— А задушливі каптури? — Насья зводить на мене брову.

— Так тобі складніше виділятися на тлі фоліантів, — пояснюю я. — Це символ того, що ніхто і ніщо не важливіше за документи та книжки в оцій-от кімнаті.

Мій погляд блукає кімнатою, і мене знову охоплює туга за домом.

— Саме так, — професор Маркгем зиркнув на Насью. — А тепер вибачте, курсантко Сорренгейл, у нас робота. Побачимося завтра на Бойовому сповіщенні.

— Так, сер, — Я відступаю, даючи рою пройти.

— *Тобі сумно?* — запитує Андарна тихим голосом.

— *Просто завітала в Архів. Не хвилюйся,* — кажу їй.

— *Складно полюбити другий дім так само сильно, як перший.*

Я ковтаю слину.

— *Легко, коли другий дім — це справжній дім.*

Саме таким Квадрант вершників став для мене — справжнім домом. Туга за спокоєм і самотністю, яку я знайшла лише тут, не може зрівнятися з припливом адреналіну від польоту.

Знову з'являється Джесінія з візком, навантаженим потрібними книжками та поштою для викладачів мого квадранта. Подруга жестикулює:

— Дуже шкода, але я не змогла знайти цю книжку. Я навіть шукала в каталозі віверну... здається, так ти сказала... але там нічого.

Я на секунду завмираю. У нашому Архіві є або копія, або оригінал майже кожної книжки в Наваррі. Виняток становлять лише дуже рідкісні або заборонені томики. Відколи фольклор став таким? Хоча, як подумати, я ніколи не натрапляла на щось подібне до «Книги легенд Безплідних Пустищ» на полицях книгарень, коли навчалася на писарку. Химера? Так. Кракен? Звісно. Однак віверна чи веніни, які їх створюють? Ні. Дивно.

— Нічого страшного. Дякую, що подивилася, — кажу жестами я.

—У тебе вигляд інакший, — показує знаками вона, а потім віддає візок.

Мої очі розширилися.

— Не в гірший бік, просто... інакший. Твоє обличчя стало худішим, і навіть постава... — Вона похитує головою.

— Я тренувалася. — Замовкаю, руки вільно звисають по боках, поки обмірковую відповідь. — Це складно, але й чудово. Стаю швидшою на килимі.

— На килимі? — Вона супить брови.

—Для спарингів.

—Точно. Я забула, що ви там ще й б'єтесь одне з одним, — співчуття наповнює її очі.

—Зі мною справді все гаразд, — запевняю її, забувши про випадки, коли зненацька заставала Орена з кинджалом, що його він вихоплював на мене, або те, як Джек пінився в мій бік. — А що в тебе? Ти отримала, що хотіла?

— Усе й навіть більше. Набагато більше. Відповідальність, яку ми несемо не лише за запис історії, а й за швидше доправлення інформації з передової, більша, ніж могла уявити, і це так приємно. — Вона знову стулює губи.

—Добре. Рада за тебе, — і я кажу це щиро.

— Однак я за тебе хвилююся, — вона втягує в себе повітря. — Збільшення кількості нападів вздовж кордону... — Занепокоєння збирає зморшки на її чолі.

—Знаю. Ми чуємо про це на Бойовому сповіщенні. — Завжди те саме: завдали ударів по ослаблених сферах, пограбували села високо в горах, стало

більше мертвих вершників. Моє серце розривається щоразу, коли ми отримуємо звіт. А частина мене мертвіє з кожним нападом, який я маю аналізувати.

— А Дейн? — запитує вона, коли ми прямуємо до дверей. — Ти його бачиш?

Моя усмішка згасає.

— Це історія на інший день.

Вона зітхає:

— Постараюся бути тут приблизно в цей час, щоб побачитися з тобою.

— Звучить чудово. — Я утримуюсь від того, щоб обійняти її, і проходжу через двері, які вона прочиняє.

Поки я повертаю візок до бібліотеки й вистоюю чергу на обід, наш час майже вичерпався, а це означає, що я якнайшвидше напихаюся їжею, поки вершники з нашого старого рою базикають довкола мене. Новачки, двоє першокурсників і двоє другокурсників, яких ми прийняли, коли третій рій розформували, сидять за сусіднім столом. Вони відмовляються сидіти з будь-ким, хто має тавро повстання.

Ну й пішли вони.

— Слухайте, це була *найкрутезніша* річ, яку я будь-коли бачив, — веде далі Рідок, — одну секунду він фехтував з тим третьокурсником, який суперово володів мечем, а потім Соєр...

— Ти міг би дозволити йому розповісти історію, — докоряє Ріаннон, закочуючи очі.

— Ні, дякую, — відповів Соєр, хитаючи головою й дивлячись на виделку з неабияким страхом.

Рідок усміхається, у всій красі розмальовуючи цю історію.

— І тоді меч просто скручується в руці Соєра й вигинається в сторону третьокурсника, дарма що Соєр був *далеко* від цілі. — Він скривився в бік Соєра. — Вибач, чуваче, але так і було. Якби твій меч не вирішив вигнутися й не спрямувався просто на руку того хлопця...

— То ти металург? — Квінн підводить брови. — Справді?

Гівна небесні, Соєр може маніпулювати металами. Я змушую себе проковтнути ще трохи індика й відверто витріщаюся на нього. Як мені відомо, він перший із нас, хто продемонстрував будь-яку форму сили, не кажучи вже про печать.

Соєр киває.

— Це те, що каже Карр. Аетос потягнув мене просто до професора, коли побачив, що сталося.

— Я так заздрю! — Рідок хапається за груди. — Хочу, щоб моя печать проявилася!

— Ти б так не радів, якби нс був упевнений, чи не вс тромиться тобі твоя виделка в піднебіння, бо ти ще не можеш її контролювати. — Соєр відсуває тацю.

— Слушно. — Рідок розглядає свою тацю.

— Ти проявишся, коли твій дракон буде готовий довірити тобі всю цю силу, — каже Квінн і допиває воду. — Просто надійтеся, іцо ваші дракони довіряться вам приблизно протягом шести місяців, а то...

Вона видає звук, схожий на вибух, і імітує його руками.

— Припини лякати дітей, — втручається Імоджен. — Такого не траплялося вже... — вона робить паузу, щоб подумати, — ...десятиліттями.

Коли ми всі дивимося на неї, Імоджен закочує очі.

— Слухайте, тавро, яке дракони передали вам під час Обмолоту, — це канал, через який уся ця магія спрямовується у ваше тіло. Якщо ви не проявите печать і не вивільните її, то через кілька місяців станеться щось погане.

Ми всі витріщаємося.

—Магія рознесе вас, — додає Квінн, знову імітуючи вибух.

—Розслабтеся, це не червона лінія чи щось таке. Це просто середній показник. — Імоджен знизує плечима.

—Йоханий бабай, тут завжди *щось* відбувається, — бурмоче Рідок.

— Тепер я почуваюся трохи щасливішим, — каже Соєр, дивлячись на свою виделку.

— Ми добудемо тобі дерев'яний посуд, — кажу я Соєру. — І тобі, мабуть, варто уникати арсеналу чи спарингів із... будь-чим.

Соєр хмикає:

— Це правда. Принаймні сьогодні вдень я буду в безпеці під час польоту.

Додавати льотні заняття до нашого розкладу стало потрібно з часів Обмолоту. Крила проходять через ротацію для доступу до летовища, і сьогодні один з найщасливіших днів тижня.

Відчуваю поколювання на голові і знаю, що коли обернуся, то побачу Ксейдена, який спостерігає за нами. Спостерігає за мною. Однак не даю йому задоволення від спостереження. Він не промовив до мене жодного слова із часів Обмолоту. Це не означає, що я самотня — о, я ніколи не буваю самотня. Коли гуляю коридорами чи йду в спортзал увечері, десь поруч завжди опиняється якийсь старшокурсник.

1 всі вони мають тавро повстання.

— Мені більше подобається, коли ми їмо його вранці, — каже Ріаннон із кислим обличчям. — Після сніданку й обіду пін стає набагато гіршим.

— Згода, — вимовляю я поміж ковтками.

— Доїдайте індика, — наказує Імоджен. — Побачимося сьогодні ввечері. Вони з Квінн прибирають таці й відносять їх до вікна, де миють посуд. — А коли тебе тренує, вона хоч *трохи* добріша? — запитує Ріаннон. — Ні. Однак вона ефективна.

Доїдаю індичку, коли їдальня вже майже порожня, і ми всі прямуємо до вікна для миття посуду.

— Який він, професор Карр? — запитую я Соєра, а потім ставлю тацю на стос. Професор опановування — один з небагатьох, кого я ще не зустрічала, бо не показала печаті.

— Як чорт із пекла, — відповідає Соєр. — Уже рік не можу дочекатися, щоб взятися до уроків опановування, де кожен може насолодитися своїм особливим видом знання.

Ми виходимо через загальний зал і ротонду на подвір'я, застібаючи шинелі. Листопад сильно вдарив поривчастим вітром, зранку трава замерзла, а перший сніг уже незабаром.

— Я знав, що це спрацює! — каже Джек Барлоу попереду нас, тягнучи якусь курсантку під руку й ласкаво поплескуючи її по голові.

— Це часом не Керолайн Ештон? — запитує Ріаннон із роззявленим ротом, коли Керолайн разом із Джеком прямують до академічного крила.

— Так, — Рідок напружився. — Вона пов'язала Глонна сьогодні вранці.

— Хіба він не був уже пов'язаний? — Ріаннон спостерігає за ними, поки вони не зникають у приміщенні.

— Його вершник загинув під час нашого першого польоту.

Я уважно дивлюся на ворота попереду, які ведуть до летовища.

— Тож припускаю, що ті, хто не пов'язаний, досі мають шанс, якого вони шукають, — пробурмотіла Ріаннон.

— Так, — Соєр киває, його обличчя застигає. — Мають.

За всю поїздку ти впала лише з десяток разів, — зауважує Терн, коли ми приземляємося на летовищі.

— *А це як сприймати? Як комплімент чи ні?* — Глибоко вдихаю й намагаюся заспокоїти серце.

— *Сприймай, як хочеш.*

Подумки закриваю очі й зіслизаю із сідалища, коли він опускає плече, щоб я могла злізти вниз по його передній нозі. Цей рух став такий відпрацьований, тож майже не помічаю, як інші вершники просто зістрибують на землю або спускаються як належить.

— *Крім того, знаєш, ти міг би робити це легше.*

— *О, знаю.*

— *Я не та, хто заради забави кидається в круті спіралі, поки Каорі навчає простих піке на рівнині. —* Мої ноги торкаються ґрунту, а я вигинаю брову, дивлячись на Терна.

— *Я готую тебе до бою. А він навчає вас салонних фокусів. —* Терн кліпає на мене золотим оком і відводить погляд.

— *Як гадаєш, чи зможемо ми залучити Андарну приєднатися до нас наступного тижня? Щоб просто політати?*

Я виконую все обслуговування, якого навчив нас Каорі, і вишуковую будь-яке сміття, яке могло б застрягти між довгими, кігтистими фалангами Терна або між твердою, як камінь, лускою його підчерев'я.

—Я не такий дурний, щоб не знати, що щось застрягло в моєму тілі. І я не став би просити Андарну долучитися до нас, якби вона сама не захотіла. Вона не витримає швидкості, і це тільки приверне небажану увагу.

—Я ніколи Ті не бачу, — відверто скиглю. — Завжди застрягаю з тобою, сварливим віслюком.

—Я завжди тут, — відповідає Андарна, але золото не мерехтить. Мабуть, вона, як завжди, у Падолі, бо там принаймні захищена.

— Цей сварливий віслюк щойно з десяток разів зловив тебе, Срібна.

— Знаєш, зрештою ти міг би називати мене Вайолет.

Я прискіпливо оглядаю кожен ряд його луски. Однією з найбільших небезпек для драконів є дрібні речі, яких вони не можуть видалити і які, проникаючи між лусочками, спричиняють інфекцію.

— Знаю, — повторює він. — Або міг би називати тебе Вайо-лють, як твій командир крила.

— Ти не посмієш. — Я примружую очі, просуваючись уперед, перевіряючи зону, де починають здійматися його груди. — Ба більше, ти знаєш, як сильно цей дурень дратує мене.

—Дратує тебе? — Терн підсміюється з мене, а звук схожий на чмихання kota. — Це те, що ти називаєш, коли твоє серцебиття...

— Навіть не заводься зі мною.

Зверху наді мною в грудях Терна заклкотіло гарчання, яке завібрувало всіма моїми кістками. Миттю розвертаюся, руки зависли над кинджалами в піхвах. Це підходить Дейн.

— Цс просто Дейн.

Я виходжу з-поміж передніх ніг Терна, коли Дейн зупиняється за кілька метрів від мене.

— *Гнів йому не личить*, — він знову гарчить, і клубок пари обдає мою потилицю.

— *Розслабся*, — кажу я й озираюся на нього через плече. Мої брови стріляють угору.

Золоті очі дракона примружуються, коли він дивиться на Дейна, його зуби вишкірюються, і з них скрапує слина, коли Терн знову гарчить.

— *Ти погрожуєш. Припини*, — кажу я.

— *Передай йому: якщо він тебе скривдить, я випалю землю, на якій він стоїть*.

— *Ой, до біса, Терне*. — Закочую очі й підходжу до Дейна, чиї щелепи стиснуті, але очі широко розплющені від страху.

— *Скажи йому, або я поговорю з Кет*.

— Терн каже, якщо ти мене скривдиш, він тебе спалить, — говорю я, а дракони обабіч нас злітають у небо без вершників, прямуючи назад у Паділ. Однак не Терн. Ні, він досі стоїть за моєю спиною, наче стривожений татусько.

— Я не заподію тобі шкоди! — роздратовано відповідає Дейн.

— *Слово у слово передай, Срібна*.

Повільно видихаю повітря.

— Вибач, він насправді сказав: якщо ти мене скривдиш, то він спалить землю, на якій ти стоїш. — Я повертаюся й дивлюся через плече. — Краще?

Терн моргає.

Дейн не спускає з мене очей, але я бачу цей вир гніву, про який мене попереджав Терн.

— Я краще помру, ніж завдам тобі шкоди, і ти це знаєш.

— *Тепер ти щасливий?* — запитую я в Терна.

— *Я голодний. Думаю, що схрумаю отару овець.*

Він злітає з потужними ударами крил.

— Мені треба з тобою поговорити. — Голос Дейна стишується, і він примружує очі.

— Гарзд. Проведи мене.

Жестом прошу Ріаннон іти без мене, і вона простує вперед з іншими, залишаючи нас із Дейном позаду.

Ми відходимо на край поля.

— Чому ти не сказала, що не можеш втриматися на своєму клятому сідалищі? — кричить він, хапаючи мене за лікоть.

— Що? — Я висмикую руку.

Терн гарчить у моїй голові.

— *Я розберуся,* — кричу йому у відповідь.

— Увесь цей час я дозволяв Каорі навчати тебе, думаючи, що в нього все має бути під контролем. Зрештою, якби вершниця найсильнішого дракона у квадранті не могла втриматися в сідалищі, усі про це знали б. — Він шарпає рукою за волосся. — І звісно, я мав би знати, що моя найкраща подруга падала кожного клятого дня, коли літала!

— Це не таємниця! — Злість скипає в моїх венах. — У нас усі про це знають! Мені шкода, що ти не пильнуєш свого рою, але повір мені, Дейне. Усі знають. І я не збираюся стояти тут, поки ти вичитуєш мені нотації, як дитині.

Я йду геть, мої кроки ковтають простір, коли прямую за своїм крилом.

— *Ти мені не сказала, — зривається Дейн, а гнів у його голосі змінюється на біль, коли він наздоганяє мене швидшим за мій темпом.*

— Це не проблема. — Я хитаю головою. — Терн може утримувати мене пристебнутою за допомогою магії, якщо йому потрібно. Це я прошу його послаблювати паси. І я двічі подумала б, перш ніж ставити йому запитання. Він належить до тих, хто спочатку спалює, а потім перепитує.

— Це величезна проблема, бо він не може спрямовувати...

— Усю свою силу? — запитую я, коли ми виходимо з поля, прямуючи до сходів, що спускаються поряд із Рукавичкою. — Я знаю це. Як думаєш, чому нагорі прошу його послаблювати?

Розчарування — це жива істота всередині мене, яка поглинає всі раціональні думки.

— Ти літаєш ось уже місяць, а досі падаєш, — його голос наздоганяє мене внизу на сходах.

— Як і половина крила, Дейне!

— Але ж не десятків разів, — відстрілюється він. Дейн наступає мені на п'яти, коли я прискорюю крок до стежки, яка веде назад до цитаделі. Під моїми черевиками хрумтить гравій. — Я просто хочу тобі допомогти, Ві. Чим я можу допомогти?

Я зітхаю від його жалісливого тону. Постійно забуваю, що це мій найкращий друг і йому доводиться щодня спостерігати, як я ризикую життям.

Не знаю, як би я почувалася, якби ми помінялися ролями. Напевно, так само стурбовано. Тому намагаюся поліпшити Дейнові настрій і кажу:

— Бачив би ти мене місяць тому, коли це було три десятки разів.

— Три десятки? — На останньому слові він ледь не зойкнув.

Зупиняюся біля входу в тунель і всміхаюся.

— Це звучить гірше, ніж є насправді, Дейне. Клянусь.

— Ти можеш хоча б мені сказати, у якій частині польоту в тебе проблеми? Принаймні дозволь допомогти тобі.

— Хочеш список моїх недоліків? — Я закрочую очі. — Мої стегна надто слабкі, але я нарощую м'язи. Мої руки не можуть вхопитись за луку, але вони стають сильнішими. На відновлення мого біцепса знадобилися тижні, тож я і його треную. Однак тобі не варто хвилюватися за мене, Дейне... Імоджен тренує мене.

— Бо Ріорсон попросив її, — здогадується він, схрещуючи руки на грудях.

— Може. Яке це має значення?

— Бо він не дбає про твої інтереси, — Дейн похитує головою, здаючись незнайомим більше, ніж я бачила його будь-коли раніше. — По-перше, були порушені правила, щоб пройти Рукавичку, а там ще Ембер аж *годину* торочила мені, як нечесно ти повелася.

Нечесно? А щоб тебе...

— І ти просто повірив їй на слово? Не спитавши мене, що сталося?

— Вона командирка крила, Ві. Я не збираюся ставити під сумнів її чесність!

— Я довела свою спроможність за допомогою Кодексу, і Ріорсон прийняв її. Він теж командир крила.

— Гаразд. Ти все пройшла. Зрозумій мене правильно, я не витримав би, якби з тобою щось сталося, незалежно від того, правильно чи неправильно ти проходила випробування. А потім я подумав, що з тобою буде все гаразд, якщо ти переживеш Обмолот, та ще й пов'яжеш найсильнішого з них... — Він хитає головою.

— Ну ж бо. Скажи це. — Мої руки стискаються в кулаки, а нігті врізаються в долоні.

— Боюся, що ти не доживеш до випускного, Ві. — Його плечі опускаються. — Ти точно знаєш, що я відчуваю до тебе, можу щось з цим вдіяти чи ні, але я страшенно боюся.

Останні слова мене вбивають. Сміх, зародившись десь у моєму горлі, вихоплюється назовні.

Дейн широко розплющує очі.

— Це місце відкидає всяке лайно та викрутаси, показуючи те, ким ти є насправді, — повторюю його слова цього літа. — Чи не це ти мені сказав; 4z не те, ким ти є насправді? Хтось настільки закоханий у правила, що не знає коли їх порушити і чи порушити заради того, хто йому дорогий? Хтось так зосереджений на найменшому, що я можу зробити, аж не може повірити, що можу зробити набагато більше?

Тепло покидає його карі очі.

— З'ясуймо одну річ, Дейне. — Ступаю крок ближче, але відстань між нами тільки зростає. — Причина, чому ми *ніколи* не будемо чимось більшим, ніж друзями, полягає не у твоїх правилах. А в тому, що ти не віриш у мене. Навіть коли я вижила всупереч усьому й пов'язала не одного дракона, а двох, ти все одно думаєш, що я не виживу. Тож вибач, але ти зараз стаєш частиною того лайна, яке це місце відкидає від мене.

Ступаю вбік і проходжу повз нього тунелем, швидко дихаючи.

За винятком минулого року, коли він вступив у Квадрант вершників, я не можу пригадати жодного дня в моєму житті без Дейна.

Однак я більше не можу терпіти його постійний песимізм щодо мого майбутнього.

Сонячне світло на секунду засліплює мене, коли виходжу на подвір'я. Заняття закінчилися, і я бачу, як Ксейден і Гаррік притулилися до стіни навчального корпусу, наче боги, що оглядають свої володіння.

Ксейден поводить темною бровою, коли я проходжу повз нього.

Показую йому середнього пальця.

Сьогодні я теж не прийматиму його лайно.

— Усе гаразд? — запитує Ріаннон, коли я наздоганяю її з хлопцями.

— Дейн — засранець...

— Зупиніть це! — скрикує хтось, збігаючи східцями ротонди й тримаючись за голову. Це першокурсник Третього крила, який сидить на два ряди нижче від мене на Бойовому сповіщенні й постійно упускає перо.

— Заради богів, зупиніть це! — скрикує він, заточуючись на подвір'ї.

Мої руки завмерли над лезами.

Ліворуч ковзнула тінь, і я помічаю, що Ксейден перемістився, ніби мимохідь опинившись просто переді мною.

Натовп розступається, утворюючи коло навколо першокурсника, який кричить, хапаючись за голову.

— Єремія! — вигукує хтось, вибігаючи наперед.

— Ти! — (-рсмія крути ться, тицяючи пальцем на третьокурсника. — Ти думаєш, що я збожеволів! — Його голова нахиляється, а очі спалахують. — Звідки він знає? Він не може знати!

Голос Єремії змінюється, ніби слова належать не йому.

По хребту пробігають мурашки, скручуючи мій шлунок вузлом.

— А ти! — Він знову крутиться, вказуючи на другокурсника з Першого крила.

— Що з ним в біса не так? Чому він кричить?

Він знову крутиться, тицьнувши в Дейна.

— Вайолет ненавидітиме мене вічно? Чому вона не бачить, що я просто хочу зберегти її життя? Як він...? Він читає мої думки!

Враження моторошне, бентежне й жахливе.

— О боги, — шепочу я, моє серце калатає так голосно, що чую, як у вухах стугонить кров.

Не парся. Кого хвилює, чи знають люди, що Дейн думає про мене? Зараз проявляється *сила печаті* Єремії. Він уміє читати думки — він телепат. Його влада — його смертний вирок.

Ліворуч Рідок оступається — його відштовхують убік, — і мені не потрібно дивитися, щоб дізнатися, чия м'язиста рука зараз торкається мого плеча. Аромат м'яти якось заспокоює моє серцебиття.

Єремія оголює короткий меч.

— Зупиніть це! Невже ніхто з вас не бачить? Думки не зупиняються!

Його паніка відчутна, вона перехоплює моє горло.

— Зроби щось, — благаю я Ксейдена, дивлячись на нього.

Його твердий, смертоносний погляд спрямований на Єремію, а тіло напружується на моє благання, урівноважене й готове до атаки.

— Починай подумки повторювати все книжкове лайно, яке ти вивчила.

— Що? — шиплю я на нього.

—Якщо цінуєш свої таємниці, очисти свої думки. Уже, — наказує Ксейден.

От. Лайно.

На думку не спадає нічого, а ми явно в неминучій небезпеці. Гм...
«Багато оборонних постів Наварри існують не під охороною наших сфер. Такі пости вважають зоною неминучої небезпеки, тож їх укомплектовують тільки військовослужбовцями, а не цивільними, які зазвичай їх супроводжують».

— А ти! — Єремія повертається, його погляд падає на Гарріка. — До біса все це. Він дізнається про...

Тіні навколо Єремії миттєво, немов змії, звиваються по його ногах, огор. таючи груди, аж поки не закривають рот чорними смугами.

Я ковтаю клубок у горлі.

Крізь натовп проштовхується професор, його сива чуприна підстрибує з кожним кроком великої постаті.

— Він читає думки! — вигукує хтось, і, здається, це все, що потрібно.

Професор стискає голову Єремії обома руками, і хряскіт відлунює від стін мовчазного двору. Тіні Ксейдена тануть, а Єремія падає на землю, — його голова скручена під неприродним і жахливим кутом. Йому зламали шию.

Професор нахиляється і з неочікуваною силою підіймає тіло Єремії, несучи його до ротонди.

Ксейден різко втягує повітря поруч зі мною, потім відходить із Гарріком, прямуючи до академічного крила. *Я теж тебе рада бачити.*

— Не знаю, чи після всього цього я хочу здобути силу печаті, — бурмоче Рідок.

— Ця смерть іще милосердна порівняно з тим, що станеться, якщо ти не проявиш своєї печаті, — каже Дейн, і присягаюся, що починаю відчувати, як тавра горять у мене на спині, хоч мої дракони ще не почали спрямовувати силу.

— А це, — каже Соєр збоку від Ріаннон, — це був професор Карр.

Завжди треба перевіряти свої джерела. — Тато куйовдить моє волосся, стоячи поруч зі мною біля стола в Архіві. — Пам'ятай, що розповіді з перших вуст завжди точніші, але маєш дивитися глибше, Вайолет. Ти маєш бачити, *хто* розповідає історію.

— А що, коли захочу бути вершницею? — запитую я голосом набагато молодшої версії себе. — Як Бреннан і мама?

«ПРОКИДАЙСЯ», — знайомий усеосяжний голос гримотить в Архіві. Голос, якому тут не місце.

— Ти не така, як вони, Вайолет. Це не твій шлях. — Тато дарує мені вибачливу усмішку, яка говорить, що він співчуває, але нічого не може зробити. Таку усмішку він дарує мені, коли мама робить вибір, з яким тато не погоджується. — І це на краще. Твоя мати ніколи не розуміла, що, хоча вершники становлять зброю нашого королівства, уся справжня влада в цьому світі належить писарям.

— *Прокидайся, бо помреш!* — Книжкові полиці в Архіві брижуться, а моє серце щемить. — *Вже!*

Мої очі рвучко розплющуються, тож я хапаю повітря, коли сон розпадається. Я не в Архіві. Я у своїй кімнаті у вершниках...

— *Рухайся!* — ричить Терн.

— Курва! Вона прокинулася! — Місячне світло відбивається від меча, що розтинає повітря наді мною.

Ох. *Лайно*. Перекочуюся на протилежний бік ліжка, але недостатньо швидко, і лезо дзенькає об мою спину з такою силою, яку не можуть

поглинути навіть товсті зимові ковдри.

Адреналін маскує біль, коли меч відскакує, не розколовши драконячої луски.

Мої коліна гепаються об дерев'яну підлогу, а я, поки виплутуюся з ковдри й зриваюся на рівні ноги, встигаю засунути руки під подушку й вихопити два кинджали. Як у біса їм вдалося відімкнути двері?

Здмухуючи з обличчя розпущене волосся, я зустрічаюсь поглядом із широко розплющеними, приголомшеними очима непов'язаного першокурсника — і він тут не сам. У моїй кімнаті семеро курсантів. Четверо — недов'язані чоловіки. Троє непов'язаних жінок — мені перехоплює подих, коли я впізнаю... ні, уже двоє, бо одна біжить до дверей і грюкає ними на виході.

Це вона відчинила двері. Іншого пояснення немає.

Решта всі озброєні. Усі налаштовані вбити мене. Усі стоять між мною та незамкненими дверима. Мої руки стискають руків'я кинджалів, а серце зривається в галоп.

— Гадаю, мені не допоможе, якщо я попрошу вас піти по-доброму?

Доведеться пробиватись звідси.

— *Відійди від стіни! Не дай їм заманити себе в пастку!*

Слушна думка. Однак у цій крихітній кімнаті не так багато місця, куди можна відійти.

— Блін! *Я ж казав тобі, що її броня непробивна!* — шипить Орен з іншого боку кімнати, блокуючи мій вихід. Довбаний йолоп.

— Я мала вбити тебе під час Обмолоту, — визнаю я.

Мої двері зачинені, але, напевно, хтось почує, якщо я закр...

Одна із жінок кидається на мене, перелазячи через ліжко, але я ухиляюся, совгаючись по крижаній шибці вікна. *Вікно!*

—Надто високо. Ти впадеш у яр, а я туди швидко не дістануся!

Вікно не годиться. Зрозуміло. Інша жінка кидає ніж, розпорюючи рукав моєї нічної сорочки, і він застрягає в шафі, але руки ніж не зачепив.

Я викручуюся, залишаючи обірваний рукав, і замахуюсь кинджалом, огинаючи край ліжка. Він влучає їй у плече, мою улюблену мішень, і жінка з криком падає, затискаючи рану.

Решта моєї зброї зберігається біля дверей. Лайно. Лайно. Лайно.

— Більше не кидай ножа. Тримай його в руці!

Як на того, хто не може допомогти, Терн без проблем висловлює думки.

— Хапай її за горло! — ричить Орен. — А то я зроблю це сам!

Перекидаю лезо в праву руку й відбиваю одну атаку зліва, розпанахуючи передпліччя жінці, а потім ще одну справа, встромляючи ножа у стегно чоловіка. Б'ю п'ятою й поцілюю в живіт ще одного нападника, коли той атакує, відкидаючи його назад на моє ліжко, і його меч брязкає поряд із ним.

Однак тепер я затиснута поміж письмовим столом і шафою.

їх надто багато.

І всі вони кидаються на мене тієї самої чортової миті.

Кинджал вибивають з моєї руки жажливо легко, тож серце стискається, коли Орен хапає мене за горло, тягнучи до себе. Пробую завдати йому удару по колінах, але мої босі ноги не дістають, бо Орен відриває мене від землі, перекидаючи доступ повітря, тож я безпомічно махаю ними в повітрі.

Ні. Ні. Ні.

Я впиваюся руками в його плече, мої нігті роздирають його шкіру, тож я дряпаю Орена до крові. Згодом на ньому, мабуть, зостануться шрами, але нападник не послаблює хватку, коли стискає моє горло.

Повітря. Немає повітря.

—*Він майже на місці!* — запевняє Терн, проте в його голосі проскакує паніка.

Хто він? Я не можу дихати. Не можу думати.

— Кінчай її! — кричить один із чоловіків. — Він поважатиме нас, тільки якщо ми її прикінчимо!

їм потрібен Терн.

Рев Тернової люті заповнює мою голову, коли Орен опускає моє тіло, обертаючи мене та скручуючи рукою так, що притягує спиною до своїх грудей. Принаймні мої ноги на землі, але в очах темніє, а легені борються за кисень, якого в них немає.

Жадібні очі скривавленої першокурсниці вирячилися на мене.

— Кінчай її! — вимагає вона.

—Твій дракон мій, — шипить мені на вухо Орен, його рука відпускає горло, але тільки тому, щоб її замінило лезо.

Повітря вривається в мої легені, холодний метал пестить горло, кисень наповнює кров і прояснює голову настільки, що я розумію: це кінець. Я помру. Від одного удару серця до того, який, імовірно, буде останнім, непереборний смуток наповнює мої груди, і я думаю, чи змогла б... Чи вистачило б мені сил закінчити навчання? Чи стала б я гідною Терна та Ан-дарни? Чи змогла б я нарешті змусити матір пишатися мною?

Вістря ножа торкається моєї шкіри.

Двері спальні рвучко розчахуються, так що дерево розколюється від удару об кам'яну стіну, але я не можу обернутися, щоб побачити, хто там стоїть, однак вигук пронизує мою свідомість.

— *Віддаю!* — кричить Андарна.

Енергія, що поколює шкіру, пронизує мій хребет, потім приливає до кінчиків пальців рук і ніг, тож наступний вдих я роблю в цілковитій тиші.

— *Ну!* — вимагає Андарна.

Я кліпаю й розумію, що першокурсниця переді мною не моргає. Вона не дихає. Не рухається.

Ніхто з них.

Усі в цій кімнаті завмерли на місці... крім мене.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

У відповідь на Велику війну дракони захопили західні землі, а грифони — центральні, покинувши Безплідні Пустощі та стерши пам'ять про генерала Дарамора, який своїм військом майже знищив Континент. Союзники відпливли додому, а в нас почався період миру та процвітання, адже провінції Наварри вперше об'єдналися під захистом наших сфер і перших пов'язаних вершників.

«НАВАРРА», НЕРЕДАГОВАНА ІСТОРІЯ ПОЛКОВНИКА ЛЬЮІСА МАРКГЕМА

Що. За. Чорт.

Таке враження, ніби всі в моїй кімнаті перетворилися на камінь, але я знаю, що це не може бути правдою. Тіло Орена позаду мене тепле, його шкіра під моїми пальцями м'яка, коли я послаблюю хватку й штовхаю його закривавлене передпліччя, відводячи лезо від моєї шиї.

З гострого вістря скрапує крапля крові, розбризкуючись об тверду деревину підлоги, а волога цівкою стікає в моє горло.

— *Швидше! Я не можу втримувати це!* — Андарна благає слабким голосом.

Це вона таке робить? Я важко вдихаю через пробиту трахею й пірнаю під Оренове передпліччя, звільняючись, а потім швидко відходжу вбік у повній тиші.

У повній, неземній тиші.

Годинник на столі не цокає, поки я протискаюся між ліктем Орена й велетенським хлопцем, який раніше був із Другого крила. Ніхто не дихає. їхні погляди застигли. Ліворуч розітнута жінка скулилася, стискаючи передпліччя, а чоловік, якого я поранила ножом, прихилився до стіни праворуч і з жахом втупився у своє стегно.

Рахую час у громових ударах серця, натикаючись на єдиний відкритий простір у своїй кімнаті, але мій шлях до відчинених дверей неясний.

Ксейден заповнює собою дверний отвір, наче якийсь темний ангел-мес-ник, посланець цариці богів. Він повністю одягнений, на його обличчі — маска справжньої люті, а тіні в'ються від стін по обидва боки від нього, зависаючи в повітрі.

Уперше після того як перетнула Парапет, я, побачивши його, відчула таке довбане полегшення, що ледь не розплакалась.

Андарна задихається в моїй свідомості... і хаос знову відновлюється.

Нудота скручує шлунок.

— *Нарешті, чорт забирай!* — гримотить Терн.

Погляд Ксейдена перехоплює мій, його оніксові очі спалахують від обурення не довше ніж на мілісекунду, і перш ніж він ступає крок уперед та стає поруч зі мною, його тіні проносяться перед ним.

Ксейден клацає пальцями, і кімната освітлюється магічними вогнями, які ширяють над нами.

— Ви всі, до біса, *мертві*. — Його голос моторошно спокійний і від цього ще страшніший.

Усі голови в кімнаті повертаються.

— Ріорсон! — кинджал Орена брязкає на підлогу.

— Ви думаєте, що капітуляція врятує вас? — Від смертельно м'якого тону Ксейдена в мене по шкірі побігли мурашки. — Це проти нашого Кодексу — нападати на іншого вершника уві сні.

— Але ти ж знаєш, що він не мав би пов'язати її! — Орен підводить руки вгору, долонями до нас. — У тебе, як і в усіх людей, достатньо підстав бажати смерті слабакові. Ми просто виправляємо помилку.

— Дракони не припускаються помилок.

Тіні Ксейдена хапають усіх нападників, крім Орена, за горло, а потім стискають. Вони опираються, але це не має значення. їхні обличчя стають багряними, тіні міцно тримають їх, доки у тих підломлюються коліна й вони півколом падають переді мною, наче бездиханні ляльки.

У моєму серці не має ні краплі співчуття до них.

Ксейден пробирається вперед, наче в нього є весь час світу, і простягає долоню, тим часом як ще один мацак темряви піднімає з підлоги кинджал.

— Дозволь мені пояснити. — Орен дивиться на кинджал, а його руки тремтять.

— Я почув усе, що мав почути. — Пальці Ксейдена стискають руків я. — Вона мала вбити тебе на галявині, але була милосердна. У мене такої вади немає.

Він рубає так швидко, що я ледве вловлюю рух, і горло Орена розпанахує, горизонтальна лінія, — кров вільним потоком стікає по його шиї та грудях.

Орен хапається за горло, але марно. Він стікає кров'ю за лічені секунди, падаючи на підлогу'. Навколо нього розростається багряна калюжа.

— Прокляття, Ксейдене, — Гаррік заходить, вкладаючи меч у піхви й скидаючи поглядом кімнату. — Не було часу допитати?

Його погляд блукає по мені, ніби перелічуючи травми, зупиняється на горлі.

— Не було потреби, — знизує плечима Ксейден, коли входить Бодхі, роблячи такий самий швидкий присуд, як і Гаррік.

Схожість між кузенами досі змушує мене замислитися. У Бодхі така сама бронзова шкіра й чітка лінія брів, але його риси обличчя не такі різкі, як у Ксейдена, а очі — світло-карі. Він здається м'якшою, доступнішою версією старшого двоюрідного брата, але мене не заводить, коли я бачу його, як це буває поряд із Ксейденом. А може, Орен просто задушив у мені здоровий глузд.

З моїх вуст виривається дурнувятий сміх, і всі троє дивляться на мене так, ніби я вдарилася головою.

— А ну, вгадаю, — каже Бодхі, потираючи потилицю. — Ми на прибиранні?

— Викликай допомогу, якщо вона тобі потрібна, — киває Ксейден.

Тіла.

Я жива. Я жива. Я жива. Повторюю мантру в голові, тоді як Ксейден витирає кров з мого кинджала об туніку на Ореновій спині.

— Так. Ти жива. — Ксейден переступає через тіло Орена та двох інших і висмикує мій кинджал із плеча поваленої жінки, перш ніж дістатися

до шафи. Я її навіть не впізнаю,— ту жінку, — а вона намагалася мене вбити.

Гаррік і Бодхі витягують перші тіла.

—Я не усвідомлювала, що говорила це вголос.

У мене починають тремтіти коліна, а потім охоплює нудота. Чорт, я думала, що вже подолала таку реакцію на адреналін, але ось я тут, тремчу, як листок, поки Ксейден ристься в моїй шафі, наче не він щойно відправив на той світ з пів десятка людей.

Немовби така бійня — буденна справа.

— Це шок, — каже він, знімаючи мій плащ із гачка й дістаючи пару черевиків. — Ти поранена?

Його уривчасті фрази руйнують той тимчасовий блок, яким я стримувала біль. Він повертається хвилиною, що зосереджується в моїй спині. Ось вам і приплив адреналіну.

Коли вдихаю, здається, що легені розпирає товчене скло, тому подихи роблю короткі й поверхневі. Мені вдається встояти на ногах, але я задкую, поки не спираюся неушкодженим боком на кам'яну стіну, щоб вона взяла на себе мою вагу.

— Ну що, Вайо-лють. — Підбадьорливі слова суперечать його лаконічному тону, Ксейден накидає мій плащ собі на руку й проносить мої черевики поміж решти тіл, які лежать на підлозі. — Зберися з думками й скажи мені, де тебе поранено.

Він убив шістьох, не забруднивши жодною плямою крові свою чорну, як ніч, шкіряну одягу. Черевики гепають об землю біля моїх ніг, а плащ падає на маленьке крісло в кутку.

Я ледве дихаю, але чи можу ризикнути зізнатися йому у своїй теперішній слабкості?

Його теплі пальці беруть мене за підборіддя, і Ксейден підводить мою голову так, що наші погляди зустрічаються. Стривай... це натяк на паніку, що вирує в його погляді?

— Ти кепсько дихаєш, тож припускаю, що це пов'язано з...

— З моїми ребрами, — закінчую я, перш ніж він встигає здогадатися. Спроба замаскувати біль з ним не спрацює. — Той, що біля ліжка, ударив мене мечем по ребрах, але думаю, там просто синці. Не чула того хрускоту, який буває, коли ламаються кістки.

— Мабуть, меч був тупий, — Ксейден зводить темні брови. — Якщо це не пов'язано з тим, чому ти спиш у шкіряному жилеті.

— Довірся йому, — велить Терн.

— Це не так просто.

— Наразі так має бути.

— Це луска дракона. Я піднімаю праву руку і ледь повертаюся, щоб він міг побачити дірку в моїй нічній сорочці. — Міра зробила її для мене. Ось чому я прожила так довго.

Він роззирається між нашими тілами й міцно стискає губи, перш ніж киває.

— Геніально, хоча я сказав би, що є більше причин, чому ти зайшла так далеко.

Перш ніж я встигаю заперечити, його погляд зміщується на моє горло й зупиняється на тому, що, як мені здається, має бути фіолетовим відбитком руки.

— Треба було вбивати його повільніше.

— Усе гаразд. — Хоча це не так.

Його погляд зосереджується на моїх очах.

— Ніколи не брешти мені, — він вимовляє це, стиснувши зуби з такою люттю, що я киваю на знак обіцянки.

— Боляче, — зізнаюся я.

— Дозволь, я гляну.

Я двічі хлипаю ротом.

— Це прохання чи наказ?

— Думай як хочеш, аби я тільки подивився, чи не зламав тобі цей вилупок ребра. — Його руки стискаються в кулаки.

У кімнату заходять двоє інших чоловіків, а за ними — Гаррік і Бодхі. Вони всі... одягнені. Одягнені як на вихід — дивлюся на годинник — о другій годині ночі.

— Візьміть цих двох, а ми візьмемо інших, — наказує Гаррік, і ті беруться до роботи, виносячи останні тіла через двері. Помічаю, що в усіх на руках мерехтять тавра повстання, але тримаю це спостереження при собі.

— Дякую, — каже Ксейден, потім махає рукою і розбиті двері зачиняються з тихим *клацанням*. — А тепер покажи мені ребра. Ми гаємо час.

Я сковтую слину, потім киваю. Краще дізнатися зараз, якщо вони вже зламані. Повертаюся до нього спиною, але бачу його обличчя в повноро-стовому дзеркалі, коли підсмикую призьбірані рукави нічної сорочки, притримуючи тканину над грудьми, тоді як на спині вона опускається до моєї талії.

— Тобі доведеться...

— Я знаю, як поводитися з корсетом. — Його уста трохи розтуляються, і щось, що нагадує мені несамовитий голод, мелькає на обличчі, перш ніж він знову стуляє рот, з дивовижною ніжністю відкидаючи моє волосся на плечі.

Його пальці ковзають по моїй оголеній шкірі, і я стримую трем, блокуючи м'язи, щоб не вигнутися від його дотику.

Що зі мною в біса не так? На підлозі досі виблискує кров, але моє дихання все-таки збивається зовсім не з *тієї* причини, що він швидко розпускає шнурівки, починаючи знизу. Він не збрехав. Він точно знає, як поводитися з корсетом.

— Як ти в біса щоранку залазиш у цю штуку? — запитує він, прокашлюючись, коли сантиметр за сантиметром оголюється моя спина.

— Я неймовірно гнучка. Тому кістки розходяться, а суглоби стискаються, — відповідаю через плече.

Наші погляди зустрічаються, і тепло розливається по моєму животі. Мить зникає так само швидко, як і з'явилася, і він розводить мої обладунки, оглядаючи правий бік. Ніжні пальці ковзають по побитих ребрах, а потім обережно перевіряють їх.

— У тебе добрячий синець, але не думаю, що вони зламані.

— Я так і думала. Дякую, що перевірив. — Мені мало б бути незручно, але чомусь це не так, навіть коли Ксейден зашнуровує мене, закріплюючи кінці.

— Житимеш. Повернись.

Я так і роблю, накидаючи нічну сорочку на плечі, а він опускається переді мною на коліна.

Мої очі широко розплющуються. Ксейден Ріорсон стоїть переді мною на колінах, його чорне густе волосся саме на тому рівні, щоб я могла провести по ньому пальцями. Це, мабуть, єдине, що в ньому м'яке. Скільки жінок відчували ці пасма під пальцями?

Якого біса це мене хвилює?

— Тобі доведеться потерпіти якийсь час, буде боляче, тож маємо зробити це швидко. — Він бере черевик, а потім плескає мою ногу. — Можеш підняти?

Я киваю, піднімаючи ногу. Тоді він вводить мене в ступор, взуваючи мені черевики й зашнуровуючи їх по черзі.

І це той самий чоловік, у якого не було проблем з моєю смертю ще кілька місяців тому! Мій мозок, здається, не в змозі охопити різні грані його особистості.

— Рушаймо.

Він накидає мені на плечі плащ і застібає його на комірці, наче я якась коштовність. Тепер до мене доходить, що я шокована, бо не становлю жодну коштовність для Ксейдена Ріорсона. Його погляд ковзає по моему волоссю, і Ксейден моргає, перш ніж натягнути каптур на гриву, що міниться від темного до срібного. Потім він хапає мене за руку й тягне в коридор. Його пальці сильні, коли стискаються навколо моїх, хватка в нього міцна, проте обережна.

Усі інші двері зачинені. Напад був не досить гучний, щоб розбудити моїх сусідів. Я була б уже мертва, якби вчасно не з'явився Ксейден, і то навіть якби мені якось вдалося вибратися з рук Орена. Але як так сталося?

— Куди ми йдемо?

Коридори тьмяно освітлені синіми магічними світильниками, які сигналізують тим, хто не має вікон, що надворі ще ніч.

— Ти ще поговори, та так голосно, щоб інші чули й хтось зупинив нас іще до того, як ми кудись дійдемо.

— А ти що, не можеш нас просто сховати в тіні чи ще десь?

— Чому б і ні? Хіба гігантська чорна хмара, що рухається коридором, підозріліша за парочку, яка крадеться ним? — Він стріляє поглядом,

який зупиняє мене від відповіді.

Усе ясно.

Проте ми ж нібито не пара.

Не скажу, щоб я не залізла б на нього, як на дерево, якби склалися відповідні обставини. Здригаюся, коли ми виходимо в головний коридор гуртожитку.

Ніколи, *ніколи* не буде правильного збігу обставин, коли йдеться про Ксейдена, не кажучи вже про те, що він стратив пів десятка людей.

Однак на свій захист скажу, хай і в якийсь хибний, викривлений спосіб, але його порятунок був таки збіса гарячий, навіть якщо зараз він тягне мене коридором нестерпно швидко. Навіть якщо він зробив це лише тому, що моє життя пов'язане з його. Мої груди волають про перепочинок, але його не видно, а Ксейден веде мене повз гвинтові сходи до гуртожитку другого та третього курсів і далі в ротонду.

Минуть тижні, поки мої ребра повністю загояться.

Відлуння наших кроків на мармуровій підлозі — єдині звуки, коли ми проходимо в академічне крило. Замість того щоб повернути ліворуч, у бік спортзалу, Ксейден веде мене праворуч, униз по сходах, які, як я знаю, виходять до складу.

На півдорозі сходами донизу він зупиняється, тож я мало не натикаюся на меч, пристебнутий до його спини. Потім він жестом проводить правою рукою, тримаючи мою в лівій.

Клац. Ксейден натискає на каміння — і приховані двері відчиняються.

— Гівна небесні, — шепочу я, дивлячись на широкий тунель, що відкрився перед нами.

— Сподіваюся, ти не боїшся темряви.

Він затягує мене всередину, і задушлива темрява огортає нас, коли двері зачиняються.

Усе гаразд. Це абсолютно нормально.

— Однак про всяк випадок, — рвучко мовить Ксейден у повен голос. Магічний світильник плаває над нашою головою, освітлюючи все довкола.

— Дякую.

"Апель підтримують кам'яні арки, а підлога така гладенька, наче по ній пройшло більше люду, ніж хтось припустив би, дивлячись на вхід. Пахне землею, але не вогко, і так триває, здається, цілу вічність.

Він відпускає мою руку й рушає.

— Не відставай.

— Ти міг би... — Я здригнулася. Бляха, як у мене пече в грудях. — Будь трохи уважнішим.

Плентаюся за ним, скинувши каптур.

— Я не буду з тобою панькатися, як Аетос, — каже він, не обертаючись. — Це тільки вб є тебе, коли ми виберемося з Басгіату.

— Він не панькається.

— Він це робить, і ти це знаєш. Ти теж це ненавидиш, якщо вібрації, які я вловлюю, — це бодай якесь свідчення. — Він сповільнює крок, щоб іти поруч зі мною. — Чи я неправильно прочитав?

— Він вважає, що це місце надто небезпечно для когось... такого, як я, і після того, що сталося, не впевнена, що можу з ним сперечатися. — Я спала. Це єдиний час, коли нам тут гарантована безпека. — Не думаю, що коли-небудь знову зможу заснути. — Я скося поглядаю на його зухвало чудовий профіль. — І якщо ти тільки *подумаєш* про те, щоб відтепер спати зі мною заради безпеки...

Він кпить із мене:

— Навряд чи. Я не сплю з першокурсницями... навіть тоді, коли ще був першокурсником... не кажучи вже про... тебе.

— А хто говорить про секс? — стріляю я у відповідь, проклинаючи себе, бо біль у ребрах лише посилюється. — Треба бути мазохісткою, щоб спати з тобою. Запевняю, я не мазохістка.

Фантазії відкинемо.

— Мазохістка, кажеш? — Кутик його рота кривиться в усмішці.

— Ти навряд променишся приємними ранковими почуттями. — Тепер посмішка кривить мої уста. — Якщо тільки не боїшся, що я вб'ю тебе, поки ми спимо.

Ми завертаємо за ріг, і тунель продовжується.

— Мене *це* не хвцлює. З такою жорстокістю, як у тебе, і такими вправними кинджалами я не впевнений, що ти зможеш убити навіть муху. Я помітив, що тобі вдалося поранити трьох із них і жодного разу не влучити на ураження. — Він кидає в мій бік несхвальний погляд.

— Я ніколи нікого не вбивала, — шепочу, ніби це таємниця.

— Тобі доведеться подолати це. Після випуску ми лише зброя, тож краще, коли відточимо її перед тим, як вийти за ворота.

— Це туди ми йдемо? Ми виходимо за ворота? — Я втратила будь-яке відчуття орієнтації.

— Ми запитаємо в Терна, що в біса щойно сталося, — у Ксейдена заграли жовна. — І я говорю не про напад. Як у біса вони пройшли повз твої замки?

Я знизую плечима, але не намагаюся пояснювати. Він ніяк не повірить мені. Я ледве сама в це вірю.

— Нам краще розібратися, щоб це більше не повторилося. Я відмовляюся спати на твоїй довбаній підлозі, як якийсь сторожовий цуцик.

— Стривай. Це що, ще один шлях до летовища?

Роблю все можливе, щоб ментально відгородитися від болю в горлі та ребрах.

— Він веде мене до тебе, — кажу я Терну.

— Я знаю.

— Ти розповіси мені, що то було?

— Якби ж то я знав.

— Так, — каже Ксейден, і тунель знову повертає. — Про це не всі знають. І я попрошу тебе заховати цей маленький тунель у папку секретів, які ти зберігаєш від мого імені.

— Дай угадаю, а ти дізнаєшся, якщо я розтеревеню?

— Так, — з'являється ще одна усмішка, і я відводжу погляд, перш ніж Ксейден устигає зловити його.

— Ти зробиш мені ще одну послугу?

Тунель починає підніматися, і підйом той зовсім не пологий. Кожен подих нагадує мені те, що сталося менш ніж годину тому.

— Моєї однієї послуги більш ніж достатньо, і ми вже досягли статусу взаємно гарантованого знищення, Сорренгейл. А тепер слухай: тебе підштовхувати чи треба, щоб я тебе поніс?

— Це звучить як образа, а не як пропозиція.

— О, а ти вловлюєш.

Але його темп сповільнюється, і він іде поряд.

Земля пливе під моїми ногами, наче гойдається, але я знаю, що це не так. Це моя голова, результат болю та стресу. Мною хитає.

Ксейден охоплює мою талію, підтримуючи мене. Мені геть не до вподоби, як його доторк прискорює моє серцебиття, а проте ми йдемо і я не протестую. Не хочу бути вдячною ні за що, коли йдеться про нього, але, чорт забирай, хіба його м'ятний запах не чудовий?

— Що ти взагалі робив сьогодні ввечері?

— Чому ти питаєш? — Його тон прозоро натякає, що не варто було цього робити.

Шкода.

— Ти добрався до моєї кімнати за кілька хвилин, і ти одягнений зовсім не для сну. — Він підперезаний мечем, чорт забирай.

— Може, я теж сплю в обладунках.

— Тоді тобі варто вибрати надійніших сусідів у кімнаті.

Він пирхає й на мить спалахує усмішкою. Справжньою. Це не фальшива, вимушена міна, яку я звикла бачити, і не зухвала кома. Щира усмішка, від якої завмирає серце і від якої не маю жодного імунітету. Вона зникла так само швидко, як і з'явилася.

— То ти мені не скажеш? — запитую я.

Я б розчарувалася, якби мені не було так збіса боляче. І я навіть не буду питати, навіщо йому знадобилося тягнути нас аж до Терна, коли я можу поговорити з ним у будь-який час, коли захочу.

Хіба що *він* захоче поговорити з Терном, а це... зухвальство.

— Ні. Це третій курс. Справи господарські.

Він відпускає мене, коли ми досягаємо огороженого каменем кінця тунелю. Кілька жестів рукою та ще одне клацання, перш ніж він штовхає двері.

Виходимо на свіже, крижане листопадове повітря.

— Якого біса, — шепочу я.

Двері вбудовані в купу валунів на східній стороні летовища.

— Вони замасковані.

Ксейден змахує рукою, і двері зачиняються, зливаючись зі скелею, наче становлять її частину.

Доноситься звук, який я тепер упізнаю як рівномірні помаху крил, тож дивлюся вгору й бачу, як три дракони, опускаючись, закривають собою зірки. Земля двигтить, коли вони приземляються перед нами.

— *Я припускаю, що командир бажає поговорити?* — Терн ступає крок уперед, а Стейл іде слідом, її крила міцно стиснуті, а золоті очі примружуються на мене.

Андарна шмигає між кігтями Стейл і мчить до нас галопом. Вона ковзає останній десяток метрів, зариваючись лапами в землю, щоб зупинитися просто переді мною, притулившись носом до моїх ребер, тоді як гостре відчуття тривоги заповнює мою голову, заповнюючи почуттями, які, як я знаю, не мої.

— Ніяких переломів, — запевняю, погладжуючи рукою горбкуваті гребені її голови. — Це лише синці.

— *Ти впевнена?* — запитує вона, широко розплющивши очі від хвилювання.

— Настільки, наскільки це можливо, — змушую себе всміхнутися.

Пробиратися сюди посеред ночі варте того, щоб заспокоїти її тривогу, — Так, я бажаю поговорити. Що за чортівню ти спрямував на неї? —

запитав Ксейден, дивлячись на Терна так, ніби той не був... Терном.

Ого. Зухвалець який. Кожен м'яз у моєму тілі напружений, і я впевнена, що Терн ось-ось спалить Ксейдена за нахабство.

— *Не твоя справа, що я вибираю, щоб спрямувати на свою вершницю,*
— гарчить Терн.

Усе добре.

— Він каже... — починаю я.

— Я чув його, — відповідає Ксейден, не зволивши на мене навіть глянути.

— Ти... що? — Мої брови підстрибують аж до волосся, і Андарна відступає, щоб стати поряд з іншими.

Драconi розмовляють лише зі своїми вершниками. Це те, чого мене завжди вчили.

— Тоді це цілковито моя справа, коли очікуєш від мене, що я захищатиму її, — заперечує Ксейден, підвищуючи тон.

— *Я чудово передав тобі повідомлення, о, людино.* — Голова Терна змієподібно рухається, що насторожує мене. Він більш ніж схвильований.

— І я *заледве* встиг, — слова цідяться крізь зціплені зуби, — вона була б мертва, якби я прибув на тридцять секунд пізніше.

— *Здається, тобі було подаровано тридцять секунд,* — у грудях Терна клекоче.

— І я хотів би знати, що там у біса сталося!

Я різко вдихнула.

— *Не чіпай його,* — благаю Терна. — *Він урятував мене.*

Я ніколи не бачила, щоб хтось наважувався розмовляти з драконом іншого вершника, та ще й кричати на нього, особливо на такого могутнього, як Терн.

Він клекоче у відповідь.

— Ми повинні знати, що сталося в тій кімнаті. — Темний погляд Ксейдена пронизує мене мілісекунду, наче ніж, і він знову дивиться на Терна.

Не смій навіть наважитись прочитати мене, людино, інакше ти про це пошкодуєш. — Паща Терна відкривається, а його язик скручується в русі» який я дуже добре знаю.

Проходжу між ними й підводжу підборіддя до Терна.

— *Він просто трохи поляканий. Не пали його.*

— *Принаймні в чомусь ми згодні,* — звучить жіночий голос у моїй голові. Стейл.

Побожно витріщаюся на Темно-синю Кинджалохвістку, коли Ксейден стає поряд зі мною.

— Вона говорила до мене.

— Знаю. Я чув. — Він складає руки на грудях. — Це тому, що вони подружжя. З тієї самої причини я прикутий до тебе.

— Це так приємно звучить від тебе.

— Зовсім ні. — Він повертається до мене обличчям. — Але ми з тобою саме такі, Вайо-лють. Ми прикуті. Прив'язані. Якщо ти помреш, помру і я, тож я до біса заслуговую знати, як, чорт забирай, ти опинилася під ножем у Зайферта в одну секунду, а в другу — у протилежному кінці кімнати. Це та сила печаті, яку ти проявила з Терном? Говори правду. Негайно.

Його очі свердлять мене.

— Не знаю, що сталося, — чесно відповідаю я.

— *Природа любить, щоб усе було в рівновазі,* — промовляє Андарна, наче перераховує факти, так само, як і я, коли нервуюся. — *Це перше, чого нас вчать.*

Я повертаюся обличчям до золотої дракониці, повторюючи Ксейдену те, що вона сказала.

— Що це означає? — запитує він мене, а не її.

Гадаю, це означає, що він чує Терна, але не Андарну.

— *Ну, хай не перше,* — Андарна сидить, ляскаючи перистим хвостом по замерзлій траві.

— *По-перше, ми не повинні пов'язуватися узами шлюбу, поки не станемо дорослими.* — Вона схиляє голову набік. — *А може, перше, — де є вівці? Хоча мені більше подобаються кози.*

— *Ось чому перохвости не пов'язуються,* — Терн зітхає з глибоким роздратуванням.

— *Нехай вона сама пояснить,* — закликає Стейл, клацаючи кігтями, наче цвяхами по землі.

— *Перохвости не повинні пов'язуватися, бо вони можуть випадково передати свої сили людям,* — веде далі Андарна. — *Драconi не можуть спрямовувати... не зовсім... доки ми не виростемо, але всі ми народжуємося із чимось особливим.*

Я передаю повідомлення.

— Як печать? — запитую вголос, щоб почув Ксейден.

— *Ні,* — відповідає Стейл. — *Печать — це поєднання нашої сили з твоєю здатністю спрямовувати. Вона відображає те, ким ти є в глибині власної сутності.*

Андарна сідає й гордо схиляє голову в поклони:

— *Але я віддала свій подарунок безпосередньо тобі. Бо я досі перохвіст.*

Я повторюю ще раз, дивлячись на меншу драконицю:

— Майже нічого не відомо про перохвостів, бо їх ніколи не бачили за межами Падолу. їх охороняють. Вони... — Я ковтаю. *Стривайте.* Що вона сказала? — Ти досі перохвіст?

— *Ага! Напевно, ще кілька років буду.* — Вона повільно кліпає, а потім позіхає, її роздвоєний хвіст закручується.

Ох. О боги.

— Ти... ти дитинча, — шепочу я.

— *Ні!* — Андарна пихкає парою в повітря. — *Мені вже два роки! Дитинчата навіть літати не можуть!*

— Вона хто? — Ксейден переводить погляд з Андарни на мене.

Розлючено дивлюсь на Терна.

— Ви дозволили неповнолітнім пов'язуватись? Дозволили підліткам тренуватись до війни?

— *Ми дорослішаємо набагато швидше, ніж люди,* — стверджує він, маючи нахабство здаватися ображеним. — *І я не впевнений, що хтось дозволяє Андарні щось робити.*

— Наскільки швидше? — я задихаюся. — *їй два роки!*

— *Вона стане дорослою за рік чи два, але дехто, бува, дорослішає повільніше, ніж інші,* — відповідає Стейл. — *Проте якби я знала, що вона справді пов'яжеться, то сильніше заперечувала б проти її права на добродійність.*

З явним несхваленням вона поглядає на Андарну.

— Стривай. Андарна *твоя*? — Ксейден ступає крок до Сгейл — я ніколи не чула такого тону в його голосі. Йому... боляче. — Ти приховувала від мене дитинча останні два роки?

— *Не будь смішним.* — Сгейл випускає струмінь повітря, який куйовдить волосся Ксейдена. — *Невже ти думаєш, що я дозволила б своїм нащадкам пов'язуватися, поки вони ще вкриті пір'ям?*

— *Її батьки померли ще до того, як вона вилупилася,* — додає Терн.

Моє серце завмирає.

— Пробач, Андарно.

— *Біля мене достатньо старших,* — бадьоро відповідає вона, ніби це компенсує все, але втрата батька... Я знаю, що це її не компенсує.

— *Геть недостатньо, щоб утримати тебе якомога далі від долини Обмолоту,* — бурчить Терн. — *Перохвости не пов'язуватися, бо їхня сила надто непередбачувана. Нестабільна.*

— Непередбачувана? — перепитує Ксейден.

— *А що, чи доручив би ти малюкові свою печать, командире? Хіба не те саме?* — Терн бурчить, коли Андарна прихиляється до його передньої ноги.

— О боги, певно, що ні. Я ледве контролював її на першому курсі, — Ксейден похитав головою.

Складно уявити, що Ксейден *ніколи* не контролює ситуації. До біса, я заплатила б добрячі гроші, щоб побачити, як він втрачає контроль. І бути тією, з ким він його втратив. Ні. Я негайно відкидаю цю думку.

— *Саме так. Надто ранній зв'язок дозволяє їм віддавати дар безпосередньо, а вершник може легко виснажити їх, і вони вигорять.*

— Я ніколи такого б не вчинила! — заперечливо хитаю головою.

— *Ось чому я вибрала тебе.* — Голова Андарни тикається в ногу Терна.

Як я могла не бачити цього раніше? Її округлі очі, її лапи...

— *Звісно, ти не могла знати. Перохвостів не вільно бачити нікому,* — каже Терн, скося дивлячись на свою малу.

Вона навіть не заочує очі.

— Якби керівництво знало, що вершники можуть забирати її дари собі, а не залежати від власних печатей... — звільна промовляє Ксейден, дивлячись на Андарну, яка кліпає щораз повільніше.

— На неї полювали б, — тихо закінчую я.

— *Саме тому ви нікому не маєте розповідати, хто вона,* — каже Стейл. — *Сподіваюся, вона подорослішає, коли ви покинете квадрант, а старійшини вже встановлюють... суворий захист для перохвостів.*

— Я не розповім, — обіцяю я. — Андарно, дякую тобі. Хай що ти зробила, однак урятувала мені життя.

— *Я зупинила час,* — її рот роззявляється в черговому позіханні так, що аж щелепи тріщать, — *але лише ненадовго.*

Зажди-но. Що? У мене в животі холоне, коли я дивлюся в золоті очі Андарни й забуваю про біль, тверду землю під ногами, навіть про потребу дихати, коли шок охоплює мене, позбавляючи будь-якої логіки.

Ніхто не може зупинити час. Ніщо не може зупинити його. Це... нечувано.

— Що вона сказала? — запитує Ксейден, охоплюючи мене за плечі, щоб підтримати.

Терн гарчить й обдає нас обох клубами пари.

—*Я б прибрала руки з вершниці,* — попереджає Стейл.

Ксейден послаблює хватку, але й далі тримає мене за плечі.

— Скажи мені, що вона сказала. Будь ласка.

Його уста стискаються, і я знаю, що це останнє йому коштувало.

— Вона може зупиняти час, — вичавлюю я з себе, плутаючись у словах. Ненадовго.

Риси Ксейденового обличчя м'якшають, і вперше він не схожий на того непохитного, смертоносного командира, якого я зустріла на Парапеті. Він абсолютно шокований, коли його погляд переходить на Андарну.

— Ти можеш зупиняти час?

— *А тепер ми можемо його зупиняти.*

Вона повільно кліпає, тож я відчуваю, як від неї віє втомою. Спрямувати цей дар до мене сьогодні ввечері коштувало їй великих зусиль. Андарна ледве тримає очі розплющеними.

— Невеликими порціями, — шепочу я.

— Невеликими порціями, — повільно повторює Ксейден, ніби вбираючи в себе інформацію.

— А якщо користуватимуся цим надто часто, то можу тебе вбити, — тихо кажу я Андарні.

— *Убити нас,* — вона стоїть на всіх чотирьох лапах. — *Але я знаю, що ти цього не зробиш.*

— Я зроблю все можливе, щоб бути гідною, — наслідки цього дару, цієї виняткової сили вразили мене, немов смертельний удар, і мій

шлунок вивернуло. — Невже професор Карр мене вб'є?

Усі погляди спрямовані на мене, а Ксейден міцніше стискає мої плечі, заспокійливо погладжуючи їх великими пальцями.

— Чому ти так думаєш?

— Він убив Єремію. — Я відганяю паніку й зосереджуюся на крихітних золотих цяточках в оніксових очах Ксейдена. — Ти бачив, як він зламав йому шию, немов галузку, просто перед усім квадрантом.

— Єремія був телепат. — Голос Ксейдена знизився. — Читання думок — це смертна кара. Ти це знаєш.

— А що вони зроблять, коли дізнаються, що я можу зупиняти час? — жах морозить кров у моїх жилах.

— Вони не дізнаються, — обіцяє Ксейден, — ніхто не збирається розповісти їм про це. Ні ти. Ні я. Ні вони. — Він веде рукою в бік нашої трійці драконів. — Зрозуміло?

— *Він має рацію, — каже Терн, — вони не повинні дізнатися. Окрім того, неможливо сказати, як довго ти зберігатимеш цю здатність. Більшість подарунків перохвоста зникають з його зрілістю, коли він починає спрямовувати свою силу.*

Андарна знову позіхає, здаючись майже мертвою.

— Іди поспи трохи, — кажу я їй, — і дякую, що допомогла мені сьогодні.

— *Ходімо, моя Золота, — каже Терн, і вони всі злегка присідають, а потім злітають — поривчастий вітер б'є мені в обличчя.*

Андарна бореться, її крила б'ються вдвічі сильніше, тож Терн підлітає до неї знизу, приймаючи її вагу, і далі рухається до Падолу.

— Обіцяй, що нікому не розповіси про зупинку часу, — просить Ксейден, коли ми повертаємося в тунель, але це дуже схоже на наказ.

— Це не лише заради твоєї безпеки. Рідкісні здібності, якщо їх тримати в таємниці, становлять найціннішу форму нашої валюти.

Мої брови супляться, коли я вивчаю суворі лінії тавра повстання, що обвиває його шию, позначаючи його як сина зрадника й попереджаючи всіх, що йому не можна довіряти. Можливо, він наказує мовчати заради власної вигоди, щоб потім використати мене в майбутньому.

Принаймні це означає, що він хоче, аби я лишалася живою в майбутньому.

— Потрібно з'ясувати, як непов'язані курсанти потрапили у твою кімнату, — каже він.

— Там була вершниця, — відповідаю йому, — яка втекла ще до твого прибуття. Мабуть, вона відімкнула двері ззовні.

— Хто? — Він зупиняється, обережно беручи мене за лікоть і повертає до себе.

Я хитаю головою. Він нізащо мені не повірить. Я сама ледве в це вірю.

— Якоїсь миті нам доведеться почати довіряти одне одному, Сорренгейл. Решта нашого життя залежить від цього. — Гнів хлюпоче в очах Ксейдена. — Тепер скажи мені *хто*.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Звинувачення командира крила в неправомірних діях — найнебезпечніше з усіх звинувачень. Якщо ти маєш рацію, тоді ми, як квадрант, не змогли вибрати найкращих командирів.

Якщо ти помиляєшся — тобі кінець.

«Мої курсантські роки. Спогади генерала Августина Мельгрена»

Орен Зайферт, — капітан Фіцгіббонс закінчує читати список загиблих і згортає сувій, коли наступного ранку ми стоїмо на шикуванні й наше дихання клубочиться в прохолодному повітрі. — Ми доручаємо їхні душі Малеку.

У моєму серці немає місця для смутку через тих шістьох із восьми імен, особливо коли я переносю вагу, щоб заспокоїти біль від чорно-синьої смути вздовж моїх ребер. Я не зважаю на те, як інші вершники витріщаються на кільце синців на моєму горлі.

Двоє інших у сьогоднішньому списку — третьокурсники з Другого крила, які загинули під час навчальної операції поблизу кордону з Брейвіком, якщо вірити плиткам за сніданком, тож я задумуюся над питанням, чи не там часом перебував Ксейден, перш ніж прийти мені на допомогу вчора ввечері.

— Не можу повірити, що вони намагалися вбити тебе уві сні, — Ріаннон досі нетямиться за сніданком після того, як я розповіла за нашим столом про те, що сталося.

Може, Ксейден намагається зберегти в таємниці події вчорашньої ночі, щоб приховати, яким тягарем я є для нього, бо ніхто інший із керівництва не знає про це. Він не зронив жодного слова після того, як я розповіла йому, хто відімкнув двері, тому зовсім не уявляю, вірить він мені чи ні.

«Що гірше, здається, я до цього звикаю». Або я маю відмінні навички розмежування, — подумки відкидати на маргінес усі суперечності, щоб уникнути дискомфорту, — або я справді звикаю до того, що завжди буду мішенню.

Капітан Фіцгіббонс робить ще кілька незначних оголошень, але я відключаюсь від нього, бо в цей час хтось прямує до нас, розтинаючи простір між чотами «Полум'я» і «Хвіст» нашого крила.

Як завжди, моє дурнувате, заряджене гормонами серце тіпається від першого погляду на Ксейдена. Найефективніші отрути, звісно, у красивих упаковках, і Ксейден саме такий — такий само красивий, як і смертельний. Він оманливо спокійний, коли наближається, але я відчуваю його напруження так, ніби своє, — він як пантера, що підкрадається до здобичі. Вітер куйовдить йому волосся, тож я зітхаю від абсолютно несправедливої переваги, яку він має над усіма чоловіками в цьому дворі. Йому навіть не потрібно намагатися *здаватися* сексуальним... він просто *такий*.

От лайно. Ось це відчуття, саме зараз — як у мене перехоплює подих і як усе тіло напружується, коли він поруч, — є відповіддю, чому я нікого не затягнула в ліжку і не *відсвяткувала*, як решта моїх абсолютно нормальних друзів. Через це відчуття я не хотіла нікого... іншого.

Тому що я хочу *його*.

У світі бракує лайливих слів для цього.

Його погляд зустрічається з моїм рівно на стільки, щоб пришвидшити мій пульс, перш ніж він звертається до Дейна, ігноруючи оголошення Фіцгіббонса позаду нього.

— У вашому рою сталися зміни.

— Командире? — перепитав Дейн, виструнчившись. — Ми щойно прийняли чотирьох із розформованого третього рою.

— Так, — Ксейден дивиться праворуч туди, де другий рій чоти «Хвіст» стоїть напоготові. — Белдене, ми змінюємо склад загону.

— Так, сер, — командир рою киває головою.

— Аетосе, Вон Пенлі залишає ваш рій, а ви приймаєте Ліама Мейрі з чоти «Хвіст».

Дейн стуляє рота й киває.

Ми всі спостерігаємо, як двоє вершників-першокурсників міняються місцями. Пенлі прийшов до нас лише після Обмолоту, тому наш старий склад не прощається з ним, але інші троє бурчать.

Ліам киває до Ксейдена, і мені холоде в шлунку. Я точно знаю, чому його підпорядкували Дейнові. Хлопець масивний, високий, як Соєр, і такий

само стрункий, як Дейн, зі світло-русявим волоссям, рельєфним носом, блакитними очима. А розлоге тавро повстання, що починається в нього на зап'ясті й зникає під рукавом туніки, видає його місію.

— Мені *не* потрібен охоронець, — смикаюсь я до Ксейдена.

Може, я перетинаю межу, розмовляючи так з командиром? Цілком. А мене це хвилює? Анітрохи.

Він ігнорує мене, дивлячись на Дейна.

— Ліам за статистикою — найсильніший першокурсник у квадранті. Він має найшвидший час на Рукавичці, не програв жодного двобою і пов'язаний з надзвичайно сильним Червоним Кинджалохвостом. Будь-який рій був би щасливий отримати його, тож він весь твій, Аетосе. Зможеш подякувати мені, коли переможеш у Битві загонів навесні.

Ліам стає у стрій позаду мене, займаючи місце Пенлі.

— Мені. Не. Потрібен. Охоронець, — повторюю я, цього разу трохи голосніше. Мені начхати, чи хтось почує.

В одного з першокурсників позаду мене відвисла щелепа, без сумніву, через мою зухвалість.

Імоджен пирхає:

— Удачі тобі з таким підходом.

Ксейден проходить повз Дейна і стає, нахилиючись, просто переді мною.

— Але ти робитимеш усе, що слід, після того, що ми з тобою вчора ввечері довідалися. Я не можу бути всюди, де ти. А от Ліам, — він показує на білявого тиррійця, — він першокурсник, тому може бути на *кожному* занятті, на *кожному* двобої, і я навіть призначив його чергувати в бібліотеці, тож, сподіваюся, ти звикнеш до нього, Сорренгейл.

— Ти нариваєшся. — Мої нігті вриваються в долоні.

— Ти ще *не бачила*, що означає нариватися, — попереджає він, а його голос стає таким низьким, що по моїй спині пробігають мурашки. — Будь-яка загроза проти тебе — це загроза мені, і, як ми вже з'ясували, у мене є важливіші справи, ніж спати на твоїй підлозі.

Жар приливає до моєї шиї й заливає щоки.

— Він не спатиме в моїй кімнаті.

— Звісно, ні. — Ксейден хижо *всміхається*, і в мене холодне під грудьми. — Я підселив його в сусідню кімнату. Не хочу *нариватись*.

Він розвертається на каблуках і йде геть, повертаючись на своє місце попереду нашого строю.

— Довбані одружені дракони, — нетямиться від гніву Дейн, дивлячись уперед.

Фіцгіббонс закінчує свої оголошення й відходить до заднього краю помосту, що зазвичай означає кінець шиккування, але на трибуну

виходить комендант Панчек. Він має звичку умикати ранкового шиккування, тож його присутність нині означає, що щось сталося.

— Ого, а чого цс Панчек тут? — запитує Ріаннон, яка стоїть поряд.

— Не знаю, — глибоко вдихаю, здригаючись від болю в ребрах.

— Це має бути щось серйозне, якщо він там копирсається в Кодексі, — каже Ріаннон.

— Тихо, — обриває нас Дейн, уперше цього ранку озирнувшись на нас через плече. Озирнувшись, він відвертається, але раптом стрімко озирнається ще раз, його очі широко розплющуються, коли він бачить мою шию. — Ві?

Він не розмовляв зі мною після нашої вчорашньої сутички. Господи, як це так, що минуло менш ніж двадцять чотири години, але я вже почуваюся геть іншою людиною?

—Зі мною все гаразд, — запевняю я його, але він, приголомшений, не відриває погляду від мого горла.

— Командире Аетосе, люди дивляться.

Ми повертаємо до себе надто багато уваги саме тоді, коли комендант Панчек починає говорити з помосту, кажучи, що сьогодні вранці потрібно розв'язати одну справу, але Дейн не відводить погляду.

— Дейне!

Він кліпає й дивиться тепер на мене, а вибачення в цих м'яких карих очах стискає моє горло.

— Це те, що Ріорсон мав на увазі про минулу ніч?

Я киваю.

— Я не знав. Чому ти не розповіла мені?

Бо ти б не повірив мені, навіть якби я розповіла.

— Зі мною все гаразд, — повторюю я, киваючи в бік помосту. — Пізніше.

Він повертається, але неохоче.

— Мені, як вашому коменданту, довели до відома, що сталося порушення Кодексу, — вигукує над подвір'ям Панчек.

— Як усім нам відомо, порушення наших найсвятіших законів неприпустиме, — веде далі Панчек. — Це питання буде розв'язане тут і зараз. Прощу сторону обвинувачення вийти вперед.

— У когось проблеми, — шепоче Ріаннон. — Думаєш, Рідока нарешті спіймали в ліжку Тайвона Варена?

— Навряд це суперечить Кодексу, — бурмоче Рідок позаду нас.

— Він заступник командира Другого крила, — я кидаю гострий погляд через плече.

— І? — Рідок знизує плечима, усміхаючись без жодного докору сумління. — Братання з командуванням не схвалюють, але воно не порушує закон.

Зітхаю, дивлячись уперед:

— Я тужу за сексом.

Я справді тужу, і це не лише бажання фізичного задоволення. У ті моменти, яких я прагну, відчуваю зв'язок, відчуваю миттєве звільнення від самотності.

Щодо першого, то Ксейден, я впевнена, був би більш ніж здатний це забезпечити, якби він бодай коли-небудь думав про мене як про коханку, але щодо другого? Це остання людина, яку я мала б жадати, але хіть і логіка, здається, ніколи не йдуть пліч-о-пліч.

— Якщо шукаєш трохи розваги, залюбки тобі допоможу, — заводить Рідок, підморгуючи й відкидаючи з лоба розкуйовджене каштанове волосся.

— Мені бракує *доброго* сексу, — відповідаю я, стримуючи усмішку, тоді як хтось від передньої шеренги прямує до помосту, невидимий через ряди роїв попереду нас. — Крім того, мабуть, про тебе вже пліткують.

Мушу визнати, приємно дразнити друга через таку дрібницю. Такий собі маленький шматочок нормальності в ненормальному жахливому середовищі.

— Ми не ексклюзивні, — заперечує Рідок. — Це як Ріаннон і як там її...

— Тара, — підсовує Ріаннон.

— Ви там заткнетеся всі до біса? — гаркає Дейн металевим голосом служаки.

Наші писки стуляються.

Мої очі округляються, коли я розумію, що це Ксейден підіймається сходами на поміст. Хапаю ротом повітря, наче риба, мене починає нудити.

— Це через мене, — шепочу я.

Дейн озирається на мене, збентежено суплячи брови, перш ніж знову звертає свою увагу на поміст, на якому стоїть Ксейден, що якимось чином примудрився заповнити собою все.

З того, що я пам'ятаю з прочитаного, його батько мав такий самий магнетизм, здатність утримувати й захоплювати натовп самими лише словами... словами, які призвели до загибелі Бреннана.

— Рано-вранці, — починає він, і його глибокий голос розноситься над строем, — на вершницю з мого крила скоїли жорстокий незаконний

напад уві сні з метою вбивства групою, що складалася переважно з непов'язаних курсантів.

Повітря зашурхотіло бурмотінням і зітханнями, а плечі Дейна напружуються.

— Як усім нам відомо, це є порушенням статті третьої розділу два Кодексу вершника дракона і, окрім того, що це нечесно, воно є злочином, який карається смертю.

Я відчуваю на собі тягар десятків поглядів, але найбільше — погляд Ксейдена.

Його руки стискають поручні подіуму.

— Отримавши сповіщення від мого дракона, я перервав атаку разом із двома іншими вершниками Четвертого крила. — Він веде підборіддям в бік нашого крила, і двоє вершників — Гаррік і Бодхі, — розштовхуючи стрій, підіймаються сходами, щоб стати позаду Ксейдена, закривши руки за спину. — Оскільки це було питання життя і смерті, я особисто стратив шістьох потенційних убивць, про що засвідчили керівник чоти «Полум'я» Гаррік Тевіс і заступник командира чоти «Хвіст» Бодхі Дюрран.

— Обидва тиррійці. Як зручно, — каже Надін, одна з наших нових членів рою, із заднього ряду за Рідоком та Ліамом.

Я озираюся через плече і пронизую її поглядом.

Ліам незворушно дивиться вперед.

— Але напад організувала вершниця, яка утекла ще до мого прибуття, — продовжує Ксейден, підвищуючи голос, — вершниця, яка мала доступ до карти, на якій позначено, де належить спати першокурсникам, і ця вершниця повинна бути негайно притягнута до відповідальності.

Чорт. Ситуація ось-ось стане паршивою.

— Я закликаю вас відповідати за ваш злочин проти курсантки Сорренгейл, — увага Ксейдена зміщується до центру строю. — Командирко крила Ембер Мейвіс.

Квадрант одночасно втягує повітря, перш ніж вибухнути галасом.

— Якого біса? — цідить крізь зуби Дейн.

Мої груди стискаються. Господи, як я ненавиджу, коли Дейн визнає мою правоту.

Ріаннон бере мене за руку, міцно стискаючи на знак підтримки, тоді як увага кожного вершника у дворі переміщується між Ксейденом, Ембер... і мною.

— Вона теж тиррійка, Надін, — каже Рідок через плече. — Чи ти упереджено ставишся лише до таврованих?

Родина Ембер залишалася вірною Наваррі, тож та не була змушена спостерігати за стратою своїх батьків і не була позначена тавром повстання.

— Ембер ніколи б цього не зробила, — Дейн хитає головою. — Командирка крила *ніколи* б цього не зробила. — Він повністю повертається до мене обличчям. — Піднімися і скажи всім, що він бреше, Ві.

— Але він не бреше, — заперечую я якомога м'якше.

— Це неможливо. — Його щоки взялися червоними плямами.

— Я була там, Дейне. — Реальність його невіри болить набагато сильніше, ніж я очікувала, сильніше ніж удар по моїх і без того потовчених ребрах.

— Командири крила — бездоганні...

— Чому тоді ти так швидко називаєш нашого командира брехуном? — Мої брови з викликом підіймаються, змушуючи Дейна сказати те, чого він так старанно уникає.

Позаду нього Ембер ступає крок уперед, виходячи зі строю.

— Я не скоювала такого злочину!

— Бачиш? — Дейн підводить руку, вказуючи на руду. — Поклади цьому край *просто зараз*, Вайолет.

— Вона була з ними в моїй кімнаті, — просто кажу я. Криками його не переконати. Нічого не вийде.

— Це неможливо. — Він підносить руки, ніби готовий обхопити моє обличчя. — Дозволь мені подивитися.

Приголомшена від того, що він має намір зробити, я сахнулась назад. Як я забула, що його печать дозволяє йому бачити чужі спогади?

Однак якщо я дозволю Дейнові побачити мої спогади про Ембер, це покаже йому, що я зупиняла час, а цього не можна допустити. Хитаю головою й відступаю ще на один крок.

— Віддай мені спогад, — наказує він.

Обурена, я підводжу підборіддя.

— Торкнешся мене без дозволу, і решту життя шкодуватимеш про це.

На його обличчі проступає здивування.

— Командири крил! — перекрикує Ксейден галас. — Нам потрібен кворум.

Ніра і Септон Ізар — командири Першого та Другого крил — підіймаються сходами на поміст, проходячи повз Ембер, яка в повній самотності стоїть на подвір'ї.

Знайомий шум наповнює повітря, і ми всі озираємося до хребта, де шість драконів, огинаючи гору, летять просто на нас. Найбільший серед них — Терн.

За лічені секунди вони досягли цитаделі й зависають над стінами внутрішнього двору. Вітер від сильних ударів їхніх крил завихрює подвір'ям. Потім, один за одним, вони приземляються на сідала, а Терн посередині між ними.

Кожна лінія його тіла випромінює загрозу, тоді як його пазури трощать мур під лапами, а примружені сердиті очі зосереджуються на Ембер.

Стейл сидить праворуч, зайнявши позицію позаду Ксейдена. Вона так само жахлива, як і того першого дня, але тоді я й уявити не могла, що пов'яжу дракона ще страшнішого... для всіх, окрім мене.

Червоний Скорпіонохвіст Ніри також вимальовується позаду неї, а Септонів Коричневий Кинджалохвіст займає позицію ліворуч. З боків, випускаючи клуби пари, сидять Зелений Булавохвіст коменданта Панчека та Помаранчевий Кинджалохвіст Ембер.

— Лайно ось-ось стане справжнім, — каже Соєр, розриваючи стрій, щоб стати біля мене, а за спиною я відчуваю Рідока.

— Ти можеш зупинити все це просто зараз, Вайолет. Ти мусиш, — благає Дейн. — Не знаю, що ти бачила минулої ночі, але це була не Ембер. Вона надто схиляється перед правилами, щоб їх порушувати.

І вона думає, що я знехтувала ними, використавши кинджал під час останнього підйому на Рукавичку.

— Ти використовуєш це, щоб помститися моїй родині, — кричить Ембер до Ксейдена, — за те, що вона не підтримала повстання твого батька!

Це удар нижче пояса, курва.

Ксейден навіть не реагує на це, коли звертається до інших командирів.

Він не вимагає доказів, як Дейн. Він мені вірить і готовий стратити командира крила лише за моїм словом. Відчуваю, як мій захист

тріщить через Ксейдена, так само переконливо, немовби він був фізичним тілом.

— *Ти бачиш мої спогади?* — запитую я у Терна. — *Ділишся ними?*

— *Так.* — Його голова ледь похитується вліво-вправо. — *Спогади ніколи не поширювалися поза шлюбним зв'язком. Це вважають за порушення.*

— *Ксейден там свариться, бо я сказала йому, що це вона. Допоможи йому.* — І, о боги, я захоплююся ним за це. Глибоко вдихаю. — *Лише те, що їм потрібно побачити.*

Хочеш і захоплюєшся? Я так облажалася.

Терн пихкає, і всі дракони, крім Стейл, завмирають на стіні, навіть дракон Ембер. Вершники завмирають теж, і тиша заповнює подвір'я, а я знаю, що вони знають.

— Безхребетна негідниця, — кипить Ріаннон, її рука стискає мою ще міцніше.

Дейн блідне.

— *Тепер ти мені віриш?* — я шпурляю це як звинувачення. — *Ги ж мій найдавніший друг, Дейне. Мій найкращий друг. Ось причина, чому я не казала тобі.*

Він сахається назад.

— Командири крил сформували кворум і дійшли одностайної згоди, — оголошує Ксейден в оточенні Ніри та Септона, а комендант відступає набік. — *Ми визнаємо тебе винною, Ембер Мейвіс.*

— *Ні!* — кричить вона. — *Це не злочин — позбавити квадрант найслабшого вершника! Я зробила це, щоб захистити цілісність крил!*

Вона шарпається в паніці, звертаючись до всіх, до кожного по допомогу.

Весь квадрант, як один, відступає.

— І згідно з нашим законом, твій вирок буде виконаний вогнем, — заявляє Ніра.

— Ні! — Ембер дивиться на свого дракона. — Клейде!

Помаранчевий Кинджалохвіст Ембер гарчить на інших драконів і підносить лапу.

Терн повертає масивну голову до Клейда, і його рев стрясає землю під моїми ногами. Тоді він клацає зубами на меншого помаранчевого дракона, і той відступає, а його голова звисає, коли він знову чіпляється за мур.

Це видовище розриває моє серце, але не через Ембер, а через Клейда.

—*Це обов'язково?* — запитую я в Терна.

— *У нас так заведено.*

—*Прошу тебе, не роби цього, — благаю я, забуваючи думати словами.*

Одна справа покарати Ембер, але ж тут постраждає і Клейд.

Може, я зумію поговорити з Ембер. Може, ми зуміємо розв'язати наші проблеми. Може, ми знайдемо спільну мову, перетворимо наш гнів на дружбу або бодай тимчасову байдужість. Я хитаю головою, серце калатає в горлі. Я зробила це. Я була настільки зосереджена на тому, чи повірить мені хтось, і навіть не замислювалася, що може статися, коли повірять.

Повертаюся до Ксейдена і знову благаю, а мій голос під кінець зривається.

— Будь ласка, дайте їй шанс.

Він витримує мій погляд, але не виказує жодних емоцій.

Одного разу я залишив декому життя, і він мало не вбив тебе минулої ночі, Срібна, каже Герн. Потім, ніби це все, що врешті-решт справді має значення, додав: — Справедливість не завжди милосердна.

Клейде, скімлить Ембер, а на подвір'ї така неймовірна тиша, що звук розноситься до всіх кутків.

Увесь стрій відступає від центру.

Терн низько нахиляється, простягаючи голову й шию повз поміст до того місця, де стоїть Ембер. Потім його паща відкривається, він вигинає язик і спопеляє її вибухом вогню, такого гарячого, що я відчуваю його навіть звідси. Усе закінчується за одну мить.

Жахливий зойк роздирає повітря, разносячи вікно в академічному крилі, і всі вершники затискають руками вуха, перечікуючи, коли Клейд перестане тужити.

РОЗДІЛ

ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Міро, не психуй, якщо не зможеш одразу опанувати силу свого дракона, Ага, знаю: ти завжди мусиш бути в усьому найкраща, але це щось, чого просто не можеш контролювати. Сила сама ввійде в потрібне річище, коли відчує, що ти готова. І коли це станеться, краще тобі бути готовою її застосувати. А поки не готова, спішити не треба.

«КНИГА БРЕННАНА», СТОРІНКА 61

„Це насправді зайве, — я скоса дивлюся на Ліама, поки ми

підходимо до дверей Архіву. Візок, до речі, уже не скрипить: Ліам полагодив його ще першого дня.

— Ти вже казала це минулого тижня. — Він усміхається до мене, демонструючи свою ямочку.

— Однак ти досі тут. Щодня. Цілими днями.

Не те щоб він мені не подобався. Насправді — і це злісно дратує — він досить... милий. Люб'язний, смішний і до безглуздя помічний. Тому неможливо дратуватися з його постійної присутності, хоч Ліам і лишає купки дерев'яної стружки усюди, де був, а це — всюди, де зараз буваю я. Чувак увесь час щось стругає тим своїм ножиком. Учора він закінчив фігурку ведмедя.

— Поки не отримаю іншого розпорядження, — каже він.

Я киваю головою. У цей час Пірсон виструнчується перед дверима Архіву, розгладжуючи кремону туніку.

—Доброго ранку, курсанте Пірсоне.

— І вам доброго ранку, курсантко Сорренгейл. — Він дарує мені ввічливу усмішку, яка одразу зникає, щойно Пірсон переводить погляд на Ліама. — Курсанте Мейрі.

— Курсанте Пірсоне, — відповідає Ліам, ніби не помітивши переміни в тоні писаря.

Пірсон поспішає відчинити двері, і я відчуваю, як напружуються мої плечі. Може, це тому, що до Басгіату я не бувала в компанії таврованих, але ніяковію вже від того, наскільки очевидною стає ця неприхована ворожість до них.

Ми заходимо в Архів і, як щоранку, чекаємо біля столу.

— Як тобі це вдається, — питаю пошепки Ліама, — не реагувати, коли люди так грубо з тобою поводяться?

— Ти весь час зі мною така немила, — дразнить мене Ліам, вистукуючи пальцями по ручці візка.

— Це тільки тому, що ти поводишся зі мною як нянька, а не через... — не можу навіть вимовити цього.

— Через те, що я син опального полковника Мейрі? — Він одразу відводить погляд, але я помічаю, як на мить насуплює брови й міцно стискає щелепи.

Я киваю: саме так. Мене починає нудити, коли згадую події останніх кількох місяців.

— Але я, мабуть, нічим не краща. Я зненавиділа Ксейдена з першого погляду, хоча нічого про нього не знала.

Я й дотепер нічого не дізналася про нього. Йому надзвичайно добре вдається бути абсолютно недоступним.

Ліам усміхається, привертаючи увагу писаря в кутку у кінці зали.

— Такий уже він має вплив на людей, особливо жінок. Вони або зневажають його за те, що зробив його батько, або хочуть його трахнути — з тої самої причини. Усе залежить лише від перспективи, з якої ми на це дивимося.

— Ти з ним і справді добре знайомий, не? — витягнувши шию, щоб подивитися вгору на нього. — Він же не вибрав тебе для нагляду за мною просто тому, що ти найкращий на нашому курсі?

— І ось нарешті до тебе починає щось доходити, га? — широко всміхається Ліам. — Я сказав би тобі ще першого дня, якби ти аж так яскраво не випромінювала задоволення від моєї компанії.

Закочую очі під лоба, коли раптом підходить Джесінія з каптуром на голові.

— Привіт, Джесініє, — жестикулюю їй.

— Доброго ранку, — показує вона у відповідь і сором'язливо всміхається, кинувши погляд на Ліама.

— Доброго ранку, — той жестикулює їй на кінець фрази показує смайлик із підморгнутим оком, явно фліртує.

Першого дня Ліам неабияк приголомшив мене тим, що знає мову жестів, хоча, чесно кажучи, я була до нього дещо упереджена. Усе тому, що не хотіла мати жодного наглядача при собі, жодної тіні.

— Сьогодні тільки це? — запитує Джесінія, оглядаючи візок.

— І ще це, — витягаю список запитів посеред їхнього неприхованого переглядання і простягаю його їй.

— Чудово. — Щоки Джесінії рум'яніють, поки вона вивчає список, перш ніж покласти його в кишеню. — Ой, ще одна річ. Професор Маркгем. Він пішов раніше, з'явився щоденний звіт для вашого сповіщення. Ти не могла б узяти це на себе?

— Залюбки. — Я чекаю, поки вона відвезе від нас візок, а потім штовхаю Ліама в груди й гучно шиплю: — Припини!

—Що припинити? — Ліам проводить її поглядом до самого рогу біля першої полиці.

— Фліртувати з Джесінією. їй потрібні тривалі стосунки, тож:, якщо це не те, чого ти шукаєш... просто... не треба... робити цього.

Від здивування він ледь не поправив бровами власну зачіску.

— Слухай, ну хто тут узагалі може думати про щось тривале?

— Не всі перебувають у квадранті, де смерть не так випадкова, як завчасно передбачена. — Я вдихаю запах Архіву, щоб трішки набратися його спокою.

—Хочеш сказати, що деякі люди досі намагаються тішитися такими маленькими приємностями, як планування.

—Саме так. І серед цих деяких є, зокрема, Джесінія. Повір, я знаю її не перший рік.

— Ну так, ти ж хотіла стати писаркою, коли виростеш.

Він уважно вивчає залу Архіву, так пильно, що я ледь втримуюся від сміху. Так, ніби хтось може зараз вискочити з-поміж лав і накинутися на мене.

— Звідки ти знаєш? — питаю тихіше, поки нас минає група другокурсників, що, насупивши гримаси, сперечаються про надбання двох різних істориків.

— Я поцікавився твоїм минулим після того, як... знаєш... після мого призначення. — Він струшує головою й мовить далі: — Я бачив, як ти на тижні вправлялася з тими своїми лезами, Сорренгейл. Знаєш, Ріорсон мав рацію. Ти змарнувала б свої таланти, якби стала книжницею.

Цієї миті мої груди сповнені чимось дещо більшим, ніж звичайне почуття гордості.

— Це ми ще побачимо.

Принаймні змагання й виклики наразі зупинені. Мабуть, достатньо з нас гине під час уроків польотів, щоб утриматися від нових втрат на тренуваннях з рукопашу.

— А ким ти хотів бути, коли виростеш? — питаю я, намагаючись підтримати розмову.

— Живим, — знизує плечима Ліам.

Ну, це... вже щось.

— Звідки ти взагалі знаєш Ксейдена? — Я не така дурна, щоб думати, наче всі в провінції Тиррендор знають одне одного.

— Нас із Ріорсоном виховували під одним дахом, ми росли в одному маєтку після відступництва, — каже Ліам, уживаючи тиррійський термін на позначення зради.

Цього слова я не чула десь із вічність.

— Виховували? — питає моя широко роззявлена щелепа.

Виховання дітей аристократів було звичаєм, який відмер після об'єднання Наварри понад шістсот років тому.

— Ну так, — він знову знизує плечима. — А як ти думала, куди поділися діти зрадників, — він здригається на цьому слові, — після того, як стратили наших батьків?

Дивлюся на полиці з текстами довкола й думаю, чи в якомусь з них могла б бути відповідь на це запитання.

— Я не думала, що... — на останньому слові в горлі пересихає.

— Більшість наших маєтків віддали тим вельможам, які лишилися вірними королівству. — Він прочищає горло. — І це справедливо.

Я не відчуваю потреби погоджуватися з такою очевидно умовною відповіддю. Реакція короля Таурі після повстання була блискавична, навіть жорстока, але я була тоді п'ятнадцятиліткою, надто зануреною у власне горе, щоб милосердно думати про людей, які спричинили смерть мого брата. Але й те, що було спалено доценту Аретію, столицю Тиррендору, ніколи мені не подобалося. Ліам був мого віку. Він не винен, що його мати порушила вірність Наваррі.

— Однак ти не поїхав разом із батьком у новий дім?

Ліам переводить на мене погляд і зсуває брови:

— Складно жити з людиною, яку стратили в один день з моєю матір'ю.

— Ні. Зачекай. Тут щось не так. — Мене знову нудить. — Твій батько — Ісаак Мейрі, адже так? Я вивчила всі знатні будинки в кожній провінції, включно з Тиррендором. — Чи, може, я помилилася?

— Так. Ісаак — мій батько, — Ліам нахиляє голову, дивлячись у той бік, де зникла Джесінія, і я чітко відчуваю, що цю розмову він закінчив.

— Однак пін не брав участі в повстанні — заперечую я, намагаючись щось зрозуміти в усьому цьому. — Його немає серед страчених у списках вироків із Калдира.

— Ти читала список страчених у Калдирі? — У його очах спалахує вогник.

Збираю всю відвагу, щоб витримати його погляд.

— Мала побачити, чи там є одне прізвище.

— Фен Ріорсон, — каже він, трохи відступаючи.

Я ствердно киваю головою.

— Він убив мого брата в Аретійській битві. — Мій розум намагається скласти до купи прочитане з почутим. — Однак твого батька не було в тому списку

А от Ліам був — як свідок. Мене переповнює почуття розчарування. Що я в біса роблю?

— Вибач. Мені не варто було про це питати.

— Його стратили в нашому родинному маєтку, — Ліамове обличчя напружується, — перед тим, як передати будинок іншому вельможі, звісно. І так, того разу це було перед моїми очима. На той час я вже мав досвід повстання, але біль був такий самий. — Він відвертається, сковтуючи слину. — Тоді мене відправили на виховання до Дюка Лінделла в Тірванну. Як і Рі-орсона. Мою молодшу сестру відвезли деінде.

—То вас із сестрою розділили? — ледь не гублю нижньої щелепи, питаючи.

У книжках про заколот немає жодного слова ані про виховання, ані про розділення братів і сестер, а я прочитала тонну таких книжок.

Він киває.

— Вона лише на рік молодша. Напевно, побачу її, коли сестра вступить у квадрант наступного року. Вона сильна, швидка й добре тримає рівновагу. Вона впорається.

Нотка паніки в його тоні нагадує мені про Міру.

— Вона завжди може вибрати інший квадрант, — тихо кажу я, сподіваючись, що це його заспокоїть.

Ліам кліпає на мене очима:

— Усі ми — вершники.

— Що?

— Ми всі вершники. Це частина угоди. Нам дозволили жити, подарували шанс довести відданість, лише якщо ми пройдемо через Квадрант вершників, — він здивовано дивиться на мене, — Чи ти цього теж не знала?

— Значить... — хитаю головою, — я знаю, що дітей провідників, офіцерів — їх примусово мобілізували, але це все. Бо ж більшість тих додатків до угоди засекречена.

— Особисто я вважаю, що нам вибрали цей квадрант для того, щоб дати найліпшу можливість для просування у званні, але інші... — кривиться Ліам. — Інші думають, це через набагато вищий рівень смертності серед вершників, і так вони сподівалися позбутись нас усіх, не вбиваючи власноруч. Чув від Імоджен, ніби вони від початку розуміли, що дракони мають незаплямовану честь, а отже, ніколи не пов'язалися б із таврованими, але тепер вони не зовсім уявляють, що з нами робити.

— Скільки вас взагалі? — Я думаю про свою матір і запитую себе, як багато вона знає, чи багато із чим погодилася, коли стала командувати Басгіатом після смерті Бреннана.

—А Ксейден ніколи... — витримує паузу. — Шістдесят вісім офіцерів мали дітей віком до двадцяти років. Нас усього сто сім, усі мають тавро повстання.

— А найстарший Ксейден, — шепочу я.

Він киває.

— Наймолодшій зараз майже шість. Її звати Джуліанна.

Здається, мене от-от знудить.

— Вона таврована?

— Вона з цим народилася.

Я розумію, що це зробив дракон, але якого біса?

— І це нормально, що ти цікавишся. Хтось має це знати. Хтось має пам'ятати. — Його плечі підіймаються й опускаються, коли Ліам глибоко вдихає повітря. — У будь-якому разі, як тобі тут, складно? Чи потроху звикаєш?

Зміну теми зауважила.

Оглядаю ряди столів, до яких поволі сідають книжники, готуючись до роботи, і уявляю поміж них свого батька.

—Це наче повернутися додому, але насправді не так. Річ не в тому, що це місце якось змінилося, бо воно ніколи не змінюється. Просто починаю розуміти, що я змінилася. Я не зовсім пасую до цього місця. Уже не пасую.

— Так. Розумію тебе, — щось у його голосі підказує, що Ліам справді розуміє.

На язиці крутиться питання, якими були для нього ці останні п'ять років, але тут знову з'являється Джесінія з візком, навантаженим томами замовлених матеріалів.

— У мене є все, що ви просили, — жестикулює вона, а потім показує на згорток на самій горі: — А це для професора Маркгема.

— Ми подбаємо про те, щоб він його отримав, — кажу, схилившись над візком. Мій комір зсувається вниз, тож здивована Джесінія різко підносить долоню до рота, яким хапає повітря:

— Боги, Вайолет, твоя шия!

Я бачу різкі рухи її рук і помічаю співчуття в її очах. Це змушує щось стискатися в моїх грудях. «Співчуття» — не з тих слів, яке можна знайти в словнику нашого квадранта. Тут є лють, гнів та обурення... але немає співчуття.

— Пусте... — натягую комір назад, прикриваючи жовтаві кола синців, поки Ліам дотягується до візка й забирає його.

— До завтра.

Джесінія хитає головою й стуляє долоні, коли ми йдемо до виходу. Ми проходимо в коридор, а Пірсон зачиняє за нами двері.

— Пірсон навчив мене битися, коли ще жив у Тірванні. — Я вдячна, що Ліам знову змінює тему. Він робить це свідомо. — Ніколи не бачив, щоб хтось рухався так, як він. Тільки завдяки йому я пройшов перше коло випробувань. Ксейден дбає про своїх, хоча, можливо, цього не показує.

— Намагаєшся переконати мене щодо Пірсона? — Ми виходимо вгору, і я дещо задоволено зауважую, що мої ноги сьогодні почуваються міцними. Люблю дні, коли моє тіло готове співпрацювати.

— Ти наче застрягла тут разом з ним на... — Ліам робить міну, — знаєш, назавжди.

— Або поки один із нас не помре, — жартую, але жарт губиться по дорозі, поки ми завертаємо за ріг і прямуємо до Квадранта цілителів.

— Узагалі як ти можеш це робити? Як можеш охороняти когось, чия рідна мати керувала крилом, яке захопило твоє? — Я весь тиждень хотіла спитати про це.

— Вагаєшся, чи можна мені довіряти? — Він дарує мені ще одну коротку усмішку.

— Так, — просто відповідаю йому.

Тепер Ліам сміється, і сміх відлунює від стін переходу та скляних вікон лазарету.

— Гарна відповідь. Можу сказати тільки те, що твоє виживання має велике значення для Ріорсона, а я зобов'язаний йому всім. *Усім.* — На останньому слові він дивиться мені просто в очі, і навіть камінь, що стирчить з вимощеної дороги й підкошує візок, не збиває його погляд.

Сувій, який лежав зверху, падає, і я здригаюся від тупого болю в ребрах, поспішаючи підняти його. Сувій розгортається на ледь похилій підлозі переходу.

— Тримаю. — Товстий пергамент не хоче одразу згортатися, тож я мимохіть виловлюю з нього речення, яке змушує мене зупинитися.

Ситуація в Самертоні викликає особливе занепокоєння. Минулої ночі розграбували село й скоїли напад на колону постачання...

— Що там? — запитує Ліам.

— Напали на Самертон.

Я розгортаю сувій, щоб перевірити, чи він позначений як секретний, але позначки немає.

— На південному кордоні? — він так само розгублений, як і я.

— Ага, — киваю, — знову напад на великій висоті, якщо я правильно пам'ятаю карту. Написано, що пограбували колону постачання. — Читаю трохи далі. — І ще громадське сховище в сусідніх печерах, воно

теж розграбоване. Однак це не має сенсу. У нас же торгова угода з Поромієлем.

—Тоді міг бути рейдовий загін.

Я знизую плечима.

—Уявлення не маю. Почуємо, думаю, на Бойовому сповіщенні сьогодні. — Атаки вздовж наших південних кордонів частішають — усі мають схожий почерк. Гірські села спустошують скрізь, де послаблено сфери.

Масштабні й неймовірні голодування... Мій шлунок розжовує порожнечу, яку заспокоїти можна хіба кров'ю...

—Сорренгейл? — Ліам дивиться на мене занепокоєно, і це виказують його брови.

—Терн прокинувся, — встигаю сказати я, хапаючись за живіт, ніби це мені мариться отара овець. Або кіз. Чи що він хотів би на сніданок. — *О боги! Та йди вже щось з'їж. Дуже прошу.*

— *Те саме можна запропонувати й тобі,* — гарчить він.

—*Бачу, ти обожнюєш ранки, вгадала?* — Голод розсмоктується, тож я розумію: це тому, що він послаблює зв'язок, а я цього не вмю. Його емоції вливаються в мене тільки тоді, коли вони надто сильні, щоб Терн міг їх контролювати.—*Дякую тобі. Андарна?*

—*Ще спить. Вона буде непритомна ще кілька днів, бо використала надто багато сил.*

— Чи я колись зможу не перейматися через те, що вони відчують? — запитую Ліама.

Він морщиться:.

—Гарне запитання. Дей досить добре себе контролює, але коли злиться... — Ліам похитує головою. — Коли вони відкриють канали,

має стати легше, бо тоді ми матимемо силу їх захистити, але ти знаєш, що Карр і не думає перейматися нами, доки цього не станеться.

Я підозрювала, що Ліам ще не розвинув своїх здібностей, бо ходить зі мною на всі ті самі заняття, але приємно переконатися, що ми з ним поки в одній групі безсилих вершників.

Хоч Андарна й дала мені дар зупиняти час, я майже впевнена, що ним не варто користуватися часто, бо на відновлення потім потрібно декілька днів.

— Отже, Терн іще не відкривав канал до тебе? — непевно й обережно запитує Ліам.

Я хитаю головою.

— Здається, він не готовий до серйозних стосунків, — шепочу я.

— *Я це почув.*

— *Тоді тримайся якнайдалі від моєї голови.*

Мене паралізує нова хвиля голоду, тож я мало не розчавлюю сувій Марк-гема в руці.

— *Не будь засранцем.*

Присягаюся, я чую, як він зубоскалить у відповідь.

— *Краще поспішити, бо пропустимо сніданок.*

— *Точно, — кажу, згортаючи до кінця сувій і кладучи його назад у візок.*

Хотіла б я бути одною з тих мажорок, — воркоче Ріаннон, коли першокурсники з Другого та Третього крил випливають зі сходів вежі, що ведуть до класу професора Карра, щільніше заповнюючи прохід і перекриваючи нам шлях до Бойового сповіщення.

— Ще будемо, — обіцяю я, беручи її за руку.

Мушу визнати, що і в моїх грудях відчутне легке, але щемке почуття заздрості.

Ви можете бути круті, але ніколи не станете крутіші за мене! — Рідок прощтовхується повз Ліама й закидує руку на моє плече.

Вона тільки й говорить про тих, хто вже почав відкривати канали, — пояснюю, перетасовуючи книжки так, щоб їх не впустити. — А проте, поки ми не навчилися відкривати канали, нам не доводиться перейматися тим, щоб встигнути застосувати силу печаті, перш ніж нас уб'є магія. — Тавро над моїм попереком пощипує, тож складно не думати, чи той дар, яким мене наділила Андарна, раптом не запустив уже відлік і для мене.

О, а я думав, що ми обговорюємо, як я щойно *розправився* із самостійною з фізики, усміхається він. — Безумовно, це найвищий бал на курсі. Ріаннон закочує очі:

— Будь ласка. Я набрала па п'яті» балів більше, ніж ти.

— *Твої* оцінки перестали рахувати ще кілька місяців тому, — він злегка нахилиється вперед. — *Твої* оцінки на цьому курсі ставлять усіх нас у нерівні умови. — Рідок зиркає поміж нашими плечима: — Чекай, а скільки в тебе, Мейрі?

— Я не беру участі в цій розмові, — відповідає Ліам.

Я сміюся, коли ми розділяємося, щоб процідитися крізь юрбу курсантів, наче крізь горло пляшки, і потрапити в аудиторію для сповіщень.

— Перепрошую, Сорренгейл, — каже хтось, ломлячись уперед і протягуючи за собою друга до сходів аудиторії.

— Ой, не варто перейматися, просто пролазьте! — Але вони вже за кілька рядів попереду. — Ніколи до цього не звикну.

— Зате це дуже ефективний спосіб зайняти місце, — жартує Ріаннон, поки ми спускаємося сходами вздовж масивної вежі.

— Вони виказують відповідний рівень поваги, — бурчить Терн.

— До тої, ким, вони думають, я стану, а не до тої, ким є.

Нарешті знаходимо ряд і просуваємося до своїх місць, де сідаємо ніби окремим загоном серед першокурсників.

— Це свідчить про досконалу передбачливість.

Вершники заповнюють ряди, тож аудиторія аж дзижчить від енергії. Я мимоволі зауважую, що місця тепер вистачає всім, ніхто не мусить стояти. В останні чотири місяці наші ряди рідшали в геометричній прогресії. Кількість порожніх місць вражає. Учора ми втратили ще одного першокурсника, коли він надто наблизився до Червоного Скорпіонохвоста іншого вершника на майданчику для польотів. Однієї миті він стояв там, а наступної вже став випаленим клаптиком землі. До кінця навчань я трималася якомога ближче до Терна.

Під волоссям знову пробігли шпички, але я борюся з бажанням обернутися. — Щойно з'явився Ріорсон, — каже Ліам, який сидить праворуч від мене. Він відривається від вирізання фігурки дракона й дивиться на ряди третьокурсників.

— Зрозуміла. — Я підводжу середній палець, але дивлюся прямо перед собою. Не те щоб мені не подобався Ліам, просто я злюся на Ксейдена за те, що мені його призначив.

Ліам пирхає й усміхається, показуючи свою ямочку:

— О, тепер він аж сяє. Скажи мені, це дуже потішно — злити найпотужнішого вершника у квадранті?

— Спробуй сам — і дізнаєшся, — пропоную я, розгортаючи свій конспект на наступній чистій сторінці.

Обертатися не варто. Я не обертатимусь. Не буду. Хотіти Ксейдена нормально. Просто так має бути. Віддаватися тим імпульсам, які дає мені його присутність? Якось безглуздо.

— Ні, я в таке не бавлюся.

Я програю двобій із самовладанням і таки обертаюся. Так і є, *Ксейден* сів у найвищому ряді поруч Гарріка, вправляючись у мистецтві здаватися знудженим. Він киває Ліамові, на що той киває у відповідь.

Я знову спрямовую погляд перед собою.

Ліам зосереджується на своїй фігурці, яка дуже подібна до його Червоного Лезохвоста на ім'я Дей.

— Готова заприсягнути, що з того, як він змушує тебе за мною стежити, ти вже подумав, ніби на мене під час кожної лекції намагалися вчинити замах, — хитаю головою.

— На його захист скажу, що людям подобається намагатись тебе вбити, — Ріаннон розкладає свої речі.

— Один-єдиний раз! Це сталося лише одного разу, Рі! — Випрямляюся, щоб трохи зменшити навантаження на свої забиті ребра. Вони щільно забинтовані, але притулятися до спинки сидіння — не найкращий варіант.

— Ага, а як тоді називається вся історія з Тайнаном? — запитує Ріаннон.

— Обмолот, — розводжу руками.

— А постійні погрози від Барлоу? — вона підводить брови.

— Тут вона має рацію, — втручається Соєр, перехиляючись через місце Ріаннон.

— Це лише погрози. Один-єдиний раз, коли на мене справді намагалися напасти, був уночі, але ж Ліам не спить у моїй кімнаті.

— Ну, не те щоб я був проти... — починає Ліам, зводячи ножика над фігуркою.

— Ой, тільки не треба, — різко обертаюся до нього й не можу втриматися від сміху. — Ти безстидний баламут!

— Дякую, — усміхається він і повертається до свого вирізання.

— Це не комплімент.

— Не зважай на неї, вона просто сексуально невдоволена. Це робить дівчат роздратованими. — Ріаннон записує дату на порожній сторінці зошита, і я слідом за нею роблю так само — занурюю перо в чорнильницю. Ті прості й акуратні ручки, якими деякі вже можуть користуватися, — це ще одна причина, через яку я не дочекаюся, коли почну відкривати канали. Тоді вже не буде жодних пер і жодних каламарів.

— Це тут *ні до чого*. — Боги, а вона не могла сказати трохи голосніше?

— А я, однак, не чую, щоб ти це заперечувала, — Ріаннон мило всміхається до мене.

— Шкода, що я сам не підходжу, — дразниться Ліам. — Але я переконаний, Ріорсон не буде проти того, щоб я розглянув кілька кандидатур, особливо якщо після цього ви перестанете показувати, як він вас дратує, перед усіма з його крила.

— А як саме ти *розглядатимеш* кандидатів? За якими критеріями, цікаво? — запитує Ріаннон, підвівши одну брову над широкою усмішкою. — Просто мушу це почути.

Мені вдається втримати серйозний вираз обличчя аж дві секунди, перш ніж засміятися від того, яким стає наляканим:

— Дякую за пропозицію. Я подбаю про те, щоб будь-які потенційні зв'язки пройшли спочатку через тебе.

— Сам подумай, ти міг би, наприклад, дивитися, — веде далі Ріаннон, невинно кліпаючи на нього, — щоб бути впевненим, що там усе на місцях. Розумієш, щоб нічого там раптом... не встало...

— О, ми нарешті травимо анекдоти про члени? — запитує Рідок, вихиляючись з боку Ліама. — Бо я, здається, усе життя до цього йшов.

Навіть Соєр сміється.

— Курва... — бурмоче Ліам під ніс, — я просто кажу, що оскільки ти тепер захищена вночі... — Ми лахаємо ще голосніше, а він глибоко видихає: — Ху...

— Стій, — зупиняюся, — що ти маєш на увазі? Як це я захищена вночі? Бо ти десь там поруч? — Моя усмішка вже зовсім розчиняється в повітрі. — Будь ласка, тільки не кажи, що він змушує тебе спати в коридорі чи робити щось ще огидніше?

— Ні. Звісно, ні. Він захистив твої двері наступного ранку після нападу. — Вираз його обличчя чітко показує, що я мала б це знати. — Розумію, що тобі він про це сказав?

— Він що?

— Він захистив твої двері, — каже Ліам, цього разу тихіше. — Тобто тільки ти можеш їх відчинити.

Дідько. Я не знаю, як до цього ставитися. Це вже надто пильний контроль, а з другого боку, це навіть трохи... мило.

— Але якщо це він захистив двері, то також зможе потрапити в мою кімнату, правда?

— Ну так, — Ліам знизує плечима.

У цей час в аудиторію входять професори Маркгем та Девера. Вони спускаються сходами, прямуючи до передньої частини зали.

— Однак навряд Ріорсон збирався тебе вбити.

— Правда. Розумієш, я досі пристосовуюся до цього маленького нюансу.

Намацую перо, але воно падає на підлогу і, перш ніж я встигаю нахилитися, тінь під ніжкою стола підіймає його, подаючи мені, наче жертву. Я вихоплюю перо з руки-тіні й обертаюся до Ксейдена.

Він розмовляє з Гарріком і не звертає на мене жодної уваги.

Хоча, очевидно, звертає.

— Гадаю, можемо починати, — каже до зали Маркгем і кладе на кафедру сувій, який ми з Ліамом принесли йому перед сніданком. Усі замовкають. — Чудово.

Записую слово «Самертон» угорі аркуша, а Ліам змінює свого ножика на перо.

— Оголошення номер один, — починає Девера, виходячи вперед. — Ми вирішили, що переможці цьогорічної Битви загонів не лише отримають змогу хвалитися своїм досягненням... — Вона всміхається так, ніби нам зараз перепаде щось смачненьке. — Але їм також дадуть поїздку на передову, де вони матимуть нагоду підтримати роботу бойового крила.

Довкола здіймається піднесена хвиля радості.

— Тобто якщо виграємо, матимемо шанс померти раніше, — шепоче Ріаннон.

— Може, вони пробують утнути ту штуку зі зворотною психологією.

Помічаю, що всі навколо явно в захваті від почутого, й починаю перейматися через їхнє психічне здоров'я. Знову-таки, майже кожен у цій кімнаті може залишитися на своєму драконі.

— *Ти теж можеш.*

— Слухай, чи в тебе немає інших справ, ніж підслуховувати, як я себе ненавиджу?

— Особливо й немає. А тепер зосередься.

— То перестань лізти, куди не просять, і, може, я зумію, — відказую.

Терн хухає. Колись я зрозумію, як перекласти це хухання, але точно не сьогодні.

— Знаю, що Битва загонів почнеться лише навесні, — каже Девера, — але я подумала, що ця новина дасть вам належну мотивацію, щоб максимально докласти зусиль у кожній із дисциплін, які ведуть до випробувань.

Лунає нова хвиля схвальних вигуків.

— А тепер, коли ми привернули вашу увагу, — підводить руку Маркгем, і в залі настає тиша. — Сьогодні на передовій відносно спокійно, тож скористаймося цією можливістю, щоб розібрати битву під Джанфаром.

Моє перо зависає вад нотатником. Мені почулося чи він справді це сказав?

Магічні вогні підіймаються до скель Дрейлора, що відмежовують Тиррендор, здіймаючи всю провінцію на тисячі метрів над рештою Континенту, а тоді яскравіше осяюють стародавні укріплення вздовж південного кордону.

— Ця битва мала ключове значення для об'єднання Наварри, і хоч сталося те понад шість століть тому, маємо з неї важливу науку, актуальну для наших бойових формувань і сьогодні.

— Він серйозно? — пошепки запитує Ліама.

— Так, — Ліам згинає в руці перо. — Цілком серйозно.

— Чим ця битва була унікальна? — запитує Девера, підвівши брови. — Браянт?

— Фортифікації були призначені не лише для утримання облоги, — говорить другокурсник згори над нами, — а й були також обладнані першими аркбалістами, які виявилися летальними знаряддями проти драконів.

— Добре. А ще? — підказує Девера.

— Це була одна з останніх битв, у якій грифони та дракони фактично билися пліч-о-пліч, щоб знищити армію на Безплідних Пустощах, — веде далі другокурсник.

Я озирваюся ліворуч та праворуч і бачу, що вершники починають конспектувати. Сюр. Це просто... сюр. Навіть Ріаннон інтенсивно щось пише.

Ніхто з них не знає, не здогадується, що минулої ночі вздовж кордону розграбували ціле село наваррців, вивізши звідти всі припаси. Ми це знаємо, однак розбиратимемо якусь битву, яка сталася до того, як винайшли унітаз для вбиральні.

— А тепер будьте дуже уважні, — каже Маркгем, — оскільки за три дні матимете контрольну, на якій треба буде докладно все викласти й навіть порівняти цю битву з битвами, які сталися за останні двадцять років.

— Сувій мав печатку «засекречено»? — тихо питає Ліам.

— Ні, — так само стишено відповідаю я, — хоча, може, я не помітила.

На бойовій карті навіть не позначена активність поблизу гірського хребта.

— Так, — киває, надряпуючи пером по пергаменту й починаючи конспектувати, — очевидно, так і є. Ти просто не помітила.

Я кліпаю, змушуючи руку записувати щось про битву, яку десятки разів уже аналізувала з батьком. Ліам має рацію. Це єдине можливе пояснення. Наш рівень недостатньо високий, або, може, вони не зібрали всієї інформації для звіту.

Або ж це просто мусило бути цілком таємно. А я не помітила печатки.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Першим приплив сили не сплутаєш ні з чим. Коли це станеться вперше, вона тебе формуватиме, оточить зусібіч, здавалося б, невичерпним запасом енергії, ти будеш залежна від цього задоволення, від усього того, що зможеш із нею зробити, від тої влади, яка раптом потрапить у твої руки. Та ось у чім річ: ця сила зможе швидко обернутися проти тебе й заволодіти тобою.

«КНИГА БРЕННАНА», СТОРІНКА 64

Решта листопада минає без згадки про те, що сталося в Самертоні, і вже в грудні, коли пронизливі вітри приносять перший сніг, я перестаю сподіватися, що командування оприлюднить цю інформацію. Ні Ліамові, ні мені не випадає напямку питати професорів про це, щоб нас не запідозрили в прочитанні таємного звіту, навіть якщо його не позначили як засекречений.

Тому мені стає цікаво, що ще нам не повідомляють на Бойових сповіщеннях, але цього запитання я не озвучую нікому. А між цим запитанням і наростанням моєї зневіри у власні можливості відкривати канал — на відміну від трьох чвертей моїх однокурсників — є ще багато чого, чим я не готова ділитися з іншими.

— *Не зовсім,* — бурчить Терн.

— *Від тебе мені точно не треба жодних коментарів, особливо після того, як ти сьогодні ледь не дав мені розбитися об скелю.*

У животі все стискається на саму думку про те, як далеко він дав мені впасти.

Першокурсниці з Третього крила так не пощастило. Вона вилетіла з сіда-лицца під час чергового маневру й опинилася в ранковому списку загиблих.

Ріаннон махнула жердиною, тож я різко прогинаюся назад, ледь встигаючи уникнути удару. Дивуюся тому, що мені вдається втримати рівновагу і встояти на маті.

— *Тоді тримайся в сідалищі наступного разу.*

— *Почни вже відкривати канали, тоді я, може, й утримаюся, — відбиваюся я.*

— Ти сьогодні неуважна, — Ріаннон відступає, дозволяючи мені повернутися в стійку — вияв милосердя, якого не допустив би жоден супротивник під час випробування. Її погляд біжить до Ліама, який сидить на лавці й вирізає ще одного дракона, а тоді повертається до мене, даючи зрозуміти, що ми ще побалакаємо пізніше, коли я звільнюся вночі від свого супроводу. — Однак ти тепер швидша, ніж раніше. Не знаю, що там Імо-джен з тобою робить, але це спрацьовує.

— *Ти ще не готова до каналів, моя Срібна.*

— Ніби хтось сумнівався, — відгукується Імоджен із сусідньої мати, тримаючи в задумливому прийомі Рідока і спокійно чекаючи, поки він піддасться й поплескає по підлозі.

Зліва від мене, готуючись до наступного раунду, ходять по колу Соєр і Квінн, а позаду Ріаннон, Емері й Гітон добросовісно займаються першокурсниками, яких нам дали після останнього Обмолоту. Дейн натомість просто спостерігає, старанно уникаючи всього, що стосується мене.

Згідно з його останніми розпорядженнями, щовівторка ввечері відбуватимуться командні рукопашні тренування, бо повне академічне навантаження вкупі з нашими заняттями з польотів, а в декого тепер ще й із володінням зброєю, майже не лишає часу для мати. Там, на дальніх матах, керуючись тією самою логікою, цього вечора займаються ще інші вершники, серед яких і Джек Барлоу.

Ось чому Ліам відмовив, коли Рідок попросив спарингувати з ним.

— Ти надто поблажлива до мене, — кажу Ріаннон.

Піт стікає по моїй спині, змочуючи обтислу туніку, яку я наділа, поки мій жилет із драконячої луски сохне на лавці біля Ліама.

Йому не потрібна додаткова практика. Він уже поклав на лопатки всіх, крім Дейна. Чогось думаю, це лише тому, що Дейн не хотів би, аби його перемиг молодший вершник.

— Ми займаємося вже цілу годину. — Ріаннон вимахує жердиною у повітрі. — Ти втомилася, і останнє, що я хотіла б зараз, — це зробити тобі боляче.

— Виклики відновлюються після сонцестояння, — нагадую їй, — ти не робиш мені жодної послуги, стримуючись.

— Вона має рацію, — каже низький голос позаду мене.

Помічаю, як підводиться Ліам, і бурмочу собі під ніс прокляття.

— Так, знаю, — відказую через плече Ксейдену, який саме минає нас, як завжди, у компанії Гарріка. Нереально відвести очі, поки він проходить поруч. Боги, зі мною все погано. — Іди собі, якщо не маєш нічого корисного мені сказати.

— Рухайся швидше. Матимеш більше шансів вижити. Достатньо корисна порада? — відповідає, займаючи місце на маті ближче до центру спарингової зали.

Очі Ріаннон аж світяться, а Ліам хитає головою.

— Що?

— Те, як ти з ним розмовляєш, — шепоче Ріаннон.

— І що він зробить? Уб'є мене? — атакую, цілячи жердиною в її ноги.

Вона перестрибує удар, робить пірует і б'є — жердини зустрічаються й чутно «трісь».

— Ви так повбиваєте одна одну! — кричить Ліам, повертаючись на місце. — Не можу дочекатися, щоб побачити, як ви ладнатимете між собою після випуску.

Після випуску.

— Я не планувала б тут нічого далі кінця цього тижня, який там випуск.

До того в мене ще є кілька дуже складних запитань, які я не готова поставити.

— Слухай, я знаю, що тобі... важко, бо довго доводиться чекати, поки Терн почне пов'язуватися, — каже Ріаннон, знову обходячи мене по колу. — Просто хочу сказати, що тут на маті набагато безпечніше виливати свій гнів на мене, ніж на дебелого командира крила, озброєного тіннями.

— Не хочу я виливати на тебе жодного гніву. Ти моя подруга, — кажу, а тоді киваю на Ксейдена. — Це він приставив за мною нагляд, якого не можу позбутися, бо йому здається, що я — його *слабке місце*. Однак чи мені від цього легше? — Роблю випад жердиною, а Ріаннон парирує. — Анітрохи. Може, він тренує мене? — Ще один випад і ще одне зіткнення наших жердин. — Ні. Йому винятково добре вдається з'являтися в ті миті, коли я збираюся померти, і знешкоджувати загрози, але це й усе.

Сто чортів, у нього точно немає проблем з тим, щоб не витріщатися на мене, тоді як я не можу відірвати від нього погляду.

— Отже, усе-таки гніву трохи знайдеться, — розтягує слова Ріаннон, легко виходячи в пірует.

— Ти теж лютувала б, якби хтось відібрав твою свободу. Якби в тебе під дверима вранці з'являвся Ліам і зникав лише вночі, хай який він класний, — ухиляюся від її удару.

—Дякую за комплімент, — втручається Ліам, лише підтверджуючи мої слова.

— Ага, — погоджується Ріаннон, — була б. І я лютую за тебе. А тепер використаймо цей гнів для чогось корисного.

Вона тисне на мене комбінацією наступальних прийомів, на які я відповідаю, прискорюючи темп, але тільки тому, що вона власне робить те, у чому її щойно звинуватили, — піддається.

Тоді я помиляюся, зиркаючи через її плече ближче до центру спарингового майданчика.

Святе пекло, офігіти можна, який він класний.

Ксейден і Гаррік познімали сорочки та спарингують так, ніби від цього залежать їхні життя, завдаючи ударів ногами й руками — такий собі урочистий парад м'язів. Ніколи не бачила, щоб двоє так швидко рухалися. Чарівний, гіпнотичний танець зі смертоносною хореографією змушує тамувати подих щоразу, коли Гаррік нападає, а Ксейден ухиляється.

За останні місяці я бачила безліч вершників у спарингах без сорочок. У цьому немає нічого нового. Я мала б бути абсолютно байдужа до чоловічих форм, але його без сорочки я ще не бачила.

Кожна грань Ксейденового тіла відточена, як зброя — гострі лінії й міць, що рветься в бій. Тавро повстання обертається навколо його торса й виділяється на смаглявій шкірі, підкреслюючи кожен удар, а живіт... Я зараз про прес: скільки ж там різних м'язів? Вони так помітно виділяються, що, здавалося б, я могла порахувати їх усі, якби решта його тіла так сильно не відвертала моєї уваги. У нього найбільше тавро дракона, яке я коли-небудь бачила. Моє розміщене між лопатками, але знак Стейл займає всю спину.

І я достеменно знаю, як це тіло відчуватиму на собі і як сильно його міць...

У стегні щось запекло, і це виводить мене з трансу, тож я здригаюся.

— *От і добре*, — повчає Терн.

— Не відволікайся, — кричить Ріаннон, прибираючи жердину, — я могла б тобі... Ай. — Звісно, вона бачить те, що і я, власне те, за чим із задоволенням спостерігають майже всі інші жінки й кілька чоловіків.

Як можна не дивитися, коли ті двоє просто заворожують собою?

Гаррік ширший, більш підкачаний, ніж Ксейден, його повстанське тавро сягає лише до плеча — друге за розміром з тих, що я бачила. Ксейдено-ве сягає його точеної щелепи.

— Цс... — прошепотіла біля мене Ріаннон.

— Це точно, — погоджуюсь я.

— Перестаньте об'єктивувати панюго командира, — дразниться Ліам.

— А, то ми це робимо? — питає Ріаннон, навіть не намагаючись не дивитись,

— Ага, власне це ми й робимо... — Я ковтаю слину, дивлячись на його напружену мускулисту спину й рельєфну дуну.

Ліам зневажливо чмихає.

— Може, ми просто вивчаємо їхню техніку.

— Власне. Чому ні?

Але мене техніка не цікавить. Я абсолютно безсоромно уявляю, як відчувала б його шкіру під кінчиками пальців, як реагувало б моє тіло, якби кожен грам цієї інтенсивної зосередженості припав на мене. По венах розливається жар, який розпалює мої щоки.

Праворуч від мене щось безперестанку ляскає й дудонить — це Рідок завзято показує, що з нього досить. Імоджен кидає його на мату,

дозволяючи нарешті надихатися. Від того спраглого жадання, з яким вона неприховано спостерігає за Ксейденом і Гарріком, у моїх грудях вибухає небажаний та абсолютно нелогічний спалах збочених, потворних ревнощів.

—Якщо ви так легко відволікаєтесь, то ми в конкретному лайні перед битвою, — гиркає Дейн. — Можете одразу попрощатися з будь-якою надією потрапити на передову.

Ми всі виринаємо із заніміння, і я похитую головою, ніби це допоможе розігнати запаморочливу потребу, задоволення якої вимагає від мене більшого, ніж дивитися на Ксейдена, що просто... смішно. Він терпить моє існування лише тому, що наші дракони спарені, а я тут пускаю слину на його напівголе тіло.

Однак це й справді гарне напівголе тіло.

—До роботи. У нас іще пів години, — наказує Дейн, що, як мені здається, спрямоване до мене.

Це було б перше, що він до мене промовив, відколи вбили Ембер.

—*Вона вбила себе сама, порушивши Кодекс,* — гарчить Терн.

Аякже. Дейн мружитьсь саме на мене, коли дивлюсь в його бік, хоча я, мабуть, неправильно читаю його вираз обличчя. Звісно, це не зрада, коли ти просто стиснув губи.

— Якщо ваша ласка, — запрошує Ріаннон, підіймаючи жердину.

— Залюбки, — розпрямляю плечі, і ми починаємо знову. Я слідую їй удар за ударом, використовуючи шаблони, яких вона мене навчила, але Ріаннон раптом змінює стиль у наступному нападі.

— *Годі захищатися, переходь у наступ!* — вимагає Терн.

Його лють заповнює мій організм і збиває роботу ніг.

Ріаннон б'є знизу, перекидаючи мене на спину. Зіткнувшись із землею, я ледь не спускаю дух.

Хапаю повітря, якого немає в легенях.

— Чорт, вибач, Ві, — Ріаннон опускається до мене, стаючи на коліно.

— Спробуй розслабитися, зараз попустить.

— І все-таки саме цю вершницю вибрав Терн, — кепкує Джек, розмовляючи з кимось у своєму загоні й злісно скалячи зуби зі свого місця на краю мати. — Мені починає здаватися, що він зробив неправильний вибір. А беручи до уваги, що я не бачив, щоб ти володіла хоч якоюсь силою, переконаний, ти такої самої думки, правда, Сорренгейл? Хіба не мало би бути в тебе вдвічі більше можливостей для зв'язку зі своїми двома драконами?

З Андарною це так не працює, але ніхто з них того не знає.

Ліам підривається, стає між мною та Джеком саме тоді, коли мені вдається нарешті вхопити перші краплі повітря.

— Охолонь, Мейрі. Я не нападатиму на твою маленьку підопічну. Не тоді, коли можу просто кинути їй виклик за кілька тижнів і випадково зламати її худу шию, та ще й перед публікою. — Джек складає руки на грудях і зі справжнім задоволенням дивиться, як я борсаюся на землі. — Але скажи, тобі часом не набридло бавитися в няньку?

Товариш Джека з Першого крила щось хоче йому дати — ділиться своїм апельсином, але Джек відштовхує руку, луплячи того в зап'ястя:

— Забери це ядуче гівно. Хочеш відправити мене в лазарет?

— Ану відійшов звідси нахрін, Барлоу, — попереджає Ліам, вихопивши кинджал.

Нарешті мені вдається нормально вдихнути ще раз, аж раптом погляд Джека падає на когось, хто стоїть позаду. Такий вираз його обличчя —

наполовину заздрісний, наполовину обісраний зі страху — означає лише одне: то має бути Ксейден.

— Вона жива лише завдяки тобі, — сплюнув Джек, хоча на обличчі він явно зблід.

— Аякже, це ж я встромив тобі кинджал у плече під час Обмолоту.

Нарешті можу нормально дихати й підводжуся, спираючись обома руками на жердину.

— Ми могли б владнати це просто зараз, — вихиляється з-за Ліама, щоб подивитися мені в очі, — якщо ти вже готова перестати ховатися за спинами великих і сильних чоловіків.

У животі все вивертається назовні, бо він має рацію. Єдина причина, чому я не приймаю його виклику, — я не впевнена в перемозі, а єдина причина, чому він не нападає, — це Ліам і Ксейден. Якщо я зараз накинуся на Джека, вони його вб'ють.

Ліворуч з'являється величезна рама Гарріка, і я неохоче додаю його до списку моїх захисників. Чорт, навіть Імоджен підійшла ближче, але вона не на моєму боці.

Ясно, що на його.

— Так я і думав, — каже Джек, видуваючи в мій бік цьомика.

— Ти ж утік, — огризаюся я. Як би я хотіла зараз накинутися й віддубасити його на лайно, але змушую себе втриматися на місці. — Утік тоді, коли було троє проти одного. Ми обоє знаємо, що, коли знову дійде до справи, ти ноги в руки і втечеш, як тоді. Адже так роблять сцикуни?

Джек червоніє, його очі ледь не вилуплюються з орбіт.

— Якого біса, Вайолет? — сичить Дейн.

—І вона не помиляється, — підтягується Ксейден.

Під Гарріків сміх Ліам силою виштовхує Джека з мати, коли той кидається на мене. Взуття Джека скрипить об дерев'яну підлогу, коли він марно намагається втриматись на ногах. Ліам змушує його залишити спортзал.

Одним помахом руки Ксейден застосовує свою силу, щоб зачинити за Джеком величезні двері.

—Про що ти в біса думала, так підбурюючи його? — Дейн підходить до мене, недовіжливо зводячи брови.

— О, *тепер* ти вже хочеш зі мною розмовляти? — задираю високо підборіддя, але натомість бачу Ксейдена, який стає між нами. Гнів у його очах майже відчутний на дотик, але я не відступаю.

— Дай нам хвилинку. — Хоча його погляд замкнувся на мені, ми обоє розуміємо, що говорить він не до мене.

Пульс підскакує.

Ріаннон відходить назад.

—Ти не хотіла б мені пояснити, якого біса не одягла це на себе? — каже Ксейден тоном м'яким і водночас убивчим, показуючи пальцем на мою броню, що сохне на лаві.

—Мені треба хоч інколи її прати.

—І тобі здалося дуже доречним робити це під час *спарингів*? — надуває груди, ніби намагається втримати себе в руках.

Я лише стараюся не дивитися на його груди й не помічати того жару, яким він пашить, наче довбана пічка:

— Я випрала її *перед* спарингом, знаючи, що вона саме встигне висохнути, поки твій сторожовий пес несе варту. Це краще, ніж спати

без неї, бо нам обом відомо, що може статися за зачиненими дверима в цьому місці.

— За твоїми дверима вже не може, — прицокує Ксейден, — я подбав про це.

— І тепер маю *тобі* довіряти?

— Так, — вена на його шиї напинається.

— А щодо тебе це *зовсім* нескладно, — у моєму голосі чутно нотки сарказму.

— Ти знаєш, що я не можу тебе вбити. Дідько, Сорренгейл, увесь *квADRANT* знає, що я не можу тебе вбити. — Він нахилиється, потрапляючи в мій особистий простір і затьмарюючи собою решту кімнати.

— Це не означає, що ти не можеш зробити мені боляче.

Кліпаючи, він відхиляється назад. Усе це триває не довше, ніж пів удару серця, а б'ється воно досі дуже швидко.

— Припини тренування із жердиною. Її надто легко вибити з рук. Тримайся кинджалів.

На моє здивування, він не вириває жердини з моїх рук, лише щоб довести, що може.

— У мене все було чудово, доки Терн не ввірвався в мою голову з усім своїм гнівом і не відвернув моєї уваги, — заперечую я, наїжачившись, як той пес на прив'язі.

— Тоді навчися блокувати його, — каже, ніби це якась проста річ.

— Як? З усією цією силою, яку опановую? — підводжу брови. — Чи ти не знаєш, що я досі не пов'язуюся? — Хочеться його придушити, вчепитися в його, бляха, шию й добряче потрусити його красивою головою, щоб там з'явилося бодай зернятко здорового глузду...

Він нахиляється так низько, що ми майже торкаємося носами.

— Мені, на жаль, відомо про все, що з тобою відбувається.

Завдяки Ліаму.

Кожен сантиметр мого тіла вібрує від роздратування, від гніву, від... того, чим насправді є ця електрична напруга між нами, яка виникає, коли ми так стоїмо очі в очі.

— Командире крила Ріорсоне, — починає Дейн, — вона просто ще не звикла до зв'язку. Вона ще навчиться його блокувати.

Дейнові слова боляче жалять. Я різко вдихаю й відходжу на кілька кроків від Ксейдена. Боги, ми тут розіграли цілу довбану мелодраму. Що я такого знайшла в Ксейденіві, що він так на мене впливає, миттєво вибиває з реальності.

Тобі, Аетосе, добре вдається вибирати найбільш недоречні моменти щоб її захищати, — Ксейден переводить погляд на Дейна, — а в найбільш відповідних, навпаки, тебе *немає*.

Дейн стискає зуби й кулаки.

Він має на увазі Ембер. Я це знаю. Дейн це знає. Усі в цій ніяковій залі те знають. Увесь наш рій був там, коли Дейн вимагав, щоб я назвала Ксейдена брехуном.

Ксейден повертає свої бездонні очі на мене й каже:

Будь ласкава, зроби нам обом послугу — надінь цю довбану броню.

Перш ніж я встигаю щось відповісти, він сходить з мати й повертається до Гарріка, який стоїть скраю.

Його спина!

Не можу втриматися від тихого стогону, коли Ксейден на секунду напружує м'язи, забираючи сорочку з витягнутої руки Гарріка, і

натягує її через голову. Сорочка прикриває темно-синє тавро дракона, що тягнеться від його талії до обох плечей — зі складною текстурою, з косими срібними лініями, яких я не побачила з іншого боку спортзалу.

У цих срібних лініях я одразу розпізнаю шрами.

Ти тримала себе в руках і змогла контролювати свій норев, — каже Терн, і мої груди переповнені гордістю.

Вона готова, — сповнена радості, додає Андарна, від чого мені наморочиться в голові.

Вона готова, — погоджується Терн.

Декілька годин по тому я сиджу в себе й вичісую волосся — досі в повному обладунку, у чоботах і броні — і не можу повірити в те, що виставила себе як повну кретинку перед усім роєм просто тому, що Ксейден вирішив тренуватися без сорочки.

Мені точно треба потрахатися.

Щітка зупиняється посеред локонів тоді, коли я відчуваю, як приплив енергії пробігає по хребту, розганяючи серцебиття.

Ой, це було... незвично.

Може, це... Ні, не може бути. Було зовсім інакше, коли Андарна через мене зупинила час. Тоді це було відчуття, ніби повинь пробігла від кінчиків пальців рук крізь усе тіло до нігтів на пальцях ніг... і потім одразу зникло.

Ще одна хвиля прокочується крізь мене, цього разу сильніша. Коліна підкошуються, тож я випускаю з рук щітку, хапаючись за край комода, щоб не впасти. Цього разу енергія не розсіюється, а лишається всередині мене, гуде під шкірою, дзвенить у вухах, перебиваючи всі інші чуття.

Щось усередині мене розростається, щось надто велике для мого тіла, надто громіздке, щоб його втримати. Біль пронизує кожен нерв, наче

розколюючи мене зсередини: по черепу проходить звук, схожий на хрускіт кісток. Мене ніби розкололи або розпороли по швах.

Падаю навколiшки й хапаюся долоньями за скроні, стискаю міцно череп, намагаючись увіпхнути назад, утримати все всередині, не дати йому розлетітися на шматки, усім тілом стискаюся.

Енергія ллється нескінченним потоком, руйнуючи все, чим я була, і витворюючи щось геть нове, заповнює кожну клітину, кожен орган, кожну кістку. Голова гуде так, наче Терн надто швидко й надто високо злетів, а я не можу видути закладені вуха. Зараз можу тільки лежати на підлозі й молитися, щоб тиск вирівнявся.

Лежу, притиснута щочкою до паркету, глипаю на свою щітку й дихаю.

Вдих, видих.

Вдих... видих... дихаю й піддаюся.

Нарешті біль стихає, але енергія — її сила — лишається. Вона просто... є, пливе моїми венами, насичуючи кожну клітинку тіла. Це все, чим я є, і водночас все, чим я можу бути.

Я повільно сідаю й повертаю руки долоньями до себе, розглядаючи шкіру, у якій відчуваю поколювання. Здається, ніби вони мали б бути інакші, ніби щось змінилося, але все як було. Це досі мої пальці, мої тонкі зап'ястя, а проте вони вже щось значно більше, сильніше. Вони достатньо сильні, щоб формувати потоки всередині мене, щоб перетворити їх на все, чого тільки забажаю.

—*Це твоя сипа, Терне, чи не так?* — запитую, але не отримую відповіді. — *Андарно?*

У відповідь лише тиша.

«Розбирайся сама» це називається. Вони завжди поруч і люблять залізти просто в голову, особливо тоді, коли хочеться побути хоч трохи самій, а тепер, коли треба, їх ніде не знайти. Я ж чула, як вони

говорили, що я готова, але думала, що моєму розуму знадобиться принаймні день-два, щоб повністю відкрити цей шлях, коли Терн почне пов'язуватися. Виявляється, ні.

Ріаннон. Я маю розповісти Ріаннон. Вона тоді скаже, що я нарешті можу піти з нею на лекцію до професора Карра. А Ліам? Він нарешті перестане вдавати, що не може пов'язуватися, адже більше не потрібно буде щодня десь зникати на годину.

Жар, який мене охоплює, провокує мурашки по шкірі. Він зосереджений десь унизу живота.

Дивні відчуття, але може бути. Імовірно, це лише побічний ефект сили. Кидаюся до дверей і рвучко їх відчиняю.

Перед очима все розпливається. Жадання. Мене переповнює дика хіть, позбавляючи навіть натяків на логічне мислення. Непереборне жадання...

— Вайолет? — Розмита фігура людини стоїть у коридорі. Я кліпаю, щоб зосередити погляд на Ліамові. — Усе норм?

— Ти що, спиш у коридорі?

Чіпляюся за одвірок, бо саме цієї миті моїм розумом пропливає картинка падіння вниз, а до того ж палкі та шипучі пластівці обліплюють мене всю й приємно торкаються розпеченої шкіри. Відчуття зникає так само швидко, як і з'явилося, але його драйв, це бурхливе бажання лишається.

О чорт, я ж просто... хочу.

— Не, — хитає головою Ліам, — я тут просто трішки хотів покусуватися перед відбоєм.

Я роздивляюся його. Ну, реально, дуже відверто розглядаю. Він більш ніж симпатичний чувак, такі сильні риси й ці голубі, небесно-блакитні очі — несамоविта краса.

— Чого ти так дивишся на мене? — відкладає вбік ножика й фігурку дракона.

— Як — так? — зубами інстинктивно закусую нижню губу, змагаюся з бажанням підійти ближче й потертися об нього, як кішечка в спеку, напрошуючись, щоб він позбавив мене від цього нестерпного болю.

Але він не той, кого ти насправді хочеш.

Він не Ксейден.

—Як... — Ліам схиляє голову набік. — Як ніби з тобою щось відбувається. Бо ти здаєшся не такою, якою відчуваєшся, тобто розумієш: не такою, як ти є.

От бляха.

Це тому, що я не сама. Усе це — потреба, хіть, жадання єдиної людини, з якою мені призначено бути... Це Терн.

Емоції Терна не просто переповнюють — вони мене контролюють.

—Зі мною все ок! Іди спати! — повертаюся до своєї кімнати й грюкаю за собою дверима, поки мені ще вистачає здорового глузду так зробити.

Починаю ходити туди-сюди по кімнаті, але це не зупиняє наступного вибуху жару або непереборного бажання по...

Треба звідси вшиватися, перш ніж я зроблю епічну помилку й через настрої Терна накинуся на Ліама.

Хапаю одною рукою свій хутрянний плащ, поки другою тримаю волосся догори, швиденько накидаю його на плечі й зачіпляю застібку під горлом. Уже за мить я визираю у двері і, коли переконуюся, що все чисто, вибігаю й тупо *втікаю*.

Спіраллю сходів — тих, що виходять до річки, — до яких встигаю добігти, перш ніж мене знову затуманюють емоції Терна, пробираюся

вниз навпомацки, тулячись тілом до кам'яної стіни.

Щойно хвиля відступає, хутко спускаюся, тримаючись однією рукою за стіну на випадок, якщо мене знову накриє.

Магічні вогні спалахують, коли я наближаюся, і гаснуть, коли їх минаю, наче ця нова сила вже починає діяти, виходячи у великий світ.

Якнайдалі звідси. Мушу втекти від усіх, поки Терн не кінчить... що б вони там зі Стейл не робили.

Вибігаю назовні й опиняюся біля стін фундаменту цитаделі. Сніг танцює в небі, і я відхиляю голову, насолоджуючись коротким поцілунком сніжинок, що освіжають шкіру обличчя, так недоречно розігріту з геть неправильних причин.

Повітря свіже, зимне і...

Насторожує сторонній аромат, який змушує мене обернутися. Плащ легко здіймається від руху, але я одразу стаю як укопана, коли бачу, звідки йде цей солодкий дим. Складно помилитися.

Ксейден. Він притулився до стіни, спираючись однією ногою на камінь, курить і спостерігає за мною, наче нічого у світі його не обходить.

— Що це, чурам?

— Хочеш? — він випускає клубок диму. — Але тільки якщо ти тут не для того, щоб продовжити нашу дискусію, бо в такому разі я тобі цього не дам.

— Ні-і-і, — так широко протягую, аж зводить щелепи, — нам не можна цього курити!

— Ну, знаєш, люди, які вигадали це правило, точно не були зв'язані зі Стейл і Терном. — У куточку його вуст з'являється усмішка.

О боги, я могла б вічно дивитися на його губи. Вони мають таку ідеальну форму, а водночас надто резонують із гострими рисами підборіддя.

— Допомагає дистанціюватися. — Він підводить брову, ту, що зі шрамом, пропонуючи мені самокрутку. — Звісно, окрім того, що дає захист.

Я відмовляюся, хитаючи головою, і йду по свіжому снігу до нього. Стаю поруч і також спираюся, відхиливши голову до стіни.

— Як знаєш. — Він глибоко затагується, а тоді гасить недопалок об стіну.

— Почуваюся так, ніби вся, трясця, *горю*, — і цс ще м'яко кажучи.

— Ага, буває, — Ксейден аж захлинається від сміху, змушуючи мене зробити геть непоправну помилку — повернутися, щоб побачити, як він сміється.

Задумливий і зверхній, небезпечний і вбивчий. Ксейден — це карколомне видовище, від якого прискорюється пульс. Однак Ксейден, який сміється, закруглюючи губи й закидаючи голову — неперевершено гарний. Моє дурне, дурнісіньке серце відчувається так, ніби воно в кулаці, який його міцно стискає.

Немає нічого, чим би я не пожертвувала, нічого такого, чого б я не віддала за одну щасливу хвилину з цим чоловіком, до якого я буду прив'язана до кінця свого життя.

Це мусить бути через Терна. Просто... мусить.

Однак я знаю, що це не через нього. Якщо там, нагорі, я захоплювалася Ліамом, зараз тут я повністю, непомірно одержима Ксейденом.

— Вайо-лють, — наші погляди зустрічаються в місячному світлі, — обов'язково маєш навчитися захищатись від Терна під час його

ескапад зі Стейл, інакше опинишся в божевільні. Або в чиємусь ліжку.

Я міцно-преміцно змикаю повіки, щоб якимось сховатися від цього прекрасного лица, і цієї самої хвили мені накриває жаром, який обпалює і жалить кожнісінький клаптик моєї шкіри. Мушу схопитися за стіну рукою, щоб утримати рівновагу.

— Ой, так, я знаю. Мені аж страшно знову побачитися з Ліамом.

—З Ліамом? Чому? — повертається до мене, спершись на плече. — Де в біса твій охоронець?

—Я сама собі охоронець, — відповідаю, обертаючись до нього і притуляючись до крижаного каменю щокою. — А він — у ліжку.

—У твоєму ліжку? — голос Ксейдена подібний до спалаху громовиці.

Розплющую очі, щоб зустрітися з ним поглядами. Сніг робить усе навколо ще яскравішим, підкреслюючи лінію його нахмурених брів і міцно стулений рот.

—Ні. Однак тебе це не мало б хвилювати...

Він ревнує? Це... дуже втішає.

—Для мене немає значення, — його подих збивається, а плечі опускаються, — якщо все за обопільною згодою, хоча, повір, ти не в тій ситуації, щоб на щось погоджуватися.

—Ти навіть не уявляєш, на що я готова погодитися...

Невідпорна й невгамовна хіть ледь не збиває мене з ніг.

Ксейден підхоплює мене рукою за талію:

— Якого лисого ти не утвориш захист?

— Ну, не кожного з нас цього навчили! Він почав пов'язуватися... щойно зараз, якщо ти забув, а на лекції професора Карра допускають

лише тих, хто вже вміє володіти магією.

— Я завжди вважав, що це дебільне правило. Добре, — зітхає він, — даю прискорений курс. Тільки тому, що мені довелося побувати на твоєму місці й кілька разів пошкодувати про те, де прокинувся.

— Ти насправді збираєшся мені допомагати?

— Та я вже *кілька місяців* тобі допомагаю.

Його рука згинається на моїй талії, і я клянуся, що відчуваю тепло його дотику крізь плащ та шкіру.

— Ні, ти відрядив Ліама мені допомагати. І це він допомагав мені кілька місяців, — наморщуюся, — тижнів, тобто майже місяців. Не важливо.

— Це я вибив твої двері й убив усіх, хто на тебе напав, — він ще має нахабство корчити ображеного. — А потім усунув іншу загрозу твоєму життю — дуже публічно й дуже поляризовано. Ліам цього не зробив. А я зробив.

— Народ зовсім не був поляризований. Усі якраз були за. Я теж там була, і все бачила.

— Тебе розривало зсередини. Ти насправді благала Терна не вбивати її, добре розуміючи, що вона напевно прийшла б по твою душу знову.

На цю тему можна було б ще поговорити.

— Гаразд, але не вдаваймо, що ти не зробив більшість із того всього у власних інтересах. Тобі було б досить незручно, якби я померла. — Я знизую плечима, нахабно тицяючи в нього пальцем, намагаючись знешкодити щораз більшу хвилю збудження, що проноситься крізь мене.

— Знаєш що, — він дивиться на мене недовірливо. — Ми не будемо сваритися сьогодні ввечері. Не будемо, якщо ти хочеш навчитися захищатись.

— Добре. Ми не сваримося. Навчи мене. — Я нахиляю підборіддя.

Боги, я ледь сягаю його ключиці.

— Попроси мене ввічливо, — Ксейден нахиляється ближче.

— Ти завжди був такий високий? — бовкаю перше, що спадає на думку.

— Ні. Колись я був малою дитиною.

Я закочую очі.

— Ввічливо, Вайо-лють. Попроси мене ввічливо, — шепоче він. — Інакше я піду.

Відчуваю Терна краєм свідомості. Його емоції то згасають, то спалахують. Я знаю, що наступна хвиля буде сильна. Скільки часу потрібно тим двом?

— Як часто з ними таке буває?

— Так часто, що тобі знадобляться відповідні щити. Ти ніколи не зможеш повністю заблокувати їх, а іноді вони забуватимуть блокувати нас, як-от цієї ночі. Тому чурам допомагає. Принаймні з ним це схоже на прогулянку біля борделю замість активної участі в оргії.

Таке-от лайно.

— Окей. Добре, то ти навчиш мене захищатися?

— Скажи «будь ласка», — заокруглює губки в чарівну посмішку, і я не можу відірвати від них очей.

— З тобою завжди все так складно?

— Тільки коли я знаю, що маю щось, що тобі потрібно. Що я можу сказати: мені подобається змушувати тебе так звиватися. Це як маленький солодкий шматочок розплати за те, через що ти змусила

мене пройти в ці останні кілька місяців. — Він змахує сніг з мого волосся.

— Пройти через що? — Це неймовірно.

— Ти налякала мене до смерті мінімум двічі. І саме тому я вважаю, що почути від тебе «будь ласка» — досить заслужене бажання.

Ха. Ніби він хоч раз у житті грав по-чесному.

— Якщо вам так хочеться, пане Ксейдене. — Я глибоко вдихаю й розтираю сніжинку, яка сідає на мій ніс. Тоді мило всміхаюся й підсуваюся ближче. — Чи не могли б ви, дуже-дуже будь ласочка, навчити мене захищатися, перш ніж я випадково вилізу на вас, як на дерево, і ми обоє не прокинемося з почуттям жалю про скоєне?

— О, я чудово себе контролюю, — знову дарує мені усмішку, яку я сприймаю як пестощі.

Небезпечно. Як же це все збіса небезпечно. Тепло розходитьсь по шкірі. Стає так гаряче, що я наважуюся скинути з себе плащ, щоб трішки охолонути. На Ксейдені, до речі, плаща немає.

— Ну, якщо ти так гарно просиш... — Він злегка нахиляється, щоб вирівнятися зі мною, і підносить обидві руки до моїх щік, лагідно тримаючи в долонях моє обличчя. Тоді просуває їх далі й тримає мене за голову. — Заплющ очі.

— Для цього потрібно мене торкатися? — Очі самі заплющуються від доторку його шкіри.

— Зовсім ні. Це така маленька перевага стану, коли не можеш ясно думати. У тебе неймовірно приємна на дотик шкіра.

Від компліменту перехоплює дихання. А хтось тут казав, що вміє себе контролювати.

— Тобі потрібно уявити якесь місце. Будь-яке. Наприклад, я люблю уявляти вершину улюбленого пагорба біля того місця, що лишилося

від Аре-тії. Хай яке це місце, маєш почуватися там як удома.

Єдине місце, яке спадає на думку, — Архів.

— Спробуй відчутти, як ноги торкаються землі, відчуй поверхню й ніби вбий в неї стопи.

Я уявляю свої чоботи на лискучій мармуровій підлозі Архіву й пробую трохи ними поворушити:

-Є.

— Це називають «заземленням» — утримувати свою свідомість у певному місці, щоб її не знесло силою. А тепер перейдімо до твоєї сили. Відкрий свої чуття.

Долоні пощипує, мене огортає потік енергії, такий само насичений, як і в спальні, але без болю. Він — *скрізь*, заповнює собою Архів, розхитує стіни, змушує їх схилитися та згинатися, майже розламає їх.

— Цього забагато.

— Зосередься на своїх ступнях. Заземлюйся. Ти бачиш, звідки походить енергія? Якщо ні, то просто уяви, вибери будь-яке місце.

Подумки обертаюся. Потік рідкої сили тече крізь двері.

— Бачу.

— Чудово. Ти народилася для цього. Більшості потрібен тиждень, тільки щоб навчитися заземлюватися. Тепер подумки зроби все, що треба, щоб відгородити цей потік. Його джерело — це Терн. Коли заблокуєш його силу, знову матимеш контроль.

Двері. Потрібно зачинити двері й повернути величезну круглу протипожежну клямку, що наглухо закриває Архів.

Хіть змушує моє серце закалатати, тому я хапаюся за Ксейденові руки, закріплюючись у реальності.

— Тобі все вдасться, — лунає його напружений голос. — Усе, що ти створюєш у своїй голові, для тебе реальне. Перекрий вентиль, збудуй стіну, будь-що, що має сенс.

— Це двері. — Мої пальці впиваються у м'яку тканину його туніки, а подумки я налягаю на двері всією вагою, прихиляючи їх сантиметр за сантиметром.

— Ось так. Так тримати, продовжуй.

Моє фізичне тіло тремтить від зусиль, коли намагаюся подумки зачинити двері, але я таки досягаю потрібного результату.

— Я зачинила двері.

— Супер. А тепер замикай їх.

Я уявляю, як обертаю гігантську ручку, і чую, як клацає замок. Полегкість миттєва, ніби холодний порив снігу дмухнув на мою розпечену шкіру. Сила пульсує, роблячи двері прозорими.

— Щось змінилося. Я бачу крізь двері.

— Ну так, ти ніколи не зможеш повністю заблокувати його. Двері замкнула?

Киваю головою.

— Можеш розплющити очі, але роби все так, щоб двері лишалися замкнені. Тобто мусиш завжди тримати одну ногу на землі. Не лякайся, якщо зі-слизне. Ми тоді просто почнемо спочатку.

Розплющую очі, уявно зберігаючи ту картину зачинених дверей Архіву, і поки моє тіло досі гаряче й охоплене теплом, — це невідворотне, ця афективна спрага, на щастя... дещо приглушена.

— Він... — не можу дібрати потрібних слів.

— Ти дивовижна, — Ксейден вивчає мене так наполегливо, що я подаюся ближче до нього. Він хитає головою. — Мені потрібно було кілька тижнів, щоб це зробити.

— Здається, у мене кращий вчитель, ніж був у тебе.

Емоції, що переповнюють мене, — це більше ніж радість. Це ейфорія. Я усміхаюся, як дурепа. Нарешті я не тільки в чомусь добра, а й *дивовижна*.

Ксейден погладжує великими пальцями ніжну шкіру під моїми вухами, а його погляд теплішає й опускається на мої губи. Тримаючи в руках мою голову, він трохи притягає мене, але раптом відпускає й відступає на цілий крок.

— Чорт. Торкатися тебе було поганою ідеєю.

— Найгіршою, — погоджуюсь я, але мій язик інстинктивно ковзає по нижній губі.

— Поцілувати тебе було б жахливою помилкою. — Він видає *стогін*, від якого моє серце тане.

— Катастрофічною. — Що треба зробити, щоб знову почути, як він стогне?

Відстань між нами — немов тріски для розпалу, готові спалахнути від найменшого тепла, а я — живе полум'я, здатне запалити все навколо. Мені від цього всього тікати б якнайшвидше і якнайдалі, а я лишаюся. Заперечувати цей первісний потяг цілковито **й абсолютно неможливо**.

— Так, ми обоє пошкодуємо про це, — Ксейден похитує головою, але в очах його з'являється щось більше, ніж спрага, коли він дивиться на мої губи.

— Обов'язково, — шепочу я.

Розумію, що шкодуватиму про це, але таке усвідомлення геть не заважає мені прагнути — прагнути його. Шкодуватиму потім, це

проблема для майбутньої Вайолет.

— Начхати.

Він відвертається, а вже наступної миті його гарячі губи міцно впиваються в мої.

О боги, *такі* Саме те, що мені потрібно.

Я потрапила в пастку між кам'яною стіною та сильними формами Ксей-денового тіла, і не придумати іншого місця, де хотіла б зараз бути. Ця думка могла б мене протверезити, але я лише падаю ближче, бо хочу ще.

Ксейден запускає пальці в моє волосся, бере за потилицю й прихляє мою голову, щоб цілувати глибше, і я розтуляю уста. Він приймає це запрошення й ковзає язиком по моєму язику, досвідчено бавиться ним, дражниться. Від цього мої руки самі хапають Ксейдена за одяг на грудях, я стискаю тканину в кулаки й жагуче притягую його до себе, відчуваючи збудження по всьому тілу.

Він на смак як чурам, як м'ята, як усе, чого не мала б хотіти. Однак я хочу, потребую, тож цілую його у відповідь усім, чим можу, посмоктую його нижню губу, вгризаюся в неї зубами.

— Вайо-лють, — він стогне, вимовляючи моє прізвисько, і від того я прагну ще більше, бо я ненажера.

Ближче. Я хочу його ближче.

Ніби читаючи мої думки, Ксейден цілує мене сильніше, захоплюючи кожну лінію і вигин мого рта з нестямною жадібністю. Від цього моє тіло співає. Він так само збуджений, як і я, і коли хапає мене за сідниці й підіймає, я закидаю ноги навколо нього, чіпляюся так міцно, ніби від цього нескінченного поцілунку залежить моє життя.

Каміння стіни впивається в спину, але мені байдуже. Нарешті мої руки в його волосся, і воно таке м'яке, як я собі й уявляла. Ксейден цілує

мене, немов досліджуючи, пожирає мене, тоді засмоктує мій язик у свій рот, і я можу робити те саме з ним.

Цілковите безумство, але я не маю сил зупинитися. Не можу насититися. Я могла б лишитися навечно в цьому крихітному кавалочку божевілля, де наші ротові порожнини злютовані разом, а весь світ закінчується на вогні його тіла та вправному гарячому язичку.

Ксейден втискається в мене стегнами, і від цього тертя так солодко, і що можна задихнутись. Він відривається від губ, і його поцілунки ковзають по моєму підборідді, по шиї. Я зроблю все, щоб утримати його тут зі мною. Хочу відчутти його рот усюди.

Ми — нерозплутаний вузлик язиків і зубів, спраглих губ і рук. Навколо нас валить сніг, але поцілунок поглинає мене суцільно, так само як сила, якою я була опанована ось щойно, — так докладно я відчуваю його кожною клітиною тіла. Жага пульсує між моїми стегнами, я здригаюся від звичайного усвідомлення, що немає нічого, чого я не дозволила б йому зробити. Я хочу його.

Тільки його. Тут. Тепер. Де завгодно. Будь-коли.

Ще жоден поцілунок не змушував мене так втратити контроль над собою. Нікого й ніколи я не прагнула так, як його. Це п'янить і водночас жахає, бо я розумію, що цієї миті він має силу зламати мене.

І я йому дозволила б.

Я віддаюся йому, тану в його обіймах, моє тіло суцільно піддається йому, тож я втрачаю ту уявну опору, яку він називає заземленням. За моїми зімкнутими повіками спалахує світло, за яким долинає гуркіт грому. Грозивий сніг тут не дивина, але, чорт забирай, хіба ним можна описати мої відчуття, такі дикі й неконтрольовані.

Аж раптом Ксейден зупиняється й відривається від поцілунку, спазматично вдихаючи повітря і з виразом обличчя, схожим чимось на паніку, заплющує очі.

Я теж набираю повні легені повітря, коли він різко відсувається, ставлячи мене на ноги й підтримуючи ззаду за стегна. Він переконується, що я стою, і відступає на кілька кроків, ніби ця відстань має врятувати йому життя.

— Ти маєш піти, — каже різко, хоч це, здається, суперечить запалу в його очах та його уривчастому диханню.

— Чому? — Без тепла його тіла моє переживає шок і холод.

— Бо я не можу, — пригладжує волосся обома руками, лишаючи долоні на маківці. — І відмовляюся відповідати на прагнення, яке насправді не твоє. Тому маєш піти назад тими сходами. І просто зараз.

— Але я, — хитаю головою, — хочу... — Усе.

— Це не твої бажання. — Ксейден дивиться вгору до неба. — У цьому-то й довбана проблема. А я не можу лишити тебе тут саму, тому май трохи милосердя і йди.

Між нами затаюється тиша, поки я намагаюся зібратися з силами, щоб опанувати себе. Він каже мені *ні*.

1 найхріновіше в усьому цьому не його холодна лицарська відмова, а власне те, що він має рацію. Усе почалося тому, що я не могла відрізнити емоції Терна від власних. Однак ці емоції зникли, чи ні? Мої двері зараз відчинені настіж, але з боку Терна я в ці хвилини не відчуваю нічого.

Мені вдається кивнути, а потім я тікаю (і то вдруге цієї ночі), підіймаючись сходами якомога швидше, щоб повернутися в цитадель. Мій захист відкритий, але я й не думаю зупинятися, щоб зачинити ці ментальні двері, адже Терн крізь них не вривається.

Поки я добігаю нагору, здоровий глузд, здається, вирішив повернутися. Стегна горять від щойно виконаної вправи з бігу на підйом. Ксейден не дозволив нам зробити величезну помилку.

Але я не я.

Що зі мною в біса таке? І як я могла опинитися за пів подиху від того, щоб зірвати з себе одяг, щоб стати ближче до когось, хто мені навіть не подобається, і навіть гірше — кому я не можу повністю довіряти?

Повертатися у свою кімнату в гуртожитку набагато важче, особливо коли хочу лише спуститися назад тими дурними, довбаними сходами.

Завтрашній день буде хріновий.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Найбільш занепокійливе видовище для будь-якого інструктора — це, поза всяким сумнівом, коли сили мають зворотний ефект. У перший мій рік ми втратили дев'ятьох курсантів через печаті, які не вдалося опанувати під час першого виклику.

На жаль.

«Посібник для Квадранта вершників» майора АФЕНДРИ
(НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)

Навіть *не знаю*, що собі думала, — кажу Ріаннон, склавши ноги навхрест на її ліжку й спостерігаючи, як вона пакує книжки в торбу. Тавро на спині сьогодні страшно пече, ніби навмисно хоче мені нагадувати, що я вже вмію відкривати канал зв'язку. Пробую розпрямляти плечі, щоб позбутися цього відчуття, але нічого не допомагає. Мій відлік пішов.

— Не можу повірити, що ти так довго тягнула, перш ніж мені про все розповісти, — вона перекидає полотняний ремінь торби через голову на плече і, обернувшись, спирається задом на свій стіл. — І я не засуджую тебе. Зовсім ні. Я обома руками за те, щоб ти могла експериментувати... чи що там тобі заманеться досліджувати.

— Слухай, Ліам сьогодні був поруч увесь час, відколи я вранці вийшла з кімнати, а минулої ночі я, очевидно, була надто збентежена, щоб скласти все це докупи.

Напруженість у м'язах між лопатками змушує мене вертати шиєю й шукати зручнішого положення. Після польотів і силових тренувань, які, як вважає Імоджен, мають зміцнити м'язи навколо моїх суглобів, щоб вони не виверталися так часто — а поки це постріл у небо, — у мене все болить й усе тіло скуте.

— Між тим, коли Терн нарешті почав пов'язуватися, і всім іншим минула одна ніч.

Це все пояснює, — усміхається, пускаючи бісики карими очима. — Тобі було добре? Скажи, що було добре. Цей чоловік здається таким, ніби він точно знає, що робить.

— Це був звичайний поцілунок. — Бід нахабної брехні мої щоки наливаються жаром. — Але так. Він точно знає, що робить.

Мої брови зсуваються, і в уяві пробігають тисячі різних можливих наслідків того, що я зробила минулої ночі. Так зі мною весь ранок.

— Почуття провини, сумніви? — нахиляється до мене Ріаннон, вивчаючи мій стан. — Маєш такий вигляд, ніби сумнівів задосить.

— Ні, — хитаю головою, — хоча, може. Однак тільки якщо це робить усе між нами таким дивним.

— Аякже. Ти застрягла з ним до кінця своєї кар'єри. Життя теж. Ви, чу-вачки, узагалі говорили про те, що станеться після того, як він закінчить навчання? — Підводить брови. — Бо я так розумію, ви зможете вибирати місце служби. Командир крила завжди може вибирати.

— Він зможе, — бурчу під ніс, бавлячись зі шнурочком на наплічнику. — Мені доведеться йти слідом. Терн і Стейл не розлучалися багато років. Її останній вершник загинув майже п'ятдесят років тому, і, як мені відомо, вона літала куди завгодно й коли завгодно, щоб бути разом із Терном, доки Наолін — його останній вершник — не загинув у Тиррендорі. До тієї частини нашого кордону приблизно два дні лету залежно від того, де місце дислокації, тож що ми збираємося робити наступного року чи за рік?

— Не знаю. Фердж сказала, що ми не зможемо бути окремо більше, ніж кілька днів, але чи означає це, що один із вас теж має завжди слідувати за другим?

— Уявлення не маю. Мабуть, тому більшість пов'язаних пар із того самого року, щоб у них не виникало таких проблем. Як мені лишатися конкурентоздатною в наступному році, якщо я постійно літатиму до фронту з Терном? А як Ксейдену бути ефективним там, якщо він муситиме постійно повертатися сюди? — напружую обличчя. — Він найпотужніший вершник нашого покоління. Він потрібен буде на фронті, а не тут.

— Поки що, — Ріаннон наголошує на цьому, дивлячись в мої очі й злегка підводячи брови. — Він *поки що* найпотужніший вершник нашого покоління.

— Що...

Чуємо, як хтось тричі стукає у двері, й обертаємося.

— Рі? — питає Ліам, явно панікуючи, судячи з його голосу. — Вайолет у тебе? Бо я...

Ріаннон відчиняє двері, і Ліам ввалюється всередину, ледь не спіткнувшись. Шукаючи рівноваги, він оглядає кімнату й натрапляє на мене.

— Ось ти де! Я лише вийшов у ванну кімнату, а ти вже зникла.

— Ніхто не нападатиме на неї в моїй кімнаті, Мейрі, — Ріаннон закриває очі. — Тобі не обов'язково бути з нею що довбаного секунди що довбаного дня. А тепер залиш нас, дай нам кілька хвилин. Побачимося дорогою на лекцію. — Вона виштовхує його в груди до виходу, тож Ліам відступає, розтуливши рота, ніби шукає в голові якогось аргументу на свою користь. Однак не встигає, бо Ріаннон зачиняє двері.

— Він... — зітхаю, — дуже відданий.

— Угу, дуже точне означення, — каже вона собі під ніс. — Судячи з того, як Ліам до тебе приклеївся, він мусить завдячувати Ріорсону щонайменше життям.

Мабуть, так і є, бо Ліам про те казав, але цю інформацію я лишаю для себе. Це додатково до зустрічей із Ксейденом, зупинок часу й віку Андарни — я починаю зберігати надто багато таємниць.

—Ой, — загорілися очі Ріаннон, коли вона присіла поруч на ліжку. — А зі мною вчора ввечері теж дещо трапилось.

—Так-так-так, — повертаюся до неї обличчям. — Розкажуй.

—Добре, — вона глибоко вдихає. — Я, правда, робила це лише три рази. Двічі минулої ночі й один раз сьогодні вранці. Тому трохи наберися терпіння.

— Окей.

— Бачиш книжку на столі?

— Бачу, — зосереджую погляд на підручнику історії на столі ліворуч. Минає вже ціла хвилина, але я не відводжу від неї погляду.

І раптом вона зникає.

— Що за прикол, Рі? — Зіскакую з ліжка і підлітаю до столу. — Що це... — з роззявленим ротом дивлюся на неї.

Вона тримає книжку в руках, зиркаючи вгору на мене й широко всміхаючись.

—Це та сама книжка? — нахилиюся до неї, щоб роздивитися. Так, точно та сама.

— Здається, я можу викликати силу магії, — ще ширше розтягує усмішку.

— Це ж капець як круто! — схвильовано хапаю її за плечі. — Неймовірно! Навіть не знаю, як це назвати.

Переміщати об'єкти чи на відстані зачиняти двері — це простенька магія, основи володіння. Вони виникають у всіх завдяки постійному зв

язку з драконами через наші тавра, щойно відкриваються канали зв язку. Однак зробити так, щоб щось зникло й опинилося у твоїх руках? З того, що я читала, такої сили печаті не було вже понад століття як мінімум. Це пекельно крута печать.

— Думаєш? — Вона притискає книжку до грудей. — Я поки вмію робити це лише з відстані кількох кроків, але не можу проходити крізь стіни чи щось подібне.

— Поки що, — виправляю її, радіючи. — Поки що не можеш ходити крізь стіни, Рі. Однак це безперечно та рідкісна печать, з якою ти зробиш кар'єру!

— Сподіваюся, так і буде. — Вона встає, кладе книжку назад на стіл. — Я просто повинна над цим працювати.

— І сила розвиватиметься, — кажу дуже впевнено, бо й насправду так вважаю.

За кілька хвилин ми втрюх прямуємо до навчального корпусу. Дорогою до нас долучаються Соер та Рідок, які щойно повернулися з бібліотеки в загальному корпусі.

Коли ми підіймаємося масивними спіральними сходами на третій поверх, Ліам дає мені фігурку:

— Я це зробив для тебе, щойно закінчив.

— Дуже... Неймовірно. Дякую тобі.

Це фігурка Терна. Ліаму навіть вдалося передати його люту морду.

— Дякую, — усміхається, засвічуючи ямочки. — Хотів спершу робити Андарну, але, знаєш, я нечасто буваю там, де вона.

— Вона самотниця, — кажу й ховаю дракончика в наплічник, поки ми відстаємо від решти й виходимо на четвертий поверх. Я міцно обіймаю Лі-ама: — Справді дуже гарний, мені подобається. Дякую.

У коридорі повно людей, але що ближче до лекторію професора Карра, то вільніше.

— Прошу. — Він обертається до Ріаннон. — Наступною робитиму Фердж.

Ріаннон із Ліамом жартують про те, чи вдасться йому передати всі її на-ворочені понти, але далі я вже не чую їхньої розмови, бо мені перехоплює дух від того, що помічаю біля вікна на всю стіну поруч із входом у залу Бойових сповіщень.

Ксейден, схрестивши на грудях руки, стоїть разом з іншими командирами крил і здається зануреним у якусь інтенсивну дискусію. Коменданту знадобилося лише три хвилини після страти Ембер, щоб призначити Ламані Зогар новою командиркою Третього крила, але вона вже тоді була виконавчою офіцеркою, тобто все цілком логічно.

До мене ніколи не дійде, як вони так швидко забувають людей, як бездушно чиясь смерть замітається під килимок, що за кілька хвилин по ньому знову вже ніби можна ходити.

Боги, Ксейден сьогодні має чудовий вигляд. Трохи насуплений, зосереджений на чомусь, про щось говорить Ламані, уважно слухає й киває. Складно повірити, що вчора ввечері цей рот був мій, а ці руки мене обіймали. Та які там сумніви, я просто хочу ще.

Ніби відчуваючи, що я дивлюся, Ксейден переводить погляд на мене. Це справляє ефект, який можна порівняти з дотиком. Пульс підскакує, а губи розтуляються.

— Ми запізнимося, — нагадує мені Рі, озираючись через плече.

Ксейден проводить мене поглядом, міцно стискаючи губи.

— Ві, можемо поговорити? — запитує Дейн, задихаючись, ніби біг, щоб мене спіймати.

— Зараз? — відриваю очі від Ксейдена й повертаюся обличчям до того, кого *вважала* за найкращого друга.

Він киває, потираючи долонею карк, а по його обличчю пробігає гримаса:

— Я намагався спіймати тебе після шикування, але ти так швидко зникла. Після того, що сталося минулої ночі, думаю, що кращого моменту, ніж зараз, не буде.

— Тобі, може, зручно зі мною тепер говорити, коли ти тижнями мене ігнорував, але в мене, наприклад, зараз лекція, — підтягую ремінь наплічника.

— У нас ще є кілька хвилин, — його благальний погляд важко тисне мені на груди. — Прошу.

— Я зараз, — зиркаю на Ріаннон, яка й собі дивиться на Дейна.

У її погляді в цю хвилину справжні почуття, а не суха субординація, якої вона зобов'язана дотримуватися з ним як із командиром нашого рою.

Ріаннон киває мені й прямує в аудиторію Карра з рештою рою. Слідую за Дейном від дверей до місця вздовж стіни, де ми не перешкоджатимемо руху.

— Ти дозволила Терну поділитися своєю пам'яттю з усіма, замість того щоб просто показати мені себе, — випалює він, опускаючи руки вздовж тіла.

— Перепрошую? — Про що в біса він говорить?

— Коли все те панно сталося з Ембер, я просив показати, що сталося, і ти відмовила. — Він переносить вагу з ноги на ногу. Один із його нервових рухів і цей сигнал тіла дещо присаджує мою злість.

Коли справи доходять до бійки, він однаково мій найдавніший друг, навіть якщо й козел.

— Я тоді не повірив і визнаю, що це мій прокол. — Він підносить руку до серця. Я мав би тобі повірити, але я просто не міг зіставити образ жінки, яку знав, з тим, що ти говорила, але й ти не шукала мене після нападу. — У тембрі відчутний біль. — Мені довелося почути про це під час шикування, Ві. Незалежно від тої сварки на полі, для мене однаково ти... це *ти*. На мого найкращого друга підступно напали, ледь не вбили, а ти не сказала мені про це ні слова.

— Ти не питав, — стиха кажу я. — Ти поліз у мою голову, начебто маючи право на мою пам'ять, після того як відверто заявив, що не віриш, і вимагав, аби я тобі показала. — Роблю все можливе, щоб зберегти рівновагу в голосі.

— Я не запитував? — Дві лінії зморщок лягають між його бровами.

— Ти не питав, — хитаю головою. — І після того, як безліч разів мені казали, що я недостатньо витривала для цього місця, недостатньо сильна... знаєш, після всього те, що сталося між нами на полі, воно мусило статися. Найгірше, що я знала: ти мені не повіриш. Власне, тому я до кінця сумнівалася, чи говорити Ксейдену, хто це був, бо була впевнена, що він теж мені не повірить.

— Однак повірив, — нервово тремтить Дейнове підборіддя. — І саме він убив їх у твоїй спальні.

— Бо Терн розповів Стейл, — замикаю руки на грудях. — А не тому, що він уже був там чи щось інше. Знаю, ти його ненавидиш...

— У тебе теж усі підстави його ненавидіти, — нагадує мені Дейн, простягаючи руку, щоб торкнутися мене, але швидко передумує й повертає її на місце.

— Знаю, — відповідаю. — Згідно з бойовими зведеннями, це його батько всадив стрілу в груди Бреннана. Я постійно живу з цим знанням. Однак думаєш, коли він бачить мене, то не згадує, що моя мати вбила його батька? Це... — складно дібрати правильних слів. — Коротше, між нами все непросто.

Картини минулої ночі заливають мої думки: від першої усмішки Ксейдена до останнього дотику його губ. Відкидаю ці думки якомога далі.

— Ти довіряєш йому більше, ніж мені, — здригається Дейн. Це не зовсім звинувачення, але однаково неприємно.

— Це не те. — Мені крутить живіт. Чекай, а може, і правда? — Я просто... мушу довіряти йому, Дейне. Ясно, що не в усьому. — Дідько, тут уже сама

себе заплутала. — Жодне з нас не може нічого змінити щодо пари Стейл і Терна, і, повір, ця ситуація не подобається нам обом, але ми маємо шукати вихід. У нас немає вибору.

Дейн щось бурмоче собі під носа, проте не заперечує.

Розумію, що ти лише хочеш убезпечити мене, Дейне, — кажу стиха. — Однак оберігати мене — це заважати мені рости. — Він кліпає на мене, і між нами щось скресає. Можливо, просто можливо, він нарешті готовий мене почути. Коли ти сказав, що це місце зриває з людини все, що на ній, щоб відкрити те, що під оболонкою, я боялася. А що, якби під цими крихкими кістками та кволими зв'язками було б ще більше слабкості? Тільки в такому разі я не могла б усе спихати лише на своє тіло.

Для мене ти ніколи не була слабка, Ві, — починає Дейн, але я перебиваю його, хитаючи головою.

Ти ніби не доганяєш? Немає значення, що думаєш ти, важливе лише те, що думаю я. Однак ти мав рацію. Квадрант вершників зняв з мене страх і навіть злість через те, що я опинилася тут, і відкрив, ким я насправді є. За своєю натурою я — вершниця, Дейне. Терн знав це. Андарна розуміла це. Ось чому вони мене вибрали. І поки ти не припиниш шукати способів утримати мене в скляній клітці, ми не подолаємо це, хай скільки років дружимо.

І що тепер, — він зиркає через моє плече. — Ти даєш Ріорсонові спеціальний дозвіл себе контролювати? Бо минулого разу, коли я цікавився, Ліама в наш рій перевели спеціально для того, щоб стежити за тобою.

Хороший аргумент.

Ліам поруч, бо навіть найсильніший вершник не може захистити себе від більш ніж тридцятьох непов'язаних курсантів, які в нього ціляться. І якщо помру я, то помре і Ксейден. Як тобі таке виправдання?

Дейн застигає, наче пам'ятник, лише один м'яз на його щоці пульсує. Тоді нахилиється ближче до мене й шепоче:

Слухай, Ві, ти не знаєш усього про Ксейдена. У мене вищий рівень секретності через мою печать, і скажу, тобі варто бути обережнішою. У Ксейдена є таємниці, у нього є причини ніколи не пробачити твоєї матері, тож не хочу, щоб він використав тебе для помсти.

Це мене розізлило. Може, у тому, що він говорить, і є частка правди, але я не маю зараз часу ще й на розборки із Ксейденом. Одні зіпсовані стосунки за раз.

Дейн знову човгає ногами, а мої очі звужуються, бо саме зараз у грудях виникає одна підозра:

Зажди, ти постійно благав мене залишити Басгіат, бо вважав, що я не зможу тут вижити, чи радше тому, що намагався відвести мене від Ксейдена?

Я хитаю головою і, перів ніж він встигає відповісти, додаю:

— Знаєш що? Неважливо. — І я цс справді маю на увазі. — Ти *лише* хочеш убезпечити мене. Ціную цс. Однак зараз це припиняється, Дейне. Ксейден прив'язаний до мене через Сгсйл. От і все. Не треба мене захищати, а якщо й треба — маю двох страшно крутих драконів, які можуть постояти за мене. Чи можеш ти поважати це?

Він торкається моєї щоки, а я витримую його погляд, щоб Дейн зрозумів: або він починає цінувати мій вибір, або ми ніколи не відновимо нашу дружбу.

— Гарзд, Ві. Хай буде по-твоєму. — Кутики його очей зморщуються, а вуста викривляються в ледь помітній усмішці. — Я ж не можу сперечатися з тою, хто має аж *двох страшно крутих драконів*, правда?

Наче гора з пліч — я знову можу вільно дихати.

— Так і є, — нахабно всміхаюся йому.

— Пробач, що не спитав тоді про пам'ять. — Він опускає руку на моє плече. — Тобі вже треба йти на лекцію. — Перш ніж піти, він ніжно стискає моє плече.

Я глибоко зітхаю і повертаюся до дверей аудиторії Карра. У коридорі порожньо.

Заходжу у величезну аудиторію — довгу залу з м'якими стінами без вікон. Усю довжину освітлюють жирандолі з чарівними вогнями, досить яскравими, щоб імітувати денне світло, над трьома десятками студентів із Третього та Четвертого крила, які сидять рядами на підлозі, рівномірно розподіливши відстань, щоб дати одне одному якнайбільше місця. Ріаннон і Ліам зустрічають мене біля дверей, а професор Карр, коли ми підходимо до місця, де він стоїть у передній частині зали, підводить на мене густі білі брови. Він домінує в просторі, не роблячи для цього нічого, однією своєю присутністю. Цей дядько не просто, як кажуть, імпозантний, він, чорт забирай, моторошний.

Ковтаю слину, згадуючи, як він зламав шию Єремії.

— Нарешті готові до нас долучитися, курсантко Сорренгейл? — У його очах немає нічого доброго, лише проникливе клінічне спостереження.

— Так, сер, — киваю йому.

Він вивчає мене, наче жука, пришпиленого до планки в кабінеті біології. — Сила печаті?

—Ще не знаю, — хитаю головою, тримаючи всі ті штучки із зупинкою часу при собі, як і пропонував Ксейден.

Ти довіряєш йому більше, ніж мені. Щодо цього Дейн має рацію. Унизу живота повертається почуття провини.

306

РЕВЕККА ЯРРОС

Зрозуміло, — цокає Карр, позираючи на мене. — Ви знаєте, що ваші брат і сестра наділені надзвичайною силою печаті. Здатність Міри породжувати опіку навколо себе та свого рою була абсолютною перевагою для її крила, і вона була високо нагороджена за відвагу в тилу ворога.

— Так. Міра надихає, — намагаюся всміхнутися.

Мені більш ніж Відомо про її звитяги на полі бою.

А Бреннан... він відводить погляд. — Відновників маємо дуже ма-ло, тож втратити такого молодого було трагедією.

— Я теж думаю, що втратити Бреннана було трагедією, — підтягую ви-ще наплічник. — Однак втрата його печаті стала сильним ударом для крил.

— Хм... — Він двічі кліпає, а тоді звертає свій холодний погляд на мене. — Що ж, видається, що рід Сорренгейлів благословенний, навіть у та-кій... тендітній вершниці, як ви. Вас вибрав Терн, тож ми очікуватимемо від щонайменше приголомшливої сили печаті. Сідайте. — Карр махає рук Ви могли б почати з дрібної магії, що походить від вашого тавра.

га, ніхто не тисне, — бурмочу під ніс, коли йду до явно порожньої лави з місцями для нашого крила.

е хвилюйся, каже Ріаннон, коли ми займаємо місця на м'якій лаві. —
про це я хотіла тобі нагадати, коли ми розмовляли. Ти вершниця Терна.

— Що ти хочеш сказати? — Я кладу наплічник поряд.

Ти так переживаєш за цілісність крила, через Ріорсона, якому очевидно доведеться повертатися, щоб його дракон був щасливий, але не він найпотужніший вершник нашого покоління, Вайолет, а *ти*. - Ріаннон досить довго витримує мій прискіпливий погляд, аби дати зрозуміти, що вона справді так вважає.

Серце підскакує під саме горло.

— Починаємо! — оголошує Карр.

І рудень переходить у січень.

Заземлюйся. Закривайся. Уяви, що замикаєш двері. Будуй свою стіну. Відчуй, хто і що навколо має до тебе доступ. Простежуй зв'язок зі своїм драконом. У мене це з *драконами*. Збудуй інший вихід — вікно — в Архів моєї сили із золотою енергією Андарни. Заблокуй зв'язки - якомога далі.

Візуалізуй.

Завжди тримай одну ногу міцно заземленою. Від тебе жодного пожитку, якщо ти не під'єднана до своєї сили, ти — небезпечна, якщо не можеш

її стримувати. Є лише проміжний стан, який робить тебе доброю вершницею.

Уяви, що твоя сила — це рука, яка стискає олівець і підносить його тобі. Візьми її. Ні, не так. Спробуй знову. Не так. Знову.

ВІЗУАЛІЗУЙ.

Я складаю заліки. Готуюся до польотів. Вправляюся на важких снарядях з імоджен. Цікаво, як довго ще Ксейден змушуватиме мене годинами спа-рингувати з Ріаннон. Я виграла свій перший двобій, заробивши кинджал від дівчини з Другого крила. Однак найбільш виснажливе завдання — проводити нескінченні години в Архіві моєї свідомості, вивчати, які двері належать Терну, а які Андарні, а потім старанно працювати, щоб розділити їх.

Виявляється, що, хоч сила може походити від моїх драконів, здатність контролювати її залежить лише від моїх зусиль, і бувають ночі, коли я падаю на ліжку й провалююся у сон, навіть не знімаючи чобіт.

Під кінець другого тижня січня я вже не лише зла на Ксейдена, який досі не завдав собі клопоту поговорити зі мною про той поцілунок, а й ще достоту *виснажена*, і це без проявленої сили печаті, керування якою викачуватиме з мене енергію.

Рідок уміє правувати кригою. Це, може, досить поширена сила, але вона справляє враження.

Металургійні здібності Соєра розвиваються з кожним днем.

Ліам може бачити одне-єдине дерево за багато кілометрів звідси.

Думаю, що я могла б зупиняти час, однак не хочу виснажувати Андарну, лише щоб перевірити, чи це справді так. Особливо після того, як вона відновлювалася, пробувши понад тиждень у безпробудному сні. Без сили печаті все, що я можу, — це якась дрібна магія. У мене нарешті нормальна ручка, теж зачиняю й відчиняю двері. Це мої трюки. Годиться, щоб розважати людей на вечірці.

До третього тижня січня я заробляю ще один кинджал у бою проти чувака з Третього крила. Це вже другий чесний кинджал, який отримала, не послаблюючи супротивника отрутами. Зап'ястя забите, але всі суглоби цілі.

А на четвертому тижні місяця, у найхолоднішу погоду, яку я будь-коли бачила в Басгіаті, я прокрадаюся серед ночі, щоб подивитися на дошку

викликів.

Джек нарешті отримав шанс завтра покінчити зі мною.

—*Він наміряється вбити мене*, — це все, про що можу думати, одягаючись вранці, збираючи кинджали й ховаючи їх у найбільш вдалі місця.

— *Він спробує*, — Терн прокидається рано.

—*Якісь поради?*

Знаю, що Ліам чекає на мене, щоб встигнути збігати до бібліотеки перед сніданком.

— *Не дай йому.*

Я регочу. Як збіса просто він це каже.

Ми вже повертаємося з бібліотеки, коли я нарешті набираюся сміливості поговорити з Ліамом про виклик.

— Якщо я тобі дещо скажу, ти доповіси про це Ксейдену?

Він обертає голову в мій бік і далі штовхає візок через міст між квадрантами.

— Чому ти думаєш...

— О, не треба, — закрочую очі. — Ми обоє знаємо, що ти звітуєш майже про все, що я роблю. Я ж не дурепа.

Сніг мете по шибках, видаючи глухі пронизливі звуки.

— Він переживає. А я знімаю хвилювання, — знову дивиться на мене, перш ніж рушити вперед. — Я знаю, що це несправедливо. Знаю, що це порушення твоєї приватності. Однак це ніщо проти того, що я йому винен.

— Так. Я зрозуміла цю роль, — поспішаю вперед і відчиняю широкі важкі двері до цитаделі, щоб він міг пройти. — Спробую сформулювати питання інакше. Якби я сказала тобі щось і попросила, щоб це лишилося між нами, ти погодився б? Тобто ми друзі чи я для тебе просто завдання?

Він зупиняється, поки я зачиняю двері, і з того, як стукотить пальцями по ручці візка, я розумію, що він думає.

—А це якось вплине на твою безпеку?

— Ні. — Я рівняюсь із ним, і ми йдемо вздовж схилу, який згодом розділяється на два тунелі — один до гуртожитку, а другий — до загальних приміщень. — У тому й річ, що ти нічого не зможеш зробити.

—Ми друзі. Кажу, — кривиться він. — Це буде між нами.

— Сьогодні Джекові Барлоу дозволять кинути мені виклик.

Він раптом зупиняється, і я стаю разом з ним.

— Звідки ти знаєш?

— І ось саме тому я прошу тебе нікому не казати, — стою найжачена.
— Просто... спробуй повірити, що я знаю.

— Інструктори не можуть допустити цього, — Ліам хитає головою, явно починаючи панікувати.

— Дозволять, — стенаю плечима й намагаюся всміхнутись. — Він домагався цього ще з першого дня. Тому не треба вдавати, що для нас це несподіванка. Суть у тому, що сьогодні Джек таки викличе мене, і, коли це станеться, тобі не варто втручатися.

— Ві, — він широко розплющує свої блакитні очі, — якщо я скажу Ксей-дену, він зможе це зупинити.

— Ні, — беру його руку і кладу на неї свою долоню. — Він не зможе.
— У животі крутить, але принаймні я не відчуваю нудоти, як уранці.
— Ксейден може зробити дуже багато, щоб захистити мене як тут, так і коли опинимося на передовій. Але ми з тобою знаємо: якщо він припинить це зараз, то після того, що сталося з Ембер, у квадранті виникне справжній переполох.

— І ти очікуєш, що я просто стоятиму й дивитимуся, як станеться те, що... станеться? — недовіжливо питає Ліам.

— Так само, як і під час двох останніх викликів, Ліаме, — ще штучна усмішка від мене. — Не хвилюйся. Усе, що зможу використати на свою користь, я використаю.

А все, що в мене наразі є, — це лише маленький флакон, схований у кишеньці за поясом.

— Мені це не подобається, — хитає головою Ліам.

— Ага, мені теж.

Польотів сьогодні не буде: дракони вирішили, що тиждень надто холодний для цього. Тому всі ми після шиккування рушаємо в тренувальну залу. Я не переймаюся своїм сніданком, зате я пильно стежу за Джекком і всім, що в нього на таці, а також тим, чого на ній немає.

Коли всі першокурсники, яким пощастило вижити — а це рівно вісімдесят одна особа, — заходять у спортзал, моє серце гупає, як навіжене.

Професор Еметтеріо один за одним оголошує сьогоднішні виклики і закріплені за ними мати. Принаймні битися будемо всі одночасно, а отже, не кожен вершник буде дивитися на мене.

Ксейдена не видно, а отже, Ліам дотримав слова.

— Мата сімнадцять — Джек Барлоу з Першого крила проти... — підводить брови і, глибоко вдихнувши, оголошує: — Вайолет Сорренгейл.

Дякувати богам, Ріаннон уже на майданчику, готова виступити проти жінки з Третього крила, себто їй не доведеться дивитись, як Ліам блідне, їй не варто взагалі нічого із цього бачити. Соєра теж немає серед глядачів: він на маті номер дев'ять.

— Ніфіга собі... — шипить Рідок під ніс.

— Нарешті! — викидає руки вгору Джек так, ніби вже переміг.

— Ну давай, — випростую плечі й голову, виходячи на мату.

Рідока та Ліама сьогодні не називали, тому вони підходять до мати, стаючи з мого боку.

— Скажи, що я можу порушити обіцянку, — благає Ліам, даючи зрозуміти жалібним поглядом, у яке дурне становите я його поставила.

— Третьокурсників тут немає, вони займаються своїми третьокурсними справами, — пояснюю йому, виходячи на мату. — і не встигнеш притягти його вчасно, але я знаю, що для тебе значить дотримати слова. Особливо з ним. Іди.

— Бережи її так, ніби ти це я, — звертається він до Рідока.

— Як хтось на голову вищий і здоровий, наче віл? — Рідок показує великі пальці вгору. — Звісно. Постараюся. А ти біжи швидше.

— Будь жива, — наостанок Ліам зиркає в мої очі.

— Саме зараз над цим працюю, і не лише для себе, — усміхаюся. — Дякую, що був чудовою тінню.

Його очі розширюються перед тим, як він вибігає із зали.

— Барлоу й Сорренгейл, — звертається до різних кутів мати Еметтеріо, — вибирайте зброю.

— Та будь-що, що вона може втримати у своїх кволих рученятах. — Джек підскакує, немов дитя, якому дали подарунок. Від його погляду по спині пробігає моторошне відчуття.

Виходжу до бою, як і Джек. Ми зупиняємося в центрі мати одне проти одного.

— Жодних заклинань, — нагадує Еметтеріо. — Бій закінчується, якщо суперник здається або якщо станеться нокаут.

Упевнена, усі навколо нас розуміють, що для Джека жоден із двох варіантів не годиться. Якщо йому вдасться схопити мене за карк — я труп.

— *Ця вся штука з я-помираю-помирає-Ксейден — це ж лише теорія, правда?* — питаю, витягуючи ті кинджали, які було б найскладніше взяти під час бою — із чобіт.

— *Я не випробовував би таку теорію на правильність,* — гарчить Терн.

Стою, міцно вхопивши руків'я обох кинджалів, тоді як Джек видобуває лише один ніж.

— Приколюєшся: тільки один кинджал?

— Мені вистачить одного, — з нездоровим ентузіазмом посміхається він.

— *Цілься в горлянку,* — підказує Терн.

— *Я зараз не можу тебе заблокувати, тому, будь ласкавий, помовч кілька хвилин.*

У відповідь чую лише його гарчання.

— Б'ємося чисто, — попереджає Еметтеріо. — Файт!

Ми починаємо кружляти. Серце стукотить так гучно, що я чую його биття у вухах.

— *Нападай. Уже. Бий перша*, — рветься Терн.

— *Не допомагає!*

Джек кидається, б'ючи ножем, і я розтинаю кинджалом тильний бік його долоні, проливаючи першу кров.

— Чорт! — відскакує він.

Його щоки вкриваються рум'яними плямами.

Це те, чого я хочу. Те, що мені треба, аби виграти цей матч. Розізлити його так, щоб він діяв бездумно і помилився.

Він вискакує вперед і б'є ногою, цілячись у корпус, але я встигаю ухилитися, ледь уникаючи удару.

— *Зуб даю, тобі так і тягнеться рука кинути ножем, спробуєш?* — провокує він, знаючи, що я не порушу правил, коли це може зашкодити комусь навколо нас.

— *Зуб даю, що тобі не дуже хотілося зацінити, яке його лезо*, — парирую я.

Джек міцно стискає губи й набігає на мене з серією ударів кулаком та кинджалом. Не витримую натиску — він надто сильний для мене, про що свідчить те, як легко йому вдається вибити з моєї руки кинджал. Тому я використовую свою швидкість, нахилиюся й пірнаю низом, завдаючи йому ще одної рани, цього разу лезо ковзає через передпліччя.

— *Сука!* — біситься він, різко обертаючись мені навздогін.

Цей рух застає мене зненацька, тож Джек хапає мене за руку й перекидає через себе, і я лечу задом до землі.

Приймаю удар плечем і здригаюся. Однак не чую ні звуку розриву, ні перелому. Подякувати Імоджен передусім, якщо вийду із цього живою.

Затиснувши мою руку в больовому прийомі, Джек стромить ножа мені в груди, але лезо зісковзує по броні вздовж ребер і встрягає в мату.

— Він застосовує смертельні удари! — кричить Рідок. — Це заборонено!

— Відставити, Барлоу! — втручається Еметтеріо.

— Що думаєш, Сорренгейл? — шепоче Джек у вухо, заламуючи мою руку за спиною. — Визнай, ми з тобою обоє знали, що це буде так. Швидко. Просто. Принизливо. І смертельно. А твого коханого командира тут навіть немає, тебе нікому рятувати.

Нема, але Ксейден постраждає, коли не гірше... якщо Джек досягне своєї мети. Ця думка спонукає мене діяти. Ігноруючи біль, я перекидаю всю вагу на один бік і вивертаюся, вивихнувши при цьому плече, але звільняючись від його хвату, коли Джек заплутується в моїх ногах.

Тоді кбпаю прямо по його помідорах.

Джек падає на коліна саме тоді, коли я підводжуся, і його рот застигає в мученицькому німому крику.

—Здавайся, — наказую, підіймаючи кинджал. — Я можу перерізати твою горлянку будь-якої миті. Ми обоє знаємо, що в реальному бою ти був би вже мертвий.

—У справжньому бою я завалив би тебе із самого старту, — сичить він крізь зціплені зуби.

—Здавайся. Ну!

— Пішла ти! — Він кидає в мене кинджал.

Ставлю блок, щоб затулитися, але довбаний кинджал застрягає в правому передпліччі. Чвиркає кров, біль гостро пронизує нерви, але я знаю, що витягати його зараз не можна. Лезо кинджала — це єдине, що закриває мою рану.

— Відставити кидання, — кричить Еметтеріо з узбіччя мати.

Однак Джек уже на ногах й атакує мене комбінацією ударів ногами та руками, до якої я геть не готова. Кулак ударяє мене в обличчя й розтинає щоку.

Коліном під дих він вибиває залишки повітря з моїх легенів. Проте я досі стою на ногах.

Тут Джек хапає мене за обличчя, і я відчуваю, як агонія наповнює кожну клітинку мого тіла, коли бурхлива енергія, вібруючи, пронизує мене так інтенсивно, що здається, ніби мені відривають зв'язки від кісток, м'язи від сухожиль.

Кричу від того, як мене струшує якась внутрішня сила, якої я не розумію, — ніби він проникає своїми силами в моє тіло, всаджуючи в мене тисячу жал вібруючої енергії.

Тепер. Якщо не зроблю цього тепер, він мене вб'є. В очах уже майже потемніло.

Тремтячою рукою я видобуваю зі шкіряної кишені флакон і відкручую його.

Його садистська посмішка й багряні смуги навколо очей — це все, що я бачу, коли Джек посилає в моє тіло дедалі більше сили. Його руки зайняті, тож він надто одержимий перемогою, щоб чути, що я перестала кричати, і щоб бачити мої рухи.

— Він використовує свої сили, — гарчить Рідок.

На периферіях майже втраченого зору я бачу, як обабіч щось метушиться.

Я так міцно вбиваю флакон у Джеків вищир, що відчуваю, як у нього кришиться зуб.

Чийсь руки відтягують нас з обох боків. Я чую, як Рідок та Еметтеріо кричать, відриваючи руки одразу після контакту з моїм тілом. Усе, що робить Джек, передається від мене до них через дотик.

Зуби скрегочуть від болю, який поглинає мене всю. Моє тіло готове знепритомніти, щоб позбутися цих нестерпних тортур, але я відмовляюся піддаватися темряві, поки не почую Джекове хрипіння.

Його очі виходять далеко з орбіт, і він хапається руками за шию. Це просто відрух, реакція на перекритті дихальні шляхи.

Мої коліна не витримують, тож я падаю, здригаючись всім тілом від удару об мату, але так само дрижить і Джек, у конвульсіях дряпаючи нігтями свою шию. Його обличчя буряковіє.

Усе це триває секунди. Я бачу перед собою Рідока.

— Дихай, Сорренгейл. Просто дихай.

— Що з ним у біса таке? — питає хтось, дивлячись, як Джек корчиться від болю.

— Апельсини, — встигаю прошепотіти до Рідока, перш ніж вирублюся. — У нього алергія на апельсини.

Я непритомнію.

Коли отямлююся, я вже не на маті. Бачу, що за вікнами лазарету Квадранта цілительів настала ніч. Мене вирубило на кілька годин.

І це не Рідок розвалився в кріслі біля мого ліжка, розглядаючи мене так, ніби й сам хотів убити.

Це Ксейден. Волосся його скуповджене, наче він себе за нього смикав. Він грається, підкидаючи (ледь не наосліп) кинджал і ловлячи його за кінчик леза, тоді вкладає в кожуха й питає:

— Апельсини?

РОЗДІЛ

ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Знаю, ти не хочеш цього чути, але часом треба знати, коли завдати смертельного удару, Міро. Ось чому маєш переконатися, що Вайолет вступить у Квадрант писарів.

Вона ніколи не зможе забрати чиєсь життя.

«КНИГА БРЕННАНА», СТОРІНКА 70

Підсуваюся, щоб сісти на ліжку, але біль у руці одразу нагадує мені, що ще кілька годин тому там був кинджал. Тепер перев'язано.

— Скільки швів?

— Одинадцять з одного боку й дев'ятнадцять — з другого, — насуплює брови й нахиляється вперед, спираючись ліктями на коліна.
— Ти перетворила апельсини на зброю, Вайо-лють?

Я таки сідаю й знизую плечима.

— Працювала з тим, що було доступне.

— З огляду на те, як це врятувало твоє й моє життя, не можу сперечатися. Я теж не збираюся питати, як так стається, що ти завжди знаєш, кому кинуть виклик. — У цьому погляді є певна розлюченість, але й трохи полегкості — Те, що ти встигла сказати Рідоку, дало змогу Еметтерію вчасно доставити його сюди. На жаль, він за п'ять ліжок далі від тебе й житиме, на відміну від другокурсника в тому ряді. Ти могла вбити його й позбавити нас усіх багатьох клопотів.

— Я не збиралася його вбивати, — розпрямляю плече, перевіряючи його стан. Болить, але рухається. Обличчя моє теж не в кращому стані.

— Я просто хотіла, щоб він припинив убивати мене.

— Ти мала мені сказати, — це звинувачення зривається з його вуст як стогін.

— І ти нічого не зміг би вдіяти, крім як змусити мене здаватися слабкою, — примружую очі. — І взагалі-то тебе не було поруч уже кілька тижнів* щоб поговорити. Якби я не знала тебе краще, то подумала б, що той поцілунок тебе налякав.

От лайно, цього я не збиралася казати.

— Про це ми не будемо говорити. — Щось проблискує в його погляді, але швидко міняється на холодну маску байдужості.

— Серйозно? — Мала б і сама здогадатися, хоча б з того, як довго він мене уникав.

— Це була помилка. Ми з тобою приречені служити разом до кінця наших днів, без натяку на можливість утекти від одного з нас. Вступати в стосунки — навіть лише на фізичному рівні — колосальна помилка. Немає сенсу про це говорити.

Я ледве стримуюся, щоб не схопитися за груди й не перевірити, чи всі внутрішні органи на місці. Таке відчуття, ніби він щойно мене випатрав тими чотирма реченнями. Ні, він був так само захоплений мною, як і я ним. Я там була. Цього не можна переплутати з якимось миттєвим... ентузіазмом. Але, може, це був просто чурам.

— А що як я хочу про це говорити?

— Ну, то вперед, можеш вільно про це говорити. Але це не означає, ніби я мушу брати участь у розмові. Ми обоє маємо право на власні межі, і ось це мої. — Підсумковість його тону вивертає мій шлунок назовні. — Погоджуюсь, що тримати дистанцію — це не найліпше рішення, але якщо сьогоднішній маленький трюк мав на меті привернути мою увагу, то вітаю: тобі вдалося.

— Не знаю, про що ти говориш.

Перекидаю ноги на край ліжка. Де мої чоботи? Мушу вшиватися звідси якомога швидше, доки не виставила себе ще більшою дурепою.

— Очевидно, я більше не можу довіряти Ліаму твою безпеку, як і Ріаннон — твої тренування. Барлоу легко зміг тебе притиснути, тож від цієї миті беру те на себе.

— Що на себе? — зіщулюю очі.

— Усе, що стосується тебе.

Наступного дня в той самий час, коли ми мали б займатися польотами (якби не мінусова погода й завивання холоднечих вітрів ззовні), Ксейден виводить мене на мату. На щастя, на ньому сорочка, тож мені не доведеться відволікатися на те, що, як я знаю, під нею. Ні, він не лише вбраний у повний шкіряний комплект броні й чоботи, він іще й увесь обмотаний приблизно десятком різних піхов, з яких стирчить ЧИ не десяток різних кинджалів.

Чи це безмежно токсично, що мене так приваблює цей його вигляд? Можливо. Та від одного лише погляду мені вже стає жарко.

— Залиш свої леза поза матою, — наказує він, і цієї хвилини з десяток вершників починають дивитися в наш бік.

Принаймні Ліаму нарешті випало трохи часу на тренування, зокрема з Дейном.

Більшість загонів теж тут, використовують неочікувано звільнений час, тож, на щастя, усі зайняті тренуванням, а не спостерігають за нами.

— Однак ти озброєний, — показую поглядом на його кинджали.

— Ти або довіряєш мені, або ні. — Він злегка нахилив голову набік, оголюючи трохи більше тавро повстання, яке й так добре помітне навколо його шиї. Те саме тавро, якого я торкалася, коли він притискав мене до стіни фундаменту трохи більше ніж місяць тому.

Не. Про це ми не думаємо.

Однак у мого тіла немає проблем із пам'яттю.

Я довго й повільно видихаю, а тоді виходжу з мати й починаю витягати зброю. Кожен зі своїх кинджалів, а також ті, які здобула, кладу на землю.

— Я неозброєна. Тепер задоволений? — обертаюся до нього, виставляючи руки. Довгий рукав прикриває бинти, але пульсація в руці наполеглива. — Хоча, певне, ми могли б почекати кілька днів, поки загоїться рука. — Шви стягують, але бувало й гірше.

— Ні, — хитає головою, виймаючи один зі своїх кинджалів і наближаючись до мене. — Ворогові начхати, чи ти поранена. Він поверне це на свою користь. Якщо не навчишся боротися з болем, то нас обох уб'ють.

— Добре. — Я роздратовано переносю вагу тіла. Він не знає, що мені майже завжди боляче. Це, можна сказати, моя зона комфорту. — Це насправді непоганий аргумент, тому я дозволю тобі на нього спиратися.

— Дякую за твою доброту, — він усміхається, а я ігнорую миттєвий приплив тепла внизу живота. Він підводить руку, показуючи мені цікавий кинджал із коротеньким лезом. — Проблема не обов'язково в стилі бою. Ти швидка, а від серпня стала ще й збіса лихою супротивницею. Проблема в тому, що ти використовуєш кинджали, які легко вибити з рук. Тобі потрібна зброя, створена для твого типу фігури.

Принаймні він не сказав *слабкості*.

Вивчаю лезо в його руці. Воно прекрасне, з міцним чорним руків'ям, ригтованим тиррійським вузлами, старовинними міфічними рунами зі складними завитками и зав язками. Саме лезо явно відточене до смертельної досконалості.

— Це дивовижно.

— Воно твоє.

Підводжу на нього погляд, але не помічаю в чорних, як онікс, очах ні краплі обману.

— Я зробив це для тебе, — його губи ледь усміхаються.

— Що? — розтуляю широко рота, у грудях стискає.

Він так постарався для мене? Чорт. Це пробуджує в мені почуття, яких насправді я не хотіла б мати. Ніжні, бентежні почуття.

— Я серйозно. Бери.

Ковтаючи грудку недоречності цієї ситуації, я беру в нього ніж. На дотик здається міцним, але водночас він набагато легший від інших моїх кинджалів. Зап'ястя не напружується, а пальці зручно обхоплюють руків'я, що робить його набагато надійнішим, ніж ножі, які я лишила на підлозі.

— Хто зробив його?

— Я знаю тут декого.

— З квадранта? — дивуюся.

— Ти будеш здивована тим, як багато корисних знайомств можна знайти тут за три роки, — усміхається кутиками вуст, а я відверто витріщаюся на нього, аж поки не згадую, де ми перебуваємо.

— Неймовірно, — хитаю головою й повертаю йому ніж. — Ти знаєш, що я не можу його взяти. Нам дозволено мати лише ту зброю, яку ми здобули.

Здобувати зброю ми можемо лише у викликах або коли складемо відповідний залік із володіння. Є один арбалетик, на який я вже поклала око, але його ще потрібно заслужити.

— Власне, — він усміхається на мить, перш ніж переміститися з такою швидкістю, яку навіть складно уявити. Він швидший навіть, ніж Імоджен, і демонструє це, легко збиваючи мене з ніг підніжкою.

Легкість, з якою він кладе мене на лопатки, водночас страшна і... до безглуздя збудлива, особливо коли відчуваю тягар його стегон між своїх ніг. Мушу стиснути в кулак усю силу волі, щоб утриматися від спокуси змахнути з його чола пасмо волосся. *Це була помилка.*

Хіба що якимось чином моя пам'ять зараз охолоне.

— І в чому сенс цього прийомчика? — питаю, розуміючи, що він навмисно зробив це так, щоб не вибити з мене дух.

— На моєму тілі десятки таких кинджалів, а тепер спробуй мене роззброїти, — уїдливо поглядає на мене. — Хіба що не знаєш, як упоратися із супротивником, який на тобі, бо коли так, то це геть інша проблема.

— О, я знаю, як поводитися, коли ти зверху, — кажу тихо, приймаю виклик.

— Але тобі не сподобається те, що станеться, якщо штовхнеш мене, опускається губами до мого вуха.

— А може, і сподобається. — Я обертаюся так, щоб легко торкнутися губами його вуха.

Він рвучко відсовується, і від палкості його погляду я одразу усвідомлюю, де саме з'єднані наші тіла.

— Маєш роззброїти мене, перш ніж я перевірю нашу теорію перед усіма в цьому залі.

— Цікаво. Не знала про твої ексгібіціоністські замашки.

— Дізнаєшся, якщо наполягатимеш, — він зиркає на мої губи.

— Гадала, ти казав, що цілувати мене було помилкою.

Мені байдуже, чи дивиться весь квадрант, якщо це означає, що він знову мене цілуватиме.

— Так і є, — самозакохано либиться він. — Просто хотів навчити тебе, що ножі — це не єдиний спосіб роззброїти суперника. Скажи, Вайоліть, ти зараз озброєна?

Самовпевнений козел.

Я сміюся й починаю виривати ножі з піхов, розкидуючи їх по маті, поки він нетерпляче спостерігає. Тоді обхоплюю ногами його стегна й усією вагою заносюся вліво, перевертаючи Ксейдена на спину. Звісно, він піддається, а я в жодному разі не хотіла б опинитися зверху, якщо він цього не хоче. Притискаю ліктем його груди й викрадаю інші кинджали, якими він обвішаний збоку.

— І наостанок, — кажу, з усмішкою нахилиючись уперед (наші розігріті тіла ледь пашать) і вириваючи останній кинджал прямо з його руки. — Дякую.

Останнє лезо за мною, і Ксейден, відштовхуючись долонями від підлоги з надприродною силою, перекочує нас назад. Моя спина знову цілується з матою.

— Це... — вдихаю повітря, бо його рух потрясає мене всю аж до пальців ніг, а особливо міцно — між стегнами. З усіх сил пручаюся бажанню вигнутися до нього й перевірити, чи справді він вважає той поцілунок за помилку. — Нечесно використовувати сили на маті. — Магічні. Сексуальні. Чи будь-які інші. Усе це нечесно.

А це ще одна річ. — Він схоплюється на ноги, подає руку, і я тримаюся за неї. Мою голову заносить, коли я встаю. *Тільки не тепер. Не йди обертом зараз.* — Еметтеріо не дозволяє сили на тренувальному майданчику, щоб вирівняти умови гри під час викликів. Це тут. Але там? У полі всі засоби рівні, і тобі потрібно навчитися використовувати все, що маєш.

— Я не так багато вмію, крім заземлення, закривання й пересування аркуша пергаменту.

Вкладаю новий кинджал у піхви, потім збираю інші й роблю те саме. Вони справді милі, усі позначені різними рунами. Шкода, що багато століть тому під час об'єднання велику частину тиррійської спадщини було втрачено, включно з більшістю рун. Я навіть не знаю, що вони означають.

— Ну, схоже, над цим нам теж доведеться попрацювати. — Він зітхає і стає до бою. — А тепер доведи своє прізвисько і з усіх сил спробуй убити мене.

Лютий пролітає в тумані виснаження. Ксейден займає кожну нерозплановану хвилину мого дня, а Дейн постійно скрипить зубами, що керівник відсторонив мене від тренувань рою, бо приготував для мене щось набагато важливіше.

Це зазвичай означає падіння моєї дули на мату тренувальної зали.

Ненавиджу їх обох.

Майже.

Складно сперечатися з результатами, коли я вчуся битись із найсильнішим супротивником у квадранті. Мені ще тільки належить перемогти його, але ця думка мене не тривожить. Бо це значить, що він не піддається.

Він також більше не цілує мене, навіть коли я підбурюю його до цього.

Березень приносить тонни нового снігу, який щодня доводиться розгрібати перед ранковим шикуванням. У ті хвилини, коли тавро на спині горить так, що, здається, я можу вискочити з власної шкіри, якщо внутрішня сила не вирветься на волю, думаю про те, що досі не маю печаті. Минуло вже майже три місяці.

Щоранку я прокидаюся й думаю, чи це часом не той день, коли раптово спалахну.

— Шарпа Гунтер, — читає капітан Фіцгіббонс, тримаючи в рукавицях задубілий пергамент списку загиблих. Цього тижня тепліше, але лише трохи. — І Мушин Веді. Ми віддаємо їхні душі Малеку.

— Веді? — питаю Ріаннон після шикування, високо підвівши брови.

Я не дуже його знала, бо він був із Другого крила, але його ім'я у списку однаково шокує. Його вважали одним із найкращих вершників з нас усіх.

— Ти не чула? — підтягує вона хутрянний комір плаща вище. — Його печать породжувала силу просто посеред лекції Карра, і він спалахнув.

—Згорів... на смерть?

Вона киває.

—Тара казала, ніби Карр вважав, що він зможе викликати вогонь, але коли це вперше сталося, то Веді просто не зміг впоратися з першим спалахом і...

—Загорівся, як смолоскип, — додає Рідок. — У такі миті, мабуть, радієш, що твоя сила печаті ще ховається, правда?

—Ховається — можна й так сказати.

Крім тої здібності, про яку я не маю права навіть пискнути, проти інших я саме те, чого моя мама Не терпить найбільше, — сіра посередність. І це не так, що я можу піти до Терна чи Андарни й просити їх допомогти. Сила печаті — це виключно *про мене* і про те, що я досі не проявляю, хоч тавро на спині жалить постійно, нагадуючи про себе. Глибоко всередині я ще плекаю надію, що моя сила не з'являється так довго тому, що вона справді надзвичайна й не лише корисна, а й теж... значуща, як було в Бреннана.

— Це мене так і підбиває прогуляти заняття, — каже пошепки Ріаннон, хухаючи на свої долоні.

— Жодних прогулів, — попереджає Дейн, звертаючи на нас суворий погляд. — У нас кілька тижнів до Битви загонів, для перемоги в якій потрібно, щоб кожен із вас показав усе, на що здатен.

— Та годі тобі, Аетосе, — фиркає Імоджен. — Думаю, ми всі знаємо про рій у чоті «Хвіст» Другого крила, який нас розгромить уцент. Ти хоч раз бачив, як вони біжать угору по Рукавичці? Я майже переконана, що вони були там, хоча вона ще вкрита кригою.

— Ми переможемо, — проголошує Ціанна, заступниця нашого командира. — Може, Сорренгейл і затримає нас на Рукавичці, — морщить вона гачкуватий ніс, — ну, може, ще й у частині володіння, зважаючи на темпи, з якими вона...

— Ой, дякую, — складаю руки на грудях, думаючи, що я зате найліпша, коли йдеться про заземлення.

— Однак здібностей Ріаннон більш ніж достатньо, щоб усе те компенсувати, веде далі Ціанна. — І всі ми знаємо, що Ліам і Гітон збираються знищити супротивників па килимі. Залишаються тільки маневри польотів та інші завдання, які придумують судді цього року.

— Оце і все? А я думав, що буде важко, — сарказм, що виливається з Рі-дока, досить влучний, щоб заслужити на дикий позирк Дейна.

— Вас лишилося десятеро, — каже Дейн, оглядаючи нашу групу. — Загалом виходить дванадцятаро, що ставить нас у не вигідне становище проти кількох інших роїв, але, думаю, ми впораємося.

Ми втратили двох новачків минулого тижня, коли печать молодшого з них раптово проявилася під час Бойового сповіщення і вони обидва замерзли на смерть за кілька секунд, ледь не забравши з собою Рідока на той світ через контакт. Він лікувався від обмороження, але жодних серйозних уражень не мав. Тепер лише Надін і Ліам залишилися з групи, яку до нас долучили після Обмолоту.

— Мені потрібно, щоб ви були на заняттях, — зиркає на мене. — Особливо ти. А сила печаті була б узагалі помічна, знаєш. Тож, якщо можеш, будь ласка, зроби це. — Таке враження, ніби він останнім часом не може вирішити, як ставитися до мене — як до першокурсниці, якій важко, але яка старається, чи як до дівчини, з якою він виріс.

Ненавиджу, як усе між нами не вирішено, таке все липке, ніби одягаєшся, перш ніж висохнеш після ванни, але, хай там що, це той самий Дейн. Принаймні він нарешті підтримує мене.

Сьогодні вона пропускає лекцію Карра, — втручається Ксейден, з'явившись за спиною Соєра, який спішить йому поступитися.

Ні, не пропускаю, заперечую, намагаючись не зважати на прискорене через його появу серцебиття.

Вона мусить там бути, стискає зуби Дейн. — Якщо крило не має нагальніших завдань для курсантки Сорренгейл, найкраще для неї зараз вкладати зусилля в розвиток навичок проявляння.

Думаю, ми обоє розуміємо, що там вона не проявить печаті. Якби та кімната була для цього потрібна, то вона вже це зробила б. — Погляд, яким Ксейден міряє Дейна, не побажаєш навіть ворогу. Це не злість і навіть не обурення. Це якесь... роздратування. Він дивиться на Дейна так, ніби його претензії просто нижче від його рівня, що, зрештою, так і є, якщо брати до уваги вертикаль командування. І так, крило має важливіші справи для неї.

Сер, я лише хочу сказати, що вважаю за недоцільне, щоб вона за цілий день навіть не вправлялася у викликанні, і як її командир.

Йому не відомо, що Ксейден під час спарингів додатково тренує мене і в цьому.

— Свята Данно, — зітхає Ксейден, ніби звертаючись до богині війни, тоді видобуває з кишені плаща годинник і тримає його на простягнутій долоні. — Візьми його, Сорренгейл.

Глипаю на них і думаю, що краще ці двоє владнали б свій срач без мене, але шанси, що це станеться, дорівнюють приблизно нулю. Суто з міркувань здорового глузду ставлю уявні стопи на підлогу Архіву. Розжарена до білого сила кружляє довкола мене, ганяючи сотні мурашок по шкірі рук і куйовдячи волосся на потилиці.

Я витягую праву руку й домислюю силу, яка в'ється між пальців і поколює струмом, коли я формую з неї долоню й простягаю її до Ксейдена за кілька метрів від мене.

Раптова зупинка, ніби волокна сирої магії вдаряються в стіну, але тоді вона знову піддається і я контрольовано витягую охоплену променями долоню далі.

Коли моя сила торкається Ксейденової руки, чоло тріщить, наче тліюча голівешка, але я затискаю кишеньковий годинник ментальним кулаком і тягну його до себе.

Він, бляха, *важкий*.

— Ти зможеш, — підбадьорює Ріаннон.

— Дай їй зосередитися, — угамовує її Соєр.

Тут годинник падає вниз, але я різко смикаю рукою, тягнучи силу, наче мотузку, і він летить у мій бік. Підхоплюю його лівою рукою, перш ніж годинник лясне по моєму обличчю.

Ріаннон і Рідок аплодують.

Ксейден підходить і вириває годинник з моїх пальців, кладе його назад у кишеню.

— Бачив? Вона практикується. А тепер у нас інші справи.

Він кладе руку на мою спину й виводить мене із натовпу.

— Куди ми йдемо?

Ненавиджу своє тіло за те, як воно піддається Ксейдену, але щойно той прибирає руку, я одразу тужу за його доторком.

— Підозрюю, що ти не носиш під плащем куртку для польотів?

Він відчиняє двері в гуртожиток і пропускає мене вперед. Робить це так невимушено, що я розумію: це не просто вихованість, **це його натура**. Це зовсім не вписується в ту картинку, що... в усе, **що я про нього досі знала**.

Мовчу, дивлячись на нього так, ніби ми **вперше бачимось**.

— Що? — питає пін, зачиняючи за нами двері й закриваючи нас від морозного протягу.

— Ти відчинив мені двері.

— Давні звички страшно живучі, — знизує плечима. — Так уже виховував мене батько.

✓

Він миттю замовкає й відводить погляд. Бачу, як напружується кожен м'яз його тіла, так ніби він готується до атаки. Серце стискається, коли я бачу вираз його обличчя. Смуток — це почуття мені добре відоме.

Тобі не здається, що якимось заохолодно для польотів сьогодні? — намагаюся допомогти, змінивши тему.

У його очах той біль, що ніколи не вмирає — як непередбачуваний приплив, який безжалісно затоплює берегову лінію.

Він кліпає, і біль відступає:

— Зачекаю тут.

Киваю й поспішаю переодягнутися в шкіряні речі з хутряною підкладкою, які нам видають для зимових польотів. Коли повертаюся,

на ньому вже знову та холодна нечитна гримаса, тож я розумію, що сьогодні відчинених дверей уже не буде.

Ми виходимо й прямуємо через двір, якій залишають курсанти, поспішаючи на лекції.

— Ти так і не відповів.

— Про що? — Він вдивляється у ворота проходу до летовища і йде таким широким кроком, що мені доводиться, трясця, ледь не бігти, щоб встигнути за ним.

— Про погоду. Чи не надто холодно для польотів?

— Третій курс сьогодні літатиме, після обіду. Каорі та інші викладачі просто жаліють вас, бережуть до Битви загонів, та й вони добре знають, що вам потрібно тренуватися в навичках.

Ксейден штовхає ворота, а я поспішаю за ним.

— А мені не потрібно тренуватися? — мій голос відлунює в тунелі.

— Перемога в Битві загонів — це дрібниця, яка не має багато спільного з твоїм виживанням. Ти будеш на фронті раніше, ніж усі вони потраплять на наступний курс.

Світло з магічних ламп вирає на гострих рисах його обличчя, щоразу відкидаючи на стіну зловісні тіні.

— То що станеться наступного року? — запитую, коли ми виходимо з іншого кінця проходу. Сніг на мить засліплює мене. Виблискує обабіч стежки двома зібраними за цілу зиму купами. — Я піду на передову?

— Без варіантів. Невідомо, як довго Стейл і Терн зможуть витримати розлуку. Найімовірніше, нам обом доведеться чимось жертвувати, щоб ті двоє почувалися щасливими.

Чого явно не скажеш про нього, але я й не виню його. Після трьох років у квадранті я теж хотіла б якнайшвидше звідси звалити. Шлунок скручується вдвоє, коли розумію, що після випуску я також відчую себе в його шкірі, не маючи жодного впливу на те, як зв'язок із драконами визначатиме наші призначення в майбутньому.

Я киваю, не маючи інших слів, і мовчазна згода супроводжує нас далі дорогою до Рукавички.

— Це Друге крило, — помічаю, як їхній рій із чоти «Хвіст» спускається просто в самий низ уздовж Рукавички. — Ти впевнений, що не хочеш, щоб твої рої теж тут тренувалися?

— Коли я був на першому курсі, — загинається вгору куточок його рота, пускаючи тріщину в його нелюдському вигляді, — то теж думав, що перемога в Битві загонів надважлива. Однак коли будеш на третьому, то побачиш, що речі, які ми там робимо... — Він витягує підборіддя. — Скажімо, що просто ігри там набагато смертельніші.

Ми підходимо до сходів, що ведуть на летовище, але на них уже хтось є, тож я поступаюся дорогою, щоб дати їм спуститися.

Коли вони підходять ближче, серце одразу реагує й намагається вискочити з грудей. Я одразу напинаюся спиною і стаю струнко. Це комендант Панчек і полковник Аетос.

Виходячи першим, Дейнів батько дарує мені усмішку:

— Вільно. Маєш добрий вигляд, Вайолет. Гарні льотні смужки, — показує на свої вилиці, де проступають такі самі сліди від льотних окулярів. — Налітала вже багато годин, мабуть.

— Дякую, пане полковнику. Так і є. — Я розслабляю поставу й усміхаюся у відповідь, однак губи мої скуті. — У Дейна також усе гаразд. Він командир мого рою цього року.

— Він мені казав, — полковник усміхається своїми карими очима, такими ж теплими, як і в Дейна. — Міра питала про тебе, коли ми

об'їжджали Південне крило минулого місяця. Не переживай, наступного року матимеш привілей листуватися, і ви зможете спілкуватися частіше. Ти, напевно, за нею тужиш.

Щодня, підтверджую, киваючи головою. Позбавляюся таким чином надлишку емоцій. Набагато легше вдавати, ніби те, що за стінами, мене не цікавить, аніж занурюватися в те, як сумую за сестрою.

Ксейден напружується, коли зі сходів виходить моя мама. *Дідько.*

— Ма. — це я белькочу, звертаючи на себе увагу.

Вона обертається и ловить мій погляд. Минуло майже шість місяців, відколи бачила п востаннє; і хоча прагну бути такою ж спокійною, як вона, такою ж безсторонньою, у мене просто не вийде. Я не така складна, як вона, як Міра. Я дочка свого батька.

Її оцінний погляд — це позір генерала-командувача на курсантку Басгіату. У н виразі немає тепла, лише формальність. Завершивши огляд, вона зауважує:

— Я чула, у вас проблеми з розвитком магічних навичок.

Я лише кліпаю на неї й відступаю так, наче фізична дистанція може захистити мене від її крижаного докору.

— У мене найкращі захисні навички на курсі.

Вперше я насправді радію, що ще не маю сили печаті й не даю їй чогось, чим можна хвалитися.

— З таким драконом, як Терн, я саме цього й очікувала б, — мати зводить брови. — Інакше вся ця неймовірна сила була б... — зітхає, випускаючи пару в холодне повітря. — Змарнована.

Я щосили намагаюся проковтнути клубок, що росте в горлі:

— Так, пані генерал.

— А проте про вас говорять. — Її погляд ковзає по моїй маківці, і я знаю, що вона дивиться на косу зі срібним кінчиком, яка, на її думку, позначає мене як прокляту. Це волосся, казала мені, краще підстригти.

— Справді?

Вона реально розмовляє про мене з кимось?

— Нам усім цікаво, яку силу — якщо така є — ви отримуєте від золотої дракониці. — Вона кривить уста в усмішці, яка їй здається, напевно, м'якою та ніжною, але я на це не ведуся. Я знаю її надто добре.

— Ні, — одне-єдине слово від Терна, яке гримить крізь усе моє тіло. — *Не говори про це.*

— Поки жодної сили від неї, — проводжу язиком по своїй потрісканій нижній губі. Зима — це пекло для польотів. — Андарна сказала мені, що перохвости не можуть передавати силу своєму вершнику через канал. — Тільки дарувати. Але я не збираюся про це говорити. — Ось чому вони нечасто пов'язують себе з вершниками.

— Або й ніколи, — втручається Дейнів тато. — Ми насправді сподівалися, що ти попросиш свою драконицю дозволити нам її дослідити. Звісно, суто з міркування наукової доцільності.

У мене скручує живіт. Вони будуть штурхати її І ТИЦЯТИ В неї боз-на скільки часу, щоб заспокоїти власну наукову цікавість, і може, їм навіть пощастить випадково наткнутися на приховану силу молодих драконів. Ні, дякую.

На жаль, не думаю, що це її влаштує. Вона досить скритна, навіть зі мною.

Шкода, каже полковник Аетос. — Деякі наші писарі займаються цим ще з часу Обмолоту, але єдина згадка про силу перохвостів, яку вони змогли знайти в Архівах, має кілька століть, і це смішно, бо я пам'ятаю, як ваш батько трохи досліджував друге кровланське

повстання й тоді згадував щось про перохвостих, але ми якось не можемо знайти того фоліанта. — Він чухає чоло.

Мама дивиться на мене в очікуванні, ніби запитує, не озвучуючи запитання.

Здається, йому не вдалося закінчити дослідження цієї конкретної історичної події перед смертю, полковнику Аетосе. Навіть не знаю, де його записи, вимовляю так правдиво, як це тільки можна.

Я точно знаю, де його нотатки — у тому місці, де батько проводив більшість позаробочого часу. Однак є щось у попередженні Терна, тож я просто не можу їм сказати.

Дуже шкода, мама знову силується всміхнутися. — Рада бачити вас живою, курсантку Сорренгейл. — Її погляд перебігає на того, хто стоїть поруч зі мною, і застигає у сталевій гримасі. — Навіть якщо товариство, до якого вас змушено, більш ніж сумнівне.

Чорт. Чорт. Чорт.

Я не можу заступитися за Ксейдена, бо тоді він здаватиметься слабким, **віть не** можу глянути в його бік, не виказавши матері, у чому полягає моя відданість... і не викриваючи себе.

-Мені вже здавалося, що ми вирішили ці питання кілька років тому, -каже сейден тихим голосом, але я відчуваю, що він нап'явся, ніби тятива.

м... Мама відвертається в бік цитаделі, збираючись іти, і наоста-

додає. Подивимося, чи впораєтеся ви з силою печаті, курсантку Сорренгейл. За вами спадщина, якій належить відповідати.

, пані генерал, неформальне звертання вартувало б мені надто дорого и легко підірвало б довіру, яку мені доводилося формувати останні вісім місяців тут.

адий був тебе бачити, Вайолет, — співчутливо всміхається мені Дейнів батько, а Панчек, ігноруючи нас, біжить за моєю мамою.

Я не розмовляю із Ксейденом, поки ми підіймаємося сходами. З кожним кроком злість усередині наростає, і вже нагорі я стаю великою лютою кулею на вершині скелі.

— Ти не розповіла їй про напад у спальні, — каже він. Саме каже, не запитує. — І я не маю на увазі того, що я там був.

Чудово розумію, про що він.

— Я її майже не бачу. А до того ж ти сам просив мене не розповідати.

— Не знав, що воно аж так між вами, — каже Ксейден напрочуд м'яким тоном, коли ми починаємо спускатися коробкою каньйону до летовища.

— О, це ще нічого, — кидаю я, навмисно роблячи свій тон якомога легковажнішим. Вона взагалі ігнорувала мене майже рік, коли тато помер. — Сміх злітає з моїх губ у солодкавому тоні самоприниження. — І це було майже те саме, що й усі роки, які вона провела, ледве терплячи моє існування, бо я не була така ідеальна, як Бреннан чи Міра. — Я не маю цього казати. Ідеться про речі, які родини зазвичай ховають у шафі, щоб носити свою відшліфовану репутацію, наче броню.

— Отже, вона погано тебе знає, — зауважує Ксейден, не відстаючи від моїх шалено швидких кроків.

— Або бачить наскрізь, — жартую. — На жаль, проблема в тому, що я ніколи не розумію, що відбувається. Я надто зайнята спробами відповідати всяким недосяжним планкам, які встановлює моя мати. І не маю часу навіть задуматися, чи мені раптом не наплювати на її стандарти. — Примружую очі й дивлюся тепер на нього. — Що це взагалі було? Які питання ви вирішували багато років тому?

— Просто нагадую їй, що вже заплатив ціну за свою відданість, — Ксейден насуплюється й дивиться вперед.

— І яку? — питання вислизає з мене, перш ніж встигаю зупинити свій дурний язик.

Не можу не згадати, що сказав тоді Дейн про те, чому Ксейден має причини ніколи не пробачити моїй матері.

— Тримайся меж, Вайо-лють. — Він опускає голову рівно на мить, а коли підводить, на ньому вже знову та відполірована маска, яку він так добре вміє надівати.

На щастя для нас обох, напругу знімають Терн і Стейл, які приземляються на полі перед нами в супроводі блискучої меншої дракониці, що одразу змушує мене всміхнутися.

— Ми сьогодні всі літаємо? — запитую, стежачи за тим, як він підходить до драконів.

— Сьогодні ми всі вчимося. Тобі потрібно навчитися триматись у сида-лиці, а мені потрібно зрозуміти, чому тобі це гак складно, — відповідач Ксейден. — Андарні треба навчитися не відставати, а Терну — ділитися простором у щільнішій групі польоту, бо всі інші дракони, крім Стейл, надто налякані, щоб підлетіти ближче.

Терн хухає на знак згоди.

— А Стейл? — запитую, дивлячись на гігантську синю драконицю. Ксейден усміхається.

— Вона вже майже три роки є лідеркою. Тож має навчитися слідувати за іншими. Принаймні хай спробує.

Пихтіння Терна підозріло схоже на сміх, і Стейл накидається на нього, оскалюючись до його шиї на кілька сантиметрів.

— Міждраконячі стосунки — це щось, чого не осягнути, — бурмочу під ніс.

— Так? А спробуй якось розібратися в міжлюдських. Стільки само жорстокості, зате менше вогню. — Ксейден сідає так легко, що я можу лише позаздрити. — А тепер летімо.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Значення Битви загонів набагато більше, ніж розповідають командири крил. Вони люблять жартувати, що це просто гра, привід похизуватися для членів переможного рою та їхнього командира, але це не так. Вони всі дивляться.

Командувач, викладачі, офіцери — усім кортить побачити, хто зійде на вершину.

Ще більше їм кортить побачити, хто впаде.

«КНИГА БРЕННАНА», СТОРІНКА 73

Здавайся, — кричить Ріаннон до хлопця з Другого крила, який намагається підтягнутися вперед, лежачи на маті й учепившись нігтями в її поверхню. Ліам зверху, він затис його ногами в замку й давить у поперек, вигинаючи з нього якусь неймовірну дугу.

Серце моє б'ється пришвидшено, бо азарт сьогоднішніх двобоїв сягає апогею.

Це останнє випробування в цій частині Битви загонів. Натовп натискає, штовхаючи нас у спину, змушуючи постійно боротися за своє місце, щоб не впасти на килимок. Після двох змагань ми посідаємо сьоме місце з двадцяти чотирьох у таблиці, але якщо Ліам переможе, ми перескочимо одразу на третє.

Мій час польоту в перегонах на Рукавичці був найдовший з усіх у рою, але це лише тому, що я всю дорогу наполягала, аби Терн не використовував магії й не прив'язував мене до сідалища — тоді доводилося витратити дорогоцінні секунди на те, щоб він щоразу пірнав униз, підловлював мене і кидав назад у сідалище. Раз, другий, третій. Однак присягаюся: синці на моїй лупі болять набагато менше, ніж насмішки й зауваги Терна, що я принизила весь його родовід, коли ми перетнули фінішну пряму останніми.

Мікаель кричить від болю. Звук різкий, проймає вуха, тому привертає мою увагу до того, що відбувається переді мною. Ліам міцно тримається й використовує свою перевагу.

— Ох, чорт, це, мабуть, боляче, — чути мій голос у натовпі першокурс-ників-уболівальників.

— Ага, одразу ходити він точно не зможе, — погоджується Рідок, аж зіщулюючись від неймовірної дуги, у яку зігнуто спину Мікаеля — вона ніби зламаний хребет.

Знову крик Мікаеля, і він таки тричі ляскає долонею об мату. Натовп реве.

— Так! Давай, Ліаме! — це Соєр кричить позаду мене, коли Ліам кидає Мікаеля, лишаючи його виснажене тіло на килимку.

— Ми виграли! — біжить до нас Ліам, і я потрапляю в рій рук, криків і радісних оплесків команди.

Я майже впевнена, що бачу десь там Імоджен у цьому маленькому рукопашному захваті.

А от Дейна не бачу, де він? Він таке нізащо не пропустив би з власної волі.

— Ваш переможець! — викрикує професор Еметтеріо.

Його голос дзвенить на всю залу, перекриваючи пожвавлені крики юрби. Ліам виривається з наших обіймів і виходить уперед. — Ліам Мейрі з другого рою, чота «Полум'я», Четверте крило!

Ліам здіймає руки на знак перемоги й обертається довкола. Звуки оплесків дзвенять, як музика, в моїх вухах.

Комендант Панчек виходить на килимок, а Ліам, стікаючи потом, долучається до решти команди.

— Знаю, усі ви очікували, що фінальна частина змагання відбудеться завтра, але в мене й комісії є для вас несподіванка.

Після цього вступу увага кожного вершника належить йому.

— Отже, замість того щоб сказати вам, яке саме буде це завдання й дати можливість ввечері все спланувати, ми вирішили, що ваше останнє випробування почнеться зараз, цієї години! — Він усміхається, розводить руки й обертається довкола, як це щойно робив Ліам.

— Сьогодні? — тихо перепитує Рідок.

— Дейна тут немає, — панікую, — Ціанни теж.

Чорт, — шепоче Імоджен, виглядаючи з-над юрби на всі боки.

— Як ви вже, мабуть, помітили, ваших командирів та їхніх заступників... ми, скажімо, відділили разом з командирами чот і крил. І ні, якщо хтось питає про це, вашим завданням не буде їх відшукати. — Командувач походить по колу на маті, звертаючись до всіх і кожного в залі: — Сьогодні вам належить поділитися на рої й виконати завдання без допомоги та підказок ваших командирів.

— Хіба це не заперечує сам принцип існування командирів як таких?
— запитує хтось.

— Завдання командирів — сформувати згуртовані підрозділи, які зможуть виконати місію й після їхньої смерті. Вважайте, що ваші командири... загинули, — Панчек знизує плечима й радісно всміхається. — Ви тепер самі за себе, вершники. А місія ваша проста: знайти й здобути — будь-якими доцільними засобами — те, що дає найбільшу перевагу нашим ворогам в умовах війни. Командири будуть неупередженими суддями, а команда-переможниця отримає шістдесят балів.

— Цього нам вистачить, щоб вийти на перше місце! — шепоче Ріаннон, тримаючи мене під руку. — Можемо поборотися за славу й

потрапити на фронт!

— Які обмеження? — питає хтось справа.

— Ваші межі — це стіни Басгіату, — відповідає Панчек. — Тому навіть не думайте, щоб притягнути сюди якого-небудь дракона. Вони вас спопелять із почуття огиди.

Чутно розчарування в рою зліва від нас.

Соєр і Гітон, звісно, перші пішли за Імоджен, і от вона вже веде нас, немов каченят шнурком, за собою до качалки.

— Ти молодець, — хвалю Ліама, який іде поруч і досі важко дихає після двобою.

— Епічна перемога. — Рідок подає Ліамові бурдюка, і той блискавично осушує його до останньої краплі.

— Ходімо, ходімо, — підганяє Імоджен біля відчинених дверей. Вона швидко рахує наші голови, а тоді зачиняє двері й замикає їх.

Сідаю на одній із лав між Ріаннон та Ліамом.

— Перше запитання. Хто хоче взяти на себе командування? — питає Імоджен, дивлячись на нас десятох.

Рідок — перша рука догори.

Ріаннон одразу повертається й тягне його руку вниз.

— Ні, — хитає головою, — ти перетвориш все це на черговий прикол.

— Слушно, — погоджується той, знизуючи плечима.

— Ліам? — питає Квінн, зводячи брови.

— Ні, — хитає він головою й замість пояснень просто переводить погляд на мене.

— Ніхто не збирається мене сьогодні приборати, — заперечую.

Він обертається назад до Імоджен і знову хитає головою.

Ну а вона, звісно, киває. Ці двоє з команди Ксейдена.

— Командуй далі, — пропонує Ріаннон, — тобі вдається, бо ми ж тут.

Кімнатою прокочується хвиля згоди.

— Емері, Гітон, — запитує Імоджен. — Ви третій курс, це ваше право.

— Ні, дякую, — Гітон відхиляється плечима до стіни й спирається на неї

— Не-а. Є одна причина, з якої ніхто з нас не хотів би бути командиром, — додає Емері, сідаючи поруч із Надін. — А ти, Надін, маєш причини, які не дадуть тобі кілька годин добре виконувати накази Імоджен?

Кожен із нас повертається обличчям до першокурсниці, яка ніколи не приховувала своєї нелюбові до таврованих. Знаючи тепер, що вона з північного села на кордоні провінцій Дейконшир і Тиррендор, можу її зрозуміти. Що не значить, ніби я з нею погоджуюся. Тому ми не зовсім дружні з нею.

Вона помітно сковтує, її нервовий погляд пробігає по кожному з нас.

— Я не заперечую.

— Добре, — Імоджен складає руки на грудях, зап'ястя з тавром визирає з-під її туніки. — У нас лишилося трохи менше ніж три години. Які є ідеї?

— Може, якась зброя? — пропонує Рідок. — Аркбаліста в руках ворогів була б смертоносною зброєю проти наших драконів.

Надто велике, — рішуче відкидає пропозицію Квінн. — Є лише один екземпляр у музеї і, чесно кажучи, смертоносний у нього не так постріл, як пусковий механізм.

Ще? — Імоджен поглядає на кожного з нас.

— Можемо вкрасти в Панчека тру... — Рідок не встигає договорити, бо Ріаннон затуляє йому рота долонею.

— І саме тому ми не хочемо, щоб ти командував, — вигинає брови дужкою.

— Ну ж бо, думайте щось, думайте! Що може принести найбільшу користь ворогу? — вона морщить брови над своїми блідо-зеленими очима.

— Інформація, — відповідає Ліам. Він зиркає на мене й питає: — Вайолет, а що як викрасти зведення новин з Архіву? Маю на увазі ті, що приходять із фронту?

— Уже сьома, — я хитаю головою. — Архів замкнений, а це таке сховище, до якого навіть магією не торкнешся. Уся кімната герметично зачинена на випадок пожежі.

— Холера, — зітхає Імоджен. — Хороша була ідея.

Усі починають радитися, перекрикуючи одне одного, коли потрібно запропонувати ідею на загальний розгляд.

Інформація. Ідея набуває форми, але від цього лише міцніше скручує в моєму шлунку. Це був би номер, з яким не порівняється ніщо. Але... Хитаю головою. Надто ризиковано.

— Про що думаєш, Сорренгейл? — запитує Імоджен, і кімната завмирає. — Я аж бачу, як маленькі коліщатка обертаються у твоїй голові.

— Та таке, — перебігаю очима по своєму рою.

А може, й не таке вже воно?

— Ану вставай і виходь сюди, будемо міркувати, — наказує Імоджен.

— Не, ну серйозно, це божевілля. Значить, це просто не вдасться. Якщо нас спіймають, напевно, кинуть усіх у каземат. — Я затуляю рот, щоб не бовкнути чогось більше.

Однак запізно: очі Імоджен уже загорілися від цікавості.

— Так. Сюди. Ставай. І розкажуй, — наказує вона, щоб я не думала, що тут можна викрутитися.

— У нас є магічні навички, правильно? — Стою, проводячи руками по боках і відчуваючи руків'я шести кинджалів у піхвах.

— Усіма доступними засобами, — повторює Гітон умови випробування.

— Прекрасно. — Гойдаюся на п'ятках, упорядковуючи думки, які мають скласти хороший план. — Знаю, що Рідок може керувати кригою, Ріаннон уміє переміщувати, Соєр керує металами, Імоджен може стирати коротку пам'ять...

— А ще я швидка, — додає вона.

Таки є в них щось спільне із Ксейденом.

— Що в тебе, Гітоне? — запитую.

— Можу дихати під водою.

Кліпаю.

— Клас, але, мабуть, нам це не знадобиться, якщо ми робитимемо те, що я думаю. Емері?

— Я можу контролювати вітер, — усміхається. — Дуже багато вітру.

Гаразд, це може бути корисним для захисту, але не зовсім те, що я шукаю.

Мої чоботи риплять об підлогу, коли я повертаюся обличчям до Квінн.

— Астральні проєкції. Ти бачиш моє тіло в одному місці, а вже наступної миті я в іншому.

Прозріваю приблизно так само, як половина рою.

— Так, знаю, це дуже круто, — вона підморгує, збираючи кучері у хвіст.

— Так. *Це* ми можемо використати. — Я прокручую в голові найпростіший спосіб зробити це.

— Про що думаєш, Сорренгейл? — питає Імоджен, пригладжуючи своє коротко підстрижене волосся за вухом.

— Ви скажете, що я злетіла з катушок, але якщо нам вдасться це втнути, то ми обов'язково виграємо.

Може, я недостатньо крута для своєї матері, але я точно знаю, де вона зберігає найціннішу інформацію.

— І?

— І ми вломимося в кабінет моєї мами.

Ти, бляха, конкретна збоченка, — корчиться Рідок дві години по тому, відхиляючись від Квінн, точніше від її астральної форми, бо тіло Квінн безпечно сидить собі в качалці разом із Йтоном.

Решта з нас прокрадається коридорами Квадранта цілителів. Ми вже зіштовхнулися раз із роями із Третього та Другого крила, але жодному з нас не вистачило часу, щоб допитати або затримати когось із них.

Ми вийдемо з цього зі щитом або на щиті, спираючись лише на власні сили та здобутки, яких досягнемо за виділений час. Однак дві години з нього ми вже витратили, чекаючи настання темряви, щоб узагалі реалізувати план.

— Я ніколи гак далеко ще сюди не заходив, — каже Емері, коли ми проходимо через останні двері лазарету.

— І ти навіть ніколи не був в Архіві? — питає Імоджен.

— Я уникаю цього як чуми, — відповідає Емері. — Писарі мене вивіщують. Такі ніби ми все знаємо й можемо тебе зламати або приборати, якщо щось по-тихому десь запишемо.

Мені смішно. У цьому набагато більше правди, ніж більшість може собі уявити.

— Піхота ще таборується, — Ріаннон показує пальцем через вікно на місце, де палають десятки багать.

— Класно, мабуть, іноді відпочивати, — зауважує Надін. У її тоні немає звичної сонливості, яку я могла б очікувати, лише спільні для всіх нас утома й виснаження. — Писарі поїдуть на літо додому. Цілителям можна на вихідні чилити на своїх ретритах, відпочивати тілом і розумом, ба навіть піхотинцям, хоч і треба розташовувати та збирати табори всю зиму, але принаймні вони проводять ці місяці біля багаття.

— Нам теж дадуть звільнення додому, — сперечається Імоджен.

— Після випуску, — втручається Ріаннон. — І на скільки? На день-два?

Ми підходимо до розгалуження, де можна пройти тунелем вниз в Архів або піднятися у фортецю військового коледжу.

— Звідси дороги назад уже немає, — кажу своїм, дивлячись угору на гвинтові сходи, якими я підіймалася стільки разів, що знаю кожну сходинку напам'ять.

— Веди! — наказує Квінн, і ми всі підстрибуємо в повітрі.

— Ш-ш-ш! — сичить Імоджен. — Знаєте, тут декого можуть спіймати.

— Правильно. Вибач, — здригається Квінн.

— Усі пам'ятають план? — шепочу. — Не відступаємо від нього ні на крок. Стосується *кожного*.

Усі кивають. Ми починаємо наш тихий рейд темними сходами, потім тримаємося тіні, коли переходимо через кам'яний двір Басгіату.

— *Саме зараз не завадила б присутність Ксейдена.*

— *Тобі все вдасться,* — запевняє мене Андарна найрадіснішим з можливих тоном.

Можу присягнутися: вона ніколи не хвилюється. Найбезстрашніша дитина, яку я коли-небудь зустрічала, а я зростала з Мірою.

— Шість прольотів угору, — шепочу, коли ми досягаємо наступних сходів.

Підіймаємося далі так швидко, як тільки можемо, і не галасуємо. Напруга зростає, і у відповідь на це зростає моя сила. Тавро на спині нагрівається до неприємного печіння. Останнім часом воно дедалі частіше пече під шкірою, нагадуючи мені, що дрібна магія недостатня, потрібно проявити силу печаті.

Нарешті досягаємо верхньої частини сходів. Ліам вихиляється, щоб побачити всю довжину коридору, який завжди здавався найдовшим у світі.

— У канделябрах світяться магичні вогні, — шепоче він. — І ти мала рацію.

Ліам повертається на сходи й каже, що біля дверей стоїть лише один охоронець.

— Під дверима світиться? — питаю пошепки.

Серце калатає так, що, здається, його може почути весь коледж, навіть курсанти піхоти, які сплять за сотні метрів від нас.

— Ні, — він звертається до Квінн: — Охоронець на зріст приблизно метр вісімдесят, але здається досить спортивним. Наступні сходи в кінці коридору ліворуч, тобто вам доведеться відвернути його увагу, а потім стати на варті.

— Без проблем, — киває Квінн.

— Усі інші знають, що робити? — запитую.

Вісім голів кивають.

— Тоді вперед. Квінн, до справи. Решта всі повертаються вниз, щоб він нас не побачив, якщо дивитиметься сюди.

Не можу повірити, що ми справді збираємося це зробити. Якщо мати нас спіймає, помилування не буде. Це не в її характері.

Ми відходимо, а Квінн біжить угору сходами. Її голос приглушують кам'яні стіни, але ми чітко чуємо кроки охоронця, який проходить повз сходи.

— Ану назад! Стій! Тобі сюди не можна!

— Тепер! — командує Імоджен.

Ми вибігаємо в коридор, полишаючи на сходах Ріаннон та Емері. А Со-ер біжить коридором у протилежний бік, жестом закриваючи двері, і поки ми біжимо, наглухо їх блокує, використовуючи свою магію, щоб зігнути металеві шарніри.

Ніколи в житті я так швидко не бігла, але Надін уже стоїть перед дверима в кабінет і намагається нейтралізувати захисти, які могла поставити моя мати.

Ліам заходить на позицію, де стояв охоронець, і підводить підборіддя, набуваючи такої самої пози.

— У вас усе добре?

— Ага, — відповідаю, намагаючись вирівняти дихання, поки Імоджен допомагає Надін.

Печать Надін — це здатність розплітати сфери. Ніколи не думала, що вона стане у пригоді. Вершники завжди будують сфери, зводячи з них щити навколо Наварри. Однак мало кому з вершників спадало на думку проникнути в кабінет генерала-командувача.

— І всередині теж усе буде добре, — запевняю її, розтягуючи уста в усмішці. — І це справді смішно, бо востаннє, коли я тут була, думала геть інакше.

— Є! — пошепки радіє Надін, штовхаючи двері.

— Якщо почуєте свист... — починає Ліам схвильовано.

— Вийдемо у вікно чи щось таке, — запевняю його, поки Рідок і Соєр пробігають повз нас. — Розслабся. — Залишивши Ліама на варті, долучаюся до інших у маминому кабінеті.

— Не торкайтеся магічних вогнів, інакше вона дізнається, — попереджаю я їх. — Маєте робити власні.

Я змахую долонею, обертаючи свою силу на яскраво-блакитне полум'я, що розливається наді мною — одна з тих речей, які мені на правду добре даються.

— Добре тут лежить? — Рідок падає на червоний диван.

— У нас немає часу на те, щоб ти тут... був собою, — каже Соєр, прямуючи до книжкової шафи. — Допоможіть мені знайти щось корисне.

— Ми візьмемося за цей стіл, — Імоджен і Надін починають сортувати папери на шестимісному столі для переговорів.

— Тоді кабінетний мій, — бурмочу, обходячи довкола цього страховидного предмета інтер'єру й благаючи богів, щоб не зачепити жодного встановленого захисту.

Посередині три складені аркуші. Підіймаю верхній, під яким знаходжу гострий кинджалик із виплавленим руків'ям, на якому видніється щось схоже на тиррійську руну. Вона, мабуть, використовує його як ніж для листів чи щось таке. Я розгортаю аркуш якомога обережніше.

Пані генерале Сорренгейл,

Рейди навколо Атебайна надто розтягнули й ущільнили фланг. Позиції за межами зон дії сфер супроводжуються значною небезпекою, і хоча я не хочу просити підкріплення, мушу це зробити. Якщо ми не зміцнимо позицій, муситимемо їх покинути. Ми захищаємо громадян Наварри власним життям — тілами та крилами, — але не можу точно передати, яка жахлива ситуація. Знаю, що Ви отримуєте щоденні зведення від наших писарів. але я був би недбалим в обов'язках заступника командира Південного крила, якби не написав Вам особисто. Вудь ласка, знайдіть підкріплення.

З повагою

Майор Калліста Німа

Благальний тон цього листа спричиняє тяжкість у грудях. Я дихаю. Ми ледь не щодня обговорювали напади на Бойових сповіщеннях, але зовсім не такого масштабу.

Може, вони не хочуть нас лякати?

Але якщо там усе жахливо, ми маємо повне право знати, адже це нас, найімовірніше, призвуть на службу ще до того, як ми закінчимо навчання. Може, навіть цього року.

— Тут самі... цифри, — каже Імоджен, переглядаючи папери, розкладені на конференційному столі.

— Квітень, — кажу я, тягнучись до наступного листа. — Вона складає бюджет на наступний рік.

Усі обертаються й глипають на мене з різним ступенем недовіри.

— Що? — знизую плечима. — Думали, це місце функціонує саме собою?

— Шукайте далі, — наказує Імоджен.

Розгортаю наступне послання:

Якого біса? Закриваю й відкладаю листа назад на мамин стіл. Потім звертаю увагу на величезну карту на стіні прямо наді мною.

Заворушення не є чимсь новим для Тиррендору, як і протестні настрої щодо призову в армію. Втім, ми не чули жодного політичного повідомлення про це на Бойових сповіщеннях. Крім того, щоб придушити заворушення, навіщо збільшувати ви грати на оборону там, де найменша кількість наших сторожових застав, адже грифони не можуть долати природний бар'єр скелі Дрейлора. Тиррендор уже має бути однією з найбезпечніших провінцій на Континенті. Ну, крім Аретії. Там, де мала б бути та столиця, лишився тільки випалений слід. Гак ніби пожежа від спалення міста зачепила й карту.

Пані генералові Сорренгейл

У провінції Тиррендор зростають протести проти законів про військовий обов'язок. Знаючи, що завдяки численному населенню Тиррендор забезпечує більшість наших потреб у поповненні особового складу на передових лініях, ми не можемо дозволити собі знову втратити підтримку людей у регіоні. Не виключено, що збільшення оборонних витрат на зміцнення фортів у цій провінції не тільки зменшило б економічні показники, а й нагадало б тиррійцям, як вони потрібні для захисту нашого королівства, і сприятиме зменшенню кількості заворушень. Просимо розглянути це рішення як альтернативу силовому придушенню заворушень.

З повагою
підполковник Алісса Травонте

Кілька дорогоцінних секунд витрачаю, вивчаючи карту, і помічаю відмітки, що пунктиром позначають розташовані вздовж сільської місцевості укріплення. Логічно, що вздовж наших більш активних прикордонних зон є більше застав і, згідно з цією картою, розміщено більше військ.

На ній видно всю Наварру, Кровлу на півдні, Брейвік і Цигнісен на південному сході, навіть простори Безплідних Пустощів — спустошені землі на південному краї Континенту. На ній також нанесені всі наші застави й лінії постачання в межах Наварри.

Задоволення повільно розпливається усмішкою по моєму обличчю.

— Гей, другий рою. Я знаю, що нам потрібно вкрати.

Кілька хвилин, щоб стягнути карту й вирізати її з рами, а потім ще одна на те, щоб згорнути, закріпивши з боків шкіряними зав'язками, які Імо-джен дістає зі своєї сумки.

Ліам свистить. Цієї миті серце ледь не вискакує з грудей.

— Чорт! — Рідок рветься до дверей, відчиняє їх, а ми всі готуємось до втечі. — Що там відбувається?

— Він б'є у двері в коридорі! Виламає з секунди на секунду. Треба йти вже, — чи то шепоче, чи то кричить Ліам, тримаючи двері прочиненими, поки ми всі вилітаємо в коридор.

Карта завелика, щоб її могла нести одна людина. Соєр та Імоджен намагаються пройти разом, тримаючи карту, коли охоронець нарешті виламає двері ударом ноги.

Я панікую й не можу логічно мислити.

— Нам тринадцять, — оголошує Надін.

— Шо ви там, бляха, робите? — кричить вартовий, кидаючись у наш бік.

— Якщо він спіймає нас із картою — ми трупи. — Рідок підстрибує і стає в позицію, ніби готується до бою.

Будь-якого іншого дня я сказала б, що вершники — то найкращі бійці, бо такими в теорії ми й маємо бути, але такий охоронець Басгіату ще може дати нам прикурити.

— Ми не можемо йому нашкодити, — рішуче заявляю я.

Охоронець минає перший сходовий прохід, і тут Ріаннон виходить на середину коридору, розкинувши руки.

— Ну ж бо, давай, будь ласочка, спрацюй! Давай, будь ласка! закликає Імоджен,

Карта зникає з її рук й опиняється в Ріаннон.

Щойно я розумію, що це спрацювало, мушу дбати про стражника, який спотикається, але біжить далі в наш бік. Ще ближче, і він зможе роздивитися моє лице.

— Такого в плані не було, — підходить Ліам.

— Готуйся! Емері! — сичить Імоджен, і третьокурсник виступає на передню лінію нашої маленької рейдерської групки.

— Чуваче, мені шкода, щиро.

Він витягує руки і штовхає. Потік повітря мчить через коридор і зриває зі стін гобелени, які збивають стражника з ніг і відкидають його до кам'яної стіни.

— Тікайте!

Ми біжимо коридором до місця, де безвільно лежить вартовий.

— Покладіть його сюди, — шепочу, відчиняючи двері в наступний кабінет — одного із заступників моєї матері.

Ліам і Рідок затакують туди охоронця. Я приставляю пальці до його шиї.

— Хороший сильний пульс. Він лише вирубив його. Розтуліть йому рота. — Витягну з кишенки флакон і відкоркову, потім виливаю тонік у рот вартового. — Він проспить решту ночі.

— Яка ти жахлива, — широко розплющені очі Ліама зустрічаються з моїми.

— Спасибі, — усміхаюся йому.

Ми вискакуємо з кабінету й біжимо так швидко, як тільки можемо.

За п'ятнадцять хвилин ми вже в залі Бойових сповіщень. Стоїмо точно під годинником на стіні й віддишуємося.

Ми прибули останніми. Дейн так голосно цокає язиком зі свого місця у верхньому ряді з іншими командирами, що я розумію: критику ми ще почуємо. Я туди не дивитимусь.

Ми займаємо місця саме тоді, коли починаються презентації відповідно до визначеної послідовності. Це дає нам достатньо часу, щоб оговтатися після спринту, перш ніж вийти на сцену.

Рій Першого крила викрав рукописний посібник Каорі про особисті звички й вади всіх активних драконів. Це вражає.

Рій Другого крила викликає захоплену реакцію публіки, коли показує уніформу одного з професорів піхоти, цілу-цілісіньку з тим, чого вершники ніколи не носять, — нашивкою з іменем. Це надасть будь-якому ворогу доступ до наших застав, зважаючи на ранг на погонах.

Найкраще, що може запропонувати Третє крило, — ошелешений писар із широко розплющеними очима, якого викрали прямо з ліжка: про це свідчить його заціпенілий рот... Так, чиясь сила печаті відбирає мову. Бідоласі ще жити з наслідками травми, коли його нарешті відпустять.

Коли доходить черга до нас, Соєр і Ліам, двоє найвищих у нашій команді, тримають карту за верхні кути, виносять на сцену й розгортають, щоб усім було видно.

Я стою біля Імоджен і шукаю серед командирів пару оніксових очей.
Ось де він.

Ксейден притулився до стіни біля інших командирів і спостерігає за мною з нетерплячою сумішшю цікавості й очікування.

— Це була твоя ідея, — шепоче Імоджен, штовхаючи мене вперед. — Представляй.

Очі Маркгема вилазять з орбіт, він змушує себе підвестися, а за ним одразу встає Девера, чия щелепа падає так низько, що це починає скидатися на якусь комедію.

Прочищаю горло й показую на карту.

— Ми принесли найкращу зброю для наших ворогів. Актуальна карта всіх поточних застав Наваррських крил із чисельністю військових у піхотних оборонних спорудах. — Показую на форти вздовж кордону з Цигнісен. — А також місця всіх зіткнень за останні тридцять днів. Зокрема, і минулої ночі.

У квадранті здіймається шум.

— А як ми знаємо, що ця карта справді актуальна? — запитує Каорі, тримаючи під рукою свій щойно віднайдений щоденник.

Усмішку, яка розпливається моїм обличчям, не зупинити.

— Ми вкрали її з кабінету пані генерала Сорренгейл.

Починається цілковитий хаос, деякі вершники прориваються до сцени, а викладачі пробираються до нас. Проте я ігнорую все, що відбувається, крім Ксейдена, який підводить куточок свого прекрасного рота й схиляє до мене уявного капелюха; він вклоняється мені на одну мить, перш ніж знову подивитися в мої очі.

Задоволення переповнює кожну клітинку мене, тож я усміхаюся у відповідь.

Немає значення, чим закінчиться підрахунок голосів.

Я вже перемогла.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Не буває міцнішого зв'язку, ніж між двома пов'язаними драконами. Він набагато сильніший за людське кохання чи навіть первісну, безумовну потребу близькості.

Одне не може вижити без другого.

«Польовий ДОВІДНИК З РІЗНОВИДІВ ДРАКОНІВ» полковника Каорі польотами на короткі дистанції в мене немає проблем.

Маневри — занурення й піке, які виникають у бойових порядках — закінчуються ширянням у небі, якщо Терн не тримає мене ланцюгами власної сили.

Однак шестигодинний політ за нашою нагородою — тижневим туром на передову заставу — може скінчитися для мене смертю.

—Я майже впевнена, що помру, — Надін нахилиється, спираючись руками на коліна.

— Відчуваю те саме.

Кожен мій хребець волає про допомогу, коли я намагаюся розтягнутись, а руки, які ще хвилину тому дубіли від холоду, починають пітніти в шкіряних рукавичках.

Ясно, що Дейн майже не втомився: його постава рівна, хіба що трохи задерев'яніла. Він і професорка Девера вітаються з високим чоловіком

у чорній легкій шкірянці вершника, який, як я розумію^ командую заставою.

—Ласкаво просимо, курсанти, — вітає нас командир із професійною усмішкою, склавши руки на грудях. Через чорне волосся складно визначити його вік, але цей чоловік має такий виснажений, обвітрений вигляд, якого набувають усі вершники, коли надто довго стоять на кордоні. Упевнений, що ви всі хотіли б облаштуватися й зайнятися чимось більш відповідним до місцевого клімату. У такому разі ми покажемо вам Монтсеррат.

Ріаннон оглядає гори й глибоко вдихає повітря.

— Ти ок?

— Потім, — киває вона.

«Потім» настає рівно за дванадцять щедро политих потом хвилин, коли нам показують двомісну кімнатку в казармах. Вона мікроскопічна, місця лише на два ліжка, дві шафки та столик під широким вікном.

Ріаннон не каже ані слова, коли ми змиваємо з себе подорож у душових кабінах, і ця мовчанка наростає ще з більшою тривожністю, коли перевдягаємося в літні шкірянки. Може, тут, у Монтсерраті, ще квітень, але враження такі, ніби це червень у Басгіаті.

— Ти скажеш мені, що сталося? — запитую я, кладучи сумку під ліжку, перш ніж переконатися, що всі кинджали на місці. Їхні руків'я ледь виглядають із піхов, які я ношу на стегнах, але сумніваюся, що багато людей на цьому далекому сході впізнають тиррійські символи.

— Ти знаєш, де ми? — Ріаннон припасовує меч за спиною, тож помічаю, як руки її тремтять від чогось схожого на нервову енергію.

— Приблизно за триста кілометрів від узбережжя... — подумки розгортаю карту.

— До мого села менше ніж година пішки. — У її погляді невисловлене благання; у цих темно-коричневих глибинах вирує стільки емоцій, що в горлі наростає клубок, заважаючи говорити.

Я беру її долоні у свої руки й стискаю. Добре розумію, про що вона просить, і точно знаю, чого вартуватиме, якщо нас спіймають.

— Нікому не кажи, — шепочу я, хоч у цій крихітній кімнатці ми самі.
— У нас є шість днів, щоб зрозуміти, як ми все зробимо. — Це обіцянка, і ми обидві це знаємо.

Хтось стукає у двері.

— Другий рою! На вихід!

Дейн. Ще дев'ять місяців тому я тут кайфувала б так само, як він. Тепер уникаю тих ролей, які він від мене очікує. Або просто уникаю його взагалі. Дивно, як багато може змінитися за такий короткий час.

Ми долучаємося до інших. Майор Квейд проводить для нас екскурсію заставою. У животі бурчить, але я не зважаю на це, заряджаючись бурхливою енергією бази.

Фортеця — це фактично чотири масивні стіни, заповнені казармами та різними камерами з башточками на кожному куті й великим арковим входом, увінчаним шпилем, що, здається, от-от впаде. З одного боку подвір'я — стайня, коватьня, зброярня для розміщеної тут роги піхоти, з другого — їдальня,

— Як бачите, — звертається до нас майор Квейд посеред брудного двору, — це місце створене для облоги. У разі нападу ми можемо нагодувати та розмістити всіх протягом достатнього часу.

Достатнього? Рідок здивовано розтулив рота і підвів брови.

Стискаю губи, щоб не розсміятися, але коли Дейн глипає на нього поглядом, що провіщає відплату, мені вже не смішно.

— Як в одному зі східних форпостів, у нас тут розміщені аж дванадцятьоро вершників. Троє зараз патрулюють, троє наготові на випадок, якщо знадобляться, а решта шестеро перебувають на різних етапах відпочинку, — веде далі Квейд.

— Що це за погляд? — пошепки цікавиться Дейн.

— Який погляд? — запитую.

У цей час від кам'яних стін відлунює виразний рев дракона.

— Це має повертатися один із наших патрулів, — коментує Квейд, намагаючись усміхнутися, але не знаходить на це сил.

— Такий, наче хтось тобі підкинув шматочок радості з неба, — відповідає Дейн, злегка нахиляючись головою до мене й промовляючи слова так тихо, щоб тільки я могла почути.

Могла б йому збрехати, але тоді наше напівперемир'я стало б іще більш

незручним.

— Просто згадався хлопець, з яким ми лазили по деревах, от і все. Він здригається так, ніби я йому дала ляпаса.

— Зараз, вершники, ми вас нагодуємо й покладемо спати, а згодом попрацюємо над тим, кого ви будете підміняти, — пояснює Квейд.

— Ми зможемо взяти участь в активних діях? — запитує Гітон, ледь не здригаючись від захоплення.

— У жодному разі! — відрізає Девера.

— Якщо ви побачите справжній бій, то я не впорався із завданням.

Це найбезпечніше місце на кордоні, куди вас могли відрядити, — відповідає Квейд. — Але за активність та ентузіазм ви отримаєте додаткові бали. Спробую вгадати. Третій курс?

Гітон киває.

Квейд злегка повертається й усміхається трьом невиразним фігурам у чорних формах вершників:.

— А ось і вони. Чому б вам трьом не підійти і не познайомитися...

— Вайолет?

Я мотнула головою в бік воріт, і моє серце вибухнуло серією безладних ударів, від яких я схопилася за груди від найсильнішого шоку. Не може бути. Просто не може бути. Я спотикаюся об ворота, забувши про стоїцизм, про емоційну недоторканність, коли вона переходить на біг, її руки розкриваються якраз перед тим, як ми стикаємося.

Вона підхоплює мене, притискає до своїх грудей і міцно стискає. Від неї пахне брудом, драконом і мідним присмаком крові, але мені все одно. Я обіймаю її у відповідь так само міцно.

— Міра. — Я притискаюся обличчям до її плеча, і мої очі горять, коли вона кладе руку поверх тієї самої коси, яку вона навчила мене плести. Немов тягар усього, що сталося за останні дев'ять місяців, обрушується на мене, врізаючись у мене із силою перекладини.

Вітер із парапету.

Погляд Зейдена, коли він зрозумів, що я Сорренгейл.

Звук, з яким Джек заприсягнувся, що вб'є мене.

Запах палаючої плоті в той перший день.

Погляд на обличчя Аурелі, коли вона впала з Жезла.

Прайор, Лука, Тріна і... Тайнан. Орен і Ембер Мевіс.

Тейрн і Андарна, які обрали мене.

Зейден, що цілує мене.

Наша мати ігнорує мене.

Міра відсторонює мене, щоб оглянути, ніби перевіряє, чи немає пошкоджень.

— Ти в порядку. — Вона киває, її зуби впиваються в нижню губу. — Ти в порядку, чи не так?

Я киваю, але вона розпливається в моєму зорі, тому що я, можливо, і жива, навіть процвітаю, але я вже не та людина, яку вона залишила в основі тієї турелі, і, судячи з важкості в її очах, вона теж це знає.

— Так, — шепоче вона, знову міцно притискаючи мене до себе. — Ти в порядку, Вайолет. Ти в порядку.

Якщо вона повторить це достатньо разів, я, можливо, почну їй вірити.

— Правда? — Я відпрянула назад, щоб вивчити її. Від мочки вуха до ключиці тягнеться новий шрам. — Боги, Міра.

— Я в порядку, — обіцяє вона, а потім посміхається. — І подивися на себе! Ти не померла!

Ірраціональний, запаморочливий сміх вибухає.

— Я не померла! Ти не єдина дитина!

Ми обидва вибухаємо сміхом, і сльози течуть по моїх щоках.

— Сорренгейли – дивні, — чую я слова Імоджен.

— Ти навіть не уявляєш, — відповідає Дейн, але коли я повертаюсь, щоб подивитись на нього, його губи кривляться в першій щирій посмішці, яку я бачу в нього за останні місяці.

— Заткнися, Аетос, — гарчить Міра, закидаючи руку мені на плече. — Розкажи мені про все, Вайолет.

Ми можемо бути за сотні миль від Басгіату, але я ніколи ще не почувалася як удома.

Через два дні, рано ввечері, одразу після вечері, ми з Ріаннон вилазимо з вікна нашого першого поверху і спускаємося на землю.

Міра пішла в патруль, і як би чудово не було мати її поруч, це наш єдиний шанс.

— Ми вже в дорозі.

— Не попадіться, — попереджає Тейрн.

— Намагаюся не попастися. — Ми з Ріаннон пробираємося вздовж кріпосної стіни, звертаємо за ріг до поля...

Я стикаюся з Мірою так сильно, що відскакую назад.

— Чорт! — вигукнула Ріаннон, спіймавши мене.

— Хіба ти хоча б не перевіряєш кути? — Міра читає лекцію, склавши руки на грудях і дивлячись на мене так, як я, можливо, заслуговую. Гарзд, я безумовно заслуговую.

— На свій захист скажу, що я не думала, що ти там будеш, — повільно кажу я. — Тому що ти мала бути в патрулі.

— Ти поводитися дуже дивно під час вечері. — Вона нахиляє голову вбік і вивчає мене, наче ми знову діти, які бачать занадто багато. — Тому я помінялася змінами. Не хочеш розповісти мені, що ти робиш за стінами?

Я дивлюся на Ріаннон, і вона відводить погляд.

— Жодна? Серйозно? — Вона зітхає і потирає перенісся. —

Вам двом потрібно втекти з сильно укріпленої оборонної позиції, тому що?

Я дивлюся на Ріаннон.

— Вона все одно все вирахує. Вона як шукачка в таких

справах. Повір мені. — Мій шлунок стискається.

Ріаннон нахилиє підборіддя.

— Ми летимо в дім моєї родини.

Міра червоніє. — Ти думаєш, що ти що?

— Ми летимо в її село. За словами Тейрна, це п'ять хвилин польоту, і... — починаю я.

— Абсолютно ні. — Міра хитає головою. — Ні. Ти не можеш полетіти, ніби ти у відпустці. Що якщо з тобою щось трапиться?

— У будинку її батьків? — повільно запитую я. — Тому що там планується якась велика засідка на випадок, якщо ми просто заглянемо туди?

Очі Міри звузилися.

Чорт. Усе йде не дуже добре, і, з огляду на смертельну хватку

Ріаннон на моїй руці, вона теж так не думає.

— У гостях у її батьків ми будемо в меншій небезпеці, ніж у

Басгіаті, — заперечую я.

Міра підтискає губи.

— Справедливо.

— Підемо з нами, — кажу я. — Серйозно. Ходімо з нами,

Міро. Вона просто хоче побачити свою сестру.

Плечі Міри опускаються. Вона пом'якшується, і я безжально переходжу до вбивства.

— Рейган була вагітна, коли Ріаннон пішла. Чи можеш ти уявити, що не зможеш бути поруч зі мною, якщо в мене буде дитина?

Ти б не зробила нічого, включно з втечею з сильно укріпленої оборонної позиції, якби це означало втримати племінницю або племінника? — Я зморщила ніс, чекаючи її відповіді. — Крім того, з героєм Страйтмора на нашому боці, що може піти не так?

— Навіть не починай. — Вона дивиться на мене, потім на Ріаннон, потім знову на мене, перш ніж простонати. — О, блядь, чудово. — Її палець розмахується, коли ми обидва посміхаємося. — Але якщо ти навіть подумаєш про те, щоб розповісти кому-небудь, я змушу тебе шкодувати про це до кінця твого природного життя.

— Вона серйозно, — шепочу я.

— Я вірю, — відповідає Ріаннон.

— Ти тут два дні і вже порушуєш правила, — бурмоче Міра.

— Ходімо, так швидше зріжемо шлях.

Годину потому ми з Мірою розтягнулися на м'яких лавках, що стоять по обидва боки обіднього столу в будинку Раєган, спостерігаючи, як Ріаннон заколисує племінника біля каміна,

загубившись у розмові з сестрою, а її батьки та невістряк дивляться на це з сусіднього дивана.

Спостереження за їхнім возз'єднанням варте всього.

— Дякую, що допомогли нам. — Я дивлюся через стіл на Міру.

— Ви б зробили це зі мною чи без мене. — Вона м'яко посміхається, спостерігаючи за сім'єю, обхопивши рукою олов'яний кухоль з вином, який мама Ріаннон люб'язно принесла раніше. — Подумала, що так я хоча б знатиму, що ти в безпеці. Які ще правила ти порушила, сестричко? — Вона потягує вино і кидає погляд у мій бік.

Я посміхаюся, піднімаючи одне плече.

— Можливо, кілька. Я дуже добре навчилася отруювати своїх супротивників перед випробуваннями.

Міра ледь не випльовує вино, закриваючи рот рукою.

Я сміюся, переступаючи однією щиколоткою через іншу.

— Не те, що ти очікувала?

В її очах світиться повага.

— Чесно кажучи, я не знаю, чого я очікувала. Я просто відчайдушно хотіла, щоб ти жила. А потім ти пішла і не тільки

зв'язала одного з наймогутніших драконів на світі, а й пернатого хвоста. — Вона хитає головою. — Моя молодша сестра – крута. — Не впевнена, що мама з цим погодиться. — Я проводжу великим пальцем по ручці свого кухля. — Я ще не зовсім проявила печатку. Я добре заземлююся і можу тримати досить сильний щит, але... — Я не можу розповісти їй про решту, про дар, який Андарна дала, принаймні поки що, мені. — Якщо я не проявлю свою печатку найближчим часом...

Ми обидвоє знаємо, що станеться.

Вона спокійно вивчає мене у своїй манері, потім каже:

— Річ ось у чому. Якщо ти хочеш, щоб твоя печатка проявилася, то перестань блокувати її, думаючи, що вона має якийсь стосунок до мами. Твоя сила належить тобі й тільки тобі, Вай. Я корчуся під її пильним поглядом і змінюю тему, мій погляд падає на її шию.

— Як це сталося?

Ми обидві знаємо, що тоді станеться.

Вона тихо спостерігає за мною, у своєму звичному стилі, а тоді каже:

— Слухай, знаєш що? Якщо хочеш, щоб твоя печать проявила силу, мусиш не блокувати її, думаючи, що вона якось стосується мами. Твоя сила від тебе й більше не від кого, вона тільки твоя, Ві.

Стає ніяково від цієї її завзятості, краще змінити тему.

— Як це сталося? — показую на її шию.

— Це був грифон, — відповідає Міра, киваючи головою. — Біля села Кренстон, приблизно сім місяців тому. Потвора вилізла не знати звідки просто посеред рейду. Захисні сфери вирубило, а печать хоч зазвичай і дає певний імунітет від ворожої магії, але від їхніх довбаних птахів уже ні. Цілителям знадобилося кілька годин, щоб мене залатати. Зате тепер маю прикольний шрам, — вона задирає підборіддя, щоб похизуватися.

— Кренстон? — намагаюся пригадати наші сповіщення. — Ми ніколи не чули про нього. Я... — Здоровий глузд підказує, що саме час стулити пельку.

— Ти що? — вона відпиває трохи вина.

— Думаю, уздовж кордонів відбувається набагато більше, ніж нам кажуть, — визнаю це тихим голосом.

— Дякуємо, що допомогла, — дивлюся на Міру через стіл.

— Ти зробила б це зі мною чи без мене. — Її м'який, усміхнений погляд спрямований на родину. Міра гримас олов'яний кухоль з вином, який щоб чесно запропонувала мати Ріаннон. — Але так принаймні я знаю, що ти в безпеці. Які ще правила ти порушила, сестро? — вона відпиває трохи вина й дивиться в мій бік.

— Та, трохи того, трохи цього... Мені добре дається тругти супротивників перед двобоями, — підтягую одне плече й сміюся.

Міра мусить затупити рота долонею, щоб не виплюнути вино. Сміюся далі, закидуючи ногу на коліно.

— Ти очікувала чогось іншого?

— Чесно кажучи, — в її очах сяє повага, — я не знала, чого очікувати. Я лишень дуже хотіла, щоб ти вижила. А тоді ти пішла й пов'язалася не лише з найпотужнішим із живих драконів, але до того ще й з перохвостом. — Вона похитує головою. — Моя маленька сестричка збіса крута.

— Не думаю, що мама з цим погодилася б, — потираю великим пальцем вушко кухля. — Я досі ще не проявляю сили печаті. Заземлюватися та блокувати — без проблем, але з тим... — Зараз ще не можу говорити їй про дарунок від Андарни, поки що. — Якщо я не проявлю печаті найближчим часом...

— Ну, — Міра підводить брови, — звісно. Ти ж не думаєш, що на сповіщеннях мають видавати всі засекречені дані, правда? Ти ж це розумієш. І якщо чесно, якби вони мусили про все розповідати, то, з огляду на часті напади на наші кордони, потрібно було б відводити весь день лише на те, щоб розібрати всі ситуації.

— Логічно. А вам тут дають усю інформацію?

— Тільки потрібну. Дивися, готова присягнутися, що бачила заворушення з драконами на кордоні під час цієї атаки, — вона стенає плечима. — Однак питання про таємні операції не відповідають моїй посаді. Подумай про це так: якби ти була цілителькою, чи мала б знати подробиці про чужих пацієнтів?

— Ні, — хитаю головою.

— Отож. А тепер скажи мені, що в біса відбувається між вами з Дейном? У натягнутому арбалеті менше напруги, ніж між вами, і я це не в позитивному сенсі.

Міра дивиться так, що мені не ухилитися від відповіді.

— Я мусила змінитися — щоб вижити. А він цього не хотів допустити. — Це найпростіше пояснення за останні дев'ять місяців. — Через мене загинула його подруга Ембер. Вона була командиркою крила. Ну, і якщо чесно, ситуація з Ксейденом нас віддалила ще більше, так, що я вже не знаю, як можна налагодити нашу дружбу. Принаймні, як було, уже не буде.

— Про її страту всім відомо. Не ти її вбила. Вона сама винна у своїй загибелі, бо порушила Кодекс, — кілька митей Міра дивиться на мене, вивчаючи. — Це правда, що Ріорсон урятував тобі життя тієї ночі?

— Ксейден — складний суб'єкт, — я киваю.

Такий складний, що я навіть власних почуттів не можу окреслити. Думаючи про нього, ще більше заплутуюся. Я хочу його, але не можу йому довіряти — не так, як хотіла б. З другого боку, йому довіряю найбільше.

— Сподіваюся, ти знаєш, що робиш, — Міра міцніше стискає кухоль. — Бо я чітко пам'ятаю, як попереджала, щоб ти трималася якомога далі від сина того зрадника.

Від того, як сестра називає Ксейдена, у мене судомно скорочуються м'язи живота.

— Терн, очевидно, не взяв цього до уваги.

Міра недовірливо фиркає.

— Ну справді, якби тої ночі не з'явився Ксейден або якби я не спала в обладунку... — Я роблю паузу й нахиляюся вперед, щоб узяти Міру за

руку. — Не знаю, із чого почати, щоб розказати, скільки разів ти рятувала моє життя, навіть не бувши поруч.

Міра всміхається.

— Я рада, що це спрацювало. Клянусь, щоб зібрати всю ту луску, знадобився цілий сезон линьки.

— Тії не думала, щоб розповісти мамі про це? Щоб зробити такі самі об-ладунки для всіх?

— Я запропонувала своєму керівництву. — Міра відхиляється й робить ще ковток. — Вони подумують над цим, так сказали.

Ми спостерігаємо, як Ріаннон цілує досконалі пухкі щічки свого племінника.

— Ніколи не бачила такої щасливої сім'ї, — визнаю я. — Навіть коли Бреннан і тато були живі, ми не були такими...

— Ні, ми були інші, — сумна усмішка викривлює її губи, коли Міра дивиться на мене. — Однак я пам'ятаю багато вечорів із татом, коли ми збиралися навколо багаття і читали оту книжку, яку ти любиш.

— А, так, та книжка, яку ти змусила мене залишити в моїй старій спальні, — підводжу брову.

— Маєш на увазі ту книжку, яку я припасла на випадок, якщо в мамі з'явиться дике бажання поприбирати твої речі, поки ти будеш у квадранті? — Вона всміхається, а тоді не стримується й сміється: — Вона тут, у Монтсерраті. Я подумала, що ти розсердишся, якщо вона пропаде, поки ти вчилася. Маю на увазі, що робитимеш, якщо забудеш бодай щось із того, як хоробрі вершники знищили армію вівери і веніна, який висмоктав усю магію землі?

— Бляха, — кліпаю. — Я вже й не пригадаю. Але думаю, скоро зможу знову перечитати. — У грудях набирається ціла булька радості. — Ти просто найкраща.

— Віддам тобі на заставі, — Міра відхиляється й кидає на мене задумливий погляд. — Знаю, що це лише історії, але раніше я ніколи не розуміла, чому лиходій вирішує віддати душу, щоб стати Беніном, але тепер... — Вона супить брови.

— Тепер ти співчуваєш лиходіям? — дражнюся.

— Ні, — вона хитає головою. — Однак маємо таку силу, заради якої люди готові були б убивати, Вайолет. Дракони та грифони — стражники воріт, і я впевнена, що для людини, досить заздрісної, досить амбітної, ризикувати душею — справедлива ціна за вміння володіти магією. — Міра знизує плечима. — Я лише тішуся, що наші дракони тримають на відстані тих потвор з їхніми вершниками. Хто в біса знає, яких людей вибирають ті волохаті створіння?

Ми сидимо годину, поки не розуміємо, що ризикуємо бути викритими, якщо зостанемося на хвилину довше. Лишаємо Ріаннон на кілька митей із близькими, щоб дати попрощатися, а тоді разом виходимо у вогку ніч. Останні кілька годин Терн був незвично тихий.

— Тобі доводилося мати справу з пов'язаними парами? — запитую Міру, зачиняючи за нами двері.

— Один раз, — відповідає вона, вдивляючись у темну стежку перед будинком. — А що?

— Просто цікаво, як довго вони можуть витримати розлуку.

— Виявляється, що приблизно три дні — це їхній максимум. — Ксейден виходить із тіні.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

За звитягу, здобуту в битві під Стритмором, за виявлену сміливість, завдяки чому було не лише знищено батарею в тилу ворога, а й урятовано життя цілій роті піхоти, вношу клопотання про нагородження Міри Сорренгейл Зіркою Наварри.

У разі, якщо буде вирішено, що для такої відзнаки замало підстав — а я вас запевняю, з огляду на перевершення обов'язків служби, що їх більш ніж вистачає, — нагородження орденом Кігтя стане хоч і прикрим, але прийнятним.

Клопотання про присвоєння нагороди. Від майора Потсдама до пані генерала Сорренгейл

То ми просто чекаємо, поки щось станеться? — запитує Рідок наступного дня, відкидаючись на спинку крісла й кладучи ноги в черевиках на край дерев'яного столу, що тягнеться вздовж кімнати для нарад.

— Саме так, — каже Міра із чільного місця за столом, а тоді помахом руки відправляє Рідока в політ назад. — І не клади ніг на стіл.

Один із монтсерратівських вершників сміється, змінюючи позначки на великій карті, яка займає всю кам'яну стіну у круглій кімнаті з вікнами. Це найвища вежа на заставі. Звідси відкривається неперевершений краєвид гірського масиву Есбен навколо нас.

Протягом дня нас розділили на дві групи. Ріаннон, Соєр, Ціанна, Надін і Гітон провели ранок у цій кімнаті з Деверою, вивчаючи попередні битви, а зараз вони патрулюють.

Дейн, Рідок, Ліам, Емері, Квінн і я дві години літали околицями, але з одним «додатком» — Ксейденом. Починаючи з учорашнього вечора він тут став фактором, що найбільше відволікає мою увагу.

Дейн не перестає зиркати на нього, вкидаючи злостиві коментарі.

Міра теж увесь час стежить за ним одним оком, поводячись підозріло тихо.

А що я? Здається, я не можу відвести від нього очей. У кожній кімнаті, куди він заходить, відчутна енергія, вона проходить по моїй шкірі, ніби поглажуючи, щоразу, коли наші погляди зустрічаються. Навіть зараз, коли Ксейден сидить поруч зі мною посередині столу, я вловлюю кожен його подих.

— Вважайте, це ваше Бойове сповіщення, — веде далі Міра, скоса зиркаючи на Рідока, який крутиться на стільці. — Вранішня прогулянка — це приблизно чверть із того патрулювання, яке ми регулярно здійснюємо. Тож зазвичай ми повертаємося приблизно зараз і доповідаємо командирю. Однак щоб не гаяти часу, уявімо, що під час патрулювання ми натрапили на нещодавно укріплену ворожу позицію, зведену по наш бік кордону, — вона повертається до карти й встромляє маленький червоний прапорець біля однієї з вершин приблизно за три кілометри від кордону із Цигнісеном. — Ось тут.

— Ми маємо вдавати, що це просто вискочило там за одну ніч? — відверто скептично запитує Емері.

— Просто підтримуєш розмову, третій курс? — Міра мружиться на нього, тож Емері сідає трохи рівніше.

— А мені подобається ця гра, — каже один із вершників Монтсеррату з кінця столу, склавши руки за потилицею.

— Яким буде наше завдання? — Міра проводить поглядом по всіх за столом, демонстративно пропускаючи Ксейдена. Минулої ночі вона тільки глянула на тавро повстання на його шиї і пройшла повз, не сказавши ні слова. — Аетосе?

Дейн виходить із гіпнозу, у якому злісно витріщався на Ксейдена, і обертається до карти.

— Які там типи укріплень? Якась нашвидкуруч склепана дерев'яна конструкція? Чи щось суттєвіше?

— Ніби вони встигли збудувати за ніч фортецю, — бурмоче Рідок. — Вона має бути дерев'яна, так?

— Бачу, ви всі триндець які прискіпливі, — Міра зітхає й потирає чоло великим пальцем. — Добре, скажімо, вони зайняли вже готову позицію. Камінь і все таке.

— А цивільні що, не покликали на допомогу? — запитує Квінн, чухаючи своє гостре підборіддя. — Протокол передбачає, що так далеко в горах буде поданий сигнал лиха. Вони мали запалити маяк, попередивши патрульних вершників. А тоді патрульні дракони повідомили б про це всіх драконів у цьому районі. І самі вершники, що в цій кімнаті, сідали б першими як сила реагування, а інші були б стягнені з місць відпочинку, що від самого початку дало б змогу не втратити фортифіковану позицію.

Міра сміється й спирається руками на край столу, споглядаючи нас усіх згори вниз.

— Усе, чого вас навчають у Басгіаті, — це теорія. Ви аналізуєте минулі напади й вивчаєте ті самі... теоретичні бойові маневри. Однак тут не завжди все йде за планом. Тож чому б нам не поговорити про те, як усе може піти не так, аби ви знали, що робити в цій ситуації, а не сперечалися, чи позиція могла бути втрачена?

Квінн незручно вовтузиться на місці.

— Скількох із вас викликали з третього курсу? — Міра стоїть прямо, склавши руки на своїй чорній шкірянці й запхавши палець за ремені, які тримають меч за спиною.

Емері та Ксейден підводять руки, хоча останній насправді ледь ворушить нею.

Дейн має такий вигляд, ніби ось-ось вибухне.

— Це неправильно. Нас не викликають на службу, доки не закінчимо навчання.

Ксейден щільно стискає губи й киває, саркастично підносячи великий палець.

— Ага, точно, — сміється Емері. — Зачекай до наступного року. Не можу навіть полічити, скільки разів ми вже сиділи в таких самих кімнатах у фортах Середньої Землі, бо їхніх вершників викликали на фронт для реагування на надзвичайні ситуації.

Дейнове обличчя блідне.

— Гарзд, це ми з'ясували. — Міра сягає рукою під стіл, витягує звідти набір моделей і кладе на середину столу п'ятнадцятисантиметрову підставку. — Хапайте. — Одну за одною вона кидає нам розмальовані дерев'яні модельки драконів, лишаючи одну собі. — Уявіть, що Мессіни та Ексала там немає, а ми єдиний загін, який може повернути цю позицію. Подумайте про силу в цій кімнаті. Подумайте про те, що кожен окремий вершник вносить у команду і як ви синхронно використаєте ці сили, щоб досягти мети.

Але першокурсників цього не вчать, — повільно промовляє Ліам з протилежного від мене боку столу.

Міра дивиться, як довкола йото зап'ястя вихорить магія, але, до честі Піама, він не прикриває її рукавом. Інколи забуваєш, що третьокурсники — це перші вершники, які служитимуть разом із дітьми лідерів Тир-рійського повстання, власне через яке наші кордони могли лишитися без захисту, а мирні мешканці Наварри — загинути. Усі в цій кімнаті звикли до Ліама, Імоджен... навіть до Ксейдена. Але ті, хто перебуває на постійній службі, ще ніколи не літали з кимось, позначеним тавром повстання.

Тиррійські вершники, які під час повстання лишалися вірними Наваррі, отримали підвищення, а не покарання, натомість тих, хто виступив проти короля та країни, було вбито або скарано на смерть. І так само як мої почуття через втрату Бреннана були на Парапеті спрямовані проти Ксейдена, знайдеться не один вершник, який неправильно скерує особистий біль і гнів проти таврованих.

Я прочищаю горло.

Міра зиркає на мене, тож я підводжу брови.

Не треба нависати на моїх друзів.

Її очі ледь розширені, але моя сестра повертається до Ліама.

— Вас, як першокурсників, можуть не навчати бойової стратегії, бо ви всі зайняті тим, щоб втриматися на своїх драконах. Однак під час Битви загонів вам уже довелося робити це. І вже майже травень, а отже, на носі фінальні Військові ігри, чи не так?

— За два тижні, — відповідає Дейн.

— Саме тоді. Не всім із вас поталанить вижити на Військових іграх, якщо ви належно не підготуєтесь. — На секунду Міра затримує погляд на мені. — Таке мислення дасть перевагу вашому роєві, усьому вашому крилу. Гарантую, що командир вашого крила вже оцінює кожного вершника щодо його здібностей.

Ксейден перевертає пальцями свою модельку дракона, але не відповідає. Відколи прибув, він не промовив до Міри ані слова.

— Отже, до справи. — Міра відходить на крок. — Хто командує? — Вона дивиться на Квінн. — Уявімо, що я не старша на три роки навіть від найвищого за званням серед вас.

— Тоді я командуватиму, — Дейн вирівнює поставу й задирає підборіддя.

— Тут є командир нашого крила, — зауважує Ліам. — Це, я сказав би, означає, що командує він.

— Суто для цієї вправи ми можемо уявити, що мене тут немає. — Ксейден ставить свою фігурку на стіл і, відкидаючись на спинку крісла, кладе руку на моє плече. Цей рух змушує Дейна скрипіти зубами. — Дайте Аето-су ту посаду, якої, як ми всі знаємо, він так палко жадає.

— Не будь козлом, — шепочу я.

— *Я ще навіть не починав ним бути.*

Я так швидко обертаюся, що в голові ледь не запаморочилося. Витріщаюся на Ксейденове обличчя й вивалюю щелепу. Це був його голос... у моїй довбаній *голові*.

Він повертається, пускаючи до мене золотисті бісики, і я клянусь, що чую його сміх у моїй голові, хоча його уста зімкнуті, ледь скривлені в усмішці, у тій, що прискорює мій пульс.

— *Ти витріщаєшся. Ще так секунд тридцять і, якщо не припиниш, стане дуже незручно.*

— Як? — шепочу.

— *Так само, як ти розмовляєш зі Сгейл. Ми всі славетно пов'язані, нема на те ради. А це просто одна з переваг. Я вже починаю шкодувати, що не спробував її раніше. Вираз твого обличчя незабутній.* — Він підморгує мені й повертається до столу.

Дідько, він мені *підморгнув*. А це що, натяк на усмішку?

— Командир. Крила. Це. Ти. — Дейн вимовляє кожне слово окремо крізь зуби.

— Мене навіть не має тут бути, — стенає плечима він. — Але якщо тобі це допоможе, то для Військових ігор вирішено, що ти отримуватимеш накази безпосередньо від командира своєї чоти Гарріка Тевіса, який, відповідно, виконуватиме мої. Ви будете виконувати маневри як рій на користь усього крила. Тож просто вдавай, що я звичайний член твоєї команди, і використовуй мене як хочеш, Аетосе, — Ксейден складає руки на грудях.

Зиркаю на Міру, яка уважно стежить за цією сценкою, не приховуючи подиву.

— І чому *ви* взагалі тут? — виступає Дейн. — Без образ, *сер*, але ми якось не сподівалися, що тут буде старше командування.

— Тобі добре відомо, що Терн і Сгейл — спарені дракони.

— Але три дні? — не вгаває Дейн, відсовуючись від столу. — Ви не могли витримати навіть трьох днів?

— Це не має з ним нічого спільного, — втручаюся, ставлячи свого дракончика з дещо більшою силою, ніж потрібно. — Це **справа Терна і Сгейл**.

А ти не думала, що це, може, від тебе я не в змозі триматися якнайдалі?

Згинаю праву руку й тицяю Ксейдена в біцепс. Він це не серйозно. Принаймні поки він досі стверджує, що поцілунки зі мною були помилкою. А якщо так... я не бавлюся в це.

— Ти розкриєш *маленький секрет про наше спілкування, якщо не зможеш утриматися від подібного... насилля*, — він ледве стримується від сміху, явно насолоджуючись тим, що має останнє слово.

Мушу зрозуміти, як він це робить, щоб я так само могла подумки відповідати.

— Звісно, ти перша його захищатимеш, — ображено дивиться Дейн.
— Хоч я не розумію, як можна було забути, що він хотів тебе вбити ще пів року тому.

— Не можу повірити, що ти починаєш цю пісню, — кліпаю на нього.

— Чудово, Аетосе, ти професіонал, — Ксейден шкрябає тавро на шиї, але я майже впевнена, що насправді йому не свербить. — Це справді демонструє твої лідерські риси.

— Чуваки, — вигулькує один із вершників у кінці столу, — може, вам просто вивалити їх на стіл і поміритися? Так буде набагато швидше.

Ліам починає реготати, хоча його плечі нервово зіщулені.

— Досить, — Міра ляскає долонею, по столу.

— Чого ти, Сорренгейл? — кидає вершник, широко всміхаючись.

Ми обидві обертаємося до нього.

— Я до старшої Сорренгейл... Ми так уже давно тут не розважалися.

Я хитаю головою. Потім оглядаю всіх за столом.

— Міра має здатність витягнути щит далі, якщо захисні сфери вирубило, — кажу, — тому передусім я вислала б її з Дейном на розвідку. Треба зрозуміти, ми маємо справу з піхотою чи з грифонами.

— Добре, — каже Міра, підсуваючи свою фігурку ближче до фортеці.

— Припустимо, це грифони.

— То ти хочеш виконати свою роботу? — мило всміхаюся до Дейна. — Не второпаю, як ти міг забути, що головний тут?

Він хапає свою фігурку й нарешті відводить від мене погляд.

— Квінн, ти можеш створювати астральну проекцію, сидячи верхи на драконі?

— Так, — відповідає вона.

— Тоді я просив би тебе спроектуватися на фортецю, щоб подивитися, які там слабкі місця, — наказує Дейн. — І потім доповісти. Те саме Ліам.

Скористаємося твоїм умінням далеко бачити, щоб визначити, де перебувають вершники грифонів і чи є якісь пастки.

— Добре. Слабке місце — це дерев'яні ворота, — зазначає Міра, коли Квінн і Ліам переміщують своїх драконів на позиції, — а також цивільні наваррці, яких вони полонили в підземеллях.

— Тобто підірвати все разом не варіант, — каже Рідок.

— Ти викликаєш вітер, так? — запитує Дейн Емері. — Тоді зможеш сформувати вогонь свого дракона і скерувати його так, щоб він пройшов крізь фортецю, не зачіпаючи цивільних.

— Так, — каже Емері, — але тоді я маю бути всередині самої фортеці.

— Отже, мусиш туди дістатися, — стенає плечима Міра.

— Тобто ти хочеш, щоб я залишив свого дракона і йшов туди пішки?
— Емері витріщає очі.

— А нащо тоді нам стільки тренувань з рукопашу? Чи ти просто приречеш усіх тих невинних людей на смерть? — Одним рухом зап'ястя Міра змушує фігурку Емері опинитися в її руках і ставить всередину твердині. — А от головним питанням є те, як ми зможемо доставити тебе так близько до місця призначення живим. — Міра оглядає всіх за столом. — Бо всі решта, як я розумію, будуть верхи битися з грифонами, щойно почнеться салют.

— Яка в тебе сила печаті, Аетосе? — питає Квінн.

— Для тебе це конфіденційна інформація, — каже Дейн, кілька разів обводячи поглядом всіх за столом, крім Ксейдена. — Є ще якісь ідеї?

Невже квадрант вимагає від нього тримати в таємниці здатність читати пам'ять? Тоді те, що він потягнувся до моєї голови в день страти Ембер, — це була втрата самоконтролю? Як йому взагалі вдалося дійти до того, де він зараз, не виказуючи сили печаті? Я вражена.

— Звісно, що є. — Беру дракона Ксейдена й переміщаю у фортецю, стоячи ментальною ногою в Архіві, де зберігаю свою силу, і використовуючи її, щоб рухати фігуркою, завислою над спорудою. — Годі ігнорувати той факт, що маєш неймовірно потужного володаря тіней, і попроси його затемнити територію, щоб ніхто не побачив, як ти приземляєшся.

—І вона не помиляється, — погоджується Міра, але не встигає доказати.

—Ти можеш це зробити? — Дейн неохоче дивиться на Ксейдена.

—Ти зараз серйозно запитуєш? — відказує Ксейден.

—Просто не був упевнений, що ти зможеш охопити таку територію...

Ксейден підводить руку на кілька сантиметрів над столом, і з-під наших сидінь виринають тіні, заповнюючи всю кімнату й миттєво перетворюючи все на опівнічну темряву. Моє серце підскакує, коли світло зникає повністю.

— *Розслабся. Це лише я,* — привид дотику ковзає по моїй щоці.

Лите ти трохи... страшний. Я кидаю йому цю думку, але відповіді немає. Може, у нас одностороннє спілкування, бо я не думаю, що можу говорити з ним так, як він зі мною.

Що там казала Стейл про силу печаті? *Вона відображає те, хто ви є в основі свого буття.* Щось у цьому є. Міра захищає. Дейн мусить усе знати. А от у Ксейдена — таємниці.

— Офігіти, — каже хтось.

— Я міг би затемнити всю заставу, але боюся, що це може декого винести, — каже Ксейден, і тіні за мить зникають туди, звідки з'явилися.

Глибоко вдихаю, помічаючи, що обличчя всіх за столом, крім Емері, який, схоже, вже споглядав цей трюк, якісь блідо-зелені.

Навіть у Міри, котра дивиться на Ксейдена так, ніби він загроза, яку потрібно вивчити.

У мене крутить живіт.

— *Сподіваюся, тобі нічого такого не спало на думку, поки ми були в темряві,* — дражниться Ксейден, від чого вся моя симпатія до цього козла випаровується.

Я навіть не дивлюся на нього, тільки витягую середній палець. Він сміється, а я скрегочу зубами.

— *Викинь його з моєї голови,* — звертаюся до Терна.

— *Ти звикнеш,* — відповідає він.

— *Це таку всіх пов'язаних пар та їхніх вершників?*

— *У деяких. Зате це дає велику перевагу в бою.*

— *Ну, зараз це просто скалка в моїй дупі.*

Мені бракує Андарни. Ми далеко одна від одної, тож я ледве її відчуваю.

— *Тоді блокуй його так, як робиш зі мною. Або відповідай,* — реве Терн. — *Тобі теж чудово вдається бути скалкою в дупі, повір.*

— *А як це конкретно можна зробити?* — гостро зиркаю на Ксейдена, але він надто глибоко занурений у боротьбу проти ворога в уявній твердині.

— *Мусиш розібратися, який зі шляхів до твоїх думок належить йому.*

От кайф. Це має бути дуже просто.

Ми завершуємо гіпотетичну операцію, у якій кожен... крім мене, використовує свою силу там, де вона найкраще годиться. Але коли настає час дати бій грифонам у повітрі, Терн перевершує всіх інших драконів у кімнаті.

— Чудова робота, — каже Міра, глянувши на кишеньковий годинник.
— Аетосе, Ріорсоне і Сорренгейл, зустрінемося в коридорі. Усі інші — вільні.

У нас немає іншого вибору, як піти за Мірою до гвинтових сходів.

Вона зачиняє за нами двері й викидає смугу синьої енергії, яка закриває вхід.

— Звуковий щит, — тішиться Дейн. — Прикольно.

—Замовкни, — наказує Міра з верхньої сходинки, тицяючи пальцем в його лице. — Не знаю, що покусало твою дупу, Дейне Аетосе, але ти, здається, забув, що командуєш росм? Як і те, що маєш реальний шанс наступного року стати командиром крила?

Ого, чорт, вона розлючена. У цьому якось не хочеться брати участі. Відступаю ще на крок, але позаду на сходах Ксейден, тож далі діватися нікуди.

— Міро... — починає Дейн.

— Лейтенант Сорренгейл для тебе, — обриває вона його. — Ти можеш усе просрати. Я чудово знаю, як ти хочеш цю посаду наступного року. — Вона вказує пальцем на Ксейдена. — Не забувай, що ми вирости майже поруч. І тепер ти хочеш просрати все через що? Через те, що злий на Вайолет, яку пов'язав партнер його дракониці?

Її щоки аж горять. Не те щоб Міра була з тих, хто полюбляє добирати слова, але просто... прокляття.

—Для неї він найгірше, що тільки може бути! — вигукує Дейн.

— Саме із цим я не сперечаюся, — Міра нахиляється ближче до Дейна. — Але ми нічого не вдіємо з драконячим вибором. Драконів не хвилює думка звичайних людей, чи не так? А от те, що відбувається між вами двома, — її палець показує на Дейна, потім на мене, — шкодить команді. Якщо для мене це стало очевидним уже на четвертий день вашого перебування тут, то що говорити про інших. Якби я знала, що ти будеш таким твердолобим козлом з нульовим рівнем гнучкості щодо речей, на які вона не має впливу, то ніколи не радила б їй шукати тебе після того, як вона перетне Парамет. — Міра дивиться на мене,

тоді знову на нього. — Ви були найкращими друзями з п'яти років. Маєте самі розібратися в цьому лайні.

Дейн такий напружений, що, здається, зараз лусне, але врешті він дивиться на мене й киває.

Я роблю те саме.

— Добре, а тепер повертайтеся, — Міра показує головою на двері. Дейн проходить крізь щит. — А щодо тебе. — Вона спускається на дві сходинки й свердлить Ксейдена своїм блискучим поглядом. — Їй очікувати цього й наступного року?

— Того, що Аетос лишиться таким самим козлом? — перепитує Ксейден, вільно опутивши руки вздовж тіла. — Можливо.

— Спарені дракони недаремно пов'язують вершників з того самого курсу, — мружиться на нього Міра. — Ти ж не думаєш, що завдання твого крила чи її навчання відповідатимуть графіку, який дасть змогу літати вам туди-сюди що три дні?

— Це не я вибирав, — знизує плечима Ксейден.

— А що нам робити? Казати величезним вогнедишним драконам, як вони мають поводитися? — питаю я.

— Так! — вигукує сестра, повертаючись обличчям до мене. — Бо ти не можеш так жити, Вайолет. Бо зрештою ти пропустиш потрібне навчання, а він зараз сильніший із вас двох. Якщо не зможеш зосередитися на тренуванні, то так буде завжди й тоді ти ніколи не станеш тою, кого міг би зробити з тебе Терн. Цього ти прагнеш, Ріорсоне?

— Міро, — шепочу, хитаючи головою, — ти помиляєшся щодо нього.

— Послухай, — вона бере мене за плечі. — Може, з нього чудовий володар тіней, але, піддавшись йому, ти сама перетворишся на одну з них.

— Цього не станеться, — обіцяю їй.

— Станеться, якщо він так захоче. — Міра зиркає крізь мене на нього.
— Убити — це не єдиний спосіб когось знищити. Завадити тобі розкрити свій потенціал здається чудовим шляхом помститися нашій матері. Поміркуй, як добре ти взагалі його знаєш?

Втягую повітря. Я довіряю Ксейдену. Принаймні так думаю. Однак Міра каже правду: є безліч способів знищити когось, не відбираючи фізичного життя.

— Я так і думала. — У її очах щось гірше, ніж гнів. Це жаль. — Ти хоч знаєш, чому він так ненавидить нашу матір? Чому таких дітей, як він, ставлять на Пара...

— Я тут, до речі, — перебиває Ксейден, піднімаючись на ту саму сходинку, щоб стати поруч зі мною. — Якщо ви не помітили.

— Знаю, тебе важко не помітити, — парирує Міра.

— Слухаєш, а не чуєш, — веде далі він низьким голосом. — Це я — тут. Терн не витяг її назад до Басгіату. Він не пробивався крізь її щити, щоб вилити на неї свої емоції. І не від неї він вимагав летіти через довбану половину королівства. Твоя сестра досі ось тут. Це я мав лишити *свій* пост, командування перекласти на *свого* заступника, який відповідає за *моє* крило. А вона якраз ніфіга не пропустила.

— А наступного року? Коли ти будеш новоспеченим лейтенантом? Вона теж ніфіга не пропускатиме? — питає Міра.

— Ми розберемося, — беру її за руку. — Міро, він витрачає кожну вільну хвилину, щоб тренувати мене у двобоях або в польотах — мабуть, сподіваючись, що я нарешті зрозумію, як втриматися, бляха, на тому Гер-ні, хоч він не мусив робити це за мене. І він...

— Ти не тримаєшся в сідалищі? — Міру аж перетрушує.

— Ні, — ледве можу прошепотіти.

Від сорому шкіра наливається жаром.

— Як ти, бляха, можеш не триматися в сідалищі? — питає вона з відвислою щелепою.

— Бо я — не ти! — кричу у відповідь.

Міра відсажується так, ніби отримала ляпаса, і відпускає мою руку.

— Але ж ти... Ти тепер значно сильніша.

— Мої суглоби та м'язи, може, й стали міцніші тільки тому, що Імоджен змушує мене тягати ті дурні гантелі, але це мене... не виправить.

— Я не це мала на увазі, Ві, — Міра блідне. — Тебе не потрібно виправляти. Я просто не знала, що ти не можеш утриматися на своєму місці. Чому ти мені не сказала?

— Тому що ти нічого не зможеш із цим вдіяти, — змушую себе скривитися в усмішці. Ніхто нічого не може зробити з тим, яка я.

Між нами тривала й незручна тиша. Ми такі близькі, однак зараз нас так багато розділяє.

— Їй уже трохи вдається, — Ксейден намагається розрядити атмосферу тихим і виваженим голосом. — Хоча на початку це була... катастрофа.

— Гей, він мене встиг підхопити, — сперечаюся.

— Майже біля самої землі, — бурчить Ксейден, а тоді обертається до Міри. — Ти не мусиш мені довіряти...

— Чудово. Бо я й не збираюся, — каже вона. — Уся та влада в руках когось із твоєю історією — це вже погано, але знати, що твої дракони настільки пов'язані, що ти не можеш бути далі, ніж за три дні від Вайолет, — неприйнятно з будь-якого погляду. Мені так здається... — Міра раптом нерухоміє, а її погляд стає якимсь розфокусованим.

— *Наближається згряя грифонів!* — реве Терн.

— Чорт! Сфери не працюють, — сичить Міра, мабуть, отримавши те саме попередження від Тейне. Вона хапає мене за плечі й тягне до себе. — Ти маєш утекти.

— Ми можемо допомогти! — не погоджуюся я, але сестра тримає мене так міцно, що я не можу навіть поворухнутися.

— Не можете. І якщо Терн використовує силу, щоб тримати тебе верхи, то він теж слабкіший. Ви маєте тікати. Забирайся звідси. Якщо любиш мене, Вайолет, іди, щоб я про тебе не хвилювалася. — Міра відпускає мене, дивлячись на Ксейдена. У цей час наші вискакують з дверей нагорі, з гуркотом збігаючи сходами вниз. — Заберіть її звідси.

— Ходімо, — кличе Дсіін. — Уже!

— Хоч ти мені й не довіряєш, але я найкраща зброя, яка в тебе зараз є!
— кричить Ксейден до Міри.

— Якщо це так, тоді ти найкраща зброя, яка є в неї. Друга половина рою скоро буде тут. Тейне вважає, що маємо ще двадцять хвилин до прильоту грифонів. — Міра дивиться мені в очі. — Ти маєш бути в безпеці, Вайолет. Люблю тебе. Не вмирай. Я не хотіла б бути єдиною дитиною в сім ї. — Цього разу вже не бачу зухвалої усмішки, як тоді, коли вона лишила мене в Басгіаті у день Призову.

Ксейден тягне мене до себе, а Міра вибігає сходами на дах.

Так не має бути. Я нізащо не можу втекти в безпечне місце й лишити сестру тут, не маючи жодного способу дізнатися, жива вона чи мертва. От, власне, і відбувається щось таке, про що ми ніколи б не почули на Бойовому сповіщенні.

Ні-за-що. Кожна клітинка мого тіла пручається.

— Ні! — намагаюся вирватися, але Ксейден надто сильний. — Міро! А якщо ти постраждаєш? Швидкість Терна може бути єдиним, що вас

урятує. Принаймні дозволь нам лишитися тут.

Вона дивиться сталевим поглядом через плече на двері.

— Хочеш, щоб я довіряла тобі, Ріорсоне? То витягни її звідси й знайди, чорт забирай, спосіб навчити її триматися в сідалищі. Якщо не навчиться, вона труп, ти це добре знаєш.

— Міро! — кричу, намагаючись вивільнитися з рук Ксейдена, але він уже пройшов пів дороги сходами вниз, несе мене, обхопивши за талію, наче я важу менше за меч на його спині. — Люблю тебе! — кричу кудись вгору у вежу, але не знаю, чи Міра мене почула.

— Можу довірити тобі забрати свої речі? — запитує Ксейден, крокуючи коридором. — Чи доведеться винести тебе звідси без них?

— Я принесу, — штурхаю Ксейдена, тож він мене відпускає.

Принести наші з Ріаннон речі — це кілька хвилин. Ми навіть не розпаковувалися, сумки лежать собі загорнуті в наші плащі. Ось я знову в коридорі, де чекає Ксейден із наплічником. Речей там значно менше, ніж у моєму рюкзаку, але не хочу навіть думати, скільки всього він лишив, щоб швидше мене забрати.

Іду до дверей, навіть не дивлячись на Ксейдена, та він хапає мене за лікоть і розвертає.

— Ні. Виходити зі стін фортеці надто небезпечно. Ми підемо вгору. — Він бере мене за талію й ледь не тягне до найближчої вежі. — Лізь.

— Це все так тупо! — кричу на нього, не зважаючи на те, що наші підіймаються на ту саму вежу й можуть мене почути. — Терн міг би їм допомогти!

— Твоя сестра має рацію. Ви маєте вибратися звідси. А тепер швидше нагору!

— Дейне, — ніяк не вгамуюся я, розуміючи, що він перед нами.

Дейн розвертається й бере рюкзак Ріаннон, перекидаючи через плече.

— Цього разу я згоден із Ріорсоном. Ми маємо витягти не лише тебе, Вайолет. Подумай про інших першокурсників. — Його благальний погляд змушує мене замовкнути. — Чи ти б воліла засудити увесь ненавчечний загін до страти? Бо я, наприклад, дам собі ради. Ціанна, Емері, Гі-тон — вони теж упораються. І Ріорсон, звісно. А як щодо Ріаннон, Рідока, Соєра? Хочеш їхньої крові на своїх руках? — запитує він, кидаючи уривчасті фрази, поки ми мчимо вгору до відчинених дверей.

Ідеться не тільки про мене.

Вибігаємо на дах, і Емері заскакує на свого дракона, який ледь порівнявся зі стіною — набагато тоншою, ніж у квадранті.

Бляха. Я з такого кута ніколи не заскочу на Терна.

— Рідок і Квінн уже в небі, — повідомляє Ліам, коли Емері злітає.

Я бачу Кет і Дея, вони ширяють над нами, відбиваючись крилами від повітря.

— Ти наступний! — кричить Ліамові Ксейден. Дейн підтверджує його слова, киваючи.

Сила приземлення Дея руйнує кладку. Ліам збігає вузькою доріжкою до великого Червоного Кинджалохвоста.

— Тепер ти, Аетосе! — кричить Ксейден.

— Ві... — сперечається Дейн.

— Це наказ, — з його тоном не посперечаєшся, та й Кет уже зайняла позицію, на якій щойно був Дей. — Я подбаю про неї. Лети.

— Лети, — підганяю його.

Я не змогла б нормально жити, якби знала, що з Дейном щось сталося через мене. Він хоч і поведився як козел останні кілька місяців, але це не змінює того, що протягом багатьох років він був мені за найкращого друга.

Дейн має такий вигляд, ніби збирається сперечатись, але врешті киває Ксейдену й каже:

— Довіряю тобі витягти її звідси.

— За сьогодні ти вже не перший, — відповідає Ксейден. — А тепер лізь на свого дракона, щоб я міг це зробити.

Дейн кидає на мене довгий, прискіпливий погляд, потім повертається й біжить, вискакуючи з передньої лапи Кет їй на спину. У мене флешбеки — як же це схоже на Рукавичку.

— *Де ти?* — запитую Терна, адже бачу над собою лише чисте небо.

— *Майже на місці. Я робив те, що можна було зробити.*

— Я так не можу, — кажу Ксейденові, обертаючись в його обіймах обличчям до нього. — Усі вже полетіли. Називай це як хочеш. Наприклад, твоїм боргом. Мені однаково. Ми можемо лишитися. Я не можу залишити її тут саму. Це неправильно. Вона так ніколи не вчинила б. Я мушу лишитися тут заради неї. Мушу, розумієш?

У його очах стільки співчуття й розуміння, що, коли Ксейден відпускає мою талію, я думаю, він готовий дозволити мені лишитися. Тоді його долоні торкаються мого лиця й ковзають назад до потилиці. Він охоплює мою шию й наближає свої губи до моїх.

Це відчайдушний і всеохопний поцілунок. Я віддаюся йому вся, розуміючи, що цілунок може бути останнім. Ксейденів язик такий наполегливий, що я не менш завзято відповідаю, нахилиючи голову, щоб сягнути ще далі.

Боги, це набагато краще, ніж я собі уявляла, згадуючи ту ніч. Тоді, притиснувшись до стіни, він зі мною був обережний. Однак тепер немає жодного вагання. Як упевнено й сильно він бере своє, впивається в мій рот, який приємний біль унизу живота... Він перериває поцілунок лише тоді, коли ми обоє не можемо дихати, а потім торкається чолом мого чола.

— Лети, Вайолет, заради мене.

— *Майже на місці*, — сповіщає Терн.

Ксейден тягнув час, щоб дати Терну та Стейл долетіти. Моє серце розбивається ніби об скелю, тож я стою мов укопана.

— Я зненавиджу тебе за це.

— Що ж, — по його обличчю пробігає іскра справжнього жалю, коли він відступає. — Яюсь із цим проживу. — Його долоні вже не на моєму обличчі, вони тримають мене за руки, підносячи й розводячи їх, щоб я стала ніби літера Т. — Руки високо. Тримайся.

— Іди в сраку.

З-за його спини виринає величезна фігура Терна. Ксейден падає на кам'яну підлогу саме тоді, коли Терн летить над нами, а його тінь накриває нас за МИТЬ до того, як дракон підхоплює мене передніми кігтями, ЯК робив Цс вже безліч разів, коли я падала під час польоту.

— *Ми повинні повернутися!*

— *Я зробив усе, що міг, і не збираюся ризикувати твоїм життям.* — Він набирає висоту, а потім відпрацьованим маневром підкидає мене на спину. — *Тепер тримайся міцно, щоб ми могли їх перегнати.*

Озираючись через плече, бачу Ксейдена верхи на Стейл. Він швидко наближається, а за кількасот метрів далі від них десятків грифонів бере фортецю в облогу.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

У Військових іграх перемагає не сила, а спритність. Потрібно знати, як завдати удару. Треба розуміти, де твої вороги — і твої друзі — найбільш вразливі. Ніхто не залишається друзями назавжди, Міро.

Згодом найближчі люди певним чином обертаються на ворогів. Стається це з любові та добрих намірів, через звичайну байдужість або навіть через те, що ми просто живемо достатньо довго, щоб у нас побачили супротивників.

«КНИГА БРЕННАНА», СТОРІНКА 80

Стою біля кабінету професора Маркгема у Квадранті вершників. Я спираюся всією вагою на стіну біля дверей, і її кам'яна поверхня впивається мені в спину, подразнюючи мітку. Я готова лізти зі шкіри від тривоги й нестерпного накопичення енергії, що може спалахнути будь-якої миті.

Минуло два дні, як ми покинули Монтсеррат. Один день польоту назад до Басгіату та один нестерпно тривалий день тиші.

Сонце ще сходить. Я ще працювала в бібліотеці після повернення. А сьогодні якимось змогла вибратися з кімнати до того, як Ліам дізнався, що мене в ній немає. Сніданок мене не цікавить. Наплювати, що я пропускаю шикування. Тут єдине місце, де можу думати.

Від кроків на круглих сходах ліворуч напружуються м'язи живота й пришвидшується пульс. Видивляюся, коли у дверях з'явиться шматочок кремової туніки.

Однак у коридор виходить Ксейден. Він тримає два олов'яні кухлі, з яких щось парує, і йде просто до мене.

— Досі ненавидиш мене?

— Авжеж.

Це не зовсім правда, але так легко звалити на нього провину за все, що я відчуваю вже другий день поспіль.

— Я так і думав, що ти будеш тут. — Він простягає один із кухлів, пропонуючи мені. — Кава. Стейл казала, що ти не спиш уночі.

— Це не її справа, сплю я чи ні, — відрізаю. — Але дякую.

Беру в нього каву. Здається, ніби він спав усі вісім годин і ще встиг побувати у відпустці від учора.

— Ти, напевно, спав як немовля.

— *Перестань розповідати Стейл про мій режим,* — скаржуся Тернові.

— *Навіть не збираюся відповідати на подібні закиди.*

— *Я більше люблю Андарну.*

Терн ричить.

Ксейден спирається на стіну напроти мене й попиває свою каву.

— Я не сплю відтоді, як мій батько покинув Аретію, щоб оголосити про відокремлення.

— Це було шість років тому чи більше, — не можу зімкнути вуст від подиву.

Ксейден дивиться на свою каву.

— Тобі тоді... — зупиняюся. — Я навіть не знаю, скільки тобі років.

Правда за Мірою. Я майже нічого про нього не знаю. А однак... мені здається, що я до глибини душі знаю, ким він є. Чи можуть мої емоції бути більш розпорошені, коли справа доходить до нього?

— Двадцять три, — відповідає він. — Мій день народження був у березні.

А я навіть не знала.

— Мій у...

— ...липні, — підказує він із примарною усмішкою. — Я знаю. Вважав за свій обов'язок дізнатися про тебе все, що можна, щойно побачив тебе на Парапеті.

— І це не збочена поведінка, — грию руки від свого кухля.

— Щоб когось знищити, потрібно спочатку його зрозуміти, — тихо каже він.

Підводжу погляд, щоб побачити, що він дивиться мені в очі.

— І це досі у твоїх планах?

Слова Міри переслідували мене два дні.

— Ні, — він відвертається.

— Що Ж тоді ЗМІНИЛОСЯ? — Від непевності міцніше стискаю кухоль. — Коли саме ти вирішив *не* знищувати мене?

— Може, тоді, коли побачив, як Ореп тримає ніж біля твого горла, — каже він. — Може, тоді, коли зрозумів, що синці на твоїй шиї — від їхніх пальців, і захотів убити їх удруге, але вже повільно. Може, коли необачно поцілував тебе вперше або коли зрозумів, що я дещо поїхав дахом, бо не можу не думати про щось більше, ніж просто цілувати тебе.

У мене перехоплює подих від цього зізнання. Ксейден зітхає, відкидаючи голову назад.

— *І взагалі, яка різниця коли, якщо між нами це змінилося?*

— Не роби так, — шепочу.

Він знову повертає голову й дивиться в мої очі.

—*Як так? Не казати, що не можу викинути тебе з голови? Чи не говорити одразу всередині твоєї?*

— Ні те й ні те.

— *Ти теж могла б навчитися це робити.*

Ну чому, бляха, так нереально відвести від нього погляд? Забути про поцілунок на тій вежі, який для нього був лише грою. А може, усе це для нього лише гра? Як гамувати нестерпний біль, який вигулькує в животі щоразу, коли думаю про нього?

— *Ну ж бо, спробуй.*

Дивлячись у його очі із золотими цяточками, хочу повірити, що він каже правду. Принаймні спробувати й зустрітися на півдорозі. Тому я ставлю одну ногу в свій ментальний Архів і зосереджуюся на силі в моїх венах. Яскраво-помаранчева, тріскуча енергія ллється з дверей позаду, а з вікна, яке я створила для Андарни, сяє золоте світло. Глибоко вдихаю й повільно обертаюся.

Там, витаючи попід дахом, виблискує тінь іскристої ночі. *Ксейден.*

Зі сходів доносяться кроки. Ми обоє дивимося в той бік.

— О, вгадайте, кому теж спала на думку така сама ідея, — каже Дейн, побачивши нас. Він підходить і стає поруч мене біля стіни. — Давно чекаєте?

— Не дуже, — каже Ксейден.

— Кілька годин, — відповідаю йому в унісон.

— Чорт, Вайолет, — Дейн пригладжує своє вологе волосся. — Ти що, голодна? Може, сходиш на сніданок?

—*Ні, кретине. Вона очевидно не хоче їсти,* — цей злобний коментар від Ксейдена залазить просто в мою голову.

— *Слухай, припини,* — кидаю йому у відповідь. — Дякую, не хочу.

— *О, диви, хтось нарешті навчився,* — Ксейден видає миттєву усмішку Коли зі сходів доносяться нові кроки, я затамовую подих і не відриваю від них очей.

Професор Маркгем зупиняється, коли бачить нас трьох біля свого кабінету, але потім підходить:

— Чим зобов'язаний такому задоволенню?

— Просто скажіть мені, якщо вона загинула, — стаю посеред коридору. Маркгем дивиться на мене з більш ніж належною часткою несхвалення.

— Ви знаєте, що я не можу розголошувати секретну інформацію. Якщо є щось варте для обговорення, ми зробимо це на Бойовому сповіщенні.

— Ми вже це проходили. Якщо засекречено, то ми ні про що не дізнаємося, — заперечую.

Руки починають тремтіти, тож я сильніше стискаю кухоль. Ксейден забирає в мене посудину.

— Навряд чи я можу дозволити собі...

— Вона моя сестра, — благаю я. — Я заслуговую знати, чи вона жива. І заслуговую на те, щоб дізнатися про це *не* в залі, повній інших вершників.

— Застава зазнала серйозних ушкоджень, але в Монтсерраті обійшлося без втрат, — цідить професор.

Хвала богам. Коліна підкошуються, тож я опиняюся в добре знайомих обіймах Дейна, бо він підхоплює мене, поки по організму проноситься полегшення.

— У неї все добре, Ві, — нашіптує Дейн у моє волосся. — З Мірою все гаразд.

Я киваю й борюся з хвилями емоцій, якими накриває моє самовладання. Я не зламаюся. Не ревітиму. Не показуватиму слабкості. Не тут.

Є лише одне місце, куди я можу піти, і лише одна істота, яка не докорятиме за мою крихкість.

Випрочуюся з рук Дейна, щойно мені вдається себе опанувати.

Ксейден пішов.

Я пропускаю сніданок і шиккування, щоб піти на летовище, і тримаюся, поки не дістаюся середини поля, де падаю навколішки.

—З нею все гаразд, — плачу я, опускаючи голову у долоні. — Я не лишила її помирати саму. Вона жива. — Чую порух повітря, а тоді відчуваю жорсткий дотик луски на руці. Схиляюся Андарні на плече й тулюся до неї. — Жива. Вона жива. Вона жива.

Повторюю це знову й знову, поки не починаю в це вірити.

У тебе є брати чи сестри? — питаю Ксейдена, коли ми знову опиняємося на маті. Чи то коментарі Міри, що я недостатньо його знаю, чи мої суперечливі емоції, але він точно знає про мене набагато більше, ніж я про нього, тож маю вирівняти умови цієї гри.

— Ні, — він зупиняється, здивований. — Чому питаєш?

— Та так, — стаю в бойову стійку. — Поїхали.

Наступного дня під час Бойового сповіщення я використовую наш ментальний зв'язок, щоб запитати, яка його улюблена їжа. Цієї миті я впевнена, що чую, як у нього випадає щось із рук, перш ніж Ксейден встигає відповісти.

— *Шоколадний торт. Припини дивно поводитися.*

Я всміхаюся.

Ще через день, коли Терн змушує мене пройти виснажливий набір складних маневрів, у яких і більшість третьокурсників точно випали б, я спитала Ксейдена, звідки він знає Ліама. Ми сиділи на вершині гори з Терном та Стейл, і я просто хотіла побачити, чи скаже він мені правду.

— *Ми разом виховувалися. Що це за приколи із запитаннями останнім часом?*

— *Я тебе майже не знаю.*

— *Ти знаєш мене досить добре,* — поглядом він дає зрозуміти, що продовження вікторини не буде.

— *Не знаю. Скажи мені щось справжнє.*

— *Наприклад?* — він розвертається лицем до мене.

— *Наприклад, звідки у тебе на спині ті срібні шрами?*

Я затамовую подих, очікуючи відповідь, очікуючи, що він скаже щось, що могло б мене впустити до нього. Навіть із відстані бачу, як він напружився.

— *Навіщо тобі це?*

Міцніше стискаю луски на спині дракона, усвідомлюючи, що питаю про особисте, але його реакція свідчить, що це більше, ніж болісний спогад.

— *Чому ти не хочеш мені сказати?*

Стейл здригається і злітає в повітря, лишаючи нас із Терном позаду.

— *Чому ти на нього тиснеш?* — запитує Терн.

— *А чому б мені не тиснути?*

— Бо він дбає про тебе. Це вже досить непросто для нього.

— Він дбає про те, щоб я залишилася живою, — сміюся. — Є різниця.

— Ні, для нього немає.

Пополудні небо над Басгіатом кришталево чисте. Середина травня — час для першої битви Військових ігор, що також означає наближення випуску.

Хотіла б я радіти тому, що вижила й майже закінчила свій перший рік у Квадранті вершників, але мій живіт скручує від тривоги.

Бойові сповіщення дедалі більше пахнуть цензурою. Професор Карр щораз більше виказує занепокоєння тим, що я так і не проявила силу печаті, на відміну від майже всіх першокурсників. Дейн поводитьсь дивно, як чорт: то він ніби дружній із тобою, а вже наступної миті йому до тебе байдуже. Ксейден стає щодалі таємничішим — якщо це взагалі можливо, — тож скасовує деякі наші тренування з незрозумілих причин. Навіть Терн відчуває, що Ксейден чогось не договорює.

— Як думаєте, яким буде наше завдання? — запитує Ліам праворуч від мене, коли ми стоїмо в строю в центрі двору разом із рештою курсантів Четвертого крила. — Дей вважає, що будемо в нападі. Весь час говорить, як йому кортить надерти сраку Глонну... — Він замовкає, ніби слухаючи свого дракона. — Здається, дракони вміють ображатися, — закінчує Ліам пошепки.

Перед нами збираються командири, щоб отримати завдання від Ксейдена.

— Ми однозначно будемо в нападі, — відповідає Ріаннон зліва від мене. — Інакше вже були б у полі. Від обіду я не бачила жодного вершника з Першого крила.

Мене починає нудити. Перше крило. Подумати, що вони будуть нашим першим суперником. Під час Військових ігор може трапитися будь-що,

а Джек Барлоу, певна річ, не забув, що я поклала його в лазарет на чотири дні. Окей, він дав мені передишку на кілька тижнів після того, як Ксейден стратив Орена та інших нападників, а після Ембер Мейвіс, звісно, усім стало набагато менше кортіти зі мною жартувати. Однак коли ми розминаємося в коридорах чи їдальні, я ловлю в його погляді справжню ненависть, вона палахкотить у крижаній блакиті його очей.

— Здається, вона має рацію, — кажу Ліамові, намагаючись не зважати на сонце, яке так сильно пече крізь цю льотну форму.

Давненько я не заздрила писарям та їхнім кремовим строям, але ця погода викликає в мене відчуття, ніби на жеребкуванні форм ми витягли коротший сірник. Я теж якось неправильно спала, і тепер це ще більше заважає, бо біль у коліні просто вбиває мене. А з фіксувальною пов'язкою все відчувається у стократ сильніше.

— Цікаво: чому вершники носять усе чорне?

— Тому що це круто, — відповідає Рідок позаду мене.

— Бо на чорному менше помітна кров, — підказує Імоджен.

— Забудьте. Уже не цікаво, — бурмочу під ніс, сподіваючись, що нарада командування скоро закінчиться.

Кровотечі — це останнє, про що я хотіла думати сьогодні.

— *Ми нападаємо чи обороняємося?* — питаю Ксейдена.

— *Я трішки зайнятий зараз.*

— *Ой, я тебе відволікаю?* — усміхаюся.

Гівна небесні, це я фліртую? Може, і так.

А мене це хвилює? Може, дивно... але ні.

— *Так,* — тон такий грубий, що доводиться щільно стиснути губи, щоб не розсміятися.

— Ну ж бо. Ти там цілу вічність пропадатимеш. Дай дівчинці якусь підказку.

— *I te, i te*, — гиркає він, але не блокує мене, хоча міг би — я це знаю. Тому вирішую змилюватися над ним і дати йому зосередитися на нараді.

Наступаємо й обороняємося. Цікавий буде день.

— Маєш щось від Міри? — пошепки запитує Ріаннон, зиркаючи мені в очі.

Хитаю головою.

— Це якось... не по-людськи.

— А ти справді думала, що вони порушують правило про заборону листування? Навіть якби спробували, моя мати швиденько б прикрила лавочку.

Ріаннон позіхає. Це й не дивно, що тут ще скажеш на цю тему.

Нарада закінчується, і Дейн із Ціанною йдуть до нас. Він аж світиться, гарячково стискаючи й розтискаючи кулаки.

— Що там? — питає Гітон. — Наступаємо чи обороняємось?

— *I te, i te*, — каже він, поки решта командирів пояснює своїм підопічним завдання.

Вдаю здивування, дивлячись повз нього, але не бачу ні Ксейдена, ні командирів чот.

— Перше крило зайняло оборонну позицію в одному з тренувальних фортів у горах. Вони охороняють кришталеве яйце.

Поки Дейн розповідає про це, старших вершників з нашого рою аж тіпає від хвилювання.

У цьому є сенс. Імовірно, це символічний жест для різних порід драконів, які принесли свої яйця в Бастіат після об'єднання Наварри.

— Я чогось не розумію? — запитує Рідок. — Ви в такому захваті через якесь яйце?

— З минулих років ми знаємо, що здобуті яйця коштують більше балів, — каже Ціанна, захоплено всміхаючись. — Прапори зазвичай дають найменше, а полонені професори десь посередині.

— Однак вони люблять робити обманки, — додає Дейн. — Так само ми могли б боротися за якусь точку, тільки щоб виявити, що вона не така цінна, як ми думали.

— То де тут наступ, а де оборона? — запитує Ріаннон. — Якщо яйце в них, то, очевидно, ми маємо його здобути.

— Ми також отримали прапор, який будемо захищати. Для цього в нас немає застави, — він усміхається. — А нашому роєві доручено його нести.

— *Ви доручили Дейну захищати прапор Четвертого крила?*

— *Сподіваюся, він чогось навчився у твоєї сестри в Монтсерраті,* — відповідає Ксейден, але його голос стає тихішим, тож я розумію, що він віддаляється.

Задумуюся про те, чи зможемо ми спілкуватися таким чином за кілька місяців, коли нас розділятиме набагато більша відстань.

У грудях щемить від одної думки, що його тут не буде. Він ризикуватиме життям на передовій.

— І хто нестиме прапор? — питає Імоджен.

— От, власне, це найцікавіше, — Дейнові якось вдається розтягнути уста в ще ширшій усмішці.

Протягом наступних двадцяти хвилин ми вивчаємо стратегію, поки доходимо до летовища. Судячи з того, яким є наш план, Дейн таки звертав увагу на уроки Міри.

А план простий: використовувати наші сильні сторони й часто передавати прапор, не даючи Першому крилу шансу помітити, хто його несе.

Коли ми підходимо до летовища, бачимо, як багнисте поле заповнюють десятки драконів, і всі вони розмістилися так, ніби в їхніх загонах теж існує шикування. Терна легко помітити: його голова підноситься над усіма іншими.

Коли проходимо повз інші рої, їхнє передчуття, здається, можна помацати. Напруженість зростає. Командири роїв та чот віддають останні накази.

— Ми переможемо, — упевнено заявляє Ріаннон, беручи мене під руку, коли ми підходимо до нашої частини поля.

— У нас є ти, Терн, Ріорсон і Сгейл. І звісно, я, — вона всміхається. — Ми просто не можемо програти.

— А ти точно... — мої слова обриваються, коли в полі зору з'являється Терн.

Він стоїть, високий і гордий, попереду нашої чоти, не виказуючи жодних ознак субординації до Кет як до Дейнового дракона. Однак мене бентежить геть не його розташування. Мене бентежить сідло. Витріщаюся на сідло, припасоване через його спину.

— *Я чув, що це останній писк моди,* — хвалиться Терн.

— Це... — у мене навіть немає слів. Чорні металеві луки доладно обвивають передні лапи й сходяться на чільній частині його грудей, утворюючи трикутну пластину й переходячи над його плечима в сідло з надій-ними стременами. — Це сідло.

— Це крута штуківина, ось що це таке, — Ріаннон плескає мене по спині- — і здається, скажу тобі, набагато зручніше, ніж кістлявий хребет Фердж. До зустрічі нагорі. — Вона йде повз Терна до своєї дракониці.

— Я не можу цим скористатися, — хитаю головою. — Це заборонено.

— Я тут вирішую, що заборонено, а що дозволено, — гарчить Терн, опускаючи голову до мого рівня й хухаючи в мене парою. — Немає жодного правила, яке стверджувало б, що дракон не може змінити сидіння своєму вершнику. Ти працювала так само тяжко, навіть більше, ніж усі вершники в цьому квадранті. Те, що твоє тіло інакше, не означає, що ти не заслуговуєш на власне місце. Вершника оцінюють не за тим, на чому він сидить.

— Слухай, він має рацію, — підтакує Ксейден, наближаючись до нас.

Цікаво, де це він був, що повернувся так швидко.

— Тебе не питали.

На саму його появу пульс прискорюється, а обличчя рум'яніє. У наших одностроях кожен вершник має дуже гарний вигляд, але Ксейден прикрашає форму мускульними лініями власного тіла.

— Якщо ти не скористаєшся ним, я ображуся. — Він складає руки на грудях й уважно вивчає зброю. — Я зробив його спеціально для тебе і, до речі, ледь не згорів живцем, коли намагався осідлати цього дракона. — Ксейден вказує на Терна. — Хоча, мушу визнати, він допомагав у проектуванні.

— Перші моделі були неприйнятні, а ти ще мав нахабство вципнути мене за луску на грудях, коли вранці так невміло його надів. — Золоті очі Терна мружаться на Ксейдена.

— Звідки мені було знати, що прототипна шкіра така легкозаймиста? І знаєш, я не чув про посібники з припасування сідла до дракона, — відказує Ксейден.

— Це. не має значення, бо я не можу ним користуватися, — повертаюся до Ксейдена. — Але воно чудове, справжнє диво техніки...

— І? — Ксейден стуляє щелепи.

— І всі тут знатимуть, що я не зможу втриматися на своєму місці без сідла. — Жар обпікає мої щоки.

— Не хочу тебе розчарувати, Вайо-лють, але вже всі знають, — він вказує на сідло, — ось ця штука — найпрактичніший засіб для твоєї їзди. Застібаєш ремені на стегнах, щойно сідаєш верхи, і теоретично можеш змінювати положення під час тривалих польотів, не розстібаючи їх, адже ми також вбудували ще один пасок на пояс.

— Теоретично?

— Він не був готовий до того, щоб я спробував здійснити пробний політ.

— *їздитимеш на мені, коли м'ясо згниє на моїх кістках, командире.*

Як добре сказано.

— Дивися, немає жодного правила, яке забороняло б це. Я перевірів. І зробиш Терну послугу, звільнивши всю його силу та знявши з нього тягар занепокоєння. З мене теж, якщо це має для тебе значення.

Мої нігті впиваються у шкіру долонь. Шукаю іншу причину, будь-яке нове виправдання, але марно. Може, я не хотіла б мати не такий вигляд, як інші вершники на цьому полі. Але я вже його маю.

— *Чорт забирай, цей зухвалий погляд, коли ти така вперта, завжди викликає в мене бажання поцілувати тебе.* — Вираз його обличчя м'який і навіть знуджений, але коли Ксейден опускає погляд на мої губи, його очі запалюються.

— *Кажеш мені тут, де люди побачать, якщо ти справді це зробиш,* — мені перехоплює подих.

—А тобі коли-небудь здавалося, що мені не пофі/, що про мене думають люди? — усміхається кутиком свого звабливого рота, від якого тепер не відвести очей. — Мене тільки хвилює, що вони думають про тебе.

Тому що він командир крила.

Немає нічого гіршого, ніж курсанти, які плітку в атимуть, що ти проспала свій шлях до безпеки. Так попереджала мене Міра на Парапеті.

— Вилазь на дракона, Сорренгейл. Нам ще виграти битву сьогодні.

Відриваю погляд від його очей і роздивляюся витончену, хитромудру будову сідла.

—Дуже гарне. Дякую, Ксейдене.

—Дуже прошу, — він повертається, але ближче до мене, і, коли його губи легко торкаються мого вуха, по спині в мене біжать мурашки. — Вважай, що я повернув борг.

— Це що, сідло?

Відраховуюся від Ксейдена, а він навіть не намагається відступити бодай на крок, коли з являється Дейн із величезним жовтим прапором на метровому держаку. Дейн витріщає очі па сідло.

— Ні, це нашійник, — відрізає Терн, клацаючи зубами.

Дейн відступає на кілька кроків.

— Так, — відповідає Ксейден. — Якісь проблеми?

— Ні, — Дейн дивиться на Ксейдена так, ніби чогось не розуміє. — Чому в мене мали бути із цим проблеми? Для мене добре все, що убезпечує Вайолет, якщо ти ще не помітив.

— От і добре, — Ксейден киває й повертається до мене. — *От зараз було б узагалі незручно, якби я поцілував тебе.*

О так, будь ласка.

— *Але краще, щоб наступного разу наш поцілунок був не лише для того, щоб розізлити Дейна.*

Наступного разу має бути лише тому, що ми цього хочемо.

— *Наступного разу, га?* — Його погляд знову опускається на мої губи.

Тепер, звісно, я думаю тільки про це — про дотик його губ, його руки, як завжди, на моїй потилиці і його язик у моєму роті. Ледве стримую себе, щоб не податися ближче до нього. Зовсім ледве.

— Іди вже командуй крилом чи що там ти маєш робити.

— Я вкраду яйце, — Ксейден світить усмішкою до мене, перш ніж обернутися до Дейна.

— Тримайте наш прапор якомога далі від лап Першого крила.

Дейн киває, і Ксейден іде через поле туди, де на нього чекає Стейл.

— Класне сідло, — каже Дейн.

— Так, — погоджуюсь, а Дейн усміхається мені, перш ніж підійти до Кет.

Підходжу до передньої лапи Терна й починаю реготати, коли він опускає для мене плече.

— Отак? А де драбина?

— *Ми думали про це, але вирішили, що вона зробить тебе надто вразливою.*

—Звісно, ви про все по... — не встигаю заскочити верхи, бо мене зупиняє золотий блискіт. — Андарна?

—*Я теж хочу битися*, — вона зупиняється прямо переді мною.

Я думаю. Андарна вже літала з нами. І на коротких дистанціях не відставала від Терна, але як же ця луска сяє на сонці. Як маяк для... всіх.

Хоча якщо я можу мати сідло, то чому б...

— Ясно, — роздивляюся летовищс, де після відлиги панує сезон найбільшої багнуки. — Іди покачайся. — Показую на болото. — Це ж не зашкодить твоїм крилам? Бо зараз мене найбільше хвилює лусочка на твоєму животу, вона надто помітна.

— *Без проблем!* — Андарна зривається до болота, а я сідаю на Терна, вмоцнюючись у справжнє сідло, що прикриває сідалище на його карку, і хапаюся за вершницьку луску.

— Здається, ти казав, що шкіра — це погано?

Саме сідло з розкішної чорної шкіри, укомплектоване двома піднятими наверхами для рук, тож, коли я влаштовуюся зручніше, розумію, що воно пасує мені в усьому — і це просто мрія. Воно підходить, немов уві сні. А стремена можна повертати й регулювати за допомогою системи пряжок на лямках.

— *Шкіра становить небезпеку, якщо нас атакують вогнем, бо твоє сідло відразу відчепиться від моїх грудей. З другого боку, якщо отримати прямий удар вогнем, то шматок металу так само тебе не врятує.*

Не сперечаюся про те, що єдиний вогонь, який нам може загрожувати, походить від інших драконів. І це вигадана проблема, адже грифони мають тільки дзьоб і пазури. Я просто віднаходжу ремені для стегон і застібаю їх.

— Це геніально, — кажу Ксейденові.

— Дай знати, якщо треба буде щось змінити після сьогоднішньої перемоги.

Зарозумілий осел.

За мить ми вже злітаємо. Андарна тримається поруч і не відстає від Терна, як ми й тренували.

Наше завдання полягає в тому, щоб прапор не потрапив до рук ворога, тому облітаємо стокілометрове поле боїв, яке займає більшу частину центральної зони, тоді як інші рої займаються розвідкою та пошуковими діями.

Приблизно за годину після опівдня я думаю про наше завдання. Чи насправді для Дейна це честь, а не покарання. Нас дванадцятьох розділили на дві щільні групи по шестеро осіб (семеро, якщо рахувати Андарну). Дейн тримає прапор у своїй групі просто попереду нас і, коли ми досягаємо ще однієї вершини, відокремлюється і звертає вправо.

Терн бере ліворуч, і ми несемося вниз вздовж схилу гори, що добре відчуваю у шлунку. Широкі ремені впиваються мені в стегна, тримаючи міцно на місці, а серце бухкає від цього шаленого прискорення. Вітер б'є в обличчя й тисне на окуляри, коли ми пірнаємо, пірнаємо й пірнаємо.

Уперше я не боюся, що зараз звалюся з його спини. Обережно відпускаю руки й здіймаю їх угору над головою, коли ми стрімко несемося ДО долини внизу.

Я прожила двадцять років і ніколи ще не почувалася такою живою, як зараз. Не заземлююся в моєму Архіві, але моїми венами вирує сила, потріскує, має якийсь власне життя, збурюючи всі мої чуття аж до болю.

Терн розкидає крила й підхоплює повітря, виходячи з піке.

— *Тобі треба попрацювати над плечовими м'язами, моя Срібна. Попрацюємо цього тижня.*

Максимально вихиляючись із сідла, я шукаю Андарну й бачу, що Терн тримає її в пазурах. Вирівнюємося й ширяємо над долиною.

— *Дякую. Я далі можу сама,* — каже Андарна, тож Терн відпускає її.

Сила хрустить у моїх кістках, наче шукаючи виходу, тож я змушую себе випростатися. Цього разу все якось інакше, незвичайно... Замість того щоб піддаватися моїм рукам, вона хоче сформувати мене.

По спині пробігають дрижаки. А що як це зворотна реакція сили, яку я так і не змогла проявити, і сьогодні печать збирається її нарешті вивільнити? Хитаю головою. Немає часу хвилюватися про те, що може статися, — не зараз, у розпалі Військових ігор. Ні, просто моя сила почувається вільною. Бо я нарешті не мушу зосереджуватися на тому, щоб не випасти зі свого місця. От і все.

Сидячи високо в сідлі, я невпевнено споглядаю краєвиди, аж раптом Терн починає знову злітати. Серце тенькає. Високо на західній лінії хребта — сіра вежа, яка майже зливається зі схилом скелі. Я навіть не помітила б її, якби не...

— *Чи це те, що я думаю?* — Страх лише підживлює неконтрольовану енергію, яка жалить мою шкіру.

Терн саме дивиться в той бік.

— *Драconi.*

Я зиркаю через плече на Ліама та Ріаннон і бачу, що Терн, мабуть, передав повідомлення, бо ми розриваємо стрій і розсіюємося саме тоді, коли троє драконів кидаються зі скелі над нами, пірнаючи в різних напрямках.

Ми розосередили їх по різних цілях, але тепер зіткнемося з ними сам на сам.

Мою шкіру обприскує град крижаних крупинок, що відбиваються від луски Терна. Він змушений скласти крила, щоб уникнути пошкоджень.

Шлунок вивертається назовні, ми падаємо головами вниз, із шаленою швидкістю наближаючись до долини. Тепло та енергія поглинає кожен сантиметр мого тіла. Я відчуваю це навіть очима, які палають вогнем. Дідько, у цих іграх моя печать збирається грати проти мене.

— *Заземлюйся. Негайно!* — ричить Терн.

Я заплющую очі і подумки стаю двома ногами на мармурову підлогу Архіву, розставляю навколо себе стіни, лишаючи прохід тільки для сили Терна, Андарни й доступу до Ксейдена. Це допомагає майже блискавично опанувати себе.

Розплющуючи очі, я бачу, що ми набираємо висоту. Терн так міцно б'є крилами, що від кожного помаху мене відкидає назад у сідлі.

Він залишив позаду володаря льоду, курсанта з Першого крила. Здрігаюся від того, як його дракон несеться у зворотному напрямку, ледве контролюючи свій літ.

— *Он де вони сховали яйце.*

Зважаючи, що на місце попередніх на краю скелі одразу стало наготові три нові дракони, це має бути саме там.

— *Погоджуюся. Тримайся,* — Терн ледь встигає попередити, коли справа від нас із долини виринає дракон і випускає по нас вогневий потік.

— Терне! — верещу я, з жахом дивлячись на вогняний стовп, що летить у наш бік.

Терн розвертається, приймаючи удар животом і закриваючи мене від усього, крім пекучого жару, що вивільняється від вогню.

Що за хрінь?!

—Андарна?

Хоч би з нею нічого не сталося, бо Перше крило, очевидно, хоче крові...

—Вогнестійка, пам'ятаєш?

Я полегшено видихаю. Одною проблемою менше. Проте інший дракон уже наступає нам на п'яти, розтуляє пащу та викручує язиком.

Терн рвучко вимахує хвостом, зачіпаючи дракона-переслідувача за бік трохи нижче від крила. І от ще один дракон реве, падаючи набік і втрачаючи висоту із шаленою швидкістю.

Однак я не спостерігаю за цим падінням. Натомість використовую час, щоб проскакувати периметр схилу гори й знайти заставу, яку помітила дещо раніше.

Серцебиття прискорюється, коли я помічаю, що вона видніється з-за хребта. Тепер там на посту залишився тільки один дракон.

—Ксейдене! Яйце тут! — доповідаю.

—Я вже в дорозі. Ми за тридцять кілометрів від вас. — Панічні ноти, відчутні в його голосі, мене лякають.

Страх тільки наростає, коли я помічаю, що над нами Дей і Ліам застрягли в сутичці зі знайомим мені Помаранчевим Скорпіонохвостом. Бейд.

Це Джек.

— Маємо допомогти Ліаму.

— Плюс, — Терн одразу прискорюється, і Андарна відстає.

Коли бачу, що вона сховалася в безпечному місці на схилі гори, одразу зливаюся із шиєю Терна, щоб зменшити опір вітру, і ми шугаємо вгору

швидше, ніж будь-коли раніше. Вітер смикає мене за косу, а розпучені пасма хльостають по обличчю, та я не зводжу очей з Дея і Ліама.

Бейд клацає хвостом, б'ючи вбік Дея, і отруйне жало проходить небезпечно близько від шиї Ліамового дракона.

— Там луска товща, ніж ти думаєш. Це Ліам у небезпеці, — попереджає Терн, злітаючи вище.

На лютій швидкості ми несемося в бік вежі, коло якої б'ються дракони, але не встигаємо. Бачу, як Джек добуває меча й зненацька перескакує з Бейда на спину Дея. Однак Ліам не помічає цього вчасно. Він не встигає стати до бою, тому що Джек ударом у бік прошиває його мечем.

— Ліаме! — волаю я на все горло.

Джек б'є чоботом його в живіт, знімаючи Ліама зі свого меча і... скидаючи його з Дея.

Ні, ні, ні.

Ліам падає, летить додолу, розмахуючи в повітрі руками.

— Спіймай його! — вимагаю від Терна.

Боюся, що ми не встигнемо.

Дея і Бейд вриваються у вежу, але Джекові щастить викотитися на її найвищій частині. Терн зухвало кренить вправо, але навіть так я бачу широчезний садистський вищир Джека.

Лише шкіряні паски на стегнах тримають мене в сідлі, коли ми женемося за тілом. Крила Терна міцно стулені, але Ліам вже надто близько до виступу скелі, а ми ще надто високо.

Ні. У горлі так сухо, що я вже не можу кричати. Я не можу втратити його. Він присвятив стільки місяців свого життя, щоб зберегти моє. Я не можу тепер провалити все. Просто не можу.

—Андарно? — плачу, подумки вже відчиняючи віконце, де лежить її безцінний подарунок.

—Зроби це, — відповідає вона. — Зосередься на всьому, крім себе й Терна!

Вона має рацію. Я не впіймаю Ліама, якщо Терн застигне.

— Зроби це!

Я сягаю по золоту силу. Спина вигинається дугою від того, як вона проходить крізь мій хребет, розливаючись далі до пальців рук та ніг і заповнюючи кожну мою клітину, перш ніж вистрілити ударною хвилею, яка оминає тільки Терна.

І раптом ми вже єдині, хто рухається в цьому позачассі. Ми летимо крізь безвітряне небо до тіла Ліама, що застигло за кілька кроків від скелястої поверхні.

У нас лишається тільки мить. Я тріпочу всім тілом від зусилля, щоб утримати час, сила Андарни згасає в момент, коли Терн розправляє крила, кігтями підхоплює Ліама й відбивається від каменя силою хвоста. Ми самі були щойно на волоссині від смерті.

-Є!

Час повертається назад. Вітер б'є мені в обличчя. Тепер ми злітаємо, ухиляючись від виступів скелі.

—Андарно?

— Усе гаразд, — її голос ледь чутний у моїй голові.

Від самого погляду на фігуру людини на вершині вежі мене переповнює лютість і ненависть. Це востаннє, коли той гівнюк кидається на мене чи моїх друзів.

Під нами з'являється Фердж. Ріаннон розкидає руки, коли вони порівнюються по вертикалі з нами. Терн сповільнюється, щоб

перекинути їй Ліама. Живого — інакше не може бути. Інших варіантів не розглядаю.

На горизонті бачу Кет і драконів, які прибувають із півночі саме тоді, коли інший рій кидається вниз зі скелі.

Бейд також летить позаду нас, преться по свого крутого вершника, який досі там дибиться на довбаній вежі.

— Угору! — наказую я, вихоплюючи лезо з-під пахви й лишаючи одну руку вільною, щоб розстебнути пряжки, коли настане час.

— Навіть не думай відчепитися! — реве на мене Терн.

Ми далі рвемося вгору, лишаючи позаду меншого помаранчевого дракона. Він скидає голову ліворуч і спрямовує потік вогню на шеренгу драконів Першого крила. Це попередження, і воно дієве. Можемо рухатися далі.

Я дивлюся на Джека, а в моїх грудях наростає і бурлить сила. Це його хворобливе задоволення, ця кров, що крапає з його меча... Ліамова кров.

На горизонті величезний дракон. Мені не потрібно дивитися чи навіть відчувати, щоб зрозуміти: то Ксейден, але зараз я не можу приділити йому ні секунди. Терн злітає швидше, ніж будь-коли, а сила сочиться моєю шкірою й розпалює кров.

1 якщо це вже все, якщо моя сила зараз дасть зворотний ефект, то буду я проклята, коли не прихоплю із собою того гівнюка. Терн, може, вогнетривкий, але Джек — точно ні.

— Швидше! — кричу в розпачі, боячись, що не встигнемо.

Терн рветься до вежі, щораз швидше вибиваючи крильми, а я інстинктивно викидаю руки вперед, ніби можу всю цю пульсуючу силу спрямувати на ворога, що тільки-но намагався вбити мого друга й при нагоді робив усе можливе, щоб убити мене.

Магія бурлить, переростає в смертоносний вир енергії, і хоча я ще твердо заземлена, сила доходить до краю, а дах мого Архіву зриває. Сила тріскоче над головою, вирує, огортає мене з усіх боків.

Я — небо, я — буря, я — її найміцніша сила.

Я безмежна.

Крик виривається з мого горла саме тоді, коли блискавиця з жахливим гуркотом грому розколює небо.

Срібно-синя жила смерті впирається у вежу. Спалахують іскри, розлітається каміння. Терн відхиляється, щоб уникнути вибуху, і я обертаюся в сідлі.

Джек летить зі схилу гори в кам'яній лавині, і я знаю, що він не виживе.

Судячи з того, як волає Бейд під нами, він теж це знає.

Тремтячою рукою я вкладаю кинджал назад у піхви під ребрами. Єдина кров, яка тут є, — на скелях унизу, але я дивлюся на свої руки так, наче вони вкриті смертю.

Терн реве від несамовитої гордості:

— *Володарка блискавиці!*

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Смерть курсанта — неминуча, але прийнятна трагедія. Це процес, який просіює стадо, лишаяючи лише найсильніших вершників. І, якщо Кодекс не порушено, жоден вершник, причетний до загибелі іншого, не буде покараний.

«Посібник для Квадранта вершників» майора Афендри
(НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)

Здається, уже за кілька хвилин ми приземляємося на летовищі. А може, це й тривало цілу вічність. Я не впевнена.

Ліворуч та праворуч від мене сідають дракони, тож відчуваю, як тремтить під ногами земля. Поле швидко заповнюється веселими вершниками із Четвертого крила й розлюченими — з Першого. Щойно вершники спішуються, дракони злітають у небо. Крім Андарни, яка чекає між передніми лапами Терна, поки я відстібаю ремені.

Джек мертвий.

Я вбила його.

Через мене його батьки отримають листа, через мене його ім'я висічуть на камені.

На іншому боці поля Гаррік здіймає над головою кришталеве яйце, а Дейн розмахує прапором. Усе Четверте крило радісно кидається до них, як до богів.

Вага Терна зміщується піді мною, коли остання пряжка вислизає крізь мої пальці, і я висковзую із сідла. У голові паморочиться. Певно, це стрес. Мені складно тримати рівновагу, коли встаю, щоб ступити на плече Терна і злізти на землю.

Я приземляюся колінами в багнюку, точно біля Андарни, що лежить між передніми лапами Терна. Вона явно виснажена.

— Скажи, що Ліам живий. Скажи, і що воно було того варте.

— *Дей каже, що він живий. Меч пройшов крізь його бік, — повідомляє Терн.*

— Добре. Чудово. Це дуже добре. Дякую, Андарно. Я знаю, чого це тобі коштувало.

Задивляюся в її золоті очі, а вона мляво кліпає у відповідь:

— *Було варте.*

Нудота затискає мій шлунок у лещата, з рота тече слина. Я його вбила. Я вбила його.

Холера, Сорренгейл! — вигукує Соєр. — Блискавка? І ти не зізнавалася! Блискавка, якою я забрала життя.

Мене вивертає. Наді мною з'являється темна тінь, але це не Ксейден. Це Терн склав над нами крила, закриваючи від чужих очей, поки я вертаю все, що сьогодні їла.

— *Ти вчинила так, як треба, — каже Терн, але від цього нудота не минає.*

Спазми скручують мій шлунок знову й знову, витискаючи з нього все, що там є й чого немає.

— *Ти врятувала свого друга, — додає Андарна.*

Нарешті шлунок вгамовується, тож я змушую себе підвестися, затуляючи рот тильним боком долоні.

— Тобі варто трохи відпочити.

— *Пишаюся тим, що ти моя. — Голос Андарни тремтить, а очі млявіють. — Навіть якщо мені треба покупатися.*

Терн згортає крила, а Андарна проходить вперед і злітає, набираючи висоту розміреними помахами крил у напрямку Падолу.

Дивлюся на сідло, яке треба зняти, щоб він теж міг відпочити. Однак можу думати тільки про те, що нарешті маю силу печаті — справжню печать, але перше, що я з нею зробила, — це вбила людину.

— Вайолет? — Зліва підходить Дейн. — Це була ти з ударом блискавки? Тим, що зніс вежу?

Тим, що вбив Джека.

Киваю, згадуючи всі випадки, коли мітила в плече, а не в серце. Отрути, які я використала, щоб вивести з ладу, а не вбити. Орена, якого лишила лежати непритомним на землі, якого навіть не вхопила за горло, коли він увірвався в мою кімнату.

Усе тому, що я не хотіла бути вбивцею.

— Ніколи не бачив нічого подібного. Думаю, що володарів блискавок ми не мали вже понад століття... — Він замовкає. — Вайолет?

— Я вбила його, — шепочу, розглядаючи центральну нагрудну пластину сідла. Це ж тут усе кріпиться, так? Його треба якось звільнити від цієї штуки.

Мама пишатиметься, що тепер я така сама, як інші. Така сама, як вона. Мій пустий шлунок знову вивертає, тож я блюю. Так, ніби тіло намагається видавити із себе почуття провини.

— От чорт, — Дейн гладить мене по спині. — Усе нормально, Ві.

Цього разу мене попускає трохи раніше. Дейн притуляє мене до грудей, легко заколисуючи й заспокійливо потираючи долонею по моїй спині.

— Я його вбила.

Чому, бляха, це все, що я можу сказати? Як зіпсована катеринка, повторюю одну й ту саму мелодію знову й знову, і всі це бачать. *Кожен* бачить, що я не можу впоратися з наслідками власної сили.

— Знаю, знаю. — Він цілує мене в маківку. — Якщо не захочеш, тобі більше не обов'язково користуватися цим...

— Відчепися від неї, — Ксейден штовхає Дейна в груди й висмикує мене з його рук, потім бере за плечі й повертає обличчям до себе. — Ти вбила Барлоу.

Я киваю.

— Блискавка. Твоя печать — це блискавка, правда? — Ксейден вивчає мене так пильно, ніби моя відповідь буде ключем до всього, що йому потрібно.

— Так.

— Я так і думав. — Його підборіддя нахилиється вбік. — Однак не був певен, поки не побачив, як ти зруйнувала вежу.

Він так і думав? Що в біса це взагалі означає?

— Послухай мене, Сорренгейл. — Він піднімає руку і пригладжує пасмо волосся мені за вухо. Дотик напрочуд ніжний. — Світ кращий без Барлоу. Ми обоє це знаємо. Чи хотів би я бути тим, хто покінчив з його жалюгідним життям? Безперечно. Але те, що ти зробила, врятує незліченну кількість інших. Це був звичайний бичара. І робився лише гіршим, коли ставав сильнішим. Його дракон вибере іншого вершника, коли буде готовий. Я радий, що він загинув, Я радий, що ти його вбила.

— Я не хотіла, — ледь шепочу. — Я просто була страшенно зла. Ми щойно підхопили Ліама. Я думала, що моя печать нарешті дасть віддачу. — Широко розплющую очі. — Було зовсім близько, Ксейдене. Це було *надто* близько. Я мусила щось зробити.

— Ти зберегла йому життя. — Він гладить великим пальцем мою щоку.

Цей рух повністю суперечить його тону, а його очі горять так яскраво, тож я розумію: він усвідомлює, що саме я зробила.

— Я не хочу цього, — випалюю раптом. — Ріаннон може переміщати об'єкти, Дейн має ретропізнання...

— Гей, — підхоплюється Дейн.

— Думаєш, я цього не знав? — відгиркується Ксейден через плече.

Каорі може втілювати в життя уявлене, а Соєр маніпулює металами. Міра може розширювати захисні сфери. У кожного є печать, корисна не лише для бою. Вони є інструментами добра у світі. А ким є я, Ксейдене? Я, бляха, довбана зброя.

— Тобі не потрібно використовувати свою силу, Ві, — починає Дейн м'яким і заспокійливим голосом.

— КУРВА. ПЕРЕСТАНЬ. З НЕЮ. ЦЯЦЬКАТИСЯ, — Ксейден вигиркує кожне слово окремо в бік Дейна. — Вона не дитина. Вона доросла жінка. Вершниця. Почни ставитися до неї як до такої й принаймні май гідність сказати їй правду. Думаєш, Мельгрєн чи будь-який інший генерал — включно з її матір'ю — дозволить їй занедбати таку силу? Це не те, що вона може приховати. Не після того, як щойно зруйнувала один із тренувальних фортів.

— Ти просто хочеш, щоб вона була схожа на тебе, — сперечається Дейн. — Щоб стала холоднокровною вбивцею. Скоро ти скажеш їй, що це нормально — звикати до вбивства.

Я різко набираю в легені повітря. Ксейден окидає Дейна гострим поглядом.

— Кров у моїх жилах така сама тепла, як і твоя, Аетосе, і якщо наступного року хочеш отримати мою посаду, то краще почни

розуміти, що до вбивства не звикають. Однак із часом починаєш усвідомлювати, що воно необхідне. — Він повертається до мене, його темний позір впирається в мій. — Це не початкова школа. Це війна, і ти вже колись чула, як я те казав. І жахлива правда, яку намагаються забути ті, хто не на передовій, полягає в тому, що на війні *завжди* є мішки з трупами. — Я починаю трясти головою. — Це може не подобатися, ти можеш навіть зневажати свою силу. Проте саме така сила рятує життя.

— Убиваючи людей? — Я плачу.

Якщо Сгейл має слухність щодо печатей і вони відображають те, ким ми є в нашій основі, то я власне така, як мене прозвав Ксейден... Вайолють — насильство.

— Ти переможеш армії загарбників, перш ніж вони матимуть змогу зашкодити мирним жителям. Ти ж хочеш, щоб племінник Ріаннон жив у тому маленькому прикордонному селі? Власне так це й робиться. А хочеш, щоб Міра вижила в тилу ворога? **ТАК ЦЕ Й РОБИТЬСЯ.** Ти не просто якась зброя, Сорренгейл. Ти — та сама зброя. Якщо будеш її розвивати, то опануєш її і матимеш достатньо сили, щоб захистити *все королівство.*

Він знову пригладжує за вухо мої розтріпані вітром пасма, забираючи їх з-над очей. Тепер я по-справжньому бачу щирість у його очах. Переконавшись, що я не збираюся далі сперечатися, він дивиться вбік і каже:

— Ріаннон, можеш забрати її в цитадель?

— Звісно.

Ріаннон підбігає до нас.

Дейн пирхає й повертається до інших командирів роїв.

— Сідло... — починаю я.

— Терн може сам це зняти. Одна з багатьох його проектних умов.

Ксейден повертається, щоб піти, але зупиняється.

— Дякую, що врятувала Ліама. Він багато значить для мене.

— Не мусиш дякувати... — зітхаю йому в спину.

І він іде.

— У вас двох найдивніші стосунки, які можна уявити, — каже Ріаннон, беручи мене за руку.

— Ми не в стосунках. — Я дивлюся на Терна, який, на подив, притримав язика під час цієї сценки між Ксейденом та Дейном.

— *Иди, — закликає Терн. — Але не пірнай у провину, моя Срібна. Усе, що ти відчуваєш, — природне. Дозволь собі відчути це, а потім відпусти. Командир висловився слушно. З такою печаттю ти найбільша надія королівства проти орд зла, що прагнуть зашкодити йому. Відпочинь. Побачимося завтра. Я сам зніму сідло.*

— Ви безсумнівно у стосунках, — веде далі Ріаннон, витягуючи мене з поля. — Тільки не можу зрозуміти, чи це той випадок, коли протилежності притягуються й ви готові одне одного роздерти пазурами, чи повільне й смертельне випалювання жару сексуальної напруги. — Вона скоса дивиться на мене. — Краще розкажи, як вам у біса вдалося так швидко долетіти до Ліама?

— Тобто?

— Коли Ліам падав, ми з Фердж гнали так швидко, як тільки могли, але, зважаючи на наш кут і швидкість, я розуміла, що ми не встигаємо, тож подумала, що ви... — вона хитає головою. — Просто здавалося, ніби в одну мить ви були високо над ним, а вже в наступну він був у вас. Ніколи не бачила, щоб дракон літав так швидко. Це наче я раз кліпнула — і все пропустила.

Тепер почуття провини гризе мене геть з іншої причини. Ріаннон — моя подруга, вона найближча мені тут, якщо чесно, з огляду на те, як змінилися наші стосунки із Дейном. І якщо комусь розповідати, то це має...

— *Не відчувай провини, що не можеш їй сказати. Ця таємниця належить роду драконів, а не вам, —* попереджає Терн. — *Ніхто немає права ризикувати нашими дитинчатами. Навіть ти, моя Срібна.*

— Терн дуже ШВИДКИЙ, — пояснюю я.

Це не брехня, але й не повна правда.

І слава богам за це. Зігнал, либонь, і справді любить Ліама. Сьогодні він двічі обдурив смерть.

Однак не Ліам обдурив смерть.

Це була я.

Складно не думати, чи десь там, на якомусь рівні існування, не сидить Малек на своєму троні, злий, що я викрала душу з його рук.

Але знову-таки, я віддала йому Джекову душу.

Мою, напевно, це може зламати назавжди.

На стіні дерев'яна мішень. Вона хитається, коли один з моїх кинджалів встрягає поряд із попереднім. Може, я й зла на весь світ, зате із влучністю проблем не маю. Якщо схиблю, є хороший шанс, що лезо вилетить у вікно з огляду на те, де я повісила мішень.

Кидаю ще тричі, щоразу потрапляючи в горло людиноподібної мішені.

Який сенс цілити в плечі, якщо я вже випалюю людей блискавками? До чого була моя стриманість? Рухом зап'ястка посилаю наступний кинджал, встромляючи його прямо в чоло. Хтось стукає у двері.

Це або Ріаннон, яка вдесьте питатиме, чи хочу я поговорити про те, що сталося сьогодні, або Ліам...

Стоп. Це не може бути Ліам, який перевіряє, чи після відбою я пішла до себе. Ліам досі в лазареті, зцілюється від поранення в бік.

— Заходь.

Кого там хвилює, якщо я в самій нічній сорочці? Зловмисника я можу вбити ножем. Ну або блискавкою.

Двері відчиняються. Не дивлячись, кидаю ще один кинджал. Той самий зріст. Той самий темний відтінок волосся, який я вловлюю периферійним зором. Той самий неймовірний аромат. Мені навіть не потрібно дивитися: тіло підказує мені, що це Ксейден.

Тіло нагадує мені, як це відчувати, коли його рот торкається мого, тож у моєму животі дрижаки. Блін, якась я надто напружена цього вечора для нього. Як і для того, як Ксейден змушує мене почуватися.

— Уявляєш, що то я? — Він зачиняє двері й спирається на них, склавши руки на грудях. Тоді з подвійною увагою його гарячий погляд блукає по моєму тілу.

І цього весняного вітру, що тягне з відчиненого вікна, раптом уже замало, щоб охолодити мою шкіру. Не тоді, коли Ксейден так на мене дивиться.

Моя довга коса похитується за спиною, коли я беру з комода черговий кинджал.

— Ні. Однак хвилин двадцять тому це був ти.

— А хто зараз? — Він кладе ногу на ногу й підводить брову.

— Ти його не знаєш. — Рухом зап'ястя запускаю наступне лезо в груди. — Що ти тут робиш?

Я дивлюся в його бік досить довго, щоб помітити, що Ксейден помився й перевдягнувся у звичайну форму замість льотної шкіри, і вже точно достатньо, щоб помітити, як вона йому личить. Хотіла б я хоч раз побачити його розгубленим або знервованим. Він завжди має цей спокійний і зважений вигляд, наче в броні.

— Спробую вгадати. Оскільки Ліам не працездатний, ти вважаєш за свій обов'язок почитати мені лекцію про шкідливість сну у звичайній піжамі.

— Я тут не для того, щоб читати тобі лекції, — тихо каже він, і я відчуваю тепло його погляду під тонкими чорними бретелями піжами.
— Однак чітко бачу, що ти не носиш своєї броні.

— Чиє такий дурень, щоб нападати на мене тепер? — Я дістаю з комода ще один кинджал. їх там стає щораз менше. — Я ж можу вбити навіть з п'ятдесяти метрів.

Постукавши кінцем гострої, як бритва, зброї, я злегка повертаюся, щоб стати обличчям до нього.

— Як думаєш, це працює в приміщенні? Маю на увазі: як хтось може володіти блискавкою, якщо немає неба?

Не зводячи з нього очей, кидаю кинджал у ціль. Приємний звук розколотого дерева підказує, що я влучила.

— Чорт, це гарячіше, ніж має бути. — Він глибоко вдихає. — Думаю, тобі доведеться з'ясувати.

Його погляд ковзає моїми губами, руки його напружені.

— Ти не збираєшся втрутитися й запропонувати мене навчити? Ти ж можеш мене врятувати? — клацаю язиком і маю абсолютно дике бажання провести ним по складних лініях тавра на його шії. — Це так не по-ксейденівськи.

— Уявлення не маю, як навчати володарку блискавок; та й судячи з того, що я бачив сьогодні, тебе не треба рятувати.

У його очах чисте бажання, коли він вивчає моє тіло — від оголених пальців ніг до лінії подолу сорочки, що огинає мої стегна, через груди до шиї, нарешті сягаючи моїх очей.

— Тільки від себе, — муркочу я. Те, що я думаю зробити з ним, коли він так на мене дивиться, напевно зруйнувало б мене, однак сьогодні не впевнена, що мене це хвилює. Це небезпечна суміш. — То чому ти тут, Ксейдене?

— Бо я, здається, не можу триматися осторонь. — Схоже, він зовсім не задоволений своїм зізнанням, але в мене однаково перехоплює подих.

— Хіба тобі не слід бути на святкуванні? Усі інші — там.

— Ми виграли битву, а не війну. — Він відштовхується від дверей і ступає один крок, скорочуючи відстань між нами, підіймає мою косу з плеча, повільно погладжуючи волосся великим пальцем. — Я подумав, що ти досі можеш бути засмучена.

— Однак ти сказав мені подолати себе, пам'ятаєш? Чому тобі не до одного місця, чи я можу досі бути засмучена? — Складаю руки на грудях, обираючи гнів, а не хіть.

— Я казав, що для вбивства тобі доведеться попрацювати над шлунком. Я ніколи не казав, що ти це подолаєш. — Він відкидає мою косу.

— Але я повинна, так? — хитаю головою й відходжу в центр кімнати.
— Ми тут три роки навчаємося, як стати вбивцями, і пропагуємо та вихваляємо тих, хто робить це найкраще.

Він навіть не реагує, просто спостерігає за мною, вивчає мене у своїй шалено спокійній манері.

— Я не злюся, що Джек загинув. Ми обоє знаємо, що він хотів мене вбити ще на Парапеті, і зрештою зробив би це. Я зла на те, що його смерть змінює мене. — Б'ю себе в груди прямо над серцем. — Дейн казав, що це місце позбавляє всіх милих штучок, щоб показати, хто ким є насправді.

— Тут я не сперечатимусь. — Він спостерігає, як я ходжу по кімнаті.

— Постійно думаю про давню розмову з татом. Я спитала, що станеться, якщо захочу стати вершницею, як мама чи Бреннан. І тато сказав, що я не така, як вони. Крім того, мій шлях інший. Це місце позбавило мене ввічливості, ніжності, і виявилось, що моя сила більш руйнівна, ніж будь-яка з їхніх. — Я зупиняюся прямо перед ним і підводжу руки. — І не те щоб я винила в цій силі Терна, ні. Печати залежать від вершників, дракони лише їх підживлюють. Тобто вона завжди була всередині й тільки чекала, коли її вивільнять. І подумати... — У горлі виникає клубок. — Увесь цей час мене спонукала крихітна надія, що я буду схожа на Бреннана, і це стане поворотом у моїй маленькій казці. Щоб моєю силою печаті було відновлення, і я могла зібрати всі зламані речі назад. Натомість мене змусили розбити їх на друзки. Скільки людей я цим уб'ю?

Його погляд лагіднішає.

— Стільки, скільки забажаєш. Те, що ти отримала силу, не означає, що ти втратила свободу вибору.

— Що зі мною? — Стискаю руки в кулаки, хитаючи головою. — Будь-який інший вершник був би в захваті. — Я навіть зараз відчуваю силу, що кипить під моєю шкірою.

— Ти ніколи не була такою, як будь-який інший вершник. — Ксейден підходить ближче, але не торкається мене. — Мабуть, тому, що насправді ніколи не хотіла бути тут.

Боги, я хочу, щоб він торкнувся мене, щоб стер потворність цього дня, щоб я відчула щось, що завгодно, але тільки не цей сором.

— Ніхто з вас не хотів бути тут, — багатозначно дивлюся на тавро повстання на його шиї. — Але у вас усе чудово.

Ксейден дивиться на мене, по-справжньому *дивиться*, і здається, бачить надто багато.

— Більшість із нас спалили б це місце доценту, якби могли, але кожен таврований хоче бути тут, бо це наш єдиний спосіб вижити. Це не те саме для тебе. Ти хотіла спокійного життя, повного книжок і фактів. Ти хотіла вивчати бої, а не брати в них участь. Тобто з тобою все так. Ти можеш злитися, що сьогодні вбила людину. Ти вільна злитися, що він намагався вбити твого друга. У цих стінах ти вільна відчувати будь-що й почуватися так, як хочеш.

Тепер Ксейден уже так близько, що я відчуваю його тепло крізь тонку тканину пеньюара.

— Однак не поза ними, — і це не питання.

— Ми вершники, — каже він, ніби цього достатньо. Ксейден бере мої руки й притискає до своїх грудей. — Тому роби все, що треба, щоб викинути це. Хочеш кричати? Кричи на мене. Хочеш щось ударити? Вдар мене. Я готовий.

Ударити його — останнє, що я хотіла б зробити. Раптом я вже не хочу боротися із цим.

— Ну ж бо, — шепоче він. — Покажи, на що ти здатна.

Я стаю навшпиньки й цілую його.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

З міркувань забезпечення ефективності роботи підрозділів, курсантам не забороняється, але наполегливо не рекомендується розвивати романтичні стосунки під час навчання у квадранті.

Стаття п'ята, розділ сьомий Кодексу вершника дракона

Секунду чи дві він стоїть непорушно, напружившись усім тілом, а тоді з неймовірною швидкістю обертає мене і притискає спиною до дверей, упираючись рукою в раму. Ухх. Другою він збирає мої зап'ястя, полонячи руки в мене над головою.

— Вайолет, — стогне Ксейден коло моїх уст. Бажання, яке звучить у його тоні, наповнює мої вени зовсім іншою силою. Усвідомлення, що він так само хоче мене, як і я його, збуджує ще більше. — Це не те, чого ти хочеш.

— Це саме те, чого я хочу, — заперечую. *Я хочу обміняти свій гнів на пристрасть, сьогоднішню смерть — на сліпучу впевненість у власному житті, і я знаю, що він може дати мені це і навіть більше.* — Ти сказав робити все, що мені потрібно. — Вигинаюся, притискаючись сосками до його грудей.

Його дихання змінюється, а в очах розігрується війна, яку я сповнена рішучості виграти.

Час пререстати тупцювати навколо цієї нестерпної напруги й розірвати її.

Він нахиляється ближче, його рот лише за кілька сантиметрів від мого.

— А я кажу, що я останнє, що тобі зараз потрібно. — Його груди рокоцуть ледь стишеним хриплим голосом, від якого пробуджується кожен нерв мого тіла.

— Пропонуєш когось іншого? — блефую, тамуючи прискорене серцебиття. — Чорт, ні!

Безпомилковий спалах ревнощів блимає в його примружених очах, перш ніж стегна сильніше притискають мої до дверей. Полегшення, яке настає від його відповіді, миттєво змінюється поштовхом відвертої пристрасті. І ось його хвалене самовладання вже балансує на вістрі лева. Одненький малесенький поштовх і... власне це я зараз зроблю, не відчуючи ні краплі сорому.

— Це добре. — Підношу до нього вуста і всмоктую його нижню губу, тоді обережно щипаю його зубами. — Тому що я хочу лише тебе, Ксейдене.

Слова пробивають броню всередині нього, і Ксейден піддається.

Нарешті.

Наші губи змикаються в гарячому, пожадливому, цілковито нестримному поцілунку. Жага пробирає до кісткового мозку, коли він хапає мене за сідниці й притискає до своїх стегон. Я впираюся спиною в двері, випинаючи стегна, щоб краще чути його міць. Тоді закидаю ноги навколо нього й змикаю їх за його спиною. Пеньюар задирається вище стегна, але я не звертаю уваги, я зараз в усіх тих місцях, де мене поглинають його зажерливі поцілунки. Пестощі губ і рухи його хтивого язика викрадають кожну логічну думку. Мій світ звужується до цієї миті, цього поцілунку, цього чоловіка. *Мій*. Тут і зараз Ксейден Ріорсон — *мій*.

А може, це я його. Яка в біса різниця, коли він цілує мене?

Тіло розжарюється, узалежнюється, палає кожною клітиною, коли його рот ковзає по моїй шиї в цьому чуттєвому нападі, що змушує мене стогнати.

— Боги, — каже він мені під горло й рухається зі мною від дверей.

Стіл дряпає і кришить дерев'яну підлогу. Плюхаюся дупою на його поверхню. Замок, у який я щиколотками замкнула його тіло, розтискається. Він схиляється наді мною, пронизує пальцями волосся, бере за потилицю і знову їсть мій рот. Я спрагло цілую у відповідь. Цю спрагу я пізнаю лише з ним.

Заношу руки назад, щоб утримати рівновагу, збиваючи все і вся, відправляючи світ речей на підлогу, включно з годинником, який зупиняється.

— Ти будеш ненавидіти мене вранці. Ти. Насправді. Цього. Не. Хочеш,
— карбує слова, цілуючи підборіддя й добираючись до мого вуха. Коли кусає за мочку, моє нутро плавиться, і я течу.

— Не розкажуй мені, чого я хочу. — Дихаю уривчасто, запускаю пальці в його коротке волосся й закидаю голову назад, щоб дати йому більше. І він бере, ковзає вниз по моїй шії, де вигинаються плечі.

Це збіса приємно. Кожен дотик його губ до моєї розжареної шкіри — як спалах. Різко вбираю повітря, коли він затримується на чутливому місці. Однак він знову зупиняється. Я чую його гаряче й вологе дихання біля своєї шії. Від небажаної думки насуплююся:

— Хіба що *ти* не хочеш мене...

— Маєш сумніви?

Він бере мою руку й, проводячи по своєму тілу, кладе її між нами. Мої пальці обхоплюють цю довжину, що випинається з-під його шкіряних штанів. Відчуваючи його вагу на собі, я знемагаю від непереборного бажання.

— Та я, бляха, весь час тебе хочу.

Він стогне, коли я його стискаю. Тоді бере мене за голову й дивиться в очі. У їхній золотій глибині я впізнаю шалене жадання. Дивлюся в нього, як у дзеркало.

— Заходиш у кімнату — і я вже не можу відвести погляду. А коли наближаюся до тебе, то, власне, ось що зі мною трапляється. Він одразу встає. Чорт, та я думати не можу, коли ти поруч. — Він втискається стегнами міцніше в мою руку, і я ще сильніше стискаю його, відчуваючи спазми в животі. — Проблема не в тому, чи я тебе хочу.

— А в чому?

— Намагаюся бути шляхетним і не хочу використовувати те, що в тебе був хріновий день. — Він відводить убік підборіддя.

Усміхаюся й цілую його губи.

— Тут кожен день хріновий. І це не означає використовувати, якщо я тебе прошу, — кусаю його губи, — точніше *благаю* поліпшити мій день.

— Вайолет, — він вимовляє моє ім'я, ніби попереджаючи, застерігаючи мене від чогось.

Вайолет. Він вимовляє моє ім'я лише тоді, коли ми наодинці, коли всі стіни та завіси спадають. Боги, як же я хочу чути це знову й знову, просто чути.

— Не хочу думати, Ксейдене. Я просто хочу відчувати. — І відпускаю його.

Щоб розпустити моє волосся, достатньо стягти гумку з коси. Проводжу по ній пальцями. Він приплющує очі, і я вже бачу, що перемогла.

— Чорт, твоє волосся, — каже він і впивається в мій рот. — Твої губи. Завжди хочу цілувати тебе, навіть коли ти мене дратуєш.

—То цілуй.

Вигинаюся, вбираю його губи, цілуючи так, ніби востаннє. Якийсь натуральний відчай. Це лісова пожежа, яка, ймовірно, спалить нас доценту, якщо ми їй дозволимо.

Поцілунок такий відвертий. Це поцілунок плоті. Я в ньому тану. На кожне заглиблення його язика відповідаю своїм. Він смакує як м'ята, як Ксейден. Не можу натішитися цим смаком.

Це найстрашніша залежність. Небезпечна і ненажерна.

— Скажи, щоб я зупинився, — шепоче він, дозволяючи великому пальцю пробігти по надчутливій шкірі з внутрішнього боку мого стегна.

— Не зупиняйся...

Я помру, якщо він зараз зупиниться.

— Бля, Вайолет, — стогне він, запускаючи руку між моїх ніг.

Хай так, аби тільки не зупинявся. Мене це заводить. І саме таким тоном. Хай вимовляє моє ім'я *саме так*.

Він проводить рукою по моїй білизні й через тканину торкається клітора. Вигинаюся від сплеску задоволення, яке випромінює моє тіло, такого солодкого, що я відчуваю його на смак.

Він знову впивається моїм ротом, його язик спрагло ковзає по моєму, а пальці майстерно пестять мене крізь тканину. Намагаюся стулити його руку стегнами, але ноги зісковзують зі столу, позбавляючи мене опори. Я можу мати лише те, що він вирішить дати.

— Торкайся мене, — вимагаю, впиваючись нігтями в його міцну шию.

Бажання дріботить крізь тіло, наче барабанний бій. Його голос уривається в моїх устах:

— Якщо візьмуся за тебе по-справжньому, чесно, я не знаю, чи зможу зупинитися.

Він би зміг. У душі я знаю це. Тому довіряю йому своє тіло.

А серце? Воно не впливає на це рішення.

— Припини вже бавитися в довбану шляхетність і трахни мене, Ксейдене.

Його очі спалахують, а потім він цілує мене так, наче я — повітря, якого йому бракує, ніби від цього залежить його життя, тож думаю, що

моє, мабуть, теж.

Його пальці ковзають під мої трусики і гладять моє розпашіле лоно, а з моїх уст зривається стогін. Цей дотик електричний.

—Яка ти м'якенька. — Цілує глибоко-глибоко, одночасно пестить і дражнить мене пальцями, напинаючи солодкий вузлик у моєму лоні дедалі міцніше. Я впиваюся нігтями в його плече й вигинаюся від того, як він щільніше масує навколо мого набубнявілого клітора. — Ти, певне, так само приємна на смак, як і на дотик.

Здригаюся від задоволення, під моєю шкірою живе й дихає полум'я.

— Ще, — усе, що я можу вимовити. Я вимагаю ще.

Моя шкіра пламеніє, пульс набирає швидкості. Ще трохи — і я спалахну, займуся полум'ям. Можу лише впитися в його уста, коли він ковзає пальцем усередину мене. Мої м'язи затискають його, і він починає ним рухати.

—Яка ж ти класна, — він каже це таким басом, ніби його голос потерли об цеглину. — Це може стати прокляттям для нас обох, але я не можу дочекатися, щоб відчути, як ти сідаєш на мій член.

— О боги.

Цей рот... Я відкидаю руки на стіну, щоб мати опору, збиваючи щось по ходу, коли змінюю позицію стегон. Щось падає на підлогу й розбивається ліворуч від мене, поки я об'їжджаю його пальці. Він притискає їх до моєї внутрішньої стінки, і я задихаюся, обхоплюючи стегнами його сідниці в шкіряних штанах. І коли він залучає великий палець, щоб пестити клітор, одночасні поштовхи всередині й натиски зверху доводять мене до безтямного блаженства.

Ксейден затуляє мій крик поцілунком, звинними рухами язика, що працює в такт із його пальцями всередині мене. Кістками проходить напруга, і я змушена схопитися за Ксейдена ще сильніше, здивована несподіваним припливом тріскучої енергії.

Яка ж ти гарна, Вайолет. Ну ж бо. Зроби це для мене.

Його слова вирують у моїх думках, поки ми цілуємося. Від того, наскільки ми близько, я доходжу до краю задоволення... і переливаюся через край.

Він ковтає мій крик, і я вигинаюся, коли мене накриває перша хвиля оргазму, вивільняючи той тугий вузлик напруги, що іскристим спалахом розбиває мене на мільйони розсипаних небом зірок. За вікном блимають блискавки, знову й знову, освітлюючи кімнату, у якій він майстерно доводить мене пальцями до другого оргазму.

— Ксейдене, — стогну я від задоволення, що спалахує ще і ще.

Він усміхається й виймає з мене пальці. Я відчуваю лише потребу дихати й нестерпну спрагу до його тіла. Тягнуся до його сорочки. Знімай її вже, швидше. Ксейден негайно відповідає на цей терміновий запит, і ми знову єднаємося в доторках і поцілунках. Відчуття його шкіри під пучками моїх пальців — то щось божественне. Ця неймовірно м'яка шкіра над сотнями твердих м'язів. Проводжу по них руками, запам'ятовуючи всі випуклості й западини, а вони напинаються з кожним його новим рухом.

— Ти потрібен мені негайно, — видихаючи, я тягнуся до гудзиків його шкіряних штанів.

— Ти знаєш, про що говориш? — запитує він, коли я стягую штани (і все, що під ними) з його стегон, оголюючи довжину його м'ясистого члена. Він такий гарячий і твердий у моїй руці, а стогін, що зривається з його губ, змушує мене почуватися непереможною.

— Я прошу, щоб ти мене трахнув.

Вигинаюся й цілую його. Він стогне, підтягуючи мої стегна до краю столу, і стягує з мене білизну. Пульс прискорюється.

— Я вживаю препарат, що пригнічує фертильність.

Певна річ. І не тільки ти. Останнє, чого можна тут хотіти, — це маленькі курсантики, які бігають по квадранту. Але краще сказати, ніж потім шкодувати.

— Я теж.

Він розсуває мої стегна й тре головкою члена мій клітор. Я швидко дихаю й дивлюся в його очі. У кожній напруженій лінії його тіла бачу невгамовний голод — мені кінець. Однак мені байдуже, якщо це стане для нас прокляттям. Бо я його хочу.

Більше не можу стримуватися. Не маю сил.

Тягнуся рукою до його головки й намагаюся допомогти йому ввійти, але ця поза — повне лайно.

Ксейден значно вищий за стіл, і якби я не так сильно його хотіла, то розсміялася б, але я якраз хочу. Вигинаюся, проте безуспішно. Здається, кожна секунда затримки розтягується на десятиліття.

— Довбаний стіл, — лається він.

Я подумала про те саме.

Його біцепси напинаються, коли Ксейден підіймає мене за сідниці. Обхоплюю руками його шию, а ногами — талію, і він розвертає мене. Між нами лише тканина задертого догори пеньюара. Ми жадібно цілуємося, поки він шукає поверхні і, зрештою, втискає мене спиною у шафу, але я надто захоплена рухами його язика й тим, що відчуваю між стегнами.

— Чорт. Тобі нормально? — питає він.

— Усе нормально. Не бійся — не зламаєш мене.

Хапаю ротом повітря, коли він входить на ці перші тугі сантиметри.

— Глибше. — Я надто зайнята поцілунками, щоб говорити. — *Ти мені потрібен весь.*

— *Ти станеш для мене смертю, Вайолет.*

Те, що лишилося від його самовладання, щезає безслідно, і Ксейден бере мене до кінця одним сильним поштовхом.

Стогну в поцілунку. Як *глибоко*. Бляха, він так глибоко в мені, що я відчуваю його *всюди*.

— *Скажи, що все гаразд.* — Хвала богам, він уже рухається.

— *Усе бездоганно.*

Навіть краще, ніж бездоганно. І знову сила під шкірою прокидається й пече, вібруючи безсловесною шаленою жадобою.

— *Яка ж ти класна там.* — Ксейден впивається в мене знову і знову, встановлюючи чіткий, рівномірний темп. Не відриваючи губ від моєї шиї, він кладе одну долоню на мої груди.

Не можу думати ні про що, крім цього божевільного задоволення, хоча моя спина стукає дверима шафи з кожним поштовхом, наповнюючи кімнату звуками наших напружених тіл і скрипом дерева. Кожен поштовх *ліпший за попередній*.

Захлинаюся власним диханням.

— *Чорт, я не можу насититися тобою,* — каже він, уткнувшись обличчям у моє вигнуте тіло.

— *замовкни і трахай мене, Ріорсоне.* — До завтра ще далеко, щоб шкодувати.

Хапаюся рукою за верхній край шафи, щоб можна було зустрічати його поштовхи з більшою силою, брати його глибше й міцніше. Він стягає лямку з мого плеча, і прохолодне нічне повітря облизує край мого збудженого соска, перш ніж він встигає впитися в нього своїм гарячим ротом. Відчуття обертаються наче по спіралі, згортаючись і розгортаючись, утворюючи глибоко в мені тугий вузлик задоволення, настільки тугий, що напруга стає нестерпною.

Двері шафи стогнуть і злітають з петель. Тіні Ксейдена вириваються, захищаючи мене, коли рама ламається, а дошки розлітаються біля нас. Моя сила спалахує у відповідь на його, шипить під моєю шкірою, вирує. Хапаю його за плечі й шукаю його губи.

Ми не зупиняємося. Ми *не можемо* зупинитися.

— Блядь, — лається він, беручи мене знову і знову, не зупиняючись, повертаючи нас ще і притискаючи мене спиною до тканини. Проте це не ліжко. Це штори, зсунуті збоку вікна.

Енергія тріскотить, коли наші губи зустрічаються. Однак він не зупиняється, болісно затягуючи цей вузлик у мені з кожним рухом.

Сила... надто потужна. Вона пече, розжарює кров, вимагаючи вивільнення.

— Ксейдене! — кричу я, звиваючись, але одночасно тримаючись за нього, наче він єдине, що прив'язує мене до землі.

— Я тримаю тебе, Вайолет, — обіцяє він, важко дихаючи біля моїх губ.
— Випускай.

Блискавка, що пронизує мене, сяє так яскраво, що я мушу заплющити очі. Наді мною спалахує світло, і миттєво розкочується грім.

Відчуваю запах диму.

— Чорт! — Сила Ксейдена огортає кімнату, затьмарюючи світло. Обвуглена штора зривається з петель і падає, але ми не зупиняємося, поки клаптик її полотна ще підтримує мою спину ззаду.

Вузлик задоволення затягується до краю, коли він кладе мене на підлогу, і *нарешті* я маю його на собі. Тіні зникають, а його лице наді мною, його темний погляд, прикутий до мене в напруженій зосередженості, — найпрекрасніше видовище, яке я коли-небудь бачила.

— *Такий. Надзвичайно. Гарний,* — кожне слово я відокремлюю розділовими поцілунками.

Він відхиляється, шукаючи очима мій погляд, і вже за мить висмоктує з мене душу новим поцілунком, від якого хочеться ще, тож я штовхаю свої стегна до нього.

Цей чоловік цілує всім тілом. Входить у мене в такт із заглибленням язика, залишаючи на мені рівно стільки ваги, щоб я могла дихати, торкаючись грудьми моїх надчутливих сосків. Він бере мене у своєму темпі, і я не знаю, скільки ще витримаю, перш ніж спалю цю кімнату на порох.

—Я зараз... Я зараз... — Мої несамовиті очі шукають його погляду. Де мої слова?

—Я знаю.

Він знову впивається в мої губи й простягає руку долі, щоб довести мене своїми майстерними пальцями до наступного оргазму. Знову спалахує світло. За ним грім. І потім знову нас накриває темрява.

Задоволення захоплює мене хвилями, прокочується через мене ще і ще. Я можу тільки вчепитися за плечі Ксейдена і піддаватися йому в повному блаженстві.

— Прекрасна, — шепоче він.

Щойно я заспокоююсь, він знову зривається в дикому ритмі: притискає мої ноги колінами до грудей і входить у мене ще глибше. Гойдаю стегна вгору до нього. Піт скрапує нам на шкіру. Спостерігаю, як він починає впадати в блаженний екстаз. Наскільки я боюся, що не зможу опанувати себе, настільки мені подобається дивитися, як він втрачає контроль над собою. Я викручую стегнами, і він стогне, закидаючи голову назад, штовхаючи раз і другий. На третій раз він скрикує і потім здригається всередині мене. Його сила розлітається бризками тині, попадаючи в дерев'яну мішень по той бік вікна і розколюючи її навпіл. Ксейден викидає ще одну хвилю темряви — рівно стільки, щоб

захистити нас від друзок. За мить тіні зникають, і кинджали з брязкотом грюкають на землю позаду мене.

Він здається таким само приголомшеним і захопленим, як і я, коли ми лежимо, дивлячись одне на одного, а наші груди здіймаються після того, що можна описати лише як повне й суцільне божевілля.

— Я ще ніколи так не втрачав контролю над собою, — каже він, спираючись на одну руку, а другою відкидаючи моє волосся з обличчя. Цей напрочуд лагідний рух так суперечить тому, що ми щойно пережили, тож я не можу не всміхнутися, примруживши очі.

— Я теж, — сміюся вже. — Зрештою, в мене ніколи ще не було такої сили, яку треба контролювати.

Ксейден сміється і перекочує нас на свій бік, опускаючи мою голову на свій біцепс, як на подушку.

Відчуваю дим у повітрі.

—Я...

Підпалила штори? — Він підводить брову. — Так.

Ой. — Не можу відшукати в собі почуття сорому, тож проводжу тильним боком пальців по його неголеній щоці. — А ти загасив.

—Так. Якраз перед тим, як знищив твою мішень. — Усміхається. — Я принесу тобі нову.

— І ми... — Кидаю погляд на шафу.

—Ага. — Ксейден підводить брови. — І я майже впевнений, що тобі також потрібен новий стілець.

— Це було...

Я навіть не зняла з нього штани до кінця, а мій пеньюар безладно звисає з одного плеча.

— Жахаюче бездоганно. — Він бере моє лице в долоню. — Треба тебе привести в порядок і покласти спати. Приберемо твою... кімнату завтра. Хай як це смішно, але твоє ліжко — єдине, що ми не розвалили.

Сідаю, щоб переконатися, що ліжко застелене, і Ксейден робить те саме поруч зі мною, нахиляючись вперед. Я одразу втрачаю інтерес до всього, крім м'язистих ліній його спини та темно-синього тавра, яке йому передала Стейл.

Проводжу рукою по мітці дракона на його спині, затримуючись пальцями на випуклих срібних шрамах.

Ксейден напружився. Усі вони короткі й тонкі. Надто точні лінії для шраму від батога. Вони не утворюють якогось візерунка чи знаків, але й не перетинаються.

— Що сталося? — шепочу запитання й затамовую подих.

— Ти справді хочеш це знати?

Він напружений, але не відсахується від мого дотику.

— Так.

Вони не здаються випадковими. Хтось завдав йому болю навмисно, зозла, і мені хочеться вистежити цю людину й зробити з нею те саме.

Ксейден вигинає підборіддя, дивлячись через плече, і наші очі зустрічаються. Я закусила губу, розуміючи, що ця мить може завернути в будь-який бік. Він може закритися від мене, як зазвичай, або може впустити мене.

— їх багато, — шепочу, проводячи пальцями вниз по його спині.

— Сто сім. — Ксейден відводить погляд.

Від цієї цифри мені стає млосно. Рука зупиняється. *Сто сім.* Це число, яке називав Ліам.

— Саме стільки дітей до повноліття носитимуть тавро повстання.

— Так.

Пересуваюся, щоб побачити його обличчя.

— Що сталося, Ксейдене?

Він відкидає моє волосся назад. Вираз його обличчя такий близький до ніжнього, що моє серце тане.

— Я бачив можливість укласти угоду, — тихо каже він. — І скористався нею.

— Яка угода лишає такі шрами?

У його очах розгортається суперечка, але Ксейден зітхає й каже:

— Така, у якій я беру на себе особисту відповідальність за лояльність ста семи дітей очільників повстання, а натомість нам дозволяють боротися за наші життя у Квадранті вершників, а не бути страченими, як наші батьки. — Він відводить погляд. — Я обрав можливість смерті, а не її неминучість.

Жорстокість пропозиції й жертва, на яку він пішов, щоб урятувати інших, вражає до фізичного болю. Кладу долоню на його щоку і повертаю його лице до себе.

— Тож, якщо хтось із них зрадить Наварру... — Підводжу брови.

— Тоді я втрачаю життя. Шрами — це нагадування.

Ось чому Ліам каже, що зобов'язаний йому всім.

— Мені дуже шкода, що з тобою це сталося. — Особливо зважаючи на те, що не він очолив повстання.

Ксейден дивиться на мене так, ніби бачить саму глибину мого ества.

—Тобі нема за що вибачатися.

— Залишся, — хапаю його за руку, коли він підводиться.

—Я не можу. — Між його брів пролягають дві зморшки, коли він шукає мій погляд. — Люди будуть балакати. .

—А тобі коли-небудь здавалося, що мені не пофіг, що про мене думають люди? — використовую проти нього його ж слова й сідаю, обхоплюючи рукою і у частину його шиї, на якій тавро. — *Лишися* зі мною, Ксейдсне. Не змушуй мене благати.

— Ми обоє знаємо, що цс погана ідея.

— Тоді хай цс буде *наша* погана ідея.

Його плечі опускаються, тож я бачу, що виграла. Він мій на всю ніч. Ми досить довго виносимо сміття, по черзі викрадаючись із кімнати, а потім він заповзає до мене в ліжко.

— Але тільки в цих стінах, — тихо каже Ксейден, і я розумію, що він має на увазі.

— Тільки в цих стінах, — погоджуюсь я. Це не те що ми перебуваємо у стосунках чи щось таке. Це було б... катастрофою, зважаючи на структуру командування. — Зрештою, ми вершники.

— Я просто не довіряю своїй вдачі, якщо хтось скаже...

Цілую його в губи, змушуючи замовкнути.

— Знаю, що ти скажеш. Це... мило.

— Я не милий. — Він щипає мене. — Будь ласка, не сприймай жодну частину мене за м'яку чи добру. Це тільки завдасть тобі болю, тож хай що ти робитимеш... — він уткнувся обличчям у мою шию, глибоко вдихаючи, — не западай на мене.

Гладжу рукою його тавровану руку й молюся, щоб це не було тим, що я власне роблю.

Ця приголомшлива суміш туги й задоволення в моїх грудях має бути наслідком того, що я кінчила не один, а три рази, чи не так? Більше бути, мабуть, не може.

— Вайо-лють?

Я дивлюся у вікно на безмежно чорне небо й змінюю тему, мої повіки щосекунди важчають.

— Як ти здогадався, що я можу володіти блискавками?

Ксейден підсувається рівно настільки, щоб його підборіддя опинилося над моєю головою.

— Я думав, що ти зробила це першої ночі, коли Терн відкрив канал і надіслав тобі силу, але не був упевнений, тому нічого не сказав.

— Справді? — Кліпаю очима, намагаючись згадати, але моя голова наповнюється приємним глухим гудінням, що затягує мене в сон. — Коли? — Очі самі заплющуються.

Його руки обіймають мене міцніше, він притуляється ближче до моєї спини і стегон.

— Коли ти вперше поцілувала мене.

Коли я прокидаюся, Ксейдена вже немає, але це геть не сюрприз. А от те, що він таки лишився на ніч, — тупо шок.

Знайти на тумбочці баночку зі жмутиком весняних фіалок? Моє серце тріпоче. У мене, бляха, тепер конкретні проблеми.

Він навіть переніс решту сміття на купу в кутку, тож мав використати свої тіні, поки я спала. Бо я нічого такого не чула.

Я досі виснажена, але швиденько одягаюся й укладаю волосся, зауважуючи, що сонце вже зійшло. Ліам ще в лазареті, тож сьогодні в Архів я йду сама.

Хоча, можливо, зумію пробратися до нього, щоб побачити на зворотному шляху.

Я шнурую чоботи й чую стук у двері.

— Ти, мабуть, жартуєш, — кажу досить голосно, щоб було чути. — Те, що Ліам лікується, ще не означає, що мені потрібен інший... — я відчиняю двері й викидаю останнє слово: — охоронець.

У коридорі професор Карр зі своїм здібленим волоссям. Він дивиться на мене, по-науковому оцінюючи, потім підводить брови, розглядаючи повз мене друзки меблів.

— Нас чекає робота.

— У мене обов'язки в Архіві, — сперечаюся я.

— Ви не працюєте в Архіві, — пирхає він, — доки ми не переконаємося, що ви не спалите тут усе навколо. Блискавка й папір погано поєднуються. Повірте мені, Сорренґейл, писарі не захочуть, щоб ви були поблизу їхніх дорогоцінних книжок, і, судячи з усього, ви навіть не можете контролювати свої сили уві сні.

Намагаюся ігнорувати його різкий тон, бо взагалі-то він геть не в темі, але врешті-решт іду за ним по коридору.

— Куди ми йдемо?

— Кудись, де не розпалиш лісової пожежі, — каже він не озираючись.

За двадцять хвилин ми вже на летовищі, і, на моє здивування, до нас долучається осідланий Терн, сідаючи на поле.

— Як ти це в біса зробив сам?

— *Наче я дозволив би їм створити щось таке, чого не знав би, як на себе начепити,* — обурено пихкає він. — *Не забувай, звідки ти береш силу, моя Срібна.*

— *Як там Андарна?* — запитую, коли професор Карр дає мені в руки якийсь наплічник. — *Навіщо це?*

— *Спить, але з нею все буде гаразд,* — обіцяє Терн.

— *Це сніданок,* — відповідає Карр. — *З усім тим, що ви збираєтеся робити, це вам знадобиться.*

Він підіймається на свого Помаранчевого Лезохвоста, а я сідаю на Терна й застібаю паски. Ми злітаємо.

Весняний вітер щипає щоки, коли ми летимо вглиб гірського хребта. Радію, що вранці вдягнула льотну шкіру, думаючи, що матиму перед обідом тренування.

Ми приземляємося за пів години, високо над лінією дерев.

Я тремчу від холоду й розтираю руки: на великій висоті низькі температури.

Не хвилюйтесь. Вам недовго тут мерзнути, — запевняє Карр, злязачи з дракона й дістаючи з кишені маленький фоліант. — Згідно з тим, що я прочитав учора ввечері, ця конкретна здатність може перегріти вашу систему, отже... — Він показує навколо нас.

— *Плюс тут нема чого спалювати, чи не так?*

Як і немає свідків, якщо він вирішить зламати мені шию. Зиркаю на нього й одразу відводжу погляд, розстібаючи ремені сідла, а потім ковзаю вниз по передній нозі Терна.

— *Не залишай мене саму.*

— *Ніколи. Я спалю його живцем, перш ніж він зробить бодай крок у твій бік.*

— Точно. — Він досліджує мене поглядом, але я уникаю його очей, перевіряючи пов'язку на коліні, щоб переконатися, що вона не сповзла.
— Мені завжди було цікаво, як природа знаходить баланс.

— Не впевнена, що розумію вашу думку, професоре.

— Така сила в такому... — Він зітхає. — Ви б не назвали крихким своє тіло?

— Я така, яка є, — наїжачуюсь.

Ніколи не давала цьому конкретному викладачеві жодної підстави вважати мене відмінною від інших.

— Це не образа, курсантко. — Він знизує плечима, дивлячись на сідло.
— Це баланс. Під час виконання своїх обов'язків я відкрив своєрідні зв'язки, що забезпечують систему запобіжників сили. У вашому випадку це, здається, ваше тіло.

Гарчання гримить у грудях Терна, він витісняє меншого дракона Карра зі свого простору.

— Ваш дракон мені не довіряє, — каже Карр, ніби це якась наукова проблема, яку потрібно розв'язати. — А з огляду на те, що це найпотужніший у квадранті...

— *Але не на Континенті*, — визнає Терн.

— Це означає, що ви теж мені не довіряєте, курсантко Сорренгейл. — Він дивиться мені в очі, а вітер з вершини гори куйовдить його рідке волосся, наче пір'їнки. — Чому, у чому причина?

— *Немає сенсу брехати.*

— Крім того, що ви називаєте мене слабкою? — Я залишаюся стояти біля передньої лапи Терна, готова, якщо треба, заскочити на нього. — Я була там, коли ви вбили Єремію. Його печать проявилася, і ви зламали йому шию, як гілочку, перед усіма нами.

Карр задумливо схиляє голову.

— Так. Ну, він був у значній паніці, та й загальновідомо, що внутрішньому розуму не дають жити. Я поклав кінець його стражданням до того, як Єремія побачив, що наближається кінець.

— Ніколи не зрозумію, чому читання думок — смертний вирок.

Кладу руку на лапу Терна, ніби можу ввібрати його силу, хоча вже відчуваю, як вона тече крізь мене.

— Бо знання — це сила. Як донька генерала, ви маєте це знати. Ми не можемо допустити, щоб хтось ходив з необмеженим доступом до секретних матеріалів. Вони становлять загрозу безпеці всього королівства.

А все ж Дейн живий.

— *Тому що Аетос буде їм корисний, доки вони зможуть тримати його під контролем.* — Терн випускає клуб пари над моєю головою, і Помаранчевий Лезохвіст ще трохи відступає. — *Його сила також обмежена дотиком, тому його можна контролювати.*

— Ви не зобов'язані мені довіряти й можете навіть орудувати зі свого місця на драконі, якщо хочете. Але сподіваюся, ви повірите мені, коли я скажу, що не планую вбивати вас, курсантко Сорренгейл. Втрата такого активу, як ви, була б трагедією для військових зусиль.

Це плюс...

— А той факт, що ви пов'язали Терна, робить вас і Ріорсона найбажанішою парою вершників, яких це королівство бачило. Дозвольте дати вам одну пораду? — Він прищурює очі.

— Так, будь ласка.

Принаймні він надзвичайно чесний, тож я знаю, чого чекати.

— Зберігайте відкрито свою лояльність. І ви, і Ріорсон маєте виняткову смертоносну силу, якій позаздрив би будь-який вершник. Але разом?

— Його густі брови насуплюються. — Ви були б грізним ворогом, якого командування просто не могло б собі дозволити. Ви розумієте, що я кажу? — Його голос стає м'якшим.

— Наварра — мій дід, професоре. Я віддам життя, щоб захистити його, як і кожен Сорренгейл, який їздив до мене.

— Чудово, — киває він. — А тепер до роботи. Що швидше ви зможете витворити блискавку, то швидше ми обоє перестанемо відморожувати собі дули.

— Влучне зауваження. — Дивлюся на обрій. — Тобто ви просто хочете, щоб я... — Вказую на гори навколо нас.

— Бажано де завгодно, але не тут.

Я дивлюся на гори вдалині.

— Я не дуже впевнена, як робила це раніше. То була... емоційна реакція.

А те, що сталося вчора ввечері, точно не варто обговорювати.

— Цікаво. — Він щось записує в нотатник вугільним олівцем. — Ви володіли блискавками не тільки під час учорашньої демонстрації на Військових іграх?

Думаю, як залишити відповідь при собі, але мовчання не допоможе.

— Кілька разів.

— І обидва рази були наслідком емоційної реакції?

Терн пирхає, тож я ляскаю його по передній лапі тильним боком долоні.

— Так.

— Ну, тоді почніть із цього. Закріпіться у своїй силі й спробуйте відчувати те, що відчували.

Він повертається до своїх записів.

— *Покликати нашого командира?* — Терн сміється в моїй голові.

— *Замовкни.*

Я заземляюся ногами в своєму Архіві. Навколо й через мене проходять потоки сили. Золоте світло Андарни також є, але воно послаблене від учорашнього вичерпання. Угорі наді мною крутяться чорнильні тіні, які уособлюють зв'язок із Ксейденом.

— *Проблеми?* — запитує Ксейден, ніби відчуваючи моє запитання. — *І що ти робиш так далеко?*

_Тренування з Карром. — Я шаріюся від його низького голосу. — І взагалі звідки ти знаєш, як я далеко?

— *Будеш краще володіти нашим зв'язком і теж зможеш це зробити. Немає такого місця, де я тебе не знайшов би, Вайо-лють.*

Це може звучати як погроза, але не для мене. Аж надто тішать мене такі обіцянки.

— *Зараз мені б вистачило звичайної блискавки. Карр пильно на мене дивиться, і мені стане дуже незручно, якщо я не зможу зрозуміти, як...*

Образи... мене заповнюють мій розум. Це минула ніч, але чомусь я бачу все очима Ксейдена, безпомилково відчуваючи розпал ненаситного бажання. Я втрачаю контроль. Тобто це Ксейден втрачає контроль, коли я стогну під ним, мої стегна вивертаються на його пальцях, нігті впиваються в його шкіру, завдаючи болю, що межує із задоволенням. Боги, я хочу, — *ні*, це він хоче мене. Він спраглий пізнати мене на дотик, на смак, відчувати мене...

Сила заповнює весь мій організм. Відчуваю потріскування на шкірі, а за моїми заплющеними очима спалахує світло.

Образи зупиняються, і мої почуття знову належать мені.

Але, чорт, чому я така збуджена, що мені доводиться повертати стегнами, щоб полегшити біль між ними.

— Чудова робота! — Професор Карр киває й щось записує.

— Не можу повірити, що ти щойно це зробила.

— Дуже прошу.

Підношу долоню до розпашілих щік. Шкіра аж горить.

— Бачите, я ж казав. — Карр піднімає нотатник угору. — Останній володар блискавок повідомляв, що вони його перегрівали. А тепер зробіть це знову.

Терн регоче.

— Тільки без жодних довбаних коментарів від тебе, — попереджаю я.

Цього разу зосереджуюся на відчутті припливу сили, а не на тому, що його туди принесло. Відкриваючи всі почуття й дозволяючи розпеченій енергії протікати крізь мене та збиратися в піковій точці. Потім я відпускаю її — блискавка вдаряє за кілометр від нас. Ти дивися. Я вже кваліфікована крутійка.

— Можливо, ви могли б попрацювати над прицілюванням цього разу?

— Карр вдивляється в блокнот. — Тільки пам'ятайте, що не можна виснажувати фізичну силу, за допомогою якої ви контролюєте магічну. Ніхто не хоче бачити, як ви тут спалахуєте. Така сила, як у Терна, з'їсть вас заживо, якщо ви не зможете її стримати.

Блискавка б'є ще п'ять разів, перш ніж я втомлююся, але жодна з них не влучає туди, куди я цілюся.

Це буде складніше, ніж я думала.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Цим проголошую перше липня, річницю битви під Аретією, Днем Возз'єднання, і наказую відзначати його щороку цього дня в усій Наваррі, щоб ушанувати тих, хто поклав життя, рятуючи наше королівство від сепаратистів, і тих, хто був порятований Аретійським договором.

КОРОЛІВСЬКА ПРОКЛАМАЦІЯ КОРОЛЯ ТАУРІ МУДРОГО

Коли я витягаю купку одягу з того, що колись було моєю шафою, хтось стукає в двері.

— Заходьте, — гукаю я, кидаючи її на ліжко.

Двері відчиняються, і входить Ксейден з розкуйовдженим вітром волоссям, наче щойно прилетів з полігону.

Серце б'ється частіше.

— Я лише хотів... — починає він, але робить паузу, оглядаючи уламки моєї кімнати з минулої ночі. — Якимось чином я вмовив себе, що вчора ми не наробили аж такого безладу, але...

— Так, це...

Він дивиться на мене, і ми обоє сміємося.

— Послухай, це не має бути якось незручно чи щось таке, — намагаюся зняти напругу, знизуючи плечима. — Ми обоє дорослі люди.

— Добре. — Він підводить укриті шрамами брову. — Бо я не хотів би, щоб так було. Але принаймні я можу допомогти тобі прибрати. — Він морщитьється, коли звертає увагу на шафу. — Клянуся, вона не здавалась аж такою знищеною в темряві, коли я

виходив сьогодні вранці. До речі, минулої ночі ти також підпалила кілька дерев. Щоб загасити їх, знадобилося двоє володарів води.

— Ти рано змився. — Червонію, хоч намагаюся вдавати якомога безтурботніший тон.

Підходжу до столу, який дивом уцілів, і нахиляюся, щоб зібрати книжки, повалені на підлогу.

— Нарада керівництва. Мав починати сьогодні раніше.

Його рука торкається моєї, коли він нахиляється й піднімає мою улюблену книжку казок. Ту саму, яку Міра підклала в мій наплічник, коли ми повернулися в Монтсеррат тієї ночі.

— Ага. — Відчуваю полегшення в грудях. — Розумію. — Розкладаю свої тексти на столі. — Тобто це було не тому, що я хроплю чи щось таке?

— Ні. — Він усміхається кутиком губ. — Як пройшло тренування з Карром?

Гарно змінив тему.

— Я можу володіти, але не вмію цілитися, і ще це тотально виснажує. — Мимоволі кривлюся, згадуючи свій перший удар. — Знаєш, ти був якимсь мудаком вчора на летовищі.

— Так. — Він міцніше стискає книжку. — Я сказав тобі те, що, як на мене, тобі потрібно було почути, щоб пережити цей момент. Знаю, тобі не подобається, коли інші бачать твою вразливість, а ти...

— ...була вразливою, — закінчую я.

Він киває.

— Якщо тобі від цього стане легше, я теж не міг нічого вдіяти із собою після першого разу, коли вбив. Я не змінив своєї думки про тебе через таку реакцію. Просто ти все ще зберігаєш у собі людяність.

—Ти теж, — кажу я, обережно беручи в нього книжку.

— Ну, тут можна сперечатися.

Це каже чоловік, у якого на спині сто сім шрамів.

— Ні. Я так не думаю.

Ксейден дивиться вбік, і я знаю, що він готовий одягнути на себе броню будь-якої миті.

— Скажи мені щось справжнє, — вимовляю, відчайдушно прагнучи утримати його.

— Як що, наприклад? — запитує він, як і того разу, коли ми літали й він залишив мене сидіти на горі, коли я мала нахабність запитати його про шрами.

— Наприклад... — Сушу голову, шукаючи, про що б запитати. — Наприклад, куди ти ходив тієї ночі, коли я знайшла тебе у дворі.

—Тобі доведеться бути конкретнішою. — Він супитьсья. — Третьокурсників постійно кудись відправляють.

— З тобою був Бодхі. Цс було прямо перед Рукавичкою. — Нервово проводжу язиком по нижній губі.

-А!

Він бере ще одну книжку й повільно відкладає її на стіл, явно вирішуючи, чи варто зараз відкриватися мені.

— Я ніколи нікому не розповім того, що почую від тебе, — обіцяю я.
— Сподіваюся, ти це розумієш.

— Знаю. Ти нікому не розповіла про те, що бачила під деревом минулої осені. Він потирає шию. — Атебайн. Ти не можеш знати чому або запитати щось іще про ту поїздку, але ось де ми були.

— О! — Це точно не те, чого я очікувала, але для курсантів бувати на бойових заставах не є чимось надзвичайним. — Дякую, що сказав. — Збираюся покласти книжку назад і помічаю, що палітурка явно попсувалася, після того як учора ми скинули антикварний фоліант на підлогу. — Дідько. — Розгортаю її ззаду й бачу, що палітурка там відклеєна.

Щось визирає.

— Що це? — запитує Ксейден, дивлячись через моє плече.

— Не знаю.

Тримаючи важку книжку однією рукою, я висмикую щось, схоже на цупкий аркуш пергаменту.

Ноги ледь підкошуються, коли я впізнаю почерк мого батька. Лист датований кількома місяцями перед його смертю.

Передаю листа Ксейденові, насуплено гортаючи книжку далі. Усі ці казки мені добре знайомі, і я навіть чую голос батька, який читає їх, наче я досі дитина, що скрутилася в нього на колінах після довгого дня.

— Це загадково, — зауважує Ксейден.

Люба Вайолет,

Коли ти знайдеш це, то, імовірно, уже будеш у Квадранті писарів. Пам'ятай, що фольклор передається від покоління до покоління, щоб ми знали про наше минуле. Якщо ми втрачаємо фольклор — ми втрачаємо зв'язки з нашим минулим. Достатньо лише одного загубленого покоління, щоб змінити історію — навіть стерти її.

Я певен, що ти зробиш правильний вибір, коли прийде час. Ти завжди була кращою за мене й за маму.

*Люблю,
тато*

— Він справді став трохи... загадковим після смерті Бреннана, — тихо визнаю я. — Втрата мого брата зробила батька ще більш замкнутим. Мені щастило проводити з ним час лише тому, що я завжди була в Архіві, навчаючись писарської справи.

Сторінки розгортаються на історіях про стародавнє королівство від океану до океану і Велику війну між трьома братами, які боролися за контроль над магією в цій містичній країні. У деяких історіях переказані легенди про перших вершників, які навчилися пов'язуватися з драконами, і про те, як ці зв'язки могли обернутися проти вершника, якщо він намагався споживати надто багато енергії. Інші розповідають про велике зло, яке поширилося по всій землі, коли люди були зіпсовані темною магією й перетворилися на істот, відомих як веніни; а ті створили зграї інших крилатих істот, названих вівернами, і виснажували край від усієї магії, жадібно прагнучи більшої сили. Ще одні оповідають про небезпеку володіння силою із землі замість неба, бо можна легко почати черпати магію із землі і зрештою збожеволіти.

Метою цих притч, крім усього іншого, було навчити дітей, що надмірна влада є небезпечною. Ніхто не хоче стати Беніном, бо це потвори, що ховаються під нашими ліжками, коли нам сняться жахіття. І вже точно ми ніколи не хотіли намагатися опанувати магією без дракона, який би нас заземлив. Але все це — дитячі казочки на добраніч. Чому ж тоді тато залишив мені цю загадкову записку та ще й сховав її саме в цій книжці?

— Як думаєш, що він хотів тобі сказати? — запитує Ксейден.

— Не знаю. Кожна притча в цій книжці розповідає про те, як надмір влади розбещує, тож, може, тато відчував, що хтось із командування дав себе підкупити.

Я дивлюся на Ксейдена і жартую:

— Я б геть не здивувалася, якби генерал Мельгрєн одного дня зірвав із себе маску й виявився страшним веніном. Від цього чоловіка в мене завжди мурашки по шкірі.

Ксейден сміється:

— Що ж, будемо сподіватися, що це не так. Мій тато казав, що венін чекає свого часу в Безплідних Пустощах і одного дня приїде по нас, якщо ми не з'їмо свої овочі. — Він дивиться у вікно ліворуч, і я знаю, що зараз Ксейден згадує свого батька. — А ще казав: якщо ми не будемо обережні, то одного дня в королівстві не залишиться магії.

— Мені шкода... — починаю я, але коли він напружується, вирішую, що справді час змінити тему. — Отже, повертаючись до безладу: із чого ми почнемо наводити тут лад?

— У мене є краща ідея, як можна провести цю ніч разом, — каже він, кладучи ще одну купу одягу на моє ліжко.

— Так?

Я дивлюся в його очі й бачу, як вони темніють, коли Ксейден опускає погляд на мій рот. Мій пульс миттєво прискорюється, а думка про те, щоб торкнутися до нього, спричиняє вибух енергії.

Не западай на мене...

Його вчорашні слова якимось різко контрастують з тим, як він дивиться на мене зараз.

Ступаю крок назад.

— Ти хіба не казав не западати на тебе? Чи ти передумав?

— Зовсім ні. — Його підборіддя напружується.

— Ясно. — Не сподівалася, що це буде так боляче. І в цьому частково теж проблема. Я вже надто залучена емоційно, щоб відокремлювати секс, хай яким би неймовірним він не був, від усього іншого. — Розумієш, мені здається, я не зможу відділити секс від почуттів, коли йдеться про тебе. — (Ой, чорт, я таки сказала це.) — Ми надто близькі для цього, і якщо ми знову переспимо, то я зрештою западу на тебе.

Серце калатає від поспішного зізнання й очікування його відповіді.

— Не западеш. — У його очах спалахує щось схоже на паніку, і Ксейден схрещує руки. Присягаюся, я справді бачу, як він буде захист від власних почуттів. — Ти насправді мене не знаєш. Не до кінця.

І хто в цьому винен?

— Знаю достатньо, — тихо сперечаюся я. — І ми мали б увесь час на світі, щоб розібратися в цьому, якби ти перестав поводитись як емоційний ідіот і просто зізнався, що теж западеш на мене, якщо так піде далі.

Він би нізащо не взявся за те сідло, не витратив стільки часу, навчаючи мене битися й літати, якби нічого не *відчував*. Йому теж доведеться боротись за це, інакше воно ніколи не спрацює.

— Я не маю *жодного* наміру западати на тебе, Сорренгейл. — Його очі звужуються, і Ксейден чітко артикулює кожне слово так, ніби я могла б зрозуміти його слова якимось інакше.

Курва, що це таке? Він уже підпустив мене до себе. Він розповів мені про свої шрами. Створив для мене цілий арсенал зброї. Він піклується про мене. Він так само захоплений цим, як і я, навіть якщо геть гівняно це показує.

— Ой. — Я здригаюся. — Ну так, очевидно, ти не готовий визнати, до чого це веде. Тому, я вважаю, краще зійтись на тому, що це був єдиний раз. —

Удавано стенаю плечима. — Нам просто обом треба було випустити пару, і ми це зробили, правда?

— Правда, — погоджується він, підіграючи собі чолом, сповненим ознак розуміння.

— Тоді наступного разу, коли тебе побачу, я просто вдаватиму із себе таку круту, як оце ти зараз, і прикидатимусь, ніби не пам'ятаю, як це

— відчувати, коли ти входиш в мене. Такий гарячий і твердий.

У Ксейдена справді неймовірне тіло, але йому зась диктувати, що я маю робити зі своїм серцем.

Він усміхається і ступає вперед, зігріваючи поглядом кожную частинку мого тіла.

— А я просто вдаватиму, що не пам'ятаю приємного дотику твоїх стегон навколо моїх ніг або тих тихих звуків, які ти видаєш перед тим, як кінчити.

Він прикушує нижню губу, тож мені потрібна вся сила волі, щоб не з'їсти його.

— Тоді я ігноруватиму спогади про твої руки, які беруть мене за сідниці й притискають до шафи, щоб ти міг ввійти в мене глибше, а також про твої губи, що блукають моєю шиєю. Це зовсім просто насправді.

Мої губи розмикаються, і я ступаю крок назад, але серце готове вистрибнути з грудей, коли він слідує за мною й притискає мене до стіни.

Він спирається рукою об стіну над моєю головою й нахиляється ближче, розтягуючи губи в легкій усмішці.

— У такому разі мені доведеться ігнорувати спогади про те, яка ти була гаряча й мокра, коли я входив у тебе, і як благала мене про ще більше, а я міг думати лише, як розширити всі фізичні можливості свого тіла, щоб дати саме те, що тобі потрібно.

От чорт. Він явно краще грає в цю гру. Тепло розпалює мою шкіру. Хочу його ближче. Хочу саме того, що мала минулої ночі. Але водночас хочу чогось більшого. Його подих торкається моїх губ, а я досі не в найкращому стані.

До біса все це. Я можу мати його зараз, правда? Можу взяти саме те, що він пропонує, і насолоджуватися кожною хвилиною. Ми можемо

подрібнити кожен предмет меблів у цій кімнаті, а потім перейти до нього. Але що тоді буде з нами вранці?

Ми обоє бажаємо того самого. Тут і зараз. Але тільки один з нас достатньо сміливий, щоб це прийняти, а я заслуговую на більше, ніж стосунки лише на його умовах.

Ти хочеш мене. — Кладу руку йому на груди й відчуваю, як калатає його серце. — Знаю, що це тебе лякає, але я хочу тебе так само сильно. Він застигає.

— Тільки ось у чому річ. — Я витримую його погляд, розуміючи, що він може втекти будь-якої миті. — Ти не маєш права вказувати мені, що саме я маю відчувати. Можеш віддавати накази десь там, але не тут. Ти не маєш права говорити мені, що я можу тебе трахати, а от закохатися в тебе — ні. Це нечесно. Ти лише можеш поважати те, що я вирішу робити. Тому ми більше не трахатимемося, поки я не захочу ризикнути своїми почуттями. І якщо я западу на тебе, то це моя проблема, а не твоя. Ти не відповідаєш за мій вибір.

Він стискає зуби. Раз і другий. Тоді відштовхується від стіни, даючи мені простір.

— Думаю, це на краще. Я скоро закінчу навчання, і хто знає, куди я потраплю. Крім того, ми з тобою пов'язані через Сгейл і Терна, що ускладнює... все. — Ксейден відступає на крок, на два, відстань між нами тепер більша, ніж просто фізична. — До того ж з усім цим *прикиданням*, я впевнений, ми з часом забудемо, що минула ніч взагалі була.

Те, як ми дивимося одне на одного, підказує мені, що жоден з нас ніколи не забуде тієї ночі. Він може уникати цього скільки завгодно, але ми опинятимемося в цій ситуації тут знову і знову, поки він не захоче зрозуміти, що між нами таке. Якщо є щось, у чому я впевнена, то це те, що я збираюся закохатись у цього чоловіка (якщо ще цього не зробила), і він теж уже на півдорозі — усвідомлює те чи ні.

Повернувшись до Ксейдена спиною, я підходжу до розтrochenих половинок своєї металльної мішені й складаю їх одна на одну, а тоді повертаюся до нього:

— Я ніколи не вважала тебе брехуном, Ксейдене. — Я штовхаю половинки йому в груди. — Можеш принести мені нову, коли будеш готовий отямитися. І, може, випустимо трохи пари.

Я випроваджую надокучливого чоловіка з кімнати.

Ви чули, що король Таурі приїде в Басгіат на святкування Дня Возз'єднання? — запитує під час обіду Соєр, перекидаючи ногу через лавку біля мене.

— Серйозно? — Я завзято вгризаюся в смажену курку.

Я щодня тренуюся з Карром, тож мій апетит чимось нагадує бездонну яму. Він витягає мене на вершину лише на годину щодня, але все одно ще перед сніданком я відчуваю дикий голод.

Після місяця тренувань я досі не можу поцілити блискавицею як слід. Однак можу робити приблизно двадцять ударів на годину. Це вже результат.

Дивлячись через кілька столів, ловлю на собі погляд Ксейдена, який їсть разом з командуванням на помості. Сьогодні він має вигляд як бог. Навіть маленька задумлива хмаринка, яка всюди слідує за ним, набуває певної привабливості, коли Ксейден заковчує очі на щось, про що говорить Гаррік.

— *Не дивись на мене так.*

— *Як?* — вигинаю брову.

— *Ніби думаєш про спаринг у спортзалі вчора ввечері.* — Він зиркає на мене.

— Ну-ну, — каже Ріаннон навпроти мене. — То ось чому Девера зібрала майже п'ять сотень чорних парадних уніформ. Де король, там і

вечірка.

— *Ой, якщо ти про це...* — Облизую нижню губу, згадуючи, як міцно він притис мене стегнами до мати, коли вже всі розійшлися вчора. Як близько ми підійшли до того, щоб віддатися бажанню.

— *Я серйозно. Не можу думати, коли ти так дивишся на мене.* — Він схилиє підборіддя й міцніше затискає виделку.

— Справді? Я думав, це на випускний? — каже Рідок.

— На випускний ніхто не виряджається, — пирскає Імоджен. — Фактично це величезне зборище, на якому Панчек каже: «Вітаю, ви вижили. Хороша робота. Підходьте, беріть направлення, збирайте манатки — і забирайтеся».

Усі сміються з того, як влучно вона пародіює коменданта.

— *Це ж ти вигадав безглуздо смішне правило про те, що не можна западати одне на одного,* — нагадую йому.

— *Ти досі витріщаєшся на мене.* — Ксейден намагається зосередитися на тому, що в нього в тарілці.

— *Від тебе складно відвести погляд.*

Як я скучаю за його ротом на своїй шкірі, за відчуттям його тіла на мені. Мені бракує виразу його обличчя, коли він дивився, як я роздягаюся. А найбільше — відчуття, коли він згорнувся поруч у ліжку.

— *Слухай, я тут тримаю лапи при собі, і спогади теж, до речі, тому що ти сама про це просила, а ти там сидиш і тупо трахаєш мене очима. Трохи нечесно.*

Я впускаю виделку, тож усі за столом повертаються в мій бік. І дивляться.

— З тобою все гаразд? — запитує Ріаннон, підводячи брови.

Гак, киваю, не зважаючи на приплив тепла, що повзе до моєї шиї. — Усс супср.

Ліам ставить свій келих і переводить погляд між Ксейденом і мною, хитаючи головою й борючись із посмішкою. Звісно, він знає, що відбувається. Йому довелося б зовсім не помічати цього, враховуючи, що він допомагав Ксейдену та Гарріку вносити в мою кімнату новий гардероб.

— *Я ж сказав тобі перестати дивитися.* — У його голосі чути сміх, але обличчя так само безвиразне, як завжди.

Стукаю виделкою по тарілці, відчуваючи розчарування. Біс із ним. У цю гру можуть грати двоє.

Якби ти просто зібрав свою мужність в кулак і визнав, що між нами щось є, я, не вагаючись, роздяглася б перед тобою, щоб ти міг бачити кожен сантиметр мого тіла. І коли ти вже був би готовий благодати мене, я, не змушуючи тебе чекати, стала б навколішки, розстібнула ці льотні штани і взяла в рот твої...

Ксейден давиться.

Тепер усі до одного дивляться на нього, а Гаррік стукає його по спині. Ксейден не відмахується від нього й бере склянку води, щоб запити.

Я ж посміхаюся, від чого шість пар очей за нашим столом ніяковіють, а одна заковчується вгору. Це Ліам.

— *Ти мене доконаєш.*

До випускного лишається якихось десять днів. І я рахую кожен день. Саме тоді ми дізнаємося, як далеко відправлять Ксейдена із Басріату. Більшість новоспечених лейтенантів отримують направлення в центральні регіони, щоб керувати заставами вздовж доріг, які ведуть до прикордонних застав, але хтось такий сильний, як Ксейден?.. Навіть не хочу думати про те, як далеко він опиниться від мене.

І взагалі, чому він досі не визнав, що між нами щось є? Чи хоча б натякнув, що принаймні не шкодує про ту ніч. Хоч би так, мені поки вистачило б.

Не западай на мене...

Шкірою під волоссям пробігають знайомі шпички, тож я знаю, що Ксейден увійшов у залу Бойових сповіщень разом з рештою курсантів та командуванням.

Професорка Девера відразу переходить до сьогоднішнього короткого повідомлення, але мені складно зосередитися на її словах.

Сьогодні рівно шість років від дня вбивства Бреннана. Зараз він був би капітаном, а може, навіть майором, зважаючи на те, як просувалася його кар'єра. Можливо, він одружився б. Можливо, я вже мала б племінників. Можливо, тоді серце нашого батька не підвело б того першого разу від горя втрати, чи того останнього — навесні два роки тому.

— *Візьми мене,* — подумки випалюю я, а потім трохи зсуваюся нижче на лавці.

Але я не шкодую про це. Сьогодні саме той день, коли мені потрібно відволіктися.

— *Було б незручно перед усіма цими людьми.*

Я не бачу зі свого місця, де, я знаю, він сидить у верхній частині зали, але слова його відчуваю, як погладжування по потилиці.

— *Може, воно того варте.*

— А що б ви зробили в цій ситуації? — запитує Девера, оглядаючи присутніх.

— Я попросила б підкріплення, якби знала, що в цьому районі слабшають сфери, — відповідає Ріаннон.

— *Я не змінив свого рішення, Вайо-лють. Для нас немає майбутнього.*

— А якщо підкріплення немає? — запитує Девера з-під брів. — Ви помітили, що кількість випускників квадранта з кожним роком зменшується, а хвиля нападів цього року вартувала нам ще сімох вершників та їхніх драконів? Щоб компенсувати втрату одного вершника, потрібна щонайменше одна укомплектована рота піхоти.

— *За десять днів — випускний.* — Наближення цієї дати змушує мене хвилюватися.

— Я тимчасово відкликала б вершників із центральних постів, щоб допомогти відновити сфери, — відповідає Ріаннон.

— *Не нагадуй мені.*

— Чудово, — киває Девера.

— *Ти справді збираєшся покинути Баагіат без...*

Без чого? Без оголошення про свою невситиму... хіть?

— *Так.*

Звісно, а як інакше. Ксейден — майстер стримування емоцій, тому, ймовірно, він так зациклений на тому, щоб стримувати ще й мої. А може, є якась інша причина, чому він стримується, про яку я не подумала? Секс був чудовий. Наша хімія? Вибухова. Ми навіть... друзі, хоча постійний біль у грудях говорить мені, що я вже далеко за межами того, що називається дружбою. Якби він був звичайним козлом, то я списала б ту ніч на просто побутовий секс (неймовірний і карколомний) і рухалась би далі. Але він не довб... принаймні зазвичай, тож тепер я розумію, чому він так серйозно ставиться до своєї роботи. Він відповідає за кожного таврованого тут.

— *Про що б ти там не думала, воно може зачекати, поки між нами не буде всіх цих людей,* — каже він.

— Що ще ви можете мені сказати? — Девера продовжує, звертаючись до другого курсу.

Минуло півтора місяця відтоді, як ми розвалили мою кімнату. Нам вдалося тримати руки якнайдалі одне від одного, хоча однієї ночі було недостатньо, щоб задовольнити будь-кого з нас, якщо вважати за ознаку напруження наші дикі спаринги. Звісно, ми обоє розуміємо: що-небудь більше лише ускладнить і так надто непросту ситуацію.

Він точно не знімає цього сексуального напруження, що між нами, з кимось іще. Напевне. Підступна думка розростається з нудотною швидкістю.

Я перестаю слухати, що відбувається. Шлунок мені млоїть від надто реальної можливості.

— *У тебе є хтось іще?*

— *Я не розвиватиму зараз цієї теми. Слухай уважно.*

Мені потрібно зібрати всі сили, щоб не обернутися й не кричати на нього. Я тут щоночі куйовджу ковдру й перевертаюся в простирадлі, сама, а він...

— Це теж гарна ідея, Аетосе. — Девера всміхається. — Відповідь гідна командира, якщо можна так сказати.

О боги, якщо Девера й далі його так хвалитиме, его Дейна буде нестерпним під час сьогоднішніх спарингів.

Спаринги... Я надто міцно стискаю ручку, пригадуючи, як Імоджен дивилася на Ксейдена того вечора. Чорт. Це мало б сенс. Вона має тавро повстання і її мати точно не вбивала Ксейдонового батька — усе на її користь.

— *Це Імоджен?*

Мене зараз знудить.

— *Що ти мелеш, Вайо-лють?*

— *Так? Я знаю, ми домовлялися більше не влізати в це, але... — Я сама себе копнула б за те, що хочу його, і за те, що не можу слухати уважно, а натомість сварюся з Ксейденом. — Принаймні скажи мені.*

— Сорренгейл! — вигукує Ксейден.

Завмираю, відчуваючи на собі вагу погляду кожного присутнього.

— Так, Ріорсоне? — перепитує Девера.

Він прочищає горло.

— Якби підкріплення не було, я попросив би тимчасово перекинути на позицію Міру Сорренгейл. У Монтсerratі сильні сфери, а своєю печаттю вона могла б посилити слабкі сторони сфер там, поки не прибудуть інші вершники.

— Цікава ідея, — киває Девера. — А які вершники є найлогічнішим вибором, щоб допомогти відновити сфери на цьому конкретному гірському перевалі?

— Третьокурсники, — відповідаю.

— Я слухаю, продовжуйте. — Девера дивиться в мій бік.

— Третьокурсників навчають будувати сфери, і на цьому етапі навчання вони все одно вже майже випускники. — Знизую плечима. — Можна також відправити їх раніше, щоб від них було більше користі.

— *Заробила очко, бляха.*

Я створюю захист і блокую його.

— Логічно, — каже Девера. — І це все, що ми маємо на сьогодні. Не забувайте, що ви повинні готуватися до останньої вправи Військових ігор перед випускним. Також чекаємо кожного з вас у дворі перед Бастіатом сьогодні о дев'ятій на феєрверк, щоб відсвяткувати День

Возз'єднання. Усім бути в парадних формах. — Вона підводить брови, дивлячись на Рідока.

— Що б ще я міг одягнути? — Він знизує плечима.

— Ніколи не вгадаєш, про що ви собі думаєте, — каже Девера. — Вільно!

— Є щось таке, про що мені потрібно знати щодо тебе і...— Ліам підводить брови, дивлячись на мене, коли ми збираємо свої речі.

— Абсолютно нічого між нами не відбувається. Тупо, бляха, нічого, — наполягаю я.

Якщо Ксейден не хоче бачити, чи може бути щось більше між нами, повідомлення отримано. Я звертаюся до Ріаннон:

— Радієш, що нарешті зможеш написати своїй сестрі через десять днів?

Вона посміхається:

— Я пишу їй листи раз на місяць, відколи ми тут. Тепер нарешті зможу їх відправити.

Після випускного з'явиться принаймні щось приємне. Ми знову зможемо спілкуватися з близькими.

Пізніше того вечора я поправляю смужки на ліфі чорної парадної форми та заправляю розпущене пасмо волосся назад в укладку, яку мені зробила Квінн, і потім зустрічаюся з Ріаннон у коридорі.

Сьогодні волосся, яке вона зазвичай туго заплітає, розпущене, а кручені локони утворюють красивий німб навколо її обличчя, припудреного рум'янами золотистого відтінку.

Вибраний нею варіант з елегантно допасованими брюками та дублетом з пасками через плече, які перетинають груди по діагоналі, феноменально пасує до її високої статури.

Сексі, — киваю я, коли вона затягує пояс.

Я вибрала варіант з високим горлом без рукавів, який, проте, приховує мою броню, і довгу, до підлоги спідницю з розрізом до стегна, який, за словами Девери, призначений для мобільності руху в разі нападу. Взагалі-то я не проти посвітити стегнами, коли йду, особливо враховуючи, скільки зусиль докладаю, щоб зміцнити свої ноги під час тренувань з Імо-джен. Пояс у мене простий, з такого самого чорного атласу, як і в усіх інших, з вишитим іменем на рівні плеча і зіркою першого курсу.

— Я чула, там буде купа піхотинців, — каже Надін, долучаючись до нас.

— А ти не вважаєш, що, крім м'язів, у чоловіка ще має бути трохи сірої речовини в голові? — Рідок влазить між нами, а за ним і Соєр.

— Іти збиралася йти без мене? Я в шоці! — кричить Ліам, вибігаючи вперед крізь юрбу, коли ми рухаємося до сходів, що ведуть до головного кампусу Басгіату.

— Я сподівалася, що тобі дадуть вихідний, — чесно відповідаю я, коли він підходить. — Маєш чудовий вигляд!

— Я знаю. — Він саркастично чепуриться, поправляючи пояс поверх чорного дублета. — Чув, що курсанткам-цілителькам страшенно подобаються вершники.

— Навряд чи, — сміється Ріаннон. — їм так часто доводиться зшивати нас до купи, що, готова закластися, їм більше до вподоби писарі.

— А хто подобається писарям? — запитує мене Ліам, коли ми спускаємося сходами в цьому чорному морі людей і йдемо шляхом, який щоранку долаємо до Архіву. — Враховуючи, що ти майже стала однією з них?

— Зазвичай інші писарі, — відповідаю я. — Але щодо мого батька, то більше вершниці.

— Мені просто приємно буде зустріти нормальних людей, які не є вершниками, — каже Рідок, відчиняючи двері, щоб ми могли пройти крізь тунель. — Тут дещо відгонить кровозмішанням.

— Сто відсотків, — киває Ріаннон.

— Ой, там. Ви з Тарою цілий рік то сходитеся, то розходитеся — каже Надін, а потім блідне. — Блін, сорі, ви знову розійшлися?

— Відпочиваємо одна від одної до наступного Парапету, — каже Ріаннон, коли ми заходимо до Квадранта цілителів.

— Складно повірити, що трохи більше ніж за два тижні ми будемо другокурсниками, — каже Соєр.

— Складно повірити, що ми вижили, — додаю я.

Цього тижня у списку загиблих було лише одне ім'я — третьокурсник, який не повернувся з нічного завдання.

Коли ми доходимо до двору, вечірка вже у розпалі. Тут суміш блідо-блакитних форм цілителів, кремових тунік писарів і темно-синіх уніформ піхоти. Вони яскраво переважають розкидані де-не-де парадні чорні форми вершників. У дворі щонайменше тисяча осіб.

Магічні вогні висять над нами у вигляді десятка люстр, а гардини з розкішного оксамиту вкривають кам'яні мури Басгіату, перетворюючи функціональний зовнішній простір на своєрідну бальну залу. У кутку навіть грає струнний квартет.

— *Де ти?* — запитую Ксейдена, але відповіді немає.

Опиняючись тут, усі розходяться у різні сторони, але Ліам лишається біля мене. Він нап'ятий, як тятива мого арбалета.

— Прошу, скажи мені, що під усім цим ти маєш броню.

— Думаєш, хтось збирається штрикнути мене перед моєю матір'ю? — вказую жестом на відкритий балкон, звідки мама, здається, оглядає

свою територію.

Наші погляди зустрічаються, і вона щось шепоче чоловікові поруч, зникаючи з поля зору.

Теж рада тебе бачити.

—Думаю, якби хтось збирався тебе зарізати, то саме зараз був би ідеальний момент для цього. Особливо враховуючи, що, вбивши тебе, можна мати хороші шанси покінчити із сином Фена Ріорсона. — Його голос напружується.

Тоді я зауважую погляди офіцерів і курсантів навколо. Вони не заглядаються на моє волосся чи ім'я на поясі. Ні, вони всі витріщаються на закручені лінії тавра повстання на зап'ясті Ліама.

Я хапаю його попід руку й задираю підборіддя:

—Мені дуже прикро.

—Тобі зовсім не має бути прикро. — Він заспокійливо плескає мене по руці.

— Звісно, що має, — шепочу я. О боги, всі зібралися тут, щоб відсвяткувати кінець того, що він та інші називають відступництвом. Вони святкують смерть його матері. — Ги можеш піти. Тобі слід піти звідси. Це... — Я хитаю головою.

я піду туди, куди підеш ти. — Він міцніше стискає мою руку.

У горлі стоїть клубок, коли я оглядаю натовп, підсвідомо розуміючи, що його тут немає. Немає ні Гарріка, ні Бодхі, ні Імоджен, і вже точно немає Ксейдена. Не дивно, що він сьогодні був у такому поганому настрої.

Це несправедливо щодо вас. — Я сердито зиркаю на піхотного офіцера, який має нахабність дивуватися, побачивши зап'ястя Ліама.

Дуже сумніваюся, що тобі теж подобається святкувати річницю смерті брата. — Ліам тримається з такою гідністю, яку годі уявити.

Бреннан ненавидів би все це, — вказую на натовп. — Він більше любив робити справи, ніж святкувати їхнє завершення.

Так, схоже... — Його слова завмирають.

Міцніше стискаю його руку, коли помічаю, як перед нами розходиться натовп, пропускаючи когось уперед.

Король Таурі йде поруч із моєю мамою, і, судячи з його широкого вискалу, вони прямують до нас. Його дублет перетинає фіолетовий пояс, прикріплений до грудей, з десятком медалей, які він ніколи не здобував на тих сотнях полів битв, на які ніколи не ступав.

Усі мамині медалі заслужені. Вони, наче ювелірні вироби, прикрашають її чорний пояс на парадній сукні з високим горлом і довгими рукавами.

— Іди, — кажу Ліамові пошепки, змушуючи себе всміхнутися заради матері, коли до них долучається генерал Мельгрєн.

Мельгрєн може бути собі триндець геніальним, але він збіса мене дратує.

— Іти, коли до тебе наближається найбільша загроза? Ні. — Він ви-
струнчується.

Я збираюся відірвати Ксейденові його прекрасну голову за те, у що він втягнув Ліама.

— Ваша величносте, — бурмочу я, відводячи ногу назад, як учила Міра, і схиляючи голову, але помічаю, що Ліам вклоняється теж.

— Твоя мати казала, що ти пов'язала не одного, а одразу двох виняткових драконів, — каже король Таурі, усміхаючись у вуса.

— Так, вона дуже впевнена у твоїй силі, — додає Мельгрєн із крижаною посмішкою.

Він пильно дивиться на мене, неприкрито оцінюючи.

— Я наразі не була б такою впевненою, — відповідаю з ввічливою усмішкою. Я провела достатньо часу в оточенні егоїстичних генералів, політиків і членів королівської родини, щоб знати, коли слід вмикати скромність. — Я лише вчуся володіти.

— Не будь такою скромною, доню, — дорікає мама. — Зі слів викладачів, за останнє десятиліття вони бачили такий потужний дар лише кілька разів — у Бреннана й малого Ріорсона.

Цьому *малому* двадцять три, але я знаю, що не варто виправляти її й малювати ще більшу мішень на Ксейденовій спині.

— А твій дар? — запитує король Таурі Ліама.

— Далекоглядність, ваша величносте, — відповідає Ліам.

Очі Мельгрєна примружуються на відкриту частину тавра Ліама, а потім підіймаються до його пояса.

— Мейрі, тобто син полковника Мейрі?

Я міцніше стискаю його руку на знак мовчазної підтримки. Мама помічає це.

— Так, генерале. Хоча мене переважно виховував герцог Лінделл у Тірван-ні. — Ліам стискає щелепи, але це єдина фізична ознака незручності його положення.

—А-а-а. — Король киває головою. — О так, герцог Лінделл — хороший, відданий чоловік. — Зверхність, якою він наповнює атмосферу, спричиняє в мене бажання позривати всі його цяцьки.

— Так, це йому я завдячую своєю силою духу, ваша величносте. — Ліам чудово грає в цю гру.

— Так і є. — Мельґрен знову киває, оглядаючи натовп. — Скажіть, а де ж малий Ріорсон? Щороку мушу на нього поглянути, щоб переконатися, що він не створює проблем.

— Не створює, — відповідаю я, і мама зиркає в мій бік. — Він, до речі, командир нашого крила. Урятував мені життя, коли ми були на передовій у Монтсерраті.

Змусивши мене тікати, замість того щоб лишитися допомогти. Однак це його заслуга, що я там не відволікала Міру, прирікаючи себе, її та Терна на неминучу смерть. Ксейден зробив набагато більше, ніж просто врятував мене. Він повірив, коли я сказала, що Ембер привела непов'язаних у мою кімнату. У нього був цілий арсенал кинджалів, створених спеціально для мене.

Він розробив сідло для Терна, щоб я могла літати нарівні зі своїми однокурсниками. Він захищав мене, коли я того потребувала, і навчив захищатися, щоб не потребувала захисту вічно. .

І коли інші наввипередки стають на моєму шляху, Ксейден завжди поруч і вірить, що я встою.

Але я нічого із цього не кажу. Який у тому сенс? Ксейдену було б насра-ти, щб ці люди про нього думають, тому мені теж. Замість цього я просто продовжую всміхатися, удаючи пошану до цих могутніх людей переді мною.

— Їхні дракони спарені, — каже мама з холодною усмішкою. — Тому вона зблизилася з ним — винятково через потребу.

Через хіть, бажання та біль у грудях, який я боюся назвати інакше, але, звісно, можна називати це й потребою.

— Чудово, — променіє король Таурі. — Добре, що Сорренґейли пильнують порядок. Повідомиш нам, якщо він вирішить... там, я не знаю. — Він сміється. — Почати ще одну війну?

Мельгренові годилося б цілком розуміти, які наслідки мали б такі абсурдні наміри, але він якось нервово дивиться на нас із Ліамом.

Усе моє тіло напружується.

— Можу запевнити вас щодо його відданості.

— Так, то де він тоді? — Король Таурі оглядає двір. — Я просив, щоб усі тавровані були тут.

— Я вже бачила його трохи раніше, — посміхаюся й майже на брещу: Бойове сповіщення було не так давно. — Думаю, крутиться десь збоку. Він не з тих, хто любить вечірки.

— О, погляньте! Ось і Дейн Аетос! — каже мама, киваючи кудись за моє плече. — Він був би дуже щасливий, якби ви з ним привіталися, — підказує вона королю.

— Звісно.

Вони залишають Ліама і мене, поки ми, не кажучи ні слова, обертаємося й спостерігаємо за ними, щоб випадково не стати спинами до короля. Мені здається, що я щойно пережила загрозу смерті чи принаймні якесь стихійне лихо.

— Я збираюся вбити його за те, що змусив тебе бути тут, — бурмочу під ніс, коли Дейн вітає короля, виказуючи ідеальні манери.

— Ксейден не змушував мене тут бути.

— Що? — Мій погляд стрибає на нього.

— Він би ніколи не попросив мене про таке. Ніколи й нікого. Але я обіцяв йому, що оберігатиму тебе, і власне це й роблю — піклуюся про твою безпеку. — Ліам криво всміхається.

— Ти хороший друг, Ліаме Мейрі. — Я кладу голову на його плече.

— Ти рятувала мені життя, Вайолет. Найменше, що я можу зробити для тебе, — це усміхатися і терпіти цей довбаний карнавал.

— А я не певна, чи зможу витримати, та ще й зі щасливим лицем.

Не з тим, як люди витріщаються на його зап'ястя, наче Ліам особисто провів армію до кордону.

Дейн усміхається, відвітавшись із королем, потім озирається через плече, зустрічає мій погляд і прямує в наш бік.

Його усмішка нагадує мені, скільки схожих подій ми відвідали разом за всі ці роки.

— Маєш чудовий вигляд, Ві. — Він ніжно торкається моєї щоки.

— Дякую, — усміхаюся у відповідь. — Ти й сам нівроку.

Його рука опускається, коли він обертається до Ліама:

— Вона вже намагалася втекти? Вона завжди ненавиділа це все.

— Поки ні, але ще не вечір, — відповідає Ліам.

Дейн, мабуть, прочитав напружені зморшки Ліамового обличчя, бо його усмішка зникає, коли він озирається на мене.

— Сходи за кілька метрів праворуч від вас. Я відволічу їхню увагу, поки ти вислизнеш звідси.

— Дякую, — киваю, ніжно всміхаючись йому. — Вшиваємося звідси, — кажу Ліаму.

Після того, як ми полишили вечірку й повернулися у Квадрант вершників, я йду прямо у внутрішній дворик і заземляюся, дозволяючи силі кружляти навколо. Відчуваю золоту енергію від Андарни, полум'яну силу від Терна, яка з'єднує мене ще й зі Стейл, і, нарешті, мерехтливі тіні Ксейдена.

Розплющую очі, відстежуючи припливи та відпливи цієї мерехтливої тіні, і розумію, що він десь переді мною.

— Ліаме, ти ж знаєш, що я тебе обожнюю, так?

— Ну, це приємно...

— Іди вже. — Прямую через двір.

— Прошу? — Ліам наздоганяє мене. — Я не можу просто так залишити тебе тут саму.

— Не ображайся, але я можу підсмажити все навколо одною блискавицею, якщо захочу. Мені потрібно побачити Ксейдена, тому йди. — Я плескаю його по руці і йду далі, орієнтуючись на свої відчуття.

— Ну, наміри в тебе лайнові, звісно, але все решту я розумію, — гукає він, залишаючись позаду.

Я не турбуюся про магічне освітлення і просто йду через місце, де ми зазвичай шикуюмося, у напрямку фігур, що стоять біля єдиного проходу в цій богом забутій стіні. Є лише одне місце, де може бути Ксейден.

— Скажіть, прошу, що його там немає, — звертаюся до Гарріка й Бодхі, чиї обриси ледь розрізняю в місячному сяйві.

— Якби я це сказав, то збрехав би, — виважує Бодхі, потираючи потилицю.

— Краще його не бачити. Не сьогодні ввечері, Сорренгейл, — попереджає Гаррік, кривлячись. — Самозбереження, знаєш, — це щось. Зверни увагу: ми не з ним, хоч ми його найкращі друзі.

— Так, а я його... — Кілька разів розтуляю спантеличено рот, бо... чорт знає, ким я для нього є. Але, дідько, ця жага, яка тримає моє серце в заручниках, це бажання бути поруч, бо я знаю, що він страждає... мені однаково, що це означає поринути з головою в

безодню невизначеності... Я не можу більше приховувати, ким він є для мене. Скидаю шкіряні балетки своєї парадної форми: вони й так небезпечні, а за такого вітру, то взагалі. Що ж, побачимо, як воно піде. — Я просто... його.

Уперше з минулого року я виходжу на Парапет.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Щодо ста семи безневинних дітей страчених офіцерів, вони матимуть мітки, що називатимуться тавром повстання: його випалить дракон, здійснюючи правосуддя короля. І з милосердя нашого Великого Короля всі вони будуть призвані на службу до престижного Квадранта вершників Басгіату, де зможуть довести свою вірність нашому королівству своєю службою або своєю смертю.

Аретійський договір, додаток 4.2

Виходити на Парапет у день Призову на військову службу — це виправданий ризик.

Виходити на Парапет у парадній сукні, босоніж, у темряві? Це вже божевілля.

Перші метри, поки я ще в межах стін, — найпростіші. Однак коли я виходжу на край, де вітер напинає поділ моєї спідниці, наче вітрило, починаю сумніватися в слушності свого плану. Буде складно дістатися до Ксейдена, падаючи вниз у напрямку неминучої загибелі.

Проте я помічаю його. Ксейден сидить на вузькому кам'яному містку десь на третині шляху й дивиться на місяць, від чого тягар, який він звалив на свої плечі, здається наче ще важчим. Дідько, у мене серце розривається від болю. На його спині викарбувані життя ста семи таврованих, за яких він узяв на себе відповідальність. Але хто візьме відповідальність за нього, хто про нього *подбає*?

Усі по той бік провалля святкують смерть його батька, він єдиний оплакує його на самоті. Коли Бреннан загинув, у мене були Міра й тато, а в Ксейдена не було нікого.

Ти насправді мене не знаєш. Не знаєш моєї суті. Хіба не так він відповів, коли я сказала, що зрештою западу на нього? Наче ближче

знайомство змусить мене менше ного хотіти. Усе, що я дізнаюся про нього, змушує мене западати лише сильніше й швидше.

О боги. Я знаю це почуття. Заперечення не зробить його менш справжнім. Мої почуття такі, які є. Я не ховалася перед жодним викликом, відколи перетнула Парпет рік тому, і не збираюся починати зараз.

Останнього разу, коли тут стояла, я була нажахана, але відстань до землі — це не те, від чого зараз скаче мій пульс. Є набагато більше способів упасти. Чорт. Цей біль у грудях пече гірше, ніж сила, що тече по моїх венах.

Я закохана в Ксейдена.

Неважливо, що він скоро поїде чи, імовірно, не відчуває до мене того самого. Навіть неважливо, що він попереджав мене не западати на нього. Не пристрасть, не наша фізична хімія, навіть не зв'язок між нашими драконами змушує мене жадати всіма можливими способами цього чоловіка. Це моє відчайдушне серце.

Я трималася якнайдалі від його ліжка, якнайдалі від його обіймів через нього. Бо він переконаний, що я не можу закохатися в нього, але корабель давно відплив, тож який сенс стримуватися? Хіба я не мушу хапати кожну мить, яку ми можемо мати разом, поки він ще тут?

Я ступаю перший крок на вузький кам'яний місток і виставляю руки для рівноваги. Майже те саме, що ходити по хребту Терна, я робила це сотні разів.

За винятком того, що я в сукні.

І ще того, що Терн не впіймає мене, якщо я впаду. Він так гніватиметься, коли дізнається, що я це зробила...

—Я вже злюся...

Голова Ксейдена обертається до мене.

— Вайо-лють?

Ступаю крок, а потім ще один, утримуючи тіло вертикально пам'яттю м'язів, якої ще не мала торік, і починаю переходити.

Ксейден закидає ноги, а потім, хай йому трясця, стрибає на них.

— Негайно вертайся! — кричить він.

— Іди зі мною, — перекрикую вітер, якої шмагає мене по ногах моєю ж спідницею. — Треба було вибрати штани, — бурмочу собі під ніс і ступаю наступний крок.

Він уже йде до мене. Його кроки, такі довгі та впевнені, ніби він на твердій землі, ковтають відстань між нами, поки я повільно просуваюся вперед, і ми зустрічаємося.

— Що в біса ти тут робиш? — запитує він, стискаючи руки на моїй талії.

Він у шкірі для верхової їзди, а не в парадній формі, і він ніколи не мав кращого вигляду, ніж зараз.

Що я тут роблю? Я ризикую всім, щоб дістатися до нього. А якщо він мені відмовить... Ні. На Парапеті немає місця для страху.

— Я могла б спитати тебе про те саме.

— Ти могла б упасти й загинути! — каже із широко розплющеними очима.

— І це я могла б сказати так само про тебе.

Але усмішка на моїх губах невпевнено тремтить. Шалений погляд його очей підказує, що він уже перетнув ту межу, коли міг стримуватися, начепивши на себе той охайний і апатичний вигляд, який зазвичай носить на публіці.

Мене це не лякає. Мені більше подобається, коли він зі мною справжній.

— А не подумала, що я теж можу померти, коли ти впадеш і загинеш?
— Він нахиляється ближче, і мій пульс підскакує.

—Знову-таки, — тихо кажу я, спираючись руками на його тверді груди, прямо над тим місцем, де б'ється його серце, — я могла б сказати те саме про тебе.

Навіть якби смерть Ксейдена не вбила Стейл, я не впевнена, що змогла б її пережити.

Зростають тіні, темніші за ніч, що оточує нас.

— Ти забуваєш, що маєш справу з володарем тіней, Вайо-лють. Тут я так само в безпеці, як і в дворі на твердій поверхні. А ти збираєшся блискавкою втриматися від падіння?

Окей. Це слушний аргумент.

— Я... здається, не продумала цього аж так ретельно, як ти, — визнаю я.

Я хотіла бути поруч, тому прийшла, навіть на цей клятий Парапет.

— Ти й справді збираєшся стати моєю смертю. — Його пальці огортають мою талію. — Повертайся.

Ні, він не відмовляє мені. Не з тим, як він на мене дивиться. Останній місяць, чорт забирай, навіть довше, ми провели в цих емоційних спарингах, і тепер хтось із нас має врешті відкритися. Тепер я довіряю йому достатньо, щоб знати, що він не піде на вбивство.

—Лише якщо ти теж підеш. Я хочу бути там, де ти, — говорю щиро.

Усі інші — все інше у світі може відпасти, і мені буде однаково, поки **Я З НИМ.**

— Вайо-лють...

— Я знаю, чому ти сказав, що не бачиш для нас майбутнього. — Серцебиття прискорюється. наче серце збирається злетіти, коли я випалюю ці слова.

— Знаєш? — Хто б сумнівався, що з ним це не буде так просто. Не впевнена, що цей чоловік навіть знає, що означає просто.

— Тії хочеш мене, — кажу, дивлячись в його очі. — І ні, я говорю не лише про те, що в ліжку. Ти. Хочеш. Мене. Ксейдене Ріорсоне. Можеш цього не казати, але все, що ти робиш, говорить набагато краще, ніж слова. Ти показуєш це щоразу, коли вирішуєш довіритися мені, щоразу, коли твої очі затримуються на моїх. Ти демонструєш це з кожним спарингом, на який не маєш часу, і з кожним уроком польоту, який відриває тебе від власного навчання. Ти показуєш це, коли відмовляєшся торкатися мене, бо переймаєшся, що ти мені не потрібний, а потім доводиш це знову, коли знаходиш час назбирати фіалок перед нарадою командування, щоб я не прокинулася, почуваячись самотньою. Ти показуєш це в мільйон різних способів. Будь ласка, не заперечуй.

Його щелепа вигинається, але він не заперечує.

— Ти думаєш, що в нас немає майбутнього, бо боїшся, що мені не сподобається той, ким ти насправді є, ким ти є за всіма тими стінами, які зводиш навколо себе. І мені теж лячно. Визнаю. Ти завершуєш навчання. Я залишаюся. Ти підеш за кілька тижнів, і ми, ймовірно, на порозі розбитих сердець. Але якщо дозволимо страху знищити все, що між нами є, то ми на це не заслуговуємо. — Кладу руку на його шию. — Я вже казала, що сама вирішу, коли буду готова ризикнути своїм серцем, і я це кажу: я готова.

Те, як він дивиться на мене — із сумішшю надії й побоювань, що переповнюють зараз і мене, — дає мені абсолютну жагу життя.

— Ти ж не це маєш на увазі, — каже він, хитаючи головою.

І ось він знову висмоктує життя назад.

— Ні, саме це.

— Знаєш, якщо це все через той прикол з Імоджен...

— Ні. — Хитаю головою, і вітер підхоплює кучері, на які Квінн витратила стільки часу. — Я знаю, що більше нікого немає. Я не ходила б по Парапету серед ночі, якби думала, що ти мною бавишся.

Ксейден насуплює лоба й притягує мене ближче до свого теплого тіла.

— Чому ти взагалі таке подумала? Мушу визнати: це мене розлютило. Я не давав тобі жодного приводу думати, що буваю в чиємусь ліжку.

Отже, він буває тільки в моєму.

— Моя невпевненість. І ще те, як вона дивилася на ваш спаринг із Гаррі-ком. Може, у тебе немає жодних намірів на неї, але в неї щодо тебе точно є. Я знаю цей погляд. Я так само дивлюся на тебе.

Я ніяковію й шаріюся. Я могла б змінити тему або відвернутися, але це не дасть користі нашим — якщо вони взагалі є — стосункам, якщо я приховуватиму свої почуття, навіть такі ірраціональні. Краще видатися смішною.

— Ти ревнуєш, — він стримує усмішку.

— Можливо, — визнаю я, а потім вирішую, що ця відповідь напіврозсудлива. — Добре. Так. Вона сильна й крута. Так само крута, як і ти. Я завжди вважала, що вона тобі краще пасує.

— Я добре знаю це почуття. — Він хитає головою. — Але ти теж сильна й крута, до того ж маєш міцний характер. Не кажучи вже про те, що ти найрозумніша людина, яку я будь-коли зустрічав. Цей твій розум дуже сексуальний. Ми з Імоджен просто друзі. Повір, вона дивилася не на мене, а навіть якби на мене... — він робить паузу, під час якої його рука охоплює мою потилицю, утримуючи нас, попри

поривчастий вітер. — Боги, рятуйте мене. Я не можу надивитися на тебе.

Надія — допінг набагато сильніший, ніж усе, що вони подавали на вечірці.

— Вона дивилася не на тебе?

— Не на мене. Подумай про те, що ти щойно сказала, але витри з картинки мене. — Він підводить брови, чекаючи, поки я дійду правильного висновку.

— Але там на маті... — Широко розплющую очі. — їй подобається Гаррік.

— Яка ти кмітлива.

— Ага. Ти вже передумав мене проганяти?

Він відступає, шукаючи мої очі в місячному світлі, перш ніж глянути через моє плече.

— А ти більше не наражатимешся на небезпеку, щоб довести свою думку?

— Мабуть, ні.

— Є тільки ти, Вайо-лють. — Він зітхає. — Ти це хотіла почути?

Киваю.

— Навіть коли тебе немає поруч, є тільки ти. Наступного разу просто спитай. У тебе раніше не було проблем із відвертістю. — Вітер завиває, але Ксейден непорушний, як сам Парапет. — Наскільки я пам'ятаю, ти навіть метала кинджали в мою голову, що мені подобається більше, ніж спостерігати, як ти плутаєшся у своїх думках. Якщо ми збираємося це зробити, то маємо довіряти одне одному.

— А ти хочеш це зробити? — Затамовую подих.

Він дихає глибоко й важко, але потім визнає:

— Так. — Мого великий палець погладжує мою щоку. — Я не можу тобі нічого обіцяти, Вайо-лють. Але я втомився із цим боротися.

«Так» — одне слово ніколи не значило для мене так багато. Тоді я кліпаю на нього, згадуючи попередній коментар про ревності.

— Що ти мав на увазі, коли сказав, наче добре знаєш почуття ревності?

Він міцніше стискає мою талію й відводить погляд.

О ні, якщо я маю довіряти тобі й говорити про те, що думаю, то очікую того самого від тебе. — Я не збираюся бути єдиною вразливою особою на цьому виступі.

Він щось бурчить, повертаючись до мене:

Я бачив, як Аетос цілував тебе після Обмолоту, і ледь не злетів з катушок.

Якби я не кохала його, це могло б мене вивести із себе.

— Ти хотів мене вже тоді?

— Я хотів тебе від першої секунди, як побачив, Вайолет, — зізнається він. — І якщо я сьогодні з тобою був такий милий... то це просто тому, що в мене дуже хріновий день.

— Знаю. Але ти в курсі, що ми з Дейном просто друзі, правда ж?

— Так, тепер я розумію, що ти ставишся до нього саме так, хоча тоді я не був певен. — Він проводить великим пальцем по моїх губах. — А тепер повертай свою дулу на сушу.

Він хоче лишитися тут і сумувати.

—Ходімо зі мною. — Мої пальці чіпляються за його льотну шкірянку. Якщо доведеться, я потягну його за собою.

— Сьогодні я справді не в тому гуморі, щоб думати про будь-що інше. — Він хитає головою й відводить погляд. — Знаю, що це егоїстично й тупо, бо сьогодні також річниця загибелі Бреннана...

—Так. — Проводжу долонями вниз по його руках. — Ходи зі мною, Ксейдене.

—Ві... — Його плечі опускаються, а смуток, який пронизує повітря між нами, надуває клубок у моєму горлі.

— Довірся мені. — Я виходжу з його обіймів і беру за руки. — Ну ж бо.

Минає мить напруженої тиші, перш ніж він киває й подається вперед, підтримуючи мене, поки я повертаюся.

— Я набагато краща в цьому, ніж була минулого липня.

— Так, я бачу. — Ксейден тримається поруч, схопивши мене за талію, доки я не мінаю останньої частини Парапету. — У, бляха, сукні.

— Насправді це спідниця, — проказую через плече лише за кілька метрів від стіни.

— Очі перед собою! — бурчить він, і лише страх у його тоні заважає мені зробити щось зарозуміле, наприклад, пробігти, а не пройти ці останні кілька метрів.

Коли ми опиняємося у проході, він притискає мене до себе спиною і каже:

— Ніколи більше не наражайся на небезпеку через щось таке тривіальне, як поговорити зі мною. — Те саме тихе бурчання біля мого вуха, від якого по спині біжать мурашки.

— Наступного року буде дуже весело, — дражнюся я і йду вперед, сплітаючи його пальці, щоб він ішов слідом.

— Ліам буде тут наступного року, щоб переконатися, що ти не займаєшся дурницями, — далі бурмоче він.

— Ох, тобі *сподобається* отримувати його листи, — обіцяю я, стрибаючи з Парапету на плоску поверхню подвір'я. — Хоп! — Оглядаю порожнечу, взуваючи свої балетки. — Гаррік і Бодхі щойно були тут.

— Вони, мабуть, знають, що я уб'ю їх, бо випустили тебе туди. Сукня, Сорренгейл? Справді?

Я беру його руку й прямую через двір.

— Куди ми йдемо? — Він говорить, засранець, так само, як і того дня, коли я його зустріла.

— Ти ведеш мене у свою кімнату, — кажу через плече, коли наближаємося до гуртожитку.

— Я що?

Користаюся силою, щоб відчинити двері, і дякую магічним вогням, що освітлюють його усмішку й усе інше.

— Ти ведеш мене у свою кімнату.

Беру ліворуч і веду нас коридором. Минаємо мою кімнату й починаємо підійматися широкими гвинтовими сходами.

— Хтось побачить, — каже він. — Мене хвилює не моя репутація, Сорренгейл. Ти першокурсниця, а я твій командир...

— Усі й так уже знають: ми підпалили пів лісу тієї ночі, — нагадую йому, коли проходимо повз двері в блок другого курсу. — Знаєш, коли я вперше підіймалася цими сходами з Дейном, то злякалася, що немає поручнів.

— Знаєш, я терпіти не можу його ім'я на твоїх губах, коли ти ведеш мене в мою кімнату.

Він підіймається позаду мене, а тіні згортаються зі стіни, ніби відчуваючи його настрій. Не хочуть мати з ним нічого спільного. Але його тіні

мене не лякають. У цьому чоловікові мене більше нічого не лякає, крім сили моїх почуттів до нього.

— Справедливо. А тепер подивися на мене. — Усміхаюся, коли ми дістаємося поверху третього курсу, і штовхаю аркові двері всередину.
— Я танцюю в сукні на Парапеті.

Мабуть, не найкращий час, щоб нагадувати мені.

Ксейден іде за мною в коридор. Тут усе, як на другому поверсі, крім того, що менше дверей і високий склепінчастий дах.

— Яка твоя?

Маєш відгадати, — бурмоче він, але тримає мене за пальці, поки ми йдемо до кінця величезного коридору.

Звісно, що остання.

Четверте крило, — сміюся я. — Готові йти до кінця.

Він розплітає власні сфери й відчиняє двері, відступаючи, щоб пропустити мене вперед.

— Мені доведеться або захистити твої нові двері, перш ніж я поїду, або навчити тебе це робити в наступні десять днів.

Я не думаю про його від'їзд, коли вперше заходжу в кімнату. Вона вдвічі більша від моєї, зокрема й ліжка. Виживання до третього року має серйозні переваги. А може, розмір залежить від рангу, хтозна.

Тут бездоганно чисто. Біля ліжка велике крісло, темно-сірий килим, широка дерев'яна шафа, охайний письмовий стіл і книжкова полиця, яка викликає у мене миттєву заздрість. Стійка для мечів поглинає площу біля дверей, укомплектована такою кількістю кинджалів, що я не можу їх порахувати, а над столом висить метальна мішень, як у моїй кімнаті. У кутку стоять стіл і стільці. Вікно виходить на Басгіат, але воно обрамлене щільними чорними шторами з емблемою Четвертого крила внизу.

— Іноді ми проводимо тут зустрічі командирів секцій, — каже він з порога.

Повертаюся й бачу, як зацікавлено він спостерігає за мною, ніби чекаючи мого вироку щодо його барлогу. Проходячи повз підставку для мечів, я торкаюся пальцями руків'я різних кинджалів.

— Скільки двобоїв ти взагалі виграв?

— Краще спитай, скільки я програв, — каже він, заходячи й зачиняючи за собою двері.

— Ось его, яке я так добре знаю й люблю, — бурмочу я, пробираючись до ліжка, яке, як і моє, заправлене в чорних тонах.

— Я казав, яка ти гарна сьогодні ввечері? — каже стишено. — Якщо ні, то я дурень, бо ти неймовірно красива.

— Дякую. — Я шаріюся й усміхаюся. — А тепер сідай, — плескаю край його ліжка.

— Що? — Він зводить брови.

— Сідай, кажу, — наказую я, дивлячись на нього знизу.

— Я не хочу говорити про це.

— Я ніколи не казала, що ти повинен.

Немає потреби питати про все. Я їй так не дозволю подіям майже шестирічної давнини вбити клин між нами, навіть на одну ніч. На мій абсолютний подив, він робить, як я прошу, сідаючи на ліжко. Витягує довгі ноги перед собою їй злегка спирається на руки.

— Що тепер?

Я рухаюся між його стегнами і проводжу пальцями по його волоссю. Ксейден заплющує очі їй схиляється від мого дотику. Присягаюся, я відчуваю, як моє серце роздувається.

— А тепер я попкілююся про тебе.

Його очі розплющені. Боги, які вони гарні. Я запам'ятала кожну золотаву цятку в цих оніксових глибинах. І це добре, бо я не знаю, куди його відправлять після випуску. Бачити його раз на кілька днів — це не те саме, що мати можливість торкатися коли заманеться. Залишаючи його волоссю, опускаюся перед ним на коліна.

— Вайолет...

— Я лише знімаю твої чоботи. — Посмішка грає на моїх губах, коли я розшнурову один, потім другий. Підводжуся їй несучи взуття до шафи.

— Можеш просто залишити їх там, — випалює він.

— Та я не збираюся ритися в твоєму одязі.

Я кладу чоботи на підлогу біля шафи їй іду назад.

Його погляд заціклюється на моїй спідниці, нагріваючись щоразу, коли розріз відкриває частину мого стегна.

— Ти була в цьому весь вечір?

— Ось що отримуєш, коли йдеш позаду мене, — дражнюся я, знову стаючи між його стегнами.

— Не заперечую щодо вигляду ззаду. — Він нахиляє підборіддя, щоб подивитися на мене.

— Замовкни й дозволь зняти це з тебе. — Я розстібаю рядок діагональних гудзиків на його грудях, і Ксейден скидає шкірянку з плечей. — Ти літав сьогодні ввечері?

— Зазвичай це допомагає. — Він киває, коли я нахиляюся, щоб відкласти п на крісло. — Цього дня завжди...

— Мені шкода. — Дивлюся йому в очі, вимовляючи ці слова і сподіваючись, що він знає, що я маю на увазі. Потім я повертаюся до справи й тягнуся до його сорочки.

— Мені теж шкода. — Він піднімає руки, тож я стягую сорочку, перш ніж відкласти її разом із курткою.

Не варто. — Я не зводжу з нього очей, оглядаючи карколомні кути на його обличчі, а потім проводжу пальцем по шраму, що розтинає брову. — Двобій?

Стейл. — Він знизує плечима.— Обмолот.

Більшість драконів залишають шрами на своїх вершниках, але Терн та Андарна ніколи не завдавали мені шкоди, — кажу я розгублено, торкаючись його шиї.

— А може, вони знали, що на тобі вже є шрам. — Він ковзає пальцями по довгому сріблястому шраму від леза Тайнана на моїй руці. — Я хотів їх убити. Натомість довелося стояти й спостерігати, як вони втрюх накидаються на тебе. Я був на межі і був готовий утритися, коли Терн приземлився.

— Щойно Джек утік, це було лише двоє на одного, — нагадую йому. — І ти не міг втручатися. Пам'ятаєш, це проти правил?

Але він пішов на цей крок. Той єдиний крок, який сказав мені, що Ксейден це зробить.

Кутик його рота викривляється в одній з найсексуальніших усмішок, які я будь-коли бачила.

— Зрештою, ти пішла з двома драконами. — Вираз його обличчя змінюється. — За два тижні мене не буде тут, щоб знати, коли тебе чекають виклики, не кажучи вже про те, щоб щось із цим робити.

— Зі мною все буде добре, — обіцяю я. — Кого не зможу перемогти у випробуванні, того я просто отрую.

Він не сміється.

— Зараз ми відправимо тебе спати. — Я нахиляюсь і цілую шрам на його брові. — Це буде завтра, коли ти прокинешся.

— Я не заслуговую на тебе. — Він обіймає мене за стегна і притягує ближче. — Але я все одно хочу тебе.

— Добре. — Я нахиляюся і торкаюся його губами. — Бо думаю, що я кохаю тебе.

Серце б'ється нерівномірно, грудну клітку розриває відчуття паніки. Я не мала цього казати.

Його очі спалахують. Він притискає мене до себе.

— Ти думаєш чи знаєш?

Будь сміливою.

Навіть якщо він не відчуває того самого, принаймні я скажу правду.

— Знаю. Я так шалено закохана в тебе, що навіть не можу уявити, яким би було без тебе моє життя. І, мабуть, я не мала б цього казати, але якщо ми це робимо, то починаймо з цілковитої чесності.

Він накидається на мої губи й притягує мене так, що я опиняюся зверху. Ксейден цілує мене так глибоко, що я гублюся всередині нього.

Не можу говорити, коли він знімає мій пояс, топ, розстібає спідницю, не перериваючи поцілунку.

— Встань, — раптом каже, відірвавшись від цілунку.

— Ксейдене. — Моє серце стукотить.

— Ти мені *потрібна*, Вайолет. Просто зараз. Мені не потрібен *будь-хто*, і тому я, чесно кажучи, не зовсім знаю, як упоратися із цим почуттям, але роблю все можливе. Якщо ти не хочеш цього сьогодні, добре, але тоді мені треба, щоб ти вийшла в ці двері прямо зараз, бо, незалежно від твого бажання, я збираюся трахати тебе вже за кілька хвилин.

Палкість його погляду та слів мали б лякати мене, але це не так. Навіть якщо цей чоловік повністю втратить самоконтроль, я знаю, що він ніколи не скривдить мене. Принаймні не своїм тілом.

— Можеш іти або лишитися. У будь-якому разі мені потрібно, щоб ти зараз встала, — просить він.

— Думаю, ти переоцінив свої навички вправлення з корсетом і кількох хвилин буде замало. — Зиркаю на свою броню.

Він усміхається й знімає мене зі своїх колін. Приземляюся на підлогу.

— Я рахую час.

— Чи це...

— Один. Два. — Заламую пальці. — Три.

Він миттю схоплюється на ноги й затуляє мій рот своїм. Я припиняю рахувати, надто захоплена перегонами з його язиком і відчуттям його м'язів, що вигинаються під кінчиками моїх пальців. Я надто зайнята, щоб цікавитися, куди спадає з мене одяг.

Відчуваю, як повітря шурхає моїми ногами, коли спідниця нарешті опиняється на підлозі. Допмагаю йому, сама скидаючи балетки, поки

смокчу його язик.

Ксейден стогне, його руки блукають по моїй спині. Шнурки розв'язані за рекордний час, і корсет падає на підлогу, залишаючи мене в самій білизні. Під парадною формою більше нічого не було.

Кинджали як його, так і мої з гуркотом летять на підлогу, коли він розстібає піхви на моїх і своїх стегнах. Яка прекрасна какофонія металевого дзвону. Вона й досі лунає, поки ми обое не оголяємося. Ксейден цілує мене, затримуючи подих.

Його руки в моєму волоссі. Шпильки злітають, і його вага падає на мою спину. Він відступає лише для того, щоб обвести своїм пожадлигим поглядом моє оголене тіло.

— Яка ж ти гарна.

Здається, це тривало дещо довше, ніж дві... — починаю я, але Ксейден бере мене за сідниці й підіймає, наче у невагомості.

Падаю спиною в ліжко, відчуваючи легку віддачу. Якщо чесно, я мала б очікувати саме такого повороту, враховуючи, що він кладе мене на спину вже майже рік.

— Ще рахуєш? — питає Ксейден, опускаючись біля ліжка навколішки, і тягне мене по м'якому покривалу до себе.

— Хочеш, щоб я вела рахунок? — заграю з ним, опиняючись дупою на краю ліжка.

— Як собі забажаєш.

Він усміхається і, перш ніж я встигаю вимовити ще слово, його вуста опиняються між моїми стегнами. Я різко вдихаю й закидаю голову, відчуваючи чисте задоволення від його язика, що облизує мій клітор.

— О боги.

— Кого саме ти викликаєш? — питає він. — Бо в цій кімнаті тільки я і ти, Ві. І я не збираюся ділитися.

— Тебе. — Запускаю пальці в його волосся. — Я кличу тебе.

— Я ціную підвищення до рівня бога, але згодиться просто моє ім'я.
— Ксейден облизує мене від входу до клітора, і коли нарешті проводить язиком по цій чутливій бруньці, я стогну. — Чорт, яка ти смачненька.

Він бере мої стегна на плечі і вмощується так, наче більше нічого не робитиме сьогодні ввечері. Тоді він пожирає мене язиком і зубами. Задоволення, гаряче й наполегливе, спіраллю крутиться в лоні, я вся віддаюся цим відчуттям, а мої стегна підіймаються й опускаються, наздоганяючи насолоду, до якої він підганяє мене кожним упевненим рухом язика.

Стегна тріпочуть, коли Ксейден інтенсивніше вилизує клітор, а тоді входить у мене двома пальцями. М'язи змикаються і розмикаються, коли він погладжує піхву в такт язика. Я божеволію. Я просто втрачаю розум.

Сила проноситься крізь мене потоком, зміщуючись із задоволенням, поки вони не стають одним цілим. Коли Ксейден доводить мене до межі забуття, я вигукую його ім'я й сила виривається назовні з кожною хвилиною мого оргазму.

Грім гуркоче і б'є по вікнах.

— Це один, — каже він, цілуючи моє розслаблене тіло. — Хоча, думаю, нам доведеться попрацювати над феєрверками, інакше люди завжди знатимуть, що ми робимо.

— Твій рот... — Хитаю головою, коли його руки ковзають піді мною, переміщуючи нас до центру ліжка. — Не знаю, як це описати.

— Смачно, — шепоче він, цілуючи мій живіт. — Ти така смаковита. Даремно я так довго чекав, щоб спробувати тебе.

Задихаюся, коли він засмоктує верхівку моїх грудей, ласуючи соском, кусаючи й облизуючи його язиком, а другий затискає й масує між великим і вказівним пальцями. Він розпалює в мені новий вогонь, який розгорається від головешок попереднього.

Коли добирається до моєї шиї, я й сама перетворююся на полум'я, що звивається під ним. Торкаюся кожної частини його тіла, до якої тільки можу дотягнутися, пещу долонями його плечі, спину, груди. Боги, цей чоловік неймовірний, кожна його лінія створена для бою й вирізьблена у тренуваннях і битвах на мечях.

Ми зустрічаємося губами у глибочезному цілунку, у якому і я відчуваю смак нас обох. Тоді задираю високо коліна й розміщуюю його стегна саме там, де їм варто бути, — між моїми ногами.

—Вайолет, — стогне він, і я відчуваю його головку біля самого входу.

—Що, я не отримаю можливості грати на рівних? — Заводжу його, вигинаючи стегна, щоб він увійшов, і від цього руху мені перехоплює подих.

— Можеш грати скільки завгодно пізніше, якщо я трахатиму тебе прямо зараз. — Він кусає мою нижню губу.

Так, цей план мені до вподоби.

—Ти вже мене трахаєш.

Він знаходить мій погляд, підносячись наді мною й утримуючи свою вагу, щоб не розчавити мене.

— Я дам тобі все, що можу дати.

Цього буде достатньо... поки що. Киваю, знову вихиляючи стегна.

Затримуючи погляд на моїх очах, він входить у мене одним повільним рухом стегон, поглинаючи кожен сантиметр, а потім ще одним — до самої основи.

Цей натиск, цей натяг, те, як він заповнює мене, — не передати словами.

— Як приємно тебе відчувати. — Я працюю стегнами, бо не можу зупинитися.

— Я міг би сказати те саме про тебе. — Він сміється, використовуючи проти мене мої ж слова.

Твердо, глибоко й повільно. Він задає ритм, який змушує мене вигинатися для кожного поштовху знову, і знову, і знову.

Ксейден підсовує мене вперед на ліжку, а я, відкинувши руки назад, спираюсь на узголів'я, щоб мати опору, коли зустрічаю рухи його стегон. Боги, кожен з них приємніший за попередній. Прошу рухатися швидше, але він усміхається й продовжує в тому самому темпі.

— Хочу, щоб це тривало. Мені потрібно, щоб це тривало довше.

— Але я...

Цей вогонь усередині мене зав'язується тугим вузлом, і я от-от вибухну. Я майже відчуваю, яким солодким він буде.

— Я знаю. — Ксейден знову входить, і я стогну від того, як це, бляха, добре. — Просто тримайся ще трохи зі мною.

Він змінює кут так, щоб торкатися клітора з кожним поштовхом і притискати мої коліна, захоплюючи мене ще глибше.

— Я не переживу цього. Я помру прямо тут, у цьому ліжку.

— Тоді я помру з тобою, — обіцяє він, цілуючи мене.

Я вже так далеко відлетіла, що навіть не помітила, як сказала це вголос, а тоді згадую, що говорити не обов'язково.

— *Ще. Мені треба ще.*

Під шкірою закипає сила. Мої ноги змикаються.

— Ти вже майже дійшла. Чорт, як приємно бути в тобі. *Я не можу насититися цим, не можу насититися тобою.*

— Я кохаю тебе, — від цих слів почуваюся неймовірно вільною, навіть якщо він не каже їх у відповідь.

Його очі спалахують, він втрачає контроль, впиваючись в мене, і це згорнуте задоволення вибухає. Сила знову виривається, пробиваючись крізь кімнату, наче скляні скалки. Ксейден перекидається набік, тягнучи мене із собою, коли й сам мчить назустріч власному звільненню, стогнучи мені в шию, — і останні хвили оргазму струшують моє тіло.

Минають довгі хвилини, перш ніж наше дихання вирівнюється. Легкий вітерець цілує моє перекинуте через нього стегно.

— З тобою все гаразд? — запитує він, відкидаючи моє волосся з обличчя.

— Зі мною все чудово. І ти чудовий. Це було...

— Чудово? — підказує він.

— Точно.

— Я збирався сказати «вибухово», але думаю, що «чудово» теж підходить. — Він грається пальцями моїм волоссям. — Мені страшенно подобається твоє волосся. Якщо колись захочеш поставити мене знову на коліна чи виграти якусь суперечку, просто розпусти його. І я зрозумію натяк.

Усміхаюся, а вітерець шарудить крізь мої каштаново-сріблясті пасма.

—Зачекай. Звідки вітер? Його тут не має бути.

Мій живіт опускається, коли я підводжуся на лікті, щоб подивитися через Ксейденове плече.

— О ні, ні, ні. — Підношу руку до рота, коли помічаю цей гармидер.
— Я майже впевнена, що вибила тобі вікно.

— Якщо немає ще когось, хто розкидається блискавками, тоді так — це ти. Бачиш, що я мав на увазі? Вибухово.

Він сміється.

Мені перехоплює подих. Ось чому він кинувся вбік — щоб захистити мене від моїх же уламків.

— Мені дуже прикро. — Я дивлюся навколо, але на ліжку лише пісок.
— Доведеться навчитися це контролювати.

— Я викинув щит. Не хвилюйся про те. — Він тягне мене цілуватися.

— Що будемо робити?

Ремонт вікна — це геть інший рівень, ніж заміна шафи.

— Зараз? — Ксейден знову відкидає моє волосся з обличчя. — Це було два, якщо ми досі рахуємо. Приберемо пісок з ліжка й доведемо тебе до трьох, може, чотирьох, якщо не заснеш.

— Після того, як я щойно розбила твоє вікно? — Моя щелепа відвисає.

— Я захищу нас на випадок, якщо вирішиш поцілити, наприклад, у комод. — Ксейден усміхається й просто знизує плечима.

Я дивлюся на його тіло — і бажання знову спалахує. Як може бути інакше, коли він на вигляд ніби його благословили боги, а я почуваюся так, ніби боги благословили мене?

— Так, давай до трьох.

Ми просуваємося вже до п'яти. Ксейден охоплює руками мої стегна, поки я повільно рухаюся на ньому. Проводжу пальцями по чорних завитках тавра на його шії. Не знаю, звідки в нас сила, але ми, здається, не зможемо зупинитися цієї ночі, не зможемо насититися.

— Воно дуже гарне, — кажу йому, підіймаючись і знову опускаючись, захоплюючи його глибоко всередину себе.

Його темні очі спалахують, коли він стискає руки міцніше.

— Раніше я вважав це прокляттям, але тепер розумію, що то дар.

Він вигинає стегна, входячи в мене під високим кутом.

— Дар? — Боги, він краде всі мої думки.

Хтось стукає в двері.

— Ідіть до біса! — гарчить Ксейден.

Він торкається моєї спини й давить на плечі до свого наступного поштовху. Я падаю вперед, заглушаючи стогін у його шії.

— Мені б дуже хотілося. — У голосі стільки тривоги, що я навіть у це вірю.

— Щоб я виліз із цього ліжка, Гарріку, треба як мінімум, щоб хтось помер! — кричить Ксейден.

— Думаю, що багато людей загинуло, тому вони власне викликають весь квадрант на шиккування, придурку! — відгаркує Гаррік.

Ми обоє шоковані. Наші погляди злякано зустрічаються. Зісковзую з нього, і Ксейден накриває мене своєю ковдрою, а потім запихає ноги в шкіряні штани і йде до дверей.

— Про що ти, бляха, говориш? — запитує він крізь крихітний отвір у дверях.

— Бери льотну форму. І краще візьми із собою Сорренгейл, — каже Гаррік. — На нас напали.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Нездатність контролювати силу потужної печаті так само небезпечна для вершника — і для всіх, хто перебуває поруч, — як і її непрявлення.

«Посібник для Квадранта Вершників» майора АФЕНДРИ
(НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)

Ніколи в житті ще я не одягалася так швидко. Навіть не турбуюся про піхви для кинджалів на стегнах.

— Котра година? — запитую Ксейдена, натягаючи свою офіційну сукню та взуваючи балетки, і здуваю волосся з обличчя.

Термінове шиккування обов'язкове для всього квадранта, і терміновість тут означає вже зараз.

Сфери падають. Скількох наваррців ми втратимо?

— Четверта п'ятнадцять. — Він зашнуровує черевики і вже озброєний до зубів, а я ще збираю свої піхви з кинджалами, майже переконана, що одного бракує. — Ти так змерзнеш.

— Зі мною все буде гаразд.

Опускаюся на коліна й шукаю під ліжком. Витягую його за руків'я, перш ніж знову підвестися.

— Ось. — Ксейден накидує мені на плечі одну зі своїх льотних курток, ховаючи під нею моє волосся. — Якщо Гаррік сказав правду і на нас напали, припускаю, що старшим курсам накажуть висуватися на середні позиції оборони. Тож тобі не варто довго стояти на шикванні. Не можу погодитися з думкою, що ти там змерзнеш.

Це означає, що він поїде.

Мені стає так щемко, коли я незграбно просуваю руки крізь рукави його куртки. Він буде в безпеці, правда? Його призначать на позиції десь у центральній частині країни, до того ж він найпотужніший вершник квадранта.

Маючи повні руки зброї, я не заперечую, коли він застібає мені на грудях льотну куртку.

— Мусимо вже йти на шиккування. — Бере в долоні моє обличчя. — Не хвилюйся, якщо мені доведеться поїхати. Упевнений, що Стейл затягне мене назад уже за кілька днів. — Він нахиляється й цілує мене міцно та швидко. — Я помру від хіті до тебе. Ходімо.

Що найкраще в ситуації, коли військовий коледж охоплений суцільним хаосом? Те, що ніхто не бачить, як я вислизаю з кімнати свого командира, коли потрапляю в океан вершників, зайнятих лише тим, щоб швидше натягти форми і стати у стрій. Усі біжать на адреналіні, заклопотані кожен власним лайном, надто зайняті, щоб помітити, що я роблю чи як Ксейден торкається моєї руки, перш ніж долучитися до командирів біля трибуни у дворі.

І, до речі, не лише я досі не перевдягнула парадної форми.

Стаю в стрій. Вітер гуляє під спідницею, але принаймні куртка Ксейдена не дає йому кошлатити моє волосся.

— Краще б це було щось справді важливе. Бо я нарешті зміг склеїти ту розкішну брюнетку з Квадранта цілителів, — скаржитья Рідок, стаючи у стрій позаду мене.

Ліам стоїть праворуч, застібаючи гудзики на формі.

— Добра ніч? — запитую його.

— Нормальна, — бурмоче Ліам із зарожевілим у місячному сяйві лицем.

— Хтось бачив Дейна? — питаю я в Надін, коли вона ступає в стрій попереду мене.

— Усі командири роїв там із командуванням, — відповідає вона через плече.

Саме тоді підбігає Ріаннон. Вона широко позіхає, але коли зиркає на мене, одразу прокидається.

— Вайолет Сорренгейл, — шепоче вона, підходячи ближче, — на тобі часом не льотна куртка Ріорсона?

Ліам одразу повертається в мій бік. Проклинаю його недоречно добрий слух.

— З чого б це? — Намагаюся вдати подив і шок, але гра виходить геть кепська.

Розпихаю піхви з кинджалами в усі наявні кишені. Усі три значно глибші за ті, що в моїй куртці.

— Ну, не знаю. Може, тому що вона на тебе конкретно завелика і ще на ній тут три зірочки? — Вона показує там, де на її формі є лише одна.

От гівно. Це ще один доказ того, що ніхто з нас не мислив ясно.

— Це ж може бути будь-який третьокурсник. — Знизую плечима.

— З нашивкою Четвертого крила на плечі? — Ріаннон зводить брови.

— Це трохи обмежує список, так, — погоджуюсь я.

— Із емблемою командира під зірочками? — не вгамовується вона.

— Окей, це його, — випаляю пошепки, коли комендант Панчек займає місце на трибуні.

З ним батько Дейна та командири. Ксейден збіса добре вміє відводити від мене погляд, але не можу сказати того самого про себе. Особливо коли вже немає сумнівів, що його от-от відправлять десь далеко, а я тим часом досі відчуваю його губи на своїй шкірі.

— Я так і знала! — усміхається Рі. — Хвалися, як було, класно?

— Я розбила йому вікно. — Стенаюся, відчуваючи, як рум'яніють мої щоки.

— У сенсі... чимось? Щось кинула в нього? — питає, морщачи чоло.

— Не. У сенсі блискавка... багато блискавок і... воно розбилося. — Поглядаю на поміст. — І подивіться на нього зараз: такий весь спокійний, холодний, зібраний. — У груди закрадається щем, коли я думаю: яка ж його версія справжня? Чи та, коли він стоїть у повному самовладанні, готовий командувати своїм крилом? Чи та, з якою я була трохи менше ніж пів години тому? А може, та, де він заявив, що не заслуговує на мене, але збирається мене взяти?

Ксейден не здається задоволеним. Його погляд на якусь мілісекунду зупиняється на моєму.

— *Довбані Військові ігри.*

Полегшення й недовіра вражають мене рівною мірою.

— *Жартуєш?* — Нас підняли з ліжок на Військові ігри?

— *Неа.*

— Чорт, — усміхається Ріаннон. — Як би я теж хотіла, щоб хтось змусив мене бити вікна...

Я повертаюся до неї, закочуючи очі.

— Будь ласка, у тебе було набагато більше...

— Привіт, Аетосе, — каже Ріаннон, спершись на моє плече так, щоб швидко затулити рукою нашивки Ксейдена. — Добрий ранок, що не?

Дейн дивиться на Ріаннон так, ніби вона випила забагато меду.

— Ні, не думаю, що це добрий... — починає він, підходячи до рою та оглядаючи нас. — Навіть не знаю, ранок чи ніч — залежно від того, як

ви святкували. Але в будь-якому разі ми витратили цілий рік на підготовку до цього, тому, бляха, прокидайтеся вже.

Дейн обертається обличчям до помосту, коли на нього виходить Панчек.

— Дякую, — шепочу до Ріаннон, яка стоїть поруч.

Не дуже хочу слухати, як Дейн читає мені лекції про мій вибір. Не сьогодні.

— Квадранте вершників! — голос Панчека лунає по всьому плацу. — Ласкаво просимо на останню подію цьогорічних Військових ігор.

Плацом проноситься вир гомону курсантів.

— Сигнал тривоги схожий на той, який був би, якби це була реальна атака, щоб побачити, як швидко ви зберетеся. Ми теж продовжимо цю вправу так, ніби справді перебуваємо в реальних умовах загрози: наші кордони були одночасно атаковані, а сфери похитнулися, тому вас усіх викликають для підсилення крил. Полковнику Аетосе, будьте ласкаві, зачитайте сценарій.

Дейнів батько ступає крок уперед із розгорнутим сувоям у руках і починає читати:

— Момент, якого ми всі боялися, настав. Сфери, які ми підтримували впродовж усього життя, падають, а наші кордони зазнали безпрецедентної багаторівневої атаки, унаслідок якої постраждали села від нальотів вершників на грифонах. Повідомляють про масові втрати серед мирного населення та піхоти, а також про загибель кількох вершників.

Він дуже поважно розіграє цю мелодраму.

— Як ми й зробили б, якби ви були боєздатною силою, ми направляємо ваші крила в усіх напрямках, — веде він, пояснюючи завдання кожного крила по черзі, поки не зупиняється на нашому. —

Четверте крило вирушає на південний схід. Кожен рій вибере сам, яку заставу він посилить у цьому регіоні. — Полковник Аетос підносить палець догори. — Тож хто перший встав, того і капці. Командири крил мають завдання організувати роботу штабів для цих навчань, а отже, для них місце дислокації визначене окремо.

Він повертається до кожного з них, віддаючи накази, але позиркує і в наш бік — очевидно, шукаючи поглядом Дейна, тоді звертається до Ксейдена. Щось є таємниче в тому, як він усміхається цієї миті, і волосся на моїй потилиці стає дибки.

— Ріорсоне, ви створите штаб для Четвертого крила в Атебайні. Командири крил призначатимуть штат цих штабних загонів на власний розсуд. Можете вибирати будь-якого вершника з ваших крил. Вважайте це тестом на лідерство, бо в реальному житті теж немає обмежень. Ви отримаєте оновлені накази, коли досягнете вибраних застав для цих п'ятиденних навчань. — Він відступає.

Атебайн? Це за межами захисту сфер... Саме там Ксейден виконував таємне завдання. Шукаю його погляд, але він надто зосереджений на полковнику.

— П'ять днів? Це буде так весело, — з похмурим захопленням вигукує Гітон, проводячи рукою по фіолетових пломенях, вифарбованих у волоссі. — Будемо вдавати війну.

— Так, — тихо додає Імоджен. — Думаю, ми вже вдаємо.

— Як і в реальному житті, ви, командири роїв, повинні швидко зробити свій вибір і протягом тридцяти хвилин доповісти, — наказує Панчек.
— Вільно.

— *Терне.*

— *Уже в дорозі.*

— Ми візьмемо заставу в Елтувалі, це найдалі на північ у нашому регіоні, — каже Дейн, повертаючись до нас обличчям, і Ріаннон знову

схиляється через моє плече, прикриваючи символи Ксейдена. — Я не збираюся стирчати на якомусь прибережному форпості, знаючи, що це не те місце, куди вирішив би нападати Пороміель. Чи в когось є заперечення?

Ми всі хитаємо головами.

—Добре, тоді ви чули коменданта? Тридцять хвилин на переодягання і збори. Пакуйте на п'ять днів те, що зможете нести, і тягніть свої дупи на летовище.

Шикування завершено. Ми всі поспішаємо в кімнати гуртожитку.

—Як думаєш, якими будуть накази, коли ми прибудемо? — запитує Ріаннон, коли ми прориваємося крізь тісну шийку юрби курсантів, які намагаються потрапити в казарму. — Уполювати ще кілька яєць?

— Гадаю, ми скоро дізнаємось.

Десять хвилин, щоб обгорнути коліна та плечі для тривалого польоту, а потім перевдягнутися у власну льотну шкіру. Ще п'ять хвилин, щоб розплутати волосся, скуйовджене рукою Ксейдена, і заплести косу. Тобто лишається рівно п'ять. Кидаю куртку Ксейдена в свій наплічник на випадок, якщо хтось нишпоритиме в моїй кімнаті, поки мене немає.

— *Надінь усі кинджали, які тільки маєш,* — раптом вимагає Ксейден, перелякавши мене.

— *На мені вже їх дванадцять штук.* — Продовжую скидати речі в наплічник.

—Добре.

— *Побачимось на летовищі, так?* — Якщо він поїде, не попрощавшись, я сама його вистежу і вб'ю.

Так, коротко відказує він, а я закінчую пакувати речі й виходжу, зустрічаючи Ріаннон і Ліама в коридорі.

Гудіння розбурханої юрби курсантів заповнює весь простір, коли ми, прямуючи до летовища, беремо пайки, які роздає персонал їдальні. Аякже: снідати будемо на льоту.

Уже на місці мені треба кілька секунд, щоб осягнути зором усе це видовище. Усі дракони квадранта заповнюють поле, шикуючись у такому порядку, як ми зазвичай у внутрішньому дворі, а над головою ширяють сотні подібних до зірок магічних вогнів, які створюють відчуття потойбічного простору, наче ми перебуваємо у великій залі, а не на летовищі. Це заворожує і лякає водночас.

Панує якась нервова суміш енергії та очікування, коли поле заповнюють вершники, і не один з них вибльовує на землю все, що сьогодні випив.

— Ми переможемо, — заявляє Ріаннон, коли ми пробираємося крізь крила серед огрому драконів, що гарчать і клацають зубами. Ми не єдині, хто хвилюється сьогодні ввечері. — Ми ж найкращі. Ми переможемо. — Її обличчя вирізняється рішучістю. — Я майже відчуваю смак свого призначення командиром рою на наступний рік.

— І ти отримаєш його, — кажу їй, а тоді звертаюся до Ліама, коли ми наближаємося до нашої чоти. — А ти? Теж хочеш відзначитися славою і піднятися до рівня командира рою? — Його навички рукопашного бою та зіркові оцінки на уроках вражають.

— Побачимо. — Він надзвичайно напружений сьогодні.

Ми добираємося до наших драконів, і я помічаю, що Терн став на місце Кет, змушуючи Дейнового дракона відійти вбік, поки сам Дейн рахує наші голови. Мій егоїстичний дракон уже осідлав Андарну під своїм крилом.

Чорт. Вони змусять Андарну не відставати від нас.

— *І якщо ми візьмемо на себе ворожий вогонь, ти маєш негайно знайти перше доступне укриття та сховатись. Так, як репетирували*

в минулому сценарії. Ти надто блискуча, це для твого ж блага, — пояснює їй Терн.

— Гарзд.

— Що це на тобі? — запитую Андарну, яка виходить з-під крила Терна з високо піднятою головою, вихваляючись пристосуванням, яке нагадує мені сідло, але ним не є.

— Командир зробив це для мене. Бачиш? Це чіпляється до Терна.

Я всміхаюся, коли бачу форму трикутника на спині Андарни, який, упевнена, пасує до такої самої форми на грудях Терна.

— Це дивовижно.

— Це на випадок, якщо я не встигатиму. Тепер я можу літати з вами!

Ще одна причина обожнювати Ксейдена.

— Що ж, я в захваті, — звертаюся до Терна, який зайнятий клацанням зубами на Кет, вимагаючи більше місця. — Чи я маю тут щось причепити?

— Упораюся сам.

— Хто б сумнівався. — І тут до мене доходить. Стоп, п'ять днів, чорт забирай. — А з тобою точно все буде добре, якщо ви розлучитеся З...?

— Другий рою! — гукає Дейн. — Підготуйтеся до першого чотиригодинного етапу нашого польоту. Перші п'ятнадцять хвилин, поки рої розлетяться, маємо тримати щільний стрій. — Він дивиться в мій бік, а потім через моє плече. — Командире?

Обертаюся і бачу Ксейдена з припасованими до спини двома мечами, їхні руків'я піднімаються над його плечима. Він іде до нас, і моє горло пересихає. Як я маю попрощатися з ним перед усіма цими людьми? І що ще гірше, як наші дракони впораються?

—*Не хвилюйся, моя Срібна,* — втручається Терн спокійним тоном. —
Усе йде як має бути.

—*Чим я можу допомогти?* — кусається Дейн, розправляючи плечі.

— *Ти мені потрібна,* — каже до мене Ксейден.

— *Перепрощую?* — втручається Дейн, перш ніж я встигаю кивнути.

— *Розслабся, він просто хоче попроситися,* — пояснюю я.

— *Попроситися можеш із ним,* — виправляє мене Ксейден, киваючи на Дейна. — *Я створюю свою штабну команду, і ти підеш зі мною. Ліам з Імоджен теж.*

Моя щелепа злітає з петель. Я що?

— *Що за хрінь ти тут верзеш?* — огризається Дейн, ступаючи вперед.
— *Вона першокурсниця, а твій Атебайн поза сферами захисту.*

—*Я щось не чую, щоб ти навів мені той самий аргумент щодо Мейрі,*
— *Ксейден кліпає.*

Дивлюся через плече. Звісно. Ліам стоїть із задертим підборіддям перед Деєм. Здається, ніби він очікував цього.

— *Що відбувається?* — запитую Ксейдена.

— *Бо Ліам — найкращий курсант серед першокурсників, хоч ти й доручив йому охорону Вайолет,* — стверджує Дейн, склавши руки на грудях.

— *А Соррснгейл володіє блискавкою,* — заперечує Ксейден, підходячи ближче так, щоб його рука торкнулася мого плеча. — *І навряд чи я мушу щось пояснювати *другокурсникові* (бо не мушу), але Сгейл і Терн не можуть бути розлучені довше ніж кілька днів...*

Звісно. Тепер це має сенс.

— А що ти там насправді знаєш?! — вигукує Дейн. — Чи, може, хочеш сказати, що Стейл з'їхала з глузду, поки ви не з'явилися в Монтсерраті? Насправді ти ніколи не перевіряв, як довго вони можуть бути окремо.

— Хочеш запитати її сам? — іронізує Ксейден, вигинаючи брову.

Ми чуємо низьке гарчання Стейл, коли вона виходить уперед із загрозливим блиском в очах. Моє серце сполощується від імені Дейна. Неважливо, як часто я буваю з нею: щоразу якась частинка мене сприймає її як смертний вирок.

— Не роби цього. Сам знаєш, що вершники гинуть під час Військових ігор, а зі мною вона буде в більшій безпеці, — стверджує Дейн. — Що завгодно може трапитися, коли ми відійдемо від Басгіату, а що вже казати про те, щоб вивезти її за межі захисту.

— Я не збираюся розпорошуватися на пояснення. Це наказ.

— А, то, може, це був твій план від початку? Відокремити її від рою й використати, щоб помститися її матері? — примружується Дейн.

— Дейне! — Хитаю головою. — Ти знаєш, що нічого цього не станеться.

— Я? — відстрілюється він. — А ти не думала, що він навмисне роздув цю фішку з «вона-помре-якщо-помру»? Чи ти знаєш це напевно? Ти точно знаєш, що Терн не переживе твоєї смерті? А може, це лише така хитрість, щоб заслужити твою довіру, Вайолет?

Я різко втягую повітря:

— Ти маєш зупинитися просто зараз.

— Будь ласка, Аетосе, попустися, поки ще є така можливість, — закипає Ксейден. — І якщо хочеш правди, то я тобі скажу: їй набагато безпечніше зі мною за межами сфер, ніж із тобою в них. Ти сам це добре знаєш. — Зараз його погляд схожий на погляд Стейл, і я

розумію, чому вона вибрала його. Вони обоє безжальні, обоє готові знищити все, що стоїть між ними й тим, чого вони хочуть.

А зараз Дейн стоїть на шляху Ксейдена.

— СТОП! — Кладу долоню на руку Ксейдена. — Ксейдене, зупинися. Якщо хочеш, щоб я пішла з тобою, я піду. Усе дуже просто.

Він дивиться на мене, і його погляд одразу пом'якшується.

— Ні-хрі-на, — сичить Дейн, і його стишений голос відбивається вібрацією в моїх кістках, ніби удар блискавки.

Обертаюся, забираючи руку від Ксейдена, але з виразу обличчя Дейна стає зрозуміло: він знає, що між мною та Ксейденом щось є, і він зраний цим. У животі все мліє до краю.

— Дейне...

— З ним? — Дейн червоніє і з виряченими очима перепитує: — Ти і... він? — Хитає головою й розчаровано опускає плечі — Я думав, що то все плітки, але ти... Не йди з ним, Вайолет. Будь ласка. Він тебе вб'є.

—Знаю, ти думаєш, що Ксейден має приховані мотиви, але я довіряю йому. Він мав усі можливості, але ніколи не зробив мені боляче. — Підходжу ближче до Дейна. — Колись ти маєш погодитися із цим і відпустити.

Дейн здається наляканим, але швидко надіває на себе маску спокою.

—Якщо він той, кого ти вибрала... — зітхає він. — Тоді для мене цього має бути достатньо, мабуть, так?

—Так. — Я киваю.

Слава богам, уся ця нісенітниця незабаром мине.

Він важко ковтає й нахиляється, щоб прошепотіти:

—Я сумуватиму за тобою, Вайолет.

Потім він повертається на каблуках і прямує до Кет.

—Дякую, що довіряєш мені, — каже Ксейден, коли я підходжу до передньої ноги Терна.

— Завжди.

— Нам треба летіти.

Ксейден робить паузу, ніби збираючись сказати більше, але натомість відвертається. Коли він прямує до Стейл, я зауважую, що обидва важливі для мене чоловіки йдуть зараз у протилежних напрямках і, з огляду на те, за ким я вирішила піти, моє життя ось-ось зміниться назавжди.

РОЗДІЛ

ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИН

Перший відомий нам напад грифона стався вже першого року п. о. (після об'єднання) поблизу того, що зараз є факторією Рессона.

На краю кордону, захищеного драконами, пункт завжди був вразливим до нападів і переходив з рук у руки не менш ніж одинадцять разів протягом останніх шести століть у нескінченній війні за захист наших кордонів від властолюбних ворогів.

«НАВАРРА», НЕРЕДАГОВАНА ІСТОРІЯ ПОЛКОВНИКА ЛЬЮІСА МАРКГЕМА

Ми летимо весь ранок, що переходить у день, і коли Андарна не встигає, то чіпляється за упряж Терна в польоті. Вона вже спить, коли Ксейден вирішує обійти височенні скелі Дрейлора, які дають Тиррендору геологічну перевагу над усіма провінціями королівства й усього Континенту. Тому, замість здійснитися вгору, ми облітаємо їх стороною, прямуючи в гори на північ від Атебайна.

Коли ми переходимо через бар'єри сфер, я відчуваю, як у грудях щось тягне, а потім *клацає*.

— Відчуття якісь інші, — кажу Тернові.

— Поза сферами магія стає більш дикою. Драконам простіше спілкуватися всередині сфер. Командир має взяти це до уваги, коли керуватиме своїм крилом із цього форпосту.

— Я впевнена, що він уже думав про це.

Майже перша година дня, коли ми наближаємося до Атебайна. Зупиняємося з наказу драконів біля найближчого до застави озера, щоб вони могли напитися. Гладенька, як скло, поверхня віддзеркалює

зубчасті вершини перед нами з неймовірною точністю. Наш загін приземляється на

берегову лінію, сколихнувши воду легкими ударними хвилями. Густий ліс і великі валуни оточують воду з одного краю, а біля них витоптана трава. Це означає, що ми не перший загін, який зупинявся тут на привал.

Усього з нами десятеро драконів, і хоч я можу не впізнати кожного з них, та напевне знаю, що ми з Ліамом — єдині першокурсники в групі. Дей сідає біля Терна, і Ліам зістрибує із сідалища на землю, так наче ми просто покаталися, а не провели сім годин у небі.

— *Вам обом слід попити і, можливо, щось з'їсти,* — кажу їм, відстібаючись від сідла. Сідниці болять, а стегна судомить, проте не так сильно, як у Монт-серраті. Допомогли додаткові тренувальні години в сідлі цього місяця.

Терн кігтем рухає заціпки на упряжі, і Андарна спадає на землю, потрушуючи головою, потім тулубом і насамкінець хвостом.

— *А тобі варто поспати,* — відповідає Терн. — *Ти не спала всю ніч.*

— *Я спатиму тоді, коли й ти.* — Обережно маневрую між його шипами й зіслизаю вниз по його передній лапі на мошистий край берега.

— *Я можу не спати декілька днів поспіль. А щодо тебе, то не хотів би, щоб ти раптом почала стріляти блискавками на всі боки від недосипання.*

На язиці крутиться відповідь, що для володіння блискавицею потрібні зусилля, однак після того, як минулої ночі я вибила вікно у Ксейдена, я вже не впевнена, що маю хоч якийсь досвід у цьому. А може, це просто Ксейден змушує мене втрачати контроль. Так чи інакше, бути поруч зі мною — небезпечно. Дивуюся, як це Карр не відмовився від мене.

— *Як дивно бути поза межами сфер,* — кажу я, змінюючи тему.

Терн впирається кігтями в землю, і в цей час до нас наближається Ліам, високо витягуючи шию. З огляду на загальне хвилювання, мені стає цікаво, чи вони всі відчують те саме, що я — цю дивну *неправильність* у повітрі, від якої волосся на потилиці стає дибки.

— Ми за двадцять хвилин польоту від Атебайна, тому пийте достатньо. Ми не можемо навіть уявити, який сценарій чекає на нас там, — кричить Ксейден до всіх нас.

— У тебе все гаразд? — запитує Ліам, підходячи до мене, коли Терн та Андарна ступають кілька кроків, щоб дістатися до води.

— *Тримайся поруч із Терном*, — кажу я Андарні.

Вона — яскрава мішень, а до захисних сфер Падолу так далеко.

— *Добре.*

Боги, я мала б лишити її в Басгіаті. Про що я в біса думала, тягнучи її сюди? Вона ще зовсім дитина. Навіть сам цей політ був для неї виснажливий.

— *Ця ніколи не буде твоїм вибором*, — пояснює Терн. — *Люди, навіть нов язані, не вирішують, куди літати драконам, навіть таким молодим, як Андарна. Вона має свій розум.*

Ного слова мене мало втішають. Критичної миті це я відповідатиму за її безпеку.

— Вайолет? — занепокоєно морщить ся Ліам.

— Якщо скажу «не впевнена», ти подумаєш, що я слабка?

Є так багато способів відповісти на це запитання. Мої м'язи болять, але це можна стерпіти, а от психічний стан... Ну, я просто сповнена хвилювання та очікування того, що принесуть Військові ігри. Нас попереджали, що квадрант щороку втрачає десять відсотків випускного класу під час фінального випробування, але не лише це мене турбує. Просто якось не можу скласти все те докупи.

— Я подумаю, що ти щира.

Поглядаю ліворуч, де Ксейден з головою поринув у дискусію з Гарріком. Зрозуміло, що командир чоти пройшов відбір у загін Ксейдена.

Ксейден дивиться в мій бік, і наші очі на мить зустрічаються. Цього цілком достатньо, щоб нагадати моєму тілу про точені лінії його напружених м'язів, які торкалися моєї оголеної шкіри ще кілька годин тому. Я просто безмежно закохана в цього чоловіка. Як може моє обличчя це приховати?!

Просто поведься професійно. Це все, що я маю робити. Напрочуд добре пам'ятаю кожен його рух і кожне слово, сказане ним відтоді, як вийшла з його спальні, тож стаю живим доказом того, чому першокурсницям не варто спати зі своїми командирами, не кажучи вже про те, щоб закохуватися в них. Добре, що він буде моїм командиром ще тільки тиждень.

—*Будеш так на мене зиркати, то ми точно затримаємося тут більше ніж на пів години,* — попереджає він, не дивлячись у мій бік.

— *Обіцяєш ?*

Ксейден на мить відволікається від Гарріка, щоб глянути на мене. Присягаюся, я справді бачу, як він усміхається.

— У тебе все добре, хай що там відбувається? — запитує Ліам, витріщивши на мене очі.

—А якщо я скажу, що не впевнена? — повторюю свою попередню відповідь і невесело всміхаюся.

—Я подумав би, що ти влипла по вуха. — І, судячи з виразу його обличчя, він зараз не жартує.

— Каже той, хто розповідав, ніби всім зобов'язаний Ксейдену. Дивись, не перетворися на ходячий порадник у стилі Дейна.

Я скидаю наплічник на землю й розпрямляю напружені м'язи плечей.

— *У тебе все гаразд?* — запитує Ксейден.

— *Так. Простом язи трохи болять.* — Останнє, чим я хочу бути, це тягарем для нього.

— Ти не так мене зрозуміла, — ніяковіє Ліам. — Просто я знаю його пріоритети.

— Мені дуже шкода, що тебе втягнули в це через мене і відправили сюди, за межі сфер, — тихо кажу я, щоб інші не почули. — Ти мав би бути на одному з постів Центральних земель разом з Дейном. Полковник Аетос — чесна людина, проте я не маю жодних сумнів, що це призначення має «дати належний урок таврованому командирові».

Я закінчую останню фразу, мавпуючи тон Дейнового тата. Ліам заковує очі.

— Я не боюся, і віриш чи ні, Вайолет, мене сюди ніхто не *тягнув*. Не всі накази мені обертаються навколо тебе. У мене є й інші навички, до речі, — усміхається він, блимаючи до мене своєю ямочкою і штурхаючи стегном збоку.

— Я ні на секунду не забула, який ти чудовий, Ліаме. — І я кажу правду. Він закашлюється, тож проганяю його жестом. — А тепер іди, бо мені треба усамітнитися на хвилинку.

Він присідає в реверансі, ніби знайомлячи мене з лісом позаду нас, і я йду в його темні хащі.

Коли повертаюся до берега, Ксейден закінчує говорити з Гарріком і, простягаючи руку, йде до мене.

Здивовано підводжу брови. Він... Ні. Він не буде. Не перед вісьмома іншими курсантами.

Він сплітає свої пальці з моїми. *Отже, таки буде.* Пульс прискорюється не лише від дотику його шкіри — Ксейден порушує власне правило.

Я багатозначно кидаю погляд туди, де зібралися інші, усі в різних станах розслаблення біля берега, але моя долоня міцніше стискає його пальці.

— Ніхто з них не скаже жодного слова. Ні про тебе, ні про нас. Я довіряю кожному тут своє життя, — каже він, підводячи мене до майже вдвічі вищих за нього валунів на другому березі.

— Люди говорять. І нехай.

Я не соромлюся того, що кохаю його. Я впораюся з будь-якими підлими плітками, які трапляться на моєму шляху.

— І ти кажеш це зараз. — Ксейден вигинає підборіддя. — Ти достатньо попила? Поїла?

— Усе потрібне я маю в наплічнику. Не мусиш так турбуватися про мене.

— Дев'яносто дев'ять відсотків того, що я роблю, — це турбота про тебе. — Його великий палець гладить тильний бік моєї долоні. — Коли дістанемося застави, я хочу, щоб ти відпочила, щойно отримаємо сценарій. Ліам залишиться, а я, ймовірно, візьму третій курс, щоб патрулювати.

— Я хочу допомогти, — негайно заперечую я.

Чи не для цього він привів мене? Через мої блискавиці? Не те щоб я здобувала нагороди за влучність, та все ж.

— Допоможеш, коли відпочинеш. Маєш бути в повній силі, щоб володіти цією печаттю. Інакше ризикуєш згоріти. Терн надто могутній.

Окей, це слушно з його боку, але не означає, що мені це має подобатися.

Коли ми зникаємо з поля зору інших, він притискає мене до найбільшого валуна, а потім присідає.

— Що ти робиш? — Я запускаю пальці в його волосся. Просто тому, що можу. Той факт, що я можу торкатися цього чоловіка, вражає, тож планую користатися всіма перевагами цього привілею, поки можу.

— Твої ніжки геть задубіли. — Він починає з литок, розв'язуючи вузли своїми сильними пальцями.

— Думаю, ми не можемо звідси йти, поки дракони не будуть готові, правда ж? — Від його доторку почуваюся просто непристойно.

— Правда. У нас є ще хвилин десять, — звабливо всміхається він.

Десять хвилин. Зважаючи на те, що ми справді не уявляємо, що принесе нам залишок дня, я із задоволенням використаю той час, який у нас ще є.

Я стогну від того, як приємно розпружуються мої м'язи.

— Такий солодкий біль. Дякую, — кажу, схилиючи голову на твердий камінь.

Він сміється, переходячи вище до напружених м'язів моїх стегон.

— Повір, мої мотиви далеко не альтруїстичні, Вайо-лють. Я скористаюся будь-яким приводом, щоб доторкнутися до тебе.

Щетина на його щоках дряпає мої долоні, коли я проводжу руками вниз по його обличчю, щоб обхопити шию.

— Віриш, це більш ніж взаємне.

Його дихання стає частішим, коли пальці добираються вище по моїх стегнах і розминають м'язи до повного підкорення.

— Вибач за сьогоднішній ранок.

— Що?

Сонячні промені впадають у золотаві крапочки в його очах, коли він дивиться вгору на мене, вигинаючи вкриту шрамом брову.

— Ми саме були чимось зайняті, якщо пам'ятаєш.

— О, я пам'ятаю. — По моему обличчю повільно розпливається усмішка. Верхній гудзик його льотної куртки розстебнутий. Хапаюся за тканину й тягну його до себе. Чи можна буде колись втамувати це бажання? Я кохалася з ним кілька разів за останні двадцять чотири години і могла б ще разочок... або й три. — Це нечемно — шкодувати про те, що ми не встигли закінчити?

— Не впевнений, що я взагалі коли-небудь закінчу. — Він підводиться, і кожна частина його тіла пестить моє на шляху вгору. — Я надто жадібний, коли йдеться про тебе.

Він схиляє голову й розмиває решту світу повільним, розкішним поцілунком. Його язик ковзає між моїми розтуленими губами, наче Ксейден не має жодних інших планів на день, крім як запам'ятати кожний клаптик мого рота.

Моє тіло нагрівається й закипає, коли його поцілунок торує шлях у моє горло. Ксейден обіймає мою талію долонями, притягуючи мої вигини до своїх твердих кутів, а я — суцільна пристрасть і жага. Серце калатає так сильно, що відлунює у вухах, як удари крил. Боги, мені це ніколи не набридне.

Він видає важкий стогін, хапаючи однією рукою мою дулу.

— Скажи мені, про що ти думаєш.

Я обіймаю його за шию.

— Думаю, що ти власне такий, як я й передбачала, коли ти вперше трахав мене в моїй кімнаті.

— Он як? — Він відступає, і в його очах горить цікавість. — І який?

— Такий, що викликає дуже небезпечну залежність. — Мій погляд пробігає по сріблястій лінії його тавра, по його густих віях, за які не одна жінка готова була б убити, тоді з горбочка на його переніссі падає на цей бездоганно вирізьблений рот. Я вже сказала, що кохаю його. Тому в мене немає вже більше секретів. Чорт, порівняно з ним я — розгорнута книжка. — Такий, яким неможливо насититися.

Його очі темніють.

— Я не відпущу тебе, — обіцяє він, як і вчора ввечері. Чи це було сьогодні вранці? — Ти моя, Вайолет.

— Тільки якщо ти мій. — Задираю підборіддя.

— Твій. Я твій довше, ніж ти можеш собі уявити.

Ці слова наче остаточно розв'язують йому руки. Ксейден бере мене за потилицю й довго та міцно цілує, викрадаючи кожен мій подих і кожную думку. Гублю їх з кожним порухом його язика, і щораз більший приплив збудження знову розжарює мою шкіру.

Раптом Ксейден відривається від поцілунку і, задихаючись, схиляє голову набік, наче прислухаючись до чогось.

— Щось не так? — запитую.

Він застиг у моїх обіймах.

— Чорт. — Коли він знову дивиться на мене, його очі широко розплющені. — Вайолет, мені так шкода...

— Серйозно? Ось так ви, вершники драконів, проводите свій час? — запитує жіночий голос позаду Ксейдена. Його тембр такий, ніби тягнуть оксамит по гравію на дорозі.

Ксейден розвертається так блискавично, що здається, він розчиняється, і мене огортають густі, як грозова хмара, тіні.

Я ніфіга не бачу.

— Ксейдене! — гукає хтось.

Кілька пар ніг прибігають сюди, прориваючись крізь хащі. Може, Бодхі?

— Безглуздо приховувати те, що ми вже бачили, — каже раптом жінка.
— І якщо вірити чуткам, то у вашій фабриці смерті є лише одна срібноволося вершниця. А це означає, що перед нами молодша донька пані генерала Сорренгейл.

— Блядь, — лається Ксейден. — *Мені потрібно, щоб ти зберігала спокій, Вайо-лють.*

Спокій? Тіні розвіюються, тож я опускаю руки на боки на випадок, якщо мені доведеться швидко схопити кинджал або орудувати ним, і відходжу вбік від Ксейдена, щоб побачити, що відбувається.

На траві приблизно за десять метрів від мене двоє вершників на грифонах. їхні звірі моторошно німують за ними. Вони десь утричі менші за розміром від наших драконів, але ці дзьоби та пазури, здається, однаково здатні шматувати як шкіру, так і луску.

— *Терне!*

— *Лечу.*

— *Залишайся зі С/ейл,* — наказую Андарні.

— *Ммм. Грифони звідси здаються такими смаковитими.*

— *Вони розміром з тебе, Андарно. Ні.*

— Довбана Сорренгейлша. — Жінка здається лише на кілька років старшою від мене, але вже має вигляд ветеранки війни.

Вона вигинає темні брови, дивлячись на мене так, наче я щось, що треба повигрибати зі стійла. У повітрі лунають звуки помахів крил, і я помічаю групу вершників на драконах. З'являється Імоджен, Бодхі,

третьокурсник, якого впізнаю по шраму на губі, і Ліам. Але до зброї ніхто не тягнеться.

Принаймні баланс зараз на нашу користь. Сила оживає під моєю шкірою, тож я відчиняю двері Архіву, дозволяючи енергії хлинути в мене потоком пекучого тепла. У небі потріскує.

— Ні! — Ксейден повертається й пригортає мене до грудей, обіймаючи та притискаючи мої руки по швах.

— Що ти робиш? — Навалююся на нього всією вагою, але це марно. Він міцно замкнув мене.

Розумію, що Терн приземляється праворуч від мене, коли з цього боку доноситься порив вітру.

— Ох ти ж курва, який він великий, — каже жінка.

З-за непорушних обіймів Ксейдена я бачу, як вершники грифонів швидко відступають, їхні очі розбігаються, коли вони дивляться вгору на Терна.

Ксейден підносить руку, щоб обхопити мою потилицю. Дивлюся на нього й не розумію: що він зібрався робити? Поцілувати мене перед смертю?

— Якщо ти колись довіряла мені, Вайолет, то конче потрібно, щоб ти зробила це зараз. — Благальний погляд у його очах мене приголомшує. Наші вороги за кілька кроків, а він хоче... інтимну хвилинку зі мною?

— Просто залишайся тут. І зберігай спокій. — Він шукає в моїх очах відповідь на запитання, якого не поставив, і тоді передає мене Ліаму.

Передає мене. Ніби я якийсь клятий наплічник.

Ліам обережно, але непохитно притискає мої руки до боків.

— Вибач за це, Вайолет.

Якого хріна вони всі вибачаються?

— Від-пус-ти! — вимагаю я, коли Ксейден із Гарріком направляються до пари вершників грифонів.

Серце стискається від страху, наче затиснуте у лещата. Невже він думає, що сам зможе впоратися з грифонами та їхніми вершниками?

— Я не можу цього зробити, — перепрошує Ліам, стишуючи голос. — Мені б дуже хотілося, але не можу.

Праворуч Терн реве так сильно, що бризки його слини розлітаються навсібіч, потрапляючи на обличчя Ліама. У мене дзвенить у вухах. Ліам відпускає мене й повільно відступає, підводячи руки.

— Зрозумів. Усе дуже ясно. Ніяких дотиків.

Звільнившись від його рук, я обертаюся до поля, де Ксейден уже порівнявся з вершниками.

— Щось ви, бляха, дуже рано, — каже він.

І моє серце зупиняється.

РОЗДІЛ

ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

В останні дні допитів Фен Ріорсон втратив зв'язок із реальністю і виступив проти королівства Наварри. Він звинуватив короля Таурі та всіх його попередників у змові, такій великій і неймовірній, що цьому історикові не належить навіть повторювати його звинувачень. Страта була швидка і, як для божевільного, що забрав так багато життів, — милосердна.

«НАВАРРА», ПЕРЕДАРОВАНА ІСТОРІЯ ПОЛКОВНИКА ЛЬЮЇСА
МАРКГЕМА

Якимось чином я ще можу дихати, і це вражає, бо моє серце збирається розлетітись на мільйони кавалочків. Я скоса дивлюся на ворога.

Ніколи раніше не бачила вершника грифона. Дракони зазвичай сплячуть їх на попіл, разом із цими напіворлами-напівлевами.

— Ми мали зустрітись завтра. Сьогодні в нас іще немає повної партії, — каже Ксейден вершниці грифона спокійним і рівним голосом.

— Проблема не в постачаннях, — каже жінка, хитаючи головою.

На відміну від наших чорних льотних форм, шкірянки вершників коричневі, що пасує до темного пір'я їхніх звірів... які власне глипають на мене, як на обід.

— *Один хибний рух — і вони перетворяться на закуску,* — каже Терн.

Постачання. Я ледве перетравлюю те, що говорить Терн, бо досі шокована словами вершниці. І Ксейден їх знає. Він *працює* з ними, допомагаючи нашому ворогові. Зрада вривається мені в горло, як скло, коли я намагаюся скотнути повітря. Так ось чому він потайки вибирався з квадранта.

— То ви сховалися тут неподалік, щоб просто побалакати, якщо ми раптом прилетимо днем раніше? — запитує Ксейден.

— Відучора ми патрулювали навколо Дрейтуса — це приблизно година на південний схід звідси...

— Я знаю, де Дрейтус, — відповідає Ксейден.

— Про всяк випадок пояснюю, бо ви, наваррці, поводитесь так, ніби за межами ваших кордонів нічого не існує, — хрипить один з вершників грифонів. — Не розумію, нащо взагалі ми намагаємось їх попередити.

— Попередити? — Ксейден зиркає вбік.

— Два дні тому ми втратили село неподалік після нападу орди венінів. Вони знищили все.

Я здригаюся, а мої очі розбігаються. *Що вона щойно сказала?*

— Веніни ніколи раніше не заходили так далеко на захід, — каже Імоджен зліва від мене.

Веніни. Ага, саме це вони обидві щойно сказали. Що за реальна фігня? Я подумала б, що мене зараз розводять, якби не два величезні грифони, які маячать позаду пари вершників. Але ніхто не сміється.

— Раніше, — відповідає жінка, повертаючи погляд на Ксейдена. — Це, поза всяким сумнівом, були веніни, і вони мали свій цей...

— Більше нічого не кажи, — перебиває Ксейден. — Ти ж розумієш, що ніхто з нас не може знати подробиць, інакше ми ризикуємо всім. Вистачить допитати одного з нас.

— *Ти щось розумієш?* — запитую Терна, озируючись ліворуч і праворуч, щоб побачити, чи хтось іще помітив чисте безглуздя, що виривається з уст цієї жінки. Проте всі інші здаються... нажаханими, ніби справді вірять, що село було знищене міфічними істотами.

— *На жаль, так.*

— І без подробиць схоже, що орда прямує на північ, — каже чоловік. — Прямо до нашої факторії на кордоні. Навпроти вашого гарнізону в Атебай-ні. Ви озброєні?

— Озброєні, — зізнається Ксейден.

—Тоді наша робота тут зроблена. Вас попередили, — каже чоловік. — Тепер ми повинні захистити свій народ. На цю вилазку ми витратили майже годину, а тепер мусимо вчасно повернутися до своїх.

Раптом атмосфера змінюється, густішає, і вершники навколо мене, здається, до чогось готуються.

Ксейден дивиться на мене через плече й аж ніяк не сміється над абсурдністю того, що вони обговорюють, — його обличчя похмурає.

— Якщо думаєш, що коли-небудь зможеш переконати когось із Сорренгейлів ризикувати головою заради будь-кого за межами їхніх кордонів, то ти дурень, — каже чоловік, шкірячись у мій бік.

Енергія болісно закипає під шкірою, потребуючи виходу.

Чоловік злегка нахилив голову й дивиться на мене згори донизу, явно оцінюючи.

— Цікаво, скільки готовий був би заплатити ваш король, щоб повернути донечку свого найвидатнішого генерала. Закладаюся, на викуп за неї можна було б здобути достатньо зброї, щоб забезпечити захист цілого Дрейтуса на десять років уперед.

Викуп? О, ні, я так не думаю.

Терн гарчить.

— Бляха, — мимрить Бодхі й наближається до мене.

— Тільки спробуй. — Я згинаю пальці, вивільняючи рівно стільки сили, щоб у хмарах над нами спалахнув проблиск світла.

Ксейден розводить руки, і від сосен на краю галявини загрозливо швидко витягуються тіні. Обидва вершники грифонів насторожуються, коли темрява зупиняється лише за кілька сантиметрів від їхніх ніг.

— Ступиш бодай крок у бік цієї Сорренгейл — і ти труп. Навіть не встигнеш переступити з ноги на ногу, — каже Ксейден фатально низьким тоном. — Ми її не обговорюємо.

— Ми будемо там з рештою зграї. — Жінка кидає погляд на тіні, потім зітхає: — Просто подайте сигнал, якщо зможете втекти від безвірників. — Вона відходить разом із чоловіком до своїх грифонів.

За лічені секунди вони піднімаються в небо.

Усі очі спрямовані на мене. У їхніх поглядах щось середнє між очікуванням і страхом. Відчуваю, як на дно мого шлунка осідає камінь. Нікого не здивувало фамільярне ставлення вершників грифонів або використання таких слів, як «венін». І ще всі вони знали, що Ксейден допомагає ворогу.

Я тут аутсайдер.

— Щасти, Ріорсоне. — Імоджен заправляє пасмо свого рожевого волосся за вухо. Тавро виглядає з-під рукава її льотної шкірянки, коли дівчина розвертається, щоб залишити нас на самоті.

Поки всі вони повільно слідуєть за Імоджен назад до озера, камінь у шлунку важчає, а мій мозок квапливо хапається за все що завгодно, крім очевидної, нищівної правди.

Ось третьокурсник проходить повз мене, і на його передпліччі теж красується тавро повстання.

Гаррік — командир чоти, але він теж тут, а не із жодним з роїв чоти «Полум'я». Так само Бодхі та Імоджен. Ця брюнетка з кільцем у носі, думаю, її звати Солейл, теж має тавро на лівому передпліччі. А другокурсник із чоти «Кіготь»? Так само.

І ось Ліам поруч зі мною...

— *Терне.* — Намагаюся втримати рівномірне дихання, поки Ксейден пильно вивчає мене, начепивши беземоційну маску командира крила.

— *Так, моя Срібна?* — Величезна голова Терна схиляється в мій бік.

— *Усі вони несуть тавро повстання, — кажу йому. — Усі в цьому загоні, крім мене, діти заколотників.*

У хаосі, що панував на летовищі, Ксейден примудрився створити цілий загін таврованих.

І всі вони, блядь, зрадники.

А я на це повелася.

І запала на нього.

— *Так. Усі вони тавровані,* — смиренно погоджується він.

Мої груди готові провалитися всередину, коли до мене нарешті починає доходити: це набагато гірше. Не лише Ксейден зрадив мене й усе наше королівство. Бо є тільки одне пояснення, чому мої дракони поводитися так у біса слухняно в присутності ворога.

— *Ви з Андарною теж мені брехали.* — Тягар цієї зради надто великий для мене, і мої плечі опускаються від його важкості. — *Ви знали, що він робить.*

— *Ми обоє обрали тебе,* — каже Андарна, ніби від цього стане краще.

— *Але ви все знали.*

Позираю туди, звідки Ліам має нахабство дивитися на мене зі смутком в очах, потім — на Терна, який аж надто сфокусований на Ксейдені, наче ще не зовсім вирішив, спалити його живцем чи ні.

— *Дракони пов'язані узами,* — пояснює він, коли наближається Ксейден. — *Є лиш один зв'язок, більш священний, ніж між драконом та його вершиком.*

Між драконом і його парою.

Усі знали, крім мене. Навіть мої дракони. О боги, невже Дейн мав рацію, і все, що робив Ксейден, було лише хитрим способом заслужити мою довіру?

Солодке сяйво щастя, довіри, любові та пристрасті, яке так яскраво горіло в моїх грудях ще кілька хвилин тому, болісно згасає від браку кисню, ніби багаття, яке гасять відром води, бо вогонь уже не потрібний. І я можу тільки спостерігати, як дотлівають вуглинка в ньому.

Ксейден натомість дивиться на мене, наче я якась загнана в кут тваринка, що збирається відбиватися до останнього кігтями й пазурами. Що ближче він підходить, то більше в його очах співчуття.

Як я могла бути такою дурною, щоб довіряти йому? З якого милого я взагалі на нього *запала*? Мої легені болять, а серце волає. Такого не може бути. Я не могла бути така наївна. Однак була, якщо я зараз тут. Та все його тіло — одне довбане суцільне попередження, особливо темне тавро, яке так добре видно на його шиї просто зараз. Може, його батько й був Найбільшим Зрадником і це коштувало моєму братові життя, але зрада Ксейдена для мене не менша.

Я прищурююся на нього і бачу, як від цього він сахається.

— Ми коли-небудь були справжніми друзями? — тихо питаю Ліама, не знаходячи в собі сил на крик.

— Ми друзі, Вайолет, але я зобов'язаний йому всім, — відповідає Ліам. Коли я підводжу погляд, він дивиться на мене з таким стражданням, що мені стає майже шкода його. Майже. — Ми всі тут йому зобов'язані. І щойно ти даси йому можливість пояснити...

І тут мене пробиває. Нарешті злість бере гору і допомагає мені подолати біль.

— Ти дивився, як я з ним тренуюся! — Штовхаю Ліама в груди, він хилиться назад і зашпортується за траву. — Стояв поруч і просто спостерігав, як я закохуюся в нього!

— Це срака. — Бодхі закладає руки за свою міцну шию.

— Вайо-лють, дозволь мені пояснити, — каже Ксейден.

О так, він завжди розумів мою натуру і, чесно кажучи, його тіні мали б підказати, що це майстер секретів.

Невитрачена сила брижиться по моїх кістках, коли я повертаюся спиною до Ліама, щоб зустрітися обличчям із Ксейденом.

— Якщо ти бодай подумаєш, щоб торкнутися мене, я присягаюся, що вб'ю тебе.

Сила в мені спалахує з такою люттю, що по небу проносяться блискавки, стрибаючи з хмари на хмару.

— Мені здається, вона це серйозно, — попереджає Ліам.

— Я знаю. — Ксейден міцно стискає щелепи, коли наші погляди сходяться. — Усі повертаються на берег до озера. Вже.

Він з побоюванням дивиться на мене, підходячи ближче.

— Я знаю, про що ти думаєш, — каже Ксейден своїм оманливо м'яким голосом, але в його оніксових глибинах проблискує страх.

— Ти навіть не уявляєш, про що я думаю. — Зрадник, блядь.

— Ти думаєш, що я зрадив наше королівство.

— Логічна здогадка. Молодець, що й казати. — Чергова блискавка проривається над головою, шмигаючи між хмарами. — То ти співпрацюєш із вершниками грифонів? — Тримаю руки по швах — напоготові, якщо раптом знадобиться орудувати ними, хоча й розумію, що я йому не рівня. Поки що. — Боги, ти таке ходяче кліше, Ксейдене. Звичайний злодій, який ховається, бляха, на найвиднішому місці.

Він морщиться.

— Насправді їх називають льотчиками, — тихо каже Ксейден, витримуючи мій погляд. — І так, я можу бути злодієм для когось, але точно не для тебе.

— Перепрошую? Ми серйозно зараз обговорюємо семантичні аспекти твоєї зради?

— У драконів — вершники, а у грифонів — льотчики.

— Ну так, у цьому ти розбираєшся. Ти ж із ними заодно. — Я відступаю на кілька кроків, щоб не діяти під впливом непереборного бажання вдарити його в обличчя. — Ти працюєш із нашим ворогом.

— Ти коли-небудь замислювалася, що інколи, почавши війну на правильному боці, можна опинитися на хибному?

— У цьому конкретному випадку? Ні. — Я показую на берег. — Мене навчали на писарку, якщо ти не забув. Усе, що ми робили протягом останніх шести століть, — захищали наші кордони. І це вони не готові вирішувати питання мирним шляхом, а не ми. Які ще вантажі ти їм передавав?

— Зброю. ■

Мене зараз знудить.

— Якою вони вбивають вершників і драконів?

— Ні, — рішуче заперечує він. — Ця зброя призначена лише для боротьби з венінами.

Моя щелепа зараз злетить з катушок.

— Веніни — це персонажі дитячих казочок. Як у тій книжці, яку мій тато... — Оторопіло кліпаю очима. *Лист. Що там було? Пам'ятай, що фольклор передається від покоління до покоління, щоб ми знали про наше минуле.*

Він намагався мені це сказати... Ні. Це неможливо.

— Вони справжні, — тихо промовляє Ксейден, ніби намагаючись згладити удар.

— Ти хочеш сказати, що якісь люди, які можуть черпати з джерела магії, без каналів, без допомоги драконів чи грифонів, і використовують силу для чого завгодно, окрім порятунку інших, насправді існують? — Вимовляю всі слова чітко і повільно, щоби

правильно сформулювати думку. — І що вони не просто частина легенди про сотворіння?

— Так, — наморщує чоло Ксейден. — Вони вичерпали всю магію з Безплідних Пустощів і тепер ширяться, немов якась пошесть.

— Ну, принаймні це відповідає тому, про що розповідає нам фольклор. — Складаю руки на грудях. — Як там було в тій легенді? Один брат пов'язався з грифоном, один — із драконом, а коли третього взяли заздросці, він став черпати безпосередньо з джерела, втративши душу й розв'язавши війну з двома іншими.

— Так, — зітхає він. — Я не так хотів тобі сказати про це.

— Якщо взагалі колись збирався сказати! — Я дивлюся туди, звідки за нами спостерігає Терн, опустивши голову, наче йому будь-якої миті, може, доведеться спалити Ксейдена. — Хочеш долучитися до бесіди і щось додати?

— *Ще ні. Я хотів би, щоб ти сама дійшла висновку. Я вибрав тебе за твій розум і мужність, моя Срібна. Не підведи мене.*

Я ледве стримуюся, щоб не показати середнього пальця власному драконіві.

— Добре. Скажімо, якби я повірила в існування венівів. У те, що вони блукають Континентом, опановуючи темну магію... Тоді я також мала б повірити, що вони ніколи не нападають на Наварру, тому що... — Мої очі розширюються від єдиного логічного висновку. — Тому що наші сфери унеможливають будь-яку магію, яка йде не від дракона.

— Саме так. — Він переносить вагу на другу ногу. — Вони були б безсилями, перетнувши кордон із Наваррою.

Дідько. Це все має сенс. Але я відчайдушно не бажаю в це вірити.

— Тобто ти хочеш, щоб я повірила, ніби ми не маємо жодного уявлення про те, що просто за нашими кордонами Пороміель зазнає

невпинних і жорстоких нападів темних володарів. — Я насуплююся.

Він відводить погляд і глибоко вдихає, перш ніж подивитися мені в очі.

— У те, що ми все знаємо, але нічого із цим не робитимемо.

— З якого милого ми вирішуємо *нічого* не робити з тим, що десь убивають людей? — Обурено витягую підборіддя. — Це суперечить усім цінностям, які ми обстоюємо.

— Тому що єдина штука, яка може вбивати венінів, — це власне те, що живить наші сфери.

Ксейден замовкає. Єдиний звук, який можна почути, — це плескіт хвиль, які накочуються на берег у такт із його словами, що відлунням відбиваються від мого серця.

— І тому ці рейди вздовж наших кордонів? Вони шукають матеріал, який ми використовуємо для живлення наших сфер? — запитую нарешті.

Не тому, що я йому вірю, ще ні, а тому, що він не намагається мене переконати. *Правду казати нескладно*, учив мене тато.

— З матеріалу кують зброю для боротьби з венінами. — Він киває. — Ось, візьми це.

Правою рукою Ксейден дістає з піхов кинджал із чорним руків'ям. Із жахом усвідомлюю, що кожен його рух міг би вбити мене, коли б він тільки забажав, і ця мить нічим не відрізняється від усіх попередніх. З другого боку, було б набагато швидше, якби він просто використав один із мечів, припасованих на спині. Він повільно простягає мені кинджал, як пожертву.

Я беру його, вивчаючи загострене лезо, але коли бачу сплав, інкрустований у позначене рунами руків'я, мені перехоплює подих.

— Ти взяв це зі столу моєї мами? — стрибаю поглядом на нього.

— Ні. Ймовірно, вона має такий самий. Для того ж, для чого я даю його тобі. Захищатися від венінів. — У його очах стільки жалю, що мені стискається в грудях.

Кинджал. Рейди. Усе сходиться.

— Але ж ти казав, що немає шансів, щоб ми могли зіштовхнутися із чимось подібним, — шепочу я, чіпляючись до останнього за надію, що все це — жахливий жарт.

— Ні. — Він підходить ближче і спочатку простягає, але тоді забирає руку, ніби передумав торкатися мене. — Я казав, що сподіваюся: якщо така загроза буде, керівництво нам про це повідомить.

— Ти перекрутив усю правду для власної вигоди.

Охоплюю руків'я кинджала й відчуваю, як потужно в ньому гуде сила. Веніни існують. Веніни справжні. Справ-жні-сінь-кі.

— Так. І я міг би збрехати тобі, Вайо-лють, але не буду. Хай що ти зараз думаєш, але я ніколи тобі не брехав.

Так і є. Точно.

— А як я маю знати, що це правда?

— Бо дізнатися, що ми таке королівство, яке здатне на щось подібне, — це боляче. Боляче переосмислювати все, що тобі було відомо раніше. Брехня втішає. Правда болить.

Відчуваю гудіння сили всередині леза й дивлюся на Ксейдена.

— Ти міг сказати мені будь-коли, але натомість ти *все* це від мене приховував.

— Так. — Він здригається. — Я мав би сказати тобі ще кілька місяців тому, але не міг. Я й зараз ризикую *всім*, розповідаючи тобі...

— Тому що мусиш, а не тому що хочеш...

— Бо коли твій *найліпший друг* побачить цей спогад — усе буде втрачено, — перебиває він, і мені забиває подих.

— Ти цього не знаєш...

— А чи Дейн не порушив би якогось правила, щоб *врятувати твоє життя*, Вайолет? Як думаєш, що він зробив би, якби мав ці знання?

Що зробив би Дейн?

— Хочеться вірити, що він не поставив би Кодекс вище за людей, які страждають за межами наших кордонів. Утім, може, я могла б утворити щити, які втримали б Дейна від зайвої цікавості. Або, може, він і далі поважав би мої межі й ніколи взагалі не наважився б. — Я примружую очі. — Але ми цього ніколи не дізнаємося, чи не так? Бо ти від початку не довіряв мені і не був упевнений, що я зроблю правильний вибір, чи не так, Ксейдене?

— Усе це набагато важливіше, ніж ми з тобою, Вайо-лють. — Він широко розводить руками. — І командування не зупиниться ні перед чим, щоб відсидітися за нашими надійними сферами і тримати венів у таємниці. — Його голос набирає відчайдушного тембру, коли він доводить свою правоту. — Я бачив, як за спробу допомогти цим людям втрачили мого батька. І просто не міг дозволити собі ризикувати тобою. — З кожним словом Ксейден трохи більше нахиляється в мій простір, і хоча пульс мій пришвидшується, я більше не дозволю своєму серцю вибирати там, де варто вмикати мозок. — Бо ти кохаєш мене і...

— Кохала, — виправляю його, відступаючи, щоб забрати назад довбаний особистий *простір* і таки займаю позицію.

— Кохаєш! — кричить він, зупиняючи мій рух і повертаючи погляд кожного вершника, який досить близько, щоб його почути. — Ти кохаєш мене.

Одна з тих дрібних вуглинок у моїх грудях намагається ожити, але я розчавлюю її, перш ніж вона встигне розжаритися.

Повільно повертаюся до нього обличчям.

— Усе, що я відчуваю... — Ковтаю, намагаючись тримати гнів і не розклеїтися. — Відчувала до тебе, виходило з таємниць і хитрощів. — Мої щоки палить сором від того, яка я була наївна, закохавшись у нього.

— Усе між нами справжнє, Вайо-лють. — Наполегливість, із якою він це каже, відгукується ще сильнішим болем у моєму серці. — Усе інше я можу пояснити, коли буде достатньо часу. Але перш ніж ми дістанемося призначеної нам застави, мені треба знати, чи ти мені віриш.

Поглядаю на кинджал у руці і чую слова з татового листа так, наче він їх промовляє до мене. *Я певен, що ти зробиш правильний вибір, коли прийде час.* Тато попередив мене в єдиний можливий для себе спосіб — через книжки.

— Так, — кажу я, повертаючи кинджал Ксейдену. — Я тобі вірю. Але це не означає, що я знову тобі довіряю.

— Візьми його собі. — Його постава з полегшенням розпружується.

— І ти даєш мені зброю після того, — кажу, ховаючи ножа на стегні, — як щойно зізнався, що обманював мене місяцями, Ріорсоне?

— Абсолютно. У мене є ще один. І якщо те, що кажуть льотчики, правда, і веніни прямують на північ, то він може тобі знадобитися. Я ніколи не брехав, коли казав, що не зможу жити без тебе, Вайо-лють. — Він повільно відступає, розтягуючи уста в сумній усмішці. — А беззахисні жінки ніколи не були в моєму смаку, пам'ятаєш?

Я навіть близько не готова жартувати з ним зараз.

— Спочатку просто треба потрапити в Атебайн.

Він киває.

Уже через кілька хвилин ми набираємо висоту.

—*Ми знаємо, що не брехали. Ми просто не розповідали тобі всього, —* каже Андарна дорогою до застави, летячи в повітряній кишені за Терном, де найменший опір вітру.

—*Замовчування — це теж брехня, —* заперечую я.

Сьогодні щось забагато всього відбувається.

—*Вона має рацію, моя Золота. —* Кожна лінія Тернового тіла й самі удари його крил випромінюють напругу. — *Ти маєш повне право гніватися. —* Він робить віраж, облітаючи гірський хребет, що розкинувся вздовж кордону. Ремені сідла впиваються в мої стегна. — *Ми вирішили захистити тебе. Без твоєї згоди. Це була помилка, але вона більше не повториться.*

Провина, яку він відчуває, переважає мої власні емоції, перемагаючи мій гнів. І я починаю думати.

Думати по-справжньому.

Якби веніни існували, то про це мав би бути бодай один запис. І все-таки в Архіві не було жодної копії «Книги легенд Безплідних Пустощів», а це

єдине місце в Наваррі, де мають зберігатися примірники кожної книжки, написаної або переписаної за останні чотириста років. Отже, це означає, що тато дав мені не просто рідкісну... а заборонену книжку.

Чотириста років томів і фоліантів, а тут жодного примірника...

Чотири століття. Однак наша історія налічує понад шість. Усе, що там є, — це копії попередніх праць. Єдиний оригінальний текст в Архіві, старший за чотириста років, тобто створений раніше, ніж розпочалася війна з Поромієлем, — це оригінальні сувої із часів об'єднання понад шість століть тому.

Достатньо лише одного загубленого покоління, щоб змінити історію — навіть стерти її.

Боги, тато все це мені написав. Він завжди казав, що писарі тримають усю владу.

— *Саме так,* — промовляє Терн, коли ми огинаємо останню вершину. Літня спека розтопила сніг на її зубчастій верхівці. Застава Атебайн з'являється на схилі одночасно зі скелями Дрейлора. — *Одне покоління, щоб змінити текст. Одне покоління, щоб його викладати. І коли підростає наступне, то фальсифікація вже стає історією.* — Він повертає ліворуч, дотримуючись вигину гори і, коли ми наближаємося до летовища застави, уповільнюється.

Мої руки затискають наверх, коли ми приземляємося перед будівлею, що височіє на схилі останнього піка цього хребта. Її архітектура ідентична Монтсеррату — проста квадратна фортеця із чотирма вежами та стінами, товщини яких ледь вистачає, щоб дати дракону злетіти. Військо — це не що інше, як однаковість.

Відстібаюся від сідла й ковзаю вниз по передній лапі Терна.

— І якимось чином ми повинні зосередитися на Військових іграх, — бурмочу я, поправляючи наплічник за спиною, коли думаю про факторію, яка незабаром може зазнати нападу міфічних істот.

Інші теж злізають зі своїх драконів. Озираюся і бачу Андарну, яка вже згорнулася калачиком між лапами Терна.

Ксейден іде з Гарріком, дивлячись у мій бік з помітним відчуттям туги. Я віддала йому все. Це він так ніколи й не впустив мене посправжньому. Біль, якого може завдавати тільки розбите серце, — немов гострий і нерівний поріз, — пронизує мої груди. Я уявляю, як це — коли тебе розрізають тупим, укритим іржею лезом, недостатньо загостреним, щоб швидко різати, і достатньо зараженим, щоб мати абсолютну певність, що рана загнойться. Якщо я не можу йому довіряти, то в нас немає майбутнього.

Обстановка видається більш ніж напруженою, коли ми вдесьтьох проходимо під піднятими ґратами брами до фортеці. Застава геть-чисто порожня.

— Що за фігня? — Гаррік крокує внутрішнім двориком у центрі споруди, розглядаючи порожні місця для зборів, що мали б вирівнювати інтер'єр, як у Монтсерраті.

— Стійте, — наказує Ксейден, оглядаючи стіни, що височіють з усіх боків над нами. — Тут нікого немає. Розділитися й обшукати територію. — Він кидає на мене погляд. — Весь час тримайся мене. Не думаю, що це досі Військові ігри.

Я вже збираюся доводити, що він не може цього знати, але повів вітру крізь прочинену браму спонукає мене замовкнути. Єдиний звук у фортеці, розрахованій на понад двісті душ, — це відлуння наших кроків на кам'янистому ґрунті. Тож Ксейден має рацію: усе тут якесь *дивне*.

— Супер, — відповідаю я з більш ніж дрібною дозою сарказму, і всі, крім Ліама — який знову став моєю тінню, — розбігаються групами по двоє чи троє, піднімаючись різними сходами.

— Сюди, — командує Ксейден, пориваючись до південно-західної вежі.

Ми довго піднімаємося, аж нарешті досягаємо вершини умовно четвертого поверху. Двері ведуть нас до оглядового майданчика просто неба, з якого відкривається краєвид на долину внизу, включно з факторією Поромієля.

— Це один з найбільш стратегічних для нас гарнізонів, — кажу я, марно шукаючи сліди піхоти та вершників, які мають бути тут. — Вони б не покинули її заради Військових ігор.

— Це саме те, чого я боюся. — Ксейден дивиться на долину, а потім примружує очі на торговий пост за триста метрів нижче. — Ліаме.

— Дивлюся, — Ліам виходить наперед, спирається на кам'яну зубчасту стіну і зосереджується на спорудах удалині під нами.

Факторія приблизно за двадцять хвилин ходьби по широкій укритій гравієм стежці, що петляє вниз по схилу гори, на якій розташована наша застава. Дахи кількох будівель просто стирчать над круглою кам'яною стіною її оборони, а з півдня туди наближається згря грифонів з їхніми льотчиками.

Ксейден обертається да мене, і погляд його, м'яко кажучи, не привітний.

— Що сказав тобі Дейн перед тим, як ми пішли? Він нахилився і щось прошепотів.

— Він сказав щось на кшталт... — Я кліпаю очима, намагаючись пригадати. Копирсаюся в своїй пам'яті. — «Я буду сумувати за тобою, Вайолет».

— І ще він сказав, що я збираюся тебе вбити. — Ксейден напружується всім тілом.

— Так, але він завжди так каже. — Я знизую плечима. — Який стосунок може мати Дейн до всього, що відбувається в цій порожній фортеці?

— Я дещо знайшов! — кличе Гаррік з південно-східної вежі. Вони з Імо-джен перетинають товстий вал і йдуть у нашому напрямку. Гаррік тримає в руці щось схоже на конверт.

— Ти розповідала йому про мої поїздки сюди? — запитує Ксейден, по-важніючи в погляді.

— Ні! — Я хитаю головою. — На відміну від декого, я ніколи й нічого від тебе не приховувала.

Він трохи відступає, задумливо ковзаючи поглядом ліворуч і праворуч, а тоді знову дивиться на мене, широко розплющивши очі.

— Вайолет, — тихо каже він, — Аетос торкався тебе після того, як я розповів тобі про Атебайн?

— Що? — Насупившись, відкидаю пасмо волосся з обличчя. Вітер тут весь час кружляє навколо нас.

— Ось так, наприклад, — каже він, підносячи руку до моєї щоки. — Його сила спрацьовує, якщо торкнутися чийогось обличчя. Він так тебе торкався?

Не можу зімкнути губ.

— Але він весь час так мене торкається. Він н-ніколи б... — схлиплюю я.
— Я точно знала б, якби він прочитав мої спогади.

Ксейден міниться на обличчі, його рука ковзає вниз, обіймаючи мою шию.

— Ні, Вайолет. Повір мені, ти б цього не зауважила.

У його тоні немає й натяку на звинувачення, лише смиренне визнання факту, яке ранить те, що ще лишилося від мого серця.

— Він цього не зробив би. — Я хитаю головою.

Дейн буває різний, але він ніколи не образив би мене так. Він ніколи не взяв би чогось, чого я йому не пропонувала. *Хіба що за винятком того, що одного разу він спробував.*

— Це адресовано тобі, — каже Гаррік, простягаючи конверт Ксейдену.

Ксейден забирає руку від мене й ламає печатку на конверті. Я бачу, що там написано.

Військові ігри для Ксейдена Ріорсона, командира Четвертого крила.

Упізнаю почерк а як інакше, коли бачила його упродовж свого життя?

— Це від полковника Аетоса.

— Що він пише? — запитує Гаррік, склавши руки на грудях. — Яке наше завдання?

— Гей, я бачу щось неподалік факторії, — каже Ліам із зубчастої стіни.
— Чорт!

Обличчя Ксейдена тьмяніє. Він мене листа в кулаці, а тоді дивиться на мене.

— Тут пишуть, що наша місія — вижити. Якщо зможемо.

О боги! Дейн прочитав мої спогади без дозволу. І він, мабуть, розповів батькові, куди вони їдять. Я несвідомо зрадила Ксейдена... їх усіх.

— Це не... — хитає головою Гаррік.

— Чуваки, там все погано! — кричить Ліам, і Імоджен підбігає до нього.

— Це не твоя провина, — каже мені Ксейден і, відірвавши погляд від моїх очей, обертається до друзів, які біжать по укріпленнях, щоб долучитися до нас.

— Нас відправили сюди на смерть.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ шостий

Адже там, у краї поза тінями, жили чудовиська, що не спали вночі й живилися душами дітей, які блукали надто близько до лісу.

«Плач віверни», з «Книги легенд Безплідних Пустощів»

Ксейден передає Гаррікові послання, а ми кидаємося до зубчастого муру, щоб побачити, з чим зіткнулися. Але я не помічаю жодної загрози ні в долині внизу, ані на рівнинах, що простягаються перед скелями Дрейлора.

— *Щось не так,* — каже Терн. — *Я відчув це ще на озері, але тут воно сильніше.*

— *Можете визначити, що це?* — Паніка підступає до самого горла.

Якщо Дейнів батько дізнався, що Ксейден та інші постачали зброю льотчикам, є всі шанси, що це звичайна страта.

— *Щось іде з долини внизу.*

— Ніфіга там не бачу, — каже Бодхі, перехилившись через край кладки.

— Зате я бачу, — відповідає Ліам, — і якщо це те, що я думаю, то ми в халепі.

— Ти мені не розповідай, що ти думаєш — скажи те, у чому ти впевнений, — наказує Ксейден.

— У листі написано, що це перевірка твого лідерства, — читає позаду нас командир чоти. — У тебе є вибір: покинути заставу й віддати село ворогу або відмовитися від командування своїм крилом.

— Що це в біса означає? — Бодхі тягнеться назад і бере листа.

— Вони перевіряють нашу лояльність, хоч і не кажуть про це. — Ксейден складає руки на грудях, стаючи біля мене. — Згідно з повідомленням, якщо ми підемо зараз, то встигнемо до нового місця розташування штаб-квартири Четвертого крила в Елтувалі саме вчасно, щоб виконати накази щодо Військових ігор. Але якщо ми підемо, то факторію Рессона та її мешканців буде знищено.

— Ким? — запитує Імоджен.

— Венінами, — відповідає Ліам.

Мене зараз виверне.

— Ти впевнений? — запитує Ксейден.

— Так, як тільки можу бути впевнений, хоча навіть не бачив їх раніше, їх четверо. Фіолетові мантиї. Розширені червоні вени тягнуться від яскраво-багряних очей. Страшні, що капець.

— Десь так воно й має бути. — Ксейден переминається з ноги на ногу.

— Мені більше подобалося, коли ми просто доставляли зброю, — бурмоче Бодхі.

— О, ще один штрих з величезною палицею, — продовжує Ліам. — Клянусь Данною, ще мить тому рівнина була пуста, а вже наступної... вони були там, перед воротами. — Його очі широко розплющені, зіниці роздуті, коли він використовує свою печать, щоб побачити дно долини.

— Червоні вени? — запитує Імоджен.

— Бо магія псує їхню кров, коли вони втрачають душі, — шепочу я, дивлячись на Ксейдена, і гадаю, чи пам'ятає він, що сказала Андарна тієї ночі, коли ми пройшли тунелем до летовища. — Природа в усьому любить рівновагу.

Всі, крім Ліама, повертають голови в мій бік.

— Принаймні якщо легенди кажуть правду. — Частина мене сподівається, що вони правдиві, інакше майже нічого не знаю про ворога внизу. Звісно, якщо він справжній...

— *Семеро грифонів приземлилися поряд із нами*, — каже мені Терн.

Усі інші напружуються, безсумнівно, отримуючи те саме повідомлення від своїх драконів.

— *Андарно, залишайся з Терном*, — кажу я.

Ксейден може довіряти льотчикам, але Андарна майже беззахисна.

— *Добре*, — відповідає вона.

— Штрих із палицею просто... — починає Ліам.

Раптом лунає вибух з долини з рідким лісом, а за ним здійснюється клуб синього диму. Від цього видовища моє серце здригається.

— Це була брама, — пояснює Ліам.

— Скільки людей живе в Рессоні? — запитує Бодхі.

— Більш ніж три сотні, — відповідає Імоджен, коли долиною тріщить ще один постріл. — А це пункт, де вони щороку проводять торги.

— Тоді спускаємось туди. — Бодхі обертається, але Ксейден ступає крок убік, закриваючи йому шлях витягнутою рукою.

— Ти приколюєшся, правда? Ми поняття не маємо, що там унизу. — Тон Ксейдена нагадує мені той перший день після Парапету. Він у повному командному режимі.

— І ми будемо просто тут сидіти, поки там гинуть цивільні? — Бодхі запитує, а я напружуюся. Ми всі дивимося на Ксейдена.

— Я не про це. — Ксейден хитає головою. Йому доводиться вибирати. Про це йдеться в повідомленні з Військових ігор. Він може покинути

це село або залишити свою команду, яка зараз чекає на нього в Елтувалі. — Це не довбані тренування, Бодхі. Дехто з нас — коли не всі — загинуть, якщо ми підемо туди. Якби ми були призначені до активного крила, це рішення ухвалювало б набагато старше і досвідченіше керівництво, але його немає. Якби ми не були позначені таврами повстанців, якби не допомагали ворогові, — його погляд на мить кидається мені в очі, — нас тут навіть не було б і ми не стояли б зараз перед таким складним вибором. Але добре, відставимо всю командну субординацію. Що думаєте ви?

— У нас чисельна перевага, — каже Солейл, примружуючи карі очі на поле та ритмічно постукуючи яскраво-зеленими нігтями по кам'яних зубцях оборонного муру. — І перевага в повітрі.

— Принаймні немає вівери. — Я вивчаю небосхил, щоб переконатися в цьому.

— Ух. Що? — Бодхі підводить брови.

— Віверни. Легенди розповідають, що веніни створили їх, щоб змагатися з драконами. Вони утворюють з ними канали не для того, щоб отримувати силу від них, а навпаки — щоб направляти її до них. Хочеться сподіватися, що в цій книжці не все правда.

— Так, тоді не будемо шукати проблем там, де їх поки немає. — Ксейден скоса дивиться на мене, потім вивчає небосхил.

— Четверо венінів проти нас десятиох, — каже Гаррік, відходячи від краю стіни.

— І в нас є зброя, щоб убивати їх, — каже Ліам, повертаючись спиною до долини. — Дей повідомив мені, що там уже семеро грифонів і льотчиків...

— Ми тут, — каже старша брюнетка з озера, крокуючи вниз зубчастю стіною з південно-східного кута застави. — Я залишила решту зграї назовні, коли ми помітили, що вашу заставу, здається... покинули. — Вона дивиться через вал на клуби диму, що здіймаються з долини

внизу так, ніби готова прийняти тяжку долю, і її плечі опускаються. — Я не збираюся просити вас битися разом з нами.

— Не збираєшся? — дивується Гаррік.

— Ні. — Вона сумно всміхається йому. — Чотири веніни — це смертний вирок. Решта моєї зграє вже молиться нашим богам. — Вона повертається до Ксейдена. — Я прийшла сказати, щоб ви йшли. Ти навіть не уявляєш, якою магією вони володіють. Минулого місяця знадобилося лише двоє з них, щоб зруйнувати *все* місто. Лише двоє. А ми втратили аж дві зграї, намагаючись їх зупинити. А тепер, якщо їх там четверо... — Вона хитає головою. — Вони щось шукають. І збираються вбити кожного в Рессоні, щоб отримати це. Забирай загін і вертайтеся додому, поки ще можете.

Страх тисне на груди, але від думки, що ми могли б лишити їх там помирати, на серці стає ще важче. Це суперечило б усьому, що ми обстоюємо, навіть якщо ті цивільні не піддані Наварри.

— У нас є дракони, — каже Імоджен підвищеним тоном. — І це напевно до чогось придасться. І ми не боїмося воювати.

— А помирати? Хтось із вас бачив справжній бій? — Брюнетка оглядає нас усіх, і раптом я почуваюся... зовсім юною, бо на її запитання ми відповідаємо мовчанням. — Не думаю. Ваші дракони справді можуть придатися. Вони можуть забрати вас звідси далеко й швидко. Вогонь дракона не вб'є венінів. Тільки ті кинджали, які ти приніс, і вони в нас є. — Вона дивиться на Ксейдена. — Дякую за все, що ти зробив. Останні кілька років ти давав нам можливість лишатися живими й боротися.

— Ти йдеш туди, щоб померти, — серйозно каже Ксейден.

— Так. — Вона киває, коли лунає черговий вибух. — Забирай свій загін. І якнайшвидше. — Розвернувшись на п'ятах, жінка крокує валом униз із високо піднятою головою, перш ніж зникнути у вежі на протилежному кінці.

Ксейден стискає зуби, і я бачу, як у його очах розгортається боротьба.

Нестерпна важкість осідає в животі.

Якщо ми підемо — усі вони загинуть. Кожен мирний житель. Кожен льотчик. Це не ми вб'ємо їх, але ми однаково будемо причетними до їхньої загибелі.

Якщо ми битимемося, то, ймовірно, помremo разом з ними.

Ми можемо жити як боягузи, а можемо загинути як вершники.

Коли Ксейден розправляє плечі, важкість у моєму животі перетворюється на нудоту. Він прийняв рішення. Бачу це у виразі його обличчя і в рішучості його постави.

— Стейл каже, що ніколи не тікала від бою, і сьогодні не втече. І я теж не стоятиму осторонь, поки гинуть невинні люди. — Він хитає головою. — Але я не збираюся наказувати нікому з вас залишитися зі мною. Я відповідаю за вас усіх. Жоден з вас не перетинав тоді Парапету, бо ви цього хотіли. Жоден. Ви переступили його, бо я уклав угоду. Я — той, хто змусив вас потрапити у квадрант, і тому не думатиму погано про будь-кого з вас, хто замість цього захоче полетіти на Елтуваль. Робіть свій вибір. — Він смикає рукою волосся. — *Я не хочу, щоб ти постраждала.*

У ідеальному світі це було б для всіх, але тепер то лише для мене.

—Якщо інші мають самі зробити вибір, то і я теж.

Ксейден нахилив голову.

— Ми вершники, — каже Імоджен, коли лунає ще один вибух. — Ми захищаємо беззахисних. Це наша робота.

— Ти врятував кожного з нас, брате, — каже Бодхі. — І ми вдячні за це. Тепер я хотів би зробити те, для чого ми тренувалися. І якщо я не повернуся додому, то, мабуть, моя душа відійде до Малека. Я був би не проти побачити свою маму.

— Я скажу те саме, що й після нашого першого Обмолоту, коли ми вирішили розпочати контрабанду зброї, — каже Гаррік. — Усі ці роки ти тримав нас при житті. А як ми помremo, ми вирішуємо самі. Я залишаюся з тобою.

— Саме так! — каже Солейл. Вона барабанить кінчиками пальців по руків'ю кинджала, прикріпленого до її стегна; — Я з вами.

Ліам виходить на крок уперед і стає біля мене.

— Ми спостерігали, як наших батьків страчували, бо вони мали мужність вчинити правильно. Я хотів би думати, що моя смерть буде не менш гідна.

Мої груди стискаються. їхні батьки загинули, щоб викрити правду, а мої пожертвували своїм сином, щоб зберегти цю мерзенну таємницю.

— Я згодна, — киває Імоджен.

І всі роблять так само. Усі по черзі погоджуються, поки я не залишаюся єдиною, хто не висловився.

Ксейден підхоплює мій погляд.

Якщо ти думаєш, що коли-небудь зможеш переконати когось із Соррен-/ейлів ризикувати головою заради будь-кого за межами їхніх власних кордонів, то ти дурень. Хіба не ці слова сказав льотчик на озері?

До біса з цим усім.

— Терне? — На війну йду не тільки я.

— Ми бенкетуватимемо на їхніх кістках, моя Срібна.

Дуже образно. Але влучно.

Я не залишу вмирати невинних людей, з якого боку кордону вони не жили б. Я не дозволю побратимам ризикувати життям, поки я тікаю,

хоч бачу благання в Ксейденових очах.

Принаймні Ріаннон, Соєра та Рідока тут немає. Вони доживуть до другого курсу.

Міра зрозуміє. Я не сумніваюся, що вона вчинила б так само.

А щодо мами... Кинджал на її столі означає, що вона знала й нічого не зробила, щоб зупинити це. Мабуть, я буду другою дитиною, якою вона пожертвує, щоб зберегти існування венінів у таємниці.

— Я була беззахисна, — кажу Ксейденові, задираючи підборіддя. — Але тепер я вершниця. А вершники борються.

Усі підбадьорливо вигукують на знак схвалення.

По його обличчю пробігають тисячі емоцій, але Ксейден тільки киває й підходить до муру.

— Ліаме. Доповідай, що там.

Його названий брат пересувається вбік і зосереджує зір.

— Льотчики задіяні. Усі семеро чи шестеро. Схоже, вони намагаються відвести вогонь від мирних жителів, але, чорт, веніни володіють якимсь таким полум'ям, якого я ніколи не бачив у вершників. Троє оточують місто, поки один пробирається у споруду посередині. У башту з годинником.

Ксейден слухає звіт Ліама, а тоді розділяє нас відповідно до завдань. Гаррік і Солейл летять по периметру пункту і розвідують обстановку, решта з нас зосереджується на венінах з різних сторін Рессони, пильнуючи наступ на годинникову вежу, поки ми наближатимемося до неї через місто.

— Кинджал — це єдиний спосіб їх знищити.

— Це означає, що нам доведеться злізти з драконів і почати битися на землі, щойно ми відправимо мешканців у безпечне місце, яке ще

потрібно знайти, — додає Гаррік з похмурим виразом обличчя. — Не метайте свій єдиний кинджал, якщо не впевнені в тому, що влучите.

Ксейден погоджується.

—Врятуйте якомога більше людей. Вперед.

Ми спускаємося сходами через тихе подвір'я. Попереду Ксейден. Коли виходимо з фортеці, дракони вже чекають: зайнявши позиції на краю хребта й нервово тупцюючи з лапи на лапу, оглядають факторію внизу.

Я стаю поміж Терном і Стейл.

—*Я знала, що ти зробиш правильний вибір,* — каже Стейл, глянувши туди, звідки наближаються Ксейден з Ліамом, небезпечно близько до схилу скелі ліворуч від мене. — *Він теж. Навіть якщо йому не подобається, що ти наражаєшся на небезпеку, він знав, що ти так вчиниш.*

— *Ну, він знає мене набагато краще, ніж я його.* — Зводжу брову.

— *Ти вже не те перелякане дівчисько, яке стояло на подвір'ї, намагаючись приховати свій страх після Паранету. Я схвалюю,* — каже вона, кліпаючи очима.

—*Я не просила твого схвалення.* — Якщо й помирати, то принаймні бути чесною в останні хвилини.

Вона пхикає й буцає голову Терна своєю, але той зосереджений лише на торговому пункті.

Кам'яниста поверхня хрумтить під підошвами, коли я підходжу до Андарни, яка влаштувалася між передніми лапами Терна, спостерігаючи за розгортанням атаки внизу. Стаю прямо перед нею, закриваючи їй вид на бійню.

—*Залишайся тут і сховайся.* — Я не беру дитину в бій, і крапка.

—Залишайся тут, — передражнюючи мене, бурчить у відповідь Андарна.

Стримую сумну посмішку. Дуже шкода, що я не побачу, як вона переживатиме свої бунтарські підліткові роки.

—Я згоден з нею. — Терн опускає мені своє плече. — Ти яскрава мішень, крихітко.

—Я не жартую, — наказую Андарні, погладжуючи рукою її лускатий ніс. — Якщо не повернемося до ранку або якщо ти відчуєш, що веніни наближаються сюди, одразу лети додому в Паділ. Мусиш за будь-яку ціну долетіти до сфер.

—Я не залишу тебе, — роздуває ніздрі Андарна.

У грудях так болить, що я ледь борюся з бажанням потерти у себе над серцем, але натомість розправляю плечі. Мушу це вимовити.

— Ти відчуєш момент, коли зрозумієш, що вже немає кого залишати. І це може розбити твоє серце, але якщо ти це відчуваєш, то одразу лети. Пообіцяй мені, що полетиш.

Серце встигає гупнути кілька разів, перш ніж Андарна нарешті ствердно киває.

— Іди, — шепочу я, востаннє пестячи її премилу морду. З нею буде все гаразд.

Вона встигне повернутися в Паділ. Не можу навіть припустити, що буде інакше.

Андарна розвертається й прямує до застави, а я збираю себе до купи й проходжу між передніми лапами Терна, востаннє кидаючи погляд на долину. Ксейден і Ліам стають праворуч, роблячи те саме.

Знагла повітря роздирає страшний вереск. З-за долини за двома лініями гір звідси з'являється величезний сірий дракон... Він вилітає з

півдня, перетинаючи кордон із Поромієлем. Чудовисько підтягує дві лапи під масивне тіло і, не звертаючи на нас уваги, прямує до Рессони.

— У нас поблизу є ще один загін? — запитує Ліам.

— Ні, — відповідає Ксейден.

Так, наче земля під моїми ногами зрушується.

Я могла б заприсягтися, що бачила загін драконів на кордоні. Хіба не те саме сказала тоді Міра у Монтсерраті?

Дракон знову ричить, викидаючи смугу блакитного вогню вниз уздовж схилу гори, підпалюючи кілька менших дерев, перш ніж досягти рівнини, де розміщена Рессона. Синій. Вогонь.

Ні. Ні. Ні. . .

— Віверна. — Моє серце застрягає десь у горлі. — Ксейдене, у нього дві ноги, а не чотири. Це не дракон. Це віверна. — Якщо скажу це ще кілька разів, то, може, й сама повірю власним очам.

Це ж довбана срака. То ось яка інформація підлягала *редагуванню* з боку командування?

Вони мали б бути міфічними створіннями, а не істотами з плоті та крові. До речі, так само як і веніни.

— От наша перевага в повітрі і здулася, — каже Імоджен, знизуючи плечима, але потім додає: — Хрін з ними. Вони так само смертні.

— *Вони створили виродків*, — каже Терн з огидливим бурчанням у грудях.

— *Ти знав про це?*

— *Здогадувався. Як думаєш, чому я так ревно відпрацьовував з тобою маневри?*

— Нам з тобою доведеться попрацювати над комунікативними навичками.

— Гадаю, тепер нам відомі всі деталі, — каже Ліам.

-г-Може, хтось хотів би передумати? — запитує Ксейден наостанок.

Ніхто з нас не відповідає.

— Ні? Тоді по драконах!

Коли я підходжу до плеча Терна, Ксейден прямує до мене.

— Обернися, Вайо-лють, — наказує він. Повертаюся й дивлюся на нього. Він витягує один зі своїх кинджалів і вставляє його в порожні піхви під моїми ребрами. — Тепер у тебе їх два.

— І ти не читатимеш мені лекцію про безпеку на заставі? — запитую я, відчуваючи, як вирують мої емоції від його близькості. Він усе це від мене приховував, але в моїх грудях пече від самого погляду на нього.

— Якби я попросив тебе залишитися, ти це зробила б? — Його очі впиваються у мої.

-Ні.

— Отож. Я намагаюся не встрявати в бійку, якщо знаю заздалегідь, що програю.

— До речі, щодо виграних битв. — Мої очі спалахують. — Генерал Мель-ґрен знатиме, що тут сталося. Він зможе бачити результати бою наживо.

Ксейден повільно хитає головою і вказує на тавро повстання, що звивається навколо його шії.

— Пам'ятаєш, як я сказав тобі, що зрозумів: це дар, а не прокляття?

— Так. — Ще тоді, коли була в його ліжку.

— Просто повір мені: через це Мельгрєн нічого не бачить.

Мої губи розкриваються, коли згадую, як Мельгрєн сказав, що любить подивитися на Ксейдена раз на рік.

— Є ще якісь секрети, які ти приховуєш від мене?

— Так. — Він обіймає мене за шию і нахиляється, вдираючись у мій простір. — Виживеш, і я обіцяю: скажу все, що ти хочеш знати.

Від такого простого зізнання серце стискається. Хай яка я не була розлючена, але не можу уявити собі світ без нього.

— Ти мусиш вижити. Мені це потрібно, навіть якщо я ненавиджу те, що досі кохаю тебе.

— Я міг би із цим жити. — Ксейден усміхається кутиком рота і, опускаючи руку, повертається та йде до Стейл.

Тєрн знову опускає плече, тож сідаю верхи, вмоцнююсь у сідлі та пристібаю ременями стєгна, попередньо закріпивши наплічник за сідалищем. Час настав.

— Знайди хорошу схованку, Андарно. Не хочу навіть думати про те, що ти можеш постраждати.

— Цілься одразу в горло, — каже вона, заходячи в покинуту заставу.

Стейл рвучко здіймається вгору праворуч від мене. Я міцно тримаю наверх, коли Тєрн стрибає вгору, потужно змахуючи крилами.

— Щось є у торговому пункті. Ми всі це відчуваємо, — каже Тєрн, заходячи разом зі Стейл у віраж і стрімко падаючи вздовж хребта в крутому маневрі, від якого злипаються стінки мого шлунка. Ремені впиваються в стєгна, але виконують свою роботу й утримують мене в сідлі. Опускаю на ніс льотні окуляри, щоб захистити очі від вітру. Ми

летимо в тіні, сонце заходить за скелі Дрейлора, накриваючи долину післяобіднім притінком.

Гримить черговий вибух. Цього разу зруйновано шмат високих кам'яних стін.

Раптом Терн підтягується вгору, ледь не зачепивши льотчика на грифоні. Дракон переносить мене над селищем, але летить надто швидко, щоб почути щось більше, ніж крики городян, які пробігають вулицями вниз, тікаючи до воріт.

— *Куди поділася віверна?* — питаю Терна.

— *Відступила в долину. Не хвилюйся: вона повернеться.*

Я дуже рада.

Побіжно оглядаю дахи цього селища, аж у поле зору потрапляє воно — чи він — байдуже. На вершині дерев'яної годинникової вежі стоїть фігура, одягнена у довгу, до підлоги фіолетову мантию, що розвівається на вітрі. Постать кидає синє полум'я, наче кинджали, на мирних людей унизу.

Воно настільки страшне, що з його образом не впорався б жоден ілюстратор: ріки червоних вен розходяться навсібіч від бездушних, поглинутих магією очей. Обличчя виснажене, з гострими вилицями й тонкими губами, вузлувата рука стискає довгу червону палицю з якоїсь деформованої гілляки.

— *Терне!*

— *Так. Чудова ідея.*

Терн відстає від Стейл, різким рухом повертаючи в селище. Кілька змахів крил — і вогонь уже ллється з його пащі на годинникову вежу.

—*Є!* — Повертаюся в сідлі, спостерігаючи, як руйнується дерев'яна конструкція, але за лічені секунди венін виходить з полум'я, і на ньому

жодної подряпини. — Блядь! Він досі там! — кричу я, коли ми пролітаємо через пункт, щоб дістатися призначеної локації.

Я чіпляюся за думку, що все не могло бути так просто. Отже, такі є причини, чому про цих істот складено більшість страшних історій наваррців. Явно не тому, що їх легко вбити. Нам доведеться підійти досить близько, щоб влучити в нього кинджалом.

Я обертаюся знову вперед саме вчасно, щоб уздріти колосальну масу крил і зубів, що з пронизливим вереском перетинає нам шлях. Терн врізається хвостом у кам'яні стіни позаду мене й збиває кладку, ухиляючись від віверни. Нам ледь вдається вивертнутись від шипучого стовпа синього вогню, що ллється з її пащі, запалюючи дерево поруч.

— *Віверна повернулася!*

Це не та, — відрізає Терн. — *Передаю накази іншим.*

Звісно, а як інакше. Ксейден може командувати вершниками на цьому полі, але Терн, очевидно, є ватажком драконів.

Віверна розвертається й прямує до центру селища, підібгавши дві ноги й махаючи павутиноподібними крилами. На ній сидить вершниця в маруновому льотному спорядженні, схожому на наше, а її очі такого самого моторошного червоного кольору, як і в того веніна на годинниковій вежі.

— *Ксейдене, тут не одна віверна.*

На мить западає тиша, але я майже відчуваю шок, а потім люту Ксейдена.

—*Якщо тебе звлять із Терна, одразу викликай мене, а тоді бийся, доки я не прийду.*

—*Жодного шансу, що це станеться. Я не спушу її зі своєї спini, командире крила,* — гарчить Терн, а мені вперше вдається добре побачити весь повітряний простір над селищем, заповнений

драконами, грифонами й ві-вернами, майже як у легенді про сотворення.

— *Солейл знайшла закритий вхід до чогось, схожого на шахту, — каже Ксейден. — Мені потрібно...*

Терн різко розвертається у бік гір.

— *...щобви спробували прикрити Гарріка й Бодхі, бо вони евакуюватимуть мешканців, — завершує він. — Ліам уже в дорозі.*

— *Прийняла. — У мене прискорюється пульс. — Терне, я не вмію цілитися.*

— *Тобі все вдасться, — каже він так, ніби цю проблему вже вирішено. — Грифони отримують свої накази.*

— *Дракони можуть говорити з грифонами? — дивуюся я.*

— *Це природно. А як, ти думаєш, ми спілкувалися до того, яку наше життя втрутилися люди?*

Насідаю йому на шию, коли ми мчимо над містом повз лікарню, щось схоже на школу та ряди яток відкритого ринку, що саме горить. Немає жодних ознак веніна в пурпуровому одязі, якого ми вперше побачили, коли пролітали над поморщеним тілом грифона і його льотчиком біля центру. У мене всередині все перевертається, коли помічаю віверну, що кружляє над людьми. Стейл уже на курсі перехоплення.

— *Вона дасть собі раду, — нагадує мені Терн. — І він теж добре впорається. У нас є своє завдання. Зосередься.*

Зосередься. Слушно.

Під нами цілі сім'ї тікають зі своїх зруйнованих будинків, перетинають міські мури й біжать до отвору на схилі гори, де Коричневий Кийкохвіст Солейл махами задньої кінцівки розбиває дерев'яні дошки, якими забито покинутий тунель. Уздовж дороги є кілька господарських будівель, але нічого іншого там немає.

Терн бере ліворуч, коли ми наближаємося. Ремені впиваються мені в ноги, коли я зміщуюся в сідлі від різкого руху. Тоді, вимахуючи крилами, щоб зависнути перед Солейл, Терн повертається мордою до Рессони. Перед нами юрби людей, що з криками вибігають із міських мурів. Їх веде пара грифонів зі своїми льотчиками, весь час озираючись на небо.

Однак чого вони не бачать, то це венінки, яка наближається до нас від воріт з півночі, спостерігаючи за рухом натовпу прищуреними червоними очима. Вени обабіч її очей виразніші, ніж у попередньої істоти, а її довгий синій халат нагадує той, у якому був озброєний посохом венін, що пережив вибух на годинниковій вежі.

—*Я вже сказав Ф'юлу. Він захистить Солейл,* — каже Терн, дивлячись на загрозу.

— *Відведи нас якнайдалі від людей.* — Сила вже шипить під мою шкірою.

На ґрунтовій дорозі під нами спотикається й падає дитина. Моє серце щемить, коли батько бере її на руки й продовжує бігти.

Дей пролітає повз нас, і краєм ока я бачу, як він приземляється. Підводжу руки й вивільняю силу, зосереджуючись на Бенінові.

Блискавка тріщить. Частина муру розсипається.

Курва.

—*Не зупиняйся. Дей каже, що їм потрібно більше часу!* — підхльостує мене Терн.

Припускаюся помилки, коли повертаюся в сідлі, бо зауважую, що і Ліам, і Солейл спішилися, щоб скеровувати мешканців до шахти, тоді як Дей і Ф'юл чатують по обидва боки евакуаційного коридору. Якщо щось трапиться — якщо хтось із цих вівери, що кружляють містечком, їх зауважить — вони в небезпеці. Утім, достоту як і люди, яких вони захищають.

Вилітає трійка грифонів, кожен з яких тримає в пазурах когось із мешканців. Вони висаджують їх біля входу в шахту й повертаються по наступну порцію.

Енергія пронизує мене всю, коли цілюсь у веніна, але цей удар розбиває лише господарську прибудову на схилі пагорба праворуч від нас. Дошки й тріски розлітаються врізнобіч.

Увага венінки приковується до чогось угорі. Мені зводить шлунок, коли я розумію, що це мене вона помітила. У її червоних очах нерозбавлена лють. Вона вистромлює ліву руку і, затискаючи її в кулак, тягне його до себе.

Зі схилу гори летять шматки скелі.

Солейл розводить руки, зупиняючи рух каміння, перш ніж воно встигне розчавити людей, які біжать до шахти вниз. Її руки тремтять, але каміння опадає обіч евакуаційного коридору, лишаючи вихід вільним.

Коли знову дивлюся на венінку, мені перехоплює подих.

У повітрі відчутна сира сила. Від цього волосся на моїх руках стає дибки. Венінка опустила долоні до землі. Трава навколо неї буріє, потім квіти конюшини в'януть, а листя на кущиках скручується, втрачаючи колір.

— *Терне, вона...*

— *Чернає, —* гарчить він.

Викидаю ще один виблиск енергії, поки вона там стоїть, псуючи все навколо себе, ніби висушує саму сутність землі, але блискавка влучає біля дороги, зовсім поруч із чоловіком, який відстав від решти. На моє щастя, йому вдається втекти, тож він далі біжить до укриття.

— *Будь обережна. Дей каже, що в прибудові на другому боці дороги є якась клітка, позначена чимось схожим на родинний герб Ліама, —*

повідомляє мені Терн, коли я стріляю знову, не влучаючи навіть близько до венінки. — *Він каже, що вона дуже... нестабільна,* — завершує дракон після короткої паузи.

— *Зараз мене не цікавлять будівлі,* — відповідаю я, спостерігаючи, як коло смерті розширюється вниз під крилами Терна.

Черпаю з Терна більше сили, готова завдати нового удару.

Солейл кидається до венінки, тримаючи кинджал напоготові. Ф'юл слідує за нею, а решта мешканців пробирається до тунелю.

Це все того варте, якщо вони виживуть.

Коло смерті навколо венінки розростається, його потік наздоганяє мирного жителя, який був уже на півшляху до укриття. Він падає і в німому крику згортається калачиком. Майже миттєво від його тіла лишається тільки прах у формі мушлі.

Повітря в моїх легенях замерзає, не даючи серцю битися. Венінка щойно...

— Солейл! — кричу я, але вже надто пізно. Третьокурсниця вбігає на кілька кроків у мертву зону, одразу за нею її дракон. Вони обоє згинаються й падають. Над Ф'юлом під важкістю його тіла здійснюється хмара пороху.

їхні тіла зморщуються й висихають за лічені секунди. Мої груди затискає в лещата, і на секунду я перестаю дихати. А венінка тепер має ще більше сили.

— *Скажи Деві!* — Озираюся через плече й бачу Ліама, який біжить до Дея. Йому треба більше часу.

— *Уже сказав.* — Терн котиться ліворуч, коли на нас кидається вогняна куля, перший залп, який змушує нас відступити через дорогу.

— *Ми втратили Солейл,* — повідомляю Ксейдену.

У відповідь лише хвиля смутку, але я знаю, що це від нього.

Грифони здіймаються в повітря. їхні льотчики орудують чимось схожим на дрібну магію в бік венінки. Раптом на горизонті з'являються дві віверни, обидві без вершників.

— Скажи їм, щоб змінили тактику. У них немає жодних шансів без того, щоб наблизитися до цієї венінки, — говорю Терну.

Грифони змінюють курс, а я знову марно витрачаю силу, хоча б'ю вже ближче до венінки. Вона пильно дивиться на мене, а потім повертається на звук крил.

Наближається Гаррік та інші тавровані третьокурсники. Тепер нас більше, і я, бляха, сподіваюся, що вона це знає.

Грифони об'єднуються в групу й готуються до нападу на одну з двох віверни. Ліам нарешті сідає верхи, і Дей злітає, уникаючи повзучого кільця смерті. Однак інша віверна опускається вниз, направляючись до венінки.

Вона пролітатиме повз прибудову біля дороги.

— Ти сказав, що ця будівля з нестійкого матеріалу, правда? — запитую я.

— Так.

Я не впевнена, що зможу влучити, але от...

— Чудова ідея.

Терн ставить нас на позицію, зависаючи приблизно на сім метрів над землею, а Ліам долучається до групи грифонів над нами і всаджує льодові списи у горло пораненої віверни. Кров юшить густими потоками, коли вона падає долі з пронизливим риком.

Перший пішов.

Венінка дістається дороги, де віверна готується до посадки на ґрунтовій стежці, щоб узяти її верхи на себе.

— *Тепер!* — кричу я.

Терн глибоко вдихає і, коли віверна злітає, видихає стовп вогню на господарську будівлю, яка одразу спалахує. Хай що там було всередині, але воно вибухає, огортаючи вогнем усе навколо. Жар від вибуху обпікає мої щоки, коли хвиля вогню підіймається небезпечно близько біля нас, але Терн маневрує, уникаючи вибуху.

Я з криком викидаю вгору кулак. Ми обертаємося в повітрі, і вітер освіжає мої попечені щоки. Одну віверну вбито, значну частину мешканців евакуйовано. І немає жодної можливості, щоб щось пережило той вибух унизу.

Терн низько опускає праве крило, і ми різко повертаємо, налаштовуючись ще раз пролетіти через місто. Кидаю погляд праворуч, і мені перехоплює подих. Вибух не те що не вбив віверну, але вони обоє з вершницею живі-здорові й летять до...

Чорт, чорт, чорт.

З південної долини з'являються нові віверни. Тепер їх більше, ніж драконів. Щосили намагаюся не панікувати, коли повз нас пролітає стовп синього вогню. Я обертаюся в сідлі й бачу одну віверну в нас на хвості. Вона наближається із загрозливою швидкістю, поки ми летимо вздовж муру.

— *Може, у тебе є якась ідея, як убити стільки віверн?* — запитую Терна, тамуючи в грудях напад паніки, яка, наче якір, зтягує мене в хаос власних думок.

Як я бачу, їх щонайменше шість — усі моторошно вимахують широкими крилами і скаляться гострими зубами. І вони летять просто на нас.

— *Ті самі методи, які можуть убити нас,* — каже Терн, відводячи віверн від центру селища, де Гаррік і Бодхі з кинджалами у руках переслідують веніна з годинникової вежі.

— *Ну, в мене під руками жодної аркбалісти!*

— *Ні, але в тебе є блискавка, а її удар зупинить серце будь-якого дракона.*

— *Скажи, що ти попередив інших, як загинули Солейл і Ф'юл.* — Кожен, хто сходить на землю, стає вразливим.

— *Вони всі добре знають, чим ризикують.*

Боги, там досі є діти. Одні кричать, але інші вже мовчать. Серце розривається, коли бачу, як матері витягують їхні мертві тіла з вулиць.

Немає слів.

— *Мусимо відвести їх якнайдалі від селища,* — кажу я Ксейденові, повертаючись у сідлі настільки, наскільки дозволять ремені на моїх стегнах, щоб краще оглянути повітряний простір.

Деякі віверни, здається, сповільнилися, щоб обігнути залишки вежі з годинником.

— *Усе, що їм потрібно, має бути там,* — каже Терн.

— *Згоден з обома пунктами. Зробіть усе можливе, щоб залишився час для евакуації,* — відповідає Ксейден. — *Зараз зачищаємо край поселення.* — Він робить паузу, посилаючи хвилі занепокоєння, які пробиваються крізь наш емоційний бар'єр. — *Спробуй не померти.*

— *Якраз цим займаюся.*

Віверна пірнає вниз лише для того, щоб за хвилину знову піднятися, але вже з людською ногою, що звисає з її паці.

Ми прямуємо на південь через факторію, якомога далі від центру та всього того, хай що там роблять Бодхі та Гаррік.

— Вони не женуться за нами, — бурчить Терн. — Треба якось їх виманити.

— Цій венінці, здається, не подобалося, коли я пускала блискавиці.

— Бо ти — загроза.

— Тоді привертатимемо їхню увагу загрозами.

Він схвально гарчить.

Я відкриваю шлюзи Тернової сили, дозволяючи її струменям ринути всередину мене.

Щойно ми вилітаємо за мури, підводжу руки й даю силі прорватися.

Блискавки вкривають небо смугами, привертаючи увагу орди вівери, одна з яких одразу змінює траєкторію й ширяє в нашому напрямку, вимахуючи отруйним колючим хвостом.

Можливо, це була не найкраща ідея.

— Тепер ми просто зобов'язані, — нагадує мені Терн.

Ага, правильно.

Нарешті вони вийшли за мури поселення.

Викликаю більше сили й знову орудую. Руки тремтять від зусиль, яких треба докласти, щоб контролювати потік сирої енергії. Блискавка вдаряє, але повз вівери. Я схибила набагато більше, ніж хочеться визнати. Страх заповнює мій рот смаком попелу. Я не готова до цього.

— Спробуй знову.

— Я не маю достатньо контролю...

— *Спробуй ще раз!* — вимагає Терн.

Я знову орудую, зносячи стіни між Терном і мною, і він спрямовує в мене ще більше енергії. Сила пронизує мене суцільно. Блискавка так яскраво розтинає сутінкове небо, що засліплює мої очі.

— *Ще раз!*

Дозволяю силі охоплювати мене знову й знову, зосереджуючись на віверні, поки Терн ухиляється від поривів синього вогню. Нарешті, удар вражає ту, що позаду нас, скидаючи її з неба вниз. Вона вдаряється у схил із гуркотом, що так приємно лунає в моїх вухах.

— *А як щодо веніна, з яким вона пов'язана?* — Мене буквально теліпає від зусиль, яких потрібно докласти, щоб контролювати силу. Борюся з тим, щоб вона не здолала мене саму. По обличчю стікає піт.

— *Сподіваюся, вони такі самі, як ми. Убий віверну, і вершник загине. Однак зараз складно сказати, коли навколо так багато віверн без вершників.*

— *«Сподіваюся» — зараз не найкраще слово... —* Обертаюся в сідлі, із жахом спостерігаю, як ще дві віверни без вершників вилітають з долини. — *Цивільним знадобиться більше часу, щоб дістатися до шахти. Треба його їм дати.*

Терн гарчить на знак згоди, і ми швидко повертаємося через поселення.

Ксейден тримає віверну за горло й душить її тіннями, поки один з третьокурсників стріляє льодом у її вершника. Решта четверо роблять усе можливе, щоб відштовхнути новоприбульців назад за допомогою комбінації драконових вогнів і магії.

Сила пробивається крізь мене хвиля за хвилею. Орудую блискавками більше, ніж будь-коли.

Вимахаю рукою й цілюся ще одним пострілом у віверну, яка летить біля брами, точніше того, що від неї зосталося. Я влучаю не в неї, а в порожню вежу, каміння від якої розлітається навсібіч і, на щастя, зачіпає її хвіст, закручуючи потвору в повітрі.

Терн робить ще один різкий розворот. Я глибоко вдихаю і знову викликаю блискавку — вона вражає віверну прямо у верхню частину її спини з приємним для мого слуху тріскотом. Цей велетенський звір ричить, а тоді вривається в сусідній схил з громоподібним гуркотом.

Розвертаємося знову на наступний захід. Від п'яного смаку нещодавнього вбивства я швидко викидаю ще три блискавки. На жаль, швидкість зовсім не означає влучність. І викид адреналіну теж не допомагає цілитися. Мені вдається викликати ще три блискавки, однією з яких відволікаю увагу досить великої віверни, яка була на хвості у Бодхі. Це дає йому кілька секунд переваги, чим одразу користується його дракон, який, різко вихиляючись ліворуч і обійшовши віверну, втоплює свої зуби в сіру шкіру її шиї. Лунає зловісний хрускіт — і дракон Бодхі випускає бездиханне тіло віверни зі своєї пащі.

—*Зліва!* — кричу я, коли на флангу ззаду з'являються ще дві віверни.

Я покладаюся на маневри й ухилення Терна, зосереджуючись на тому, щоб завдати якомога більше ударів, поки віверна набирає швидкості, наздоганяючи нас. Руки тремтять і слабшають з кожним ударом, але я мушу контролювати їх, щоб не влучити в когось зі своїх.

Бачу Стейл на західній стороні поселення. Серце підступає до горла, коли вона опускається, а Ксейден збігає й робить карколомний стрибок з її спини, приземляючись із перекатом на вулицю. Майже миттєво тіні тягнуться в усіх напрямках і накривають людей, які з криками намагаються втекти від пащі голодної віверни.

Одна з вівери на моєму хвості, мабуть, помічає, що Ксейден спішився. Вона підгортає крила, пірнаючи до землі, а потім розправляє їх в останню хвилину, щоб ковзнути над шовковими тіннями. Чорт. Вона

летить прямо на Ксейдена. Віверна розкриває пащу, ніби хоче ковтнути його, неначе швидкий перекус на ходу.

— *Ксейдене!* — викрикую вголос, але він уже помітив її й викидає мотузку тіней високо над будівлями, ідеальним ласо чіпляючи голову Стейл, і вона відриває його від землі, крадучи у віверни здобич. Однієї миті Ксейден зависає на тіньовій мотузці, а наступної він уже верхи на Стейл, яка знову розвертається для низького прольоту над поселенням.

Я була так захоплена тим, що відбувається з Ксейденом, що геть забула про віверну на власному хвості. На відміну від Терна, який з неймовірною швидкістю злітає дедалі вище, відводячи її від поселення.

— *Вайо-лють!* — гукає Ксейден. — *Під тобою!*

Дивлюся вниз і задихаюся. Бо бачу там стовп синього вогню, який летить просто на нас.

— *Набік!*

Терн зривається вліво, і мій зад прощається із сідлом, тримаючись тільки на ремнях. Ми летимо ногами догори, ледве уникаючи вибуху. Але коли він вирівнюється, віверна досі в нас на хвості. Серце намагається вистрибнути з горла, коли я бачу її роззявлену пащеку з гострими закривавленими зубами, які клацають, коли вона кидається до Терна.

— Ні! — Я зводжу руки, щоб викинути блискавицю в її напрямку і вже готуюся до віддачі.

Між нас влітає велика блакитна пляма, збиваючи віверну з її курсу. Я бачу тіло темно-синього дракона. Це Стейл. Її щелепи роздирають бік віверни кількома рвучкими укусами, розриваючи плоть і бризкаючи кров'ю. Це найжорстокіший повітряний обід, який я коли-небудь бачила. Тоді вона підкидає віверну, щоб схопити її за голову, і відправляє її мертве тіло вниз потужним ударом свого кинджалохвоста. Йому летіти до землі кількасот метрів.

Стейл набирає швидкість і, пролітаючи повз нас, ніжно ковзає крилом під Терном — що повністю контрастує з грізним проблиском у її очах, який, здається, спрямований на мене. Кров віверни все ще крапає з її щелеп. Повідомлення отримано. Її робота — прикривати Ксейдена, а моя — дбати про Терна.

Швидко обертаюся в сідлі, перевіряючи наявність нових вівери, а тоді пропоную Терну *злетіти вище, щоб краще порахувати, з чим і ким маємо справу.*

Не встигаємо ми здійнятися на тридцять метрів над поселенням, як я помічаю Ліама та Дея, які несуться в протилежному напрямку. У них на хвості венін верхи на віверні.

— *Ліаму потрібна допомога!* — пояснюю швидко.

— *Зрозумів,* — каже Терн, розвертаючи нас у повітрі. Ми на секунду зависаємо в небі, перш ніж його масивні крила підхоплюють повітряний струмінь і повертають нас так, що прямуємо просто до Ліама.

Венін здіймає свій кривий посох, посилаючи кулі блакитного полум'я в Дея. Але тому вдається уникнути їх усіх. Тоді Ліам підводиться і збігає вздовж хребта до лезохвоста. Останньої секунди Дей підкидає Ліама в повітря. Я навіть не встигаю закричати, як він уже сідає на задню частину віверни й дістає кинджал із рунами. Точно такий, як і ті, що дав мені Ксейден.

Венін обертається, здіймаючи посох, але Ліам для нього надто швидкий. Він перерізає веніну горло з огидною точністю. Віверна перестає бити крилами вже за кілька секунд, її важке тіло вільно падає на землю. Ліам зістрибує з її спини саме вчасно, щоб дати Дею легко його підхопити.

Ліворуч від нас, потужно вимахуючи крилами, вилітає інша віверна. — *Терне!*

Сила розливається моїми венами, і я вже випростовую руки, але Терн перекидається, перевертаючи мій світ догори дригом, і роздирає її кігтями та шилохвостом від горла до хвоста. Препарована в повітрі віверна мітить кров'ю свій шлях до землі. А ми вирівнюємо лет і прямуємо далі.

Моє запаморочення зараз не тільки через Тернову акробатику.

Уперше відтоді, як ми вирішили захистити цивільних. у цьому торговому пункті і відколи нам сказали, що є чотири веніни, яких ми не зможемо перемогти, паніка в моїх грудях починає вщухати. Можливо, ми таки зможемо вижити сьогодні. Можливо.

І саме зараз із хмари над нами з'являється чергова віверна. Підгорнувши крила, вона мчить на Терна, склавшись у живий спис із зубатим вістрям.

Немає часу на маневри, ми не встигнемо ухилитися: вона в кількох митях від нас. Та раптом червоний колір заповнює все переді мною — це Ден влітає в бік величезної сірої потвори.

І жодного полегшення: від зіткнення Ліам злітає зі спини дракона й на шаленій швидкості перекидається через шию Терна.

— Вайолет!

— Ліаме! — Із криком хапаю його за руки, коли він зіслизає вздовж тіла Терна. Від масивної ваги мої плечі з хрускотом зміщуються за межі суглобів. До того ж Терн різко розвертається, щоб слідувати за Деєм.

—Тримайся!

Ліам, скривившись, повзе вперед, орудує ліктями і, попри карколомний кут нахилу, врешті хапається за наверхня сідал ища. Я кидаюся до нього, прикриваю його голову й тримаюся за все, що тільки можу, поки Терн крутиться й пірнає, щоб бути якомога ближче й водночас не надто близько від Дея та цієї масивної сірої віверни.

Вони зчепилися в бою за кілька метрів від нас, всаджуючи кігті і вгризаючись зубами одне в одного. Дея відчайдушно реве від болю. Вони надто тісно зчепилися, щоб я могла діяти. Немає жодних гарантій, що я влучу у віверну, а не в Дея.

Нічого не можу вдіяти, крім як захистити Ліама.

Витягнувши поясний ремінь, яким ніколи не користувалася, обмотую його навколо тулуба Ліама й застібаю.

— Це має втримати тебе, поки ми не зможемо повернути тебе на Дея. Але я не можу вдарити блискавкою, не зачепивши його! — кричу проти вітру, який шмагає нам в обличчя.

Агонія в його очах заважає мені дихати.

— Навіщо ти це зробив? — Я плачу, пальцями шукаючи якоїсь зачіпки на його шкірянці, щоб притягнути його ближче. Хапаю за комір і смикаю до себе. — Навіщо так ризикувати?

Боги, якщо з ними щось трапиться... Його погляд стрічається з моїм.

— Ця штука збиралася вирвати цілий шматок із Терна. Ти врятувала мені життя, тепер моя черга. Незалежно від того, що ти думаєш про мене через усі ті секрети, ми все одно друзі, Вайолет.

Я не встигаю відповісти, оскільки Терн знову крутиться, і шкіряний пасок зсувається аж під пахви Ліама, коли його підкидує вгору за інерцією. Намагаюся втримати його за куртку, але на ній майже немає за що вхопитися. Кілька миттєвостей відчаю відбирають у мене дихання. Я не знаю, як убезпечити Ліама, але Терн, на щастя, знову вирівнюється, намагаючись триматися якомога ближче до Дея і водночас не ризикуючи ніким з нас.

Аж тут уже ревіння Дея пронизує мене до кісток. Вони зчепилися ще сильніше і тепер просто падають.

— *Роби щось!* — благаю Терна.

— *Намагаюся!*

Він кидається вправо і різко йде під ними, готуючись завдати удару. Це ми повинні були боротися за своє життя, а не Ліам і Дей.

Боги, якщо Дей програє, це означатиме, що Ліам... У мене стискається горло. Ні, цього не станеться.

— *Негайно сюди!* — кличу Ксейдена.

Енергія тріскотить уздовж моїх рук, але в цьому вирі не видно цілі. Вони рухаються надто швидко.

— *Я полюю на веніна біля стін!* — відповідає він.

— *Дей зараз бореться за своє життя!*

Той жах, що вмить затискає мої груди в лещата, не мій — він Ксейденів.

— *Якщо я піду — усі ці цивільні загинуть!*

Отже, ми тут самі. Оглядаю поле й розумію, що всі інші дракони зайняті власними битвами.

Терн розмахує хвостом і вривається ним у лапи віверни. Кров юшить, але клята тварюка не відпускає Дея, лише глибше зариваючись кігтями під його червону луску.

— *Дею!* — кричить Ліам, надриваючи голос.

Терн випадає, вдаряючи віверну в плече й пускаючи кров, але цього мало. Він розвертається, щоб прицілитися влучніше, і від його руху Ліам втрачає хватку, але ремінь утримує його на драконі.

Ще одна віверна без вершника летить на нас справа.

— *Справа!* — Терн вивертається зі швидкістю, яку складно уявити, і вириває глотку новій загрозі, потрясаючи віверною, наче лялькою.

Потім розтуляє пащу і пускає тварюку у вільний політ вниз до схилу.;

Упоравшись із нею, Терн чимдуж пірнає навздогін Дею, що разом з віверною летить до землі.

У грудях осідає зловісний і важкий страх.

— *Ми вже на шляху до вас!* — каже Ксейден.

Але він не встигне.

— Вайолет! — перекрикує вітер Ліам, коли ми по спіралі несемося вниз, і я змушена відірвати увагу від жахливого двобою поруч із нами.
— Ми повинні вибити всіх вершників.

— Я знаю! — відповідаю я. — Ми їх виб'ємо!

Він просто мусить триматися. Вони обоє мусять триматися.

— Ні, я маю на увазі, що це...

Нас відкидає набік, бо Терн знову мчить уперед, вигризаючи зубами дірку в крилі віверни, і роздряпує її хвіст. Однак тварюка не відпускає Дея, тримаючи його в смертельному замку. Її крила потрощені, але, здається, віверну це зовсім не хвилює. Вона тільки глибше впивається кігтями в підчерев'я Дея. Здається, віверна готова вмерти, щоб убити його.

— Усе буде добре, — обіцяю Ліаму, поки вітер жалить мої щоки.

Усе має бути добре. Однак земля до нас усе ближче. Просто... має бути.

Дей знову реве, але голос слабший і вищий, ніж перед цим. Це плач.

— *Ми мусимо піти вгору,* — попереджає Терн.

— *Але він помирає!* — Ліам кидається через спину Терна, тягнучись до свого дракона, ніби хоче востаннє торкнутися Червоного Лезохвоста.

—*Просто протримайся...* — починаю я, але крик болю Дея затуляє мені горло і заглушає слова. З нього виймають нутроці, а ми нічого не можемо зробити.

Віверна враз заходиться переможним кличем, але вже наступної миті з нудотним гулом вривається в схил пагорба. Шкутильгаючи, вона стає на лапи, помагає собі кігтями, якими кінчаються її крила.

Дея не рухається.

Гіркий крик Ліама розриває моє серце. Терн розмахує крилами, сильно нахилиючись, щоб уберегти нас від такої самої страшної долі.

—*ДЕЮ!* — Горе Терна пронизує мене наскрізь, плач Андарни заповнює мою голову. Терн лле вогонь у спину віверни, яка відступає.

Ні. Якщо Дея...

— Він... — Я не можу цього вимовити.

—*Його вже немає.* — Терн змінює курс, кидаючись уздовж схилу пагорба до мурованих стін, де впав Дея.

Ні. Ні. Ні. Це ж значить...

— Ліаме! — Я хапаюся за свого друга, коли Терн на швидкості приземляється, впиваючись кігтями в землю, і зупиняється біля тіла Дея.

— *У тебе лише дві хвилини,* — попереджає Терн.

— Дею, — шепоче Ліам, мляво припадаючи до спини Терна.

— Я відведу тебе до нього, — обіцяю йому, відстібаючи ремені. — *Дея більше немає,* — тремтливим голосом кричу Ксейденові. — *Ліам помирає.*

—*Ні!* — Я відчуваю його страх, смуток і непереборну лють, які охоплюють мозок, змішуючись з моїми емоціями, аж стає боляче

дихати.

Дві хвилини, У нас є лічені хвилини,

— Просто потерпи, — шепочу я Ліамові, намагаючись не заплакати, коли він дивиться на мене широко розплющеними від шоку й болю небесно-блакитними очима.

Після всього, від чого Ліам відмовився заради мене, це найменше, що я можу для нього зробити, Я можу дотягти його до Дея. Я знаю, що він так само відніс би мене до Терна чи Андарни. Терн лягає на землю повністю, максимально сплющуючи своє масивне тіло, поки я відв'язую ноги. Тоді обіймаю руками громіздке тіло Ліама, і ми разом зіслизаємо з дракона вниз, ударяючись ногами в кам'янистий схил пагорба вдалині від факторії.

Дей лежить метрів за десять. Його тіло склалося в неприродний спосіб.

Це несправедливо. Це неправильно. Ні Дей, ні... Ліам... Вони найсильніші на нашому курсі. Вони найкращі з нас.

— Не встигну, — каже Ліам, спотикаючись.

Кидаюся, щоб упіймати його, коли він падає, але він надто важкий для мене. Ми обоє падаємо на коліна.

— Ми впораємося, — ледь витискаю з горла слова, намагаючись вкласти його руку собі на плечі. — Ми вже близько.

Якщо з'явиться венін, я з ним розберуся.

— Не виходить. — Він осувається на землю.

Присідаю й кладу його голову собі на коліна. Його тіло геть слабшає.

— Усе гаразд, Вайолет, — каже він, дивлячись на мене.

Я відсуваю свої льотні окуляри вгору на голову, щоб краще його бачити.

Йому важко дихати.

— Ні, не гаразд. — Хочеться вити від несправедливості, але це не допоможе. Тремтячою рукою я зсуваю Ліамові окуляри й відкидаю його світле волосся з чола. — Зовсім не гаразд. Будь ласка, не йди, — благаю, не в змозі стримати сльози. Вони котяться по моїх щоках. — Борися, Ліаме. Будь ласка, Ліаме, борися, щоб залишитися. Не йди.

— На Парапеті, коли... — Його обличчя кривиться від болю. — Прощу тебе, подбай про мою сестру.

— Ліаме, ні. — Я задихаюся від цих слів і власних сліз. — Ти будеш там і сам подбаєш. — Гладжу його волосся. Він у нормі. Фізично він цілком у нормі, однак я бачу, як він вислизає... — Ти мусиш бути там.

Він мусить усміхнутися сестрі, за якою тужив стільки років, посвітити їй своїми ямочками. Мусить віддати їй усі листи, які написав. Він заслуговує на це після всього, що пережив.

Ліам не може померти за мене.

— *Терне!* — кричу я. — *Скажи мені, що робити.*

— *Ти нічого не вдієш, моя Срібна.*

— Ми обоє знаємо, що так не буде. Просто пообіцяй, що подбаєш про Слоун, — благає Ліам, дивлячись мені в очі. Його дихання щораз уривчасте. — Обіцяй.

— Обіцяю, — шепочу я, не витираючи сліз, і міцніше стискаю його руку. — Я подбаю про Слоун. — Він помирає, а я нічого не можу зробити. *Ніхто* нічого не може зробити. Чому ця довбана сила така *безсила* тепер?

Пульс під моїм великим пальцем сповільнюється.

—Добре. Це добре. — Він змушує себе всміхнутися, але ямочок уже майже не помітно. Його лице тьмяніє. — І я знаю, що ти почувашся зрадженою, але ти потрібна Ксейдену. Маю на увазі, потрібна не просто жива, Вайолет, а справді потрібна. Будь ласка, вислухай його.

— Гаразд, — киваю, намагаючись змусити себе всміхнутися. Я погодилася б на все, що він міг би попросити зараз. — Дякую, Ліаме. Дякую, що був моїм охоронцем. Дякую, що ти був моїм другом. — Сльози заливають мої очі.

— Це було честю для мене. — Його груди свистять: Ліам бореться за кожен подих.

Вітер здуває пасма волосся з мого обличчя. Відчуваю, як Ксейден мчить до нас, його емоції вливаються потоком у мої. Він буде за кілька секунд.

— Ні, Ліаме, — вимовляє Ксейден, присідаючи перед нами. М'язи на його обличчі намагаються приховати емоції, але неможливо втаїти той відчай, який переповнює наш ментальний зв'язок.

—Дей, — благає Ліам придушеним шепотом, повертаючи голову до Ксейдена.

— Я знаю, брате. — Ксейден міцно стискає зуби. Ми дивимося на Ліама, а очі наповнюються сльозами. — Я знаю. — Він нахиляється, щоб узяти Ліама на руки, встає й несе його до дракона. — Я віднесу тебе.

Він повільно ступає по гравію і, наближаючись до тіла Дея, каже побратимові щось, чого я не можу почути з місця, де стою навколішки. Каміння впивається в мої коліна, тиснучи крізь шкіру однострою, поки я дивлюся, як Ксейден прощається з ним.

Він опускає Ліама, притуляючи до незраненого плеча Дея, і стає на коліна, повільно киваючи на те, що той каже.

Раптом повітря над нами розколює вереск віверни, тож я інстинктивно підводжу очі.

Хмара сірих крил рухається до нас із вершин долини. Віверни.
Десятки вівери.

— *Дивіться туди!*

Голова Ліама повільно обертається в бік, куди дивляться всі.

Ксейден схиляє голову, і дихання завмирає в моїх легенях, коли на якусь мить його сповивають тіні, наче вибух суміші злості та смутку.

Минає кілька секунд, і його беззвучний нелюдський крик наповнює мою голову з такою силою, що моє серце розбивається, як скло на кам'яній підлозі.

Мені не потрібно питати. Ліама вже немає.

Ліама, який ніколи не скаржився, що мусив бути моєю тінню, який ніколи не вагався допомагати, який ніколи не хвалився тим, що найкращий на нашому курсі. Він загинув, захищаючи мене. О боги, ще годину тому я питала його, чи ми справді були друзями.

Якщо тільки одній з тих тварюк вдалося вбити мого друга, то чого може досягти така величезна орда?

Закривавлена віверна пірнає до нас, і Терн накидає на мене своє крило. Чую звук його зубів і різкий рев над собою, перш ніж він втягує крило назад.

— *На землі ми просто мішені,* — каже Терн, коли віверна відлітає.

— *Тоді станьмо мисливцями.* — Я схоплююся на ноги й одразу помічаю, що Ксейден біжить до мене.

— Вайо-лють! — Він хапає мене за плечі, випромінюючи впевненість і рішучість. — Ліам просив передати тобі, що із цією всією ордою є лише два вершники.

— Чому мені, а не... — Мої груди наче притисло важезним ковадлом.

— Бо розумів, що це мені доведеться стримувати вівери якнайдовше.

— Він вивчає моє обличчя, наче ніколи більше його не побачить.

— А я та, хто може вбити їх усіх.

Я сама вб'юся, якщо викину так багато блискавок. Але я найкраща зброя, яка в нас є. І найкраща зброя, яка є в нього, щоб вижити.

— Ти зможеш їх убити. — Він притягує мене до себе й цілує в чоло. — Мене без тебе немає, — шепоче він до моєї шкіри.

Перш ніж встигаю зреагувати, він повертається обличчям до долини й, підводячи руки, викидає стіну тіней, що поглинають простір між хребтами.

— Іди! Я дам тобі стільки часу, скільки зможу!

Кожна секунда має значення. А ці секунди, цілком імовірно, стануть моїми... нашими останніми.

Ще одна секунда минає, і я, озираючись через Терна, бачу охоплені полум'ям руїни факторії. Мешканці тікають крізь мури, рятуючись від вівери

над ними. Мій шлунок гепає в землю від усвідомлення, що це наш промах: ми так і не встигли евакуювати всіх цивільних.

На другій секунді я вдихаю задимлене повітря, коли одинокий грифон летить крізь серпанок, а за ним — Гаррік та Імоджен на своїх драконах, і я можу тільки сподіватися, що інші також живі.

На третій секунді я повертаюся до мертвих тіл Ліама та Дея, і лють заповнює мої вени швидше за будь-яку блискавку, пущену раніше. Орда віверн за стіною Ксейдена розірве Терна і Стейл так само легко, як і Дея.

А Ксейден... Незалежно від того, наскільки він сильний, Ксейден не зможе тримати їх вічно. Його руки вже тремтять від зусиль, коли контролюють таку силу. Він помре першим, якщо я не буду саме такою, якою він називав мене під тим деревом багато місяців тому.
Вайо-люття.

На десятки віверн одна я.

Маю мислити стратегічно, як Бреннан, і бути впевненою, як Міра.

Я провела останній рік, намагаючись довести собі, що зовсім не схожа на свою матір. Я не холодна. Я не черства. Однак цілком можливо, є частина мене, яка схожа на неї більше, ніж хотілося б думати.

Бо прямо зараз, стоячи біля мертвого тіла мого друга та його дракона, я хочу показати цим виродкам лише одне — якою я можу бути лютою.

Знімаю захисні окуляри і, швидко повертаючись до Терна, вилізаю по його плечу та сідаю верхи. Немає потреби просити його злітати. Наші емоції зараз ніби в унісон. Ми хочемо того самого — помсти.

Застібаю ремені на стегнах, і Терн стрибає вгору, злітаючи завдяки важким помахам своїх масивних крил. Закривавлена віверна повернулася. Терн летить прямо на неї. Мені, чесно кажучи, байдуже, чи це та сама сука, яка тільки-но вбила наших друзів. Вони помруть усі.

Щойно ми підлітаємо достатньо близько, я викидаю руки і з гортанним криком випускаю всю свою силу. Блискавиця влучає у віверну з першого пострілу, і монстр падає на землю біля стін факторії.

Однак я не помічаю тієї віверни, що йде на нас зліва.

До тієї миті, поки не чую болісне ричання Терна.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

І лише третій брат, що, підкоривши небо, здобув найбільшу силу, зміг здолати заздрість брата, хоч великою і страшною ціною.

«Походження», з «Книги легенд Безплідних Пустощів»

Обертаюся в сідлі й бачу венінку — ту, що вбила Солсйл. Роздуті вени, наче коріння, розходяться від її червоних очей. Вона стискає руків'я меча, який щойно встромила між лусок Терна нижче крил.

— *У тебе венінка на спині!* — кричу Тернові, ухиляючись від вогняної кулі, що летить мені в голову. Вона пролітає так близько, що я відчуваю її жар шкірою обличчя.

Терн шугає вгору в запаморочливому маневрі, яким мене відкидає в сідлі назад, але венінка, хоч і втратила опору під ногами, тримається, міцно вчепившись за меч. Коли Терн вирівнюється, вона дивиться на мене так, наче я її наступна страва. Вона йде до мене рішучими кроками, затискаючи в кулаках зазубрені кинджали із зеленими вістрями.

— *Ще троє без вершників на хвості!* — реве Терн.

Курва. Я чогось не доганяю. Щось зависло на краю моєї свідомості як відповідь на завдання, яке я знаю, точно вчила.

— А ти не замала ще для вершниці? — шипить венінка.

— Досить велика, щоб тебе вбити.

Ми з Терном трупи, якщо я нічого не зроблю.

— *Треба, щоб ти тримався рівно,* — кажу Терну, відстібаючи ремені на стегнах.

— *Не вилазь із сідла,* — гарчить Терн.

—*Я не дозволю їй вбити тебе!*

Я підводжусь і витягую кинджали, які сьогодні дав мені Ксейден. Кожне випробування, кожна перешкода, кожна година, проведена з Імоджен у тренажерному залі, кожен раз, коли Ксейден виводив мене на магу, — усе це було чогось варте, чи не так?

Це просто ще один звичайний виклик... проти не такого вже й вигаданого володаря темної магії... і на Парапеті.

На рухомому парапеті, що летить.

— *Вертайся назад у сідло!* — наказує Терн.

— *Ти не струсиш її. Вона знову зіп'єтєся в тебе мечем. Я мушу її вбити.*

Намагаюся відігнати страх, для якого зараз не час і не місце.

У променях сонця, що згасають, над моторошним сяйвом охопленого полум'ям селища під нами я ухиляюся від першого та другого ударів її ножа. Низько пригинаюся й викинутим передпліччям блокую удар в голову. Натиск, з яким лезо летіло мені в обличчя, такий сильний, що я чую хрускіт. Це власне кістка моєї руки.

Мене сковує нестерпний біль, і кинджал вилітає з руки. Лишився тільки один. Я чіпляюся за шипи Терна і спотикаюся. Серце калатає щораз дужче.

Не можу навіть поворушити своєю понівеченою пульсуючою рукою. А венінка наближається й напірає з кожним випадом і змахом своїх кинджалів із зеленими вістрями. Вона ніби знає достеменно, яким буде кожен мій наступний рух, контратакує, адаптується до мого стилю, не докладаючи жодних зусиль. Вона неприродно швидка. Я ніколи не бачила, щоб Ксейден чи Імоджен рухалися так швидко.

Мені поки вдається парирувати кожну її атаку, але немає сумнівів, що в цьому двобої я граю в захисті. Вона навіть не має броні чи шкіряного

строю, як я, лише мантія, поли якої розвіваються, наче вітрила, а проте...

Сахаюся від пекучого й гострого болю. Не вірю власним очам, коли бачу, що один з її кинджалів стирчить у моєму боці, прямо під краєм броні з драконячої луски.

Терн реве і зойкає Андарна.

— *Вайолет!* — кричить Ксейден.

— *Вона занадто швидка!*

Судячи з того, куди вона мене поранила, думаю, що лезо не зачепило життєво важливих органів. Щосили намагаюся притлумити нудоту й висмикую з тіла її кинджал, водночас міцніше стискаючи єдиний клинок, яким можна ще вбити венінку. Але щось не так. Рана починає жалити, і я мушу боротися з болем, щоб зберегти рівновагу. Відчуття, ніби венами розтікається кислота. Коли випускаю з рук її кинджал, його вістря вже не зелене.

— Скільки ж сили марнується. Тепер розумію, навіщо нас сюди покликали. Ти могла панувати над небом і взяти всю його силу, але я готова закластися: ти не знаєш, що з нею робити. Вершники ніколи не знають, що робити з власною силою. Я розітну тебе навпіл і побачу, звідки береться ця дивовижна енергія блискавки. — Венінка вимахує іншим кинджалом, і я розумію, що вона просто бавиться зі мною. — А може, я дозволю йому це зробити. Ти сама забажаєш смерті, коли я віддам тебе своєму Мудрецю.

У неї є *вчитель*⁷.

Та вона клята студентка, як і я. І однак у всьому мене перевершує. Я ледве встигаю за лезом у її руці. І це коли моя рука пульсує болем, а в боці зяє смертельно пекуча рана.

— *А ми зараз зрівняємо умови гри,* — каже Ксейден.

Він розділяє свою силу, і тіні від скель ліворуч огортають мене та венін-ку хмарою суцільної темряви.

А в кого тут магія світла? Правильно — у мене.

Тепер я контролюю ситуацію. Місцевість, тобто спину Терна, я знаю як свої п'ять пальців. Ступаючи вправо, де відчуваю нахил його плеча, я прибираю бойову стійку і, міцно затискаючи кинджал у здоровій руці, дозволяю своїй силі спалахнути крізь темряву на одну, але безцінну мить.

Венінка дезорієнтована. Вона повернута до мене спиною. Я всаджую рунований кинджал між її ребра — саме туди, куди вчив мене Ксейден усі ці місяці тренувань. Коли висмикую лезо, щоб не загубити, вона заточується назад. Її обличчя набуває попелястого кольору, і вона падає зі спини Терна.

Кислота розходить моїми жилами різючим неприємним вогнем, буквально спалюючи мене зсередини, тож я насилу втримую рівновагу.

— Вона мертва, — встигаю сказати, кидаючи слово в простір Тернові, Ксейдену, Андарні і Сгейл... хто б там не був на зв'язку.

Тіні розчиняються, пропускаючи сутінкові промені, які вже згасають. Шкандибаю до сідла, тримаючись за бік, затуляючи рукою рану, з якої юшить кров.

— *Тебе поранено*, — хвилюється Терн.

— *Усе гаразд*, — брешу йому, спостерігаючи із широко розплющеними очима, як темно-багряна кров стікає крізь пальці. Це недобре. Дуже недобре.

Я вже не зможу битися врукопаш, не з таким пораненням. Невдовзі я стану надто слабкою, щоб володіти силою. Вона витікає з мене разом із кров'ю. Вкладаю кинджал назад у піхви. Моя найкраща зброя зараз — це мій розум.

Глибоко вдихаю повітря й намагаюся врівноважити серцебиття.
Думаю.

— *Вони падають*, — каже Терн.

Я відволікаюся, щоб побачити, як три віверни падають з неба на землю одна за одною.

Віверни без вершників.

їх створила венінка.

Усі вони гинуть через те, що я її вбила.

Це те, що намагався сказати Ліам. Коли гине дракон, умирає його вершник. Мабуть, коли гине венін, помирають усі віверни, яких він створив. Усі. Так ми зможемо врятуватися на цьому полі бою.

Орда, яку стримує Ксейден, має двох вершників.

— *Ми повинні знищити вершників*, — тихо кажу я.

— *Так*, — погоджується Терн, підтримуючи хід моїх думок. — *Це чудова ідея.*

— *Ти готовий поставити на кін власне життя?*

Якщо я схиблю, ми обоє загинемо, а з нами — Ксейден і Стейл.

— *Я ставлю своє життя на тебе — з першого дня*, — каже він і повертає назад у долину, а інші дракони слідуєть за ним, безсумнівно, виконуючи наказ Терна.

Попереду нас тільки Гаррік на своєму Коричневому Скорпіонохвості. Вони летять швидко і низько, прямуючи до Ксейдена.

— *Троє венінів мертві, але цей...*

Із жахом я спостерігаю, як венін з високим посохом з'являється з темряви. Його грізний погляд прикутий до Ксейдена.

—*Зліва!* — кричу до Ксейдена.

Сгейл розвертається й дихає вогневим потоком у бік веніна, але це його не стримує.

Гаррік вихиляється з дракона й кидає кинджал, однак перш ніж той долітає до цілі, фігура в мантиї вдаряє своїм посохом у землю і зникає, наче її ніколи там не було.

Він перемістився. Але куди?

—Де він, бляха? — я перекрикую вітер.

—*Генерал завжди розпізнає іншого генерала, а це їхній командир,* — каже Терн.

Це той Мудрець?

—*Я не зможу їх довго стримувати!* — кричить Ксейден.

Його руки тремтять, а тіло, здається, зараз розійдеться по швах. Ми щодуху женемось до устя долини.

— *Новий план,* — кажу Ксейдену, поки Терн розвиває максимальну швидкість. — *Треба, щоб ти опустив тіні.*

— *ЩО?* — Він уже весь тремтить. Я навіть можу побачити цю напругу у формах його тіней, крізь які відчайдушно намагаються пробитися віверни.

— *Скільки страждань,* — з болем у голосі каже Андарна. І я не можу повірити, що чую її.

Озираюся в бік факторії і вловлюю в небі блиск золота. Серце тенькає.

— *Ні! Тут небезпечно!*

— *Я потрібна тобі!* — кричить вона.

— *Будь ласка, сховайся. Хтось із нас має звідси вийти живим,* — кажу їй, коли Терн пролітає повз Ксейдена та Сгейл.

— *Ксейдене, ти повинен забрати ці тіні. Це єдиний шлях.*

— *Терне!* — кричить Сгейл переляканим тоном, якого я від неї ніколи не чула.

— *Не вимагай цього від мене.* — Навіть голос його дрижить. Але тіні скоро впадуть незалежно від того, хоче він цього чи ні. Він уже близький до вигоряння.

— *Якщо ти коли-небудь довіряв мені, Ксейдене, то потрібно, щоб ти зробив це зараз,* — користуюся його ж словами, сподіваючись переконати.

Я сама ледве дихаю через пекучий біль у боці. Ксейден втратить життя, якщо не довіриться мені зараз.

— *Блядь!* — За одну мить стіна тіней падає, і віверни летять до нас із карколомною швидкістю.

Якщо я не зможу зараз цього зробити, не виживе ніхто. їх забагато.

— *Терне, знайди сильнішого вершника.* — Це найкращий вибір. Єдина ставка.

Ми за хвилину від зіткнення з ними.

— *Коли я зніму вершника, Ксейдене, лишиться тільки один. Просто вбий його — і тоді решта віверн впаде.*

— *Плюс. Уже лечу.*

Але я буду там перша. Терн швидший від Сгейл.

— *Ти врятував нас, стримуючи їх так довго.*

Він починає відповідати, але я блокую його. Мушу зосередитися на мішені.

Голова Терна повертається ліворуч і праворуч. Поки він шукає ворога, я розбиваю останні стіни свого Архіву й міцно заземлююся однією ногою на мармуровій підлозі.

— *Там,* — доповідає Терн, показуючи головою праворуч. — *Он той.*

На краю летючої орди я бачу веніна. Його багряні вени спускаються вздовж скронь до щік.

— *Ти впевнений?* — запитую.

— *Абсолютно.*

З-посеред орди вилітає синій племінь. Не встигаю навіть дихнути, коли потік тіней підіймається з країв долини і гасить полум'я.

Я вбираю стільки енергії в своє тіло, що від її потужності мої кістки буквально бринять.

— *Ти ж не збираєшся стрибати на хребет віверни?* — запитує Терн, поки я намагаюся опанувати своє дихання.

Ще кілька секунд — і ми будемо достатньо близько.

— *А я й не мушу,* — кажу йому. — *Чув, що сказала венінка? Я можу запанувати над небом і взяти всю його силу. Але для цього мені знадобиться кожна твоя клітинка, Терне.*

Я вивільняю силу печаті і б'ю у віверну, проте хиблю. Тоді ще раз і ще, але промахуюся з кожним пострілом.

Ударяю знову й знову, доводячи себе до краю. Ксейден прикриває мене й гасить сині племіні, які мали б спалити мене живцем. Вони вже небезпечно близько.

Однак я не влучаю. Я не готова. Може, якби я мала ще рік чи два для практики, але не зараз.

—*Дай більше, Терне!*

— *Ти згориш, моя Срібна!* — гарчить він, ухиляючись від пламеню, який не встигає нейтралізувати Ксейден. — *Ти вже ходиш по краю леза.*

Мої руки тремтять, але я знову підводжу їх.

— *Це єдиний спосіб врятувати їх. Я можу врятувати Стейл, подумай. Ти просто повинен вирішити жити, Терне. Навіть якщо мені вижити не вдасться.*

—*Я не збираюся дивитись, як черговий вершник гине, лише тому що не визнає своїх обмежень. Наступний удар може стати останнім для тебе. Я відчуваю, як твоя сила слабне.*

— *Ні, я точно знаю, на що здатна, — обіцяю йому, коли енергія знову наповнює тіло, а серце бореться, щоб вирівняти своє биття. Як же спекот-но. Я така гаряча, що могла б спалахнути від власного тепла. Я взяла надто багато енергії. — Я не така, як Наолін.*

Страх майже заворожує мене, коли венін наближається достатньо, щоб я могла роздивитися його зяючий рот. Але мене огортає не мій страх, а Тернів.

—*Дозволь мені допомогти!* — вигукує Андарна, і від енергії, що ллється моїми венами, серце розбухає ще більше.

У мене немає часу дивитися, де вона, — я тільки сподіваюся, що вона досі далеко.

— *Лише стільки, скільки буде потрібно, — кажу їй.*

Я ковтаю слину, і ми летимо до віверни. У моїй здоровій руці — закривавлений кинджал. Тягнуся до золотої сили Андарни й відчуваю,

як вона шириться моїм хребтом і вибухає крізь мене. Час навколо нас зупиняється.

Терн розмахує крилами, поки віверни майже застигли в повітрі. Вони намагаються боротися з магією Андарни, але просуваються лише на лічені сантиметри.

Я мушу вбити цього веніна. Я хочу його вбити. І хай боги мені допоможуть.

— *Тепер!*

Виставляю руки в напрямку веніна й наказую блискавкам розколоти небо, і коли воно розходитьсь навсібіч, мені потрібно лише взяти одну його срібно-блакитну жилу. Зосереджуюся на тій, що найближча до веніна, і починаю повільно тягти проти плину часу. Руки тремтять. Відчуваю, як сила Терна виходить за межі мого тіла, коли сантиметр за сантиметром з останніх сил дотягую її до місця над Беніном.

— *Дай більше, Терне!*

Під рев дракона блискавка прошиває мене зсередини, обпалюючи легені й навіть сам подих у них. Дар Андарни потроху слабне. Мені не потрібно бути поруч, щоб відчути її втому. Вона втрачає сили. Однак я взяла рівно стільки, скільки мені було потрібно. Андарна житиме, навіть якщо буде єдиною, хто сьогодні не загине.

Я маю лише мить на все. Інакше ця сила спалить мене дощенту.

Крик Ксейдена пробивається крізь бар'єри, які я виставила у свідомості. Його біль і страх нестерпні. Але я не маю часу думати про те, що може статися. Я зосереджена лише на помсті, така холодна, що навіть мати пишалася б мною.

Нарешті витягши тріскотливу жилу на місце, я відпускаю й вивільняю час. Змушую себе встояти, щоб бачити, як блискавка влучає в ціль і вбиває веніна з першого дотику моєї енергії. Його тіло повільно спадає

зі спини віверни, ніби час у тому місці ще досі не розігнався до свого звичайного плину.

Уже за секунду більш ніж половина чудовиськ падає з неба, ніби їх самих вдарило блискавкою.

Аж раптом рана в моєму боці відгукується, ніби вона чекала, поки я досягну своєї мети, і починає пекти з такою нестерпною силою, що, здається, я можу згоріти від цього.

—*Зліва!* — реве Терн, кидаючись до віверни та її вершника, коли вони летять на нас із убивчим захватом в очах.

Цієї миті вгору тягнуться мотузки тіней. Вони обвивають шию веніна саме вчасно, коли Терн, уникаючи удару, бере вбік, і мені ледве вдається втриматися в сідлі.

Ксейден стягує веніна зі спини віверни, і той летить униз, приземляючись просто на лезо кинджала, який він тримає у витягнутій руці.

Дідько, іноді я забуваю, який він летально класний.

Усвідомлюючи, що всі наші житимуть, я віддаю себе силі тяжіння й зісковзную зі спини Терна.

—*ВАЙОЛЕТ!* — Падаючи, я чую крик Ксейдена.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ восьмий

У разі, якщо вам трапиться отрута, якої не знаєте, найкраще негайно нейтралізувати її будь-якими доступними протиотрутами.

Так чи інакше пацієнт помре, але принаймні ви чогось навчитеся.

«Сучасний посібник для цілителів» майора ФРЕДЕРІКА

дається, я можу сьогодні померти.

Вітер прудко обтікає моє тіло, а шлунок наче завис десь угорі наді мною.

Це тому, що я падаю.

Безперервно падаю.

Терн реве високим і панічним риком, що змушує мене розплющити очі лише для того, щоб побачити, як він пірнає за мною вниз. Але я не відчуваю його у своїй голові. Не відчуваю своїх ніг на підлозі Архіву, а отже, і не маю доступу до своєї сили. Я відрізана. Я більше не заземлена.

Вганяюся спиною в щось, що вибиває з легенів повітря й уповільнює моє падіння, хоч і не зупиняє мене повністю. Мерехтливе золото світить і згасає навколо мене. Вітер стихає, а разом з ним і крики відчаю та розпуки, хоча всередині так само все бушує й горить, поглинаючи мене вогненними зубами. *Час.*

Андарна зупинила час. Тією силою, яка в ній залишилася.

Я на її спині, ми падаємо... Бо вона не така сильна, щоб утримати мене, зате досить смілива, щоб полетіти в цей бій. Тепер горять ще й мої очі. Її тут не має бути. Їй слід сховатися на заставі, де вона була б у безпеці, якнайдалі від вівери, кожна з яких щонайменше втричі більша розміром.

Однак чи лишилися ще віверни? Чи ми всіх їх позбулися?

Коли час повертається в норму, вітер шмагає по моїй шкірі, і я зісковзую з її спини. Мене підхоплюють сильні руки людини.

— Вайолет.

Я впізнаю цей глибокий, схвильований голос. Ксейден. Але я не можу поворухнутися, не можу навіть розтулити губи, щоб закричати від болю, коли він натискає на рану.

— Чорт, це, мабуть, була отрута. Ти мусиш боротися із цим.

Отрута. Кинджал венінки мав зелене вістря.

Але чому отрута паралізує мене не тільки фізично, а й діє також на магію?

— Я подбаю про тебе. Просто... просто живи. Будь ласка, живи.

Звісно, він хоче, щоб я жила. Це питання і його виживання.

Хоча це відбирає решту моїх сил, на секунду підіймаю повіки, але кричущий страх у його очах розбиває моє серце, перш ніж я непритомнію.

Може, це не отрута, — каже чийсь низький голос, коли я прокидаюся, хоч і не можу ще розплющити очей.

Гаррік? Можливо. Боги, як же все болить.

— Може, це магія.

— Ви бачили, як вона влупила блискавкою тому веніну прямо в голову? — запитує хтось.

— Не зараз, — майже гарчить Бодхі, коли відповідає. — Вона врятувала твоє бісове життя. Врятувала життя всім нам.

Насправді — ні. Солейл і... Ліам загинули.

— Чорт, кров із неї тече якась уся чорна, — видає Ксейден і міцніше притискає мене до грудей.

— Це, вочевидь, отрута, — схлипує Імоджен. Я ніколи не чула, щоб вона плакала. — Ти тільки подивися на це! Ми повинні відвезти її в Басті-ат. Нолон зможе допомогти.

Так. Нолон. Вони мусять відвезти мене до Нолона. Однак я не можу цього сказати, не можу змусити себе навіть поворушити губами, як і не можу дотягнутися до наших ментальних зв'язків. Вони вже встигли стати для мене такими ж звичними, як дихання. А тепер бути

відрізаною від Терна, від Андарни... від Ксейдена — уже саме по собі тортурі.

— Це дванадцять годин лету. — Голос Ксейдена підвищується. — І ще я майже впевнений, що в неї зламана рука.

За дванадцять годин я помру, Солодке забуття вже витає на краю моєї свідомості приємною обіцянкою спокою. Я маю лише погодитися і просто відпустити.

— Є дехто набагато ближче, — тихо каже Ксейден, і я відчуваю, як його пальці ковзають по моїй іцоці. Дотик неймовірно ніжний.

Мене поглинає чергова хвиля вогню, обпалюючи кожен нерв, але все, що я можу зробити, — це лежати й приймати цей біль.

Зупиніть це. О боги, зупиніть це.

— Ти зараз серйозно? — майже шипінням вимовляє хтось.

— Ти ризикуєш усім у такому разі, — попереджає Гаррік.

Мене якраз опановує сон — єдиний порятунок від пекучого болю.

Терн ричить так голосно, що я відчуваю це через вібрацію в грудях. Принаймні він поряд.

— На твоєму місці, — бурмоче до нього Імоджен, — я такого більше не казала б. Інакше він, напевно, з'їсть тебе. І не забувай теж: якщо помре вона, є дуже, бляха, високий шанс, що також помре Ксейден.

— Я не кажу, що він не має цього робити, просто нагадую, які ставки, — виправдовується Гаррік.

Чи відчуває Терн розрив між нами? Він страждає так само, як я? А меч венінки теж був отруєний? Андарна... Чи зможе вона летіти? Чи їй потрібно спати?

Спати. Це те, чого я зараз хочу. Прохолодний, блаженний, пустий сон...

— Наплювати, що станеться зі мною! — кричить на когось Ксейден.
— Ми вирушаємо зараз, і це наказ.

— Не треба наказів, чуваче. Ми її врятуємо, — це, здається, каже Бодхі. Я так думаю.

— А ти виправдай своє прізвисько і борися. Борися із цим, Вайо-лють,
— шепоче Ксейден мені на вухо. — Тоді дещо голосніше каже комусь:
— Ми повинні відвезти її до нього. Поїхали.

Відчуваю зрушення, коли він бере мене на руки і встає, але біль такий нестерпний, що я відключаюся і впадаю в безпам'ять.

Минають години, перш ніж я знову прокидаюся. Може, секунди.

Можливо, дні. Може, це вже назавжди, бо Малек засудив мене до вічних тортур за мою нерозсудливість. В усякому разі, я не шкодую, що врятувала їх.

Може, краще, якщо я помру. Але тоді Ксейден може померти теж.

Хай що вклиниться між нами зараз, я не хочу його смерті. Ніколи не захочу.

Пориви вітру, які не припиняють лизати моє обличчя, і ритмічні поштовхи крил підказують, що ми кудись летимо. Мушу зібрати всі сили, щоб підняти одну повіку, коли проминаємо скелі Дрейлора. Такий перепад висоти не сплутаєш ні з чим. Саме це зробило Тиррійське повстання не тільки можливим, а й майже успішним.

Отрута обпікає кожну вену, кожне нервово закінчення. Вона гуляє моїм тілом без жодних перепон, сповільнюючи серцебиття. Як іронічно померти від отрути, знаючи більше за інших про зіллярство. Не можу змусити себе зібратися з духом, щоб принаймні висловити якусь думку щодо протиотрути.

З другого боку, я навіть не уявляю, що проти мене використали. Ще кілька годин тому я навіть не знала, що веніни насправді існують, а

тепер навколо немає нічого, крім болю та смерті.

Усе лише питання часу, і в мене його обмаль.

Краще померти, ніж палати цим пекельним вогнем. Але, мабуть, я не заслужила на таке милосердя: хтось мене штурхає, намагаючись розбудити.

Повітря. Мені бракує повітря. Моїм легеням конче потрібно вдихнути повітря.

— Ти впевнений у цьому? — запитує Імоджен.

Кожен крок Ксейдена спричиняє наступну хвилю агонії, яка починається десь у моєму боці й проходить по всьому тілу.

— Припиніть його мучити цими запитаннями, — кидає Гаррік. — Він уже вирішив. Підтримай його або йди до біса, Імоджен.

— І це рішення погане, — відповідає інший чоловічий голос.

— Коли в тебе сто сім шрамів на спині, ти маєш право приймати довбані рішення, Кіаране, — гарчить на нього Бодхі.

Я смикаюся, коли чую, як реве Терн, що лише посилює ті невимовні торттури, які мучать моє тіло.

— Що це було? — запитує Гаррік, мабуть, зліва від мене.

— Фактично він сказав, що зварить мене живцем, якщо це не вдасться, — відповідає Ксейден, притискаючи мене ближче.

Припускаю, що в них зі зв'язком усе нормально. Відчуваю щоголю його плече, і я готова заприсягтися, що він торкається губами мого чола, хоча, напевне, я помиляюся.

Ти не матимеш секрети від когось, хто тобі небайдужий, не кажучи вже про таємниці, які можуть будь-якої секунди вартувати життя, якщо вірити моєму слабкому серцебиттю. Йому вже майже бракує сил

прокачувати ту отруйну рідину, на яку перетворюється кров у моїх жилах.

Боги, я воліла б, щоб він просто дав мені померти.

Я заслуговую на це. Через мене загинув Ліам. Я настільки тупа, що навіть не підозрювала, як Дейн украв мої спогади й використав їх проти мене. І проти Ліама.

— Ти мушиш боротися, Ві, — шепоче Ксейден над моїм обличчям. — Можеш ненавидіти мене скільки завгодно, коли прокинешся. Можеш кричати, бити, кидати в мене своїми довбаними кинджалами. Усе що завгодно, але ти мушиш жити. Не можна закохати мене в себе, а потім померти. Без тебе нічого із цього не варте. — Його голос звучить так щиро, що я майже готова повірити.

Через що, власне, я й опинилася там, де є.

— Ксейдене? — кличе знайомий голос, але я не можу його розпізнати. Бодхі? Можливо, хтось із другого курсу? Так багато незнайомців. І зовсім немає друзів.

Ліам мертвий.

— Ти повинен її врятувати.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Ви всі боягузи.

Останні слова ФЕНА РІОРСОНА (ЦЕНЗУРОВАНО)

КСЕЙДЕН

З нею все буде гаразд. — Стейл іще ніколи не дозволяла собі такого м'якого тону в розмові зі мною. Власне кажучи, вона вибрала мене не для того, щоб зі мною панькатися. Вона вибрала мене за шрами на

спині й той простий факт, що я онук її другого вершника — того, хто так і не зміг закінчити квадрант.

— *Ти не знаєш, чи з нею все буде добре. Цього ніхто не може сказати.*

Минуло вже три довбані дні, а Вайолет так і не прокинулася. Три безкінечні дні я провів у цьому кріслі, ходячи по лезу ножа між здоровим глуздом і божевіллям, вивчаючи кожне підняття і спадання її грудей, щоб переконатися, що вона досі дихає.

Мої легені вдихають лише тоді, коли повітрям наповнюються її, а інтервали між ударами мого серця заповнені гострим всеохопним страхом.

Вона ніколи не здавалася мені крихкою, але зараз, коли лежить посеред мого ліжка з блідими й потрісканими губами, тьмянішими, ніж зазвичай, кінчиками волосся, — вона саме така. Три дні поспіль я боровся з тяжким враженням, ніби з її тіла вимили життя й лише тінь душі лишилася під її шкірою.

Але принаймні сьогодні в ранковому світлі на щічках можна побачити дещо більше кольору вздовж темнішої лінії від її льотних окулярів.

Я довбаний дурень. Я мав лишити її в Бастіаті. Або відправити з Аетосом, навіть якщо це не пасувало би Стейл і Терну. Вона ніколи не мала зазнати покарання полковника Аетоса. Тим паче за злочин, про який вона не знала. Навіть не підозрювала.

Проводжу рукою по її волоссю.

І вона не єдина, хто постраждав. Ліам міг би жити.

Ліам. Почуття провини змішується в мені з тяжким горем. Біль проймає мої груди й утруднює дихання. Це я наказав названому братові берегти її, і це мій наказ призвів до його загибелі. Його смерть лежить на мені.

Я мав знати, що чекає на нас в Атебайні...

— *Ти мав розповісти їй про венінів. Я довго чекав, поки ти завдаси собі клопоту поділитися з нею інформацією, а тепер подивися: вона страждає,* — гарчить Терн.

Цей дракон — живе вогнедишне втілення мого сорому. Принаймні хоч зв'язок, який об'єднує нас чотирьох, усе ще існує, навіть якщо вона не може спілкуватися з нами. А це означає, що Вайолет жива.

Він може гарчати на мене все що завгодно, доки б'ється її серце.

—*Я багато чого мав був зробити інакше.*

Чого я не повинен був робити — то це боротися зі своїми почуттями до неї. Я мав схопитися за неї після першого поцілунку так, як хотів, і тримати її біля себе. Я мав впустити її у своє серце.

Усякий раз, коли кліпаю, відчуваю тертя під повіками, але я борюся зі сном кожною частинкою свого тіла. Уві сні я чутиму її пронизливий крик, що Ліам помер, чутиму, як вона плаче і знову й знову називає мене довбаним зрадником.

Ні, вона не може померти. І не тільки тому, що тоді я, напевно, також помру. Вона не може померти, бо *я знаю*, що не зможу без неї жити, навіть якщо сам виживу. Я був недостатньо рішучий і не усвідомлював своїх почуттів. Ні тоді, коли на вершині вежі відчув наш взаємний потяг одне до одного, ні тоді першого дня, коли вона віддала комусь свій чобіт на Парапеті, ризикуючи власним життям, ні навіть тоді, коли під дубом дозволив їй метати кинджали в мене. Я мав би усвідомити небезпеку зближення з нею, коли вперше поклав її на спину й показав, як легко вона могла вбити мене на маті — і свою вразливість, якої нікому більше не демонстрував би. Однак я не розумів цього, пояснюючи все лише потягом до неповторно гарної жінки. Коли я спостерігав, як вона підкорює Рукавичку, а потім захищає Андарну на Обмолоті, я був приголомшений її спритністю так само, як і почуттям честі. Коли, увірвавшись у її кімнату, я побачив підступну руку Оре-на на її шиї, мене охопила така лють, що, не кліпнувши оком, я легко вбив їх

усіх шістьох. І вже тоді я мав би зрозуміти, як глибоко запав на неї. А коли вона всміхнулася мені після того, як за лічені хвилини навчилася виставляти щити, і її обличчя засяло в тому снігопаді, я мав би визнати, що запав на неї безповоротно.

Ми ще навіть не поцілувалися, а я вже на неї запав.

Або, може, це було тоді, коли вона метала ножі в Барлоу, або коли мене живцем їли ревнощі через Аетосу, який цілує губи, про які я мріяв безліч разів. Тепер я бачу тисячі дрібниць, які підштовхнули мене до цієї жінки, що зараз тут, спить у ліжку, в якому я мріяв її побачити.

Однак я ніколи їй про це не казав. Аж доки не сталося це. Чому? Невже треба було отрути, щоб я зміг вимовити ці слова? Тому що я боявся дати їй владу над собою, коли вона вже й так її мала? Чи тому що вона донька Лі літ Сорренгейл? Чи тому що вона постійно давала Аетосу то другий, то третій шанс?

Ні. Я не міг вимовити цих слів, бо від початку не був з нею повністю щирий, а вже після того, як вона подивилася на мене біля озера, як на зрадника...

Шурхіт простирадла приковує мій погляд до її обличчя, і я вперше вдихаю на повні груди, відколи вона впала зі спини Терна. Вона розплющує очі.

—Ти прокинулася. — Мій голос звучить так, ніби його терли на тертці, а я думав, що роздряпане в мене лише серце.

Мною хитає, коли я встаю і долаю два кроки, які відділяють мене від її ліжка. Вона прокинулася. Вона жива. Вона... усміхається? Мабуть, це промені сонця бігають по її обличчю. Ця жінка мене доконає.

—Я можу оглянути твою рану? — Матрац опускається, коли сідаю біля її ніг.

Вона киває і, потягуючись, немов кіт, що дрімав на сонці, сягає по край ковдри. Відкинувши її, я розв'язую халат, надітий на коротку нічну

сорочку, у яку я перевдягнув її того першого вечора. Повільно підіймаю край тканини над шовковою шкірою її стегна, готуючись побачити чорні павутинки вен, що розійшлися по всьому тілу під час польоту, але почали відступати, коли ми прибули сюди. Немає нічого. Лише тонка срібна лінія в кілька сан-тимерів над кульшовою кісткою. Полегшено видихаю.

— Це диво.

— Що диво? — хрипить вона, оглядаючи свій новий шрам.

От чорт. Цілитель з мене був би нікудишній.

— Вода. — Рука тремтить — від утоми чи полегшення, мені навіть байдуже, від чого, — коли зі столика біля ліжка беру глечик і наливаю у склянку воду. — Ти, мабуть, хочеш пити.

Вона сідає, потім бере склянку й випиває її до кінця.

— Дякую.

— Ти... — Я відставляю порожню склянку і вдивляюсь у її медові очі, що переслідували мене з часів Парапету. — Ти дивовижна, Вайолет, — доказую вже пошепки. — Я так боявся за тебе. Навіть не знаю, що сказати.

— Зі мною все гаразд, Ксейдене, — тихо відповідає вона й кладе руку мені на серце, яке несамовито калатає.

— Я думав, що втрачу тебе. — Зізнання виходять з мене здушеним голосом.

І хай після всього того, у що я її втягнув, це скидається на те, ніби я спокушаю долю, але я не можу втриматися, щоб не нахилитися й не торкнутися губами її чола, а потім скроні. Боги, я цілував би її весь час без упину, якби знав, що це втримає нас від неминучої і непростой розмови, яка ще попереду. Я хотів би затримати цю невинну мить, коли можу справді повірити, що між нами все може бути гаразд і що я не

облажався й не зіпсував найкраще, що коли-небудь зі мною траплялося.

— Ти не втрапиш мене. — Вона здивовано дивиться й усміхається, наче я сказав щось особливе. Тоді вона тягнеться до мене й цілує.

Вона все ще мене хоче. Чорт, від усвідомлення цього моє серце щемить, як у закоханого хлопчика. Цілую її глибше, оближую м'якесеньку нижню губу й обережно всмоктую цю ніжну смакоту. І цього цілком достатньо, щоб налити мій організм гарячим наполегливим бажанням. Між нами завжди так: найменша іскра спричиняє лісову пожежу, що поглинає всі мої думки, звісно, крім тих, які розважують над способами, якими я можу змусити її стогнати. Тепер попереду в нас ціле життя, сповнене таких хвиль, коли роздягатиму її, боготворитиму й цілуватиму кожен вигин, кожную западину її тіла. Але це не одна з тих хвиль. Вона щойно прокинулася, п'ять хвилин тому. Я обережно зупиняю поцілунок і відхиляюся.

— Я хочу все виправити, — обіцяю я, тримаючи її ніжні руки у своїх шорстких долонях. — Я не стверджую, що ми не будемо сваритися або що ти більше не захочеш кидати в мене свої кинджали, якщо я буду поводитися як козел, але присягаюся, що я весь час старатимуся бути кращим.

— Що ти маєш на увазі? — Вона відсувається й дивиться на мене з допитливим усміхом.

Я кліпаю, насупивши брови. Вона втратила пам'ять?

— Що ти пам'ятаєш? Коли ми привезли тебе сюди, отрута вже потрапи-

Вона раптово змінюється на обличчі, і в її погляді спалахує щось таке, що вганяє мій шлунок у підлогу, коли вона висмикує руки з моїх долонь. Вайолет відвертається, і те, як вона дивиться вбік, підказує мені, що вона зв'язується зі своїми драконами.

— Будь ласка, тільки не панікуй. Уже все гаразд. Андарна, може, не зовсім схожа на себе в минулому, зате вона... — Вона зараз, бляха, величезна, але я не збираюся цього казати Вайолет. Зі слів Терна, її дар також зник, проте я матиму достатньо часу, щоб поділитися цією новиною. Натомість я говорю про щось інше. — Цілитель сказав мені, що не впевнений, які наслідки може мати отрута і як довго вони триватимуть, бо він ніколи не бачив нічого подібного. І насправді ніхто не знає, скільки часу знадобиться, щоб повернути твої спогади, якщо пошкодження довгочасні, але я розповім тоб...

Вона викидає вгору долоню, перериваючи мої слова, і оглядає кімнату, наче вперше помічає, де ми перебуваємо, потім вискакує з ліжка і зав'язує халат. Мені перехоплює подих від того, як вона дивиться на високі вікна вздовж стіни моєї спальні.

Вікна виходять на гору, на якій побудована фортеця, а в долині внизу видніється лінія обвуглених дерев, які позначають межі місця, де було випалено землю аж до каменю, а трохи нижче — тихе спокійне містечко, що колись було великим містом, — Аретія.

Містечко, над відбудовою якого ми так тяжко працювали, відновлюючи ЙОГО З руїн.

— Вайолет? — Я підняв свої щити, бо маю поважати її особистий простір. Але, боги, коли я підходжу до неї ближче, мені конче потрібно знати... про що вона думає.

Вона розглядає містечко широко розплющеними очима, уважно вивчаючи кожен будинок з однаковими зеленими дахами, а потім зупиняє свій погляд на храмі Амарі, який разом з нашою бібліотекою був одною з найбільш знаних пам'яток Аретії.

— Де ми? І не смій мені знову брехати, — каже вона.

Знову.

— Ти пам'ятаєш.

— Я все пам'ятаю.

— Слава богам, — шепочу до себе, занурюючи руку у волосся. Це дуже добре, бо це значить, що вона справді зцілена, але ж... трясця.

— Де. Ми. Є? — Вона відкушує кожне слово, примруживши на мене очі. — Скажи мені.

1е, як ти на мене дивишся, підказує мені, що ти вже й так знаєш. — Немає жодної можливості, щоб ця геніальна жінка не впізнала храм.

Схоже на Аретію. — Вона показує на вікно. — Існує тільки один храм з такими колонами. Я бачила малюнки.

— Так. Достобіса. Геніальна. Жінка.

Єдине, що Аретія була спалена доценту. Я бачила ті малюнки — ті, що оприлюднили писарі. Вони були виставлені на загальний показ. І мама казала мені, що бачила обвуглені руїни на власні очі. Тому я й питаю: де ми? — її голос підвищується.

— В Аретії. — Як неймовірно легко казати їй правду.

— Вона відбудована чи так насправді ніколи й не горіла? — Вайолет повертається до мене спиною.

— Скажімо так: у процесі реконструкції.

— Чому я не читала про це?

Я вже починаю розповідати, але вона знову підводить руку, перебиваючи мене, тож я чекаю. її вистачає буквально хвилини, щоб розібратися й скласти картинку до купи.

Вона показує на моє тавро повстання й каже:

— Мельгрэн не бачить, що відбувається, коли вас більше трьох разом. Ось чому вам заборонено збиратися в групі.

Я посміхаюся. Нічого не можу із собою вдіяти. Боги, ця геніальна жінка — моя. Чи принаймні була моєю. Однак тоді вона буде моя, якщо я ще маю право щось про це говорити. Якого я, мабуть, не маю. Я зітхаю, одразу гублячи свою посмішку. Чорт.

Ні, я не піддамся. Принаймні поки вона сама не скаже мені.

Усе це може бути складним, але й ми обоє не такі вже прості.

— Це також. До того ж ми вже недостатньо великі, щоб заслужити увагу писарів. Ми не ховаємося. Ми просто не... носимося зі своїм існуванням. — І, мабуть, через це суто формально це місто досі належить... мені. Вельможі якось не дуже горіли бажанням викидати свої грошенята на спалене доценту місто, як, зрештою, і платити податки за непридатну спустошену землю. Однак немає сумнівів, що згодом вони все помітять і я, ймовірно, його втрачу. А разом з ним — втрачу голову. — Я розповім тобі все, про що лиш захочеш спитати. Просто запитай.

— Скажи мені одну річ прямо зараз. — Вона застигає.

— Яку?

Це... Вона знічується і глибоко вдихає повітря. — Ліам справді загинув?

Ліам. Свіжий укол смутку пронизує мої ребра. Серце б'ється, розганяючи суцільну тишу, в якій я намагаюся дібрати потрібні слова, але їх немає, тож я дістаю з кишені останню вирізьблену ним фігурку, що вміщується на моїй долоні. Це фігурка Андарни.

Її погляд миттєво зупиняється на фігурці, коли вона обертається до мене, і в її очах з'являються сльози.

— Це моя вина.

— Ні, моя. Якби я просто розповів тобі все раніше, ти була б до всього готова. І, напевно, навчила б нас усіх їх убивати. — Серце знову

розривається, коли бачу, як вона змахує сльози тильним боком долоні. Я кладу фігурку до її рук. — Знаю, що мав би її спалити, але якось не зміг цього зробити. Ми поховали його вчора. Точніше, вони це зробили. Я не виходив із цієї кімнати, відколи ми приїхали. — Коли наші погляди зустрічаються, я роблю все можливе, щоб не потягнутися до неї. Я знаю, що я остання людина, у якій вона шукатиме розради. — Я не залишив би тебе.

— Ну, ти справді зацікавлений у моєму виживанні. — На її заплаканому обличчі з'являється іронічна посмішка. — Дай мені хвилинку. Я хочу одягнутися, а потім поговоримо.

— Виганяєш мене з власної кімнати. — Намагаюся дражнити її саркастичним тоном, який раніше так легко мені давався в розмовах із нею. — Це щось новеньке.

— Уже, Ріорсоне.

Опа. Вона ніколи не називає мене на прізвище. Може, не любить згадувати, що я син Фена Ріорсона, і все те, через що їй довелося пройти через мого батька. Я завжди був для неї просто Ксейденом. Почуваюся так, ніби лечу в бездонну прірву або мушу прийняти смертельний удар.

— Вхід у ванну кімнату через ті двері. — Показую їй на дальню стіну і, рушаючи до виходу, прихоплюю меча, перекидаючи його за спину.

Мій двоюрідний брат притулився до стіни й розмовляє з Гарріком, який хвалиться новим п'ятнадцятисантиметровим шрамом від скроні до щелепи, але вони обидва замовкають, коли я зачиняю за собою двері. Вони напружуються, і Гаррік виструнчується.

— Вона прокинулася.

— Слава Амарі! — каже Бодхі, з полегшенням опускаючи плечі. Його рука все ще підв'язана, бо венін зламав її в чотирьох місцях.

— їй доведеться вибирати. — Дивлюся на Гарріка, помічаючи тривогу в його очах. Він уже сказав мені свою думку: вона зберігатиме нашу таємницю. Тож це радше хвилювання за мій психічний стан, якщо вона не пробачить мені минулих секретів. — Вона або зберігатиме нашу таємницю, або ні.

— Це те, що тобі доведеться з'ясувати, — відповідає він. — А тоді ще навчити її приховувати це від Аетоса. Якщо, звісно, вона захоче.

— Щось чути від льотчиків?

— Сирена жива, якщо ти про це питаєш, — відповідає Бодхі. — Її сестра теж. Але решта... — він хитає головою.

Принаймні їм вдалося вийти. І принаймні тепер, коли Вайолет прокинулася, я нарешті можу нормально дихати.

— Ви зрозуміли, що то була за скриня, до якої так тягнуло Чрадха у Рес-соні? — запитую їх.

Гарріків дракон надзвичайно чутливий до рун, завдяки чому їм вдалося знайти та дістати маленьку залізну скриньку з-під уламків годинникової вежі.

— Вони зараз над цим працюють. Сподіваюся, ми отримаємо відповідь протягом наступних кількох годин. Радий, що з нею все добре, Ксейдене. Розкажу про це іншим. — Він киває головою й рушає коридором до виходу. Він так само добре знайомий з плануванням замку, як і я, оскільки ми проводили тут кожне літо до відступництва, або ж розколу, як навар-рці любляють називати татове повстання.

Смішно, як люди перейменовують усе, що викликає в них відчуття дискомфорту. Ми вже так само втратили віру, що наш король коли-небудь вчинить правильно. І це нас називають зрадниками.

Бодхі крутить носом.

— Що таке?

— Від тебе відгонить, як від драконячої сраки.

— Та пішов ти. — Принюююся й уже не думаю, що тут є про що сперечатися. — Я скористаюся твоєю кімнатою.

— І зробиш нам усім велику послугу.

Показую середній палець і йду до його кімнати.

Минає година. Викупаний і переодягнений у свіжий шкіряний комплект, я нетерпляче чекаю біля своєї кімнати разом з Бодхі, який, як завжди, робить усе можливе, щоб покращити мій настрій. Коли двері відчиняються, у них стоїть Вайолет.

Я ладен проковтнути язика, коли бачу її вологе розпущене волосся, яке злегка в'ється трохи нижче грудей. Я навіть не зміг би пояснити, що такого особливого в цих пасмах, які ніби спокушають мене «трахни-її-просто-за-раз», тим паче я надто зайнятий тим, що тримаю свої лапи при собі, щоб ще розпорошувати сили на формулювання цих актуальних проблем.

Вона існує, і це вже мене заводить. За останній рік я добре засвоїв цю просту істину.

— Радий бачити тебе в строю, Сорренгейл. — Усмішка Бодхі — ідеальна копія того, як колись усміхалася моя тітка. Він ляскає мене по плечу і йде, озираючись. — Піду намалюю запасний план. Щастя.

Боги, я хочу схопити її в обійми і йти кохатися з нею так довго, поки вона не забуде про все на світі (крім того, як добре нам разом), але я впевнений, що це останнє, чого вона може бажати зараз.

— Заходь, — тихо каже вона, повертаючи щем у моє серце.

— Ну, якщо вже запрошуєш.

Я входжу, але недовіра в її очах мене геть не влаштовує.

Незалежно від того, повірять мені Вайолет чи ні, я ніколи їй не брехав. Жодного разу.

Я просто не казав їй усієї правди.

— Це все справжнє, оригінальне? — запитує вона, обводячи поглядом мою спальню.

— Більша частина фортеці зведена з каменю, — кажу я, поки вона вивчає деталі арок на стелі, освітлених природним світлом з вікон, що виходять на захід. — А камінь не горить.

— Ну так.

— Я думаю, — важко ковтаю слину, — після всього побаченого тобою, перш ніж розповісти тобі все, я маю поставити одне пряме запитання. Ти з нами? Ти готова боротися поряд з нами?

З таким самим успіхом вона могла б усіх нас видати. Раніше вона не знала достатньо, щоб засуджувати нас, але тепер знає все, що для цього потрібно.

— Яз вами, — киває вона.

Полегшення, яке наповнює моє нутро, набагато сильніше за будь-що, що я міг би отримати від Стейл. Простягаю до неї руку.

— Мені дуже шкода, що я мусив... — Мої слова завмирають на язиці, коли вона відступає, уникаючи мого дотику.

— Навіть не думай. — Її медові очі наливаються цілим всесвітом болю, і від цього мені стає нестерпно зле. — Те, що я вірю тобі й готова боротися пліч-о-пліч, ще не означає, що я знову довірюся тобі своїм серцем. А я не можу бути з тим, кому не довіряю.

Щось кришиться в моїх грудях.

— Я ніколи не брехав тобі, Вайолет. Жодного разу. І ніколи не буду.

Вона підходить до вікна й дивиться вниз, тоді повільно обертається до мене.

— Річ навіть не в тому, що ти приховував усе це від мене. Я можу це зрозуміти. На відміну від того, як легко тобі це вдавалося. І як легко я впустила тебе у своє серце, не отримавши того самого у відповідь. — Вона хитає головою, проте я відчитую в її очах кохання, але воно ховається за мурами, які я сам змусив її будувати.

Я кохаю її. Звісно, що я її кохаю. Однак якщо я скажу це зараз, вона може подумати, що я це роблю з абсолютно неправильних причин і, чесно кажучи, не помилюся.

Я не втрачу єдину жінку, яку коли-небудь кохав. Я не відпущу її без боротьби.

— Так і є. Я зберігав таємниці, — визнаю, крок за кроком наближаючись до неї, поки не опиняюся зовсім близько. Я кладу долоні на шибку по обидва боки від її голови, беручи у своєрідний полон. Ми обоє, однак, розуміємо, що вона може піти будь-якої секунди, якщо захоче. Але вона стоїть нерухомо. — Мені знадобилося багато часу, щоб по-справжньому тобі довіритися, може, надто багато часу, щоб зрозуміти, що я на тебе запав.

Хтось кличе, але я ігнорую це.

— Не кажи цього. — Вона гордо задирає підборіддя, але я все одно помічаю, як вона дивиться на мої губи.

— Я запав на тебе, Вайолет. — Опускаю голову й дивлюся просто в її чарівні очі. Вона цілком може бути сповнена злості на мене, і це справедливо. Однак мінливість — то не про неї, хай Малек буде цьому свідком. — І знаєш що? Може, ти більше не довіряєш мені, але ти однаково мене кохаєш.

Вона розтуляє уста, але не для того, щоб мені заперечити.

— Одного разу я вже подарувала тобі свою довіру — просто так, і другого такого разу вже не буде. — Вона поспішно кліпає, приховуючи свій біль.

Більше ніколи. Ці очі більше ніколи не виказуватимуть болю через мене.

— Так, я облажався, не сказав тобі раніше, і я навіть не намагатимуся виправдовуватися. Однак тепер я довіряю тобі своє життя й життя кожного тут. — Я ризикнув усім, коли привіз її сюди, замість того, щоб доправити її тіло назад, у Басгіат. — Я розповім тобі все, що ти хочеш знати, і все, чого не хочеш. Я присвячу кожен день свого життя тому, щоб повернути твою довіру.

Я вже й забув, як це, коли тебе люблять, кохають по-справжньому. Минуло стільки років, відколи помер тато. А мама... *Ні, так далеко я не збираюся залазити.* Але тоді Вайолет сказала мені ці слова, віддала свою довіру, своє серце, і я згадав. Будь я проклятий, якщо не боротимуся за те, щоб це вберегти.

— А що як це неможливо?

— Ти досі мене кохаєш. Тому можливо. — Боги, як же кортить поцілувати її, нагадати, що ми разом, але я не буду, поки вона не попросить. — Я не боюся тяжкої праці, особливо коли знаю, які в неї солодкі винагороди. Краще програю всю цю війну, ніж житиму без тебе. Якщо доведеться знову і знову доводити тобі це, то я так і робитиму. Ти віддала мені своє серце, і я його збережу. — Вона вже володіє моїм, навіть якщо того не усвідомлює.

Вона широко розплющує очі, ніби нарешті помічає мою рішучість.

Час їй дізнатися про все. Я знаю Вайолет: вона не ховатиметься за стінами Басгіату, шукаючи в них безпеки, особливо тепер, коли зрозуміла, наскільки ті стіни прогнили. Вона вестиме цю війну на моєму боці.

Знову лунає наполегливий стукіт у двері.

— Бляха, який він нетерплячий, — бурмочу під ніс. — У тебе секунд двадцять, щоб поставити запитання, якщо я, звісно, маю на нього відповідь.

Вона кліпає очима.

— Досі сподіваюся, що повідомлення в Атебайні насправді стосувалося Військових ігор. Як думаєш, чи є якийсь шанс, що ми випадково опинилися в центрі атаки вівери на факторію?

— Це точно не було випадковим, сестричко, — каже він з порога.

Зітхаю й відходжу вбік, спостерігаючи, як очі Вайолет стають ще більшими, коли вона бачить його.

— Я ж казав тобі, що знаю кращих фахівців з отрут, — тихо кажу їй. — Тебе не зцілили. Тебе відновили.

— Бреннан? — Вона приголомшено дивиться на брата.

Бреннан лише всміхається у відповідь і розкриває обійми.

— Ласкаво просимо до революції, Вайолет.

Подяки

Передусім я дякую Отцю Небесному за благословення, що перевершує мої найсміливіші мрії.

Я вдячна своєму чоловікові Джейсону за те, що був найкращим джерелом натхнення, яке лиш може мати автор. Це ти надихнув мене на створення образу ідеального хлопця. Ти завжди підтримував мене у всіх моїх починаннях. Дякую тобі за те, що тримав мене за руку, коли світ похитнувся в очах, що супроводжував до кожного лікаря, водночас добре даючи собі раду з усіма обов'язками, пов'язаними із чотирма синами та дружиною, яка має розлад сполучних тканин. Ти завжди моя найміцніша опора у світі медичних консультацій та операцій. Дякую моїм шістьом дітям, які навчили мене більшого, ніж я коли-небудь зможу навчити їх. Ви — моя сила. Поза всяким сумнівом, ви — повітря, яким я дихаю. Дякую моїй сестрі Кейт. Я люблю тебе, чесно. Дякую батькам, які завжди поруч, коли потрібні. Дякую моїй найкращій подрузі, Емілі Ваер, за те, що завжди вполює мене, коли я цілими місяцями зникаю у своїй творчій печері.

Дякую команді видавництва *Red Tower*. У світі не знайдеться достатньо слів, щоб подякувати моїй редакторці Ліз Пеллетье за те, що вона дала мені можливість розправити крила й писати фентезі, а також за те, що дбала, щоб я ніколи не була голодна й завжди мала причини для сміху під час нашої двадцятиодноденної сесії, коли ми завершували редагування. Під час написання цієї книжки жоден ноутбук не постраждав. А якщо серйозно, то ця книжка — моя мрія. Дякую, що допомогла мені втілити її в життя своїми порадами, підказками, терпінням і нескінченною підтримкою — це було б неможливо без тебе. Дякую Стейсі за безсонні ночі, проведені над коректурою. Дякую Гізер, Кертіс, Моллі, Джессіці, Рікі та всім в *Entangled* і *Macmillan* за те, що відповідали на нескінченні потоки електронних листів і випустили цю книжку на ринок. Дякую Медісон і Ніколь за неймовірно корисні зауваження та всі ночі, проведені над чернетками. Елізабет, дякую за цю чудову обкладинку, а вам, Брі та Емі, — за ваше мистецтво. Дякую моїй феноменальній агентці Луїзі Ф'юрі, яка й оком

не кліпнула, коли я сказала, що хочу писати фентезі, і яка полегшує моє життя, просто перебуваючи поруч.

Дякую моїм жіночкам — нашій несвятій трійці. Джині Максвелл і Сінді Медсен, я пропала б без вас. Дякую Кайлі, завдяки якій ця книжка стала можливою. Дякую Шелбі та Кессі за рівно виставлені смайлики в моєму календарі. Ви завжди були моїми дівчатами номер ван. Дякую Кенді за те, що з гумором і розумінням ставилася до всього, що траплялося на нашому шляху. Дякую Стефані Кардер за те, що знайшла час прочитати. Дякую всім блогерам і читачам, які протягом багатьох років були зі мною. Навіть не знаю, як висловити вам свою вдячність. Дякую моїй читацькій групі *The Flygirls* за те, що тішили щодня.

Нарешті, оскільки ти мій початок і мій кінець, ще раз дякую тобі, Джейсоне. У кожному герої, про якого я пишу, є частинка тебе.

Про авторку

Ребекка Яррос — авторка понад п'ятнадцяти романів, серед яких бестселери *USA Today*. Ця «талановита оповідачка» (за визначенням *Kirkas'*) є лауреаткою премії *Colorado Romance Writers Award of Excellence* («Відзнака Колорадо за любовний роман»),

Ребекка — армійська пацанка у другому поколінні, любить військових героїв і щасливо заміжня за своїм героєм уже понад двадцять років.

Мати шістьох дітей. Проживає в Колорадо з родиною, своїми впертими англійськими бульдогами, двома завзятими шиншилами та кошеням на ім'я Артемід, яке керує парадом.

Ребекка виховує прийомну молодшу доньку і самовіддано допомагає дітям у прийомних родинах через некомерційну організацію *One October*, яку вона заснувала разом із чоловіком у 2019 році. Щоб дізнатися більше про їхню місію, відвідайте сайт oneoctober.org.

Дізнатися більше про останні книжки й майбутні романи Ребекки можна на її персональній сторінці в інтернеті *Rebecca Yarros.com*.

Літературно-художнє видання

ЯРРОС Ребекка Четверте крило Роман

Головний редактор С. І. Мозгова Відповідальний за випуск А. І. Мельникова

Художній редактор Ю. О. Дзекунова Верстальник О. В. Целуйко

Підписано до друку 13.11.2023.

Формат 70x100/16. Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 42,77.

Наклад 20000 пр. Зам. № 262/11.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля» Св. № ДК65 від 26.05.2000

61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24 E-mail:
cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ» Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua 61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б |UNISOFT|

Яррос Р.

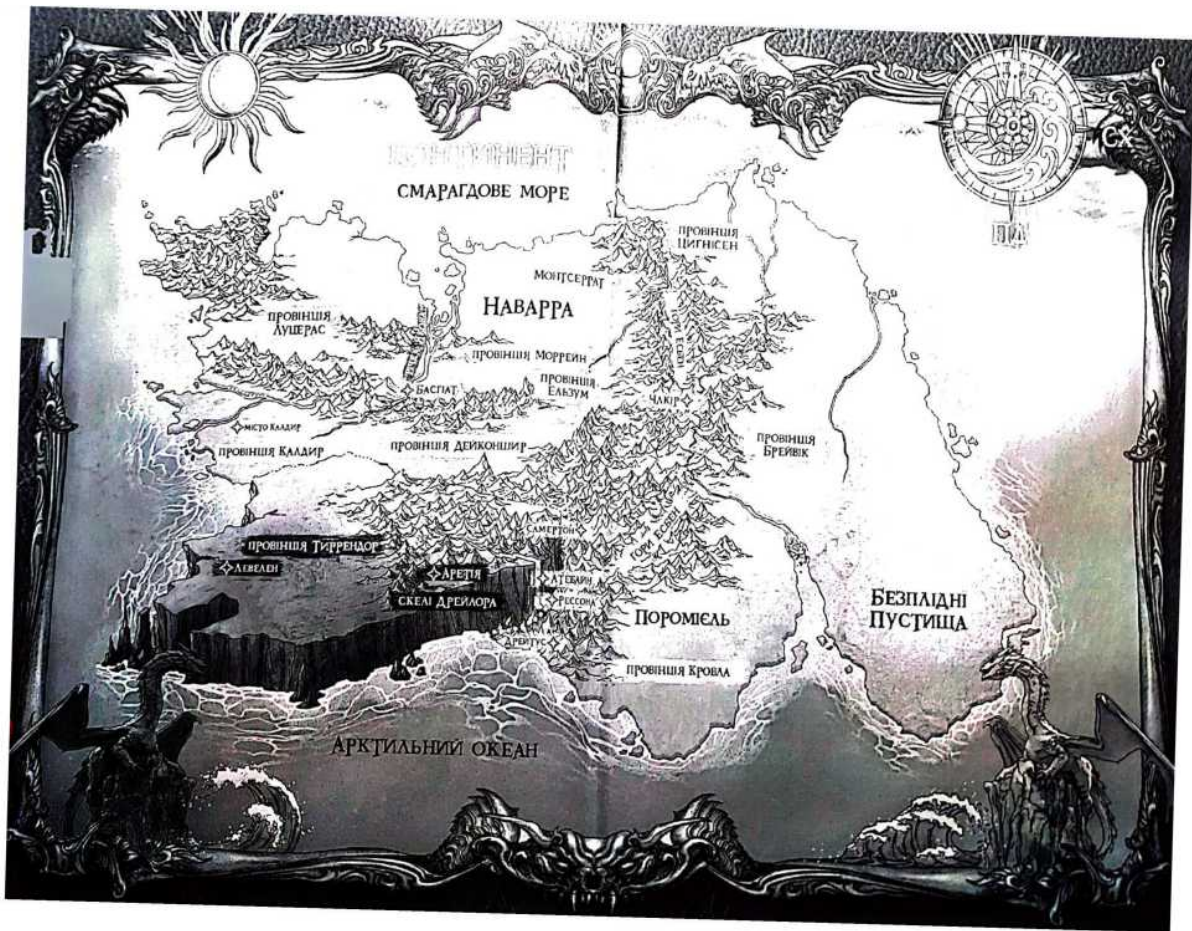
Я71 Четверте крило : роман / Ребекка Яррос ; пер. з англ. О. Манька і Б. Горвата. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 528 с.

ISBN 978-617-15-0497-4

ISBN 978-1-64937-404-2 (англ.)

Двадцятирічна Вайолет планувала провести життя серед книжок. Однак наказ матері, уславленої захисниці королівства, змінює все. Дівчина змушена долучитися до сотень кандидатів, які прагнуть стати гордістю Наварри — вершниками на драконах.

У військовому коледжі не терплять слабаків — ні люди, ні дракони. А Вайолет не може похвалитися силою, тож вона помре. Її вб'ють або курсанти, що прагнуть позбутися конкурентки, або полум'я дракона. Якщо, звісно, першим до її горла не дістанеться той, хто має персональний рахунок до її матері, а платити доведеться Вайолет.

СМАРАГДОВЕ МОРЕ

ПРОВІНЦІЯ
ЦИГНІСЕН
ПРОВІНЦІЯ
ЛУЩЕРАС

БАСПАТ

МІСТО КАЛДИР

ПРОВІНЦІЯ КАЛДИР

ПРОВІНЦІЯ ТИРРЕНДОР

ЛЕВЕЛЕН

МОНТСЕРРАТ

НАВАРРА

ПРОВІНЦІЯ МОРРЕЙН

ПРОВІНЦІЯ
ЕЛЬЗУМ

ЧАКІР

ПРОВІНЦІЯ ДЕЙКОНШИР

ПРОВІНЦІЯ
БРЕЙВІК

АТЕБАЙН

РЕССОНА

ПОРОМІЄЛЬ

БЕЗПЛІДНІ
ПУСТИЦА

ПРОВІНЦІЯ КРОВЛА

ЧЕТВЕРТЕ КРИЛО

ЕМПІРЕЇ. КНИГА 1

Дракон без свого вершника — це трагедія Вершник без свого дракона
— це смерть

НАИОЧІКУВАНІША КНИЖКА ЗА ВЕРСІЄЮ *GOODREADS*

Понад двадцять романів Ребекки Яррос неодноразово відзначалися схвальними відгуками від *Publishers Weekly* та *Kirkus Reviews*. На кожен її новий твір з нетерпінням чекають мільйони читачів!

ПОРИНЬТЕ В ЖОРСТОКИЙ СВІТ ВІЙСЬКОВОГО КОЛЕДЖУ.
ТУТ НАРОДЖУЄТЬСЯ ЕЛІТА. АБО ПОМИРАЄ...

Двадцятирічна Вайолет планувала провести життя серед книжок. Однак наказ матері, уславленої захисниці королівства, змінює все. Дівчина змушена приєднатися до сотень кандидатів, які прагнуть стати гордістю Наварри — вершниками на драконах. У військовому коледжі не терплять слабаків — ні люди, ні дракони. А Вайолет не може похвалитися силою, тож вона помре. Її вб'ють або курсанти, що прагнуть позбутися конкурентки, або подум'я дракона. Якщо, звісно, першим до її горла не дістанеться той, хто має персональний рахунок до її матері, а платити доведеться Вайолет.

bookclub.ua

ISBN 978-617-15-0497-4

9 786171 504974